

Giới thiệu Đợi Hạnh Phúc Quay Về

Đây là câu chuyện nối tiếp của "Hợp đồng hôn nhân" (Cô dâu 14 tuổi).

Câu chuyện vẫn xoay quanh những nhân vật cũ và gia đình nhà họ Vũ. Nhưng ở đây sẽ có thêm nhân vật mới: Trịnh Hoài Thanh. Cô là con dâu của nhà họ Vũ và đồng thời cũng gặp phải những tai ương do quá khứ tạo thành. Cô cũng như những cô gái bình thường, không xinh đẹp, không giỏi giang, tuy nhiên cuộc sống của cô không được bình lặng mà phải đối mặt với bao ngang trái do số phận sắp đặt.

Liệu cô có đủ can đảm để giải quyết những trái ngang đó hay không? Liệu cô đủ mạnh mẽ để đi tiếp trên đoạn đường chồng gai kia hay không? Hãy đọc phần 2 của truyện và câu trả lời sẽ có trong "Đợi hạnh phúc quay về".

Lời tác giả:

Phần hai tác giả sẽ vẫn dùng chung ngôi kể thứ ba và thứ nhất nhưng sẽ linh hoạt hơn bởi sẽ không có dấu [], vì thế các bạn đọc xin chú ý để tránh nhầm lẫn ngôi kể. Và đây là ngôi kể thứ ba của từng người: Lâm Như Nguyệt (bà), Vũ Thiên Kỳ (ông), Vũ Thiên Bảo (anh), Trịnh Hoài Thanh (cô), các nhân vật khác sẽ xét tình huống để định đoạt ngôi kể.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gặp gỡ:

Trên một chiếc xe sang trọng nọ, người tài xế vội vã mặt lo lắng hỏi chàng trai đang rất thản nhiên ngồi phía sau:

- Cậu chủ, cậu không lo lắng gì hết sao?
- Tôi đã thuê người rồi, bác không phải lo đâu. Con gái không ai chê tiền cả. _Người con trai được gọi là cậu chủ đáp. Thế nhưng câu nói đó vẫn chẳng làm dịu đi nỗi lo lắng trong lòng bác tài xế lúc này. Ông nói ra sự băn khoăn:
 - Sao cậu không nhờ cô Bảo Quyên, điều đó dễ dàng hơn mà?! Nhờ đâu cô gái kia không đến thì sao??
 - Cô ta đã nhận tiền rồi, dù không muốn đến cũng phải vác cái mặt đến. Còn Bảo Quyên hả? Bác không biết con nhóc đó phiền đến thế nào đâu, tôi không muốn cho nó hi vọng quá nhiều. _Cậu chủ còn chưa nói xong, chợt một tin nhắn được gửi đến qua điện thoại với nội dung “Xin lỗi, hôm nay lớp tôi ra muộn, chắc là không kịp đến đâu. Mai tôi sẽ trả lại tiền cho anh, anh tìm người khác đi nha.”. Tức thì, mặt chàng trai xám ngoét, suýt nữa thì ngon lửa trong lòng phun trào...

Còn người tài xế xem sắc mặt cậu chủ biết là có chuyện không lành xảy ra, liền lo lắng hỏi:

- Giờ chúng ta tính thế nào đây cậu chủ?
- Không kịp giờ tìm một người thay thế rồi... _Người con trai đó cũng đang rối tung cả lên. Chợt phía xa xa, một bóng dáng nhỏ nhắn vô tình lọt vào mắt cậu ta. Cái bóng đèn ngay lập tức sáng lên, cậu ta nói với người tài xế- Chúng ta không cần mất công nghĩ cách nữa, thuê ngay cô ta đi.

Nhìn theo hướng tay chàng trai, người tài xế cho xe chạy chậm lại và dừng ngay trước mặt cô gái. Sau đó, bác tài xế bước xuống xe với vẻ lịch sự nh nhã, hỏi:

- Cô gái, tôi có chuyện muốn nhờ cô!

Tôi đang đi trên đường, bỗng có một người từ trong con xe Lamborghini sang trọng bước xuống, đó là một ông chú trung niên. Ông ta tiến đến hỏi tôi. Nhưng khi tôi vẫn chưa hiểu ra cái mô tê gì thì ông ta đã lúi xệch xệch tôi lên xe và nhét vào trong xe một cách rất chi là nhanh-gọn-lẹ.

Lúc này tôi vẫn còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra bởi nó diễn biến quá nhanh, tôi còn không kịp định hình rằng tôi...vừa bị bắt cóc. Nghĩ đến đó, tôi hốt hoảng đập đập cửa xe, la hét và làm náo loạn:

- Thả tôi ra, các người là ai, tôi quen biết gì với mấy người?! Bớ người ta, bắt cóc!!
- Cô im lặng đi, đừng lộn xộn nữa. Tôi không bắt cóc cô, chỉ muốn nhờ cô một việc thôi. Cô yên tâm, tôi sẽ trả cô tiền mặt đàng hoàng. _Đằng sau vang lên giọng nói lạnh lùng nhưng rất dễ nghe khiến tôi phải giật mình quay lại.

Đập vào mắt tôi là một khuôn mặt phải nói là cực kì đẹp trai. Tôi chưa từng gặp ai đẹp trai đến như vậy. Khuôn mặt góc cạnh, ngũ quan cân đối. Sống mũi cao, thẳng, đôi môi mỏng hồng hồng ním lại. Đặc biệt đôi mắt hẹp dài chứa đựng nhiều tia lạnh lùng và neho lại trông rất nguy hiểm. Đôi mắt ấy cứ nhìn chăm chăm vào tôi khiến tôi có chút sợ hãi nuốt nước bọt cái ực, hỏi:

- Muốn...muốn tôi giúp anh cái gì? _Điều duy nhất tôi nên làm bây giờ là phải bình tĩnh và thỏa hiệp trước.

- Một lát đến nơi cô sẽ biết. _Hắn đáp một cách thần bí rồi ngồi nghiêm trở lại. Người tài xế vẫn ung dung ngồi lái xe. Tôi trong lòng có chút hơi sợ hãi khi ngồi bên cạnh một người con trai xa lạ này, liền xích ra một chút.

Rồi tôi bỗng thấy tò mò, liền hỏi:

- Này, anh tên gì thế? Tại sao anh lại cần người giúp? Anh gặp rắc rối gì à?

- Sao cô hỏi lắm thế? _Hắn có vẻ cau gắt

- Anh hung dữ thật đấy! Đã muốn nhờ người ta giúp mà còn quát nạt người khác nữa chứ. _Tôi bừa bãi quay ra ngồi nghiêm chỉnh vào chỗ của mình. “không muốn nói thì thôi, bà đây cũng không hứng thú nghe chuyện của anh”

- Tôi là Vũ Thiên Bảo. Tôi muốn nhờ cô giúp tôi đóng kịch với ba mẹ tôi để bà bỏ ý định ép tôi đính hôn với một cô gái tôi không thích.

- Haizz...cuộc đời cũng thật lắm bất công! Không ngờ thời buổi này vẫn còn có ba mẹ cổ hủ như vậy. _Tôi than thay cho anh ta rồi quay ra mỉm cười giới thiệu- Tôi là Trịnh Hoài Thanh, rất vui được quen biết anh.

Không phải tôi dễ tin người thế đâu nhưng khi ở cạnh hắn tôi có một cảm giác an toàn khó nói thành lời. Thấy bộ mặt thờ ơ của hắn, tôi lắm bảm:

- Anh không thể bớt lạnh lùng một chút được ư? _Hắn không đáp, vẫn ngồi yên với cái vẻ mặt lạnh băng của mình.

Rồi tôi bỗng thấy chiếc xe rẽ vào ngõ nhà tôi, mặc dù trong lòng đang xuất hiện dấu hỏi chấm to đùng nhưng tôi không nói mà đang chờ xem xét tình hình. Tuy thế tôi vẫn giả vờ không biết, hỏi:

- Đây là nhà anh sao?!

- Không, nhà của cô gái đó. _hắn đáp một cách ngắn gọn. Nhìn cái vẻ mặt “chảnh – cún” của hắn, tôi chỉ muốn đấm cho hắn một cái. Hắn ta nói nhiều hơn một câu sẽ chết sao?

Nhưng tôi nghe câu trả lời của anh ta thì bỗng tôi giật mình nghĩ lại “Chà nhè tôi...tôi là cái người mà hắn nhắc tới sao?” Tôi hoảng loạn vô cùng nhưng vẫn cố áp chế tâm trạng xuống, chờ xem tình hình rồi hẵng tính. Khi chiếc xe đậu lại, tôi cũng hắng vai bước vào trong. Trước khi vào đến cửa, hắn đột nhiên vòng tay qua ôm eo tôi.

- Làm gì vậy? _Giọng tôi cực kì khó chịu. Tôi chưa thân mật với ai, đặc biệt là con trai đến mức này. Mười bốn năm rồi tôi chưa từng có một mảnh tình dạt vai, làm sao biết yêu là gì, đương nhiên cũng chưa từng thân mật tới như vậy.

- Đóng kịch thì phải đóng cho giống một chút. _Hắn thần nhiên nói rồi cường chế kéo tôi không được tự nhiên bước vào. Nhìn ông anh này, ai nghĩ anh ta còn trẻ tuổi, tôi còn tưởng anh ta già dặn lắm cơ. Người con trai này đây không biết bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? Theo suy đoán của tôi thì có lẽ là đã 20 tuổi rồi. Anh ta cao hơn mét tám, hơn nữa tôi chỉ là một đứa mét năm, nhìn có chút lệch thì phải. Trông cứ như bố con ấy.

Vừa vào trong, thấy mâm cơm mọi người đã ngồi đầy đủ, chỉ còn mỗi hai chỗ trống cho tôi và hắn. Tôi lấy khuỷu tay nhẹ huých vào bụng hắn, hỏi:

- Anh không điều tra gì đã nhờ tôi, anh không sợ tôi lừa anh sao?

- Cứ qua hôm nay đi rồi hẵng tính. _Hắn đáp rồi thần nhiên kéo tôi ngồi xuống. Tôi cũng có chút ngại ngùng ngồi xuống mặc dù đây là nhà tôi.

Sau khi cả hai đứa yên vị ngồi xuống, tôi cố gắng giảm thiểu tới đã sự tồn tại của mình, mong sao ba mẹ đừng có nói ra. Đột nhiên hắn giới thiệu:

- Ba mẹ, giới thiệu với hai người, đây là bạn gái con (chỉ vào tôi). Còn cô gái kia, cứ nói với cô ấy con không đính hôn với cô ta được. _Nghe lời hắn giới thiệu, tôi chết cứng. Trời! Hắn sao lại vội vã thế chứ? Tôi liếc nhìn về phía ba mẹ mình, mẹ đang định “ơ” một tiếng. Đột nhiên một cô lạ mặt, hình như là mẹ của hắn lên tiếng:

- Được rồi, chị Trịnh, lát cái Thanh về bảo với nó vậy. _Tôi nghe cô nói xong, chợt giật thót mình. Thì ra quả thật là tôi, tôi là người bị ép phải giả cho hắn như trong lời hắn nói.

Trong lòng tôi đang rất giận dữ muốn hỏi tại sao ba mẹ lại đối xử với tôi “tốt” như vậy, nhân duyên cũng quyết định hết cho tôi. Tuy nhiên tôi lại chẳng thể thốt lên lời bởi tình huống không cho phép. Thôi thì cứ im im đi chờ họ ra về là mối nhân duyên này kết thúc, tôi sẽ không phải đính hôn với một kẻ xa lạ lạnh lùng này nữa.

Tôi quay ra nhận được ánh nhìn sắc lẹm của mẹ ý cảnh cáo tôi không làm hư chuyện. Trong lòng tôi cười lạnh, họ rốt cuộc là đang có tính toán gì, họ coi tôi là gì thế, con cò để cho họ lợi dụng sao? Ồ, nhìn xem, gia đình này có lẽ cũng không tầm thường chút nào đâu. Tôi cũng chỉ lặng im không nói, bữa cơm tiếp tục được tiếp diễn trong một không khí quý dị vô cùng. Mọi người vừa ăn cơm vừa nói chuyện rất ư là vui vẻ như là người một nhà. Hắn còn đóng kịch giới tôi nổi liên tục gấp đồ ăn cho tôi rồi nói năng rất ngọt ngào. Tôi cũng rất hợp tác bởi sau vụ này có lẽ sẽ không bao giờ phải thấy cái bản mặt của hắn nữa, vì thế cũng rất nhiệt tình gấp một miếng đưa lên tận miệng hắn. Đang ăn ngon lành, đột nhiên hắn hỏi:

- Mẹ, cô à, con gái cô đâu? _Tôi đang ăn suất phun ra vì câu hỏi ấy. Cái tên đàn độn này, hỏi câu nào không hỏi đi hỏi câu đó là sao? Nếu hần mà quyết điều tra đến cùng, biết đó là tôi khéo có khi số phận tôi còn thể thảm hơn bây giờ đây chứ.

- Con gái cô có lẽ ở trường ăn bán trú rồi. _Mẹ tôi âm ừ đáp. Tôi bỗng vỗ trán thờ hất ra, con gái mẹ học cấp hai rồi, không còn nhỏ tuổi đâu mà ăn bán trú. Chết mất thôi, mẹ tôi nói dối cũng không biết bịa cái lý do nào hợp lý hơn sao? Nghe mẹ nói vậy, tuy nhiên tôi vẫn không đá động gì, ngoan ngoãn ngồi ăn cơm, tôi muốn xem thái độ của hần còn tìm cách ứng phó.

- Thôi vậy! Dù sao cháu cũng không muốn con gái cô phải thất vọng mà bị tổn thương. Cái này cũng coi như tốt cho cô gái ấy thôi, đúng không em yêu? _Tôi nghe hần hỏi mà nổi cả da gà, khước miệng giật giật lần hai, tôi lắc đầu một cách ngán ngẫm. Cái tên khôn này, cự tuyệt tôi thì không nói đi, lại còn dùng những cái lời lẽ hoa mỹ này để châm chọc, mỉa mai tôi, anh tưởng mình cao quý lắm chắc, bà đây không thèm lấy ông tướng nhà anh đâu.

Bữa cơm nhanh chóng kết thúc, tôi sẵn tay áo thu dọn bát đĩa chuẩn bị làm người con có hiếu, bê mâm đi rửa bát thì bị mẹ gạt tay ra, nói nhỏ “Ồ lại với cậu ấy đi”, rồi nháy mắt với tôi một cách gian xảo. Mẹ ơi, mắt mẹ bị tật đấy à? Tôi cúi mặt xuống không dám nhìn mẹ, nhưng đừng cho là tôi xấu hổ nhá, tôi là đang nghĩ cách thoái thác chuyện này đây. Đương nhiên tôi hiểu ý mẹ là gì, mẹ muốn tôi nắm cho chắc cơ hội này. Nhưng làm sao tôi có thể yêu và lấy một kẻ tôi chưa từng quen biết như hần chứ, giúp đỡ hần cũng chỉ vì mục đích muốn đuổi hần đi thôi. Phải biết tôi là người yêu tự do, tôi không thể tự nhốt mình trong cái lồng hôn nhân không có hạnh phúc đó được.

Lúc này mọi người đã bàn xong việc nên cô chú ba mẹ Bảo lấy xe trở về trước. Lúc này Bảo cũng có ý đưa tôi về. Tôi nhanh chân nhảy lên xe để tiễn hần một đoạn. Lúc ngồi trên xe, tôi cười xòa rồi tìm lý do chính đáng:

- Thật trùng hợp, nhà tôi cũng ở gần đây. _Sau đó dò hỏi- Anh không nghi ngờ bác gái vừa nãy sao?

- Nghi ngờ cái gì?

- Thì nghi ngờ chuyện bác ấy nói con gái bác ấy không ở nhà đó.

- Bác ấy không bắt tôi chịu trách nhiệm là đã may mắn lắm rồi, tôi còn suy xét kỹ càng làm gì?!

- Anh thật sự... không muốn cuộc hôn nhân này sao? _Tôi cứ phải hỏi lại cho chắc ăn, tôi cần phải chuẩn bị sẵn sàng tâm thế cho việc đối phó với sự thay đổi ý kiến của hần.

- Cô hỏi để làm gì? Thực sự đồ tôi rồi sao? _Không đáp lời tôi, hần nhếch mép một cách gian manh. Trong lòng tôi thật sự muốn thốt ra ba chữ “bớt tự sướng”. Nhưng tôi còn chưa tìm được câu trả lời vừa ý, nên không dám làm hần tuột cảm xúc. Tôi lườm hần, quyết không đáp lại câu đó, tôi kiên nhẫn lặp lại:

- Có phải anh không muốn cuộc hôn nhân này?

- Nhắc tiền phải không? _Hần xòe một cộp tiền trước mặt tôi khiến mắt tôi hoa lên. Không phải tôi chưa thấy qua tiền, chỉ là trước giờ chưa ai cho tôi nhiều tiền như vậy. Tôi nuốt nước bọt cái ực, suất thì đưa tay giật lấy đồng tiền ấy. Nhưng cố dằn bản thân lại với một suy nghĩ rằng “trên đời chẳng có điều gì là dễ dàng có được cả”. Tôi không muốn nhận số tiền này, cũng như không muốn nợ hần. Tôi không phải con người rẻ mặt đến nỗi giúp đỡ người khác một chút cũng lấy tiền. Cứ coi như hôm nay tôi chưa thấy qua đồng tiền này đi. Tôi ngay lập tức đẩy cộp tiền về phía hần, nói:

- Nhà tôi cũng không thiếu tiền, phiền anh đừng khinh thường người khác như thế.

- Thật sự không cần tiền sao? _Hần nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên khiến tôi vô cùng khó chịu. Bọn nhà giàu đúng là quái thai dị dạng, cứ cậy có tiền là có quyền khinh thường người khác như thế chắc. Tôi nhìn cũng chả ưa gì mấy loại người như thế này, bèn nói:

- Anh nghĩ sao thì tùy, tôi sẽ không nhận món tiền này. Có cho nhiều thế nữa tôi cũng không cần đâu. Còn giờ phiền anh giải quyết xong công chuyện thì từ này về sau đừng bao giờ đến tìm tôi lần nữa là được.

- -----Hết chương 1-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Mệnh đào hoa gặp trong thư viện

Tôi dùng thái độ thờ ơ và lãnh đạm nói chuyện với hần, cũng không phải vì tôi muốn gây ấn tượng gì mà đơn giản, đối với người xa lạ một lần gặp mãi mãi về sau lướt qua nhau tôi đều dùng thái độ như thế. Tôi không muốn một người xa lạ chỉ đi ngang qua cuộc đời tôi lại để lại quá nhiều dấu ấn trong lòng tôi. Tôi mệt mỏi không có sức lực nào để mà nhưng mà nhớ đâu. Lưu luyến làm chi sau này lại khổ. Tôi không cần cuộc hôn nhân này, cũng như hần vậy, hai chúng tôi sẽ không còn bất cứ ràng buộc nào nữa, chỉ như hai đường thẳng song song suốt và vào nhau thôi.

Đối với thái độ hờ hững của cô, hần cũng không lấy gì làm lạ, con gái thích tỏ ra kiêu chảnh thế này hần gặp nhiều rồi, đừng tưởng dễ dàng lôi kéo được

sự chú ý của hắn chỉ bằng thái độ ấy. Hắn cũng chả xa lạ gì với tính cách của con gái, trước mặt cô tỏ ra thể thối chứ chắc sau khi hắn về, cô sẽ nhớ hắn lắm đấy. Nhưng cô cũng thật lạ, rõ ràng cô có thể dùng nhiều cách để thu hút hắn, nhưng cô lại không làm, mà chỉ một mực dùng thái độ cực tuyệt rõ ràng để tạo khoảng cách. Hắn vô cùng khó chịu với những loại người hai mặt, vì vậy trong đầu hắn giờ có một ý nghĩ muốn bóc trần bộ mặt thật của cô. Suy nghĩ xấu xa hiện lên, hắn tiến sát lại gần cô. Vòng tay ôm ngang hông cô, hắn ghé mặt tới.

Tôi giật bản mình vì cử chỉ vô lễ của tên kia, hắn không biết giữ ý tứ chút nào với con gái. Tôi có dự cảm không lành, tôi đoán rằng hắn muốn xâm xõ tôi. Tôi ghét nhất là loại người không từ tế, cho dù đẹp nữa cỡ nào cũng chả lọt nổi vào mắt tôi được. Tôi ngay lập tức phản ứng, chống hai tay lên lồng ngực rộng lớn kia, tôi dùng sức đẩy hắn ra xa, bài xích với cái ôm của hắn. Lườm hắn một cái cháy mắt, tôi dùng giọng đe phòng:

- Làm gì vậy, định dờ trò sao? Kịch đóng xong rồi thì chúng ta nên từ biệt từ đây thôi.

- Định đi dễ dàng thế ư? Không định nhận quà chia tay của tôi sao? _Hắn cười lạnh, một nụ cười đáng sợ khiến tôi ớn lạnh. Nhưng khi tôi chưa kịp lên tiếng phản đối thì hắn đã ngay lập tức áp mỗi hắn lên mỗi tôi.

Tôi căng mắt ra nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc. Một làn da mịn màng không tí vết, một đôi mắt nhắm nghiền với lông mi cong vút, khuôn mặt rõ nét của hắn hiện hiện ngay trước mặt tôi. Tim tôi chọt lạch mắt một nhịp, không phải do tôi lỡ thích hắn mà do tôi thấy quá sợ hãi. Tôi chưa bao giờ tiếp xúc với con trai ở cự li gần như vậy, lúc này, khoảng cách giữa hai chúng tôi dường như bằng không rồi. Tôi bàng hoàng đến nỗi không dám thở luôn, tay ở trước ngực hắn nắm chặt lại. Đầu óc tôi trở nên trống rỗng, hình như tôi mất đi tất cả cảm giác rồi, cả người cứ quay quẩn quật, mơ mơ màng màng. Tôi đờ đến nỗi hắn buông ra lúc nào tôi cũng không biết. Khi được hắn buông ra, tôi bất giác đưa tay sờ lên môi. Thế quái nào nụ hôn đầu đời của tôi lại bị cướp đi dễ dàng như thế, trong một tình huống nhạt nhẽo và éo le đến thế này.

Tôi không dám tin điều vừa mới xảy ra, nó quá ư là đột ngột. Tôi cũng chẳng biết mồm miệng hắn có sạch sẽ không nữa, không biết đã hôn qua bao nhiêu đứa con gái rồi. Nghĩ tới điều đó, dạ dày tôi cuộn lên một cơn, có thứ gì đó như trào ra khỏi miệng. Tôi lập tức bịt miệng, đập đập cửa xe, ừ ừ nói điều gì đó nhằm giải thích cho người tài xế hiểu tôi muốn ra ngoài ngay lập tức. Tuy nhiên, tên kia có vẻ vẫn chưa biết mình gây ra tai họa, thần nhiên hỏi:

- Nhà cô ở đâu, tiện xe tôi đưa cô về.

- Không mượn... cho tôi xuống, mau! Tôi cố gắng dùng hết sức lực quát lên. Hắn cũng không làm khó tôi nữa, mở cửa để tôi xuống xe. Tôi lao ra ven đường nôn thốc nôn tháo, nôn hết những thứ mình vừa được ăn ra.

Sau khi nôn xong, tôi bơ phờ chống chân đứng dậy, thở hắt ra. Lúc này, tôi thấy chiếc Lamborghini sang “choảnh” của Bảo vẫn kiên nhẫn đỗ lại ven đường chờ tôi, tôi liền bước đến đó, ngó đầu qua cửa kính, nhắc:

- Anh cứ về trước đi, nhà của tôi gần đây, đi bộ cũng về được. Hôn nữa nhà tôi chật, xe không chen vào được đâu. _Đang định nói lời tạm biệt hắn, lại nhớ ra có điều cần dặn dò, liền nói- Mong chúng ta không phải gặp nhau thêm bất cứ lần nào nữa.

- Cô ghét tôi đến vậy ư? _Hắn hỏi.

- Không hắn! Chẳng qua sự xuất hiện của anh làm xáo trộn cuộc sống của tôi, cho nên tôi mong rằng cả hai đừng ảnh hưởng gì đến nhau nữa. _Nói xong tôi lùi ra xa, ngó vào trong xe, tôi dùng hai ngón tay kẻ trên trán rồi giờ ra làm điệu bộ chào. Hắn gật đầu với tôi rồi chiếc xe từ từ chuyển bánh và khuất sau ngã rẽ. Chiếc xe xa dần đã đánh dấu chấm hết cho buổi không hẹn mà gặp hôm nay, cũng đánh dấu kết thúc cho mối nghiệt duyên của tôi và Bảo.

Cuộc gặp mặt chớp nhoáng này chẳng qua chỉ là một cái gì đó hư ảo, kết thúc rồi tôi coi nó như không tồn tại luôn. Quả thật tôi thấy người mình vừa gặp rất giống nam thần trong mộng của các cô gái, đáng tiếc những thứ gì đó giống quá thì lại không thật. Và khi hắn đi thì tôi chẳng còn một chút ấn tượng nào với buổi gặp mặt. Nhưng mỗi lần chạm lên miệng, một cảm giác nóng râm ran từ đầu cứ ập đến bủa vây lấy tôi. Thật là lạ, cuộc gặp mặt giống như hư vô nhưng sao nụ hôn đó lại có ấn tượng rõ ràng đến vậy cơ chứ. Có lẽ là do đó là nụ hôn đầu tiên trong đời của một người con gái, cho nên nó để lại dấu ấn đáng nhớ chẳng?

Kết thúc buổi gặp mặt đó, trong khi một con người vẫn vô tư hồn nhiên không biết gì thì người còn lại vẫn không sao quên được. Một thứ cảm giác kì diệu gì đó vừa xảy ra trong người hắn, hắn có thể cảm nhận nó một cách rõ ràng nhưng không thể gọi tên. Một cô nàng thật đặc biệt, đó là điều đầu tiên hắn nghĩ đến nó. Đặc biệt không phải ở chỗ nó cực tuyệt hắn bởi đa phần những đứa con gái thích hắn thường làm thế. Đặc biệt không phải ở chỗ nó che tiêng. Đặc biệt cũng chẳng phải ngoại hình của nó. Dường như tất cả thứ ấy gộp lại mới làm lên điều đặc biệt lạ lùng ở nó. Tuy nhiên, nhớ đến việc cô nàng đối xử với nụ hôn đầu của hắn như vậy, trong lòng có điều gì đó rất tức giận. Hắn tuy rằng đã trải qua quá nhiều mối tình và cũng chả lạ gì hành động của một số cô nàng nhằm lấy sự chú ý của hắn, nhưng miệng hắn là tuyệt đối sạch sẽ. Muốn lấy được nụ hôn của hắn thì rất khó bởi hắn chả có quy tắc nào cả, chẳng qua hắn kiêng dè miệng của mấy cô gái đó không sạch thôi.

Hắn cũng chẳng ngờ được cái danh “thủ thân như ngọc” của hắn phút chốc tiêu tùng vì sự bông bột, đại dột của hắn. Mà cô nàng được lợi nào đó còn nghi ngờ món hàng không đảm bảo chất lượng, quả thật rất đã thương lòng người. Nghĩ đến cô nàng, hắn cũng phát phì cười bởi sự “nam tính” mà cô có, không phải sự nam tính của một tomboy mà là sự nam tính của mạnh mẽ. Đến giờ hắn cảm thấy thật trước ngực hắn còn ân ân đau. Con gái thời nay thì “lợi hại” rồi, làm gì còn ngoan hiền thực nữ được như ngày xưa đâu.

Cuộc sống của tôi từ đó trở lại quỹ đạo ban đầu, tôi vẫn là chính tôi, vẫn vui vẻ và hồn nhiên như xưa. Nghĩ lại nụ hôn đầu bị mất một cách trắng trợn như vậy, tôi rất rất hận bạn trai đầu của tôi sao không sớm xuất hiện đâm vỡ mồm tên khốn nạn kia đi, đòi nụ hôn đầu lãng mạn về cho tôi chứ. Có lẽ vì tôi hay ngồi than trời thở đất do mãi vẫn còn “forever alone”, cho nên ông trời thương tôi “lắm mồm” liền ban xuống cho một “anh giai” dễ thương.

“Một hôm nào đó, như bao hôm nào”, tôi theo thói quen đến thư viện trả sách và mượn sách mới, tình cờ tôi gặp “người có duyên”. Khi cái chân nầm lùn của tôi với mũi cũng không đủ để lấy được quyền sách ở trên cao tít, cao tít kia thì một bàn tay đã nhanh nhẹn chạm đến nó. Như trong ngôn tình

khíến tôi ngỡ ngàng quay ra nhìn. Đập vào mắt tôi là một khuôn mặt hết sức tuấn tú. Khuôn mặt góc cạnh để lộ ra nét nam tính rắn rỏi, làn da mịn màng, đầu không trắng bóc thì cũng gọi là ưa nhìn. Đặc biệt, điểm nhấn trên gương mặt ấy là một đôi mắt hết sức đẹp. Không hiểu sao tôi rất thích đôi mắt của anh ta, một đôi mắt to, tròn, nhìn vào đó tôi như nhìn thấy cả thế giới của mình. Trong phút chốc trái tim lỡ nhịp, tôi cứ đứng đực ra đấy mãi cho đến khi nghe tiếng anh ta gọi:

- Này, bạn... bạn không sao chứ?

- Hừ? Anh muốn nói gì? _Tôi nghĩ ánh mắt trần trụi của tôi bộc lộ hết ra rồi. Thế là xong, chắc chắn còn mặt mũi nào mà nhìn mặt con bạn thân Quỳnh Thư mất. Nhỏ thường chê tôi là “con đàn ông” và “kẻ mất dây thần kinh thường thức cái đẹp”. Nhưng nhỏ làm sao ngờ được bạn thân của nhỏ lại “mê gái” đến cái mức này. Hồi xong, tôi mới giật mình thu lại ánh mắt lộ liễu của mình. Tôi cứ nghĩ anh ta sẽ hỏi “bạn cần quyền sách này phải không? Vậy bạn cầm lấy đi!” rồi cười một cái sáng chói với tôi. Nhưng thật không ngờ, ngôn tình vẫn chỉ là ngôn tình, tôi ngay lập tức vỡ mộng sau câu nói của anh ta:

- Có vẻ bạn cũng cần quyền sách này nhỉ? Nhưng tôi rất gấp cần phải đọc nó, nên bạn chịu khó chờ mấy ngày nữa nhé! _Nói rồi, còn chẳng thèm cảm ơn tôi lấy một câu đã quay lưng bước đi.

Tôi thở hắt ra, tay cuộn lên một nắm đầm, dù cố gắng kiềm chế rồi nhưng vẫn không ngăn được cơn tức giận bùng phát. Tôi chạy đến trước mặt hân, dang hai tay ra chặn, hét lên:

- Không được, tôi thấy nó trước, nó phải là của tôi.

- Nhưng tôi lấy được nó trước! _Nói câu này là biết anh ta không chịu nhường rồi.

- Nếu không muốn xô xát ở đây thì mau đưa quyền sách đây. _Dẫu rằng tôi cũng chẳng gấp gấp cần nó làm gì, nhưng thấy cái thái độ chảnh lợt nổi vào mắt, cái tính nóng nảy của tôi chỉ trực bộc phát. Cái này đừng nên trách tôi, muốn trách thì trách cái tên chọc tôi nổi điên kia.

- Cứ tự nhiên! _Anh ta nhún vai rồi vác cặp bước qua tôi. Cái thế quái nào tôi nghe tiếng quạ vang lên trên đầu mình nhỉ? Tôi đã rất khách sáo với anh ta rồi mà. Tôi tức đến nghiến răng nghiến lợi, quay ra đã thấy anh ta mất tăm mất tích. Thế là xong, nổi tức giận trong lòng tôi giờ chả biết tìm ai để chửi nữa. Lòng thầm thế, nếu lần sau còn gặp lại, tôi sẽ không chừa cho anh ta chút mặt mũi nào nữa, phải trêu cho hân không ngóc đầu lên được mới thôi.

Nổi tức giận không được giải tỏa khiến ngày hôm ấy tâm trạng tôi xuống dốc không phanh. Đầu cứ bốc hỏa lên và lúc nào cũng trong tình trạng tồi tệ, đến nỗi tôi không còn cách nào tập trung vào quyền sách mình đang đọc nữa. Thế là tôi đành gọi Quỳnh Thư đi hạ hỏa thôi. Rồi khỏi nhà sách, tôi tìm ngay đến con bạn thân để “trút bầu tâm sự”, hôm nay hai tư tưởng lớn gặp nhau, thế nào cũng ngồi đến khuya. Ngồi trong quán trà sữa, Thư vừa khuấy khuấy ly trà sữa cả phê vừa nghe tôi xả một tràng dài rửa cái tên khốn kiếp vừa gặp buổi chiều. Một lát sau, tôi nói nhiều quá cảm thấy khát nước, bèn dùng lại thờ dốc và cầm ly trà sữa vị bạc hà tu một hơi. Lúc tôi đang uống, Thư mới có dịp phán:

- Kinh...kinh...tao không ngờ “con đàn ông” như mày dạo này lắm kiếp đào hoa gớm.

- Kiếp đào hoa với hoa đào cái quái gì, kiếp xui xẻo thì có. Tự dung đầu ra gặp mấy thằng cha điên khùng. Thật tức chết tao mà! _Tôi cảm râm.

- Dạo này biết tia gái rồi, không còn đàn ông như trước nữa, động lực nào đã khiến bạn thay đổi hả bạn Trịnh Hoài Thanh? _Thư nắm tay thành nắm đầm, giơ ra trước mặt tôi, bắt trước phóng viên đến phỏng vấn. Tôi đánh rơi cái “micro” trong tay nhỏ, tiếp tục xà:

- Trai đẹp là tài nguyên quốc gia, không để ngắm thì quá là lãng phí. Nhưng tao cũng không nghĩ trai đẹp mà tính tình thì... (lắc đầu ngán ngẩm rồi tiếp lời) không thể chấp nhận được.

- Đừng có ngôn lù ở đây nha! Tao chỉ tiếc cái anh Bảo gì đó thôi. Trời đất ơi, mỗi nhân duyên tốt như vậy mà còn để vụt mất, không thấy đứa nào ngu như mày. Tao cũng đến chết với mày thôi. _Thư tiếp tục ca thán chê trách tôi vì đã bỏ rơi một người như Bảo.

- Mày đi chết đi, có đứa nào troll bạn thậm tệ như mày không? Ừ thì mất tao không được bình thường nhưng mày thì có khác gì đâu. Đến giờ vẫn còn chưa ngó ngang được mà nào.

Tôi và Thư cứ ngồi huyên thuyên cho đến tận chiều muộn, lòng tôi cũng đã nguội ngoai rất nhiều. Thư quả thật là “cái thùng rác của riêng tôi” vì mỗi khi trút bầu tâm sự với nó là tôi lại thấy thoải mái vô cùng. Chia tay con bạn về nhà, tôi cũng quên luôn cả chuyện gặp mặt tên khốn kiếp trong thư viện kia. Ngày tháng cứ thế nối tiếp nhau trôi đi, một lần nữa tôi trở lại thư viện là cách ngày kia khoảng một tháng sau. Lúc tôi đến, thấy quyền sách mà từ tháng trước tôi đã bị cướp đi để ở một chỗ đủ tầm với của tôi. Dẫu rằng muốn đọc nhưng cứ khi nhìn thấy nó là nổi tức giận trong tôi lại ngóc đầu trỗi dậy. Thôi thì tránh làm bị thương người vô tội, tôi hi sinh mong muốn cá nhân quyết định không đọc nó nữa. Nhưng có người không chọc giận tôi không chịu được. Và tôi, lại một lần nữa đụng mặt tên khốn kia.

- Lần trước còn tranh với tôi, giờ không định mượn nữa hả? _Cái giọng nói kiêu ngạo mà đầy thờ ơ vang lên, tôi cũng chẳng lạ gì với giọng nói này. Tôi từ từ quay lại, đối diện với khuôn mặt tuấn tú kia, tìm tôi vẫn cứ loạn nhịp. Nhưng nó bị tôi áp chế lại. Từ từ bước về phía hân, tôi nhếch mép đá đều:

- Trông mặt anh thì đẹp trai đấy, mà sao hẹp hòi quá vậy? Chẳng qua chỉ là nhường con gái thôi mà. Bây giờ tốt rồi, tôi cũng hết hứng đọc nó rồi, nhường anh cả đấy. Tôi cũng chẳng mong gì đụng mặt anh đâu. Đụng mặt anh một cái là xem như ngày hôm nay của tôi đi tong rồi. _Nói xong một cái, tôi quay ngoắt ra phía khác rồi tự tìm sách đọc, không thèm nhìn cái bản mặt kia nữa. Thật là quá tức đi mà, tưởng đẹp trai mà có quyền vênh với chuy ả. Để chuy cho củng biết, chuy cũng không dễ mềm lòng vậy đâu. Tôi đi được vài bước, quay lại làm mặt hề với hân rồi mới đi tiếp.

Hành động của cô làm kẻ nào đó ngẩn tò te, hân không nghĩ làm người khác ghét lại dễ như vậy. Con nhóc đó, thật sự là hân không biết phải làm thế nào nữa. Hân đã đợi ở nhà sách này cả tháng nay chỉ là muốn đưa trả sách cho cô nhóc ấy hồng làm hòa thôi. Hân nghĩ lại cũng thấy mình quá đáng, hôm

đó lẽ ra nên nói câu gì dễ nghe hơn thì sự tình cũng không đến mức này. Nhưng quả thực, nhờ sự việc lần trước hẳn mới quen được con nhóc thú vị kia.

Hôm nay tôi miễn cưỡng đến đây là vì ngày mai phải nộp tư liệu gấp cho cô giáo lịch sử kiểm tra. Tính tôi thì nói thật là không được tốt, rất hay nước đến chân mới nhảy nên bây giờ mới ra nòng nôi này đây. Tìm một số tư liệu lịch sử gì đó để ngày mai còn có bài thuyết trình, mất tôi đuối cả lại, cảm tưởng chỉ cần để hai mí chạm vào nhau thôi là tôi có thể ngủ ngay được. Bây giờ mới là buổi chiều thôi mà tôi đã ngáp ngáp dài thế này là do tôi qua thức khuya đọc truyện và nhắn tin với gái, song đêm lại trằn trọc khó ngủ đây. Đọc được một lát là tôi...gục ngay trên quyển sách. Tôi cũng phải khâm phục mình vì có được biệt hiệu là “chúa ngủ ngày”. Đến khi tôi giật mình tỉnh dậy thì cũng đã là chiều muộn, ở nhà sách cũng thưa thớt người. Ấy vậy mà tôi còn chưa thể lọt nổi một chữ nào vào trong đầu. Tôi cuống quýt cả lên, chân tay lóng ngóng đến độ suýt thì làm đổ cốc nước trên bàn vào quyển sách.

Khi chạm vào cốc nước, tôi mới giật mình ngỡ ngàng vì mình đâu có mang nước theo. Ngó quanh nhưng chả thấy ai ở gần, tôi nghĩ chắc là của một bạn nào đó ngồi gần đây giờ đã về rồi nên không tiện động vào cốc nước đó nữa. Tôi tiếp tục chú tâm vào quyển sách, lật qua lật lại nhắm nhét thêm chữ nào đó vào đầu. Bất thành linh, đằng sau lưng tôi vang lên giọng nói quen thuộc:

- Quà tạ lỗi của tôi, cô không nhận sao?

- Khốn kiếp, anh tính dọa chết tôi à? _Tôi gất lên, quay ngoắt ra đằng sau. Nhưng tôi bỗng giật mình vì cái nhếch mép đầy kiêu ngạo của kẻ kia, tìm tôi lại bị lỗi nhịp lần thứ ba. Tôi vượt ngực cổ gần cái tiếng trống đáng ghét phát ra từ trong tim kia. Còn cái kẻ gây họa đó thì vẫn rất điềm tĩnh bước về phía tôi. Ngồi xuống ngay cạnh tôi, hẳn hỏi:

- Tôi thấy cô cũng thật lạ, ngồi học mà cũng ngủ được. Thế là quyển sách này hôm nay trở thành thuốc an thần cho cô rồi.

- Liên quan gì tới anh chứ? Cái đồ nhiều chuyện, anh ở đây làm gì nữa, không về đi! Tôi đang đuổi anh đấy, tưởng anh có lòng tạ lỗi, tôi cũng định tha lỗi rồi. Giờ xem ra anh không cần sự tha thứ của tôi đâu.

- Được rồi, tôi đùa thôi! Có cần tôi giúp không?

- Tại sao tôi phải tin cái đồ đều cáng như anh, chúng ta chỉ là người xa lạ thôi mà. _Tôi liếc hẳn.

- Vậy tôi xin giới thiệu, tôi là Trần Khoa, cô có thể gọi tôi là anh!

- Hừ, người gì đâu mà kiêu ngạo vậy, tôi nghĩ là anh nên gọi tôi là chị thì hơn. Chị đây không tiện cho tên, cũng không muốn làm quen với anh! _Tôi nói rồi gấp ngay quyển sách lại, đeo ba lô rồi đứng lên chuẩn bị đến chỗ cô thư thư đăng kí mượn sách rồi về.

Vừa mới chuẩn bị bước đi thì cổ tay tôi bị cánh tay nào đó giữ lại. Tôi khựng lại vài giây, tròn mắt nhìn cánh tay kia. Một lúc sau, thấy hẳn chẳng có dấu hiệu gì gọi là buông cánh tay tôi ra thì tôi liền lên tiếng:

- Đừng có nói với tôi anh định lợi dụng con gái ở đây nha, tôi hét lên đấy!

- Tùy cô! _Hắn nói rồi đứng dậy, sau đó lạnh lùng giật phắt quyển sách trong tay tôi, bước về phía trước.

- Uê, tên khốn kia, sao anh lấy sách của tôi?? _Tôi hét lên, ngay lập tức đuổi theo hẳn. Ngược lại, chờ khi tôi đuổi tới, hẳn dúi vào tay tôi một tờ giấy nhỏ, nhắc- Địa chỉ email của tôi, tôi nay muốn có bài nộp thì cứ nhắn vào. Còn nếu không thì tự chịu!

Hắn đi rồi để lại cho tôi sự thần thờ không hề nhẹ. Tôi chưa thấy thằng con trai nào giống như hẳn vậy, rõ là muốn xin địa chỉ mail của người khác mà còn làm theo cái cách này. Thật là mặt dày mà! Nhưng...xem chừng tôi lại thích cái kiểu bá đạo của hẳn. Được rồi, vì hẳn giúp tôi nên tôi sẽ chẳng tính toán chuyện cũ nữa. Vậy là chuyện giữa hai tôi và Khoa bắt đầu từ lúc đó. Cũng từ cuộc nói chuyện thư từ qua email vào buổi tối, chúng tôi trở nên thân hơn. Tôi thấy bản thân cuối cùng cũng tìm được một người hợp cạ, không chỉ về nói chuyện và còn về cả sở thích nữa. Khoa hơn tôi những hai tuổi và hiện tại hẳn đang học ở cái trường cấp 3 mà tôi mong muốn thi vào. Nghe nói thành tích hẳn không nhất cũng nhì nổi tiếng của trường đó. Tôi có nên lấy làm vinh dự vì có một người bạn giỏi giang như thế không. Có ông bạn như thế, thỉnh thoảng bắt chẹt lỗi bài tập cũng không tệ.

-----Hết chương 2-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lời Tỏ Tình Bất Ngờ

Tôi và Khoa cứ như vậy mà trở nên thân thiết hơn. Thỉnh thoảng chúng tôi lại có một buổi "hẹn hò không đúng nghĩa". Hẳn thường xuyên mời tôi đi ăn, đi chơi rồi đi xem phim, nhìn vào thì thật giống một đôi tình nhân đang hạnh phúc. Nhưng chỉ có trong thâm tâm hai chúng tôi mới hiểu rằng mối quan hệ của chúng tôi trong sáng tới mức nào. Trong lòng tôi vốn đã coi hẳn thành bạn thân của mình bất chấp tuổi tác. Tôi thường thích bắt nạt hẳn, thích nhìn vẻ mặt bối rối của Khoa mỗi khi đắc tội với tôi. Và tôi thích được cùng hẳn rong ruổi khắp các phố phường để ngắm nhìn đường phố nhộn nhịp và cuộc sống náo nhiệt của con người. Đường như chỉ có lúc đó, tôi mới thấy tâm hồn mình thanh thản.

Tôi vốn không có ý nghĩ tìm bạn trai vào lúc này bởi tôi thấy mối quan hệ bây giờ rất tốt. Tôi chưa từng thấy một thằng con trai nào hiểu tôi như hân. Chúng tôi có rất nhiều sở thích chung, tôi yêu âm nhạc, hân cũng rất thích âm nhạc. Tôi quý động vật, Khoa cũng rất yêu thích chúng. Tôi thích ăn vặt, hân cũng sẵn sàng móc tiền túi ra bao tôi ăn. Tôi thấy bản thân mình thật may mắn vì có một thằng bạn thân tốt như hân. Tuy nhiên, nơi "hẹn hò" lí tưởng của hai chúng tôi phải kể đến thư viện. Tôi rất thích thả hồn vào những trang sách thơm tho đó. Hơn thế nữa, Khoa cũng rất hay đến thư viện. Những buổi hẹn hò không đúng nghĩa ấy làm tôi thấy mình bớt cô đơn đi nhiều. Tự dưng tôi phát hiện ra sự kì diệu của định mệnh.

Đã rất nhiều lần tôi trả hỏi Khoa xem hân có bạn gái chưa, tôi lo lắng mình sẽ cản trở mối quan hệ của bọn họ và làm cô ấy hiểu lầm. Nhưng Khoa rất đồng ý tuyên bố với tôi rằng hân còn forever alone, rằng hân cũng mong tìm được một người hợp ý và thường tếu táo đùa tôi rằng, nếu không phải tôi ăn như heo hân đã có thể coi tôi là bạn gái hân. Thế là rõ rồi, hai tâm hồn đang cô đơn tìm đến nhau những lúc cần, an ủi nhau giữa cái bộn bề của cuộc sống. Đặc biệt hơn, cái cảm giác rất thân mà lại không thân chút nào ấy có chút thú vị đối với tôi. Và một đứa vẫn ế chổng ể chơ như tôi chỉ cần vậy là đủ rồi.

Mối quan hệ của tôi Thư cũng biết, không những thế còn rất rõ. Nhưng nhờ luôn cảnh cáo tôi hãy đề phòng Khoa một chút bởi hân không tốt như tôi tưởng. Tôi cũng cười nhạt mà đáp cho qua. Cho dù hân không tốt với người khác thật nhưng chỉ cần đối tốt với tôi, tôi nhất định sẽ tốt lại với hân. Chẳng qua là Thư lo sợ tôi kéo dài mối quan hệ này lâu quá sẽ dao động, sợ rằng tôi sẽ mù quáng mà đắm đầu vào con người tôi tệ theo ý của nhỏ đó. Bởi nhờ có một người chị họ học cùng lớp với Khoa, chị ấy cảnh cáo hai đứa không nên quá gần gũi với hân. Và rằng hân là một tên Sở Khanh cả thèm chóng chán. Hân đã trải qua vô số cuộc tình chóng vánh với các cô gái khác nhau, thời gian cũng không kéo dài quá lâu.

Tôi nghe việc đó, cũng không quá để tâm, dẫu sao tôi không có ý định với hân thì lo làm gì cơ chứ. Với lại đây chỉ là nghe phiến diện từ một phía, vẫn chưa xác minh là sự thật, cho nên tôi cũng không thể vì thế mà quay lưng với một người bạn tốt với tôi như thế. Tôi vẫn cứ vô tư cùng hân dong duỗi khắp các con phố, lượn qua hàng ngàn quán ăn và thoải mái ôm vai bá cổ như người anh em thân thiết. Chẳng qua, tôi cự tuyệt mọi lời hẹn quá muộn của hân, âu cũng là cần có chút đề phòng. Khoa là một người con trai tuấn tú, rất dễ thu hút các cô gái, nên việc có một vài đàn chị đến gặp thẳng mặt tôi hỏi cho ra ngô ra khoai cũng có. Nhưng đa phần đều thật vọng ra về, không những vậy còn ôm cục tức vào mình vì không thể nào bắt tội tôi.

Tôi thấy khá phiền với việc đó nên luôn phàn nàn với Khoa, cũng may mắn hân giải quyết tốt, mấy ngày sau tôi đã không còn bị quấy rầy. Ngày nối tiếp ngày trôi qua rất mau, đã ba tháng trôi qua kể từ ngày tôi quen Khôi, mối quan hệ của chúng tôi lại ngày càng thân thiết. Chúng tôi thân thiết đến nỗi cả ba và mẹ tôi đều rất lo lắng và liên tục nhắc nhở tôi. Tôi cũng thấy phiền lòng lắm nhưng cây ngày nào sợ chết đứng, mối quan hệ trọng sáng thì cuối cùng cũng được minh bạch thôi. Tôi nghĩ tôi và Khôi sẽ mãi như vậy nếu không phải định mệnh bắt chợt thay đổi. Vào ngày hôm ấy, "như bao hôm nào", tôi và Khoa vẫn thân thiết lượn qua khắp các con phố, và cuối cùng chọn nơi dừng chân là gốc cây Tình Nhân lâu năm. Gốc cây này có từ khi tôi vẫn còn chưa ra đời, và nó là gốc cây cổ kính nhất tôi từng thấy. Thân cây to, vỏ cây xù xì với những nét khắc nghệch ngoạc trông đến tội. Cành cây vươn cao, tán lá xum xuê đan vào nhau tạo thành một chiếc ô khổng lồ.

Vào lúc hoàng hôn thế này, ngồi dưới gốc cây ngắm mặt trời lặn là lãng mạn và thích hợp nhất. Cho nên dưới gốc cây, các cặp tình nhân ngồi chi chít kín cả chỗ. Bọn họ trò chuyện rôm rả, thể hiện tình cảm mặn nồng với nhau khiến tôi phải sồn gai ốc. Tôi và Khoa cũng nhanh chân tìm được cho mình một chỗ ngồi. Ngồi xuống ghế, tôi vòng tay qua vai hân, vỗ vỗ, nói:

- Người anh em, tôi chưa thấy ai tốt với tôi như anh đâu. Khi nào anh có bạn gái nhớ phải dẫn về cho chị đây xem mắt đấy, để mà tôi còn biết đường tránh.
- Đâu đến nỗi phải thế chứ. Anh đây tính tốt từ bé rồi! _Nói đoạn, hân dừng lại. Ngập ngừng một lát, hân bắt đầu trở nên mờ mờ ám ám
- Này nhóc, biết hôm nay là ngày gì không?
- Chị đây không thích đồ vui đâu, thẳng vào vấn đề đi. _Tôi nhìn hân nghiêm nghị. Gì chứ trí nhớ của tôi rất là tệ, cho nên làm sao có thể nhớ ra là ngày gì chứ. Khoa nghe thấy thế, mặt đang vui bỗng chốc ỉu xiu như bánh đa nhúng nước, giọng có vẻ giận dữ:
- Chơi với nhau bao lâu mà thế đấy, ngay cả sinh nhật của bạn mà còn không nhớ. Anh đây đang định đòi quà đấy.
- Đùa à, anh không nói trước làm sao tôi biết mà tặng quà được.
- Không đòi quà nữa, đòi cái khác vậy? _Khoa ngập ngừng trong giây lát rồi hít sâu một hơi, trông hân như kiểu sắp ra đánh trận đến nơi ấy. Tôi cũng tò mò kiên nhẫn chờ đợi Khoa nói hết những điều cần nói. Và rồi, câu nói tiếp theo của hân ngay sau đó làm tôi bất ngờ- Làm bạn gái anh nha!

Nghe đến đó, tôi không biết mình nên cười hay nên khóc, một thứ gì đó như vừa sụp đổ trong lòng tôi. "Uỳnh" một cái, có một cú oanh tạc lớn vừa nổ ra trong đầu tôi, làm ngừng sự hoạt động của toàn bộ não. Tôi trở mắt ra nhìn Khoa như người ngoài hành tinh, cũng không hiểu hân có phải vừa nói tiếng của người sao Hỏa hay không nữa? Bị tôi nhìn chăm chăm, Khoa dường như không được tự nhiên, ánh mắt lo lắng lộ rõ trên khuôn mặt. Nào ngờ một lúc mới tiêu hóa được mọi thứ, tôi lắp bắp hỏi:

- Anh...anh vừa mới...nói cái gì thế?
- Anh đang tỏ tình với em đấy.

Khoa không vui chau mày, làn gió mon man buổi đầu thu gọn làn tóc mềm mượt của hân rối xù. Lúc này, không hiểu sao, tôi rất muốn nói ra từ "đồng ý". Nhưng, có một cái gì đó liên tiếp lặp lại bên tai tôi từ "đừng". Tại sao vào đúng lúc này, câu nói của Thư lại hiện về, nhắc nhở tôi người trước mặt tôi không phải người tốt. Tôi cảm thấy hụt hẫng và cũng ngay lúc này, một cảm giác tiếc nuối len lỏi trong tim. Tôi tiếc không phải vì lời tỏ tình ấy, mà tôi tiếc vì từ nay về sau chúng tôi không thể là bạn như trước nữa. Vì sự tiếc nuối trong lòng, tôi cố làm như là mình không nghe thấy, giả vờ vui vẻ, vươn tay lên vuốt mái tóc vốn đã không được mượt mà của Khoa làm chúng rối thêm, đáp:

- Anh đùa hơi quá rồi đấy! Đầu cũng có sốt đầu mà ăn nói hàm hồ thế. May mắn là chị đây thông minh, không bị mắc mưu của anh rồi.

- Anh vẫn mong em bớt thông minh đi một chút đấy. _Khoa có vẻ tràn ngập thất vọng và chán nản, giọng nói chứa đựng sự mất mát. Tôi cũng thấy trần trụi vì mình đã dùng cách này để từ chối đi tình cảm của hắn. Nhưng tôi vẫn mong hai chúng tôi chỉ như những người bạn bình thường thôi, không mong được tiến thêm bước nữa đâu. Tuy nhiên, suy nghĩ của tôi Khoa lại không thể hiểu, hắn dường như vẫn còn rất hi vọng, liền dùng cách hàm ý để hỏi tôi:

- Nếu như anh nói, lời tỏ tình vừa này không phải nói đùa, em tin không?

- Em thực sự tin là nó không đùa. _Lúc này, tôi cần thực sự nghiêm túc rồi, tôi không thể trốn tránh thêm được nữa. Tôi nghĩ lời tôi sắp nói đây sẽ đánh dấu cho sự kết thúc tình bạn này. Nhưng, tôi không muốn Khoa lún sâu hơn nữa. Không chỉ bởi hiện tại tôi đang bị ràng buộc bởi cuộc hôn nhân chẳng biết có được kết thúc không kia, mà còn bởi Khoa vốn dĩ không đủ điều kiện để tôi tin tưởng giao trọn tình yêu đầu cho hắn. Tôi nhìn sâu vào ánh mắt trong veo vừa nhen nhóm chút hi vọng kia của hắn, hít sâu một hơi, bình tĩnh nói ra những lời từ sâu thẳm trong lòng:

- Biết tại sao vừa này em không tin không?(Hắn lắc đầu) Bởi vì, em muốn hai chúng ta chỉ như bạn bè thôi. Anh không phải người tốt (tôi thẳng thắn), nhưng em vẫn chơi với anh là vì anh tốt với em khi hai chúng ta là bạn. Nhưng nếu đến với nhau, liệu anh còn tốt được hơn thế. Lịch sử huy hoàng của anh em đã nghe cả rồi, nói thật em không tin anh. Nên, không cần em nói ra thêm bất cứ lời tàn nhẫn nào nữa, em nghĩ anh nên rút lại lời tỏ tình đi.

- Em... _Có thể Khoa không tin tôi sẽ nói thẳng ra như thế.

Chính ra tôi cũng không ngờ lời mình nói lại thẳng đến thế này. Nhưng sự thật mất lòng, điều đó là chân lý rồi. Tôi thì lại thích những người thẳng thắn như vậy. Sau câu nói của tôi, Khoa im bật, có thể hắn đã không cách nào cãi nổi nữa rồi. Đôi lúc con người ta cứ nghĩ mình tốt lắm đẹp lắm, đến khi bị người ta moi móc tạt xấu thì lại nói là soi kỹ. Nhưng họ không ngoảnh đầu lại mà nhìn kỹ bản thân mình, bao nhiêu điều xấu xa rốt cuộc đã lộ rõ ra rồi. Giống như tôi bây giờ, tôi không nhận mình tốt, bởi tôi đã từ chối tình cảm của người ta một cách phũ phàng như thế. Nhưng có thể sau này họ sẽ nghĩ tôi tốt thôi, bởi tôi từ chối từ tình cảm mà mình không muốn cũng là tránh làm tổn thương cho người kia cơ mà. Mọi việc đều có mặt trái của nó mà khó có thể chỉ nhìn bề ngoài để đánh giá. Tuy nhiên, thứ lỗi cho tôi lần này, tôi chỉ có thể nhìn một mặt để mà đánh giá Khoa, và cũng chỉ có điều đó mới đủ lí do để tôi từ chối lời tỏ tình ấy.

- Em dám nói thật lòng, từ lúc quen nhau đến giờ, em chưa từng có lần nghĩ đến chuyện được tôi tỏ tình không?

- Tại sao lại không có!? Em thừa nhận nhiều lần em cũng có ý đồ xấu với anh đấy, nhưng tất cả đã qua rồi.

- Em luôn miệng nói tôi không tốt, vậy em đã thử yêu tôi chưa mà biết tôi không tốt? _Khoa nhanh miệng vặn lại.

- Chính vì biết anh không tốt, nên em mới không dám mạo hiểm. Khoa, tình yêu với anh là gì thì chỉ có anh biết. Nhưng làm ơn đừng đùa giỡn trước tình cảm của người khác. Em chưa yêu bao giờ, đây cũng là lần đầu em được tỏ tình, cho nên em không dám mạo hiểm đâu. _Nói thật rằng tôi đòi hỏi ở mỗi tình đầu của mình rất khắt khe, tôi không dám quá vội vã trong tình cảm, tôi sợ phải rơi nước mắt. Ngừng một lát, tôi ra quyết định- Em nghĩ chúng ta nên tránh mặt nhau một thời gian, nhất thời em chưa đối mặt được đâu.

Tôi nói xong dứt khoát đứng lên, không quên chào hỏi hắn trước khi rời đi. Tôi biết mình đã quá vội vã và phũ phàng đối với lời tỏ tình, chỉ sợ từ nay về sau không thể nhìn mặt nhau được nữa. Tôi chỉ thấy tiếc cho tình bạn này, cảm thông cho Khoa bởi hắn đã nhầm trúng một đứa chưa từng biết rung cảm đầu đời là gì. Tôi chính ra cũng không hiểu mình đang làm gì, mọi thứ đối với tôi đều rất mong lung. Tôi sợ làm người ta đau lòng, nhưng chính tôi lại lạnh lùng và xa lánh họ, không những thế còn cự tuyệt một cách phũ phàng. Có thể là tôi sai rồi sao? Vì tôi không khéo ăn khéo nói, không biết phải nói lời từ chối cho hợp lí chăng?

Khoa ngược mắt nhìn theo bóng lưng của cô khuất xa dần, trong lòng không biết có tâm tư gì. Lời nói của cô đã đã động sâu sắc vào lòng hắn, nhắc nhở hắn nhớ rằng mình đã từng làm tổn thương đến bao nhiêu cô gái. Cuối cùng thì hắn cũng biết ông trời có mắt, ông đã để cho hắn thấy tận mắt báo ứng của mình. Hắn bị từ chối vì chính cái cách hắn làm tổn thương người khác. Cảm giác của các cô ấy, hắn hiểu rồi. Đau... đau thấu tâm can. Ráng chiều khẽ buông vệt đôi vai nhỏ bé đang khuất xa dần, bóng cô đổ dài trên con đường trải đầy lá. Một khung cảnh êm ái nhẹ nhàng nhưng lại khác vào trong tim hắn một vết cứa thật sâu. Làn gió đầu thu man man vuốt ve mái tóc dài của cô, thoang thoảng đâu đây mùi hương dễ chịu quen thuộc hắn đã từng ngửi qua. Bóng lưng của cô, lạnh lùng mà dứt khoát, rơi vào trong tâm tưởng của hắn một nỗi mất mát chẳng thể gọi tên.

Khoa ngồi đấy đã lâu, ánh mắt vẫn xuất thần, bắn ra đầu đó xa xăm không cách nào nắm giữ được. Hắn nhìn vào khoảng không trước mặt, thả hồn bay về một phương trời nào đó rất xa xôi. Hắn thích cô, đã thích cô từ rất lâu rồi. Những lần đưa cô đi chơi đều lấy danh nghĩa là bạn nhưng thực chất là theo đuổi cô. Còn cô, lại không cự tuyệt lấy một lần, làm cho hắn đắc thắng, làm cho hắn nghĩ rằng chẳng còn bao lâu nữa hắn sẽ chiếm được người con gái ấy. Cô rốt cuộc cũng chỉ là con nhóc mười bốn tuổi chưa trải đời, còn hắn thì đã quá nhiều kinh nghiệm trong cách chinh phục con gái. Không kể đến về ngoài tuần tú, đạo mạo, miệng lưỡi không xương cũng là một ưu thế ghi điểm tuyệt đối rồi. Khoa là một người có tài ăn nói, lại dễ tính và hài hước, rất biết lấy lòng con gái. Nhưng cái gì quá cũng thành tai họa, bởi vì hay nói lời ong bướm, nên con gái bu lấy rất nhiều. Hắn không thể chọn hết được, nên chỉ có thể chấp nhận tất cả những tâm ý ấy, lâu dần quen thói, thế là hắn thành kẻ lãng nhãng.

Hắn tự cho mình là kẻ thông minh, đã chinh phục được thỏ non miệng còn hôi sữa kia. Nhưng chính sự kiêu ngạo đã dập tắt hi vọng của hắn. Hoài Thanh trông thì ngây thơ thế thôi nhưng cô vô cùng sâu sắc và có thể nói là cô hủ đời với tình cảm. Cô đặt ra quy tắc cho tình cảm của mình, hắn hiểu rõ nhưng vẫn không thèm để ý. Và lời từ chối chính là hậu quả của việc khinh địch. Một thoáng đau lòng đi qua, hắn rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần và trở về với vẻ lạc quan thường ngày. Không có cô thì sao chứ, cũng không thể chết được. Cái danh "kẻ đào hoa" không phải hư ảo, rồi cô sẽ phải hối hận với những gì mà mình nói hôm nay. Hắn tự tin là thế, liền nhanh chóng rào bước ra về.

Tâm hồn tôi trở nên nặng nề sau khi từ chối lời tỏ tình của Khoa, đơn giản vì tôi thấy rất có lỗi. Nhưng nếu vì cảm thấy có lỗi mà miễn cưỡng chấp nhận tình cảm của người ta, không phải sau này tôi sẽ bị chê cười vì là người nói dối sao? Hơn nữa, đau lâu dài không bằng đau trong phút chốc. Tôi rào bước

nhanh về phía cổng nhà đang đón chờ, vút hết mọi thứ đằng sau lưng. Giờ đây, tôi cần nạp lại năng lượng cho bản thân để có thể đối diện với mọi chuyện tiếp theo sẽ xảy ra. Vừa đến cửa nhà, tôi đã đánh hơi thấy điều không đúng. Bình thường ở nhà tôi chỉ có ba đôi dép, nay lại thêm đôi giày da bóng lộn. Nhìn một cái là tôi biết nhà mình có khách không mời mà đến. Dẫu là ai, tôi cũng không muốn gặp lúc này. Thứ lỗi cho sự thất lễ của tôi vì giờ trong lòng tôi đang rối như tơ vò đây.

Tôi rón rén leo lên phòng bằng cửa phụ, khi đi qua phòng khách vẫn thấy tò mò đành ngó vào xem ai. Quả nhiên là khách không mời - Thiên Bảo. Vừa nhìn thấy hắn, như có linh cảm mạch bảo chuyện chẳng lành sắp xảy ra, tôi mau chóng nhanh chân chuồn lẹ. Mong rằng ba mẹ tôi không nhìn thấy tôi đã về nhà. Ở trong phòng, tôi dỏng tai lên nghe tiếng cười lớn cùng tiếng xì xào trong phòng khách. Bảo có vẻ rất được lòng ba mẹ tôi, tôi nghe họ khen liên tục, không những vậy tôi còn nghe họ chê lên chê xuống cô con gái không biết điều là tôi đây. Tôi thấy ba mẹ cũng thật lạ, sói không ăn được nho thì chê nho xanh, ba mẹ tôi cũng vậy, suốt ngày bảo không được con thì cứ thích vạch áo cho người xem lưng hoài. Biết trước sinh con gái không có lợi mà không nặn cho khéo, giờ thì cứ chê ông chê eo như mèo chê mỡ vậy.

Tôi cứ hóng mãi cho đến khi nghe tiếng hắn xin phép ra về. Quá vui mừng, tôi nhanh chóng đập cửa và tức tốc bay xuống nhà để... tiễn khách. Tôi chạy nhanh đến nỗi không để ý đường, cứ hai bậc mà bước. Kết quả của việc đi không nhìn chính là tôi bước hụt, cả người lao về phía trước, suýt thì cả hàm răng trắng xinh của tôi cắm xuống nền nhà. Chỉ mới là "suýt" thôi vì số tôi còn may mắn lắm. Khi tôi lao về phía trước, có một người đã nhanh chóng lao đến ôm lấy hông tôi, ôm tôi vào lòng để ngăn cú vồ ếch hớ hênh không xảy ra. Tình huống xảy ra quá nhanh, tôi cũng không rõ chuyện gì xảy ra nữa bởi khi sắp ngã, theo phản xạ có điều kiện, con người ta sẽ nhắm mắt lại chờ tiếp nhận sự đau đớn sau đó. Cũng coi phản xạ của tôi nhanh, khi được vòng tay kia đỡ lấy, tôi đã ngay lập tức choáng mờ mắt. Đối diện với mặt tôi lúc này là khuôn mặt tuấn tú với nước da không tì vết. Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt thâm trầm, bờ môi mỏng khẽ nhếch lên một đường gian tà. Mắt tôi trở ra nhìn, đầu óc tôi lúc này trở nên trống rỗng. Bỗng tôi nghe ở bên tai tôi có lời thì thầm:

- Em nhẹ thật đấy, lát tôi phải bảo ba mẹ em bồi dưỡng cho em thật tốt trước khi trở thành cô dâu của tôi._Sau câu nói kia, kẻ lợi dụng tôi từ nãy đến giờ lúc này mới đỡ tôi xuống một cách an toàn. Đứng vững trên nền nhà, tôi gùm gùm nhìn hắn. Còn hắn vẫn nhón nhơ đứng đấy, nhìn tôi cười đều.

Tôi tức đến mức nghiến răng kèn kẹt. "Đồ điên, đồ thần kinh, ai là cô dâu của anh chứ?"_Trong lòng không cam tâm nhưng cũng chỉ có thể để trong lòng thôi. Tôi cố thu lại dáng vẻ sắp phát hỏa của mình, tập trung cho mục đích tiễn khách. Nở nụ cười đơn đả, tôi giờ tay về phía cửa:

- Anh sắp về rồi, để tôi tiễn anh!_Dẫu sao tôi cũng có chuyện cần bàn lại với hắn, nhưng không thể ở trước mặt ba mẹ tôi hành động được. Vẫn nên tìm thời điểm thích hợp để nói chuyện riêng. Tôi nhận thấy không lúc nào tốt như lúc này đâu.

-----Hết chương 3-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chuyển Đến Sống Cùng:

- Hoài Thanh, sao con bất lịch sự thế?_Mẹ tôi không vui nhắc nhở, rồi thân mật tiến tới nói với Bảo- Hôm nay ở lại nhà cô ăn cơm đi, cô nấu cơm ngon lắm!

Tôi cạn lời vì những lời bà nói, có phải bà đánh giá quá cao mình hay không? Quảng cáo ai mà chẳng khen, đến khi mua về mới biết hiệu quả thế nào. Thực ra tôi không muốn chê bà đâu, nhưng tôi là người trực tiếp thưởng thức và kết luận lại, nó không được ngon như trong lời quảng cáo. Thế nên, tôi chen lên trước mẹ, nói với Bảo:

- Cơm mẹ tôi nấu làm sao ngon bằng cao lương mỹ vị anh hay ăn, tôi thấy tốt nhất anh nên về nhà ăn cơm để tránh làm mẹ tôi đau lòng._Một mũi tên bắn trúng hai đích, tôi nhận được cái nhìn xém cháy mắt của mẹ.

- Lâu lắm rồi cháu không được ăn cơm bình dân, thế nên cháu không ngại đâu ạ!_Nói thế là biết hắn không từ chối rồi. Nhìn tôi giương nụ cười khiêu khích khiến tôi muốn nổi đóa, hắn thần nhiên bước tới gần tôi, nói- Không phải muốn tiễn tôi sao? Thay bằng tiễn hay là chúng ta ra ngoài nói chuyện một lát.

Sau đó, hắn hướng tới mẹ tôi xin phép:

- Cháu mượn con gái cô chú một lát sẽ trả sau.

- Cứ đem nó đi đi, đem đi luôn càng tốt! Bỏ tôi cổ vũ, mẹ tôi thì gật đầu tán thành. Nhìn hai vị phụ huynh, trong lòng tôi tự dưng dâng lên sự ai oán không hề nhẹ. Ba mẹ đây chính là đang nổi giảo cho giấc, hại con gái đây mà. Tôi khóc không ra nước mắt.

Thế là tôi được tên đáng ghét nào đó lôi đi mặc dù trong lòng tôi đang bất mãn lắm. Hắn lôi xềnh xệch tôi đi mặc cho tôi gào thét giãy giụa. Tôi không cam tâm, chính là không cam tâm như thế. Ra đến ngoài cổng, tôi dụt phăng tay hắn ra, cầu:

- Giữa ban ngày anh làm cái trò gì thế hả?

- Tôi thực sự lại muốn giữa ban ngày làm điều gì đó không đúng đắn với em đây. Tại sao lại tránh mặt tôi?

- Tôi tưởng anh cũng không thích qua lại với tôi chứ? Hà cứ gì anh còn quay lại, định bắt bẻ tôi vụ trước đó chứ gì? _Tôi nói xong mới ngộ ra một điều, liền à lên một tiếng:

- A~, thì ra là vì anh tức giận do không được biết sự thật. Vậy tôi xin lỗi anh! Mong anh "cút" xa xa cho! _Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Tùy em nghĩ thế nào thì nghĩ, giờ tôi biết rồi thì em chính là người vợ mà Vũ Thiên Bảo tôi đây đã chọn, không thể khác được. _Hắn nhún vai nói, làm tôi tức đỏ cả mặt. Thờ phỉ phò không ra hơi, tôi trân trối nhìn hắn nhưng trong lòng thật sự có ý nghĩ muốn rạch nát khuôn mặt đẹp đẽ mà vô liêm sỉ kia.

Hắn vẫn không thích bọn con gái nổi giận bởi mỗi lần như thế họ rất phiền phức, nhưng đặc biệt lại thích chọc giận cô gái này. Ai bảo trước kia cô dám chọc giận hắn. Hắn có lẽ đã thôi vụ ép hôn kia rồi nếu không phải vì có ấn tượng quá sâu đậm với cô. Mà ngay lúc này, mẹ hắn như cáo già, đã đoán trước được suy nghĩ của hắn nên lúc ấy mới lờn ảnh của cô ra, làm hắn nổi trận lôi đình một phen. Không những vậy mẹ còn đặc biệt dặn dò hắn không được làm khó cô, phải cho cô chút thời gian, nếu không hắn muốn ngay ngày mai vác cô lên xe hoa đấy. Hắn là thiếu gia ăn sung mặc sướng từ bé, chưa ai từng cự tuyệt hắn, muốn cái gì có cái nấy, nhưng lần đầu tiên phải nhẫn nhịn mà cầu cạnh kẻ khác như thế này, thật là quá phiền phức đi. Hắn cũng không hiểu quy trình của mình sai ở chỗ nào để hù dọa cô sợ hãi đến như thế.

Tức giận như thế cũng không để làm gì, chỉ tỏ rước khó chịu vào mình, tôi thấy nên dùng cách khác để tiễn hắn đi cho nhanh. Trong cái khó tôi lại ló ra được cái khôn, tôi đã nghĩ ra cách có thể vừa giữ khoảng cách với hắn vừa làm cho hắn mau chán tôi, dù rằng cách này hơi tốn thời gian một chút. Đành thôi, đánh nhanh rút gọn không bằng tâm ngâm tâm ngâm mà đâm chết voi. Tôi thay đổi ngay từ vẻ mặt tức giận, chuyển sang bộ dạng vui cười. Giọng ngọt sớt, tôi bắt đầu lấy lòng:

- Được thôi, nếu anh đã thích chọn tôi làm vợ như vậy, tôi sẽ nghe lời anh..

- Tốt, tôi sẽ đến chỗ ba em nói chuyện với ông, ngày mai chuẩn bị lên lễ đường đi. _Chưa nghe tôi nói hết câu, hắn đã cướp lời. Mà lời hắn nói làm tôi nghẹn họng không thốt ra được lời nào. Làm gì có con người vô lí đến thế, chưa yêu đương, chưa tìm hiểu đã muốn lôi người ta lên lễ đường.

Bảo nói xong liền nhếch mép một cái, xong quay người trở vào trong nhà. Tôi đoán là hắn lại đi ba hoa với ba tôi chuyện vừa nãy. Trong lòng tôi như có linh cảm không tốt, nó nhắc nhở tôi nếu để hắn nói với ba tôi chuyện đó ắt hẳn ngày tháng sau này tôi chẳng sống tốt hơn được đâu. Thế là tôi lao ngay đến chặn trước mặt hắn, vội vã nói:

- Tôi chưa nói hết cơ mà! Tôi nói là sẽ lấy anh, nhưng đâu phải ngày mai.

- Em muốn thương lượng? _Nghe hắn hỏi, tôi gật đầu. Hắn lại hỏi tiếp- Em lấy tư cách gì để mà thương lượng với tôi? Chỉ có phu nhân của Vũ Thiên Bảo này mới xứng để thương lượng với tôi.

Hắn nói xong lại lướt qua tôi bước đi. Tôi thật rất hối hận vì đã nói ra câu kia, chỉ muốn cắn lưỡi chết cho xong. Ưc quá không làm gì được, tôi cuống quýt nói liều:

- Anh mà mách ba tôi thì tôi chết cho anh xem.

- Được thôi, chi bằng để tôi kiểm cho em cái gối (để đập đầu chết) hay mua cho em cân bún thắt cổ cho thỏa thích. _Hắn chẳng bận tâm đến lời đe dọa của tôi, cứ thế trở vào trong nhà. Tôi khóc không ra nước mắt, cái con người bá đạo đó sau này mà lấy nhau hắn nhất định sẽ ức hiếp tôi cho coi. Tôi nào có để chuyện đó xảy ra. Tôi là ai chứ? Trịnh Hoài Thanh trời không sợ, đất không sợ, cái tên ôn dịch kia càng không. Tôi hét lên trong lúc đã chẳng còn tia hi vọng nào:

- Này, từ bỏ đi, tôi có người thương rồi.

- Tôi không ngại đập chấu cướp hoa. _Nghe câu đó xong, tôi rút ngay quả tở ong dưới chân, phi về phía trước, quát lên- Này thì ào ngôn tình!

Ấy thế, dù không nhìn, Thiên Bảo vẫn rất thành công né được cái "phi tiêu 48 lỗ" của tôi, tiện thể không vui quay lại nhắc nhở:

- Em thế là không ngoan rồi, chờ khi có thời gian tôi sẽ dạy em cách làm vợ người khác.

Khốn kiếp, như thế thì ghét tôi còn hơn. Bắt tôi sống với một tên thần kinh bệnh hoạn ảo ngôn tình thế này chắc tôi sớm bị chọc cho phát điên mất. Tôi ừ rừ theo chân hắn vào trong nhà, cũng chẳng còn hơi sức để ngăn cản hắn nữa, nói chán cũng như nhau cả thôi, chỉ tỏ tốn nước bọt thôi. Vào trong nhà, không nhìn mặt hắn thêm lấy một lần, tôi bỏ vào trong bếp giúp mẹ nấu đồ ăn. Dù sao tôi cũng chẳng phải con nhà danh giá, được nuôi dạy để sau này tự lập. Dẫu cho cái gia đình quyền quý như gia đình Bảo kia có nhớ tới cái hôn ước chết tiệt kia không thì cũng như nhau cả thôi. Nếu họ không nhớ, há chẳng phải tôi cũng chỉ như mẹ tôi, là một đứa con dâu bình thường của một gia đình bình thường, ngày ngày phải lo việc bếp núc thôi sao. Dẫu sao tôi thấy là con gái, vẫn nên học cách nấu ăn thật ngon để sau này tự mà bồi bổ cho mình.

Tôi mặt ừ này chau trong khi mẹ tôi rất hào hứng muốn nghe chuyện của tôi với Bảo. Điều bà quan tâm ở đây chính là sự tiến triển giữa hai chúng tôi, có khi nó là bối cảnh tâm duy nhất của bà, hơn cả tương lai xán lạn của đứa con gái này chẳng? Làm sao bà lại có thể chấp nhận chuyện yêu đương của con gái khi còn chưa học xong cấp 2 chứ. Bà liên tục hỏi tôi chuyện vừa rồi xảy ra thế nào, làm tôi phải bịa đủ thứ chuyện, giải thích đến méo cả miệng mới có thể làm ngưng sự tò mò của bà. Tôi đã vô cùng chán nản với những câu hỏi của bà, tuy nhiên cũng không thể nổi giận được. Tôi biết tôi là đứa con gái duy nhất của ba mẹ và được bà kì vọng nhiều như thế nào. Tôi cũng hiểu rất rõ bà mong muốn tôi được gả vào một nhà tốt, nhưng tôi nghĩ không nên là lúc này. Xét cho cùng, tôi vẫn tự coi mình là một đứa trẻ con chưa hiểu sự đời, làm sao có thể gả đi được chứ.

Tôi cũng biết rằng chuyện tôi đồng ý với Bảo là sẽ lấy hắn đã được hắn thông báo cho ba tôi ngay khi vừa vào trong nhà, cho nên cũng không hi vọng gì nhiều. Ai ngờ sau khi nghe xong chuyện đó, ba mẹ tôi vui như trẻ con, ngày hôm sau đã ngay lập tức thu dọn hành lý hồng tống tiễn tôi về nhà Bảo rồi. Chuyện này quá là phi lý đi, con gái con chưa gả đi đã đến ở đợ cho nhà người ta thế còn ra cái gì nữa. Tôi vùng vằng mãi không chịu đi, mặc kệ mẹ cầm chổi lông gà đuổi quanh sân. Ngày hôm nay, tôi phải phát huy cái tính bướng bỉnh của mình bằng tất cả hiệu suất mới được. Tuy nhiên, tôi lại sớm phải quy phục vì cái tên bá đạo kia đến tự mình túm cổ tôi lôi đi. Hắn vừa đến đúng lúc cây chổi lông gà của mẹ chuẩn bị vụt vào mông tôi đến phát tức. Vừa mới đến, hắn đã áp đảo tình hình lúc đó. Chỉ bằng một câu nói của hắn có khi cũng còn giá trị hơn ngàn lời cầu xin của tôi:

- Cháu đến để đưa cô dâu của cháu đi, xin cô nương tay một chút không lát em ấy không ngồi lên xe được đâu.

- Được, được, nể mặt chàng rể này, cô tha cho nó. _Sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói với tôi- Con xem lại mình đi, có chút nào xứng đáng được người con trai tốt như thế quan tâm không mà còn không biết điều. Còn không mau kéo hành lý đi cùng người ta nữa.

- Mẹ cứ đánh con đi, chứ đừng có đuổi con mà. _Tôi làm một màn mưa nước mắt, túm lấy chân bà mà kêu gào, nước mắt tùm la tùm lum trên mặt trông chắc tội nghiệp lắm. Ấy vậy mà chẳng đã động được chút nào vào lòng thương người của mẹ tôi. Mẹ tôi gỡ tay tôi ra khỏi ống quần bà, kéo tôi đứng lên, thờ dài nói- Con với cái, chỉ giỏi làm trò, bao giờ mới để ba mẹ bớt lo? Lau nước mắt rồi theo Bảo tới nhà nó hỏi thăm cô chú chút đi.

- Tại sao con phải chịu những điều này. _Lòng tôi hoang mang vô cùng, bây giờ thì tôi không coi chuyện ép hôn chỉ là giỡn nữa rồi. Việc Bảo đến tận nơi đón đã nhắc nhở tôi rằng việc ép hôn là thật và chúng tôi sẽ lấy nhau chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Tôi ảm ức giờ đôi mắt ngân ngấn lệ lên nhìn mẹ, bà lại dịu dàng đưa tay về phía trước lau đi những giọt nước mắt nóng hổi còn đọng lại trên má tôi, khuyên nhủ- Đến lúc nào đó rồi con cũng phải trưởng thành, chuyện như thế này nhất quyết phải trải qua, sớm hay muộn không phải như nhau sao?

- Mẹ, tại sao lại tàn nhẫn đến mức lấy hạnh phúc của con ra đùa giỡn và định đoạt chứ? _Nước mắt tôi lại lưng tròng. Nghe câu hỏi này, bàn tay ấm áp của mẹ đang xoa trên má tôi chợt khựng lại, ánh mắt vừa mới chan chứa yêu thương chợt trở nên bối rối. Tôi có thể tin là bà có nguyên nhân đặc biệt nào đó, nhưng nếu vì cái nguyên nhân đặc biệt ấy tôi phải lấy hạnh phúc của mình ra đặt cược, tôi cũng muốn biết nguyên nhân đó là gì, và nó có xứng đáng để tôi mạo hiểm như thế hay không?

Quả thật bà Ngọc cũng có lý do đặc biệt để ép hôn cô. Người ta hay nói "ép dầu ép mỡ ai nỡ ép duyên", nếu không phải vì lý do đặc biệt, bà cũng không muốn để cô phải gả vào nhà người ta trong cái hoàn cảnh như thế này. Con gái bà bà hiểu rõ, cô bên ngoài trẻ con, bên trong sâu sắc. Cô có suy nghĩ rất sâu sa và đặc biệt là kì lạ. Ở cái tuổi này của cô, chỉ có những kẻ ngây thơ mới nghĩ cô trẻ con, chứ trong lòng bà thừa hiểu đứa con gái này của bà đã sớm không còn là trẻ con để lừa nữa rồi. Bà cũng muốn nói cho cô biết nguyên nhân, nhưng sợ rằng cô quá liều lĩnh sẽ gây ra nguy hiểm. Đặc biệt, chỉ có ở cùng người nhà họ Vũ, bà mới dám đảm bảo sự an toàn của con gái mình.

- Được rồi, nguyên nhân về sau con sẽ rõ, bây giờ cứ làm theo lời mẹ trước đi. _Trong phút chốc, bà thu lại vẻ mặt bối rối của mình, trở nên sâu sắc hơn hẳn. Ánh mắt bà lúc này không còn là sự nhu tình nữa, thay vào đó là sự nghiêm khắc lạnh lùng khiến tôi run sợ. Tôi biết dù có truy hỏi thêm nữa cũng không đổi lại được kết quả khả quan, niềm hi vọng đã mất, tôi tự biến mình trở lên lãnh đạm. Gật đầu một cái, tôi nặng nề tiến tới kéo vali và theo sau Bảo. Khi sắp ngồi lên xe, tôi vẫn cố ngoảnh đầu lại nhìn nhị vị phụ huynh của tôi đang đứng trong sân ngó theo chúng tôi.

Ngồi lên xe và chờ chiếc xe lăn bánh rời khỏi, tôi vẫn cố chấp nhìn vào kính chiếu hậu cho đến khi căn nhà quen thuộc của tôi khuất đi sau ngã rẽ. Một hồi xoa xoa mi tâm, tôi không nhìn sang Bảo, dứt khoát nhắm mắt lại dưỡng thần một lúc. Nói dưỡng thần thế thôi nhưng tôi biết rõ mình không ngủ được. Tôi đang tập trung suy nghĩ nguyên nhân có cuộc hôn nhân chết tiệt này. Cùng với đó, tôi cũng chuẩn bị sẵn tinh thần để gặp ba mẹ Bảo. Họ là những người giàu có, không dễ gì mà tôi lại có phúc phần được họ chấp nhận làm con dâu. Tôi đoán rằng còn nhiều thử thách gian nan hơn đang chờ đợi. Dẫu gì cũng phải gặp thì chuẩn bị cho đằng hoàng chút, tôi không muốn làm mất mặt ba mẹ. Giống như lần gặp đầu tiên tôi đã thất lễ rồi, lần gặp thứ hai không thể để họ có ấn tượng xấu, tránh cho sau này hai gia đình không thể thành thông gia cũng không thể nhìn mặt nhau.

Tôi vẫn nhắm mắt nhưng miệng lại bật thốt lên câu hỏi:

- Bảo, mẹ anh đồng ý cho anh đi đón tôi chứ?

- Bà mong còn không kịp!

- Gia đình anh tại sao lại nhìn trúng tôi thế? _Đây chính là điều tôi thắc mắc. Tôi nghĩ tiêu chuẩn chọn con dâu của nhà giàu phải cao lắm chứ. Không xinh đẹp thì ít nhất cũng phải thông minh, tài giỏi, đức độ gì gì đó. Không thì ít nhất cũng phải du học này nọ, bằng cấp loại ưu mới có cơ hội đặt chân vào gia đình ấy. Tôi cũng không ngờ họ lại dễ dàng để cho một "con ranh" như tôi đặt chân vào nhà họ. Họ lấy lý do gì để tin tưởng tôi có thể làm tốt vai trò một cô con dâu ngoan hiền nhà họ chứ? Họ kì vọng điều gì ở tôi? Hay là có thỏa thuận gì đó với ba mẹ tôi? Càng nghĩ càng đau đầu, tôi quyết định sẽ dẹp chuyện này sang một bên để từ từ tìm hiểu cho ra nhẽ.

- Vì tôi nhìn trúng em, họ dù không thích thì cũng phải chiều theo tôi thôi. _Nghe hắn nói thế, tự nhiên tôi có chút giao động. Giao động của tôi không phải cảm động vì được hắn nhìn trúng, mà là sự giận dữ vô cùng. Tôi lạnh lùng quay ra nhìn hắn:

- Tôi nghĩ những cô gái anh thích cũng không thiếu, chả nhẽ anh cứ nhìn trúng họ là lấy họ về hết sao? Vậy xin hỏi từ trước đến nay anh có bao nhiêu cô vợ rồi?

- Em tưởng tôi tùy tiện đến thế sao? Vợ của tôi chỉ có em là duy nhất!

- Tính dùng lời đường mật để dụ dỗ tôi?! Xin lỗi, tôi không có hứng thú! Tuy nhiên, tôi cũng rất tò mò, điều gì khiến anh thích tôi đến vậy để tôi còn sửa đổi.

- Cái làm tôi thích em chính là sự không thích tôi của em. _Kể mặt dày nào đó rất tự tin trả lời. Mà cái lời nói này tôi từng đọc ở trong một bộ truyện

ngôn tình nào đó rất lâu rồi. Tôi không nghĩ con người trước mắt tôi đây lại ảo ngôn tình đến thế. Vỗ trán một cái, tôi cảm thán:

- Anh làm ơn thôi những lời lẽ sến súa đó đi, tôi nổi hết cả da gà rồi đây này. Bình thường cho tôi nhờ. Tôi thiết nghĩ, người giàu các anh đều kì lạ đến như vậy sao?

- Tùy em nghĩ sao thì nghĩ. Bảo nhún vai, chán chường đáp rồi cũng nhắm mắt dưỡng thần. Hắn làm như thế là biết chẳng muốn nói chuyện với tôi nữa, tôi cũng không mong gì hơn thế, quay về một hướng và nhắm mắt lại.

Trong lúc hai người đều nhắm mắt lại thì người tài xế đã chứng kiến hết thảy. Lắc đầu rồi thở dài, ông ta lẩm bầm "Cậu chủ, sao cậu cứ phải làm khó mình vậy chứ? Thiên đường có lối cậu không đi, địa ngục không cửa cậu lại nhất quyết xông vào. Uống công cô bé Bảo Quyên kia thích cậu như vậy, thật đúng là tội nghiệp!" Ông ta không biết nên vui hay nên buồn thay cho Bảo nữa, nhưng ông cũng không thích Thanh. Không nói đến thân phận không xứng, ngay cái tính cô chấp cứng đầu của cô đã khó có thể chấp nhận. Lại nói sau này nếu cả hai thật sự lấy nhau, không gây ra đại họa mới lạ, có khi còn đánh nhau tới sứt đầu mẻ trán không chừng. Cậu thì cố chấp, cứng đầu, còn cô thì ngang ngạnh, bướng bỉnh. Trong một mối quan hệ, không ai chịu thua kém ai thì làm sao tồn tại được lâu?

- Này, đến nơi rồi! _Tôi nghe như có tiếng ai đó đang gọi, kèm theo đó là vài cái lay lay người. Tôi không thích bị phá rối như thế, mê man nói nhảm, tay còn khua loạn xạ:

- Đứng quay! _Tôi cảm giác người mình lâng lâng như đang bay, cả người nhẹ bẫng. Ngay sau đó, một cảm giác êm ái kéo tới khiến tôi như bị chìm trong đó vậy. Đi theo sự êm ái là một cảm giác ấm cúng khó tả khiến một lúc sau, tôi lịm đi không biết gì.

Nhìn cô nhóc đang ngủ li bì trên giường, trên môi Bảo chợt xuất hiện một nụ cười dịu dàng, nụ cười mà ít cô gái may mắn thấy được. Biểu hiện này của Bảo quả là khiến người khác kinh ngạc. Chẳng qua hắn có chút hứng thú với cuộc tảo hôn này, và cũng hứng thú với cô gái kia nên mới tỏ ra như vậy. Cúi chiếc lưng dài và ngồi xuống bên giường, hắn đưa tay vén những lọn tóc xõa dài rồi tung trên gương mặt non nớt của cô, nhẹ nhàng thổi như thể đang sợ hãi sẽ khiến cho cô tỉnh dậy. Khi hắn vừa bế cô lên lầu, bà mẹ quái chiêu của hắn đã nhìn hắn với một ánh mắt đầy ẩn ý, dù không tán thưởng cách này cho lắm nhưng cũng không phải không đồng tình. Nếu không nhờ bà mẹ hắn hàm ý nói cho hắn biết cô gái mà hắn phải lấy là cô ấy thì hắn cũng định cho qua rồi. Tính hắn thì rất khó hiểu, hắn sẽ dịu dàng với những gì hắn cho là quan trọng. Giống như trong các mối quan hệ yêu đương của hắn, yêu chơi ra yêu chơi, nếu thích thật ra thích thật. Và chỉ có cô gái hắn thích thật hắn mới dịu dàng với các cô ấy, cô cũng không là ngoại lệ.

Tôi cứ mê man ngủ mãi thế cho đến lúc mơ màng tỉnh lại bởi có người động vào người. Tôi là vậy, khi ngủ say một giấc dài, tôi rất dễ bị đánh thức chỉ bằng một cái động nhẹ thôi. Tôi mở mắt ra, khó khăn tiếp nhận thứ ánh sáng chói chang của mặt trời lúc ban trưa. Tôi không nghĩ là mình lại ngủ giữa buổi thế này. Vươn mình ngồi dậy, tôi che miệng và ngáp dài một tiếng, cũng không để ý đến xung quanh, theo thói quen mà rời giường. Nhưng khi vừa đặt chân xuống đất, tôi mới giật mình nhận ra thiết kế của căn phòng này có chút khác lạ so với thiết kế căn phòng của tôi. Cả căn phòng sáng lên bởi màu sơn trắng kết hợp với họa tiết màu tím trông ấm cúng hẳn. Cùng với đó là cách bài trí căn phòng trông có phần sang trọng và cao quý: một chiếc bàn làm việc nhỏ với một vài quyển sách được xếp ngăn nắp trên bàn; một chiếc tủ quần áo dưới chân giường, vừa đúng chiếm trọn không gian nhỏ hẹp dưới đó. Ngoài ra cũng chỉ còn chiếc giường rộng lớn mà tôi đang ngồi trên đó.

- Tỉnh rồi sao? _Giọng nói quen thuộc của Bảo vang lên hù tôi thót tim. Tôi quay ra nhìn hắn, thuận miệng hỏi- Anh đưa tôi lên đây à?

- Chứ không em nghĩ là ài?

- Vất vả cho anh rồi! Tôi ngủ lâu thế này cô chú có nói gì không? _Tôi mong cô chú ấy nói gì đó còn không kịp. Đại loại như là cảm thấy không hài lòng và dứt khoát không chọn tôi làm con dâu họ nữa thì càng tốt.

- Ba mẹ bảo tôi gọi em dậy ăn cơm. _Bảo thân nhiên đáp, tôi cũng không lấy làm lạ. Đến giờ trưa này có ai lại để cho khách đói bao giờ.

Tôi xuống giường, vào trong nhà tắm lau mặt rồi chải chuốt lại trước khi gặp phụ huynh nhà Bảo. Dầu sao cũng cần gấp mặt, tôi phải giữ phép lịch sự tới thiểu chứ, không thể làm ăn qua loa được. Sau khi xong xuôi mọi thứ, tôi song hành cùng Bảo xuống dưới nhà để ăn cơm. Cái tên Bảo khôn kiêu có vẻ nghĩ mối quan hệ của tôi tốt hơn trước nên rất thoải mái đưa cái "móng heo" (bàn tay) của hắn ôm vào eo tôi. Tôi là tôi không thích sự thân mật thế này đâu, liền gỡ tay hắn ra, nhắc:

- Chúng ta vẫn chưa thân thiết đến thế, mong anh tôn trọng tôi một chút. _Tôi đâu phải loại con gái dễ dãi, thích ôm là có thể ôm được. Nhưng tôi quá coi thường kẻ mặt dày kia rồi, để ngoài tai lời nói của tôi, hắn bá đạo nói:

- Tôi ôm là ôm vợ tôi, không phải ôm em, cứ nghĩ vậy đi! _Hắn nói thế khiến tôi căm nín hắn. Tôi biết mình không thể đấu lại hắn, nên im lặng để tránh cho mình bị chọc tức đến hộc máu.

Khi tôi xuống tới nơi thì cùng lúc đó mọi người đã ngồi vào bàn cơm, trong bàn ăn ngoại trừ cô chú tôi thấy xuất hiện thêm ba người rất lạ mặt. Hai người là giúp việc thì khỏi bàn cãi đi, còn một cô gái có khuôn mặt giống y đúc Bảo, cả người toát lên khí chất tao nhã, ánh mắt không vui bắn về phía tôi. Tôi quan sát thật kĩ cô gái ấy, cũng không ngại chống đối ánh mắt đầy lửa đạn bắn ra. Quả là một mỹ nhân với làn da trắng bóc mịn màng, khuôn mặt tròn trịa, sống mũi thẳng và đôi môi căng mọng. Tuy nhiên, đây lại là một mỹ nhân không tầm thường bởi ánh mắt sắc sảo, dù không lộ rõ sự ghen ghét nhưng vẫn làm cho người ta lạnh sống lưng. Tôi chậm rãi bước xuống cùng Bảo, nhân tiện ghé tai hắn hỏi nhỏ "Anh có chị em sinh đôi à?". Hắn điềm tĩnh đáp:

- Không, cô ấy là em gái tôi, tên là Vũ Thiên Vy!

-----Hết chương 4-----

Chương 5: Chấp Nhận Lời Tổ Tình

Tôi nghe vậy cũng không đáp lại, vẫn bình tĩnh bước xuống và ngồi vào mâm. Vừa đặt móng xuống ghế, tôi đã nghe tiếng cô em sinh đôi của Thiên Bảo lâm bàn:

- Con gái con đưa gì ngủ ngày đến tận giờ trưa còn phải chờ người khác lên gọi...

Tuy nhiên, mặc dù đã nghe thấy nhưng tôi cứ làm lơ đi như thể mình chưa từng nghe thấy gì. Người ta nói "một điều nhịn chín điều lành", tôi cũng chưa hiểu rõ tính cách cô ta như thế nào thì gây sự làm sao. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng cơ mà. Khi ngồi xuống ghế, tôi cũng không quên xin lỗi cô chú một câu:

- Xin lỗi cô chú, hôm nay cháu xuống hơi muộn, lại làm phiền cô chú phải đợi rồi.

- Không sao, mấy ngày nay chắc cháu cũng "mệt" rồi. _Giọng của mẹ Bảo nhẹ nhàng vô cùng nhưng tôi vẫn nghe ra hàm ý trong đó. "Mệt" chắc là đang ám chỉ việc tôi cãi bướng để tránh phải lấy Bảo đây. Trước khi tới đây, tôi đã từng được nghe về huyền thoại của người phụ nữ này, nó ảo diệu đến mức khó tin. Tuy nhiên, khi gặp mặt rồi tôi mới thấy đó cũng chỉ là một điều bình thường. Mẹ của Bảo là một người phụ nữ nhỏ nhắn nhưng lại có tướng phú quý, cùng với đó là một sự tươi trẻ mà khó có người phụ nữ nào ở tuổi này có được. Không những vậy, khuôn mặt bà ấy dù dùng hàm ý nhưng vẫn không bị lộ ra kia càng dễ khiến người khác khó đề phòng. Nhìn chung bà ấy là người không đơn giản, có đủ độ sắc xảo khi cần, cho nên bà ấy mới có thể quản lý Vũ gia được đến ngày hôm nay. Nghe bà ấy nói, tôi vẫn giữ thái độ lễ phép, đáp:

- Dạ! Cũng không phải quá mệt nếu anh ấy không đến. _Tôi nhìn sang Bảo với một ánh mắt hình viên đạn. Cuộc đời tôi từ khi gặp hắn thì trở nên "nhẹ" vô cùng.

- Được rồi, cả nhà có mặt đầy đủ thì ăn cơm đi. _Ba Bảo lên tiếng. Đến lúc này tôi mới chú ý đến ông ấy. Tôi cũng thật khó tin khi ông ấy còn trẻ đến như vậy, còn trẻ hơn ba tôi nữa. Khuôn mặt có sự cương nghị của một người trưởng thành, tuy đã là người ba có hai con nhưng cũng vẫn rất trẻ trung. Đặc biệt là đôi mắt chứa đầy sự lạnh lùng và nghiêm khắc kia dễ khiến người khác cảm thấy sợ hãi. Cả người ông ấy toát ra tư thái của một bậc vương giả. Nếu tôi không lầm thì ông ấy chính là Vũ Thiên Kỳ - nhân vật huyền thoại trên thương trường mà bao người đồn đại đây. Tôi không nghĩ mình lại có thể được gặp trực tiếp "con người quái vật" ấy. Tôi nhìn ông, nuốt nước bọt một cái rồi đâm đầu vào ăn. Trước khi ăn vẫn theo phép lịch sự mà mời cả nhà.

Tuy nhiên, bữa cơm ấy cũng khó nuốt trôi bởi tôi có cảm giác cái ánh mắt như dao găm của Thiên Vy cứ chăm chăm nhìn tôi. Tôi không cách nào tự nhiên được khi cứ có cái cảm giác bị soi mói. Ăn nhanh cho xong bữa, sau khi kết thúc bữa ăn, tôi theo thói quen dọn mâm. Mình cũng đâu phải là tiểu thư khuê các, đến cái mâm cũng không bẽ nổi. Hơn nữa, còn không kể hôm nay tôi ăn nhờ ở đậu tại nhà của Bảo, cũng nên biết điều mà bỏ chút công chứ. Tuy nhiên, tôi chưa kịp dọn xong mâm, cô Nguyệt - mẹ Bảo đã tiến tới giữ lấy tay tôi, lạnh lùng mà nghiêm nghị nói:

- Theo cô vào phòng một lát!

Nghe giọng cô như thế, tôi đoán là có chuyện gì đó không được tốt lắm, ví dụ như ấn tượng về tôi không tốt, muốn nhắc nhở tôi, hay đơn giản là muốn cảm tức tôi qua lại với Bảo. Mà nếu cô thật sự nói như thế, tôi hò reo còn không kịp đây chứ. Nhìn mặt cô khó coi thế kia, chắc đúng là có chuyện không lành, tôi theo sau bước chân cô mà tim cũng như muốn rút ra luôn. Đúng là sống trong một gia đình giàu sang lúc nào cũng phải nhìn mặt người ta mà ứng xử, nhưng tôi lại là kiểu người ghét bị bó buộc trong một khuôn phép nào đó, nên gia đình giàu sang quyền quý không thích hợp với tôi đâu.

Tôi căng thẳng theo bước chân cô Nguyệt vào phòng. Đứng đằng sau cô, chân tôi có chút run, cổ nuốt nước bọt và bình tĩnh chờ một lời si và hay một cái bạt tai giáng trời của cô. Nhưng... chờ hoài chẳng thấy. Cô chậm rãi bước sâu vào trong phòng, ngồi xuống giường và gọi tôi đến gần. Về mặt cô lúc ấy không còn lạnh tanh như lúc trước, thay vào đó là vẻ mặt dịu dàng. Cười một cái thật tươi, cô chỉ xuống chỗ trống bên cạnh mình, ý bảo tôi ngồi xuống. Tôi lắc đầu từ chối bởi tôi không dám quá thân thiết với một người chỉ gặp có vài ba lần.

- Cháu biết tại sao cô lại gọi cháu lên đây để nói chuyện riêng không? _Tôi nghe cô hỏi liền lắc đầu rồi đáp- Cô cứ nói thẳng ra ạ, cháu đang chờ lí do.

- Thì chính là hỏi ý kiến cháu về việc đính hôn.

- Riêng chuyện này thì cháu dứt khoát không đồng ý đâu ạ. Làm gì có cái điều vô lí ấy cơ chứ, thời đại nào rồi. _Nhắc đến chuyện đính hôn, tôi từ bình tĩnh chuyển sang phần nộ. Và sự tức giận dường như đã khiến tôi dùng cảm hơn, tôi bắt đầu tỏ thái độ không đồng tình.

- Thằng Bảo có cái gì không tốt đáng để cháu cảm thấy uất ức khi phải lấy nó hay sao? _Giọng cô Nguyệt vẫn đều đều, nhẹ nhàng.

- Cháu và anh ấy chưa tìm hiểu nhau, nhưng nghe mẹ cháu kể anh ấy không có điểm nào đáng chê cả. _Tuy nhiên, tôi cũng không dại dột nêu ra cái tính khí quá ngạo mạn và ảo ngôn tình của hắn, giữ cho hắn chút thể diện vì hắn không làm hại tôi.

- Thế có phải cháu... đã có người thầm thương rồi không? Làm sao có thể chống cự quyết liệt như thế chứ. Ở độ tuổi này, nếu khôn ngoan thì nên lựa chọn thỏa hiệp, không phải sao?

- Vậy tại sao lúc ấy cô lại không lựa chọn thỏa hiệp? _Tôi hỏi ngược lại, rồi tiếp lời- Cháu đã từng nghe mẹ kể về cô, mặc dù không biết bà lấy thông tin từ đâu. Nhưng, có thể cô cũng biết, chuyện xảy ra với cháu trước kia cô cũng phải chịu.

Tôi chỉ nói đến đây thôi cũng đủ để bà ấy hiểu rồi chứ. Bà ấy là một người phụ nữ sắc xảo, chả có gì là làm khó được cô Nguyệt đâu. Tôi nhìn mặt cô Nguyệt biến sắc, cũng không biết là điềm tốt hay điềm lành, nhưng lòng thì vẫn tràn ngập tự tin và bình tĩnh mà tôi không hiểu mình lấy được dũng khí từ đâu ra nữa.

Bà Nguyệt cũng không ngờ mình lại vớ ngay phải cô con dâu tinh quái như thế này. Bà bị hỏi vặn nhiều rồi, cũng không nghĩ là lại bị một đứa mà mình chọn làm con dâu. Xem ra ngày tháng sau này sẽ có nhiều điều thú vị rồi đây. Bà Nguyệt nghĩ vậy, cũng không khỏi cảm thấy hào hứng. Cuộc sống này quá nhàm chán và tẻ nhạt, nếu có thêm một cô con dâu cùng cân não với mình thì có gì tuyệt vời hơn. Nhưng kể từ câu hỏi kia của cô, bà Nguyệt chợt nhận ra cô con dâu này không hề đơn giản, có đem sóng gió gì đến cho ra đình hay không cũng khó nói. Nhưng trước mắt bà nên tìm cách đối phó với câu hỏi trước mắt. Đối với bà, khó khăn thử thách chính là một trò chơi mà bà chơi hoài không thấy chán, làm gì có chuyện làm khó được bà chứ. Bà Nguyệt điềm tĩnh đáp:

- Bởi vì lúc ấy ta còn bông bột, sau này ta chính là thỏa hiệp!

- Cháu không nghĩ quá trình cô thỏa hiệp là dễ dàng. Nhưng đối với cháu, thì chuyện trọng đại như chung thân đại sự không thể nói thỏa hiệp là thỏa hiệp. Đặt mình vào vị trí của cháu, cô sẽ yên tâm giao bản thân cho một người đàn ông mà mình không tin tưởng hay sao? Anh Bảo có tốt như lời bà mẹ cháu ca tụng hay không cháu cũng không rõ, vậy cô bảo cháu yên tâm giao chuyện cả đời cho anh ấy được ạ.

- Được rồi, cô đây già rồi, không đấu lại với một đồng lí lẽ của cháu. Gọi cháu vào đây không chỉ muốn hỏi cháu nguyên nhân, còn một chuyện muốn nói với cháu. Đón cháu về đây là ý định của cô chứ không phải của thằng Bảo đâu. Ba mẹ cháu tuần này phải cùng nhau đi công tác xa nhà nên mới nhờ cô chăm nom cháu.

- Cháu cần ở đây những một tuần cơ ả? _Tôi kinh ngạc thốt lên, mắt tròn tròn nhìn cô Nguyệt. Có điều bất thường ở đây, tôi rất là nghi vụ này. Có phải hai lão phụ huynh nhà tôi cố ý không, muốn để tôi có nhiều thời gian ở cùng với Bảo bồi đắp tình cảm. Tính tình của họ tôi còn không hiểu hay sao, tôi là con của họ, bao nhiêu mảnh khõe họ hay dùng chà nhẽ tôi chưa từng thử qua, nghĩ kĩ một chút là sẽ ra thôi. Mặt tôi chuyển từ kinh ngạc sang bị thăm, tôi ừ ừ vò đầu.

- Sao? Không thích sao? _Nghe cô Nguyệt hỏi thế, tôi thành thật gật đầu một cái đầy nặng nề. Tôi không phải kẻ thích nói dối, cho nên không nhất thiết phải giấu, đặc biệt tôi còn mong cô Nguyệt có ấn tượng xấu với tôi cơ. Cô Nguyệt lại tiếp lời- Cháu không thử ở đây thì làm sao thích được. Cứ thế đi, cô sẽ sắp xếp cho cháu một phòng riêng. Đến khi ba mẹ cháu về, nếu cháu mà vẫn không muốn ở đây, cô sẽ sai người đưa cháu về.

- Vậy cứ tạm thời thế đi ả. _Đến nước này mà tôi còn không thỏa hiệp thì đúng là một kẻ ngốc nhất trần đời rồi.

- Được rồi, cháu có thể ra ngoài rồi.

Tôi chỉ chờ có thế, cả người thả lỏng, thoải mái đi ra ngoài. Mặc dù hôm nay chưa thu hoạch được gì nhưng tôi tin rằng nay mai thôi cô Nguyệt sẽ chẳng hài lòng về tôi đâu. Kì thực mà nói tôi có nhiều tật xấu đáng ghét đến nỗi mẹ tôi còn không chịu nổi cơ mà, huống chi một người phải nuôi đứa trẻ rắc rối như tôi thì phải bất mãn đến thế nào. Tôi sớm đã có cách để trì hoãn cái đám đính hôn chết tiệt này rồi. Tôi thấy mình cứng quá sẽ càng khiến cho kẻ kia (Bảo) có hứng thú nhiều hơn. Cô Nguyệt nói đúng, tôi nên học cách thỏa hiệp. Tôi không phải nữ chính trong truyện, không thể làm những cái trò nhàm chán như là chống đối lại con người kia để đối lại một ánh mắt hứng thú. Trước hết, tôi cần ngoan ngoãn để khiến Bảo chán tôi, bên cạnh đó cũng làm cho cô Nguyệt mất cảm tình để cô dần loại tôi ra khỏi vị trí lựa chọn con dâu. Còn gì vui hơn nếu họ không hài lòng về tôi và "trả" tôi về "nơi sản xuất" chứ. Đến lúc ấy xem ba mẹ nói được gì nào.

Vừa vào phòng của Bảo, hần lạng lễ ngồi trên giường, dán mắt vào chiếc máy tính nhưng vẫn lên tiếng hỏi:

- Mẹ tôi nói gì với em?

- Không có gì, chẳng qua chỉ là thăm dò ý kiến của tôi hộ anh thôi. Nói luôn là kết quả không khả quan đâu, nên đừng hỏi lại làm gì.

Tôi rất tự nhiên tiến đến, ngồi xuống bên cạnh hắn, đưa mắt tới hóng ké hắn chơi game trong chiếc Ipad. Nhưng kì lạ thay, hắn không chơi game mà đang... phê duyệt một số giấy tờ gì đó có liên quan đến bất động sản. Tôi tò mò hỏi:

- Anh đang làm gì thế?

- Xem một số giấy tờ! _Bảo đáp ngắn gọn.

- Hừm, mấy cái giấy tờ này có liên quan đến anh sao? Tại sao anh phải phê duyệt nó? Anh đã đi làm rồi sao? _Tôi được thể hỏi dồn dập.

- Trịnh - Hoài - Thanh, em phiền phức quá rồi. Tôi chẳng qua chỉ là giúp ba tôi quản lí một bộ phận của công ty thôi mà. Ông đã quá vất vả rồi và cần được nghỉ ngơi. _Bảo vẫn dán chặt mắt vào màn hình Ipad, giải thích qua loa.

- Được rồi, tôi không hỏi nữa. _Tôi chu môi lên nói. Gì chứ, dám chê tôi phiền phức sao? Chê tôi phiền phức mà còn to mồm đòi rước kẻ phiền phức này về làm vợ cơ đấy, thật sự quá mâu thuẫn rồi. Tôi nản với ông tướng này quá cơ, nếu không tránh mặt một thời gian chắc tôi ngập thờ chết mất. Vì vậy tôi hướng tới hắn, dặn dò:

- Tôi ra ngoài chơi với lũ bạn đây, anh cứ ngồi mà xử lí công chuyện của anh đi nhé!

- Đi sớm về sớm đây! Đặc biệt đừng có chạm mặt thằng con trai nào nếu còn muốn thấy mặt nó vào ngày mai! _Bảo "đặc biệt" dặn dò, cái giọng nghe thấy là ghét. Tính ra lệnh cho tôi sao, bà đây có thêm sợ đâu. Cái tính tôi là thế này, tôi thích mềm không thích cứng, càng cứng thì tôi sẽ càng ngang ngược. Cho nên, dù tôi đã nghe thấy điều Bảo nói, nhưng chắc gì tôi đã làm, tôi không phải thuộc hạ của hắn.

Tôi tung tăng vừa nhảy chân sáo vừa hát ra khỏi nhà. Rảo bước thật nhanh tới khu nhà để xe đã được thêm vào một con xe đạp của tôi, tôi dắt nó ra ngoài. Trước tiên, tôi phải tìm đến con bạn thân Quỳnh Thư để trút bầu tâm sự. Quả thật tôi có rất nhiều điều muốn nói với nó. Tuy nhiên, ý định của tôi chưa kịp thực hiện thì đã chạm ngay phải con người không muốn gặp nhất - Trần Khoa, hắn đang đứng ở cổng thư viện, nơi có cái ngõ rẽ vào nhà Trang. Hắn dường như đang đợi ai đó, cũng có vẻ là đợi rất lâu rồi, chốc chốc lại ngó tới chiếc đồng hồ "xịn" trên tay mình. Nhìn thấy tôi, ánh mắt hắn lóe lên một điều gì đó rất lạ. Nhưng cũng chỉ vài giây sau, ánh mắt Khoa trở nên ôn hòa như lúc đầu, cũng chẳng dám nhìn chính diện vào tôi nữa, buồn bã cúi đầu. Cái buồn trên gương mặt ấy làm tôi có cảm giác như mình vừa làm một chuyện tày đình vậy. Tôi đạp tới gần hắn rồi dừng lại, muốn lên tiếng nói gì đó, nhưng cứ bần khoản mãi. Nói gì được bây giờ khi tôi cứ mở miệng là lại gây ra tổn thương cho người ta.

Đôi lúc tôi thấy mình rất chi là vô dụng, chỉ có mỗi ăn nói thôi mà cũng không xong. Tôi không khéo miệng, không biết nói lời ngon ngọt, chỉ có thể thấy gì thì nói đấy. Mà lời nói thẳng thì khó tránh được mất lòng. Thấy tôi đứng trước mặt, Khoa cứ đứng đơ ra, ánh mắt thể hiện rõ sự nghi hoặc. Tôi tính nói chuyện với hắn, chả nhẽ việc đó khó tin lắm sao? Đã đâm ba hôm nay tôi và Khoa không gặp nhau, chắc anh ta cũng tưởng tôi sẽ chẳng có lí do gì để nói chuyện với anh ta nữa. Nhưng tại sao không nhỉ? Con người ta ngoài tình yêu đôi lứa ra cũng có thể trở thành bạn mà, tôi thì lại thích kết giao bạn bè, nên cũng chẳng khắt khe đối với việc người ta tỏ tình với mình hay không. Khoa cứ đơ ra như thế khiến tôi không vui chút nào, bèn nhắc nhở:

- Anh là không định chào đón tôi nữa à?

- À... ờ...đâu...đâu có đâu! Em cứ thoải mái! _Khoa không tự nhiên đáp.

- Anh lên xe đi, chúng ta đến nơi khác nói chuyện. Cũng lâu lắm rồi chưa tâm sự với nhau mà.

Lời nói của Thanh khiến cho Khoa ngẩn người, anh ta cũng không nghĩ là cô lại dễ tính như thế. Lúc đầu hắn còn tưởng là cô sẽ không đoái hoài gì đến hắn chứ. Hắn ở đây chờ cô cũng đâm ba hôm nay rồi, ngày nào cũng đến, kiên nhẫn chờ. Chờ đến tận cuối ngày, hắn lại đem bộ mặt ủ rũ về nhà. Hắn cũng không biết mình bị cô cho uống bùa mê thuốc lú gì nữa, nhưng hắn không giữ được sự tự chủ. Mãi cho đến hôm nay, khi nhìn thấy cô, có một niềm vui khôn tả cứ thế nhảy nhót trong lòng. Hắn cũng không nghĩ cô còn chủ động bắt chuyện nữa.

Tôi đạp xe, Khoa ngồi đằng sau yên xe của tôi. Hai chúng tôi, một người đạp, một người ngồi sau, cũng chỉ biết im lặng là im lặng. Mọi thứ im lặng tới nỗi tôi chỉ còn nghe thấy tiếng vù vù của những con gió thoảng qua. Tôi chưa biết phải nói gì vào lúc này, nhưng ngay bây giờ tôi cần có một người để nói chuyện. Tôi đạp xe mà đầu thì cứ suy nghĩ miên man, lát nữa sẽ phải nói gì cho phải khi mà chúng tôi đã lâm vào cái tình huống trở trêu kia - cái tình huống ai cũng ngại mỗi khi gặp nhau sau lời tỏ tình. Nói là không để ý, nhưng trong lòng vẫn có cái gì đó canh cánh. Tôi đạp xe trên con đường quen thuộc, rồi dừng trước công viên Tình Yêu - nơi mà lời tỏ tình của Khoa được bùng nổ.

Bóp phanh đột ngột khiến cả người tôi chúi về phía trước, không những vậy... tôi còn phát hiện ra bàn tay Khoa đã đặt trên eo tôi từ bao giờ. Tôi không được tự nhiên ho khan một tiếng, hỏi:

- Nay, anh xuống được chưa? Chúng ta đến nơi rồi!

- À, ừ, anh xin lỗi! _Khoa nhanh chóng leo xuống xe, rồi gãi đầu ngượng ngùng nói, dường như chính hắn cũng để ý đến tình huống vừa rồi. Tôi phẩy tay:

- Không sao, trước hết chúng ta vẫn là bạn, anh không cần phải để ý nhiều đến như thế. _Tôi dắt xe đạp vào khu gửi xe, sau đó lon ton chạy về phía Khoa vẫn kiên nhẫn chờ ở ngoài cổng công viên. Sánh bước cùng hắn đi vào trong, tôi cứ cúi gầm mặt xuống. Không hiểu sao, tôi cứ có cảm giác tất cả mọi người ở đây đều nhìn mình bằng ánh mắt quái lạ. Quả thật có thật thì mới giật mình, chứ trước đây vẫn hay đi cùng Khoa, tôi nào có cảm giác như thế bao giờ. Tôi và Khoa tìm được cái ghế trống và ngồi xuống ngay cạnh nhau, tiếp đó hai chúng tôi lại tự đưa mình vào không gian im lặng. Tôi không hiểu hôm nay mình bị mê hoặc bởi lời tỏ tình hay sao ấy, chẳng tìm được một lí do nào ra trò. Ngồi trơ ra một lúc, khi tôi đang định cất tiếng nói gì đó thì cũng là lúc Khoa lại tranh lời:

- Thanh này, nếu em thấy ngại vì lời tỏ tình trước đó thì cứ coi như đấy là lời trêu ghẹo của anh đi, hoặc cũng có thể coi như nó chưa từng xảy ra. Chứ đừng có phớt lờ anh như vậy!

- Chuyện xảy ra rồi làm sao có thể coi như không có gì. Em cũng không phải kẻ dễ mất trí nhớ, nói quên là quên ngay được. Mấy ngày nay em đã suy nghĩ rất nhiều rồi, có lẽ là vì em kén chọn quá chăng? Em xin lỗi vì hôm đó đã nói nặng lời với anh...

- Không sao, anh cho qua rồi, mong rằng chúng ta vẫn là bạn như lúc đầu. _Khoa cướp lời tôi. Hắn vội vàng đến thế cứ như là sợ tôi không cho hắn cơ hội không bằng. Thấy thế tôi cũng cười xòa một cái, đáp:

- Anh không cần phải căng thẳng như thế. Nói đúng ra thì do em căng thẳng quá thôi. Nhưng, anh còn thích em không? _Đàn ông là những kẻ dễ tự ái, chắc gì lần đầu tỏ tình bất thành sẽ còn được lần thứ hai. Đàn ông chung tình trên thế giới này hiếm hoi lắm, cho nên tôi vẫn phải chuẩn bị trước tâm lí.

- Em có ý gì? _Khoa dùng con mắt tràn đầy nghi ngờ nhìn tôi. Khuôn mặt hắn hài đến nỗi khiến tôi không nhịn được mà bật cười:

- Em không định từ chối anh lần thứ hai mà, việc gì anh phải để phùng như thế?

- Ý em là sao?

- Em đã suy nghĩ rất nhiều, cũng suy nghĩ rất lâu rồi. Và em...muốn cho anh một cơ hội. Anh có chấp nhận không thể? Anh có chấp nhận làm bạn trai em không? _Dẫu biết là rất ích kỉ nhưng chỉ có cách biến giả thành thật, tôi mới có thể từ chối kẻ kia. Và tôi cũng mong rằng khi trở thành bạn trai tôi, Khoa sẽ tự thay đổi bản thân để tôi có thể tin tưởng hẳn một lần mà trao trái tim mình cho hẳn. Tôi hiểu rõ đến với mối quan hệ mà mình không yêu kẻ kia sẽ mệt mỏi đến thế nào.

- Thật sao? Em muốn làm bạn gái anh? _Khoa giữ lấy hai vai tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi. Như không tin vào điều mình nghe thấy, hẳn hỏi dồn dập. Ánh mắt lóe lên sự vui mừng khó có thể giấu đi được của hẳn nói cho tôi biết mình vẫn còn cơ hội. Chỉ là trong lòng rất áy náy, day dứt vì đã tính kế đối với tình cảm như vậy.

Liệu Khoa mà biết thì sẽ nghĩ tôi là con người như thế nào đây? Một kẻ sẵn sàng cứu lấy bản thân mà không ngại hi sinh tình cảm của người khác thì có đáng được tha thứ không? Nhìn về mặt mong đợi của Khoa, tiếng "từ chối" bị nghẹn ứ ở trong cổ họng, không thốt ra được thành lời. Kẻ trước mắt tôi đây được gọi là quá tin người hay là quá khờ dại, rõ là đã quá quen với việc tán tỉnh và yêu đương với một cô gái mà không nhận ra được mục đích của tôi hay sao? Tôi buồn bã quay mặt đi, nhưng vẫn khẽ gật đầu như e ấp. Bản thân tôi ngay từ đầu đã không được chọn lựa, vậy thì tôi còn băn khoăn điều gì để bỏ qua cơ hội cứu lấy mình cơ chứ. Chỉ cần có hi vọng thì tôi nhất định sẽ thử. Nhưng tôi cũng sẽ cố giảm bớt đau đớn và tổn thương cho người khác nếu như trong khả năng của tôi.

-----Hết chương 5-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tình Định Xuất Hiện

Ngay sau cái gật đầu đồng ý của tôi, Khoa hô lên một tiếng thật to rồi choàng tay ôm tôi vào lòng. Cái hô của hẳn đã thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người, họ đều quay lại nhìn chúng tôi như nhìn thấy sinh vật lạ ngoài hành tinh. Quả thực là vậy rồi, bọn con nít yêu nhau thì cũng coi là chuyện khó chấp nhận đi. Sau khi quay lại nhìn chúng tôi, một vài người khẽ cười, còn đa số khác chỉ quay mặt đi rồi buông ra một tiếng thở dài đầy thất vọng. Tôi ngại ngùng trước cái ôm của Khoa, cũng không đáp lại. Tôi cứ bị động như thế, để mặc Khoa ôm lấy tôi thật chặt. Hẳn vừa ôm vừa vui mừng nói:

- Thật mừng vì cuối cùng em cũng suy nghĩ thông suốt! _Tôi không biết đáp làm sao cho phải, đành im lặng vậy thôi. Chợt Khoa buông tôi ra, mắt hẳn chăm chú nhìn vào mắt tôi. Ánh mắt hẳn si mê như thể muốn thôi miên tôi vậy. Hẳn khẽ đưa mặt tới gần, tôi cũng khờ khạo nhìn gương mặt Khoa càng ngày càng gần trong gang tấc mà không biết nên làm gì. Mãi cho đến khi chớp mũi hẳn chạm vào mũi tôi, như có dòng điện chạy qua, tôi giật mình tỉnh ngộ. Quay mặt đi tránh ý định của Khoa, tôi đẩy hẳn ra:

- Chúng ta tiến triển nhanh quá rồi. _Khoa cũng biết chừng mực, bèn lùi về sau và buông tôi ra, tạo một khoảng cách lớn ở giữa. Gãi đầu ngượng ngùng, Khoa nói:

- Xin lỗi, anh làm em sợ phải không?

- Quả thực mà nói em muốn cho anh một cơ hội. Nhưng tình cảm của em không thể quá dễ dàng. Thích em thì phải theo quy tắc của em. Chúng ta... hẹn hò trong ba tháng được không? Nếu sau ba tháng mà anh không còn thích em thì chúng ta chấm dứt. Còn nếu anh vẫn còn thích em thì chúng ta tiếp tục. _Tôi đề nghị. Dẫu sao thì bọn con trai cũng đâu thể hứng thú với thứ gì đó được quá lâu. Trong khi đó, tôi còn không xác định được tình cảm của Khoa rốt cuộc là thật lòng hay đơn giản chỉ là cảm nắng nhất thời. Tôi muốn để cả hai có cơ hội tìm hiểu nhau thật kĩ trước khi bước vào mối quan hệ trên mức tình bạn ấy. Dẫu sao người ta nói "cảm nắng sẽ không kéo dài quá ba tháng". Nên nội trong thời gian ba tháng, tôi nhất định sẽ xác định xem mình có nên tiếp tục mối quan hệ này với Khoa hay không.

- Được! _Khoa gật đầu cái rụp, rất tự tin cho rằng mình sẵn sàng cho một cuộc thử lòng của tôi.

Vậy là sau buổi hôm ấy, tôi chính thức có "bạn trai trên danh nghĩa" chứ không phải mang ra dọa người khác nữa rồi. Tôi hôm đó, tôi cố tình về muộn hơn một chút. Tay trong tay vừa đi vừa trò chuyện với Khoa, tôi cũng không nghĩ thời gian trôi qua nhanh đến như thế. Dừng lại trước cổng căn biệt thự to lớn nhà họ Vũ được đề tên "Hân Lâm Viên", tôi nói:

- Cảm ơn anh đã đưa em về.

- Đây... đây...là nhà em à? _Khoa thốt lên một cách kinh ngạc. Hẳn giật mình cũng đứng thôi, bởi bộ dạng của tôi không có chút khí chất tiểu thư nào, lại sống trong căn biệt thự sa hoa lộng lẫy như thế, phải người khác chưa chắc đã tránh khỏi muốn tự tát mình để xem đó có phải sự thật hay không. Nhưng tôi vẫn phải giải thích cho hẳn biết không đến khi thấy tôi ở cùng Bảo lại hiểu lắm thì khổ:

- Không, đây chỉ là nhà họ hàng xa của em thôi. Ba mẹ em đi công tác nên em được gửi ở đây.

- Nói dối cũng lưu loát đấy. _Tôi vừa mới dứt câu thì giọng nói lạnh lẽo như được truyền tới từ địa ngục. Như có tật giật mình, tôi từ từ quay ra và kinh ngạc nhìn thấy Bảo đang tựa lưng trên vách tường, cười đều một cái. Sống lưng tôi lạnh toát, e là có chuyện không xong sắp xảy ra rồi. Nhìn xem, dù Bảo không chính miệng nói ra nhưng ánh mắt của hẳn nói cho tôi biết hẳn đang vô cùng tức giận. Sát khí của hẳn cũng phơi bày ngay ngoài mặt rồi. Tôi

quay ra nhìn Khoa, thật đáng kinh ngạc là Khoa không những không sợ chết dám chống đối lại ánh mắt đầy thù hận của Bảo, ngược lại còn có tia khiêu khích. Tôi không giỏi đoán ý người ta, cũng không nỡ đứng chết đi ở đây chịu trận, bèn kéo tay Khoa, nhắc nhở:

- Anh cứ về trước đi, ngày mai em sẽ giải thích sau.

- Em có chắc là cậu ta (chỉ vào Bảo) sẽ không làm gì em không?

- Anh ta sẽ chẳng dám làm gì em đâu. Anh cứ về đi, yên tâm! Mai em nhất định còn sống mà trở ra gặp anh. _Tôi kiên định nói. Lúc này Khoa mới yên tâm ra về. Trước khi về hẳn vẫn không quên tặng Bảo một ánh mắt tóe lửa.

Sau khi Khoa về, tôi quay trở lại với bộ dạng lạnh lùng, quay lưng đi vào nhà không thèm nói chuyện với Bảo. Hắn đi sau tôi, có vẻ tâm trạng không tốt nên cũng mím môi bằng lời nói đầy gai góc:

- Đi chơi với trai vui chứ? Trước khi em đi tôi đã dặn em những gì chớ nhẽ em quên rồi sao?

- Thật ra tôi không quên. Nhưng tôi làm sao có thể ngăn cản được mong muốn của con tim muốn tìm đến bên người mình thương chứ. _Tôi không quay lại, vừa đi vừa chậm rãi nói. Tôi nghe đằng sau lưng có tiếng bước chân vội vã. Chỉ trong chốc lát, Bảo đã bước đến cạnh tôi. Đi sát ngang với tôi, hẳn gần giọng:

- Được đấy Trịnh Hoài Thanh, trong từng ấy thời gian tôi không ở bên cạnh, em không giữ đạo làm vợ mà còn dám nhân lúc mà "vượt tường".

- Cái gì mà đạo làm vợ, cái gì mà "vượt tường", anh rốt cuộc còn định tự mình đã tình đến bao giờ? Nền nhớ rằng trước khi chúng ta chưa lấy nhau, ngay cả bạn bè cũng không phải. _Tôi tuyệt tình nói ra lời lãnh đạm. Vừa dứt lời xong, chợt Bảo không nói không rằng, đứng giữa khoảng sân rộng lớn, kéo tôi tới gần. Thân mật luồn tay qua eo tôi, hẳn ghé khuôn mặt tới gần. Tôi đứng hình, tim cứ rộn rã nhảy nhót trong lồng ngực, cả người vì thế mà vô cùng căng thẳng, thậm chí tôi còn sợ hãi đến nỗi mình nói gì cũng không biết:

- Anh... đừng... tránh ra... Ừm... _Tôi còn chưa dứt câu thì miệng đã bị một bờ môi mềm mại chặn lại, ngăn tất cả những lời nói dư thừa thoát ra.

Tôi kinh ngạc tròn tròn mắt lên nhìn, đó có thể là biểu cảm duy nhất phát sinh ngay lúc này. Tôi ngơ ngác nhìn khuôn mặt không tì vết gần trong gang tấc, cũng không tị chút nào. Việc gần gũi thế này khiến cho tôi có thể ngửi thấy ở khoảng cách gần nhất. Lần đầu tiên tôi mới phát hiện ra Bảo không chỉ đẹp thôi đâu mà ở hẳn còn có một thứ gì đó rất hấp dẫn. Tôi cứ ngơ ngác nhìn, mặc cho đôi môi ấm áp kia từng chút từng chút đoạt đi hơi thở của tôi, càng hôn càng sâu. Và rồi không biết tự khi nào, đôi mắt tôi đã nhắm nghiền lại, buông xuôi để mặc hẳn lần thứ hai thân mật với tôi.

Đầu óc tôi trống rỗng, cả người như bị hút cạn sinh khí. Bảo dường như cũng cảm nhận được tôi sắp hết oxi rồi nên buông tôi ra, làm tôi thờ hồn hển xụi lơ trong vòng tay hắn. Tôi chưa bao giờ lại thấy cảm xúc thay đổi kì lạ như thế này, không phải là phản kháng mà là buông xuôi, dường như tôi có chút mong đợi được hắn dịu dàng. Tôi bị làm sao vậy? Tôi tự nhiên có chút lo lắng về bản thân, tôi không thể nào giao động trước hắn được, tôi không thể bị đánh gục bởi một nụ hôn. Tôi không thể chưa đánh trận đã đầu hàng rồi. Biết mình bị hắn dùng kế dụ dỗ, tôi ngay lập tức nhảy ra khỏi vòng tay hắn, lấy tay liên tục chà môi, đồng thời nhìn hắn với ánh mắt đề phòng, nói:

- Anh đúng là quá mặt dày rồi, chưa được sự cho phép của tôi mà đã dám hôn tôi. Khốn kiếp!

- Tôi hôn vợ tôi, cũng không phải hôn em. _Bảo phát huy đúng cái tinh thần "mặt dày" của mình, đứng đưng nhìn tôi đáp. Tôi gườm gườm nhìn hắn, bực mình nổi đóa lên:

- Vợ anh không phải là tôi sao?! _Hét lên xong mới biết mình bị hớ, thật sự là muốn vả vào mặt mình một cái. Thế quái nào đã không đánh mà tự đầu hàng rồi. Tôi ở trong lòng thầm mắng mình là "đồ ngốc" không biết bao nhiêu lần, cũng không dám nhìn mặt hắn nữa. Nhưng trước khi cúi xuống, tôi đã thấy khóe môi hắn giương lên nụ cười đắc ý, lát sau thì hắn đáp:

- Là em nói đấy! Chính miệng em tự thừa nhận là vợ tôi rồi, không thể chối cãi được. Đã là vợ tôi thì phải theo nguyên tắc của tôi. Tôi mong em ngay ngày mai giải quyết "nó" cho xong đi, tôi không muốn mang tiếng là bị cấm sừng. _Bảo nói xong rồi quay người đi vào nhà, để tôi một mình ngơ ngẩn ra. Nó? Nó nào? Ngẫm một lát, tôi mới biết là hắn đang nói đến Khoa. Đàn ông đúng là một sinh vật khó hiểu, và để tìm tình địch thì bất cứ đại từ nào anh ta cũng có thể gọi được. Tôi cũng thua với cái kiểu ghen tuông đó.

Buổi tối hôm ấy, sau câu nói đó của tôi, anh ta không lúc nào ngớt câu gọi "vợ". Cứ mở miệng ra là gọi, làm cho tôi ngượng chín cả mặt. Cô Nguyệt nhìn tôi với Bảo như thế thì cứ cười một cách thần bí, trông vô cùng nguy hiểm. Còn em gái sinh đôi của Bảo thì ghét tôi ra mặt luôn, lúc nào cũng tỏ thái độ. Đặc biệt, hôm nay tôi còn được thưởng thức cái gì gọi là "nghệ thuật đồ kĩ". Quả thật là một sự bất ngờ rất lớn khi hôm nay tôi lại được đón tiếp một cô gái mà theo như lời của Thiên Vy thì nếu không có tôi, đó chắc chắn phải là chị dâu tương lai của cô ấy - Vương Ngọc Quyên.

Lúc mới nghe kể, tôi chỉ biết cô gái ấy là thanh mai trúc mã với Bảo, hai người họ đã từng rất yêu nhau, cô gái đó cái gì cũng xuất sắc hơn tôi, đủ để đá phẳng tôi ra khỏi vị trí con dâu nhà họ Vũ. Tôi nghe xong cũng chỉ cười thầm, nếu hai bọn họ thực sự yêu nhau say đắm thì cái tên Bảo kia chạy tới theo đuổi tôi đúng là quá vô lương tâm rồi; không những vậy, nếu cô gái kia thực sự xuất sắc hơn tôi thì Bảo sẽ chịu để mất đến một đứa tằm thương như tôi sao? Cô Thiên Vy này bịa đặt cũng không tìm ra được một lí do đáng hoàng, ấy vậy mà muốn tôi tin thì đúng là khó đấy. Nhưng mà tôi cũng không vạch trần, dù gì người ta đã nhọc công nghĩ ra lời nói dối, tôi sẽ để cho cô ta toại nguyện một lần.

Tuy nhiên, đến khi gặp rồi thì cái cô Vương Ngọc Quyên đó còn ghê gớm hơn trong tưởng tượng của tôi rất nhiều. Cô gái đó quả thật vô cùng xinh đẹp, môi son má hồng, làn da trắng mịn, dáng người cao ráo, không những vậy còn vô cùng thon gọn. Nhìn đôi chân dài miên man của cô ta mà tôi cũng suýt xoa thương thay cho cái đôi chân mới có "ba mét bẻ đôi" của tôi. Khuôn mặt của Ngọc Quyên thì khỏi phải chê, đôi mắt tuy không quá to nhưng lại rất cân đối với khuôn mặt tròn bầu bĩnh đầy phúc hậu. Kết hợp cùng chiếc mũi thẳng tắp là bờ môi mỏng đầy kiêu ngạo, tất cả tạo lên một con người "tuyệt

sắc giai nhân" bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt tôi. Nhìn Ngọc Quyên, cũng có thể miễn cưỡng coi lời nói của Thiên Vy là lời thật, nhưng đối với tôi, cái thật ấy chỉ có một phần ba.

Tuy nhiên, song song với bộ mặt xinh đẹp của Ngọc Quyên là một tính tình tiểu thư đầy kiêu ngạo. Tôi không thể ư nổi mỗi khi cô ta hất hàm nhìn tôi với vẻ thách thức chỉ vì có chút thân mật với Bảo. Vừa mới đến, cô ta coi tôi như tàng hình luôn, dường như trong mắt cô ta tôi không tồn tại vậy, cũng chẳng có chút gì tôn trọng "người được đính ước" với Bảo là tôi đây, cứ sấn lấn tới chỗ Bảo. Tôi đứng là đến bó tay với độ mặt dày của cái bọn này. Tôi tưởng "cực phẩm mặt dày" chỉ có Bảo là quán quân chứ, xem ra núi này cao còn có núi kia cao hơn. Tôi giờ được mở rộng tầm mắt với cái được gọi là "chị đẹp chị có quyền" rồi. Suốt cả ngày hôm ấy, ở bất cứ đâu và bất cứ thời gian nào chỉ có tôi với Bảo ở cùng nhau là cô ta lại chạy đến phá đám, cũng chẳng còn chút gì gọi là không gian riêng tư để phát triển tình cảm cả. Còn Bảo, hẳn thỉnh thoảng cũng rất hay thân mật với Quyên, giống như không để tôi vào trong mắt.

Tôi thật sự không biết hẳn quá vô tư hay hẳn cố tình nữa, dù gì đó cũng là thanh mai trúc mã của hắn, tình cảm gắn bó lâu dài thì độ thân mật và bạo gan cũng khác hẳn người khác thôi. Nhưng tôi nhìn ra được sơ hở trong hành động của hắn, cứ mỗi lần âu yếm Quyên xong là lại quay ra khiêu khích tôi, dường như là cố tình muốn tôi xem họ biểu diễn "trò ân ái" đây mà. Tôi cũng sớm đoán được hàm ý trong hành động của hắn, muốn tôi ghen sao? Cũng hơi khó đấy, bởi từ trước đến giờ tôi chưa từng biết viết chữ "GHEN" như thế nào. Tôi cũng thật sự muốn phối hợp một chút để cho hắn được đắc ý, nhưng đáng tiếc nguyên tắc của bản thân tôi không cho phép. Hẳn dùng cách này muốn tôi ghen, cũng quá ấu trĩ đi, thời buổi này con gái làm sao để mắt đến những thằng đàn ông không đáng hoàng như hắn chứ. Huống hồ tôi còn chưa lấy hắn về đây, lấy về rồi thì hắn còn làm loạn tới mức nào. Ngồi một lúc trong căn phòng "sặc sụa" mùi "đường mật", tôi nổi hết cả da gà. Chịu hết nổi rồi, tôi nhìn họ bằng ánh mắt quái dị, ngay sau đó liền xách đít chạy mất dép. Nhưng tôi cũng không quên để lại câu nói:

- Muốn cố tình khiêu khích người khác thì cũng phải tập luyện đáng hoàng trước khi diễn chứ. Làm cái kiểu em tình nhưng anh không nguyên thể kia, thật đúng là nổi hết cả gai ốc. _Nói xong còn cố tình lắc đầu rung mình một cái mới rời đi.

Ngay khi cô vừa rời khỏi, Bảo liền đẩy Quyên ra khỏi lòng mình, nhắc nhở:

- Cô ấy nổi giận rồi, chúng ta nên đáng hoàng một chút.

- Vì gì mà anh lại đối xử với em như vậy? Thanh mai trúc mã cũng không quan trọng bằng một đứa con gái chẳng biết chui từ đâu ra sao? _Quyên tức giận nói, mắt đã bắt đầu đỏ hoe. Bảo đưa ánh mắt lảng tránh ra chỗ khác để khỏi phải nhìn thấy sự ủy khuất của Quyên. Chỉ có cách này mới có thể làm cô từ bỏ hy vọng thì hắn chấp nhận làm kẻ ác. Giọng lạnh lùng, hắn đáp:

- Cô ấy là vị hôn thê của anh, cho nên đối với anh, cô ấy quan trọng hơn ai hết.

- Anh thực sự thích cô ta sao? Cô ta có gì hơn em? _Quyên khó có thể chấp nhận được một con vịt xấu xí như Hoài Thanh lại được xứng tầm với thiên nga như cô. Khó khăn lắm cô mới dành được chút sự dịu dàng của Bảo, không ngờ Hoài Thanh vừa đi là anh đã trở mặt. Xem ra Hoài Thanh đối với cô là một mối hậu họa, diệt trừ càng sớm càng tốt. Mặc dù lòng nổi sóng ngầm nhưng khuôn mặt thì vẫn mang vẻ uy khuất ra để dành lấy ánh nhìn của Bảo, cô không muốn bao nỗ lực cố gắng những mấy năm nay đổ sông đổ bể vì một con vịt xấu xí kia.

- Cô ấy không có gì hơn em, nhưng... anh thích cô ấy, điều đó không thể phủ nhận. Quyên, anh đã nói với em bao nhiêu lần là chúng ta không có cơ hội đâu, anh chỉ coi em là em gái thôi. _Bảo kiên nhẫn giải thích cho Quyên hiểu. Quyên chính là một con nhóc cứng đầu và cố chấp, cô đã theo đuổi anh từ những năm cấp hai, nhưng đáng tiếc cô lại nhìn nhầm người. Mặc kệ bao nhiêu lời cự tuyệt của anh, cô vẫn bước bình như thế, hết như tính của ba cô Vương Hạo Thiên vậy.

- Anh chưa bao giờ thử chấp nhận em, làm sao biết chúng ta không có cơ hội?

- Anh không muốn giải thích nữa. Nhưng anh mong là em hãy tự điều chỉnh lấy tình cảm của mình bởi anh đã có vị hôn thê rồi, và anh...cũng có ý định sẽ lấy cô ấy. _Bảo đáp, xong đứng lên chuẩn bị rời khỏi phòng, hẳn không thể chịu đựng thêm cái tính cứng đầu này của cô nữa. Nhưng vừa đi được vài bước, Bảo đã nghe tiếng cô vọng tới đầy thể lương và tuyệt vọng:

- Anh nói điều đấy cũng quá sớm rồi, em tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu. Vũ Thiên Bảo, anh nghe cho kĩ, anh là của em, tuyệt đối phải là của em. Từ giờ cho đến lúc anh kết hôn, em nhất định sẽ đoạt anh về... _Bảo nghe cái giọng điệu ấu trĩ của cô cũng chỉ biết thở dài và cất bước rời khỏi phòng, để mặc Vương Ngọc Quyên tội nghiệp suy sụp xụi lơ dưới nền đất lạnh, nước mắt tuôn như mưa dầm dìa cả khuôn mặt xinh đẹp.

Tôi vừa định đặt mông vào ghế ngồi chuẩn bị cho bữa tối thì từ đâu chui ra cái tay khốn kiếp của tên Bảo, hắn nhanh chóng kéo ghế cho tôi ngồi như một quý ông lịch sự. Tôi không từ chối, đặt mông ngồi xuống, khẽ nói cảm ơn, sau đó dùng giọng đầy thích thú, hỏi:

- Anh và Ngọc Quyên không tình tứ với nhau nữa à, xuống nhà làm gì, khó khăn lắm mới có không gian riêng tư...?

- Trịnh Hoài Thanh! _Bảo gằn giọng gọi tên tôi, mắt hừng nói- Tôi biết là em có ý. Em muốn tránh tôi đến mức sẵn sàng nhường đồ của mình cho người khác thế sao?

- Đồ của tôi? Thứ gì vậy? _Tôi tò mò hỏi. Có phải tôi đã để quên thứ gì trên đó hay không mà hắn lại nói thế. Nhưng nghe câu hỏi của tôi, Bảo nhếch miệng đáp:

- Tôi!

- Anh? _Tôi hỏi lại, khuôn mặt trung ra vẻ khó tin. Còn hắn thì rất thành thật gật đầu. Nhìn hắn như thế, tôi chỉ biết hừ một cái khinh thường, tiếp lời- Là anh thì cho dù tặng không tôi cũng sẵn lòng!

- Tôi thật sự muốn thấy bộ dạng si mê tôi của em.
- Vậy thì xin chia buồn vì phải nói với anh câu này "không có cái mùa xuân ấy đâu".
- Đừng tự tin thế, ngày tháng còn dài, tôi vẫn đợi được. Dẫu gì tôi cũng muốn có điều cần thương lượng với em. Bảo biết mình không thể quá cứng rắn, ép cô mãi sẽ chỉ càng khiến cô sợ hãi muốn chạy xa hơn thôi, cho nên hẳn sẽ dùng kế lạt mềm buộc chặt để giữ cô bên mình.
- Tôi cũng rất hứng thú với điều kiện của anh. Nói đi!
- Tôi biết cái tên kia là mối tình đầu của em, tôi cũng không cấm túc em không được quen hẳn, nhưng...phải biết chừng mực, tôi không tự tin với sự kiểm soát của mình. Còn nữa, em không cần vội vàng trốn chạy, bởi tôi sẽ chờ em thêm bốn năm nữa, khi em đủ tuổi để quyết định cho hạnh phúc của mình mới rước em về. Nhưng bốn năm chính là thời hạn cuối cùng, em dám cam kết không?
- Chỉ cần có thêm thời gian, tôi chấp nhận! _Tôi kiên định đáp. Dù gì ai biết trước tương lai sẽ có chuyện gì xảy ra, nhờ đâu kẻ thất tín bội nghĩa trước là hẳn thì sao? Bốn năm, tình cảm thay đổi nhanh như chóng chóng, có ai tự tin được là đến lúc ấy tình cảm vẫn còn được như lúc đầu? Với lại việc chấp nhận làm bạn gái Khoa cũng chỉ là để biến lời nói dối của tôi thành sự thật thôi mà.
- Nhưng tôi phải nói trước với em một điều. Trong bốn năm nay, em không được phép cự tuyệt tình cảm của tôi.
- Hừm, điều này thì hơi khó. Nhưng, tôi sẽ cố! _Tôi nghĩ con nít thì chỉ nên lo học hành, không nên lo yêu đương. Nhưng tôi còn chưa ế mà ba mẹ đã lo sợ con gái về phải "xây miếu lập đền" (làm bà tổ cô ế chồng) rồi nên cứ thúc ép tôi suốt, không những vậy còn đích thân tìm chồng cho tôi mới đỡ chứ. Làm tôi hiện tại vô cùng cảm thấy áy náy với người thứ ba (Khoa) kia. Không phải tôi lảng tránh, mà là số phận hoa đến có trốn cũng không được. Nhưng dù khó khăn thế nào, tôi cũng nhất định sẽ có trách nhiệm trước tình cảm của Khoa. Trừ phi là hẳn muốn chia tay trước, nếu không tôi cũng không có ý định bỏ rơi hẳn giữa đường. Chỉ là làm khó cho trái tim của tôi quá, nó đồng băng chặt đến nỗi ngay cả người tốt như Bảo cũng không thể động lòng được nữa rồi.

Ngay sau câu nói của tôi, Bảo lôi chiếc điện thoại ra, tắt ghi âm, lưu vào trong bộ nhớ. Tôi cảm thấy con người này thật ranh ma, bực bội hỏi:

- Anh không tin tôi?
- Trước khi mọi việc được xử lý ổn thỏa, tôi luôn phải có phương án đề phòng. _Bảo thần nhiên nhét điện thoại vào trong túi, đáp. Câu nói của hẳn cũng khiến tôi nhìn hẳn bằng ánh mắt khác hẳn. Chẳng qua cũng chỉ hơn tôi có hai tuổi mà như ông cụ non vậy, giàu triết lý nhân sinh quá. Cũng từ câu trả lời ấy mà tôi thấy Bảo thông minh cơ trí đến mức nào, đúng là con của thương nhân, giỏi đàm phán và am hiểu đối thủ của mình, xây dựng đường đi nước bước từng chút từng chút như con mồi vào bẫy. Ở cạnh con người luôn nhìn thấu lòng người khác như vậy quả thật có chút nguy hiểm khó lường đấy. Sau này tôi phải đề phòng nhiều hơn mới được, tôi lo sợ không sớm thì muộn tôi cũng bị mắc phải cái bẫy mà hẳn giăng ra.
- Bữa cơm hôm đó tôi ăn cũng chẳng được ngon vì bữa cơm giống trận chiến đầy cam go, một bên thì Bảo cứ quan tâm thái quá, gấp thức ăn chất đầy bát của tôi, một bên là hai ánh mắt sắc lẹm (của Thiên Vy và Ngọc Quyên) liên tục bắn tới đe dọa "nếu mày ăn, cẩn thận không sống nổi đến ngày mai", còn một bên là ánh mắt cổ vũ của cô Nguyệt, người duy nhất không gây áp lực cho tôi chính là chú Kỳ. Trước không khí ngột ngạt và căng thẳng ấy, tôi chỉ biết coi như mình không nhìn thấy gì, vui nạt vào bát cơm ăn thật nhanh cho xong rồi đứng lên, tôi không muốn bị cái áp lực kia ép chết, tôi sắp ngộp thở đến nơi vì sát khí trong phòng ăn rồi. Ăn xong một cái và phụ dọn mâm bát xong, tôi chưa kịp hành động gì đã bị Quyên kéo ra một góc "nói chuyện chính sự" rồi. Đứng đối diện với nhau mà tôi cảm tưởng tôi chính là đứa trẻ con đang bị người lớn khiển trách do chẳng may phạm sai lầm chứ. Ngọc Quyên cao hơn tôi hẳn cái đầu, cho nên khí thế bức người của cô ta cũng đủ sức đè bẹp nhược khí của tôi, cô ta cao ngạo hỏi:

- Tao nhắc nhở mày nên biết điều tránh xa anh Bảo ra, không thì đừng có trách tao độc ác.
- Chị đang đe dọa tôi? _Tôi bình tĩnh hỏi, rồi tiếp- Vậy phải thông báo cho chị nguyên tắc của tôi trước. Thứ nhất, đừng có đe dọa tôi, vì từ nhỏ đến lớn tôi không biết sợ là gì đâu. Thứ hai, muốn đàm phán hay thương lượng thì nên biết tôn trọng người khác một chút, tôi ghét nhất là những đứa chanh chọe. Thứ ba, đàm phán có thành công hay không chính là dựa vào thành ý của đôi phương. Cho nên, chị biết phải làm gì rồi đấy.
- Thì ra mày dùng cách này để quyến rũ Bảo, được lắm! Nếu mày đã không sợ vậy chúng ta cùng đấu với nhau, xem ai sẽ là kẻ cười đến cuối cùng.
- Tôi không rảnh để đấu với chị. Với lại, mong chị ăn nói có suy nghĩ một chút, tôi không quyến rũ ai cả. Còn nếu chị muốn chơi với tôi, hẹn khi nào nào tôi có hứng đấy.
- Mày... Con khốn không biết điều! _Ngọc Quyên hung dữ gườm gườm nhìn tôi, tôi đưa tay lên giữ lấy tay chị ta, suýt xoa- Lần đầu gặp mà đã động thủ là không tốt đâu. Con gái đánh đá như chị bảo sao anh ta không cần là đúng rồi. Tôi khuyên chị nên biết giữ sức một chút để theo đuổi anh ta, đừng có ở đây mà xàm ngôn với tôi. Tôi sẽ tạo điều kiện cho chị và anh ta ở với nhau, còn việc có theo đuổi được không là ở chị. Nhưng nhắc nhở trước, tôi không muốn bị cuốn vào rắc rối của hai người.

Tôi nói xong hất tay chị ta rồi thần nhiên đi vào nhà, trước khi đi để lại câu nói:

- Tôi cho chị khoảng thời gian là tối nay, mong chị hãy tận dụng cho tốt. _Tôi nói rồi đi thẳng một mạch vào trong nhà. Thoán thoát leo lên phòng, tôi ngó ngang ngó dọc kiểm tra tình hình một chút. Ừm, rất tốt, Thiên Bảo đang tắm, thế là tôi có cơ hội rồi. Tôi thành thạo cầm chiếc laptop của hẳn rồi mở facebook nhắn tin với Khoa. Nhắn qua nhắn lại một hồi trong sự thấp thỏm vì Bảo có thể ra khỏi phòng tắm bất cứ khi nào, cuối cùng, chúng tôi cũng quyết định tối nay sẽ hẹn hò với nhau.

Vui vẻ quá độ, tôi vội vàng chuẩn bị một chút rồi nhanh chóng rời đi không cần xin phép ai cả bởi tôi sợ Bảo sẽ ngăn cản. Tôi chờ Khoa trước một cửa hàng đồ ăn vặt gần đó, đứng giờ tôi thấy hắn đang tất tả chạy đến, lo lắng hỏi:

- Em chờ có lâu không? _ Tôi thật thà lắc đầu, đáp- Em cũng vừa mới đến, chúng ta đi thôi.

Nói rồi tôi nhận chiếc mũ bảo hiểm trên tay Khoa và leo lên con "ngựa sắt" chạy bằng điện của Khoa. Khi tôi vừa ngồi lên, Khoa vặn ga, con xe bon bon phóng trên đường, gió thổi mát rượi ùa tới khẽ luồn qua mái tóc của tôi làm nó nhẹ tung bay. Tôi thích thú dang hai tay ra, hít sâu một hơi cảm nhận sự thoải mái. Quả nhiên hôm nay tôi chịu áp lực quá nhiều, cả người ngột ngạt, vừa ra đường một cái thấy thanh thản vô cùng. Khoa đưa tôi vi vu lượn qua các con phố đông đúc, chen qua dòng người tấp nập để đi ngấm đường phố phồn vinh nơi thành thị. Nào nhà cao cửa rộng, nào các cửa hàng tạp hóa to lớn, nào là các quán ăn vặt đông nghịt người...tất cả hòa vào nhau làm cho cảnh vật trở nên ấm áp vô cùng. Khoa đưa tôi tới công viên Tình Yêu để gửi xe rồi cùng nhau cuộc bộ cho thư thái. Tôi với hắn vừa đi trên đường vừa nói chuyện rôm rả, tay trong tay đan chặt vào nhau. Hai chúng tôi lê la nhiều hàng quán, sau đó là tới rạp chiếu phim xem một bộ phim ngắn rồi mới định cùng nhau ra về. Nhưng khi vừa đi được một đoạn, xe của Khoa chạy chậm lại rồi dừng hẳn. Hắn lo lắng nói với tôi:

- Xe anh hết điện rồi, phải làm sao bây giờ?

- Nhà anh có gần đây không? _Tôi lo lắng hỏi.

- Không, còn xa lắm! Có khi phải đạp từ đây về thôi. _Khoa vò đầu, khổ tâm hết sức nói. Nhìn bộ dạng khổ sở của hắn, tôi cũng hiểu cho sự khó khăn ấy, biết điều nói:

- Hay là để em thay anh đạp nha? _Làm sao cả hai có thể về đến nhà trong cái tình trạng này chứ. Không nói đến đạp xe đạp điện còn nặng gấp mấy lần xe đạp, lại đeo thêm một người thì có khi đến sáng mai cũng không về đến nhà. Nhưng trước đề nghị của tôi, Khoa gạt phăng, sốt sắng nói:

- Anh không muốn bạn gái anh khổ cực. Em người một mẫu như thế này mà đòi đeo anh về nhà sao? Lên xe đi, anh đeo em về trước. Nghe hắn nói vậy nhưng tôi cứ ỉ ạch không chịu lên. Tôi đang suy tính xem làm sao mới có thể vẹn cả đôi đường đây. Nhìn đồng hồ đã chín giờ tối rồi, nếu tôi mà không mau về chỉ sợ đêm nay lại phải ngủ ngoài đường mất. Cấn cấn môi nhìn chiếc xe, tôi hận không thể ném đi, tại sao lại có thể hết điện đúng phút chót này chứ. Suy qua tính lại, cuối cùng, tôi ra quyết định- Anh đạp xe về trước đi, em đi bộ về được rồi, từ đây về biệt thự cũng không xa lắm.

Từ công viên Tình Yêu về Hàn Lâm Viên cũng chỉ mất ba mươi phút đi bộ thôi mà, cũng không có gì gọi là to tát cả. Nhưng điều này lại làm Khoa lo lắng, hắn lập tức phản đối:

- Làm sao có thể được chứ, trời cũng đã muộn lắm rồi, con gái đi một mình ngoài đường nguy hiểm lắm. Lên xe anh chờ về, đạp về cũng chỉ mất có bốn mươi phút thôi, không nhiều đâu.

- Mất bốn mươi phút đạp xe thả đi bộ ba mươi phút còn nhanh hơn đây. _Tôi lập tức phản đối. Thế là hai chúng tôi rơi vào tranh cãi. Nhưng tôi tuyệt đối không nhượng bộ, chuyện gì tôi đã quyết là sẽ thực hiện cho đến cùng. Tôi không mong gì hắn vì tôi mà đêm muộn như thế này còn để gia đình lo lắng. Cãi qua cãi lại, cuối cùng tôi quyết định dứt khoát- Không cãi nhiều! Anh còn nói nữa là em giận anh luôn đấy. Em quá quen đường rồi, không có chuyện gì đâu.

- Em thật sự là muốn tự mình về? _Khoa nghi ngờ hỏi lại. Tôi gật đầu chắc nịch- Ừ, anh nên về sớm đi, chứ ở đây cãi cọ này giờ mất cũng khá nhiều thời gian rồi đấy.

- Thôi được rồi, em về cẩn thận. _Lúc này Khoa mới đồng ý thả tôi về. Nhưng vẫn không quên dặn dò kĩ lưỡng mọi chuyện. Sau đó, chúng tôi chia nhau mỗi người một ngã ra về.

Tôi men theo đường cũ để tìm địa chỉ về biệt thự Hàn Lâm Viên. Thú thực mạnh miệng là thế, nhưng tôi không nhớ cái biệt thự đó ở đâu. Với lại, tôi là con mù đường bẩm sinh, lại không kẻ đến mới ở đó được một ngày trời. Trời tối nhập nhoạng, ngay cả tay mình còn nhìn không rõ, huống hồ là tìm đường về. Lòng tôi bắt đầu run sợ, tôi càng ngày càng bước nhanh vì nghĩ có kẻ đã lên lút theo sau mình. Ở ngoài một mình thế này quả là điều tôi tệ mà lần đầu tiên tôi được trải nghiệm đây. Tôi vội vã bước đi, bước chân không ngừng nghỉ một phút giây nào, đầu rất nhanh về ra con đường nào đó để về đến nhà. Giờ tôi chỉ mong có ai đó từ Hàn Lâm Viên tới tìm tôi và đưa tôi về thôi.

Chợt, đằng sau lưng vang lên vài tiếng cười man rợ của mấy tên côn đồ còn lẩn quẩn bên ngoài lúc đêm muộn. Sóng lưng tôi lạnh toát, một trận run rẩy kéo đến càng hồi thúc tôi phải đi nhanh hơn. Tôi đi như chạy, vòng vèo qua các ngõ ngách nhưng không phát hiện được đâu là con đường quen thuộc. Lòng tôi đã hoảng hốt lắm rồi giờ còn sợ hãi hơn, tôi ức đến muốn khóc. Sớm biết thế này thì không ngang ngược mà mặc kệ để Khoa đưa về có phải hơn không. Tôi vừa đi vừa cấn cấn môi, trong đầu hiện lên cảnh tượng mình bị bắt cóc vào một chỗ nào đó rồi hành hạ thể xác, xong còn bị giết người diệt khẩu nữa. Cái cảnh đó không ngót ám ảnh tôi khiến tôi lo lắng khi nghe tiếng bước chân đằng sau. Nhưng tôi không dám ngoảnh lại dù chỉ một lần vì sợ chúng thấy tôi thì chuyện mà tôi nghĩ sẽ thật sự xảy ra mất. Tôi đi vội đi vàng, như kẻ mù đường lạc vào mê cung, càng đi càng rối. Chợt, một cánh tay chạm vào vai tôi, tôi quay ra và hét toáng lên vì thấy một tên bịp bợm mặt mày toàn sẹo. Đằng sau hắn ta, thêm dăm ba thằng côn đồ khác nữa, chúng thấy tôi sợ hãi thì liền bầu lấy tôi. Tên mặt sẹo cười một cách dâm tà, đưa tay lên vuốt mặt tôi, trêu ghẹo:

- Em gái đi đâu mà về muộn thế này? Đã chót về khuya, hay đi chơi với tụi này đi.

- Tôi...tôi không rảnh! _Tôi đáp rồi hất mạnh tay của tên kia ra, cố chen lấn qua cái đám đó, miệng lịch sự nói- Làm ơn nhường đường.

Nhưng mọi chuyện đâu dễ dàng đến như thế, một tên gầy sọp trong cả đám kéo tay tôi lại làm tôi ngã chổng vó dưới nền đất. Tôi lồm cồm bò dậy, sợ hãi trừng mắt nhìn từng tên một, miệng đe dọa:

- Các người mà dám động đến tôi, tôi hét lên đó.

- Hét đi, em cứ hét đi! Tôi tin cho dù em hét khàn cả cổ cũng không ai đến đâu. _Sau đó hắn cười ha hả, dang tay ra tiến về phía tôi, cái chất giọng khàn khàn sắc mùi dè xồm khiến tôi không khỏi ớn lạnh- Lại đây anh ôm cái nào.

Tôi tức đến điên người, không kiên nhẫn giơ chân đá vào hạ bộ của y làm y rú lên một tiếng đầy đau đớn. Những tên còn lại thấy bạn mình như thế liền lao ra đỡ, còn tên mặt sẹo dữ dần giáng cho tôi một cú bạt tai khiến tôi ngã dúm, đầu óc quay cuồng, mặt sa sầm lại. Thậm chí, tôi còn cảm nhận được một thứ chất lỏng nhờn nhờn, tanh nồng chảy ra. "Khốn kiếp! Dám tát bà!" _Tôi bực mình chửi càn, sợ hãi theo đó mà tan biến hết. Mặt tôi nóng phừng phừng, tôi rút đôi dép tổ ong của mình làm vũ khí, mạnh mẽ chống người đứng dậy, phang cho cái tên vừa tát tôi một cái giữa mặt. Tôi là con người không dễ dàng để mình chịu thiệt thòi, ai tốt với tôi thì tôi tốt lại, còn ai tệ bạc với tôi đừng trách tôi đây độc ác. Tên mặt sẹo bị phang dép vào mặt, không cam tâm hồ hào anh em. Tôi đã trả thù xong, cũng chẳng dại dột gì mà ở lại cho chúng làm thịt, mau chóng chuẩn bị.

Tôi chạy như bay, tay vẫn cầm nguyên đôi tổ ong bởi tôi không có thời gian dừng lại. Đằng sau lưng, tôi nghe tiếng giục giã, quát tháo xen lẫn tiếng bước chân đầy vội vã, hiển nhiên chúng đang tìm kiếm tôi. Mặc dù đã thấm mệt, nhưng tôi không ngừng nghỉ một phút giây nào, trong vô thức cứ chạy về phía trước. Tôi chạy nhanh đến độ chân đâm phải mảnh thủy tinh sắc bén mà cũng không buồn bó lại. Trong hiểm nguy, tôi có suy nghĩ rằng ngày hôm nay, cho dù sức cùng lực kiệt, cho dù phải bỏ mạng tại một xó nào đó, tôi cũng nhất quyết không để chúng bắt được. Tôi lết cái chân máu không ngừng chảy ra, kéo dài cả một đoạn, vội nấp vào chỗ nào đó khuất khuất để tránh chúng, tiện thể xem cái chân bị thương của mình. Thật là thảm hại, gang bàn chân bị rách một đoạn dài, không những vậy còn rất sâu, chỉ sợ sau vụ này, nếu tôi không chết thì cũng phải cưa chân vì bị nhiễm trùng. Tôi cắn răng nhin đau, mồ hôi cứ thế mà tuôn ròng ròng trên má, ướt đầm cả mặt và loang hăn xuống cổ. Khó khăn để xé một phần của chiếc áo, tôi băng tạm vào chân rồi tiếp tục lết đi.

Đường đã về khuya, trời tối nhập nhoạng chỉ còn lại những ánh đèn đường hiu hắt rọi đến khiến tôi không cách nào xác định được phương hướng. Và cuối cùng, tôi đi nhầm vào ngõ cụt. Đúng lúc này, cả lũ kia không biết bằng cách nào đuổi tới. Tên mặt sẹo vừa thở hồng hộc vừa vuốt vuốt mặt, đầy giận dữ nói:

- Con nhỏ khốn kiếp, nhẹ nhàng thì mày không thích, lại muốn bọn ông đây dùng bạo lực à?

- Hôm nay mày chết chắc rồi! _Một tên khác chen vào, giọng khàn khàn đầy man rợ. Tôi sợ hãi lùi về phía sau, mắt trừng trừng nhìn chúng với ý cảnh cáo. Và rồi, cả một lũ côn đồ lao tới hòng giữ cho được tôi.

- -----Hết chương 6-----

Bạn đang đọc truyện *Đội Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tuyên Bố Chủ Quyền

Trong phút giây nguy hiểm, để bảo vệ bản thân, tôi buộc phải vùng lên mạnh mẽ. Tôi dùng vài chiêu thức võ mèo quào mới học được một nửa để đấu với chúng, nhất quyết không cho chúng tóm được. Từng tên từng tên đều bị dính đòn của tôi, một vài tên đã đo ván, tuy nhiên vẫn chưa đủ lực khiến chúng gục hẳn. Chúng gượng dậy và ngày càng mạnh mẽ, trong khi đó tôi đuối sức dần. Và chỉ một lát sau, mắt tôi hoa cả lên, chỉ chờ có thể cả lũ bầu vào túm chặt lấy tôi không cho phép tôi giây giụa. Tôi bị chúng đè dưới nền đất, cả đầu choáng váng đến mức phân biệt cảnh vật còn không rõ. Trong mơ hồ tôi nghe tiếng chửi rủa đầy thô tục:

- Mẹ kiếp, con này khỏe quá! Nếu không phải nhận ơn của người ta, tới nay anh em chúng ta không phải vất vả như thế. Xử nó mau rồi còn về.

Lúc này, do quá đuối sức và mệt mỏi, tôi chỉ có thể như cá trên thớt mặc chúng xử trí. Trên người tôi, một đồng bàn tay bản thủ của lũ kia chạm tới, da gà cứ thế nổi hết lên. Theo phản xạ có điều kiện, tôi quẫy đạp liên hồi, không ngừng giãy giụa. Nhưng cái lũ xấu xa kia nào tha cho tôi dễ dàng như thế, một vài tên đã tiến tới giữ chặt lấy chân tôi rồi trói lại, tay tôi cũng bị chúng vịn ngược ra đằng sau. Một giọt nước mắt uất ức lăn khỏi mi mắt, tôi cố bặm môi không để cho chúng thấy mình yếu đuối. Trịnh Hoài Thanh tôi chả nhẽ hôm nay thật sự sẽ thân bại danh liệt ở đây sao? Tôi thề nếu hôm nay mình còn sống trở ra, tôi nhất định sẽ bắt kẻ đã hại tôi hôm nay phải trả cái giá thật đắt.

Tôi vốn đang định nhắm mắt lại, buông xuôi để mặc, giữ lại chút hơi tàn cho mình. Nhưng khi đôi mắt tôi vừa khép lại, đằng xa xa tôi loáng thoáng thấy có một bóng người. Miệng lắp bắp, tôi cố dùng hơi sức cuối cùng để cầu cứu:

- Làm ơn...cứu tôi!

Ngay sau câu cầu cứu, tôi lâm vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê. Và tôi chỉ thấy mờ mờ cảnh đánh nhau vô cùng hỗn loạn. Một thân hình vô cùng cao lớn, như một vị thiên sứ đến để cứu vớt đời tôi. Những tiếng "hự - bịch - chát" cứ thế vang lên, ngay sau đó là la liệt những tên đầu gấu. Giờ thì chúng quả thật đã bị cho knock out rồi. Liên sau đó, tôi thấy người mình được nâng dậy, một bàn tay cứ thế vỗ vỗ vào mặt, kẻ kia gọi:

- Này cô, cô không sao chứ? Đó là một giọng nam ồm ồm, nhưng xem ra là người tốt. Tôi nấn nguyện nhắm mắt, không quên nói địa chỉ trước khi thật sự rơi vào hôn mê- Cầu xin anh...đưa tôi đến biệt thự Hàn Lâm Vi-ê-n!

Cô mới chỉ kịp nói đến đây đã ngật xỉu rồi. Cậu vò đầu đầy bối rối, lần đầu tiên làm người tốt cũng cảm thấy khó khăn như thế này. Hôm nay cậu mới về nước cho nên hứng thú đi chơi đến muộn mới về, ai dè gặp phải tình trạng này. Cậu vốn không có hứng thú xen vào chuyện của người khác nếu không phải biết đó là một cô gái. Cô thu hút cậu bằng nghị lực phi thường của mình. Từ đằng xa hẳn mới chỉ trông theo và cũng có ý định sẽ gọi người giúp chứ không muốn trực tiếp nhúng tay vào. Nhưng chẳng hiểu nổi có một thế lực nào đó thôi thúc hẳn phải cứu cô. Phiền nhiễu đầu tranh tư tưởng qua lại, cuối cùng cậu vẫn quyết định sẽ nhiều chuyện một chút, ra tay giúp đỡ kẻ gặp hoạn nạn khốn khổ kia. Sau khi giải quyết xong lũ người kia, cậu liền bế bổng cô gái người đầy thương tích, không còn chút sức lực nào lên rồi tìm tới địa chỉ cô nói. Nhìn cô gái mềm oặt trên tay mình, cậu cũng phải lắc đầu cảm thán. Cô trông còn khá trẻ, vậy mà đã tự tập đánh nhau bầm dập thế này, đặc biệt còn đi chơi về muộn nữa, xem ra cũng không phải là người đơn giản. Hắn chép miệng một cái, nhanh chóng rào bước rồi đi.

Trong lúc này, một người ở nhà sốt ruột đến mức đứng ngồi không yên, tay chân lóng ngóng. Bảo hết nhìn đồng hồ, lại nhìn ra ngoài trời, miệng lầm nhảm "Mười rưỡi rồi, em mà còn không về thì tối nay ngủ ngoài đường đi." Anh thực sự rất tức giận cô lại nhân lúc anh đang tắm mà lên lút đi hẹn hò. Không những vậy còn về khuya đến như thế, vứt anh ở nhà với Ngọc Quyên, hai anh cả tối nay đều bị làm phiền không thôi. Ngọc Quyên làm phiền anh tới tận mười giờ mới chịu quỵn luyến ra về, còn anh thì ngồi đợi cô về với ý định sẽ dạy dỗ cô một trận ra hồn. Ai ngờ đâu, trời càng về khuya anh càng cảm thấy lo lắng bất an. Bao nhiêu suy nghĩ bất trắc đã xảy ra với cô khiến anh không cách nào ngồi yên được. Đứng lúc anh ra quyết định sẽ ra ngoài tìm cô thì cũng là lúc chuông cửa vang lên inh ỏi. Như có dự cảm không lành từ trước, không đợi đi Huệ ra mở cửa, anh đã lao vội xuống dưới nhà. Vừa mở cổng ra, anh không cách nào giấu nổi bàng hoàng khi thấy bộ dạng tả tơi thảm hại của cô đang hấp hối nằm trên tay của một nam nhân xa lạ. Khấp người cô toàn là thương tích, quần áo xộc xệch, đầu tóc rũ rượi, khuôn mặt có chút bầm tím, đặc biệt là bàn chân cô máu vẫn còn rỉ ra.

Nhìn cô, anh thấy xót không thôi, lại nhìn người con trai đang ôm cô kia, nhất thời không kìm được cơn giận, giọng rít qua kẽ răng:

- Mày đã làm gì cô ấy?

- Tôi chỉ là người qua đường thấy người gặp nạn thì giúp đỡ thôi. Tôi nói này người anh em, có em gái không quản tốt để nó đi chơi về muộn không nói đi, lại còn để nó giao du với đầu gấu là không tốt đâu...bla...bla..._ Vừa mở miệng là kẻ kia đã truyền cho anh một tràng đạo lí nhưng anh không nghe lọt tai câu nào. Đưa tay ra đỡ lấy cô từ trong tay kẻ kia, hẳn không khách khí gọi đi Huệ ra đóng cửa rồi vội vàng bế cô vào trong nhà. Trước khi vào vẫn không quên nói- Cô ấy không phải em gái tôi, cô ấy là người phụ nữ của tôi!

Câu nói của Bảo khiến cậu ngẩn tò te, không ngờ thời đại này vẫn có gia đình đại gia thích "nuôi vợ từ bé". Cậu chép miệng, đối với cái loại chuyện như thế này cũng không lấy gì làm lạ vì ngay từ bé cậu đã bị cha đầu độc bởi một đồng thứ chuyện hồi còn trẻ, đặc biệt còn nhắc đến cuộc hôn nhân kì lạ của đôi vợ chồng người đại gia mà cậu nhớ không nhầm thì người phụ nữ tên Lâm cái gì đó Nguyệt. Dù mới chỉ về nước thôi nhưng đã được chứng kiến những chuyện hay ho như thế này làm cậu vô cùng hào hứng, tự nhủ lần sau nếu có chuyện kinh thiên động địa khác nhất định phải cùng tham gia. Bản tính cậu là người hoạt bát, lại ưa mạo hiểm và đặc biệt rất thích tham gia vào một trận chiến kinh thiên động địa, nên mục đích lần này về nước không chỉ nghe theo sự sắp xếp của cha, mà còn muốn trải nghiệm cảm giác phiêu lưu nữa.

Nhưng chính cậu cũng không ngờ tới nơi mà cô gái cậu cứu được ở lại là ngôi biệt thự ngay cạnh nhà cậu. Vốn cậu định đưa cô về nhà mình ở tạm, lại không ngờ tìm được đến địa chỉ nhà mình cũng là lúc phát hiện địa chỉ mà cô nói, nên cậu bạo gan làm phiền lúc đêm muộn chỉ muốn trả cô về nhà. Nhưng cậu thấy hai người hẳn cũng là có duyên đi, cậu vẫn mong lần sau sẽ được gặp mặt và nói chuyện nhiều hơn với cô. Cậu làm sao có thể quên được đôi mắt sâu thẳm thăm đó của cô, trong đêm tối lại kiên cường đến lạ kì, tự nhiên phát hiện con tim xốn xang khiến cậu không cách nào kiểm soát được mình.

Tôi tự dưng tự thân mình, cảm thấy có cái gì đó như đang ăn mòn tế bào trên cơ thể tôi vậy, đau đớn và khó chịu vô cùng. Cố gắng lắm với mở được mắt ra, một cảnh tượng mơ hồ đập vào mắt khiến tôi phải bật thốt lên:

- Đây là đâu?

- Em tỉnh rồi, em thật sự làm tôi lo lắng muốn chết! _Giọng nói trầm ấm và từ tính của Bảo vang lên bên tai mà làm tôi ngỡ như là vọng đến từ thiên đường. Cùng lúc đó, khuôn mặt của hắn cũng xuất hiện trước mắt tôi, chân thật vô cùng. Tôi mở to đôi mắt, nhìn hắn không chớp mí, tôi chỉ sợ tôi chớp mắt một cái sẽ nhận ra đây chỉ là một giấc mộng. Tôi sợ hãi sự việc tối hôm qua thực sự xảy ra, và giờ thì tôi chìm đắm trong sự nhục nhã ê chề, không thì cũng là đang phơi bày tại một nơi nào đó vì bị nổ bụng. Quá kinh hoàng, tôi không dám nghĩ tiếp nữa. Mãi cho đến khi bàn tay của Bảo vỗ mạnh vào má tôi, tôi mới biết mọi chuyện đều là thật. Một cơn xúc động mạnh truyền đến, tôi ôm cổ hắn khóc ngon lành:

- Huhu... tôi rất sợ, bọn chúng rất đông...chúng đánh tôi...lại còn trói tôi nữa..._Tôi run run kể lại vụ việc mình đã trải qua, nghĩ lại thôi cũng đủ khiến tôi không có cách nào đối mặt được.

Bảo vực tôi dậy, khẽ khàng vỗ vỗ vào lưng tôi dỗ cho tôi nín. Lúc này là năm giờ sáng, đồng nghĩa với việc trời cũng sắp sáng rồi, nhưng tôi vẫn bị bóng tối ngoài kia dọa cho hoảng loạn. Tôi không nghĩ mình lại yếu đuối đến mức này, chỉ biết rằng tôi rất sợ rất sợ, vô cùng sợ hãi và tôi cần có người ở cùng. Chỉ là một buổi đi chơi về muộn thôi mà có quá nhiều thứ xảy ra, đó cũng là lời cảnh tỉnh cho những người hay về khuya, và tôi chắc rằng lần sau sẽ không để tình trạng đó xảy ra nữa, một lần là quá đủ rồi.

Anh không nghĩ là cô cũng có lúc yếu đuối tới thế này. Nhìn cô khóc thương tâm như vậy, anh vô cùng xót. Cô đã ngủ liên tù tì ba hôm mới tỉnh lại đủ cho thấy chuyện này kinh thiên động địa tới thế nào. Anh cảm thấy trong chuyện này có chút phi logic, nghiêm nhiên lại có kẻ ở địa bàn của anh dám giở trò, phần lớn là có người thao túng. Hơn nữa, người thao túng này đủ sức để gánh vác hậu quả. Anh vẫn chưa đoán được người nào lại có thế lực to lớn mà dám to gan như vậy. Gia tộc họ Vũ là gia tộc lớn làm ăn trên thương trường đã gần trăm năm, không kể đến còn lẫn lộn trong giang hồ nhiều năm đến nỗi danh nổi như cồn, ngay cả những người có máu mặt ở những bang hội lân cận cũng không ai dám không nể mặt. Vậy mà lại có kẻ dám làm cản làm xằng làm bậy dưới trướng của anh, đúng là không nể mặt anh chút nào. Chuyện này anh đã sớm sai người điều tra và rất nhanh thôi sẽ có kết quả, đặc biệt kẻ hại cô ra nông nổi này sẽ chẳng được nhìn thấy mặt trời quá ngày mai.

Bảo vừa ôm tôi vừa xa đầu tôi, giọng đầy quyết đoán:

- Không sao, anh vẫn ở đây, chúng sẽ không làm gì em được. _Tôi nghe vậy vẫn chỉ khóc nức lên. Tôi biết lúc được đưa về đây bộ dạng tôi vô cùng thảm hại, còn thảm hại hơn lúc này gấp nhiều lần, cho nên tôi vốn chẳng sợ hình tượng của mình bị mất nữa. Tôi túm chặt áo Bảo như thể sợ buông ra thì hắn sẽ bỏ lại tôi một mình vậy, khuôn mặt thì vẫn tràn đầy bất an.

Tôi cứ khóc đến lúc tôi cảm thấy rằng mình đủ sức có thể vượt qua sự sợ hãi đó. Tôi buông Bảo ra, ái ngại nhìn chiếc áo dính toàn nước mắt pha lẫn nước mũi của tôi, gượng gạo nói:

- Xin lỗi, cái áo của anh...

- Chỉ một cái áo thôi mà, em không sao là tôi mừng rồi. _Bảo cười hiền và lại xoa đầu tôi. Hiếm có khi tôi thấy hắn thu lại vẻ bá đạo mà dịu dàng với một cô gái, tôi có nên cảm thấy may mắn không nhỉ? Nhìn Bảo lúc này, ác cảm trong lòng cũng vơi đi một nửa. Sau khi xả nước mắt chán chê, tôi bắt đầu vào thẳng vấn đề, giọng cực kì nghiêm túc, nói:

- Chuyện tối hôm qua tôi gặp không phải là ngẫu nhiên mà là có người sai khiến. Dù lúc đó đầu óc đang quay cuồng nhưng tôi vẫn đủ tỉnh táo để nghe bọn chúng nói chuyện. Anh nhất định phải giúp tôi điều tra vụ này, tôi tuyệt đối sẽ không để mình chịu ủy khuất mà không rõ ràng. _Giọng tôi tràn đầy quyết tâm.

- Như thế mới xứng đáng là "người phụ nữ của Vũ Thiên Bảo" này. _Bảo vui vẻ cầm lấy bàn tay tôi. Tôi giằng ra, lườm hắn, nhắc nhở:

- Ăn nói cho đàng hoàng, ai là phụ nữ chứ? Tôi mới chỉ là con gái thôi, cũng không phải là của anh. Được rồi, tất cả nhờ anh đây.

- Vậy nếu anh làm được, em định thưởng cho anh cái gì? _Trong giọng Bảo lộ rõ vẻ lưu manh. Nhưng đừng mong tôi sẽ mắc mưu của hắn, tôi điềm tĩnh đáp:

- Muốn thưởng? Vậy cứ chờ khi anh xong việc rồi hẵng nói đi. Nhưng...nói trước, đến lúc đó phần thưởng là do tôi quyết định. _Tôi dằn dò trước để tránh đến lúc đó hắn lại làm loạn nữa thì sẽ rất phiền phức. Tôi không muốn làm to chuyện bởi tôi thực sự muốn giấu Khoa chuyện đó, tôi không muốn làm hắn áy náy về buổi hôm đó hắn không đưa tôi về.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chuyện tối hôm qua đã dạy cho tôi một bài học rằng "cái gì hoàn hảo quá dễ dẫn đến tranh cướp". Nếu tôi không nhầm thì lần nào loạn này chính là muốn răn đe tôi nên biết điều tránh xa Bảo một chút. Không tồi, thủ đoạn cũng tàn độc thật. Tôi lại rất hứng thú xem kẻ kia sẽ ra chiêu gì tiếp theo. Tuy nhiên, tôi cũng nên giữ khoảng cách với Bảo thì hơn, mắc công đến lúc ấy tự chơi đùa với tính mạng của mình thì không hay cho lắm. Tôi vẫn còn rất yêu đời và không muốn mất mạng chỉ vì tranh cướp một thằng con trai mà tôi vốn không cho là quan trọng.

Cuộc sống của tôi sau hôm đó lại quay về quỹ đạo ban đầu của nó. Tôi vẫn đi học, vẫn gặp gỡ và nói chuyện yêu đương với Khoa, vẫn hay cãi nhau chí chóe với Bảo. Nhưng tình cảm của tôi với Khoa dường như đã đi lên rất nhiều, bây giờ cũng không phải chỉ mình Khoa thích tôi mà tôi cũng đã dần dần thích hắn. Tôi thích cái cách hắn quan tâm tôi, tôi thích cái cách hắn hay cốc nhẹ vào đầu tôi mỗi khi tôi gây sự, tôi thích cái cách hắn nạt nộ tôi khi tôi lười biếng chểnh mảng việc học hành. Khoa luôn cổ vũ tôi thi vào trường cấp 3 mà hắn đang học để chúng tôi tiện việc qua lại. Cũng thật may, ngôi trường ấy là ngôi trường mà tôi cũng có ý định ban đầu sẽ thi vào và đang nỗ lực hết sức để đạt được mong ước. Chuyện yêu đương của tôi với Khoa dường như kẻ không vừa mắt nhất vẫn là Thiên Vy. Tôi không hiểu rốt cuộc cô ta có thành kiến gì với tôi khi mà tôi ở cạnh Bảo không vừa lòng, đến ngay ở cạnh Khoa cô ta cũng cảm thấy ngứa mắt. Các cụ nói chí phải "giặc bên Ngô không bằng bà cô bên chồng", cô em gái sinh đôi của Bảo này đúng là quá khó chiều đi.

Sau một tuần đi công tác, cuối cùng ba mẹ tôi cũng quay về, cô Nguyệt vẫn giữ đúng lời hứa, mang tôi "trao trả" tận tay cho ba mẹ. Nhưng lần này ba mẹ về, tôi có linh cảm chuyện không lành đã xảy ra. Nhìn ba mẹ cùng cô Nguyệt ngấm ngấm trao đổi bằng ánh mắt, tôi đã rất nghi rồi. Sau đó, cô Nguyệt cùng với ba mẹ tôi vào phòng riêng nói chuyện, họ cứ thần thần bí bí khiến tôi vô cùng lo lắng. Nhưng cho dù tôi có hỏi bao nhiêu lần ba mẹ cũng không chịu nói, cho nên tôi đành bỏ cuộc thôi. Quả nhiên, vài ngày sau, Khoa hẹn gặp tôi, úp mở mãi cuối cùng vẫn nói ra được lời chia tay. Tôi vừa nghe tin như sét đánh ngang tai, trong lòng vô cùng khó chịu như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào trong tim vậy, nhói lên. Tôi cố giữ cho mình bình tĩnh, nuốt cục nghẹn đang chèn ép ở cổ, hỏi:

- Lí do trước đó anh thích em là gì? _Tôi không cần biết nguyên nhân chia tay là gì bởi đơn giản khi người ta đã chán nhau thì muôn ngàn lí do cũng có thể thốt ra được. Nhưng còn nguyên nhân giúp cho hai người yêu nhau và chấp nhận đến với nhau là gì thì chỉ có một. Biết được nguyên nhân thì cũng sẽ biết được lí do khi chia tay. Khoa nghe tôi hỏi chỉ biết bối rối gãi đầu, mãi mới rặn ra được lí do:

- Tại...anh thấy em thú vị.

- Được, em hiểu rồi! Vậy anh tiếp tục đi tìm cô gái nào đó thú vị hơn em để mà chơi đùa đi. Chúng ta chấm dứt cũng tốt, em sẽ không suốt ngày phải cãi nhau với ba mẹ chỉ để được ở bên anh nữa. _Tôi quay người đi, bưng lấy miệng, cố nói ra lời tạm biệt cuối cùng

- Em về đây, em không mong chúng ta sẽ gặp lại nhau nữa.

- Thanh...em..

Mặc dù nghe Khoa gọi nhưng tôi vẫn không quay lại, tôi sợ mình lại hi vọng bởi hơn hết tôi biết cảm giác tuyệt vọng nó đáng sợ như thế nào. Đừng cho rằng tôi là con nít mới 14 tuổi thì không biết yêu, và cũng đừng áp đặt tình yêu con nít chỉ là thứ tình cảm vẩn vơ, lỏng lẻo và chưa thể suy nghĩ thấu đáo. Ừ thì tôi chưa suy nghĩ thấu đáo, ừ thì tôi lỏng lẻo nhưng tôi có nguyên tắc của riêng mình. Và tôi không thích lấy tình cảm của mình ra đùa. Tình cảm ở cái tuổi này chính là thứ tình cảm chân thành và sâu sắc nhất. Bởi vì đơn thuần, nên sẽ không có toan tính. Tôi vội vàng chạy đi bởi tôi sợ mình lỡ để lộ sự yếu đuối sẽ trở thành trò cười trong mắt kẻ khác. Cái lúc tôi nhận ra tình cảm mà mình bỏ ra lại trở thành trò chơi tình ái của hắn, tôi dường như

nguyệt thờ, không cách nào đối diện được. Trái tim lần đầu tiên cảm thấy đau đớn như thế khiến tôi không cách nào nguôi ngoai ngay trong phút chốc được.

Tôi đứng trước bờ hồ Hạnh Phúc, bắn ánh mắt ra xa xăm, nhìn mặt hồ lăn tăn gợn sóng, tôi thả mình vào suy nghĩ vẩn vơ. Nước mắt trên mặt vẫn chưa khô, lại bị gió thốc tới làm cho nó nhóp nhép đến khó chịu. Nhưng, tôi chưa kịp lau nó đi thì sớm đã có một bàn tay dịu dàng vươn tới, tôi giật mình quay ra và bất ngờ khi thấy Bảo đang đứng cạnh, ánh mắt hết sức lo lắng và đau lòng. Thấy tôi quay ra, hắn nói:

- Lại bị bụi vương trên mi rồi. Em không chăm sóc bản thân mình tốt hơn được sao, lúc nào cũng làm người khác lo lắng.

- Sao anh lại đến đây? Người cao quý như anh làm gì có nhiều thời gian rảnh vậy? _Không đáp lời hắn, tôi mở lời châm chọc. Hắn chợt cười, nụ cười âm ỉ khiến tôi thấy có chút âm lạnh, nói:

- Đau lòng đến thế này rồi vẫn còn buông lời châm chọc, chưa thấy cô gái nào như em. Tôi tuy không phải là người rảnh rỗi, nhưng bỏ chút thời gian để xoa dịu tổn thương cho vị hôn thê của mình có gì không được sao?

- Làm sao anh biết tôi ở đây mà đến? Hơn nữa còn biết tôi đang đau lòng? _Tôi thắc mắc.

- Cũng không ngại nói cho em biết, tôi theo em suốt cả đoạn đường rồi. _Nghe Bảo nói thế, nếu là trước đây tôi sẽ nổi đóa lên, nhưng hôm nay tôi rất mệt mỏi. Áp lực từ chuyện học hành cùng với việc yêu đương không thuận lợi quả là lấy đi không ít sức lực của tôi. Tôi day day thái dương, lạnh lùng nói:

- Anh có phải đang hà hê lắm không? Tôi với anh ta... chia tay rồi.

- Ai vui cho nổi khi thấy vị hôn thê của mình như vậy. _Nghe hắn nói như thế, tôi kinh ngạc quay ra, tròn tròn mắt nhìn hắn:

- Anh không vui, tại sao chứ? Đó không phải kết quả mà anh vẫn mong muốn hay sao? Tôi chia tay rồi, chúng ta thuận lợi đính hôn, đúng theo ý anh còn gì?

- Em nghĩ mình hiểu tôi lắm sao Trịnh Hoài Thanh? Thì ra em vẫn luôn nghĩ tôi ích kỷ như vậy? Vậy bao nhiêu việc tôi làm trước nay em không quan tâm chút nào sao? _Bảo rống giận- Tôi thả lỏng cho em là vì muốn cạnh tranh công bằng với kẻ kia. Tôi không muốn dùng mưu hèn kế bẩn để có được em, tôi muốn em chuẩn bị sẵn sàng và cam tâm tình nguyện ở cạnh tôi...

- Được rồi, tạm thời đừng nhắc chuyện này nữa đi. Coi như là trước đây tôi hiểu lầm anh, cho tôi xin lỗi. _Nói ra lời xin lỗi, nhưng sắc mặt tôi vẫn không thay đổi chút nào.

- Không ngờ em cũng biết nhún nhường. _Bảo chép miệng. Anh không ngờ cô nhóc không bao giờ chịu nhượng bộ người khác hôm nay lại có mặt để bảo như vậy. Xem ra cuộc tình kia tác động đến cô không nhỏ nhỉ? Mặc dù trong lòng đang dương dương tự đắc nhưng bên ngoài, Bảo vẫn giữ thái độ điềm tĩnh, anh muốn mượn cơ hội này để vun đắp tình cảm với cô.

Bảo bất ngờ cầm lấy tay tôi và kéo đi. Tôi chống cự, cố gắng tay ra khỏi hắn nhưng bất thành. Tôi lo lắng hỏi:

- Anh định làm gì vậy?

- Tôi đưa em đi giải khuây một chút. _Nghe hắn nói thế, tôi cũng yên tâm đôi phần, nói lỏng cảnh giác, để mặc cho hắn lôi đi như một con rối. Quả thực tôi cũng cần phải giải tỏa áp lực rồi.

Bảo ngồi lên xe, sau đó chiếc xe lăn bánh chạy khỏi công viên Tình Yêu. Trên đường đi, tôi cố duy trì sự im lặng bởi tâm trạng tôi giờ đang đầy biến động. Lúc này vì bất ngờ trước lời nói chia tay đầy dứt khoát của Khoa nên không suy xét kỹ càng, nhưng bây giờ khi có thời gian suy nghĩ, tôi lại thấy sự việc không yên ổn. Làm sao đang trong giai đoạn nòng nọc của tình cảm lại muốn chia li giữa chừng chứ? Với lại theo như cảm nhận của tôi, tình cảm của Khoa không phải là giả, làm gì có ai cứ miễn cưỡng bản thân mình phải yêu thương một người trong thời gian dài chứ? Chắc chắn là đã có chuyện gì không hay xảy ra rồi, trực giác nhạy bén đã nhắc nhở tôi điều này khiến tôi không thể không bận tâm. Tôi nhất định phải điều tra rõ vụ này. Đang ngồi đờ ra đó, chợt hơi ấm xuất hiện dưới bàn tay làm tôi giật mình nhìn xuống, lại thấy tay Bảo đang nắm chặt tay của tôi, liền khéo léo rút ra. Đáng tiếc, Bảo là ai cơ chứ, chính là một con người ngang ngược, hắn bá đạo nói:

- Tôi chính là cầm tay vợ tôi, em đừng lằng nhằng! _Tôi thờ ắt ra, nào có người lăm lẽ như anh ta chứ, rõ là thích cầm tay người khác còn ra vẻ. Nhưng dẫu sao cũng chỉ cầm tay thôi mà, cũng không có gì gọi là to tát cả. Ở cái thời đại này, nam nữ nắm tay là chuyện thường tình vẫn thấy đầy thôi. Vì vậy tôi để nguyên cho hắn cầm. Bàn tay to bần của Bảo lúc đầu là còn yên phận trên tay tôi, lúc sau đã húc đòn luôn qua eo tôi, kéo tôi vào lòng rồi. Tôi ngỡ ngàng một chút lại bị anh ta kẹp cứng lấy, quả thật là không muốn cho người khác sống mà. Tôi dù rất khó chịu và liên tục giãy giụa nhưng đến cuối cùng vẫn là phải phó mặc số phận.

Bảo đưa tôi đến công viên trò chơi trong con mắt kinh ngạc của tôi. Đại thiếu gia nhà họ Vũ mà lại phải hạ mình đến những nơi không cùng cấp bậc như cái công viên dành cho trẻ con này, quả thật hết sức quái lạ. Thấy hắn thông thả đi vào, tôi kéo tay hắn lại, nghi ngờ hỏi:

- Anh thật sự muốn vào đây?

- Đã đến rồi chả nhẽ em định đứng ngoài ngắm cảnh sao? Vào thôi!

Bảo kéo tôi vào trong trước cái nhìn e dè của tôi. Đại thiếu gia, anh cũng quá là trẻ con đi! Nhưng khi vào trong rồi, tôi nghĩ là ý tưởng đi chơi này cũng

không tệ bởi bên trong không phải chỉ toàn trẻ con mà còn có cả...người lớn. Trước sự xuất hiện của "đại thiếu gia" luôn mang trên mình vầng hào quang chói lóa như Bảo, mọi vật như ngừng lại, mọi người quay ra nhìn chúng tôi như vật thể lạ. Đặc biệt, biểu hiện của các cô gái mới gọi là đáng nói, trông mắt muốn rớt ra luôn rồi, thậm chí có một vài người còn muốn sáp lại gần bắt kẻ tuổi tác. Họ xem tôi như người tàng hình, tiến tới rất tự nhiên rồi bu quanh Bảo làm tôi bị đá ra phía sau. Tôi lắc đầu ngán ngẩm, xem ra sau này nếu phải lấy hán, tình trạng này tôi sẽ phải chịu đựng lâu dài đây. Hẳn đúng là một "bãi phân", lúc nào cũng thấy ruồi bu.

Tôi né người ra xa để tránh bị kéo vào trong đám con gái hỗn độn ấy, tự mua vé vào cửa rồi thông thả đi chơi, bỏ mặc Bảo ở lại. Nhưng đi được một lúc, thấy Bảo vẫn chưa ra, chắc vẫn bị kẹt cứng ở đó rồi. Không khỏi bi ai thay, tôi quay lại chỗ đó. Vì không có người chơi cùng nên cảm thấy rất nhàm chán. Rẽ đồng người chen vào, không nói không rằng, tôi lôi Bảo đi trong con mắt kinh ngạc của lũ con gái. Khi tôi kéo bảo đi, một đứa con gái trông rất dữ tợn đứng ra chặn đường tôi, hồng hắc:

- Dựa vào đâu một con nhãi như mày đòi cướp người của tui tao?

- Muốn biết dựa vào đâu thì hỏi anh ta. _Tôi chỉ tay vào hán, rắc rối hán gây ra để hán tự mình giải thích đi.

- Cô ấy dựa vào tâm nguyện của tôi. _Hán lạnh lùng nói, xong kéo tôi lại để tôi đứng bên cạnh mình. Lũ con gái thấy thế tức ra mặt, cô ả kia mặt đỏ phừng phừng như thể muốn lao tới xé xác tôi nhưng dường như vẫn cố nín nhịn để không làm méch lòng trai đẹp. Tôi gườm gườm nhìn lũ đàn bà đánh đá bâu xung quanh vẫn không chịu tản ra, liền hắng giọng:

- Các người ngấm kĩ chưa để tôi đưa người đàn ông của tôi đi.

Lúc này dù không cam lòng bọn chúng vẫn tản sang hai bên rẽ thành một lối cho tôi đi vào. Vừa đi vào, tôi hất tay Bảo ra, đi về phía trước, vừa đi vừa nói:

- Mỗi khi ra ngoài cùng tôi, làm ơn đừng gọi lũ ong bướm tới đây, thật là phiền! _Thoảng cái Bảo đã đuổi kịp, ghé vào tai tôi nói ra những lời mập mờ:

- Tôi có nên nghĩ là em đang ghen không nhỉ? _Tôi liền liếc xéo hán, không khách khí đáp trả:

- Đừng tự mình đa tình, chỉ là tôi đi chơi một mình quá chán mà không quen biết ai thôi.

- Biện minh chính là có tật, xem ra là em thực sự ghen rồi. _Bảo cười đến hả hê, tôi nhìn nụ cười ấy mà chỉ muốn rút dép ra choảng cho hán một trận để hán tỉnh ngộ. Dù sao trong lúc tâm trạng đang bức xúc, không có chuyện gì là không thể xảy ra. Nhưng ý định đó của tôi bị gạt phăng đi, hôm nay Bảo chủ chi tôi chủ trì, nếu chẳng may làm mất lòng đại thiếu gia như hán, tôi phải làm công suốt đời để trả món nợ ân tình rồi. Dẫu sao con người hán cũng khó mà nói là sẽ không lật lọng. Cho nên, tôi chỉ nhàn nhạt đáp:

- Anh nghĩ thế nào thì tùy!

- Vậy từ giờ tôi là người đàn ông của em đúng không? _Hán bắt đầu không đứng đắn, tay luôn qua eo kéo tôi lại gần. Tôi khề đẩy hán ra, nhắc:

- Vậy người đàn ông của tôi, bây giờ người phụ nữ của anh rất không vui, anh đã đi chơi được chưa, lằng nhằng nữa là tôi về đây. _Lúc này thì dù hán muốn hay không cũng phải gờ cờ trắng đầu hàng.

Hai chúng tôi chơi rất vui vẻ, bao nhiêu phiền muộn trước đó đều vứt ra sau lưng. Chơi một mạch đến tận sáu giờ tối tôi mới hoảng hồn giục Bảo ra về. Ngồi trên xe, tôi trộm suy tính xem lát về nhà sẽ báo cáo với ba mẹ thế nào trước chuyện đi chơi về muộn. Tôi đã mừng rỡ tưởng ra được khuôn mặt khó tính đánh lại của ba và tiếng lầm bầm của mẹ, lòng không khỏi phiền muộn. Như đoán được những suy nghĩ trong đầu tôi, Bảo nói:

- Không cần phải lo lắng, lát tôi cũng em vào nhà, ba mẹ em sẽ thông cảm thôi. _Tôi khề cười, trêu:

- Anh tưởng mình là thánh hay sao, lúc nào cũng nghĩ mình cái gì đều làm được.

- Tôi không phải thánh, nhưng tôi là người cứu rỗi cuộc đời em đấy. Phải nói tiếng cảm ơn cho đảng hoàng nghe chưa. _Tôi nghe vậy bĩu môi, không cam lòng nói:

- Vậy cảm ơn anh!

- Chỉ có như vậy thôi sao? _Bảo thắc mắc.

- Chứ anh còn muốn gì nữa?

- Em không thể có chút thành ý được sao? Ví dụ như...hôn tôi một cái. _Nghe thế tôi vờn người tới đẩy đầu hán, mắng:

- Đừng có mà nằm mơ, không có cái mùa xuân ấy đâu. _Ngay tức thì, Bảo túm lấy tay tôi rồi kéo tôi về phía hán, trong khi tôi chưa kịp chuẩn bị đã khề thom lên môi của tôi rồi mau chóng buông ra. Nụ hôn dù chỉ như chuồn chuồn lướt nước nhưng cũng khiến tim tôi nhảy nhót không ngừng rồi. Tôi đưa tay lên chạm vào môi, ngỡ ngàng nhìn hán trong khi Bảo thì cười rất hả hê, khôi phục lại tư thế ban đầu.

- -----Hết chương 7-----

Chương 8: Biết Được Sự Thật

Sau đó, Bảo nắm lấy tay tôi, tự tin kéo tôi vào trong nhà. Vừa nghe tiếng của tôi từ ngoài sân, mẹ đã đứng trước nhà đợi sẵn với... cây chổi rất to cùng khuôn mặt hầm hừ đầy giận dữ. Tôi sợ hãi cúi đầu, cắn cắn môi lo lắng không biết bà có mạnh động khi có mặt "vị hôn phu của tôi" ở đây không nữa. Tôi thì không sợ đánh nhưng sợ nhất là mất mặt, hôm nay mà bị ăn đánh thì thế nào cũng trở thành trò cười cho tên Bảo kia để hấn có thể trêu tôi. Nhưng rất may, thấy Bảo, khuôn mặt mẹ tôi từ từ giãn ra, cây chổi trong tay cũng không cánh mà bay về vị trí cũ (góc nhà). Mẹ chạy đến, bộ dạng hấp tấp như chào đón con xa nhà lâu ngày khiến tôi phát buồn cười:

- Bảo vào nhà ngồi đi con, sao đến mà không báo với mẹ một tiếng?

Mẹ? Từ khi nào mẹ tôi trở thành mẹ hấn thế? Bà mời Bảo vào trong nhà, cũng không thèm liếc con gái lấy một cái, thử hỏi công bằng ở đâu? Tôi xụ mặt xuống, âm ỉ cùng Bảo vào trong nhà, cũng không có ý định chống đối hấn ngày hôm nay, tôi không muốn bị quở trách. Chờ đến khi khuất mắt mẹ tôi, tôi mới khéo léo rút ra khỏi tay hấn, nói:

- Hôm nay rất cảm ơn anh, anh có thể ở đây ăn bữa cơm rồi hăng về.

- Đây là quà cảm ơn sao?

- Anh không thích? _Tôi nhướn mày hỏi lại, bộ dạng như đe dọa.

- Không phải, chẳng qua anh vẫn thích được trả ơn theo cách khác hơn. _Ánh mắt Bảo thập phần xấu xa bắn tới mặt tôi, ý ám chỉ là muốn hôn tôi đây. Tôi thừa hiểu con người của hấn, rất thích đục nước béo cò, lợi dụng lòng tốt của người khác. Tôi nguyệt hấn, giọng thập phần giận dữ không nể mặt chút nào:

- Nếu anh không muốn ăn thì mau cút về cái ổ vàng của anh đi, đừng ở đó mà đòi hỏi.

- Được được, anh ở lại! Anh không đòi hỏi nữa. _Bảo giờ hai tay lên làm tư thế đầu hàng rồi ngoan ngoãn ra sofa ngồi tiếp chuyện với hai vị bô lão nhà tôi.

Tôi nhìn hấn, khoe miệng không tự chủ được mà giương lên, đến khi nhận ra điều đó thì chợt giật mình, tâm tình bỗng chốc trở nên cau kình. Tại sao tôi lại điên rồ thế chứ? Lắc đầu một cái xua đi phiền muộn, tôi tập trung vào chuyện bếp núc đang làm. Tôi thoãn thoắt làm một lát là cơm được dọn. Ngồi trên bàn ăn, ba tôi tăng hăng một cái rồi ra quyết định:

- Mai cái Thanh chuyển đồ sang nhà Bảo để ba mẹ đi công tác.

- Hà? Ba mẹ lại đi công tác nữa sao? Lần này là bao nhiêu ngày đây? _Đối với quyết định đột ngột của ba, tôi cũng không thấy quái lạ, dù gì tôi cũng từng ở đó, không có gì là không được. Chỉ là tôi lo lắng họ đi lần này lại có chuyện không lành xảy ra.

- Cũng chưa biết được, công việc lần này rất nhiều, nếu ba mẹ về sớm được sẽ đến đón con. _Mẹ lắc đầu nói.

- Liệu lần này không phải có chuyện xấu xảy ra mà hai người lại giấu con đó chứ? _Tôi nghi ngờ hỏi, quan sát thấy sắc mặt ba không được tốt, sắc mặt mẹ nhất thời xám xịt, ba quát- Mày đang nghi ngờ ba mẹ mày đây à?

- Bỏ à, người giận, em ấy không có ý đó đâu. _Bảo lại đứng ra giải quyết con giận của bố mẹ thay tôi. Mẹ ôn tồn giải thích- Không phải đâu, ba mẹ bận thật. Hay để mẹ bảo ba con mua cho con cái điện thoại, thỉnh thoảng lại liên lạc được không?

- Được! _Tôi không từ chối, tôi cũng đâu có ngu. Nhưng bữa cơm đang ngon lành cũng vì thế mà hỏng hết. Khi tiễn Bảo về, tâm tư tôi cũng không được tốt, miễn cưỡng nói một câu quan tâm - Anh về cẩn thận!

- Được, em cũng ngủ sớm đi, tôi không muốn mai thấy sắc mặt vị hôn thê của mình trở nên kém đi. Mai tan trường tôi đến đón em. _Hấn nói rồi ngồi vào trong xe, chiếc xe nhanh chóng rú ga rời khỏi, để lại đằng sau làn khói bụi trắng xóa.

Tôi trở vào trong nhà, lên phòng mình rồi bắt đầu chìm vào dòng tâm tư phức tạp. Ngày hôm nay xảy ra quá nhiều việc mà tôi không lường trước được. Vừa bị đá, lại sắp bị ba mẹ bỏ rơi, đúng là chuyện đời không gì tàn nhẫn hơn. Tôi uất ức gục mặt xuống gối, khóc tí tì. Có lẽ vì hôm nay tâm tình không được tốt nên nước mắt cứ trào ra như đê bị vỡ đến chính tôi cũng không kiểm soát được. Chứ bình thường tôi không thích khóc nhè, bởi tôi biết khóc chỉ là thứ dành cho những kẻ yếu đuối, tôi không tính mình vào số đó. Tôi không thể cứ hờ ra là khóc như đứa con nít được, muốn bảo vệ được mình thì bắt buộc phải thật mạnh mẽ. Vì thế mà ba mẹ luôn cho rằng tôi ương ngạnh, cứng đầu, không chịu nghe lời dạy bảo.

Tôi khóc một lúc lâu, đến nỗi mắt sưng húp cả lên, tâm tình cũng vui đi một chút khó chịu thì mới ngừng lại. Lau nước mắt, ngoan cường đứng lên, ánh mắt tôi cũng trở nên kiên định hơn bao giờ hết. Tôi không phải kẻ tò mò, nhưng tôi cũng không thể để những chuyện khó hiểu này mãi tiếp diễn. Mà nếu muốn tìm lời giải đáp thì chỉ có dựa vào Bảo mới tìm được thôi. Hấn chính là mấu chốt trong chuyện này. Ngay từ khi tiếp xúc với gia đình đó, tôi đã biết

họ không đơn giản rồi, dường như trong mỗi con người họ đều có bí mật không cho ai đụng tới. Tôi cũng nghĩ, họ vốn là danh môn vọng tộc, làm sao chịu hạ mình để ý đến một kẻ thường dân như gia đình tôi, hẳn là có điều gì đó đã thu hút họ. Tôi không tin ba tôi lại có thể kết giao với một người giàu như vậy, trừ phi...có ẩn tình. Chắc chắn có người đứng sau xúi giục tất cả chuyện này.

Nhưng tôi không tin ba tôi là kẻ xấu đi tiếp tay cho người khác, từ trước đến nay, dù rất hung dữ với tôi nhưng bản chất của ông rất tốt, là một người cha tuyệt vời nhất mà tôi từng biết, ông không thể trở thành kẻ xấu được. Vậy thì... vấn đề chỉ có ở cái gia đình giàu sang kia thôi. Mai đến nhà đó, tôi nhất định phải bắt tay vào điều tra. Nghĩ như thế, tôi yên tâm đi ngủ. Nằm trên giường, dù đã nhắm mắt lại nhưng không tài nào đưa mình vào giấc ngủ, trong đầu tôi lại lộn xộn lời nói của Khoa ngày hôm nay, lòng tự trọng chưa xót vô cùng. Suy cho cùng, tôi cũng chỉ là một trò chơi mới lạ cho người ta chơi, chơi chán rồi thì đem đá đi. Tôi chợt cảm thấy ghê sợ, lòng dạ con người sao lại ích kỉ như vậy chứ, sẵn sàng chơi đùa trên tình cảm của người khác đến tàn nhẫn như thế. Vậy ngay từ đầu, tôi không tin Bảo là đúng, xem chừng hẳn cũng không phải kẻ tốt đẹp gì, sớm muộn tôi rơi vào tay hắn cũng sẽ bị chơi đùa đến chết. Con người ta càng giàu càng kiêu ngạo, mà càng kiêu ngạo lại càng hung tàn cùng đốn mạt. Tôi không biết bộ mặt xấu xa của Bảo bao giờ mới lộ ra, nhưng mong là nó lộ sớm một chút để ba mẹ tôi kịp thời thức tỉnh, đừng đưa tôi đến hang cọp.

Nằm lăn qua lộn lại một lúc, vẫn không sao ngủ được, tôi đành ra khỏi giường xuống bên dưới lấy ít thuốc đau đầu uống xem sao. Bởi tôi có căn bệnh cứ mất ngủ là sẽ đau đầu, cho nên thuốc đau đầu luôn phải thủ sẵn trong tủ thuốc, đôi lúc uống vào tạm đỡ là sẽ ngủ được thôi. Tôi lúc đi lấy thuốc cũng đi qua phòng của ba mẹ, lại nghe tiếng thì thầm bàn tán, đột nhiên nổi lên hứng thú muốn xem họ sau lưng tôi giấu giếm những điều gì, dù biết là không đúng nhưng vẫn ghé tai vào nghe thử:

- Anh nói xem, con bé đã bắt đầu nghi ngờ, liệu sẽ giấu nó được bao lâu nữa?

- Anh không biết, giấu được bao lâu thì cũng phải có. Con bé rất ngang ngược và cứng đầu, nó mà biết chuyện thì thế nào cũng náo loạn àm ỉ một phen. _Tiếng ba cương trực phát ra, tôi nghe vậy nhũn mảy, rốt cuộc chuyện nghiêm trọng đến mức nào để họ phải mờ ám đến như vậy?

- Nhưng em thấy thiệt thòi cho con mình quá, nó còn chưa yêu đương gì mà đã phải đi lấy chồng. _Giọng mẹ đầy tự trách. Ừm, cũng không phải họ vô lí, chắc là có lí do cả thôi, lúc này tự dung tôi thấy thông cảm cho họ.

- Thiệt thì cũng phải chịu, anh đã sớm bàn bạc với nhà họ Vũ bên đó, nói rằng nếu thấy chúng nó không hợp nhau thì giúp chúng nó li hôn, sớm giải thoát cho con gái mình.

- Thế có quá ích kỷ không, dù sao cũng là dùng hạnh phúc của hai chúng nó. Với lại nếu chúng nó buộc chặt với nhau, chỉ sợ đến khi đứt ra không được, lại phạm sai lầm thì chỉ có khổ. Nhà họ Vũ nguy hiểm thế nào anh không phải không biết, con bé vào nhà ấy mai sau chỉ lo giữ mạng thôi cũng khó. _Tôi nghe mẹ nói vậy thì ngạc nhiên tột độ, khó tin đến mức há hốc miệng. Chuyện chắc chắn không đơn giản rồi, rốt cuộc nhà họ Vũ ấy có quyền lực như thế nào cơ chứ?

- Thăng Bảo cũng rất thích con gái mình, anh tin nó có thể bảo đảm an toàn cho nó. Chúng ta cũng chỉ là thân bất do kỉ thôi, đến khi nào nó lớn ắt sẽ hiểu. Bậc làm cha mẹ không ai muốn con mình khổ cả, con bé cũng phải làm quen dần thôi.

- Hay là em thấy chúng ta nên đến tìm cha em? _Giọng mẹ nhỏ nhẹ gợi ý. Cha của mẹ? Tức là ông ngoại của tôi? Tôi chưa từng nghe mẹ hay ba kể về cha của họ, chỉ biết khi tôi được sinh ra thì cũng chỉ có một mình ba mẹ tôi. Ba mẹ nói họ là trẻ mồ côi không thân không thích nên không có người thân, vì vậy từ nhỏ tôi cũng chẳng có người anh em họ nào. Đây là lần đầu tiên tôi biết được bí mật động trời này, cả người chân động cùng cả kinh không giấu đầu cho hết. Suy cho cùng họ còn giấu tôi điều gì, càng nghĩ lại càng rối rắm không thôi.

- Chưa đến đường cùng, đừng đến tìm ông ấy, con gái chúng ta chưa đủ sức gánh vác trọng trách mà ông ấy giao. Hơn nữa anh cũng không muốn con bé...đi theo con đường của ông ấy. _Giọng ba đầy cương quyết.

- Em không biết sẽ còn giấu con được bao lâu nữa, sớm muộn rồi nó cũng phải được biết mọi chuyện. Em chỉ sợ nó biết rồi sẽ kích động làm ra những chuyện khó lường trước được. Đến ngay cả chuyện bạn trai nó nói chia tay đều tại chúng ta cả...bla...bla...

Nghe đến đây, tai tôi ù đặc đi chẳng còn nghe thêm được bất cứ điều gì khác nữa. Mẹ đoán đúng rồi đấy, tôi giờ đang rất kích động muốn...đá bay của xông vào rồi hỏi nguyên nhân vì sao phải dối xử với tôi như vậy, rốt cuộc hai người khó khăn ở điểm gì để đẩy tôi vào con đường này. Nhưng tôi biết như vậy không phải phép, điều đó cũng không phải lựa chọn khôn ngoan. Đối đầu với họ lúc này chỉ càng làm cho tôi chịu thiệt hơn thôi, tôi sẽ càng khiến họ cảnh giác hơn, và cuối cùng thì vẫn trở thành một con ngốc bị họ quay mòng mòng. Tôi bịt chặt miệng, lặng lẽ rút lui về phòng mình, tôi không muốn nghe thêm bất kì điều tai hại nào nữa. Thì ra hôm nay, tất cả đều là dàn dựng. Cuối cùng thì tôi cũng hiểu được vì sao trong một ngày lại có nhiều việc xảy ra như thế, do họ sắp xếp cả.

Bà Ngọc và ông Hùng ở trong phòng cũng không biết đưa con gái mà mình nhọc công giấu diếm lại biết được sự thật đó. Thật ra, ngày hôm nay, bà Ngọc đã đích thân tới gặp Khoa chỉ để ba mặt một lời nói cho rõ ràng. Bà biết cậu nhóc đó thật lòng, cũng biết Khoa sẽ phải chịu tổn thương, nhưng bà không thể để con mình gặp nguy hiểm nên chỉ có thể ích kỉ thôi. Bà nói với Khoa:

- Tôi biết cậu rất thích con bé nhà tôi, nhưng cậu thấy đấy, hai đứa còn quá trẻ để nói đến chuyện yêu đương.

- Dạ, cháu biết điều đó. Cháu cũng biết em ấy có vị hôn phu...là do cô chú tìm đến. Nhưng nếu Thanh không có tình cảm thì làm sao tiến tới hôn nhân được ạ. _Khoa vẫn giữ thái độ lễ phép cùng nho nhã để tiếp lời.

- Chúng tôi có chuyện khó nói mới phải ép nó, nếu không tôi cũng chẳng bận tâm mà đến tìm cậu. Lí do khó nói của chúng tôi chính là nguy hiểm của con bé, nếu con bé còn không gả đi, không chừng chẳng bao lâu nữa sẽ không có ai bảo vệ nó được. Mà một cậu nhóc còn đang dựa dẫm vào bố mẹ như cậu, không bảo vệ nổi nó. _Giọng nói bà tràn đầy nghiêm khắc.

- Cháu hiểu ý cô. Nhưng cháu không hiểu một điều, nguy hiểm của em ấy là gì mà cô phải ép Thanh lấy con người kia?

- Nói chung cậu không cần biết nhiều, chỉ cần biết hai người ở cạnh nhau sớm muộn gì cũng gây ra đại họa, con bé sẽ nguy hiểm...tới tính mạng. _ Bà Ngọc càng nói, sắc mặt Khoa càng kém. Cậu vốn không hiểu mình đã chọc nhầm phải những người gì, ai ai cũng có bí mật cả, có thể đó lại là những bí mật động trời.

- Vậy là cô muốn cháu...chia tay với em ấy?

- Nếu cậu nghĩ cho nó, thì điều đó là tốt nhất rồi. Cậu mà thực sự thích nó thì phải nghĩ cho nó, tính mạng của con bé, chúng tôi không thể lấy ra đùa.

- Cô ấy có biết không ạ? _Khoa lo lắng hỏi. Chuyện này càng ngày càng khiến cậu mù mịt và rối rắm. Lòng cảm thấy vô cùng rối bời bởi tình cảm kéo dài gần ba tháng nay nói bỏ không phải bỏ dễ dàng, cậu cũng sắp vượt qua chỉ tiêu cô đặt ra rồi, chỉ cần cố thêm chút thời gian nữa thôi hai người họ sẽ chính thức trở thành người yêu của nhau, vậy mà sắp đạt được lại bị ngăn cản quyết liệt.

- Chuyện này nó càng không biết thì càng tốt cho nó. Cậu cũng lớn rồi, về ngoài trông cũng bảnh bao, bên ngoài thiếu gì đứa tốt đẹp hơn con gái tôi, đừng lưu luyến nó nữa. _Bà Ngọc tuyệt tình nói rồi quay lưng rời khỏi để lại cho Khoa một sự rối bời. Cậu phải tranh đấu nội tâm vô cùng gay gắt mới có can đảm đưa ra quyết định táo bạo kia. Và đến khi cô quay lưng rời khỏi, cậu biết mình đã hết hi vọng rồi.

Kế hoạch của bà Ngọc rất trơn tru, trước khi Thanh ra khỏi nhà bà đã sớm đoán được kết quả, liền nhanh chóng nhắc Bảo đi theo và giúp đỡ con gái bà, lại không ngờ kế hoạch vừa mới thành công thì đã bị con gái âm thầm phát hiện.

Tôi không nghĩ ba mẹ mình lại mưu mô như vậy, dám dùng kế lên người tôi. Tôi bị ba mẹ hại cũng thê thảm thật đấy, không những bị làm cho đau lòng một trận, còn phải từ bỏ người mình thích nữa chứ. Tôi biết mình là con nít không nên học đòi yêu đương, nhưng một khi tình cảm đã vẩn vương thì lại chẳng thể dễ dàng dứt ra được. Nhưng tôi cũng không thể trách họ, suy cho cùng, nếu không phải lo nghĩ cho tôi thì họ cũng không làm như vậy, không phải trong chuyện này vẫn còn nhiều khúc mắc hay sao? Nghĩ thế, tôi cố nuốt cục tức trong lòng xuống, càng quyết tâm phải tìm ra sự thật.

Ngày hôm sau, tôi đi học từ sớm cho nên không thể tiễn ba mẹ đi công tác. Vừa đến lớp, nhỏ Quỳnh Thư đã nhảy ngay đến chỗ tôi để "làm phiền":

- Này, sao hôm nay mặt như đưa đám thế?

- Thư, tao cảm thấy mọi chuyện thật tồi tệ. Mà biết không, từ trước đến giờ tao chưa từng phải chịu đựng những chuyện như thế này. _Tôi than thở. Có thể nói đây là lần đầu tiên tôi dám đem chuyện của mình đi than thở với người khác. Tôi biết điều đó đã khiến Thư lo lắng, nhỏ lập tức túm lấy tôi rồi hỏi:

- Chuyện là như thế nào? Mau nói! Kê nào dám bắt nạt mày, tao sẽ ra tay trừng trị nó hộ mày. _Giọng Thư hùng hồn làm tôi đang khó chịu cũng phát phì cười, đáp- Bố mẹ tao đấy, mày dám không?

Thư nghe thế khí thế mất hẳn, mặt tiu nghỉu xịu xuống. Tôi cũng không chờ nhỏ hỏi, thông báo luôn:

- Tao với Khoa...chia tay rồi?

- Cái gì, mày lặp lại lần nữa xem? _Thư làm bộ không tin, ghé tai tôi gần. Tôi hét lên- Tao nói tao với ông Khoa chia tay rồi.

Thư nghe tôi hét thì ngây ngây lỗ tai, cầu nhàu:

- Làm gì mà hét to thế. Nhưng...có thật là mày với ông Khoa chia tay rồi không? _Thư khuôn mặt tràn đầy hưng phấn hỏi lại, tôi lườm nhỏ:

- BẠN MÀY CHIA TAY MÀ MÀY LÀM NHƯ SẮP ĐẾN LỄ HỘI ĐẾN NƠI RỒI Đấy.

- Đúng là như vậy đấy, tao vui còn không kịp, chỉ tiếc không đủ tiền để mở tiệc ăn mừng thôi. Tao đã sớm nói với mày rồi, gã đó không tốt đâu, bỏ đi. Tao thấy mày với cái ông chồng sắp cưới gì đó của mày đẹp đôi hơn nhiều. Ít nhất tao chưa tra ra ông ấy có "lịch sử huy hoàng"...bla...bla..._Thư cứ thao thao bất tuyệt trong khi đó tôi lại cười khỏ, cắt ngang lời nói của nhỏ:

- Dừng! Tao nói mày nghe, bọn tao chia tay không liên quan gì đến cái "lịch sử huy hoàng" mà mày nói. Thứ nhất: khi bọn tao ở cùng nhau, lão rất chiều tao, tao cũng không phát hiện lão lăng nhăng ở điểm nào cả. Thứ hai: bọn tao chia tay là do ba mẹ tao...họ đã tính chu toàn cả rồi. _Tôi thờ dãi phân tích.

- Chuyện này hơi khó hiểu, kể rõ ra xem nào. _Thư hóng hớt. Và thế là, đầu cua tai nheo mọi chuyện mà tôi biết đều đem kể lại cho nhỏ. Nghe xong, mặt nhỏ cũng rối rắm y như mặt tôi lúc nghe thấy chuyện, thế là cả hai phải ngồi hàng giờ để bàn kế tìm ra mọi chuyện.

Chúng tôi cứ thế mà trải qua cả buổi sáng. Ngồi học suốt cả buổi, đến đúng giờ về buổi trưa tôi đã thấy con xe quen thuộc của Bảo đỗ đằng xa xa. Từ trên xe, chủ tài xế nhà họ Vũ bước xuống mở cửa cho tôi. Tôi rất điềm tĩnh ngồi vào trước con mắt soi mói của lũ học sinh trong trường, hiển nhiên tôi lại được trở thành người nổi tiếng. Ngồi trên xe, tôi dùng khuôn mặt không cảm xúc để hóng ra ngoài đường với hàng ngàn các loại xe cộ đông đúc tấp nập. Chợt giọng chủ tài xế vang lên kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ vẩn vơ:

- Sao rồi, cái mặt như bánh đa nhúng nước thế kia chắc lại cãi cò gì với bạn trai phải không? _Đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với chú nhưng trước đó tôi đã được biết tên chú, chú tên Đức.

- Dạ, không có gì nghiêm trọng đâu ạ. _Tôi trả lời qua loa, giữ một thái độ lễ phép. Dù sao cũng là bậc bề trên, tôi không thể để mất lòng họ được.

- Chuyện của cháu với cậu Bảo, cháu đừng trách cậu ấy nhé. Thực tình cậu ấy không phải kẻ xấu, nhưng do từ nhỏ đã được dạy dỗ rất nghiêm khắc nên đôi lúc sinh ra tính bướng bỉnh không nghe lời. Với lại, cậu Bảo cũng chưa từng phải giành đồ với ai, thích thì cậu ấy sẽ mua một thứ tương tự. Riêng với cháu thì cậu ấy đã phá lệ rồi. _Chú Đức ôn tồn thay Bảo giải thích. Nghe thế tôi cũng chỉ lặng im lắng nghe chú nói, đối với chuyện này không bày tỏ thái độ.

Nhưng trong thâm tâm tôi hiểu là chú đang bênh vực cho Bảo, dù điều đó là không đúng nhưng tôi vẫn thấy quý con người bộc trực trung thành của chú Đức. Hai chú cháu vừa đi vừa nói chuyện, loáng một cái là đã đến trường của bảo đang theo học rồi. Thì ra hần đang học tại ngôi trường mà tôi muốn thi vào, thế thì tình hình không xong rồi. Đối với cái tính thích chiếm hữu của hần, dù không quen lâu ngày nhưng tôi cũng chẳng lạ gì, thế nào mà chẳng cho hần có cơ hội quản lý tôi 24/24. Tôi vô đầu bứt tai, cảm thấy số mình nhỏ hết đường nhỏ. Nhưng chợt lúc này, tôi phát hiện một điều... rất thú vị. Mắt tôi như mọc gai khi thấy cảnh Khoa và Thiên Vy đang vừa đi vừa cười nói rất vui vẻ, không những thế thỉnh thoảng hần còn đụng chạm cô ta. Tôi không vui chút nào bởi mỗi khi nhìn thấy cảnh đấy là tôi lại nhớ đến cái "lịch sử huy hoàng" của hần, lòng càng thêm oán hận. Thật không nghĩ hôm qua vừa mới chia tay tôi, ngay hôm nay đã có thể cười nói với người con gái khác rồi.

Tôi thật rất muốn vọt ra đó rồi túm cổ Khoa lại hỏi xem rốt cuộc hần có từng thật lòng với tôi dù chỉ một ít trong suốt thời gian qua, nhưng Bảo đã ngăn ý định của tôi lại. Hần bước lên xe, hướng mắt về phía tôi đang nhìn, giọng có chút điều cợt:

- Vẫn quan tâm đến nó hả? _Tôi biết mình có chút thất thố khi nhìn người khác bằng ánh mắt trần trụi như vậy, nên biết điều thu ánh mắt lại. Dựa lưng vào tường, tôi có chút thờ ơ hỏi:

- Tại sao em gái anh lại thân thiết với Khoa như vậy? _Hỏi ra mới biết đã tự bán đứng bản thân mình. Dù thực sự muốn cảnh cáo trừng phạt mình một cái, nhưng ngẫm lại chỉ tự làm đau bản thân, nên tôi nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ đó. Với lại một lời nói ra khó có thể thu lại, tôi cũng muốn biết thực hư thế nào.

- Xem ra là vẫn còn tư tình. Không sao, tôi có thể thẳng thắn nói cho em biết thẳng Khoa nó không có tư tình với cái Thiên Vy đâu, em cũng chẳng cần phải để ý kỹ như vậy. _Bảo có vẻ châm chọc. Đối với thái độ này của hần, tôi không những không giận ngược lại còn thấy kinh ngạc hơn, tò mò hỏi:

- Anh không phải ghét Khoa sao? Tại sao lại bênh vực cho anh ấy?

- Tôi cũng không nhỏ nhen như em nghĩ, dù sao tôi thanh minh cũng là giải thích hộ em gái tôi, tôi không muốn nó bị mang tiếng là kẻ thứ ba. _Nghe Bảo giải thích, tôi mới phát hiện ra con người hần quả thực không xấu xa như trong suy nghĩ trước đó của tôi. Thì ra hần cũng rất biết bảo vệ em gái mình.

Nhờ tình huống phát sinh hôm nay, tôi có vẻ hiểu Bảo hơn rất nhiều, ấn tượng về hần cũng không xấu như ngày đầu tiên. Tôi cũng bắt đầu bắt tay vào cuộc điều tra, chỉ là gặp chút vấn đề với người nhà họ Vũ. Tôi nghĩ chỉ có mẹ Bảo hoặc ba Bảo là hiểu rõ chuyện của gia đình tôi, nên mới dễ dàng đồng ý mối liên hôn này. Tuy nhiên bọn họ không phải người dễ dối phò, muốn moi ra sự thật, trừ phi là họ cao hứng tự mình nói ra. Đầu mỗi bị cắt đứt từ ngay bước đầu làm tôi vẫn bị chìm trong sự mù tịt của sự thật và giả dối. Cũng kể từ đó, tôi tự mình ép bản thân trở nên ngoan ngoãn hơn, không gây rối, không quấy nhiễu và bướng bỉnh nữa. Bởi tôi biết càng bướng bỉnh sẽ chỉ càng làm tăng mong muốn chinh phục của bọn đàn ông, càng ngoan thì họ sẽ càng nhanh chán. Tôi thiết nghĩ, cứ cái đã này sớm muộn gì tôi cũng thoát khỏi cái mối liên hôn kì quặc này.

Tôi cũng đến tìm Khoa và thành công thuyết phục hần quay lại "quỹ đạo" ban đầu. Nhưng quan hệ giữa chúng tôi chỉ có thể tiếp tục trong "bóng tối", quan hệ yêu đương này cũng chỉ được duy trì trong im lặng. Thỉnh thoảng, mỗi khi có thời gian, tôi với Khoa mới có thể gặp nhau một chút, nhưng tìm một chỗ mà mọi người khó có thể đoán được để hẹn hò: thư viện. Tôi cứ có cảm giác mình lén lút thế này thật giống mối quan hệ "yêu đương vụng trộm" không trong sáng được gọi là: ngoại tình. Nhưng biết làm sao được chứ, tôi đối với Khoa lừa tình còn chưa dứt, không thể dễ dàng buông tay dễ dàng như thế. Trải qua một tuần ở nhà Bảo, cho đến khi ba mẹ tôi về, tôi lại trở về căn nhà nhỏ quen thuộc của mình. Nhìn bộ dạng bơ phờ của ba mẹ tôi sau chuyến công tác, tôi không ngừng tự trách bản thân vô dụng, lại để họ lao lực cùng lo lắng cho mình nhiều như vậy. Nhưng tự trách vẫn là tự trách, tôi không có cách để cải thiện tình hình, chỉ có thể cố gắng ngoan hơn được bao nhiêu thì sẽ ngoan thôi.

Thời gian cứ thế bình yên trôi qua, chớp mắt thế mà cũng đã qua một năm rồi, năm nay tôi đang ở học kì hai của lớp chín, chuẩn bị tinh thần cho một kì thi quan trọng. Lúc này tôi vô cùng bận bịu, chạy học chẳng khác nào chạy show, ngày có hai mươi tư tiếng thì đi học tận mười bốn tiếng, học ngày học đêm chỉ đôi lại "một ngày thành tài" (ngày thì). Bố mẹ biết tôi phải chịu nhiều áp lực nên cũng không dám ép tôi cùng với Bảo dây dưa một chỗ, điều này khiến cuộc sống của tôi thanh thản hơn rất nhiều. Chẳng là tôi không ngờ mình lại gặp phải một người rất đặc biệt, một người mà một năm về trước đã từng cứu tôi thoát khỏi bọn côn đồ. Tôi và anh ta va nhau trong một buổi tối muộn tôi vội vã đạp xe về nhà sau buổi học thêm. Hần là con người này rất rảnh rỗi, muộn đến như vậy vẫn còn có hứng thú đi dạo ngoài đường và còn "tình cờ" lao ra trước đầu xe đạp của tôi.

Cũng may mắn rằng tôi phanh lại kịp, nếu không "em ngựa sắt đáng thương của tôi" lại chịu vạ lây rồi. Tôi không vui nhìn con người trước mặt, anh ta cũng ngơ ngác nhìn tôi. Sau khi đã nhìn đủ, miệng anh ta nhếch lên một đường, vui vẻ nói:

- Lại gặp cô rồi.

- Chúng ta có quen nhau sao? _Tôi ngơ ngác hỏi lại. Lẽ ra tôi đã sớm vòng qua anh ta đạp xe về nhà rồi, lại không hiểu bị cái gì tác động làm tôi có suy nghĩ muốn đứng lại một chút. Kẻ kia nghe thế nhướn mày, giọng lộ rõ vẻ không vui:

- Con người cô thật vô tình, tôi từng cứu cô một mạng, ngoảnh đi ngoảnh lại cô đã quên tôi rồi.

- Thì ra là anh cứu tôi hả? Cảm ơn anh lúc ấy đã ra tay tương trợ, cứu giúp người hoạn nạn là tôi. _Tôi dùng giọng cảm kích và biết ơn nhất có thể để nói.

- Cảm ơn chỉ nói bằng lời không được, phải có gì đó thiết thực hơn thể hiện thành ý mới phải. _Kẻ kia chép miệng, một bộ dạng hăm tãi được trưng ra, hần đòi hỏi. Tôi không vui nhàu mày, nghi ngờ kẻ nói là có ơn với mình rốt cuộc có phải kẻ lừa đảo hay không. Tôi đùa- Nếu anh đòi tiền thì nói thẳng tôi không có tiền. Nhưng...tôi có một vñ hôn phu nhiều tiền lắm của, nếu anh thích tôi tặng anh. Anh có thể làm "công"(*) hoặc làm "thụ"(*) tùy thích.

(*) công: đưa nằm trên.

thực: đưa nằm dưới

- Cô dám coi tôi là gay?

- Tôi không có ý đó. Tôi buồn cười nhìn vẻ mặt đầy kích động và hoang mang của anh ta, cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng, giải thích- Tôi chỉ nói thế thôi, nhận hay không là quyền của anh. Được rồi, cũng muộn rồi đấy, muốn thương lượng gì thì tối lần sau rồi giải quyết, giờ tôi vội lắm. Mau tránh ra cho tôi về.

Tôi nhắc nhở, rồi kéo léo vòng đầu xe. Nhưng kẻ kia vẫn không ngừng làm khó tôi, giữ lấy đầu xe của tôi, nói:

- Chỉ sợ chúng ta không có cái duyên lần sau gặp mặt, cho tôi cái tên cùng địa chỉ của cô, lần sau tôi đến đòi nợ.

- Tôi đang nghi ngờ anh có phải là kẻ lừa đảo hay không đấy. Muộn thế này rồi, nếu là người đang hoàng tử té thì cũng không ở ngoài đường ngay lúc này để bắt bẻ tôi. _Giọng tôi bén nhọn bắn tới.

- Bà cô của tôi à, nếu tôi không ở ngoài đường giờ này thì một năm về trước cứu được cô hay sao? Cô nên nhớ một năm về trước cô còn ở ngoài đường muộn hơn thế này đấy. _Tôi cũng phải thừa nhận miệng lưỡi con người này thật mau lẹ, rất biết chặn họng người khác. tôi thừa nhận lúc này tôi cũng không tìm được lời lẽ nào để bắt bẻ anh ta. Thở dài một hơi, tôi hỏi:

- Anh chắc chắn sau khi tôi cho anh tên cùng địa chỉ, anh sẽ buông tha để tôi về nhà? _Tôi liếc nhìn đồng hồ trên tay, thấy kim giờ cùng kim giây đã điểm 10 giờ kém 5 thì không khỏi nhủ thầm.

- Tôi chưa bao giờ đùa với cô.

- Trịnh Hoài Thanh, số nhà 19 đường Hồ Tây. Tôi nói vội rồi đạp xe vòng qua anh ta, lao vun vút về phía trước. Từ phía xa, tôi nghe tiếng anh ta hét lên- Cô phải nhớ tôi đấy, tôi là Trần Hoàng Minh, cũng có thể gọi tôi là David...

David báo danh tính xong thì cũng là lúc bóng cô mất hút đằng sau ngã rẽ. Cậu nhìn theo, không tránh khỏi có chút buồn cười. Cô đi nhanh như là muốn trốn chạy vậy, nhưng cậu không cho là thế. Cậu đoán có lẽ do vụ một năm về trước nên cô mới luôn có đề phòng với con trai như vậy. Nhưng không sao, bởi vì cậu đã có địa chỉ của cô rồi, cậu tin rồi sẽ có lúc hai người được gặp lại. Một năm nay, mặc dù lấy danh nghĩa là về nước học hỏi nhưng cậu vẫn chưa lần nào đến gặp người được cha ủy thác. Đơn giản vì cậu muốn chuẩn bị tốt tinh thần rồi mới đến gặp mặt, cũng tranh thủ thời gian nghỉ ngơi cho tốt, bởi cậu tin rằng chỉ cần đi gặp kẻ kia, cậu sẽ chẳng có thời gian nở mắt nhắm trời chứ đừng nói đến chuyện được đi dạo phố chơi bởi thành thoi. Hết một năm rồi, có lẽ vài ngày nữa là cậu phải đến chào hỏi con người kia, nếu để lâu thêm nữa, chỉ e ba cậu mà biết sẽ lỗi cổ cậu về cho nhừ từ một trận mắt.

Từ sau cái tối gặp con người kia, những ngày sau đó tôi không ngừng bị làm phiền. Anh ta như một con đĩa bám mãi theo tôi đòi tôi phải trả ơn cho anh ta. Tôi buộc phải hứa sau khi thi xong cấp ba sẽ mời anh ta một bữa coi như cảm ơn thì mới có thể thoát được. Ngày thi gần đến, Khoa luôn cố gắng cổ vũ tôi phải cố lên, còn bảo lúc nào cũng kẻ kẻ bên cạnh để giúp tôi ôn tập. Cũng nhờ Khoa cho tôi dũng khí và kiến thức của Bảo, tôi an toàn vượt qua kì thi. Nhưng tôi biết thế nào sau khi vượt qua kì thi, tôi cũng bị ép hôn cơ mà. Tuy nhiên, với sự ngoan cường một năm nay của tôi thì đâu dễ dàng để mình rơi vào thế bị động như thế. Tôi đã sớm đến tìm bảo để trì hoãn đám đính hôn thêm dăm ba năm nữa rồi.

-----Hết chương 8-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lại một sự thật nữa bị lộ tẩy

Tôi lúc này vẫn thành công hoãn được đám đính hôn, tuy nhiên tôi bị buộc phải ở cùng với Bảo trong một thời gian dài. Tôi sống với Bảo nhưng cũng triệt để giấu chuyện qua lại với Khoa, tôi sợ gây thêm cho Khoa áp lực không cần thiết, dẫu gì anh ấy cũng bước vào lớp 12 rồi và sẽ chuẩn bị cho những kì thi quan trọng, tôi không muốn làm kẻ cản trở tương lai của người khác. Tôi cũng không hiểu rốt cuộc dạo gần đây mình chuốc phải nghiệt gì mà mệnh đào hoa đeo bám dữ quá. Bên cạnh tôi không chỉ có một người bạn trai, một vị hôn phu mà còn xuất hiện thêm cả một con đĩa (David Minh). Tôi đến quay mòng mòng với cái tên thích bắt nháo ấy, hấn ép tôi phải trả ơn bằng cách chấp nhận những ba yêu cầu vô lí của hắn. Yêu cầu thứ nhất là phải hẹn hò với hắn suốt một ngày, kết quả ngày hôm đó, tôi không chỉ bị hành xác vô cùng thống khổ mà về tới nhà còn bị Bảo truy hỏi này nọ. Hẹn hò với David Minh, tôi phải theo chân hắn đi khắp nơi, làm sai vật cho hắn không nói, còn phải hứng chịu những cái nhìn gai góc của các cô nàng nóng bỏng trước kia của hắn. Vậy mà về đến nhà còn bị mắng một trận toi boi.

Còn hai yêu cầu nữa tạm thời David vẫn chưa nghĩ ra, nhưng tôi chắc rằng nó chính là thảm họa của tôi. Một yêu cầu tôi đã không chịu nổi rồi, nếu mà hắn còn quá quắt hơn, tôi không chắc mình có kim chế được để không ngủ mà phan thấy hắn. Yên ổn được qua mùa hè, cho đến khi vào trong năm học, cuộc sống của tôi lại trở về những ngày sống gió không yên. Vận mệnh đào hoa của tôi quả là đem đến không ít phiền phức, không chỉ bị quấy rối

bởi lũ fan của Bảo, tôi còn bị làm phiền bởi lũ con gái theo đuổi Khoa. Có thể nói, vừa mới vào trường thôi mà độ nổi tiếng của tôi đã sớm bỏ xa những đứa bạn cùng trang lứa và sắp bắt kịp với Bảo và Khoa. Tôi nổi tiếng tới nỗi còn có cả anti fan nữa.

Ngay lúc này, tôi lại phát hiện Khoa chính là con trai của hiệu trưởng nhà trường. Khi biết được tôi có quan hệ thân thiết với Khoa, nhiều đứa bạn đều quay lại nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ như thể tôi dựa vào quan hệ để vào được trong trường. Vì chuyện này tôi đã cãi nhau với Khoa một trận toí bời, và tự rước thêm cho mình nhiều điều phiền não. Rõ ràng tôi đã dùng thực lực của mình cơ mà. Cảm giác bị vu oan thực sự không dễ chịu chút nào, bây giờ nếm trải điều đó, tôi không biết mình còn chịu đựng được đến bao giờ. Đứng trước làn sóng dư dối của dư luận, Bảo thường xuyên bảo vệ tôi khiến tôi càng bị căm ghét đến tột đỉnh, ngờ tưởng chuyện tốt hóa lại thành tai họa đây. Mỗi ngày đi học, tôi đều nom nớp lo sợ sẽ bị chét chìm trong những tiếng chửi rủa. Tôi cũng không lạ gì người cầm đầu trong đám anti fan của tôi chính là Ngọc Quyên, người đã thầm thương trộm nhớ vị hôn phu của tôi từ rất lâu. Đến khi phát hiện ra điều này, tôi không chỉ một lần tìm gặp Quyên, nhưng cũng không thu được kết quả gì vì cô nàng đó quá tiểu thư, không bao giờ để ý đến lời tôi nói.

Việc mà Quyên làm với Thanh mãi cho đến khi thấy Thanh thỉnh thoảng lại gặp Quyên hần mới mảy may để ý đến. Lại không ngờ thanh mai trúc mã của mình dám làm vậy, hần ngay lập tức đi tìm cô ta nói chuyện cho rõ ràng. Đứng trên sân thượng trường lồng lộng gió, mặt Bảo vô cùng không vui, lạnh lùng hỏi:

- Em còn định giữ tình trẻ con đó đến bao giờ?

- Em không phải trẻ con, em làm vậy chỉ là vì không để cô ta cướp anh đi thôi. _Quyên giọng chắc nịch nói.

- Anh đã nói anh vốn không thích em, em còn định cố chấp đến bao giờ? Cô ấy là vị hôn thê của anh, anh cũng sẽ sớm rước cô ấy về, em làm vậy không thấy mình quá đáng lắm sao? _Bảo tức giận ra mặt.

- Vì sao anh không thích em? Em thua con nhỏ mới chỉ gặp anh có hơn mấy tháng trời ở điểm nào? Rốt cuộc nó đã cho anh ăn bùa mê thuốc lú gì vậy? Tình cảm gần bó mấy chục năm trời của chúng ta còn không bằng một đứa con gái không biết từ đâu chen chân vào hay sao? _Nước mắt Quyên chỉ trực tuôn ra, giọng cô ta nghe như sắp khóc. Tuy nhiên, biểu hiện này của cô ta chỉ càng làm Bảo thêm chán ghét và bực mình hơn. Hần quay đi, ánh mắt bắn ra xa xăm, giọng bắt lức:

- Nếu em không chịu tình ngộ, anh chỉ có thể dùng biện pháp mạnh thôi.

- Dùng biện pháp mạnh? Anh định đánh em ư? Anh có giỏi thì đánh luôn đi này. _Quyên nghe vậy kích động tiến tới, kéo tay Bảo đập vào người mình, vừa đánh vừa hét lên- Anh có giỏi thì đánh chét em đi, như thế thì anh có thể an tâm cùng con nhỏ kia chung sống rồi.

Chẳng còn ai nhận ra một mỹ nhân học đường lúc này, chỉ thấy một cô gái đáng thương đang níu kéo tình cảm của một chàng trai vô tình. Tôi đứng đằng xa nhìn lại mà cũng thương thay cho tình cảnh của họ, cảm thấy Quyên thực sự quá cố chấp. Con gái một khi quá cố chấp sẽ tự rước thương đau vào mình thôi. Vốn muốn tiến đến để giảng hòa, nhưng tôi lại sợ chính mình sẽ càng làm tình thế rắc rối hơn. Quyên lúc này quá kích động, cô ta sẽ chẳng nghe lời bất cứ ai đâu. Thế là tôi đứng thêm một lúc nữa, định là chờ bảo giải quyết ỏ thỏa mới qua đó giảng hòa. Nhưng tôi cũng không nghĩ là hần tuyệt tình thật. Bảo sẵn sàng giăng tay mình ra khỏi tay Quyên, quát lên:

- Đủ lắm rồi đấy! Anh chịu em hết nổi rồi. Em không phải không có gì bằng cô ấy, em xem chính em như thế này thì đòi hơn cô ấy ở điểm nào. Cô ấy quả thực có những điểm thua kém em, nhưng cô ấy hơn em ở cái là biết chừng mực. Cô ấy sẽ không quá ngoan cố, luôn làm phiền người khác như em. Em có biết bao nhiêu người tốt theo đuổi, lại không chịu nghe khuyên giải mà làm phiền anh, em như vậy có biết là đang hạ thấp giá trị của bản thân mình không? Em tốt nhất nên xóa hội anti fan kia đi và nói lời xin lỗi với cô ấy thì anh sẽ coi như không có gì. Kể cả...chuyện em thuê người hãm hãm cô ấy tới hôm đó. Còn nếu không, anh không biết sẽ làm gì với lũ kia đâu.

Tôi nghe lời Bảo nói thì chét lặng, thì ra hần đã sớm biết kẻ vũ nhục tôi hôm đó là Ngọc Quyên. Vậy mà hần luôn bao che, lại chẳng nói năng bất cứ điều gì với tôi. Hần xem ra còn hai mặt hơn cái cô Quyên kia, sẵn sàng ỏ sau bao che cho những hành động sai trái của cô ta. Đúng là kẻ giàu với nhau, nhân từ thì ít mà ác độc thì nhiều, rất thích lấy người khác ra làm thú vui tiêu khiển. Trong lòng có chút hụt hẫng, một thứ âm ứ đọng bỗng chốc muốn trào ra khỏi khoe mắt. Tôi lạ thật, mới có thể này đã không cách nào chịu đựng nổi rồi. Tôi quay đi, hít sâu một hơi, bước vội vàng rời khỏi đó, tôi không muốn phải nghe thêm bất cứ điều gì đau lòng nữa. Kể từ thời sẽ là người được lợi, lúc này tôi không nên qua chất vấn họ, chỉ rước thêm nhục cho mình.

Ngay khi cô vừa kịp quay người rời khỏi, bóng dáng Quyên cũng vụt lao đi, để lại đằng sau ánh mắt rồi rầm cùng khó xử. Bảo không biết Thanh đã đứng từ xa chứng kiến hết tất thấy và lại chuẩn bị có một cơn sóng gió nữa ập đến. Sau khi hai cô gái rời khỏi không được bao lâu, Bảo cũng không có ý định sẽ quay lại lớp học, bèn gọi điện thoại cho hai người anh em tốt của mình tới góp vui. Đối với bọn họ, việc bỏ học là chuyện như cơm bữa rồi. Lại không nói, cả ba người đều có hậu thuẫn trông lưng, cho dù bỏ học một ngày cũng không ai phạt được. Gia thế mà bọn họ có vốn dĩ cũng có thể bước vào một ngôi trường danh tiếng hơn, nhưng do giao tình của nhà bọn họ với hiệu trưởng nên ba mẹ mới quyết định cho họ theo học ngôi trường này.

- Này, sao mặt ỏ mày chau trông khó coi thế kia? _Một chất giọng ỏm ỏm vang lên, dù chưa thấy người nhưng cũng đủ để Bảo biết đó là ai. Đi đầu là Quân, chủ nhân của giọng nói, theo sau là Kiệt. Hai người này vốn là thanh mai trúc mã với anh, nhưng so với anh em ruột còn thân hơn.

Quân hai tay đút túi quần, dáng người cao lớn, trông có vẻ lẳng tử pha chút tếu táo tiến về phía Bảo, cùng anh dựa vào thành sân thượng, dùng giọng bỗ bã không câu nệ, vỗ vai anh chào hỏi. Kiệt trông có vẻ nghiêm chỉnh hơn, vẫn vóc người cao lớn, nước da hơi ngăm trông rất khỏe mạnh, mái tóc được cắt tia gọn gàng, sơ mi trắng cài cúc cẩn thận được bỏ gọn gàng vào trong quần đã tạo nên cho anh một nét lịch sự mà lại không quá thô kệch. Khuôn mặt điển trai thoảng xuất hiện vài tia khác thường nhưng lại được anh giấu giếm kĩ càng. Kiệt cũng tiến về phía hai người bạn của mình, cùng họ dựa vào thành sân thượng, im lặng chờ đợi câu trả lời. Bảo cũng không để hai người anh em của mình đợi lâu, trực tiếp nói ra tâm sự đang giấu trong lòng:

- Vừa mới cãi nhau với Quyên.

- Lại dính dáng tới con gái, số mày đúng là đào hoa đa tình quá rồi. Sao nào, một em Thanh nào đó còn chưa đủ, giờ thêm cả cái Quyên đã nặng đầu chưa? Tao thấy mày đang ôm rom nặng bụng đấy. Nếu vào tao thì tao bỏ quách cái con nhỏ được gia đình chọn cho đi kia rồi, đầu sao cũng chẳng ảnh hưởng đến lợi ích của ai, đúng không Kiệt? _Quân cọt nhà hỏi Kiệt.

Quân đúng là chẳng hiểu nổi tại sao một người con trai tốt về mọi mặt trừ khoản tình trường như Bảo lại sẵn sàng cúi đầu trước một con nhỏ chẳng có gì gọi là cá tính như vị hôn thê hiện giờ của hắn. Nếu đặt anh vào vị trí của Bảo, không sớm bỏ của chạy lấy người lâu rồi, làm sao cho cô nàng ấy cơ hội ông ọ lên mặt, làm chảnh đủ thứ kiểu chứ. Không yêu trả đép bỏ về! Lèo nhèo nhiều là bỏ đá thẳng căng! Đối với Quân, chuyện tình cảm vốn không thể ép buộc, từ trước đến nay anh chưa bao giờ ép buộc tình cảm của bất cứ ai nên rất mong đối phương tôn trọng mình một chút, không bám dính lấy anh cả ngày như...Quyên. Nghĩ đến Quyên, Quân có chút rùng mình vì sự kiên trì quá lố của nàng ta. Là thanh mai trúc mã từ nhỏ, Quân vẫn cảm thấy may mắn vì không bị Quyên bám đuôi. Vốn là người yêu tự do, thích bay nhảy, Quân ghét sự ràng buộc đến từ một người, đặc biệt là con người cứng đầu cứng cổ như Quyên. Nếu Quyên thực sự thích anh, anh sẽ bị làm phiền đến chết.

Trái ngược với tâm trạng của Quân, Kiệt chỉ biết cười khổ. Anh có nên cảm thấy thua kém không khi mà đeo đuổi Quyên bao lâu này vẫn không có được ánh nhìn thiện cảm từ cô ấy. Kiệt chỉ mong được làm Bảo một lần, dù có bị theo suốt đời cũng cam lòng. Cảm giác của một người đơn phương khó chịu cỡ nào Kiệt cũng cảm nhận được rồi, và lại càng cảm thấy xót xa thay cho Quyên bởi cô quá cố chấp. Nhưng sự cố chấp của cô vẫn là hoài công vô ích. Không có gì trả lời cho vấn đề này, Kiệt đành ậm ừ:

- Mày đừng nói cô ấy như thế.

- À tao quên thằng Kiệt thích con Quyên. Sorry bạn tốt! Chẳng qua tao thấy mấy cái thứ tình cảm vớ vẩn của chúng mày thật rất rắc rối. Như tao đây này, không yêu đương dính dáng tới ai, đỡ phiền biết bao, mày phải biết con gái phiền gấp ba lần cái chợ. _Quân rất thông thả châm chọc mấy cậu bạn tốt của mình.

Bởi vì anh chưa từng yêu bao giờ, cho nên vốn không hiểu được những cảm xúc bất chợt hiện tại của mấy người bạn tốt. Anh vốn đã đặt dấu chấm hỏi to lớn cho khái niệm của tình yêu và quyết đẩy nó ra khỏi cuộc sống của mình lâu rồi. Cuộc sống của anh rất đơn thuần thôi, chỉ có gia đình, bạn bè và những cuộc vui thâu đêm suốt sáng, tình yêu vốn không tồn tại trong định nghĩa về cuộc sống của Quân. Anh thích làm một lãng tử phiêu du hơn là bị trói chặt lại bởi mấy thứ cảm xúc hỗn độn của chuyện tình cảm. Tuy nhiên, Quân không nghĩ sẽ có một ngày mình bị cuốn vào những bế tắc của chuyện tình cảm tầm thường ấy.

- Mồm thì cứ xoén xoét nói con gái thế này thế nọ, chờ khi mày bị đứm con gái nào đó gò cổ xích rồi lôi vào lễ đường thì mới biết. _Bảo không thèm để tâm đến lời "dạy đời" của Quân, quay qua chế giễu.

- Không có cái mùa xuân ấy đâu. _Quân tự tin đáp.

- Để bọn tao chống mắt lên coi cái mùa xuân ấy của mày nở bao giờ. _Đáp cho Quân một câu, rồi Bảo lại quay qua dặn Kiệt- Mày thực sự thích Quyên thì mau chóng hốt con nhỏ đi giùm tao, tao thực sự không chịu nổi rồi, cái Quyên khủng bố quá.

- Tạo nghĩ lúc đầu mày có chút thích Quyên? _Kiệt đáp lại khiến Bảo giật mình.

- Nếu tao là lí do ngăn cản mày theo đuổi Quyên thì giờ dừng ngay nữa, tao thực sự chỉ coi nó là em gái như cái Thiên Vy thôi. Tao còn cả một sự nghiệp to lớn với vị hôn thê kia cơ mà. Anh em tốt, đã là bạn bè không giành người yêu của nhau, tao vốn cũng dành cho mày nhiều cơ hội lắm rồi, đừng để vụt khỏi tầm tay nữa. _Bảo chân tình vỗ vai bạn tốt mà khuyên.

- Yên tâm, nếu mày thực sự thích cái cô hôn thê gì gì đó kia thì tao sẽ tiến tới liền, không để cho Quyên làm phiền chúng mày. _Lúc này Kiệt mới thực sự nở một nụ cười tươi rói sau bao nhiêu lần cười gượng. Một tia hi vọng le lói đã xuất hiện trong cuộc đời anh, xua đi bao nhiêu ngày tăm tối trước đó. Theo đuổi một người, quả thực...không dễ dàng.

- Thôi đi hai ông tướng, bạn bè tụ hội thì đừng có gái với guy, nên nhớ tao vẫn còn F.A đấy, tôn trọng bạn bè chút đi. Chủ đề chính đây, khi nào dẫn vị hôn thê của mày đến cho tao gặp mặt. _Quân có vẻ đang sốt sinh sịch lên rồi, bao nhiêu lần yêu cầu Bảo mang cô gái đó đến nhưng vẫn là không có dịp.

- Tao cũng đâu phải không cho tụi mày gặp, chẳng qua cô ấy không muốn gặp mày thôi. Tao sợ cô ấy gặp mày lại chạy mất dép vì cái kiểu nửa đùa nửa thật này. _Bảo chép miệng đáp.

- Thì thằng Bảo cũng dẫn con nhỏ về gặp gia đình rồi còn gì, chẳng qua là chúng ta chưa có dịp thôi. _Kiệt khuyên Quân. Quân nghe thế mặt tiu nghỉu, không thèm chấp hai thằng bạn "không có khiếu hài hước" được Quân nhận xét là vô cùng vô vị kia. Anh cũng thấy quái lạ thay tại sao mình lại có thể làm bạn với họ suốt từ thời quần tã đến giờ. Lắc đầu xua đi cái ý nghĩ kì quặc về hàng loạt những lí do mà mình tự bịa ra, Quân đề nghị:

- Lát đi làm vài chén đi.

- Bản thân tao thấy mình cần tu tâm dưỡng tính rồi. _Bảo từ chối ngay.

- Tao nghĩ Quyên giờ đang buồn bực lắm, tao phải đi an ủi cô ấy rồi. _Kiệt cũng từ chối làm mặt Quân nhăn nhó trông rất khó coi, anh gất lên- Bạn bè mà thế đấy, chúng mày đều là những lũ trọng sắc khinh bạn.

- Được rồi bạn hiền, khi nào có dịp bọn tao sẽ mời lại mày, chứ hôm nay thì quả thực không được, mọi chuyện còn đang rối như tơ vò đây này. _Bảo vỗ vai an ủi thằng bạn chí cốt giờ đang giận sùi máu ở bên cạnh.

Kết thúc buổi học buổi sáng bằng ba tiếng trống giòn tan, theo thường lệ Bảo đến lớp tìm Thanh để đưa cô về cùng. Nhưng quái lạ, hôm nay thái độ khi

gặp anh của Quỳnh Thư khác hẳn mọi ngày, cô gái đó không còn vui vẻ cười mở, lại hay tươi cười với anh. Thái độ của cô ấy thay đổi 360 độ, trở nên lạnh nhạt và có vẻ cau kính nữa. Thư với một sự cộc cằn ra mặt, thông báo với anh về việc Thanh đã sớm trở về trước rồi. Khi nói với anh câu đó, ánh mắt cô gái ấy có vẻ không tình nguyện chút nào, một chút thông tin rõ ràng cũng không có. Anh thấy thái độ của cô gái ấy là đã sớm biết Thanh lại hiểu lầm điều gì, nên vội vã muốn trở về nhà để giải quyết ngọn ngành sự việc.

Sau khi nghe tin ấy, tôi thần thờ trở về lớp và cố gắng học nốt buổi học. Quỳnh Thư thấy tôi như vậy liền ra sức truy hỏi, sự ép buộc của nhỏ cuối cùng cũng mở khóa được miệng tôi. Tôi đem toàn bộ sự việc kể hết cho nhỏ, vừa nghe xong nhỏ đã phẫn nộ gào thét:

- Grừ, thật quá đáng! Cái lũ công tử tiểu thư đó cậy nhà giàu mà khinh thường người khác. Dám ăn hiếp bạn tao, để tao xem lũ ấy đầu cua tai nheo ra sao, có còn là con người hay không mà khốn nạn như thế. _Nói đoạn Thư hùng hổ xắn tay áo, mắt long lên sòng sọc đến tôi còn thấy khiếp sợ. Bộ dạng như muốn chạy ngay đến bên cạnh Bảo để ngủ mả phanh thân hẳn ra vậy. Nếu không phải tôi nhanh tay kéo nhỏ lại thì có khi nhỏ thực sự chạy đến lớp Bảo thật cho coi. Sau khi khuyên giải chán chê, kì kèo mãi cuối cùng Quỳnh Thư cũng đỡ tức giận, chỉ vỗ vai tôi mà an ủi- Là tao không tốt, trước kia tao không nên khuyên mày sớm chấp nhận lấy cái tên công tử đó. Cũng may bạn tao là người có năng lực và con mắt nhìn người tốt! Chiều tao bao mày trả sữa chuộc lỗi nha, đừng giận nữa. Về sau cũng đừng dây dưa với cái lũ nhà giàu quái thai ấy nữa.

- Mày biết vậy là tốt đấy! Giờ tao mệt lắm, không còn đầu óc nào mà suy nghĩ nhiều nữa. Xuống phòng y tế đây, lát xin phép cô giùm tao. Với lại hôm nay tao muốn ở một mình nên lát có khi về trước đấy, đừng chờ nữa nha. _Tôi nói xong thì liền xuống phòng y tế nằm...suy nghĩ về cuộc sống của mình. Suy nghĩ miên man một hồi rồi ngủ quên lúc nào không biết.

Đến khi trống trường điểm ba tiếng giòn tan báo hiệu giờ "được trở về với gia đình" đã đến, tôi mới giật mình tỉnh dậy. Lò dò xách cặp xuống với ý định sẽ tìm Khoa để được an ủi một phen. Nào ngờ, tôi bất gặp phải một cảnh tượng có vẻ hay ho lắm đây. Trong lớp Khoa lúc này chẳng còn ai nữa ngoại trừ...đôi bạn trẻ đang trực nhật cùng nhau. Trực nhật cùng nhau thì không có gì quái lạ nếu không phải sự ga lăng bất thường của người con trai. Khi cô gái quét nhà, chàng trai sẽ tranh quét, khi cô gái lau bảng, chàng trai với chiều cao khủng sẽ giúp cô gái lau nốt phần còn lại. Còn khi cô gái xếp lại chỗ bàn ghế xộc xệch, chàng trai kia lại xung phong xếp cùng. Cứ mỗi một việc làm, hai người họ lại bắn ánh mắt đắm đuối nhìn nhau rồi ngượng ngùng tỏ vẻ bối rối. Nghe thật đáng ghen tị đúng không? Tôi thừa nhận lúc này lòng tôi đang nổi lửa lên rồi đây, tôi thực sự muốn lao vào đấy tát cho cô gái kia một bạt tai rồi hỏi "Cô còn liêm sỉ không? Quyền rũ cả người đã có bạn gái mà không thấy xấu hổ à?". Còn chàng trai kia, tôi thực sự rất muốn đập vào cái bộ mặt tron bóng đẹp đẽ kia rồi hỏi "Anh có bạn gái rồi mà không biết kiềm chế bản thân, đâu cũng có thể rắc thính được, anh không sợ sẽ có ngày bị trời phạt hay sao?".

Tôi vốn chẳng muốn để ý tới bọn họ nếu không phải chàng trai kia chính là bạn trai hiện tại của tôi

- Trần Khoa, còn cô gái kia không ai khác là Thiên Vy. Bọn họ tòm tem với nhau từ lúc nào? Tôi không cần biết điều này, tôi chỉ cần biết ngay lúc này Khoa đang ở riêng với một cô gái khác. Mà nếu không phải có gì mờ ám thì tại sao lại trùng hợp như thế. Tuy nhiên, tôi cũng không mù quáng đến mức xông ngay vào đánh ghen loạn xạ, hoặc là điên cuồng khóc lóc chạy đi như nấy đứa bánh bèo từng làm. Tôi bình tĩnh hít sâu một hơi để lấy dũng khí, bước vào và tặng hăng một cái để cắt đứt cái sự dây dưa không rõ ràng của bọn họ. Khoa vừa thấy tôi mặt đã đổi sắc, ngay lập tức chạy đến hỏi:

- Sao em lại đến?

- Nếu không đến thì có thấy được cảnh này hay không? _Tôi nhướn mày chế giễu rồi nhếch mép, khoanh tay lại, nói- Tôi cho hai người cơ hội giải thích, mong là nó thỏa đáng một chút. Đừng mè nheo mà gào đồng xong rồi giải thích không đến nơi đến chốn để giấu đầu hở đuôi.

- Cô... Mặt Thiên Vy đang từ trạng thái hồng hồng chuyển sang tím tái, thái độ cũng quay ngoắt sang 180 độ, không còn huênh hoang nữa mà đã trở thành tức đến hộc máu rồi.

- Hoài Thanh, em đừng quá đáng thế. Như em thấy đấy, bọn anh chỉ là trực nhật cùng nhau thôi mà. _Khoa lên tiếng bảo vệ Thiên Vy.

- Hừm? Trực nhật cùng nhau có cần tỏ ra tình tứ, thỉnh thoảng lại liếc mắt đưa tình thế không? Tôi thấy mắt hai người cũng sắp có tật đến nơi rồi. Trần Khoa, tôi đã nói trước với anh từ ngay khi chúng ta bắt đầu, nếu anh muốn chia tay thì cứ thẳng thắn nói với tôi, tôi sẽ không ép buộc bất cứ ai. Anh cần gì phải giả vờ yêu thương tôi rồi sau lưng lại phản bội tôi thế chứ? _Tôi đối diện thẳng mặt với Khoa, khó chịu nói.

Giờ tôi thực sự cảm thấy rất muốn khóc, nơi cổ họng vốn đã nghẹn ứ lại rồi. Nhưng tôi cố nuốt cục nghẹn đó xuống, tôi không muốn nước mắt mình rơi trước mặt những kẻ tồi này. Tôi thừa hiểu nước mắt của tôi không đáng để làm trò cười cho bọn họ. Trái tim tôi lúc này không hiểu vì cái gì lại khê nhói lên, tung tức, lại giống như bị ai đó dùng dây thừng siết chặt lại làm tôi cảm thấy rất đau, rất khó chịu. Nhìn hai kẻ kia, tôi càng ngày càng thấy chán ghét cái lũ nhà giàu đó. Ngày hôm nay, có lẽ tôi phải tự tay kết thúc cái mối quan hệ này để không cần phải dây dưa với nhau nữa. Tôi cần một cuộc sống bình yên.

Nói đoạn, tôi lại quay sang Thiên Vy để ba mặt một lời cho rõ ràng:

- Còn cô, cô lúc nào cũng tỏ ra ghét tôi, với lí do là tôi đi cướp người đàn ông của bạn cô. Nhưng cô không tự lấy gương soi lại mình, cô có quyền nói tôi như vậy sao? Cô không những có ý định cướp bạn trai của tôi, cô còn là kẻ hai mặt rất đáng khinh đấy. Cô ghét tôi, thực ra không phải vì tôi được anh trai cô để ý, cũng không phải vì tôi phá hoại tình cảm giữa anh cô và Bảo Quyền, mà là vì cô thích anh ta (chỉ thẳng mặt Khoa), cô ghét tôi vì tôi được anh ta yêu thích, được trở thành bạn gái anh ta có đúng không? _Hỏi đến đây, âm điệu của tôi đã tăng lên rất nhiều, dường như là muốn hét thẳng vào mặt Thiên Vy vậy. Mặt cô ta lúc này xám xịt, không nói lên lời. Khoa đứng bên sắc mặt cũng không khá hơn được là bao.

Đến lúc này, nước mắt không tự chủ được nữa, chảy tràn ra hai bên khóe mắt làm mắt tôi nhất thời nhòa đi. Vậy cũng tốt, tôi đỡ phải nhìn mặt những kẻ giả nhân giả nghĩa này. Rất lâu sau không nghe thấy tiếng cô ta đáp lại, tôi hít sâu một hơi, nở nụ cười trào phúng chế giễu bản thân mình, gạt đầu một cái như phát hiện ra một sự thật vô cùng hay ho, tôi nói:

- Sao cô không nói gì đi? Có phải bị tôi gái đúng chỗ ngứa nên nhột đúng không? Thì ra đúng là cô thích anh ta...các người...(lại cười trào phúng)...các người...đúng là thật độc ác!

- Thanh, em đừng như vậy, mọi chuyện không phải như em nhìn thấy đâu.

- Tôi đã cho các người cơ hội giải thích rồi mà, hà? Vậy tại sao không mang lời giải thích thỏa đáng cho tôi? Ngày hôm nay, tôi nhất định phải ba mặt một lời nói rõ ràng với các người. Khoa, anh chơi đùa với tình cảm của tôi vui lắm phải không? _Tôi hỏi.

- Anh không có, anh chỉ là cùng cô ấy trực nhật thôi, em nghĩ quá nhiều rồi. _Khoa kéo tay tôi, lại bị tôi gạt ra. Nhìn thẳng vào mặt hắn, tôi đáp- Anh trực thì cứ trực, có cần phải ga lăng quá mức như vậy không? Ngay cả với tôi anh cũng chưa từng nhiệt tình như thế. Anh không biết tôi đã vì anh mà phải chịu biết bao nhiêu tai tiếng, vậy mà anh còn ở đây đủ đốn với cô ta. Anh coi tôi là gì vậy Khoa? Tôi không có chút trọng lượng nào trong tim anh sao? Ngày trước anh nói anh chỉ xem tôi là trò chơi tôi còn không tin, giờ thì bị chính cái xuẩn ngốc của mình hại đau lòng một trận rồi..

- Cô hôm nay bị làm sao vậy? Tôi với Khoa là bạn tốt, giúp đỡ nhau cũng là việc nên làm. Cô ở đây ghen tuông cái gì? Cô mới chính là kẻ cần xem lại nhân cách của mình đây, một chân đạp hai thuyền mà không biết ngượng mồm à? _Thiên Vy lúc này nhảy ngay vào chặn họng tôi, mặt cô ta đỏ lựng lên xem chừng còn nóng nảy hơn cả tôi nữa.

- Bạn tốt? Tôi cố nhấn mạnh từ này với sự mỉa mai ngay tại mặt chữ- Hai chữ "bạn tốt" này thốt ra từ miệng cô có phải quá là giả tạo hay không? Cô một mực nói nhân cách của tôi có vấn đề, nhưng tôi lại thấy bản thân mình nhân cách rất tốt. Tôi không có giả tạo như cô được, nói thích người này nhưng lại tỏ ra yêu thương người kia. Đối với anh trai cô, tôi đã từng thề non hẹn biển bao giờ chưa? Một chân đạp hai thuyền? (cười nhếch mép) Tôi thấy cô nên dùng thành ngữ này cho người khác đi. Còn cô, tôi thấy rất xứng với danh xưng "kẻ thứ ba" đấy. Anh ta chưa từng nói cho cô biết chúng tôi vẫn đang bên nhau sao?

Cả ngày hôm nay tôi đã phải hứng chịu bao nhiêu chuyện tồi tệ, mà một khi tôi đã bực mình lên thì miệng lưỡi sẽ trở nên sắc như dao cạo. Tôi từ trước đến nay không thích dùng lời nói để làm tổn thương người khác bởi hơn hết tôi hiểu một khi lời nói thốt ra thì khó lòng mà thu lại được. Những kẻ khiến tôi phẫn nộ thì cũng rất hiếm, nhưng tôi phải công nhận họ thích rước đau khổ về mình thật đấy. Nghe tôi nói thế, Khoa đứng ở bên cạnh rít lên:

- Trịnh Hoài Thanh, em quá đáng lắm rồi đấy! Hôm nay em uống nhầm phải thứ gì vậy, tại sao lại thích gây sự như thế?

- Anh nói tôi gây sự? _Tôi quay ra nhìn Khoa, ánh mắt tràn ngập vẻ bi thương không cách nào che giấu hết, tôi tiếp tục hét lên- Đúng, tôi gây sự đấy, tôi sai rồi! Ngày hôm nay tôi đã nhìn rõ bộ mặt thật của anh rồi. Chúng ta chia tay đi! Bây giờ tôi đi cho vừa lòng hai người. hai người cứ tiếp tục tình tứ đi ha!

Tôi nói rồi bỏ chạy thực mạng ra khỏi lớp học. Tôi đã cho họ cơ hội giải thích rồi cơ mà, tại sao đến cuối cùng tôi lại rước chữ "sai" về mình. Tôi biết bản thân nói như thế là không đúng, nhưng chính bọn họ giữ mối quan hệ mập mờ đó tới tận bây giờ, có cô gái nào lại không hiểu lầm khi bạn tốt quá mức thân thiết. Tôi cũng không rõ họ "thân" nhau bao lâu rồi, nhưng tôi chỉ mong bọn họ giữ khoảng cách cho đúng với cái chữ "thân" ấy mà khó vậy ư? Tôi vốn không muốn trở thành một cô gái vô lý hay ghen tuông với bạn thân của bạn trai mình, đối với tôi, chỉ cần bọn họ không quá đáng thì mọi chuyện sẽ dễ xử lý thôi. Nhưng đằng này, một màn như vậy để cho tôi nhìn thấy, bọn họ lại không giải thích được, vậy thì đúng là có gian tình rồi còn gì.

Tôi cứ chạy đi trong khi hai hàng nước mắt đã làm nhòe cả đôi mắt của mình. Tại sao tôi lại thấy khó chịu như thế cơ chứ? Bọn họ đem tôi ra làm trò chơi chỉ để giải khuây lúc họ rảnh rỗi. Cái cảm giác trở thành trò chơi cho người ta vui đùa ấy không dễ chịu chút nào đâu. Vừa chạy vừa khóc, bước chân vô thức đã đưa tôi đến công viên Tình Yêu. Tôi ngồi trước gốc cây Tình Nhân, gục đầu khóc tu tu, mặc những người đi qua chỉ chỉ trỏ trỏ. Khóc một lúc lâu, gào thét đến khản cả cổ, cuối cùng tôi cũng kết thúc đợt nước mắt như mưa. Ngồi dưới gốc cây Tình Nhân, ánh mắt tôi bắn ra xa xăm, nhìn dòng người tấp nập ra ra vào vào mà lòng tràn ngập chán nản. Rút điện thoại ra, tôi kinh hoàng phát hiện có đến hai chục cuộc gọi nhỡ từ bảo gọi đến. Bàng hoàng cũng chỉ được vài phút, một lần nữa tôi lại để nụ cười bất cần treo trên môi mình. Bình tĩnh mở điện thoại, tôi ấn số của David Minh.

Tôi cũng không nghĩ có một ngày mình lại gọi điện cho con người ngả ngón này, nhưng hiện tại hắn là người duy nhất mà tôi có thể tìm đến để...tâm sự. Ít nhất hắn cũng chưa làm tổn thương tôi lần nào. Đối với con người này, ngay lúc đang tổn thương vô cùng như vậy, tôi bỗng dưng sinh ra tin tưởng hắn, tựa như một tri kỷ vậy. Chả mất bao lâu tôi đã nghe thấy tiếng David cùng tiếng nhạc sập sinh đến đỉnh tai nhức óc ở đầu bên kia, vẫn cái chất giọng cọt nhả:

- Sao hôm nay tự nhiên lại có tâm tình gọi cho bốn thiếu gia vậy?

- Anh đang ở đâu? _Tôi hỏi bằng chất giọng khàn khàn không cách nào che giấu.

- Bar Vân Thiên. Sao giọng cô lạ vậy? Cô khóc à? _Xem ra thánh lực của David Minh khá là tốt đấy, mặc dù nhạc to như thế nhưng vẫn nghe ra sự khác lạ trong giọng của tôi.

- Chờ tôi! _Quảng lại cho hắn câu đó, tôi ngay lập tức đập máy rồi rời đi.

Tôi thực sự cần có một người làm bạn ở bên cạnh những lúc như thế này, nhưng lại không thể làm phiền Quỳnh Thư để nhờ lo ra lại càng thêm bận lòng. Những lúc như thế này, tôi thấy việc có một người bạn cũng thật là tốt. Chưa bao giờ tôi thấy kết bạn với David Minh lại là một việc khiến bản thân không cảm thấy hối hận. Tôi chạy đến bar Vân Thiên trong tình trạng vẫn đang mặc đồng phục. Nhiều kẻ thấy tôi như vậy ánh mắt lộ rõ khó tin cùng một chút gian xảo. Nhưng hiện tại, tôi không muốn để ý đến ánh mắt người khác, tôi chỉ muốn tìm ai đó giải sầu cho đỡ buồn thôi.

Trong bar là một bầu không khí náo nhiệt và ồn ào vô cùng. Đây là nơi các cậu ấm cô chiêu thường thích tụ tập, tôi thì luôn thắc mắc điều đó, tôi không cho rằng quán bar lại là nơi nên đến. Bởi ở trong đó rất ồn ào, cái thứ nhạc làm cho tôi cảm thấy đỉnh tai nhức óc. Không những vậy, bar còn có những thứ đèn nhấp nháy xanh đỏ rất dễ làm cho con người ta cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Lại chẳng kể đến, trong bar có rất nhiều loại người, muôn hình vạn

trạng hạng gì cũng có, chỉ một lần sa ngã ở đây có khi sẽ phải hối hận suốt đời. Nhưng tôi không nghĩ có một ngày mình lại dám vào, không những vậy còn to gan đến nỗi xông thẳng vào phòng vip của David, tiến tới ngồi giữa đám cậu ấm trái ôm phải ấp một cô nàng.

Cảnh tượng đó càng khiến tôi chướng mắt, nhưng cũng không nói ra. Tôi đâu có dại mà làm phật lòng mấy tên công tử có tiền này, rước họa vào thân lúc nào cũng không biết. Ngồi xuống cạnh David, tôi không nói bất cứ lời nào đã cầm cái cốc có màu xanh xanh đỏ đỏ trông rất ghê rợn ở trên bàn tu hết. Thứ chất lỏng ấy vừa chạm đầu lưỡi đã đưa sự tê dại truyền đến tận đỉnh đầu. Tôi biết thừa đó là rượu, cũng không biết nó mạnh hay nhẹ, chỉ là chưa từng uống qua nhưng từng nghe nó có thể giải tỏa phiền não, lại không nghĩ mùi vị của nó tệ hại như vậy. Tôi uống xong liền nhăn mày, nhưng cũng đâu muốn làm trò hề mà gọi một cốc nước. Ở bên cạnh, tôi nghe chất giọng ồm ồm của một cậu ấm

- Được đấy, em này ở đâu ra vậy?

- Bạn gái tao! _Tôi nghe tiếng David trả lời. Dù hẳn có nói không đúng về mối quan hệ của hai chúng tôi, nhưng tôi cũng mặc bởi tôi biết David đang bảo vệ tôi. Và nếu mình phản bác thì tôi thừa biết bản thân sẽ có kết cục như thế nào, còn không phải tôi sẽ tự đẩy mình vào tình huống nguy hiểm. Nếu một cô gái đang trong tình trạng say sưa, ai chắc chắn được sẽ an toàn khi rơi vào tay lũ đàn ông này, còn không bị chơi đùa đến chết mới lạ. Tôi còn yêu đời, còn muốn sống thêm vài chục năm nữa. Tôi mới không ngu như vậy.

- Ngon nhé? Tao không ngờ mày còn mò tới tận mấy em nữ sinh cơ đấy, thằng này thất đức thật! _Chất giọng ồm ồm quen thuộc lại vang lên, nhưng lần này là của một tên công tử khác.

- Xùy, ăn nói vớ vẩn! Chúng mày tiếp tục đi, tao đi giải sầu với bạn gái tao, cô ấy đang tức giận, đi dỗ đấy. _David nói rồi kéo tôi đứng lên. Vì vừa uống được mấy cốc nên bây giờ tôi cảm thấy đầu óc mình cứ lâng lâng tận đầu tận đầu ấy.

Tôi loạng choạng theo David đi, cũng không rõ là được đưa đi đâu. Hẳn mang tôi ra một chiếc bàn khác ngoài sảnh ngồi, nhưng chiếc bàn này vẫn còn trống và không có ai ngồi trước đó. Tôi quay sang David, nhưng chẳng hiểu sao lại thấy cơ thể hắn chia năm sẻ bảy. Lắc lắc đầu để nhìn cho rõ, đến cuối cùng hình ảnh của hắn lại càng trở nên mờ lung, hư hư thực thực. Bên tai tôi ừ đặc đi vì tiếng nhạc, tuy nhiên tôi vẫn nghe rõ tiếng David hỏi như gần ngay bên tai:

- Cô hôm nay sao vậy? Trông có vẻ sầu muộn thế?

- Mau mang cho tôi thứ gì có thể giải sầu được ra đây. _Tôi đưa tay quờ quạng phía trước vì tôi muốn túm lấy David Minh, tôi sợ cảm giác chao đảo này sẽ làm tôi quay cuồng.

- Được được!... _Trong tiếng nhạc sập sình, tôi nghe loáng thoáng David nói gì đó với phục vụ, lát sau thì có một thứ lạnh lạnh được đặt vào tay tôi, không nói không rằng tôi cho lên miệng tu:

- Bìa à? _Uống xong tôi mới giật mình nhận ra cái thứ đắng chát vừa chảy vào trong miệng mình là bìa.

- Thông minh đấy, giờ thì nói được chưa?

- Nói ấy à, tôi nên nói gì, kể lể với mấy tên công tử các anh rằng tôi vừa bị một tên nhà giàu lắm tiền khác chơi đùa mà còn không biết à? Hay phải kể là tôi vừa bị một cô gái đại gia cướp đi bạn trai? _Thấy Thanh bắt đầu lèm bèm là David đã biết rằng cô say rồi. Nhưng hắn không can lại bởi người ta nói khi say con người ta mới trở thành kẻ thành thật nhất, hẳn thực muốn xem cô gái nhỏ suốt thành thích nhe nanh múa vuốt với hắn ngày hôm nay gặp phải chuyện gì mà phiền não tới vậy.

- Ai mà đủ sức khiến bà cô nội của tôi phải phiền não đến mức này chứ? _David Minh thắc mắc.

- Nói với anh anh cũng không giải quyết được. _Thanh xua tay, lại tiếp tục bật lon bìa khác rồi cho lên miệng tu.

So với việc uống rượu thì cô thấy việc uống bìa đỡ khó chịu hơn nhiều, dầu sao cũng là công phu được luyện từ nhỏ. Ngay từ bé cô đã được ba rất cưng chiều, mỗi lần đi uống bìa uống rượu với bạn là lại đưa cô theo. Cô trở thành con gái rượu của ba trong mắt các bác bạn của bố, và mỗi lần đi theo cô đều vừa ngồi cạnh lạc vừa uống bìa lại vừa dỏng tai theo dõi câu chuyện của bố và các bác dù vẫn không hiểu cái gì. Thế là từ đó, từ lượng của cô khá lên rất nhiều.

- Cô không nói làm sao biết tôi không giải quyết được. Cô đã đến tìm tôi không phải là muốn tâm sự với tôi à? Nào, nói đi, hôm nay bốn thiếu gia quyết định làm cái thùng rác cho cô trút bầu tâm sự.

- Hừ, cũng không biết mấy người nhà giàu các anh có phải có thú vui thích dùng tiền để trêu đùa với người khác hay không vậy? Nếu nhiều tiền không có chỗ nào để tiêu thì hãy mang đi làm từ thiện đi, việc gì phải bốn cọt với một kẻ không có gì như tôi vậy. Anh không biết đâu, bọn họ chính là những lũ hai mặt, bọn họ đem tôi ra làm trò đùa. Không chỉ bắt tay nhau thua cái lũ đầu gấu để hại tôi, còn cướp đi bạn trai của tôi...hừ...đến ngay cả bố mẹ tôi bọn họ còn dùng tiền mua chuộc...anh nói xem, có đáng để phiền muộn hay không?...Hừ... _Thanh lèm bèm trong tiếng nắc cụt, rồi sau đó cô cứ uống rượu như uống nước.

- Những kẻ làm cô phiền muộn, không phải là cái tên xưng là chồng tương lai của cô đó chứ? _David Minh suy nghĩ một hồi rồi hỏi. Bằng độ mặt dày cơ bản để đi theo cô bao lâu nay, hắn cũng hiểu đôi chút về hoàn cảnh hiện tại của cô, bị kẹt trong mớ bòng bong của cuộc hôn nhân sắp đặt không nói, lại phải lén lút qua lại với bạn trai. cô không thấy mệt nhưng hắn cũng thấy mệt thay đấy. Nếu hắn là cô thì cũng thông minh hơn cái đầu nhỏ chẳng biết là đang suy nghĩ cái quái gì kia, cứ trực tiếp đồng ý rồi theo cái kẻ muốn rước mình về mà ăn chơi hưởng phúc, dù sao nhà anh ta cũng rất giàu có cơ mà. Như vậy có phải tránh được một đồng điều phiền toái hay không.

- Anh cũng biết anh ta cơ à? Không chỉ anh ta đâu, còn có cả cái cô Ngọc Quyên gì đi đó, nói là thích anh ta từ nhỏ, không ngừng gây bất lợi cho tôi. Hừ, cũng chỉ là cái thứ không biết xấu hổ đi, theo người ta không thành còn bày đặt. Nhưng kẻ hai mặt phải kể đến em gái của anh ta, thích bạn trai tôi còn cố tình chối, sau khi giả dờ lại bày đặt quyến rũ bạn trai tôi. Sau cùng còn mắng tôi là không biết điều, anh thấy bọn họ có phải quá nực cười hay không? _Trong cơn say, cô gái không biết trời cao đất dày nào đó cứ thoải mái la mắng mà đâu hay mấy người ở nhà đã lo sốt vó lên rồi.

Tình hình là chuyện cô đi học về mà lại không về nhà khiến họ lo lắng, gọi điện đi khắp nơi cũng không thấy cô, cả gia đình họ Vũ cùng bên nhà họ Trịnh đã nháo nhào như ong vỡ tổ rồi. Họ còn điều cả người của Thiên Điều đi tìm, nhưng đến cuối cùng vẫn không một chút tung tích. Vũ Thiên Bảo lần này không giữ được bình tĩnh nữa, anh gầm rú lên rồi từ mình chạy đi tìm kiếm cô khắp nơi, lòng nóng như lửa đốt.

David Minh ngồi nghe cô chửi mắng mà không nhịn được cười, đối với người mà ba hắn gửi gắm, hắn luôn rất kính trọng, đặc biệt là không dám đắc tội, nhưng cái cô gái này lại cả gan mắng anh ta, không những vậy còn sỉ vả cả gia đình anh ta. Xem ra cô được nuông chiều quá sinh hư rồi. Nếu bên nhà họ Vương cùng nhà họ Vũ biết bọn họ bị cô lòi ra sỉ vả một lượt thì không biết sắc mặt khó coi đến mức độ nào nữa. Nhưng hắn vẫn cảm thấy cô gái nhỏ ngồi trước mặt mình có một lòng dũng cảm đáng ngưỡng mộ đấy, bởi không ai đắc tội với hai gia tộc đấy mà sống sót nổi qua một ngày chứ đừng nói là một năm. Đang hằng say ngồi nghe cô sỉ vả, chợt tiếng chuông điện thoại reo lên inh ỏi làm David giật mình. Đang định lời điện thoại của mình ra, lại phát hiện tiếng chuông đó vốn không phải của mình. Cùng lúc này, Thanh đã lòi được chiếc điện thoại đang rung lên từng hồi chuông giục giã trong túi. Sau khi đi sát mắt vào màn hình, cô đột nhiên cười to rồi giờ điện thoại về phía hắn, tiếp tục luyện thuyên không ngừng:

- Đấy, anh nhìn xem, anh ta định dùng chiêu vừa đâm vừa xoa với tôi đây mà. Gọi tôi ư? Tôi cho anh gọi đến sáng mai luôn. Nói rồi cô tắt máy, không thương tiếc ném nó xuống ghê, tiếp tục nốc bia. Lúc này có lẽ Thanh đã thực sự say, nhìn khuôn mặt hơi ửng hồng cùng đôi mắt lơ đãng với cái miệng đang luyện thuyên không ngừng kia là hắn đã biết rồi. Không thể tiếp tục nhìn cô sa ngã, hắn quyết định cướp lấy lon bia trên tay cô, đồng thời gạt hết đồng bia sang một bên.

- Anh làm cái gì vậy? Có biết phép lịch sự tối thiểu không hả? Tôi đang uống cơ mà. _Cô vì bị cướp đồ mà nhào đến chỗ hắn, lại bị hắn không thương tình hầy ra, ngăn cản quyết liệt- Cô say rồi, đừng có uống nữa.

- Tôi không say, tôi rất tỉnh! Tôi còn biết anh là ai nữa đó, anh là David, David Minh... Đứng không? _Nghe cô chối bay chối biến, David Minh phì cười, hắn cảm thấy cô đúng là say tới sắp bất tỉnh luôn rồi mà miệng cứ gào lên rằng mình không say. Làm gì có kẻ say nào nhận mình say cơ chứ.

- Rồi, cô không say, nhưng muộn rồi, chúng ta đừng uống nữa, tôi đưa cô về ha. David vẫn không chịu bỏ cuộc, để lon bia ra xa tầm tay của Thanh, đồng thời kéo cô đứng dậy, ai ngờ lại bị cô đẩy ngã văng ra một bên, cô gất lên- Tôi không về, ai muốn về nhìn mắt mấy cái kẻ giả tạo đó chứ? Hôm nay cho dù tôi có ngủ đầu đường xó chợ cũng còn lâu mới về.

Ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên, giục giã và rất kiên nhẫn. David cũng phải cảm thấy nể phục với con người kia về độ kiên trì của anh ta. Chả trách tại sao cha hắn lại cứ ca ngợi anh không ngớt lời. Cầm chiếc điện thoại lên, ném lon bia đã bị văng tung tóe quá nửa vào sọt rác, David tìm một chỗ yên tĩnh bắt máy. Còn chưa kịp nói điều gì, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng gầm rú đầy giận dữ:

- Cho em 10 phút nữa, còn không mau vác xác về đây thì đừng trách tôi không khách khí! _Lời nói này hắn là đe dọa rồi, David cảm thấy hơi nuối tiếc vì Thanh đã say tới mức không biết trời đất đâu đâu nữa rồi, nếu không biểu cảm của cô hắn sẽ được hắn đánh ra rất cao. Vũ Thiên Bảo gọi đến đe dọa xong liền không cho hắn kịp hó hé thêm câu nào đã ngay lập tức dập máy, hắn đoán có lẽ anh ta đang sợ cô nằng nằng cho một trận tơi bời khỏi lửa đây mà. David cũng tính gọi lại để thông báo một câu cho Bảo đến đón bởi hắn sợ anh hiểu lầm rằng mình với cô có tư tình, đến tìm hắn tính sổ thì mọi chuyện sẽ càng phức tạp. Nhưng suy đi tính lại, cuối cùng vẫn chọn cách an toàn nhất là nhắn tin. Nhắn một đoạn tin ngắn nói địa điểm cô ở, xong hắn liền trở lại để thanh toán nốt cho cô.

- -----Hết chương 9-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Làm Lành:

Tuy nhiên, khi mọi chuyện còn chưa xong xuôi, lại có một tin nhắn được gửi tới, nhưng lần này không phải của một người đàn ông nào cả mà là của cô bạn thân của Thanh với nội dung thắc mắc về việc lỡ hẹn trà sữa buổi chiều. Thấy dòng tin nhắn, David liếc nhìn đồng hồ, đã sáu giờ rưỡi rồi, xem ra cô gái kia có lòng kiên nhẫn khá tốt. Nhưng hắn không muốn lo chuyện bao đồng nữa, hắn phải rời đi ngay trước lúc vị hôn phu của con người rắc rối kia tìm đến, cho nên nhắn lại một câu thông báo địa điểm, hắn liền thanh toán rồi dặn phục vụ lưu ý Thanh sau đó rời đi.

Nhận được dòng tin nhắn của Thanh, Quỳnh Thư lúc đầu còn đơ ra vì thấy địa điểm quá lạ, lúc sau khi phát hiện đó là quán bar mới bùng nổ. Cô kinh ngạc tới nỗi không thốt được lên lời, Thư không ngờ bạn thân của mình lại dám chơi lớn tới mức đó, bỏ qua lời rù rề mời trà sữa của cô chỉ để chui vào cái nơi dễ dàng sa đọa đó. Lo lắng cô bị người khác lừa vào, Thư ngay lập tức chạy đến đó mà không mấy may nghi ngờ. Thư dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến bar, khi vừa bước chân vào quán đã thấy Thanh đang lơ lửng trên tay của một cậu con trai nào đó trông lạ hoắc nhưng xem chừng cũng thuộc dạng có tiền. Không kịp điều tra rõ ngọn ngành, Thư đã hét lên:

- Anh kia, bỏ bạn tôi xuống!

Nghe tiếng hét thấu trời của cô gái nào đó mà điển hình là ở đằng sau mình, Quân có chút tò mò quay ra, thấy một bóng dáng nhỏ bé lao tới chỗ mình. Mặt thộn ra, lát sau Quân mới phát hiện thì ra cô gái ấy nói mình. Tuy nhiên, khi nào bộ vừa kịp load xong thì miệng cũng thốt ra câu nói- Cô nói tôi à?

- Ở đây ngoài anh đang bế bạn tôi thì còn ai chắc? _Cô gái chống nạnh, ra về bà chị hàng tôm hàng thịt đáp.

Hôm nay đối với Quân quả là quá nhiều chuyện phiền não, bị bỏ rơi bởi đám bạn thân không nói, còn bị mấy con nhỏ khóa dưới làm phiền không ngớt, cho nên anh mới tới đây để giải sầu. Thật không ngờ khi vào đây lại có vận may gặp được vị hôn thê của bạn thân lâu năm. Tình hình là anh vừa nhận được tin nhắn nhờ tìm người của Bảo, Bảo biết anh đang ở bar Văn Thiên nên nhờ anh đưa vị hôn thê hư hỏng của mình về, tiện thể gửi luôn ảnh qua. Vừa mới kịp xử đẹp lũ côn đồ trong bar và bế cô nương đang say quên trời quên đất nào đó thì nghe thấy cái giọng lạnh lạnh kia cất lên. Nhìn cô gái với vóc người nhỏ bé nhưng lại có phần hoạt bát đang tiến nhanh nhẹn tiến về phía mình, Quân khẽ nhếch mép, xem ra con nhóc này thú vị hơn anh tưởng rất nhiều. Đứng trước mặt Quân, đôi mắt long lanh đó không hề nhìn anh lấy một cái, chỉ đắm đắm nhìn vào khuôn mặt ửng hồng do uống quá nhiều bia rượu của cô bạn, miệng đành thếp nhưng thái độ lo lắng thì rất rõ ràng:

- Anh rốt cuộc đã ép bạn tôi uống bao nhiêu thế hả? Sao anh dám dụ dỗ con gái nhà người ta vào những nơi sa đọa như thế này? Mau buông bạn tôi ra!

Quân vốn dĩ cũng không muốn đáp lại lời của mấy đứa con gái vì muốn tiếp cận anh mà gây sự chú ý, nhưng do cô gái này quá thú vị, anh đành bắt đầu dĩ mở miệng:

- Cô không sợ tôi buông bạn cô một cái là cô ta sẽ rơi xuống đất sứt đầu mẻ trán hay sao?

- Anh đặt bạn tôi xuống, tôi tự đỡ!

- Vậy nếu tôi nhất quyết không trả bạn lại cho cô, cô làm gì được tôi? _Thư nghe thế lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn, nhưng vì ánh sáng trong bar cứ mờ mờ ảo ảo nên cô không kịp nhìn rõ tên "biến thái dễ tiện" mà mình vừa nói chuyện là ai, cô chống nạnh nói- Cũng to gan quá nhỉ? Biết vị hôn phu của cô ấy là ai không? Cần thận anh ta khiến anh đoạn tử tuyệt tôn đấy.

Nghe giọng nói đanh thép đầy vẻ kiêu căng của cô nàng, xem ra còn tự hào hơn cả cô bạn thân của mình nữa, Quân khẽ nhếch mép nhưng cũng không vội phản trần ngay, anh còn muốn đùa vui với cô gái thú vị này thêm một lúc nữa, vì thế, Quân đáp:

- Tôi rất tò mò đấy, người nào mà có thể khiến Dương Mạnh Quân tôi đây đoạn tử tuyệt tôn được? Xem chừng anh ta cũng không phải dạng vừa nhỉ?

- Đương nhiên, anh ta là Vũ Thiên Bảo đấy, anh biết không? _Thư tự tin trả lời, điều này khiến Quân ngả mũ bái phục vì sự ngây ngô của cô nàng. Anh đã khai danh tính rồi, nếu là người bình thường chắc chắn sẽ biết anh và Vũ Thiên Bảo là bạn bè nổi khổ, nhưng cô nàng này xem chừng là kẻ mù thông tin, ngay cả điều này mà cũng không biết, thật đúng là rất thú vị. Còn đang có ý định trêu chọc cô nàng nhưng chuông điện thoại của anh lại reo rất vang lên, hiển nhiên ông bạn tốt đã vô cùng sốt ruột đến mức đứng ngồi không yên rồi. Việc của bạn quan trọng hơn hết, anh đành gác việc chọc ghẹo Thư lại, giọng trở nên đanh thép lạ thường:

- Rút hộ tôi chiếc điện thoại trong túi quần ra! _Đây không phải là yêu cầu mà là ra lệnh, tự nhiên Quân thay đổi thái độ làm Thư hoảng sợ, nhả mảy hơi- Không, tôi không làm cái trò đó đâu.

Thư sợ rằng cho tay vào túi quần anh ta lại chẳng may chạm phải thứ gì đó thì kinh tởm chết. Cô còn lâu mới làm cái trò đòi bại đó, lại không nói không biết tên này có tử tế hay không. Nhờ may gặp phải kẻ mặt dày, chỉ vì có sự đó mà đeo bám không buông như cái tên Minh gì đó mà Hoài Thanh kể thì đúng là quá nhọ. Cô nghĩ đến việc anh ta suốt ngày ăn vạ thôi đã nổi cả da gà rồi. Quân thừa biết đa phần các cô gái rất giỏi suy diễn, không vui nhắc:

- Cô đang suy nghĩ lung tung cái quái gì vậy? Điện thoại tôi reo rồi kia, mau giúp tôi lấy nó ra.

- Anh không có tay à? _Thư cãi lại.

- Cô muốn bạn cô nằm dưới đất phải không?

Nghe Quân nói thế, Thư đành âm ức, luồn tay vào túi quần anh. Nhưng vì ngược nên tay cô rất run, lại không nói túi quần khá chật, cô mãi vẫn chưa tìm được điện thoại. Đang tìm thì giật bắn mình khi nghe giọng Quân nhắc:

- Cô vừa chạm vào cái gì đó?

- Cái gì là cái gì chứ? _Nghe Quân nói mập mờ như thế, mặt Thư bỗng trở nên nóng râm ran. Quả thực cô vừa chạm phải một thứ gì đó rất kì quặc, nó hơi dài, lại thon và tròn. Nhưng cô chẳng biết đó là cái quái gì nữa. Khi mới chạm vào, da gà của cô nổi hết cả lên, cô không thể tưởng tượng nổi có ngày mình lại lâm vào cái tình cảnh khốn đốn như ngày hôm nay.

- Điện thoại ở túi quần bên kia. _Quân nhắc. Nhìn thấy cô gái cứ loay hoay mãi mà không tìm được chiếc điện thoại, Quân thầm cười xấu xa. Xem ra cô nàng còn rất ngây thơ và có vẻ như chưa từng tiếp xúc thân mật với con trai bao giờ, nhìn thì đã biết là chưa có bạn trai.

Thư lục lọi mãi cuối cùng cũng tìm được chiếc điện thoại, nhìn tên người gọi thì mắt cứ trợn tròn lên. Bây giờ cô mới phát hiện mình bị xỏ mũi suốt từ nãy đến giờ, thảo nào trông thái độ của người con trai này cứ kì cục. Cô cắn môi, tự trách mình quá ngu ngốc, nhưng vẫn cố vớt vát lấy chút mặt mũi, giờ điện thoại về phía Quân:

- Của anh đây!

- Tất nó đi! Nếu không cô nghe cũng được._ Quân chỉ đáp có thế, rồi sai bước lướt qua Thư tiến ra cửa lớn của Vân Thiên Club.

Thư lúc này lại trở nên ngoan ngoãn lạ thường, cô nghe lời tắt điện thoại rồi lờ đờ theo Quân ra ngoài. Lúc này, cô đang tự trách bản thân rất nhiều vì sự ngốc nghếch vừa nãy nên chẳng còn tâm trí nào mà bận tâm xem rốt cuộc Quân có phải thật sự là người tốt hay không. Quân lôi chiếc chìa khóa từ trong túi ra và Thư để ý thấy chiếc chìa khóa đó nằm bên túi phải - cái túi mà cô vừa tìm nhầm. Trên chiếc chìa khóa đó có gắn một miếng thuốc lá giả, đó là vật mà Thư vừa chạm vào. Tự đánh mình một cái, cô mắng bản thân đã quá đen tối và suy nghĩ không đứng đắn trong tình huống vừa rồi. Cô theo Quân lên chiếc BMW và đỡ lấy Thanh đang ngất lịm mềm oặt từ trong tay anh. Còn Quân thì thoải mái ngồi vào ghế lái và chiếc xe lăn bánh tiến về Hàn Lâm Viên.

Chiếc xe trong chốc lát đã đỗ xích trước cổng Hàn Lâm Viên, để Quân bế Thanh ra, Thư mới mở cửa bước ra. Đứng trước tòa lâu đài xa hoa Hàn Lâm Viên, Thư không khỏi ngỡ ngàng. Dầu cô biết gia thế nhà Bảo rất hiển hách, nhưng lại không thể tưởng tượng nổi nơi anh ta ở còn đài các hơn những gì mà cô suy đoán. Nổi gót bước chân Quân tiến vào trong, Thư vừa đi vừa ngó ngang ngó dọc ngắm nghía đủ thứ. Cô nhìn mọi thứ nơi đây, tất cả đều vô cùng xa xỉ, nếu không phải được tận mắt thấy, cô còn không dám tin mình đang đứng trong khuôn viên của một căn biệt thự.

Trong khi Quân cùng Thư đang tức tốc mang "hàng" (Hoài Thanh) trả về cho Thiên Bảo thì bên trong Hàn Lâm Viên tình hình vô cùng hỗn loạn. Bảo thực sự rất lo lắng cho cô và còn muốn trực tiếp đến tìm cô về nhưng vì có "khách" ghé nhà nên đành phải nhờ Quân. Tối nay Ngọc Quyên đến để xin lỗi vì sự việc của buổi sáng, còn Kiệt chỉ tiện đường hộ tống người trong mộng nên ghé vào thôi. Ngồi trong phòng khách, sắc mặt của ba người đều rất khó coi. Quân đi vào, thấy tình hình đó thì tò mò hỏi thăm:

- Tôi đã bỏ lỡ sự kiện quan trọng gì hả?

Không đáp lại lời anh, cả ba người đều im lặng cho đến khi nhìn thấy Hoài Thanh - nguyên nhân chính của tình hình rối ren này đang nằm trên tay Quân. Bảo vội vàng đứng lên đỡ lấy cô, khuôn mặt tỏ ra lo lắng không cách nào che giấu. Vội vàng bế cô lên phòng, anh bỏ lại những người bạn với sắc mặt thâm trầm dưới nhà. Quân tự nhiên ngồi xuống sofa, bắt chân chữ ngũ, bộ dạng nhàn hạ hỏi:

- Mấy người lại cãi nhau à?

Không nói không rằng, Ngọc Quyên đột ngột đứng dậy, che miệng chạy đi. Kiệt sợ cô ta xảy ra chuyện, nên chỉ kịp bỏ lại câu nói "Hôm sau tôi sẽ kể cho cậu" rồi chạy biến. Quân thấy bọn họ chạy cứ như kiểu gặp phải dịch bệnh, chỉ nhún vai một cái, không nói hai lời, dứt khoát đứng lên, dứt tay vào trong túi rồi rời đi. Nhưng đi được ra đến cửa, vẫn cứ thấy cô gái bé nhỏ mình đem theo còn thậm thà thậm thụt trong nhà người ta, ngó ngang ngó dọc, anh liền quay lại rồi lời tuột cô đi, vừa đi vừa nói:

- Đừng nhìn nữa, vợ chồng người ta ân ái, chẳng nhẽ cô muốn ở lại xem trò vui? _ Đến lúc này Thư mới không cam tâm theo Quân rời đi.

Mọi người cũng đã giải tán hết, trả lại không gian riêng cho hai vợ chồng nhà họ. Ở trong phòng, không hiểu vì có gì mà tình hình rất hỗn loạn và không thể kiểm soát. Không hiểu tại sao, về đến nhà rồi, Thanh bỗng chợt tỉnh sau cơn say ngay lúc được Bảo đặt nằm ngay ngắn trên giường. Vừa nằm xuống gối, mắt cô chợt mở ra, ánh mắt to tròn có chút mong lung lại mang theo chút si mê khó có thể diễn tả. Cô bỗng cười ngọt ngào, nhưng trong nụ cười có chút thể lương xen lẫn chua xót. Bên hốc mắt chợt trào ra giọt pha lê tinh khiết, cô nghẹn ngào:

- Tại sao anh lại đẹp trai như vậy? Tôi không nhớ đánh vào cái khuôn mặt trời ban thế này. Tên khốn, cái khuôn mặt đẹp như vậy chỉ là để ngụy trang cho sự giả tạo của bản thân thôi đúng không? Anh vốn không thích tôi thì cứ thẳng thừng mà từ chối, vì sao phải giả vờ thích tôi, rồi sau lưng lại làm cái trò bại hoại như vậy chứ? _ Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, mang theo một tia ủy khuất nói.

- Em đừng nói những nói cuội, tôi đâu có sau lưng em làm trò bại hoại chứ. _ Bảo thấp giọng mắng, trong giọng ẩn chứa nét cứng cỏi cùng không biết làm sao. Biết rằng cô chỉ đang nói mớ, nhưng anh lại không nhịn được mà hòa theo.

- Hừ, anh cấu kết với Ngọc Quyên, thuê người muốn làm nhục tôi, anh lại còn chối đi. _ Cô tố cáo. Nghe cô nói như vậy, Bảo có chút sùng sốt, cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân của vụ rượu chè lần này. Thì ra, cô đã biết được chuyện anh che giấu giúp Quyên, bảo sao cô lại trở nên như vậy. Anh dờ khóc dở cười trước tình huống này bởi lúc này cho dù có giải thích thì căn bản cô cũng chẳng cách nào hiểu nổi.

- Ngoan, trước ngủ một giấc đi, mai dậy rồi tôi sẽ đem lời giải thích nói rõ ràng. _ Anh dịu dàng vỗ vào đầu cô, khuyên nhủ. Ánh mắt cô lúc này mong lung ngập nước, nhìn có chút đáng thương, làm anh không nhịn được vươn tay tới, ôm lấy thân mình nhỏ nhắn, khẽ vỗ về.

Như biết mình được an ủi, cô khẽ rúc đầu vào ngực anh, khóc thật lớn, miệng còn lầm nhảm không ngừng:

- Huhu... _ Trần Khoa đã không cần tôi, ngay cả anh cũng trở nên xấu xa như vậy. Các người thật là xấu, tôi không muốn ở cạnh các người nữa. Tôi muốn rời đi, tôi muốn về với mẹ... huhuhu...

- Đừng khóc, khóc sẽ rất xấu! _ Bảo hiếm khi lại ôn nhu như vậy với một cô gái. Đối với anh, nước mắt con gái vốn không có hiệu lực, anh không bao giờ tốn hao sức lực để đi dỗ một cô gái, ngay cả khi cô gái đó là em gái của mình. Từ trước đến nay, con gái quen qua anh đều biết anh không thích kẻ mıt ưót, cho nên giận dỗi cũng không dám một khóc hai nháo.

Tuy nhiên, đến khi quen Hoài Thanh, anh mới biết mình có bao nhiêu khao khát mong cô yếu đuối một chút. Bởi cô quá mạnh mẽ, cho nên anh không có cách nào tiếp cận, giống như cô chính là một khối băng, dù dùng cách gì cũng không tan chảy được vậy, khiến anh rất phiền lòng. Nay lần đầu thấy cô khóc, nhưng trái ngược với trước kia, anh cảm thấy có chút xót xa, anh lúc này mới biết rốt cuộc mình có bao nhiêu mong muốn cô nở nụ cười. Chỉ quen nhau mấy tháng, cô như bỏ bùa anh, anh không cách nào buông cô ra được nữa rồi. Nhìn cô khóc đến mức nước mắt nước mũi tèm lem trên gương mặt, thở không ra hơi, anh có chút đau lòng. Tuy nhiên, cô vẫn không biết mà tiếp tục nức nở. Không còn cách nào khác, anh cúi xuống, chặn cái miệng nhỏ đang không ngừng khóc kia. Khác với những lần chạm môi trước, lần chạm môi này lại mang cho anh một cảm giác thật lạ - cảm giác không cách

nào ngừng lại được.

Đôi môi anh đào mềm mại đó như chứa mê được khiến Thiên Bảo cả người tê dại, càng muốn nhiều hơn. Tuy nhiên, còn chưa kịp hành động, một giọng nói khó chịu vang lên:

- Anh thật sự thích cô ta thế sao? _Thiên Vy chưa bao giờ thấy anh trai của mình có biểu hiện cuồng si một người tới như vậy, lòng không khỏi lo lắng. Nam tử hán đại trượng phu có trí lớn, há lại để tình làm mờ mắt, để một người phụ nữ trèo lên đầu. Hơn hết, cô căn bản cũng không thích Hoài Thanh, cho nên càng không muốn anh trai mình dây dưa với cô.

- Cô ấy là chị dâu của em, em nên tôn trọng cô ấy. _Bảo ngồi bên mép giường, buông Hoài Thanh vừa bị hôn cho quay cuồng đầu óc ra, giúp cô đắp chăn lên, nghiêm nghị nhắc nhở. Đối với sự nhắc nhở của anh trai, Thiên Vy khẽ nhún mày, lên giọng chất vấn:

- Anh, rốt cuộc mắt anh có vấn đề hay không vậy? Cô ta tốt ở chỗ nào, xứng với anh ở chỗ nào? Lại không nói cô ta sau lưng anh làm ra những loại chuyện đáng xấu hổ gì? Hôm nay cô ta vì Trần Khoa mà suýt thì gây gỗ với em đây.

- Thì ra hôm nay người đổ thêm dầu vào lửa, khiến cô ấy thành ra như vậy là em và tên khốn kia. _Giọng Bảo lạnh xuống vài phần, âm thanh cũng trầm đi không ít khiến Thiên Vy so vai rụt cổ, hơi sợ hãi không dám nhìn đến anh trai mình. Cô thừa biết tính anh trai cô, bình thường thì không sao, nhưng một khi tức giận sẽ rất đáng sợ, đặc biệt có thể kích động đến mức giết người.

- Anh...anh không được nói Trần Khoa như vậy. Dầu sao em đến đây cũng chỉ muốn nói cho anh biết đừng nên quá si mê cô ta, nếu không hậu quả khó mà tưởng tượng nổi. Em về phòng đây. _Thiên Vy vội vàng chuồn biến, để lại đằng sau lưng Thiên Bảo với ánh mắt lạnh lùng. Anh cúi xuống khẽ vuốt gò má Hoài Thanh, lầm bầm nói:

- Phải làm sao tôi mới có thể đem em hoàn toàn thuộc về mình đây?

Trải qua một đêm một mõi, sáng hôm sau thức dậy, tôi phát hiện mình đang nằm trên giường trong phòng của Thiên Bảo. Ủ, không tệ, xem ra David vẫn được coi là một chính nhân quân tử, không thừa nước đục thả câu tôi hôm qua. Nghĩ lại tối hôm qua mình có chút điên cuồng, không khỏi cảm thán. Đó là lần đầu tiên tôi đi chệch quỹ đạo như thế, tổng cảm thấy có chút không quen. Đến lúc này, tôi vẫn cảm thấy đầu ong ong, cả người uể oải vô lực. Chồng người ngồi dậy, tôi vừa định đứng dậy để làm vệ sinh cá nhân thì thấy Bảo bước ra từ nhà tắm. Hắn để trần phần trên làm lộ ra cơ ngực săn chắc, đáng người cao lớn anh tuấn, làn da màu đồng khỏe mạnh vì những giọt nước còn chưa khô nhỏ giọt xuống mà trở nên hút mắt người nhìn.

Tôi giật giật khóe miệng, nuốt xuống một ngụm nước bọt, nhìn chằm chằm vào khối cơ bụng săn chắc kia, tưởng tượng xem khi chạm vào sẽ có cảm giác thế nào. Tôi lại biến thân thành sắc nữ rồi, nhìn như vậy thật là mù luôn con mắt a~. Quen nhau lâu như thế, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy hắn để trần đứng trước mặt tôi. Vừa bước về phía tôi, hắn còn vừa thản nhiên lau lau tóc, bộ dáng như đang quỵn rũ tôi vậy. Thấy tôi, hắn khẽ nhếch mép, ngắn gọn hỏi:

- Đã dậy? Sao không nói gì? Đang ngại sao? _Hắn vừa hỏi vừa cười tà. Nghe hắn hỏi thế, tôi cũng tiến đến trước mặt hắn, nhún vai, không chút cảm xúc đáp- Bình thường, không có gì đáng để ngại.

Làm sao phải ngại khi nhìn một người con trai để trần cơ chứ, cũng đâu phải chưa từng thấy qua. Con trai chính là có lợi thế “sân bay” nên có thể coi trần bất cứ lúc nào, tùy tiện ra bãi biển cũng có thể thấy hàng tá, đáng người xấu đẹp đều có, cũng không lấy gì làm hiếm lạ. Bảo cũng chỉ được coi là đáng đẹp hơn những người khác một chút thôi, chứ không có gì khác thường hết. Nghe tôi nói, Bảo ném chiếc khăn về phía giường, nhét chiếc máy sấy vào trong tay tôi, nói:

- Giúp tôi sấy tóc! _Đây rõ ràng không phải nhờ vả, mà là ra lệnh. Tôi có hơi khó chịu, nhưng vẫn chấp nhận giúp hắn sấy tóc.

Ngồi trên chiếc giường êm ái, tôi lặng im không nói bất cứ lời nào, hắn cũng không nói gì, chỉ duy trì một bộ dạng lạnh nhạt, khác hẳn với vẻ lưu manh ồn ào ngày thường làm tôi hơi chút khó hiểu. Trải qua một đêm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà tôi không biết chẳng, làm sao có thể dẫn đến sự thay đổi lớn của một người như vậy? Có lẽ đã quen với vẻ ồn ào của hắn, nên khi hắn im lặng, tôi có chút không quen. Đang định mở miệng hỏi, thì hắn lại lên tiếng trước:

- Tôi xin lỗi!

- Vì chuyện gì? _Tôi nhàn nhạt hỏi, cũng cảm thấy hơi có chút kinh ngạc.

- Tôi không nên giấu em chuyện Ngọc Quyên làm, khiến em chịu uất ức rồi. _Nghe thế tôi dừng sấy tóc, nhún mày một cái, nhưng cũng không có nói chen vào, mà chờ nghe hắn giải thích. Thật ra bước qua kích động, tôi đã có thể bình tĩnh hơn. Tôi không muốn vì mình làm quá mà thành ra cướp đi cơ hội minh oan của người khác. Tôi cũng hiểu, hắn là nghĩ cho cảm nhận của tôi mới giải thích. Quả nhiên, lát sau tôi nghe hắn tiếp tục nói:

- Tôi không muốn giấu em, nhưng Ngọc Quyên cũng được coi là em gái của tôi. Nó làm sai, tôi quả thực nên nhắc nhở. Tuy nhiên, tôi cũng không có tham gia vào việc đó.

- Ừm, tôi hiểu lầm anh rồi, xin lỗi! _Tôi đáp, rồi tiếp tục sấy tóc cho hắn. Có lẽ tối hôm qua uống say, tôi đã mơ hồ nói ra sự tức giận của mình, cho nên hôm nay mới nhận được lời giải thích, tôi cũng không lấy làm lạ loại chuyện này.

Tuy cô không lấy làm lạ, nhưng Bảo lại thấy rất kì lạ. Anh thấy cô lúc này nhu thuận hơn bình thường, không khóc không nháo, cũng chẳng làm ầm ĩ, mà chỉ lẳng lẳng lắng nghe, sau đó hướng tới anh nói lời “xin lỗi”. Cô giống như trở thành một người khác khiến Bảo không khỏi hốt hoảng. Cố kìm sự lo lắng trong lòng mình xuống, anh tiếp tục hỏi:

- Em không tức giận?

- Hôm qua để lửa thiêu đốt toàn thân như thế, hôm nay không còn sức mà giận nữa. Anh nên cảm thấy may mắn bởi vì tôi trở nên nhu thuận như vậy.

- Tôi vẫn thích em của ngày trước hơn. _Hắn rời đầu ra khỏi chỗ máy sấy của tôi, trực tiếp nắm tay tôi, kéo vào lòng hắn. Cúi đầu xuống gần mặt tôi, nhưng hắn chỉ ở trên má tôi cọ nhẹ mấy cái, giọng trầm thấp nhẹ nói vào tai tôi- Em hãy nhớ, tôi là thật sự thích em, không phải muốn chơi đùa.

Nhìn hắn như thế, lại nghe được những lời mà con gái luôn muốn nghe từ trong miệng hắn, tôi có chút mê man khó hiểu, nhưng trong lòng rất rõ ràng, tôi đã không kiểm soát được nhịp tim của chính mình rồi. Tôi có chút lo lắng, hạ mi mắt xuống, không dám nhìn vào khuôn mặt gần trong gang tấc này, đặc biệt là khuôn mặt đó còn vô cùng tuần mỹ. Trong khi mối quan hệ của tôi với Trần Khoa vẫn còn đó, tôi tuyệt đối không nghĩ tới sẽ phản bội hắn. Nhưng nếu tôi thấy không đáng, thì chắc chắn rằng tôi sẽ chia tay với Khoa ngay. Tôi không muốn ép buộc tình cảm của ai cả, nếu cảm thấy bản thân không thể thì không cần miễn cưỡng, cứ giải thoát cho nhau là lựa chọn tốt nhất rồi. Lại không nói tôi cũng đã mệt mỏi khi cứ suốt ngày phải chạy theo những người đó, rồi rầm trong một đồng mối quan hệ chẳng chút kia.

- Xin lỗi, lúc này tôi không thể đáp lại anh, tôi vẫn còn mối quan hệ chưa giải quyết, tôi cũng không muốn phản bội anh ấy. _Tôi đẩy đầu hắn ra, ngồi ngay ngắn dậy, chắc nịch nói:

- Ủ, tôi tôn trọng quyết định của em. Tôi cũng chờ một ngày em cam tâm tình nguyện đáp lại tôi. _Giọng Bảo mang theo phần tự tin mà người khác khó có được, khoe miệng khẽ giương lên, ở trên môi tôi in lên một nụ hôn ngay lúc tôi chưa có sự chuẩn bị.

Anh biết cô là một cô gái cổ chấp vô cùng, cũng tự có quy tắc của riêng mình. Nhìn biểu hiện của cô, anh thấy rõ ràng là có một tia rung động trong ánh mắt, nhưng cô lại vẫn cương quyết không chịu chấp nhận, cũng nhất quyết không muốn phản bội Trần Khoa. Thở dài một cái, anh có nên cảm thấy may mắn khi cô gái mình nhìn trúng lại có lòng chung thủy như vậy, chỉ là sự chung thủy đó không hướng về phía anh. Vẫn biết cô là một cô gái cứng rắn, ngang ngạnh, ưa mềm không thích cứng, cho nên anh chỉ đành dùng chiêu lật mềm buộc chặt, dây dưa với cô, chặt đứt tơ tình của cô với Trần Khoa, đường đường chính chính rước cô về nhà. Ngày trước anh vốn dĩ không hiểu, tại sao ba của anh có thể dễ dàng chấp nhận kết hôn với mẹ của anh chỉ vì mối hôn nhân sắp đặt. Nhưng bây giờ anh hiểu rồi, cũng có chút khó tin chính là đàn ông nhà họ Vũ rất dễ “nhất kiến chung tình” với một người nếu cô ấy đủ đặc biệt.

- Anh đã bảo tôn trọng quyết định của tôi, ai cho phép anh hôn tôi vậy? _Tôi chán ghét đẩy người hắn ra, trừng mắt nhìn hắn, vô cùng tức giận nói. Tay tôi chạm vào bờ ngực kia, quả thật là hàng thật giá thật đấy, rất săn chắc và có độ bền. Làn da hắn mềm mại hấp dẫn tôi, tay tôi chặn trước ngực hắn vô lại chiếm tiện nghi nhiều hơn một chút. Nhưng Bảo hình như không nhận ra hắn bị tôi ăn đậu hũ, hắn nói:- Tốt, em đã trở lại! _Bảo giương lên một nụ cười vui vẻ, nói, tay còn được nước lã tới siết lấy eo của tôi làm tôi không cách nào giẫy giụa.

- Hai đứa làm lành như vậy là tốt, mẹ đỡ phải lo lắng tốn công rồi. _Bỗng bên ngoài truyền đến một giọng nói đầy ám muội khiến tôi giật mình quay ra, cũng không kịp tránh thoát khỏi lòng của Bảo, chỉ có thể trần trần nhìn cô Nguyệt ánh mắt tràn ngập ý cười đang khoanh tay trước ngực tựa vào cửa nhìn chúng tôi.

- Mẹ...rình trộm là một hành vi không đứng đắn! _Bảo nghiêm túc nói một câu, tôi liền cảm giác ý cười nồng nặc tỏa ra trên gương mặt cô Nguyệt. Cô hướng tới chúng tôi nói:

- Được rồi, vậy mẹ không làm phiền thế giới của hai đứa nữa, nhưng nên nhớ, làm gì cũng phải có chừng mực. _Nghe cô dặn thế là tôi đã đủ hiểu ý rồi, cảm thấy mặt nóng lên nhanh chóng. Tại sao cô có thể nhìn ra chúng tôi có gian tình cơ chứ, tôi cảm thấy vô cùng ủy khuất, sự trong sạch của mình chỉ vì thế mà mất hết rồi.

Sau khi cô Nguyệt rời khỏi phòng, tôi cũng ngay lập tức rời khỏi lòng của Bảo, liếc hắn một cái, không thêm so đo thẳng thừng bước chân vào nhà tắm. Hừ, mới sáng sớm ngày ra đã đưa bốn lưu manh, thật hết nói nói. Nếu sau này lấy về rồi không biết sáng ra đến giờ nào mới có thể rời giường đây? Tôi suy nghĩ vấn đề này, không khỏi phiền não một chút. Lát sau phát hiện mình thế mà lại có suy nghĩ lấy hắn, cảm thấy vô cùng kinh hãi, ở trong nhà tắm thanh tịnh hồi lâu mới chịu bước ra.

Ngày hôm nay đến trường, tôi bị Trần Khoa chặn ngay ngoài cổng. Nghĩ đến chuyện hôm qua hắn làm, tôi vẫn không cách nào nguôi giận nổi. Theo chân Bảo bước xuống xe, tôi kéo kéo áo hắn, nói khẽ:

- Giúp tôi chặn anh ta lại, tôi hôm nay không muốn gặp anh ta.

- Tôi tưởng em nói mình chung thủy với “nó”? _Bảo giễu cợt hỏi lại.

- Anh không muốn thì thôi vậy, dẫu sao anh không ngăn, tôi trực tiếp đối mặt với anh ta, chờ nghe anh ta giải thích vậy. Tôi là đang cho anh cơ hội đấy, thật sự không cần sao? _Tôi biết Bảo khích tướng tôi, nhưng tôi cũng không có để bị trúng kế như thế. Ngược lại tôi lại muốn “trưng kẻ tự kẻ”, khích tướng lại hắn. Dẫu sao người nói thích tôi là hắn, nếu hắn còn không hành động, nhân cơ hội này chia rẽ chúng tôi, chỉ sợ chúng tôi gương vỡ lại lành xong, mãi mãi không có cơ hội. Nhưng không phải tôi thật sự nghiêng về phía Bảo, tôi chỉ là muốn để cho Khoa thấy cái giá phải trả khi chọc giận tôi.

- Tốt thôi, nếu em đã hướng đến tôi cầu xin, vậy tôi quyết định tốt bụng một lần, giúp đỡ em. _Bảo nói rồi kéo tôi vào lòng, một tay đưa lên ôm lấy vai tôi, nhỏ giọng nhắc- Lát em không cần để ý đến hắn, đi thẳng một mạch theo tôi vào trong, tôi sẽ đưa em vào tận lớp, đảm bảo hắn không thể chạm đến em dù chỉ là một sợi tóc.

- Hai người... _Thiên Vy mặt nhăn mày nhíu nhìn hai chúng tôi, không biết nói gì hơn, bèn dậm chân tiến về phía Khoa, xem ra là đang giúp tôi hoàn thành ý nguyện ngăn cản hắn. Tôi được Bảo ôm ở trong lòng, tiến vào cổng trường trong ánh mắt khó chịu của Khoa. Thấy tôi, Khoa hô to:

- Thanh, anh muốn nói chuyện, em đứng lại đã._ Thế nhưng, bất chấp tiếng gọi của Khoa và sự giằng co trong lòng của mình, tôi vẫn lạnh lùng tiến về phía trước. Tôi lướt qua Khoa, không kim được lòng mà liếc mắt về phía hắn, thấy hắn đang giằng co với Thiên Vy, lòng lại càng chán nản, một mực theo Bảo vào trong.

Sau khi cô và Bảo khuất dạng sau ngã rẽ của sân trường, Khoa tức giận vò đầu, gặm nhẹ với Thiên Vy:

- Tôi đã nói cậu đừng có cản tôi, cô ấy đã bị thằng anh của cậu đem đi rồi đấy, cậu vừa lòng chưa?

- Khoa, cậu tình ngộ đi, bộ mặt thật của cô ta đã lộ ra rồi cậu không nhìn thấy sao? Cô ta rõ ràng chán ghét cậu, tôi còn nghe thấy cô ta nói với anh tôi đem cô ta đi vì cô ta không muốn thấy cậu. . .

- Thiên Vy, cậu dây dưa như vậy đủ chưa? Tôi thừa nhận tôi rất quý cậu, nhưng cậu không thể ngăn cản tôi thích cô ấy, cậu không nên dây dưa với tôi nữa, như vậy sẽ chỉ khiến tình cảm của chúng ta thêm tệ hơn. Tôi không muốn nhìn thấy cô ấy khóc thêm bất cứ lần nào nữa, cậu cũng biết nếu cậu càng làm cô ấy hiểu lầm, tôi sẽ đau lòng cỡ nào._ Khoa ánh mắt đỏ ngầu tức giận, hắn cố kìm nén mà nói với Thiên Vy, sau đó quay người chuẩn bị đuổi theo.

- Tại sao? Tại sao cậu, rồi anh trai tôi, ngay cả ba mẹ tôi đều thích cô ta như vậy? Cô ta cho mấy người ăn bùa mê thuốc lú gì chứ? _Thiên Vy cắn phẫn hét lên khiến nhiều học sinh qua lại đều tò mò mà ngoái lại nhìn.

- Đó là điều cô ấy xứng đáng được nhận._ Trước khi Khoa đi chỉ bỏ lại câu nói đó khiến Thiên Vy sững sờ. Đó là điều Hoài Thanh đáng được nhận ư? Cô ta có cái gì xứng với những thứ đó? Thiên Vy oán thầm trong lòng, sự căm ghét không cách nào che giấu càng ngày càng lan tỏa không thể kiểm soát nổi. Thiên Vy tâm tâm niệm niệm muốn để Hoài Thanh phải chịu vạ phần thống khổ bởi cô ta cho rằng đó mới là điều mà Hoài Thanh xứng đáng được nhận.

Quả thật được Bảo hậu thuẫn, tôi bình yên trôi qua một buổi sáng và rồi lại buổi chiều. Nhưng khi học tôi không cách nào yên lòng nổi, có nhiều câu hỏi cứ lớn vồn trong đầu làm tôi không thể tập trung, cuối cùng đành ôm một bộ dạng ảo não chán nản xuống phòng y tế. Sao tôi lại không có tiền đồ như thế cơ chứ? Nằm trong phòng y tế suy nghĩ vẩn vơ, cuối cùng ngủ quên lúc nào không biết, lúc tỉnh lại thì thấy sắc trời đã tối và đồng hồ thì điểm sáu rưỡi. Vươn vai rồi ra mở cửa, trong lòng không khỏi trách Bảo muộn như vậy mà cũng không đến tìm tôi. Nhưng khi tôi đưa tay mở cửa phòng y tế thì bất ngờ thay, cửa phòng đã bị khóa lại. Tôi đập đập cửa, gọi vọng ra ngoài mong được bảo vệ phát hiện mà mở cửa cho.

Đáng tiếc rằng lúc này là lúc mọi người về nhà tắm rửa ăn cơm với gia đình, sẽ không có ai nghe thấy tiếng tôi gọi. Tôi có chút hoảng hốt, nhìn quanh phòng một lượt, tìm tới công tắc định bật điện lên cho đỡ sợ. Nhưng hôm nay định sẵn là một ngày xui xẻo của tôi khi mà ngay cả điện cũng bị ngắt mất. Tôi kì thực không có sợ tối, nhưng ở một mình trong một không gian khép kín, lại không có tí ánh đèn nào, không khỏi khiến người khác tưởng tượng lung tung. Lại không nói giờ tôi đang rất đói, cũng không có tâm trí nào mà đi quản quá nhiều chuyện. Dựa người vào cửa, tôi lục cặp sách lấy điện thoại, bật đèn pin lên để chiếu sáng, sau đó bắt đầu từ trong phòng tìm thứ gì đó có thể lấp đầy cái bụng rỗng của mình.

Tuy nhiên, đây là phòng y tế, cho nên ngoài thuốc ra cũng không có thứ gì có thể ăn được. Đi quanh một lượt, tôi phát hiện ngoài thuốc ra cũng chỉ còn mấy gói trà gừng là uống được, đành lấy ra dùng tạm để át đi cơn đói đang cồn cào trong bụng. Đây là lần đầu tiên tôi rơi vào tình cảnh này, cho nên có chút cần phải thích ứng. Nhưng tôi cũng hiểu rằng, trong tình huống càng nguy hiểm thì càng phải bình tĩnh. Chờ sau khi tôi uống trà gừng chống đói xong sẽ lại nghĩ cách để thoát ra ngoài. Vừa nhâm nhi tách trà gừng, tôi vừa suy nghĩ xem rốt cuộc tại sao mình lại bị nhốt ở đây.

Phòng y tế thường xuyên có vài nữ y được trực, cho nên nếu có học sinh ốm quá nặng thì phải gọi điện về ngay cho phụ huynh chứ không thể nào để mặc học sinh ngủ đến tối muộn như thế này được. Lại không nói đến tôi ngủ từ tiết thứ hai, lâu như vậy mà không có ai nữ đánh thức tôi, điều này không phải rất lạ hay sao? Xem chừng đây là có người cố tình nhốt tôi ở đây, hoặc là để cảnh cáo tôi về một chuyện nào đó, hoặc là muốn dạy cho tôi một bài học cho hả lòng hả dạ đây mà. Muốn chinh tôi? Tốt lắm, phải xem kẻ đó có năng lực hay không. Tôi nhâm nhi tách trà gừng nóng, cảm thấy bụng ấm lên đôi chút, cũng không còn cảm giác nôn nao nữa, thỏa mãn xoa xoa bụng.

Hừm, nhốt tôi ở phòng y tế là một lựa chọn không thông minh rồi, bởi chỉ ít ở đây không chỉ có thuốc, lại còn có ít trà gừng để làm ấm bụng, không những thế có gừng còn nếm êm ái, có thể từ từ nghỉ ngơi. Tôi cũng không vội ra ngay, vừa uống vừa nghĩ cách làm sao để dụ rắn ra khỏi hang, tìm ra người cố tình nhốt tôi đây. Suy nghĩ sâu xa một chút, tôi thấy nguyên nhân tôi bị nhốt không tránh khỏi liên quan đến Thiên Bảo, Trần Khoa, Ngọc Quyên, Thiên Vy. Bốn người này hẳn là một trong số họ sẽ là người hãm hại tôi. Lúc đầu phân tích ra, tôi có chút nghi ngờ Ngọc Quyên, hôm qua cô ta mới cùng Bảo cãi nhau, hẳn là người ghét tôi nhất rồi. Nhưng tôi vẫn chưa vội kết luận, bởi tôi sớm đã nghĩ ra được cách để tra rõ kẻ đó rồi.

Trong lúc cô đang thông thả ngồi ở phòng y tế chờ người tới cứu, thì ở bên ngoài lại là một mảnh hỗn loạn. Bảo trước tiên vốn là muốn đến lớp đón Thanh, nhưng lại nghe Quỳnh Thư nói rằng cô đã sớm về trước, lại không thấy vệ sĩ đâu, cho nên đoán là cô không muốn gặp Khoa, lại sợ bị hắn đeo bám, vì thế đã sớm chuẩn về. Yên tâm về nhà trước, lại không nghĩ ngày hôm nay cô lại chơi chiêu mất tích. Cô không có ở nhà, điện thoại lại không gọi được càng khiến Bảo khẩn trương hơn. Cô mất tích một lần đôi lấy sự hoảng loạn và sợ hãi của Bảo, cho nên lần này cô lại mất tích, Bảo vô cùng giận dữ. Sát khí của anh ngùn ngụt bốc lên khiến rất nhiều thuộc hạ trong bang phải sợ hãi, chỉ hận mình không phải kẻ vô hình có thể biến mất trước mắt anh. Liên sau đó, anh phái thuộc hạ điên cuồng tìm kiếm, lại không nghĩ tìm gần một tiếng mà không thu được kết quả. Hai người vệ sĩ tắc trách bị phạt rất nặng khiến ai nấy trong bang đều sợ xanh cả mặt.

Tôi uống xong trà gừng, rất bình tĩnh tắt chế độ máy bay trên điện thoại, gọi cho Bảo. Tôi cũng không hiểu tại sao lúc này người đầu tiên tôi nghĩ đến lại là Bảo, chỉ biết rằng tôi cảm thấy an toàn hơn khi ở cạnh hắn. Quả không làm tôi thất vọng, chưa cần đến một phút đã có người bắt máy, giọng Bảo vô cùng khẩn trương:

- Em đang ở đâu?

- Phòng y tế của trường, tôi ngủ quên nên bị nhốt lại._ Tôi không giải thích quá nhiều, chỉ đơn giản nói như thế để Bảo không chất vấn thêm nữa.

- Chờ tôi, tôi tới đón em! _Bảo dặn xong câu này liền cúp máy, tôi nghe thấy khẽ cười một tiếng, cũng cúp máy theo, rồi ung dung ngồi đợi.

Một lúc sau, cửa phòng y tế chợt hé, một bóng người cao lớn anh tuấn vội vã xông vào phòng, còn chưa chờ tôi kịp phản ứng đã xông đến ôm chầm lấy tôi làm tôi suýt thì bị hất ôm mà nghệt thở chết. Bảo ôm tôi, tôi cảm thấy bên tai vang lên tiếng thở khe khẽ, hiển nhiên là thở phào nhẹ nhõm đây. Tiếp theo đó, một thanh âm trầm thấp mà bá đạo vang lên:

- Lần sau không cho phép tắt máy nữa.

- Ủ! _Tôi rất dễ dàng đáp ứng, căn bản là tôi thấy điều này là cần thiết. Trước đó tôi bật chế độ máy bay là để tiết kiệm pin khi ở trường, cũng không nghĩ tới lại khiến người khác lo lắng như thế. Lúc mở máy ra, tôi thấy có hơn chục cuộc gọi nhờ đều là đến từ Bảo, cảm thấy có chút an ủi. Tôi không hẳn bị bỏ quên, vẫn còn có người vì tôi mà lo lắng, sợ tôi biến mất.

Tôi rất nhanh cùng Bảo trở về, sau khi cùng ăn tối với gia đình, tôi cùng với Bảo làm ở trên giường, mỗi người một việc. Tôi thì nghịch laptop, Bảo lại đang làm bài tập, hiển nhiên là một thanh niên nghiêm túc. Bất chợt, tôi nhớ ra điều quan trọng, liền nói:

- Anh không cảm thấy kì lạ sao? Chuyện tôi bị nhốt không phải vô cớ.

- Tôi đã thấy lạ ngay từ đầu rồi. _Bảo ngừng làm bài tập, đáp lại tôi, sau đó hỏi- Em cảm thấy người nào có khả năng

- Anh hỏi tôi, tôi làm cách nào biết? _Tôi nhún vai đáp- Cũng không phải tôi là người chủ mưu. Nhưng chuyện này có vẻ liên quan rất lớn tới anh và cái đám anti fan của tôi đấy.

- Tôi sẽ giúp em dạy dỗ Ngọc Quyên. _Bảo chắc như đinh đóng cột khiến tôi phát buồn cười. Đặt xuống laptop, tôi nghiêng đầu nhìn hấn, nói:

- Thì ra người ta nói khi tình yêu đến sẽ khiến IQ của con người giảm xuống bằng không là sự thật. Làm sao anh dám khẳng định chuyện này liên quan đến Ngọc Quyên thế.

- Chỉ có cô ấy có khả năng. _Bảo lạnh lùng đáp một câu.

- Chắc chắn, đại thiếu gia của tôi ời, phán đoán nông cạn như anh vậy sau này làm sao làm đại nghiệp? Tương lai sau này anh còn phải quản lí cả cái sản nghiệp lớn thế này, lại không nói còn gánh trên vai cả gia tộc họ Vũ, làm thế nào anh có cái tự tin ấy trong khi anh phán đoán thế này. _Tôi châm chọc nói một câu. Khuôn mặt hấn sau khi nghe tôi châm chọc khẽ lạnh đi vài phần khiến tôi hơi kinh hãi. Tuy nhiên, hấn cũng không có làm gì tôi, chỉ mím môi im lặng, sau đó quay ra hỏi tôi- Em nói đúng, tôi nên thay đổi rồi. Còn em, em có phán đoán thế nào?

- Tôi chưa kết luận được, nhưng tôi có cách rồi. _Tôi nói được một nửa, liếc mắt về phía cửa, có một cảm giác mãnh liệt nói với tôi rằng đằng sau cánh cửa đó có người đang nghe lén. Tôi ngoắc ngoắc Bảo, nói tiếp- Anh ghé sát lại đây, chúng ta thảo luận nhỏ.

- Tại sao phải làm vậy?

- Anh không cảm thấy như thế thân mật hơn sao? _Tôi cười đến vô lại đáp, cố tình áp sát lên người hấn. Hấn nhìn tôi có chút mê mang, ngay sau đó mạnh mẽ kéo tôi vào lòng, hài lòng gật gật đầu- Như thế này mới là thân mật! Được rồi, bây giờ em có thể nói kế sách của mình.

- Tôi thiết nghĩ người hại tôi có ít nhiều cũng liên quan đến anh hoặc Trần Khoa, cho nên tôi sẽ cố gắng thân cận hai người ở trong trường. Kẻ đó có thể không thích điều đó, cho nên sẽ càng ra sức nghĩ cách để hại tôi. Tôi chỉ cần giả vờ lọt lưới, để anh đến bắt tại trận là xong chứ gì? _Tôi thật là thấp giọng, dán vào bên tai hấn nói. Xem chừng người nhìn lên đã ngứa ngáy khó chịu lâu rồi đây. Tôi không phải để phòng những người trong nhà, chỉ là phòng ngừa vạn nhất thôi. Ở trong căn nhà này, người duy nhất tôi thân cận chính là Bảo, cho nên ngoài hấn ra tôi không muốn cho bất cứ ai nghe thấy kế hoạch của mình. Bảo nghe xong rất cung chiêu nheo nhếch mũi tôi, không tiếc lời khen ngợi:

- Bà xã tương lai, em làm việc thật rất chu toàn. Có phải sau này tôi lấy em về nên biết điều lui về hậu phương làm một thê nô không?

- Tôi không thích người đàn ông sợ vợ! _Tôi thẳng thắn nói.

- Haha... Tốt! _Hấn cười to, tỏ vẻ rất cao hứng. Nhìn hấn cười, tôi khẽ nhíu mày, mấy chuyện này rốt cuộc khiến hấn cao hứng ở chỗ nào, cũng có chỗ nào đáng để cười tới vui vẻ như vậy chứ.

Thật ra anh cao hứng là vì cô nói cô không thích người đàn ông sợ vợ, cho nên sau này anh sẽ không cần lo lắng cho quyền uy của mình, cũng có thể dùng nó để bắt nạt cô. Anh cũng không lo lắng cô sẽ không thích ứng được, cũng chẳng muốn làm một "con rùa" suốt ngày bám váy phụ nữ. Anh vẫn cảm thấy may mắn vì người phụ nữ của anh là một người phụ nữ khác biệt, không giống rất nhiều người phụ nữ rất thích trèo lên đầu lên cổ người đàn ông của mình, coi đó là một niềm tự hào cùng kiêu ngạo. Đàn ông đều có tự tôn và kiêu ngạo của mình, cũng chẳng ai muốn quỳ xuống trước uy quyền của người phụ nữ cả. Một người phụ nữ nhường cho người đàn ông của mình nắm quyền, đó mới chính là người phụ nữ biết điều. Chỉ cần người đàn ông đó cũng phải có quy tắc của riêng mình, không được làm người phụ nữ đó thất vọng, mà anh thì tuyệt đối sẽ không để cô phải thất vọng.

Thế là ngày hôm sau, sau khi thương thảo hội nghị với Bảo, tôi cũng phá bỏ sự lạnh nhạt với Khoa. Cho nên, còn chưa chờ tôi bước chân vào lớp, Khoa đã triệu hồi tôi vào phòng thực hành âm nhạc để trống để nói chuyện rõ ràng. Đối diện với nhau, Khoa thẳng thắn nói:

- Thanh, chuyện hôm đó là anh không đúng, anh không nên làm như thế.

- Sau đó thì sao? _Tôi tỏ thái độ dửng dưng.

- Anh xin lỗi, nhưng sự thật là ngày hôm đó anh với Thiên Vy không có gì cả, anh thực sự chỉ thích mình em. Khoa giờ ba ngón tay lên trời cam kết. Đối với lời cam kết không chắc chắn của Khoa, tôi cảm thấy vô cùng thất vọng. Rốt cuộc tôi cũng phát hiện ra mắt nhìn của mình quả thật có vấn đề và rất rất không bình thường. Tôi không hiểu tại sao bản thân lại ngây thơ thích một người con trai như vậy, để đổi lấy bao tổn thương cùng thất vọng. Chờ Khoa nói xong, tôi chỉ lạnh nhạt buông một câu:

- Tôi nhớ chúng ta đã chia tay ngay từ ngày hôm đó rồi, cho nên vấn đề này anh đừng nhắc lại nữa. _Tôi quả quyết nói một câu rồi xoay người rời đi. Tôi cảm thấy mình mệt mỏi rồi, muốn để cho con tim nghỉ ngơi dưỡng sức. Tuy nhiên tôi nghĩ việc này kết thúc quá đơn giản rồi. Còn chưa kịp bước chân ra khỏi cửa lớp thì một vòng tay chắc khỏe từ đằng sau ôm lấy tôi, Khoa tựa đầu vào hõm vai tôi, giọng có vẻ mệt mỏi u uất:

- Em nói xem anh phải làm sao mới có thể níu em quay lại đây.

- Không thể níu được, đừng cố! _Tôi chỉ đơn giản nói một câu như vậy, mong hắn biết điều mà buông tôi ra. Nhưng ngược lại, hắn càng ôm chặt hơn, mặt cọ cọ lên mặt tôi, thờ dãi nói:

- Anh biết em rất tức giận, nhưng đừng tùy hứng như vậy. Tình cảm của chúng ta đã cố gắng được đến bây giờ, em chẳng nhẽ định dễ dàng buông tay như thế? Em có thể, nhưng anh không cam tâm, anh là thật sự đem tình cảm của mình ra, anh không thể để mất em được.

- Anh cần gì phải dây dưa như vậy, sẽ chỉ càng khiến bản thân anh thêm mệt mỏi thôi. Tôi thừa nhận tôi vẫn còn rất thích anh, nhưng anh làm tôi quá thất vọng, anh không thể cự tuyệt những cô gái quan tâm đến anh, anh không thể chỉ có mình tôi, cho nên tôi cảm thấy tôi không nhất thiết phải đem tình cảm đặt trên người anh, để mặc anh treu đùa. _Tôi đem những lời sâu tận tâm can của mình nói ra. Tuy tôi vẫn là một con nhóc non nớt nhưng tôi cũng có tình cảm của mình, tôi không phải không biết yêu là gì.

- Lần này anh thật sự sẽ thay đổi, anh sẽ không để những người khác có cơ hội. Chính em cũng nói em vẫn còn thích anh, vậy hà cớ gì còn ép buộc bản thân. Chúng ta tiếp tục ở bên nhau, được không? _Nghe Khoa nói non, tôi lại cảm thấy mùi lòng. Con gái mà, một khi đã yêu thương ai đó, nhất định sẽ mù quáng mà tin, mù quáng mà yêu, coi người đó như tin ngưỡng mà tồn tại.

- Anh nói thật sao? _Tôi hỏi lại lần nữa để xác định điều mình mong muốn.

- Nếu lần này anh không làm được, anh sẽ mặc em xử lý, em đồng ý không? _Khoa giọng rất chắc chắn. Tôi nghe được đáp án mình muốn, liền buông xuống phòng bị, xoay người lại, chôn mặt trong lồng ngực ấm áp của Khoa, khẽ gật đầu, tay đồng thời vòng lên ôm lấy eo hắn.

Sau khi làm lành, tôi được Khoa đưa về lớp, vẫn là tay trong tay khiến cho nhiều người cảm thấy ghen tị. Tôi đây là đang biểu diễn cho “kẻ hại tôi” xem, tôi muốn kẻ đó tự mình ra mặt. Tôi không thể cứ ngu ngơ ngờ nghệch để mặc cho người khác muốn làm gì thì làm được. Sau vài ngày giăng lưới, quả nhiên kẻ đó hiện thân. Lần này, có người gửi giấy mời tôi vào phòng thực hành âm nhạc để nói chuyện riêng, chuyện có liên quan đến bí mật thân thể của tôi. Tôi thừa biết là cái trò này chỉ là dụ dỗ, dùng với mấy cô nàng bánh bèo thiếu năng còn được, còn đối với tôi thì không có tác dụng. Tôi muốn kẻ đó ra mặt mà đến tận bây giờ mới mắc câu, thật là làm tôi mất công chuẩn bị tốn bao nhiêu thời gian.

Tôi thật sự tò mò về thân thể của mình, nhưng không có nghĩa tôi dễ dàng bị dụ như thế. Bí ẩn thân thể, tôi sẽ tự mình đi tìm lời giải, còn việc trước mắt chính là giải quyết cái người thích đâm sau lưng người khác kia. Cuối giờ, tôi thật sự đã đến, nhưng cũng có sự chuẩn bị từ trước, ít nhất tôi đã xin mượn Khoa chùm chìa khóa dự phòng của trường, nói rằng mình cuối giờ phải ở lại trực nhật, sẽ về muộn nên mượn chìa khóa để khóa cửa, cũng là dự trù cho mình một lối thoát. Tôi đứng ở phòng thực hành âm nhạc chờ hồi lâu, quả nhiên không ai đến. Tôi đang định trở ra thì đúng lúc này, cửa tự nhiên bị chốt lại, “cạch” một tiếng, cửa lúc này rất nhanh liền bị khóa.

Thấy cửa bị khóa, tôi khẽ cau môi cười một tiếng, lập tức nháy điện thoại cho Bảo. Quả không làm tôi thất vọng, thời gian còn chưa tới năm phút, bên ngoài đã vang lên tiếng của Bảo:

- Thiên Vy! _Nghe hắn gọi một tiếng, tôi cũng ngỡ ngàng, vội vàng lúi từ trong cặp chùm chìa khóa rồi mở khóa cửa.

- Là chị sao? _Thấy cô ta ở đó, tôi cũng rất kinh ngạc. Mặc dù tôi đã khoanh vùng những kẻ có khả năng nhưng cũng không nghĩ tới thực sự là Thiên Vy làm. Vì qua hơn một năm nay, mặc dù thái độ cô ấy đối với tôi thật sự là không tốt, nhưng cũng chưa từng động thủ với tôi. Chúng tôi ở cùng một nhà nhưng rất hạn chế phải tiếp xúc, tuy nhiên cũng vẫn là kính trọng nhau như khách, lại không nghĩ kẻ không có khả năng nhất hôm nay lại làm ra hành động lớn mật này.

- Đúng, là tôi! Tôi xem cô cũng phải sớm biết rồi chứ, còn ở đây giả bộ. _Thiên Vy bị bắt nhưng trông cô ta rất bình tĩnh, chẳng có vẻ gì là sợ, xem ra đã có chuẩn bị tâm lý từ trước rồi. Tuy nhiên, câu nói dửng dưng của cô ta lại khiến mặt Bảo nổi lên sát khí nồng đậm. Tôi có chút hơi lo lắng anh em nhà họ sẽ vì tôi mà bất hòa, cho nên, tôi nhắc:

- Muốn cảnh cáo tôi thì đừng làm cái loại việc cù rích này, thật là làm nhục IQ của chị đấy, cũng làm tốn thời gian của tôi nữa. Nói xem, bất mãn với tôi ở điểm nào? _Tôi đây là đang cho cô ta cơ hội giải thích đấy, tốt nhất cô ta nên thông minh một chút, nắm cho tốt thời cơ, đừng để tôi uống phỉ tâm tư.

- Cô muốn làm thế nào thì làm, tôi không có gì để giải thích. _Sự thật chứng minh, cô nàng này không chỉ là một kẻ nảo tàn mà còn là một cô gái vô cùng kiêu căng hống hách, đúng chất tiểu thư làm người khác sôi máu. Tôi thấy Bảo nín nhịn này giờ đến mức gân xanh nổi đầy trán rồi, cơ hồ lúc này hắn thật muốn tiến đến “đay dỗ” thật tốt cô em gái được nuông chiều quá sinh hư này rồi. Bị Thiên Vy coi thường, tôi như tạo thành thói quen, cũng không tức giận, chỉ chậm rãi đi về phía Bảo, vừa đi vừa nói:

- Thanh danh mẹ chị về vang như thế, bà ấy cũng là một người phụ nữ thông minh, vì sao lại có thể sinh ra đứa con gái không những vô dụng mà còn

không biết điều như chị nhỉ? _Tôi trào phúng nói, thoáng thấy nét kinh ngạc trên mặt Bảo, tôi khẽ đánh ánh mắt, nhắc hấn không cần thiết phải nhúng tay vào. Chuyện của phụ nữ tốt nhất nên để phụ nữ tự giải quyết với nhau thì tốt hơn.

- Mày... _Thiên Vy lúc này cũng không giữ được vẻ bình tĩnh nữa, mặt lập tức đỏ lên trông rất dữ tợn, con ngươi trợn to, miệng lắp bắp không thốt lên lời.

- Tôi biết chị không thích tôi, nhưng tôi cũng không làm gì đến mức khiến chị phải ghét tôi như thế chứ?

- Mày nghĩ mày còn không đủ đáng ghét? Mày chính là cái đũa con gái không biết xấu hổ, một chân đạp hai thuyền, không những đùa bỡn tình cảm của anh tao lại còn dây dưa không dứt với Khoa...

- Thì ra chị vẫn chưa dứt tình với Khoa à? Đáng buồn thật đấy, tôi cũng không cách nào nhường anh ta cho chị. Với lại trước đây tôi từng đề nghị chia tay với anh ta, nhưng anh ta lại cứ muốn dây dưa với tôi, không phải do tôi níu kéo anh ta. Tiếc đây tôi cũng nói cho chị một lần, tình cảm thì không nên cưỡng cầu, giống như chị không thích tôi, tôi cưỡng cầu cũng vô ích! _Tôi nói xong, kéo tay Bảo, nói- Muộn rồi, chúng ta về thôi, đừng để mẹ anh lo lắng.

Tôi cùng Bảo rời đi, vừa đi hấn vừa thắc mắc:

- Em lại dễ dàng tha cho nó, liệu sau này nó còn làm khó dễ em?

- Anh lại mong tôi trừng trị em gái anh thế cơ à? Biết thế tôi mạnh tay thêm tí nữa. Nhưng lần này là lần đầu, tôi vẫn nên khoan nhượng một chút. Lại không nói chị ta cũng không hấn xấu, chẳng qua do sự đồ kị làm mờ mắt thôi, nếu còn có lần sau, tôi sẽ không ra tay nữa, mặc anh em các người tự xử. Dẫu sao lần này là liên quan đến tôi, tôi cũng không muốn vì tôi khiến gia đình các người bất hòa, bao nhiêu tai tiếng lại để tôi gánh chắc. _Ngừng một lát, tôi đề nghị- Anh cũng thấy rồi đấy, chị ta không ưa tôi vì tôi dây dưa với quá nhiều người, cho nên chúng ta tạm thời vẫn nên tách ra thì hơn, không nên kích động em gái anh nữa, không chị ta lại nổi điên làm chuyện gì quá đáng cũng không chừng.

Bảo nghe lời đề nghị của tôi chợt dừng lại, nắm lấy cổ tay tôi kéo về phía hấn, mắt híp lại đầy vẻ nguy hiểm, giọng cũng lạnh đi vài phần:

- Em chỉ là đang lấy lý do để rời xa tôi! Đây rõ ràng là một câu khẳng định, tôi cũng không phủ nhận, chỉ nhún vai, vô tội đáp- Anh tự đi mà suy xét cho kĩ, dẫu sao chúng ta còn rất nhiều thời gian mới đến lúc kết hôn, tôi mong anh cho tôi tự do.

- Tôi có thể cho em tự do, nhưng không cho phép em rời khỏi con mắt của tôi. _Bảo buông tôi ra, chỉ lạnh lùng nói một câu xong sải bước về phía trước, cũng không quay đầu lại nghe câu trả lời của tôi. Tôi nhìn hấn, bủn bủn môi, cũng không đáp, tôi chờ xem hấn còn hứng thú với tôi đến lúc nào.

Sau khi chúng tôi về đến nhà, trải qua bữa cơm gia đình ấm cúng, sau đó tôi được cô Nguyệt triệu tập gặp riêng, xem ra là chuẩn bị “hỏi han” về vấn đề của Thiên Vy rồi. Vừa vào trong phòng, không kịp chờ cô lên tiếng, tôi đánh phủ đầu ngay:

- Cô gọi cháu là vì chuyện của chị Thiên Vy phải không?

- Nói thử xem! _Cô Nguyệt không nói rõ ràng mà chỉ ngắn gọn ra chiều cho tôi cơ hội giải thích. Tôi cũng biết điều nhanh chóng chớp lấy thời cơ:

- Chị ấy có ý muốn cảnh cáo cháu bằng cách nhốt cháu trong phòng học, cho nên cháu hôm nay mới nói những lời như thế. Nhưng cô yên tâm, cháu cũng không có ý định trả thù gì chị ấy đâu.

- Hoài Thanh, tư chất cháu rất tốt, rất thông minh, đáng tiếc ba mẹ cháu lại để khả năng của cháu bị mai một thế này. Nhưng đây mới chỉ là bước đi khởi đầu thôi, những bước đi sau cháu cần phải tự mình suy xét kĩ lưỡng, đừng để sai một li đi một dặm là được. Còn Thiên Vy, cô sẽ răn đe nó, coi như đây là bài học đầu đời nó cần học. _Cô Nguyệt dùng hàm ý để nhắc nhở tôi.

Tôi dù không hiểu nhưng cũng gật đầu tiếp thu, cũng không có chấp hời cho đến cùng để tìm ra đáp án cho sự thắc mắc của mình. Người ta không muốn nói, tôi không thể ép. Tôi vẫn có thời gian để chờ người ta tự mình đem đáp án tới trước mặt tôi.

Thế là nhờ cô Nguyệt, từ đây Thiên Vy không làm ra hành động nào quá đáng, tôi cũng không gặp lại Ngọc Quyên trong một thời gian dài, xem chừng Bảo đã xử lí ổn thỏa rồi. Tôi lại trở lại tháng ngày sống phiêu dạt yên tĩnh, vẫn nói chuyện yêu đương với Khoa như bình thường. Hôm nay cũng như vậy, tôi với Khoa lại hẹn nhau lượn lờ trong thư viện, sau đó thì đi dạo phố nói chuyện phiếm. Hai chúng tôi tay trong tay đi trên đường lớn, vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, thỉnh thoảng lại ôm nhau một chút, thơm nhau một cái, làm ra vài hành động thân mật mà những người yêu nhau nên có.

Khoa cũng rất biết giữ lời khi giữ khoảng cách với Thiên Vy cũng như nhiều cô gái có ý muốn theo đuổi hấn khác. Chúng tôi lại trở về thời kì yêu đương nồng nàn như trước đây, tôi cũng phân rõ khoảng cách với Bảo, tôi biết điều đó khiến hấn không vui nhưng còn hơn là cứ lún sâu vào để rồi không dứt ra được. Tôi chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ kết hôn với hấn, ngộ nhờ tương lai tôi cũng không thích hấn và có khả năng sẽ lấy một người khác thì rất khó nói, dẫu sao đường đời còn dài, đâu ai biết trước được tương lai cơ chứ. Tôi chỉ mong những việc tôi làm Bảo có thể hiểu và cũng tránh xa tôi để hấn không quá buồn khi hai chúng tôi không thể đi chung một con đường.

Tôi cùng với Khoa ngồi xuống hàng ghế dài trước gốc cây Tình Nhân già, vừa trò chuyện vừa ôm ấp nhau. Bỗng tôi thấy xa xa có một hàng kem, liền kéo hấn ra chỗ đó để mua. Ai ngờ đâu, tôi còn chưa kịp nhận lấy cây kem trên tay người bán hàng thì Khoa đã kéo tôi chạy như bay. Tôi sợ hãi quay lại nhìn, thấy một tốp người trông rất dữ tợn đang đuổi theo chúng tôi. Tôi cùng Khoa chạy thật nhanh, cố gắng cắt đuôi bọn chúng. Tôi cũng không rõ là chúng nhắm vào ai, nhưng cho dù chúng nhắm vào ai trong hai chúng tôi thì điều đó cũng không hề tốt đẹp chút nào. Khoa muốn chúng tôi chia ra mỗi người một ngã để đánh lạc hướng chúng, nhưng tôi không đồng ý. Bởi đơn giản một khi chúng tôi mà tách ra, đối phương bị thương hay không cũng không biết, sẽ không thể tương trợ lẫn nhau, điều đó là một trở ngại lớn.

Chúng tôi bị dồn vào một ngõ cụt, vẫn là cái chiêu cũ ý đồ ăn hiếp ỉt, cả một lũ “đầu trâu mặt ngựa” trông rất dữ tợn bao vây lấy chúng tôi, có khoảng gần hai chục người về mặt khó gần, không nói không rằng trực tiếp lao vào hai người chúng tôi. Mặc dù chúng tôi có phản kháng nhưng dù sao chúng tôi vẫn còn rất trẻ, sức lực làm sao so được với đám đầu gấu suốt ngày đâm đá thành thói quen, đòn mà chúng tôi ra chỉ như mèo cào đối với họ, tôi rất nhanh chóng bị khống chế. Lần bị làm khó này, tôi trong lòng rất nghi ngờ, phần lớn đều là hướng đến Ngọc Quyên. Tuy nhiên bởi vì đạo gần đây cô ta quá yên phận nên tôi không tìm được lí do để lí giải cho sự nghi ngờ của mình.

Gần hai chục người sau khi khống chế chúng tôi, bọn chúng liền tách hai chúng tôi mỗi đứa một góc. Chúng để cho khoảng ba tên cao to đen hôi giữ chặt lấy tôi, làm tôi không cách gì gãy ra được, lũ còn lại thì lao vào xử lí Khoa. Điều này khiến tôi khó hiểu vô cùng, chúng chỉ để tôi đứng nhìn, cũng không động chạm gì đến tôi mà chỉ tập trung đánh Khoa. Nhìn Khoa bị đánh lăn lộn dưới đất, tôi cảm tưởng lòng mình như bị cắt thành từng khúc. Tôi điên cuồng giãy giụa, hết cần rồi đá hông lao vào cứu Khoa, nhưng đến cuối cùng vô lực. Tôi hét âm lên:

- Lũ khốn, chúng mày là ai, bỏ tao ra! Khoa, anh mau chạy đi, đừng bận tâm đến em, bọn họ sẽ không làm gì em đâu. _Bởi vì tôi biết một khi chúng đã không động đến tôi ắt hẳn là còn có người phía sau sai khiến, có thể là chúng muốn bắt tôi đến gặp người đó, cho nên tôi cũng không quá bận tâm安危 của mình lúc này. Hơn nữa tôi còn có hậu thuẫn vững chắc là Bảo ở đằng sau lưng cơ mà. Mặc dù hai chúng tôi không hẳn là thân thiết nhưng hơn một năm qua, chúng tôi cũng có chút tình cảm bạn bè, tạm coi như có thể nhờ cậy được.

- Hự...hự...anh không sao, anh vẫn còn chịu đựng được. Anh tuyệt đối sẽ không vứt bỏ em ở đây đối mặt một mình. _Khoa lăn lê bò toài dưới đất, khó khăn nói. Khuôn mặt hần thống khổ nhăn lại, cả cơ thể lăn lộn dưới đất khiến tôi nhìn mà lòng đau như cắt.

- Anh ngốc quá, bọn chúng sẽ không làm gì em đâu, anh chạy trước đi. _Tôi cố chấp khuyên, cũng không ngừng đẩy dụa. Nhưng tôi càng giãy càng kiệt sức, còn Khoa nằm dưới đất cũng trở nên chật vật vô cùng.

- Đánh nó đi, đánh mạnh vào, đánh càng mạnh càng có thưởng. _Một tên giữ tôi hào hứng hô.

- Đừng đánh nữa, xin các người đừng đánh nữa, các người muốn gì cứ nói với tôi, đừng đánh nữa. _Tôi thống khổ gào lên, sự bất lực khiến tôi trở nên giống như một con ngốc. Chính mắt thấy người mình yêu thương bị đánh mà mình chỉ có thể lực bất tòng tâm, tôi đau đến mức không thở được. Nước mắt không kìm nén được thì nhau rơi xuống ướt đầm hai bên gò má, tôi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, lòng tâm niệm niệm mong thời khắc này qua thật nhanh.

Một lúc lâu sau, bọn họ đánh thỏa thích, cuối cùng cũng buông tha cho chúng tôi. Những kẻ giữ lấy tôi thả tôi ra, nhưng chân tôi như vô lực, lập tức xụi lơ trên mặt đất, khuôn mặt mờ đục trong làn nước mắt chưa khô. Trước khi đi, bọn họ hạ hê để lại một câu nói cảnh cáo Khoa:

- Mày dám động đến người phụ nữ của thiếu chủ, đây chỉ là đòn cảnh cáo thôi. Nhớ lần sau đừng có dây dưa với người phụ nữ của thiếu chủ bang Thiên Điều bọn tao, không mày chết chắc rồi, thẳng ranh! Anh em, chúng ta đi, về báo cáo với thiếu chủ. _Tôi uất ức ngược mắt trừng bọn họ, lại phát hiện trên cánh tay của bọn họ có xăm hình con chim điêu rất to, nhất thời cảm thấy có chút mạnh mẽ. Chuyện này tôi tuyệt đối sẽ không cho qua dễ dàng như thế, dám động đến người bên cạnh tôi, bọn chúng tuyệt đối sẽ không được chết từ tế.

Sau khi bọn chúng bỏ đi hết, tôi vội vàng chạy đến chỗ Khoa. Hắn vẫn nằm im bất động, đôi mắt nhắm nghiền, khuôn mặt nhem nhuốc bị thâm tím rất nhiều chỗ, thậm chí bên khóe miệng hắn còn rỉ ra ít máu, bộ quần áo trên người hắn sau khi bị dầy vò trở nên nhàu nhĩ trông thảm hại vô cùng. Tôi vội vàng nâng hắn lên, vỗ vỗ mặt hắn, gọi:

- Khoa, đừng dọa em, anh tỉnh lại đi. _Tôi nói trong tiếng nức nở nhẹ. Thế nhưng, bất chấp tôi gọi thế nào, Khoa vẫn không hề nhúc nhích. Cả thân hình cao lớn của hắn mềm oặt, xụi lơ trong ngực tôi. Trong lòng tôi dâng lên sự sợ hãi và bất an, tôi rất sợ hắn sẽ xảy ra chuyện. Run rẩy lôi từ trong túi ra chiếc điện thoại di động, tôi vội gọi cấp cứu.

Suốt đoạn đường đến bệnh viện, tôi không dám buông Khoa ra dù chỉ một khắc, tôi rất sợ hắn sẽ trút hơi thở cuối cùng vào một lúc nào đó mà tôi không để ý. Nước mắt trên mặt đã khô, tôi vô hồn nhìn vào khuôn mặt bị đánh đến mức biến dạng, không cách nào liên tưởng đến một Trần Khoa điển trai trước kia. Hắn bị như vậy, chung quy là tại tôi. Nếu cẩn thận mà suy nghĩ, mấy tên đầu gấu kia nhận lệnh làm việc, ắt hẳn không thể nào có ngoại lệ không đánh phụ nữ, cho nên tôi nghi ngờ kẻ đứng đằng sau bọn họ có lẽ là người quen thuộc với tôi, hơn nữa chỉ muốn cảnh cáo hắn, không muốn làm tổn thương tôi. Bởi lẽ bọn họ đã không động đến một cọng tóc của tôi, ắt hẳn người đằng sau là người không mong muốn nhất. Tôi nghi ngờ đây là một cái âm mưu được thiết lập ra là để nhắm vào tôi.

Cẩn thận suy xét, bọn họ có tình lặp lại hai lần “người phụ nữ của thiếu chủ”, lại còn liên quan đến giới hắc đạo, xem ra là không đơn giản rồi. Nhưng tôi cũng đâu có quen với người của giới hắc đạo. Hắc đạo? Ngọc Quyên? Thiên Bảo? Vừa nhắc đến hắc đạo, tôi bỗng nhớ ra thanh mai trúc mã của Bảo – Ngọc Quyên hình như là con gái của trùm hắc đạo nổi tiếng Vương Hạo Thiên. Nếu bình thường tôi không biết được bọn họ đâu, nhưng một năm nay, vì dễ tiện lợi hơn cho việc điều tra thân thế của bản thân, nên tôi đã nghe ngóng thông tin của những người thân cận bên cạnh gia tộc họ Vũ, và bất ngờ chính là thông tin của Ngọc Quyên. Tuy nhiên, Ngọc Quyên cũng không có khả năng, bởi cô ta căn bản chỉ ghét mình tôi, cho nên không có chuyện cô ta phái người đi mà lại không đụng vào tôi. Có quá nhiều sự nghi hoặc khiến tôi không cách nào tháo gỡ, chỉ có thể đi được đến đâu tính đến đó thôi. Tôi đưa Khoa đến bệnh viện, nhanh chóng chuyển hắn vào phòng cấp cứu, một lát sau thì hiệu trưởng cũng đến để xử lí sự việc.

-----oOo-----Hết chương 10-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Đời Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 11: Bị Bắt Cóc:

Tôi đứng ở ngoài phòng bệnh của Khoa, vòng vo nửa ngày mới bước vào. Lúc này Khoa đang nhắm mắt an tĩnh nằm trên giường, khuôn mặt bị đánh đến biến dạng khiến tôi không khỏi xót xa. Đứng bên cạnh hiệu trưởng, tôi cảm thấy vô cùng khó xử và có lỗi, cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói:

- Hiệu trưởng, em xin lỗi! Là do em nên anh Khoa mới bị đánh thành ra như vậy.
- Chuyện đã rồi, xin lỗi cũng vô dụng. Em biết bọn chúng là ai không? _Hiệu trưởng giọng nghiêm nghị nói, khuôn mặt càng ngày càng lạnh khiến tôi có chút sợ hãi. Tôi đáp:
- Chuyện không đơn giản đâu thầy, nếu là lũ du côn thông thường thì em nhất định sẽ báo cảnh sát.

Nhưng lần này là liên quan đến hắc đạo đấy, bọn chúng là người của Thiên Điều bang. _Tôi lo lắng nói ra suy nghĩ của mình.

- Em xác định? _Thầy hơi đẩy gọng kính, khuôn mặt nghiêm nghị thoáng chốc đã nhuộm thêm vài tia kinh hãi. Tôi thì thấy rất bình thường, bất cứ ai khi nghe con của mình dính dáng đến xã hội đen đều vô cùng sợ hãi, tôi cho rằng đây chính là phản ứng rất bình thường.

Tôi gật đầu xác nhận, cũng đang định lên tiếng giải thích rõ ràng thì bỗng nhiên một bóng người cao lớn anh tuấn vội vàng lao vào phòng, ôm chặt lấy tôi, sự lo lắng hiện hữu rõ trên gương mặt, hần nhẹ thở phào khi thấy tôi không sao. Thiên Bảo trầm thấp nói:

- Thật may em không sao.
- Khụ! _Hiệu trưởng ho một tiếng để thể hiện sự có mặt của mình, nhưng Bảo vẫn cố chấp không chịu buông tôi ra, làm tôi chỉ có thể giằng giụa trong âm thầm.

Ngay sau Bảo là cô Nguyệt và Thiên Vy, còn ba mẹ tôi vẫn đang trong đợt công tác nên không thể về. Tôi cũng cảm thấy khó hiểu, dạo gần đây ba mẹ tôi bận bịu hơn bình thường, cứ một tháng thì chỉ có một tuần là ở nhà. Lần nào họ về cũng mua cho tôi rất nhiều quà, nhưng tôi càng ngày càng cảm thấy lòng lạnh lẽo. Họ dường như quá mải mê với công việc đến nỗi quên tôi rồi, mua đồ cho tôi cũng chỉ theo trách nhiệm thôi chẳng? Biết mình ngóng cũng không chờ được ba mẹ đến hỏi thăm, cho nên tôi cụp mắt xuống, yên lặng vùi đầu vào ngực Bảo, im lặng không nói, nhường lại cục diện cho người lớn xử lí. Thiên Vy lúc này đã ngồi xuống bên cạnh Khoa, nước mắt lưng tròng nắm lấy tay hắn. Tôi cảm thấy hơi khó chịu, nhưng cũng biết mình không thể can thiệp được, cũng như tôi không thể ngăn cản Bảo ôm lấy tôi.

- Trần Tuấn, cậu có ý xử lí việc này thế nào? _Ở trong lòng Bảo tôi đóng tai lên nghe cô Nguyệt nói chuyện với hiệu trưởng.
- Như Nguyệt, cậu xác định cậu không có cho người đi chứ? _Dù giọng hiệu trưởng đã đè nén hết sức nhưng tôi vẫn nghe thấy được, cảm thấy có chút ngạc nhiên. Chỉ qua câu nói này của hiệu trưởng, tôi cũng xác định được đến khoảng 70% cái bang Thiên Điều kia có liên quan đến nhà họ Vũ.
- Bảo, buông tôi ra, khó thở quá! _Tôi giẫy ra, tôi thật muốn đến gần nghe cho rõ. Nhưng Bảo lại cố chấp như một đứa trẻ con, đáp- Không muốn buông! Em có biết hôm nay nghe chuyện em với hắn xảy ra chuyện, tôi đã khó chịu như thế nào không? Nếu không phải em không có việc gì, tôi tuyệt đối sẽ không để yên cho hắn đâu.
- Đừng cố chấp như đứa trẻ thế, bây giờ người nằm liệt giường cũng không phải là tôi, anh đừng lo lắng thái quá nữa, buông ra đi! _Tôi dỗ dành, cảm thấy vô cùng bất lực khi phải dỗ một đứa trẻ to xác như vậy.

- Bảo, buông em nó ra, mẹ có chuyện cần nói! _Lúc này, không chờ Bảo đồng ý thì cô Nguyệt đã lên tiếng giải vây cho tôi. Tôi biết cô Nguyệt muốn nói với tôi chuyện gì, cho nên vội đẩy Bảo ra. Bảo nghe mẹ mình nói như vậy cũng rất biết điều, không quấn lấy tôi nữa mà trở nên nghiêm chỉnh hơn, quả là một đứa trẻ dễ bảo. Tôi theo cô Nguyệt ra hành lang, Bảo cũng không đi theo mà rất ngoan ngoãn ở trong phòng bệnh, sự thay đổi quá nhanh của hắn làm tôi phải nhìn hắn bằng con mắt khác đấy.

Bên ngoài hành lang bệnh viện, cô Nguyệt rất yên lặng, cũng không lên tiếng truy hỏi tôi mọi việc, cô chắc chắn đang chờ tôi tự mình nói ra. Cô không chủ động thì tôi đành giành lấy quyền vậy, tôi nhanh chóng hỏi:

- Cô Nguyệt, cháu có thể biết người đứng đầu bang Thiên Điều là ai không ạ?
- Cháu biết rồi định làm gì tiếp theo? _Cô Nguyệt hỏi lại.
- Cháu cũng chưa biết, cháu còn quá nhỏ, không đủ năng lực để đối đầu với bọn họ, nhưng cháu cũng không thể vì không đấu lại mà cho qua dễ như thế, cái gì cũng phải có nguyên nhân của nó. Cháu muốn biết người đứng đầu là ai, có quen với chúng cháu hay không và có thù oán gì để còn hóa giải, cháu không muốn gặp tình trạng này thêm bất kì lần nào nữa. _Tôi giải thích rõ ràng.
- Nếu bọn họ kiên quyết không tha cho cháu? _Cô Nguyệt như đang thử lòng tôi vậy, không trực tiếp nói đáp án cho tôi. Tôi nghe câu hỏi của cô, cảm thấy lòng bẽ tắc, im lặng cắn cắn môi, một lát sau mới đáp:
- Vậy thì cháu đành đến một chiêu tiếp một chiêu vậy, cháu không thể cứ mãi chịu đựng như thế đâu. Cô Nguyệt, cháu có thể biết được đáp án chưa ạ? _Tôi là người không thích vòng vo tí nào, nhưng với người phụ nữ trước mặt này, tôi biết mình không thể không kính trọng. Không phải bởi vì tôi sợ hãi

bà ấy, mà đơn giản bà ấy là trưởng bối, hơn nữa trên người bà ấy còn một loại uy nghiêm mà người khác không thể xâm phạm

- Người đứng đầu bang Thiên Điều... là chú Kỳ - ba của Thiên Bảo. _Cô Nguyệt chậm rãi nói, nhưng câu trả lời lại mang đến một đáp án hết sức bất ngờ, như sét đánh giữa trời quang, tôi không dám tin trân trân nhìn cô Nguyệt. Không phải trùng hợp như thế chứ? Tuy nhiên, chỉ ngạc nhiên mất một lúc, tôi lại trở về về bình tĩnh thường ngày, cô Nguyệt dường như đọc thấu tâm tư tôi, khẽ gạt đầu hải lòng rồi hỏi:

- Cháu có suy nghĩ gì về vụ việc lần này?

- Vậy thì chắc chắn là có kẻ giở trò rồi. Kẻ đánh chúng cháu trên cánh tay có xăm một hình con chim điều khá to, bọn họ lúc nói còn rất huênh hoang và nhắc đi nhắc lại một cụm từ “người phụ nữ của thiếu chủ bang Thiên Điều”. Nếu là chú Kỳ thì cháu nghĩ sẽ liên quan đến cô, chứ không phải chúng cháu.

- Thiếu chủ Thiên Điều là Thiên Bảo! Sau bang chủ là thiếu chủ, là người được chọn để kế nghiệp. Chú Kỳ chính là bang chủ! _Lần này cô Nguyệt không vòng vo tam quốc nữa mà đi thẳng vào vấn đề. Tôi nghe đáp án này cũng không còn quá ngạc nhiên nữa mà thay vào đó là trầm tư, tôi đang suy xét xem nên tin Bảo không có tội như thế nào đây? Mọi chuyện càng ngày càng rối rắm, trong khi đáp án lại lẫn lộn với đồng dối trá làm tôi bị nhiễu loạn.

Bà Nguyệt sớm đã nắm trong tay đáp án, nhưng bà vẫn không lên tiếng bởi bà muốn để cô dùng chính tư duy của bản thân để nắm rõ vấn đề, chứ không phải là thông qua lời nói của người khác mà biết vấn đề một cách nông cạn. Đây là con dâu được chọn sẵn của nhà họ Vũ, nếu cô không có năng lực, sớm hay muộn cũng bị đào thải khỏi một gia tộc lớn. Bà quả thật rất ưng ý với cô, nhưng chỉ ưng ý không thôi cũng không giải quyết được gì, gia tộc họ Vũ có thể phát triển đều phải dựa vào năng lực của các thành viên. Con dâu được chọn, cho dù có được yêu quý đến mấy mà không có năng lực thì cũng chỉ là kẻ vô dụng thôi. Quả không làm bà thất vọng, một lát sau bà đã có câu trả lời như ý:

- Cháu tin anh Bảo không thể nào là người ra lệnh bởi nếu anh ấy muốn ra tay nhất định sẽ giết cháu. Cháu không cho rằng mình hiểu anh ấy, nhưng cháu có lòng tin. Lại không nói, những người này hành sự quả thật có quá nhiều lỗ hổng, không giống với phong cách của anh Bảo. Anh Bảo dù vẫn không thể coi là người nhiều mưu mẹo nhưng cháu cho rằng anh ấy hành sự rất cẩn trọng, không để tạo ra lỗ hổng cho người khác nắm thóp. Bọn họ...theo cháu suy đoán thì chính là đang diễn trò cho cháu xem, nhằm chia rẽ mối quan hệ giữa cháu và mọi người. Cháu cũng không rõ gia đình mình có kẻ thù hay không, nhưng dù người bày trò là nhằm vào mục đích gì thì cũng không tốt đẹp chút nào. Đây chỉ là suy đoán của cháu thôi. _Tôi được cô Nguyệt cho thời gian suy nghĩ nên đã nghĩ rất kỹ, suy đi tính lại cuối cùng mới rút ra được kết luận này. Ngoài mong đợi tôi lại nhận được sự tán thưởng của cô Nguyệt:

- Suy nghĩ rất cẩn kẽ! Quả thật gia tộc họ Vũ vừa hoạt động tại giới hắc đạo vừa hoạt động ở giới bạch đạo đã thu về không ít kẻ thù, sắp tới cô nhất định sẽ điều tra và cho cháu câu trả lời thích đáng. _Cô Nguyệt cam kết. Nghe được những lời vô cùng nghiêm túc của người lớn đôi lúc làm tôi cảm thấy áp lực giống như nếu mình không góp một phần sức lực vào trong đó sẽ thật có lỗi vậy. Từ lúc nói chuyện với cô Nguyệt, tôi thấy mình giống như đang làm đại sự mà cần phải dồn hết tâm huyết, nhưng tôi cũng rất thất vọng một điều:

- Cô Nguyệt...bí mật lớn như vậy cô cũng nói với cháu, cô không sợ sẽ bị lộ hay sao ạ?

- Người thông minh biết điều gì là cần thiết cho mình. _Cô Nguyệt chỉ nói một câu như thế đủ để tôi hiểu cô không những không lo lắng tôi sẽ đem loại chuyện này tiết lộ mà còn rất có lòng tin vào tôi. Có thể nói đây cũng là cơ hội để tôi chứng tỏ bản thân có năng lực. Tôi cũng không rõ tại sao tôi phải chứng minh mình có năng lực trước mặt người khác, tôi có năng lực hay không tự tôi biết mà. Nhưng tôi cũng đặc biệt không thích người khác nhìn tôi với một ánh mắt như thể tôi vô cùng vô dụng vậy.

Sau ngày hôm ấy, dù không được cô Nguyệt chỉ bảo đường đi nước bước nhưng tôi sớm đã có kế hoạch rồi. Tôi mang chuyện này nói với Bảo, tôi muốn tương kế tựu kế dụ kẻ chủ mưu ra, tôi càng muốn xem kẻ nào lại cả gan đối đầu với nhà họ Vũ như thế. Tôi giả vờ làm âm mưu với gia đình nhà họ Vũ, sau đó kéo vali về nhà ba mẹ. Tôi đã lựa rất chuẩn thời gian họ đi công tác về để kẻ tội, tôi tin chắc ba mẹ tôi đều biết chuyện nhà họ Vũ có dính dáng tới hắc đạo. Bởi nếu họ không rõ đối tượng thông gia của mình ắt hẳn không bao giờ yên tâm giao con gái cho những người đó, trừ phi...lòng dạ họ quá sắt đá. Tôi đã lớn đến từng tuổi này rồi, tôi đủ phân biệt được rốt cuộc ba mẹ tôi có phải lòng dạ sắt đá hay không.

Chuyện này tôi cũng không kể với Quỳnh Thư, thứ nhất là tôi không muốn làm liên lụy tới con nhỏ. Nhỏ vốn dĩ cũng chỉ là một người bình thường như bao người khác, không đáng bị tôi lôi kéo vào loại chuyện đáng sợ oan uổng tình thù này. Thứ hai, hiện tại nhỏ đã tìm được một nửa mà mình thích, tôi càng không muốn làm phiền nhỏ, khiến nhỏ lo lắng mà hao tâm tổn phí cho tôi mà lạnh nhạt với anh chàng kia thì tôi thật cảm thấy có lỗi. Tuy nhiên, tôi cũng rất tò mò không biết anh chàng kia là người phương nào mà nhỏ giấu kỹ như thế. Hiện tại, việc quan trọng nhất cần phải xử lý chính là lôi kẻ cầm đầu vụ ly gián tôi và gia đình họ Vũ ra để tìm cách xử lý cho thỏa đáng, tránh đem dài lâu mòng.

Kế sách này tôi cũng không nói cho ba mẹ, sợ họ lo lắng tôi đụng phải hắc đạo sẽ càng làm to chuyện. Tôi chỉ cố đóng kịch sao cho giống nhất, tôi kéo vali về nhà, lao vào trong lòng họ khóc rống, sau đó vừa khóc vừa kể, không quên thêm mắm dặm muối. Nhưng tôi không ngờ cái khiến họ tức giận không phải việc tôi bị ăn hiếp thế nào mà là tôi giấu giếm họ qua lại với Khoa. Mặc dù tôi đã hết lời giải thích nhưng họ đều không nghe, họ cho rằng tôi bướng bỉnh và đang cố dựng chuyện, gây sự để không phải kết hôn với Bảo nữa. Họ còn nghĩ tôi bị Khoa xúi giục để làm ra những trò này, cho nên ngay sau đó, tôi không được đồ đạc mà ngay lập tức bị họ nhốt trong phòng “đóng cửa xám hối”.

Tôi thấy rất hối hận, rõ ràng tôi rất oan ức, tôi nói mọi chuyện đều là sự thật, nhưng có gì tôi lại bị nhốt chứ? Người uất ức rõ ràng là tôi cơ mà! Không cam tâm, tôi bị nhốt hai ngày là không chịu nổi nữa, vội vàng liên lạc với người có thể trợ giúp. Không phải Bảo, không phải Khoa, mà là David. Bởi vì tôi vẫn đang trong thời gian tính kế, cho nên không thể dựa dẫm vào Bảo, cũng không thể làm liên lụy tới Khoa, cho nên chỉ có thể tìm một người không liên quan là David Minh đến ứng cứu. Đôi lúc có một tri kỷ khác giới quả thật là một chuyện không tệ, ít nhất tôi biết rằng người đó sẽ không hại tôi mà còn giúp tôi vô điều kiện nữa. Buổi đêm hôm ấy, tôi trèo cửa sổ tầng ba lén lút trốn đi, xe David đã sớm đỗ ở dưới chờ tiếp ứng tôi. Tôi nhẹ chân hết sức có thể, leo tường rào, bật ra ngoài rồi trèo lên xe của David. Chiếc xe BMW đen bóng nhanh chóng lao vùn vụt ngay trong đêm, hòa mình vào bóng đêm đen đặc rồi biến mất.

David đề nghị đưa tôi trở lại Hàn Lâm Viên nhưng tôi không chịu, bây giờ đã đi được một nửa chặng đường rồi, tôi không thể dễ dàng phá hỏng kế

hoạch như thế, tránh đánh rắn động cỏ. Tuy nhiên, chiếc xe vẫn cứ cố chấp hướng về phía Hàn Lâm Viên mà đi khiến tôi phát hỏa. Chỉ khi chiếc xe dừng trước một căn biệt thự cách Hàn Lâm Viên một nhà khác tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Thì ra từ nãy đến giờ tôi bị David Minh cho ăn cú lừa to bự, tức không có chỗ chửi, trước khi xuống xe tôi không quên đập David xuống trước làm lút đường cho mình. Hừ, dám lừa ông đây, bản lĩnh của anh cũng không nhỏ. Bị đập ngã chống vó, David nâng gương mặt vô tội của mình minh oan;

- Tôi làm gì cô nào, sao cô lại dám đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như thế?

- Tôi không có nguy hiểm tới tính mạng, đề nghị xem xét lại câu chữ trước khi nói. Còn nữa, tôi không thích bị lừa. _Tôi lạnh lùng bước qua anh ta đi vào trong biệt thự.

- Cô không muốn biết đây là đâu hay sao? Cô không sợ tôi bán cô à? _David lồm cồm bò dậy đuổi theo tôi cười cợt hỏi. Tôi liếc hần một cái xem thường- Hừ, có tên thiếu năng nào lại chọn cái nhà ngay bên cạnh nhà vị hôn phu của người khác mà bán người không?

Kẻ bị chửi là thiếu năng: "..."

- Được rồi, coi như cô lợi hại. Đây là nhà tôi, tôi không tìm được chỗ, cô tạm thời tá túc ở đây đi. _David lúc này đã trở lại làm một "soái ca" phong trần, rất lịch sự mời tôi vào nhà. Nếu hần không có cái bộ dạng cao lơ phát phơ ấy thì có lẽ sẽ có khối cô "tôn thờ" nguyên dân hiển mình cho hần đấy.

Tôi tá túc ở nhà David một đêm, đúng như dự liệu của tôi, ngày hôm sau cả nhà tôi đã loạn cào cào lên rồi. Tuy nhiên, tôi hôm qua trước khi đi tôi đã để lại một mảnh giấy với nội dung nói rõ quan niệm của mình và kiên quyết sẽ không về chừng nào họ suy nghĩ thấu đáo. Vẫn may vì lúc này là hè nên việc học ở trường không bị gián đoạn, nếu không chắc tôi phải học bỏ túc nhiều lắm. David Minh ngoại trừ thỉnh thoảng đi không thấy hình về không thấy bóng thì hầu như là ngày nào cũng dính lấy tôi. Chúng tôi ở cùng nhau theo hình thức "sống chung", nhưng hai người vẫn luôn tôn trọng nhau, đặc biệt về khoảng không gian riêng tư thì David quả là một người rất biết điều. Dù rằng rất hay dính lấy tôi, nhưng hần vẫn chừa lại cho tôi khoảng thời gian riêng thuộc về bản thân tôi.

Thế là từ tá túc, tôi chuyển sang sống cùng một nhà với David. Từ khi sống chung, tôi mới biết thì ra David không xấu tính như cái vẻ bề ngoài hay thích bốn cọt của hần. Nhà của hần dù hần sống một mình nhưng vẫn luôn rất gọn gàng, ngày ngày vẫn thường xuyên có người giúp việc và nhân viên dọn vệ sinh đến dọn dẹp. Trong nhà ngoài trừ David và một bác tài xế riêng thì thỉnh thoảng lại có vài người vệ sĩ khuôn mặt lạnh lùng, bộ dáng cao lớn dừng mảnh đến thăm. Căn biệt thự này khá to, có rất nhiều phòng, tôi chiếm một phòng trên tầng ba – nơi dễ dàng có thể ngó ra khỏi cửa sổ quan sát tình hình của bên nhà họ Vũ. Bởi vì tôi dễ quên điện thoại ở nhà ba mẹ, nên hiện giờ tôi đang dùng chiếc di động "quá táo đời thứ bảy" do David mua, nhưng lại quên mất số của Bảo, vì vậy chỉ có thể lục bát tông tâm. Nhưng cứ để họ lo lắng một phen cũng được, tôi thấy như thế sẽ càng thu được hiệu quả tốt hơn và dễ khiến kẻ thù tin hơn mà có hành động.

Thật ra David Minh mấy ngày gần đây thường xuyên qua lại bên nhà họ Vũ để nói chuyện công việc. Hần đã sang chào hỏi bang chủ tiền nhiệm bang Thiên Điều từ mấy ngày hôm trước và được sắp xếp làm trợ lý của thiếu chủ Vũ Thiên Bảo. Việc đầu tiên sau khi nhận chức chính là tìm vợ về cho thiếu chủ, nhưng nhiệm vụ này khiến hần bối rối vô cùng. Cô nhóc Trịnh Hoài Thanh kia cứ năng nặc ngăn cản hần không cho phép hần được đi nói với anh. Còn Thiên Bảo thì rất cương quyết muốn tìm ra cô, cả hai cứ như đang chơi trò đuổi bắt vậy. David đã bao giờ phải chịu ủy khuất như vậy?

Cha hần trước kia quả thật từng là đàn em dưới trướng của bang chủ Vũ Thiên Kỳ, nhưng sau một biến cố ông đã ra nước ngoài lập nghiệp và giờ thì đang ở đỉnh cao của sự nghiệp. Ông ấy là Phong – trùm hắc đạo nổi tiếng bên nước ngoài. Nhưng ông rất trọng tình nghĩa và luôn nhớ kỹ ân tình của hai vị chủ nhân nhà họ Vũ này nên mới cho hần sang, một phần là muốn hần thay cha hần giúp đỡ họ, mặt khác lại là để học hỏi kinh nghiệm trước khi bước chân vào xã hội. Ở địa bàn của cha hần, hần cũng từng là thiếu chủ, hần nói một không ai dám nói hai, ấy vậy mà giờ đây hần lại bị mắc kẹt giữa hai con người kì lạ này, thật là khiến hần tức chết mà. Nếu không phải bị cha ép trở về đây theo bang chủ Thiên Điều một thời gian để học hỏi trước khi kế nghiệp thì có lẽ hần sẽ không bao giờ chịu cúi mình đâu.

Nhưng có một điều mà hần không nhận ra, hần dường như đã thích cô nhóc đánh đá kia rồi. Nếu không phải giữ lời với cô, hần cũng sẽ không mắc kẹt trong cái mớ bòng bong của hai người bọn họ. Hần không hiểu mình tại sao lại rất thích dung túng cô, rất thích nuông chiều cô, rất thích để cho cô bắt nạt. Hần cũng chẳng ngại khi phải chung một nhà với cô nhóc phiền phức hờ ra cái là lại dùng bạo lực xử lí hần. Hần cũng không phải kém cỏi tới mức không đấu được cô, căn bản là hần thật thích cái cảm giác ở cạnh cô, cùng cô cãi cọ, cùng cô tranh giành. Hần biết tình cảm này của mình là sai trái, tuy nhiên, hần sợ mình đã không thể dừng lại được nữa rồi.

- Nhìn thấy gì không? Vị hôn phu của cô đã lấy danh nghĩa bang chủ kế nhiệm của bang Thiên Điều để ra lệnh cho toàn giới hắc đạo trong nước tìm kiếm cô đấy. Anh ta sắp lật tung cả cái thành phố này lên rồi, cô vẫn không có ý định gặp anh ta hay sao? _David gợn chiếc điện thoại có trang web riêng của giới hắc đạo lên, bên trong có hình của tôi với lệnh toàn lực truy tìm. Tôi nhìn thế cũng chỉ nhún vai, cầm chiếc ống nhòm hướng về phía nhà họ Vũ để theo dõi, không quên bình luận:

- Anh ta đúng là rảnh rỗi quá rồi, xem ra tôi nên tìm thêm việc gì cho anh ta làm nhỉ? Cũng không nói đăng hình của tôi lại dám lấy bức ảnh xấu như thế, hần anh ta cũng không sợ mình bị chê cười đâu.

- Bà cô của tôi à, cô đang bị truy nã đó, cô không lo tí nào hay sao? _David sốt sinh sịch nhắc nhở tôi. Nhìn bộ dạng rối loạn của anh ta tôi chỉ biết thờ ơ đáp:

- Họ truy nã tôi? Đến giờ vẫn chưa tìm thấy thì không phải chứng tỏ họ không đủ khả năng hay sao? Hơn nữa, dù anh ta có lật tung cái thành phố này lên mà không soát nhà anh thì cũng không tìm thấy tôi đâu, trừ phi...do anh báo cáo. _Ngừng một lát, tôi tiếp tục nói:

- David, khi nào có dịp nhớ giúp tôi nói với thiếu chủ của mấy người một câu, bảo hần đổi cái ảnh đi, trông xấu chết đi được, thật chẳng thể tôn lên vẻ đẹp "ngiên nhiên lịch lãm" của tôi gì cả. _Tôi bắt đầu lên giọng tự luyện.

David Minh: "... Hấn cũng hết cách với cô rồi. Trong tình huống như vậy mà vẫn còn thừa tâm trạng quan tâm ảnh của mình và không quên ca ngợi bản thân thì chỉ có cô làm được. Nói chung tư duy của một cô nàng quái đản hấn không thể hiểu.

Không phải vô duyên vô cớ mà tôi lại có kết luận như vậy. Vài hôm trước tôi đã quan sát được David Minh bước ra từ nhà họ Vũ, về nhà truy hỏi hấn, cuối cùng thu được kết quả ngoài mong đợi, ba mẹ anh ta ở nước ngoài gửi anh ta về đây để theo chú Kỳ học tập tích lũy kinh nghiệm. Biết được David Minh cũng nhúng một chân vào giới hắc đạo khiến tôi không khỏi cảm thán, xem chừng cái nghề “đen” này dạo gần đây là xu hướng của xã hội rồi. Tuy nhiên tôi cũng không mấy sợ hãi, tôi đã từng sống trong nhà của trùm hắc đạo, cũng từng đắc tội với con gái cưng của một trùm hắc đạo khác, làm sao còn gặp một trùm hắc đạo khác nữa lại sợ đến chân run đứng không vững cơ chứ.

- Cô xem cái gì vậy, cho tôi xem với. _David ghé sát gần ống nhòm của tôi, sau đó ghé mắt qua. Hơi thở của hấn rất gần, phả vào bên tai tôi khiến tôi có chút ngứa ngáy muốn lùi ra. Nhưng không hiểu tại sao tôi lại bị khóa trong lòng của David, hấn vòng tay kia lên cầm lấy bên tay đang giữ ống nhòm của tôi, đầu kê ngay cạnh mặt tôi, bộ dạng thực sự nghiêm túc. Tôi không quen với những hành động thân mật thể này, nên không ngừng ngo ngoáy.

- Đừng giãy nữa, cô xem bọn họ tại sao lại tụ tập đông như vậy nhỉ? _David Minh giữ lấy người tôi nhắc nhở, sau đó mới thắc mắc. Tôi nghe thấy có “biến”, lập tức ngừng giãy, giật lại chiếc ống nhòm rồi quan sát.

Quả thật lúc này trong sân của Hàn Lâm Viên tụ tập rất đông, qua ống nhòm tôi còn thấy...Khoa. Hấn ở nhà họ Vũ để làm cái gì? Tôi khẽ nhíu mày, bậm môi, cảm thấy lòng rất bẽ tắc. Hay là tôi sang bên đó xem thử nhỉ? Khoa chẳng nhẽ lại định gây gỗ cái gì với Bảo, xem xét tình hình thì có vẻ họ sắp lao vào đánh nhau đến nơi rồi. Dạo gần đây vì phải xử lý chuyện của kẻ thù mà tôi đành lực bất tòng tâm không thể đi thăm Khoa được. Tôi thật sự rất lo cho hấn, với tình hình sức khỏe hiện tại của hấn thì trời gà cũng không chắt chừ đừng nói đến đánh một người đàn ông mạnh mẽ như Thiên Bảo. Ngay khi tôi chuẩn bị nói với David một tiếng rồi sang bên đó xem xét tình hình thì bất ngờ thay, David hấn đã sớm lui khỏi người tôi.

David như đoán trước được ý định của tôi, hấn khẽ xoa đầu tôi, ân cần đến bất ngờ nhắc nhở tôi:

- Cô đừng manh động, để tôi sang xem tình hình rồi về báo cáo với cô.

- Được! _Không thêm để ý đến hành động “gọi đòn” của hấn, tôi khẽ đáp coi như chấp nhận, thế là David rời đi, còn tôi thì vẫn tiếp tục theo dõi sự việc.

David thừa biết suy nghĩ của cô lúc đó, nhưng do hấn ích kỉ, hấn vẫn chưa muốn trả cô cho Thiên Bảo, cho nên mới ngăn cản. Vừa nãy khi bọn họ ở tư thế vô cùng mập mờ, tìm hấn không tránh khỏi một trận nhầy loạn, hấn không muốn bối rối trước mặt cô, cũng không muốn để cô nhìn ra tâm tư của hấn, cho nên hấn lựa chọn tránh mặt trước. Hấn càng ngày càng lo sợ, hấn sợ một khi cô phát hiện ra tâm tư của hấn, ngay cả tư cách làm bạn bè cũng không có. Phải biết cô vô cùng nhạy bén, sự nhạy bén đó ẩn sau vẻ bề ngoài tưởng như vô hại kia lại càng làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm vạn phần. Hấn không muốn mạo hiểm, trước khi xác định rõ tình cảm của hấn, đừng hòng hấn thả cô về.

David Minh rào bước thật nhanh về phía biệt thự Hàn Lâm Viên, vừa mới bước vào trong sân hấn đã thấy trước mắt là một tình cảnh hỗn loạn. Trần Khoa một tay chống nạng, một tay liên tục đẩy ngã những người làm yếu ớt của nhà họ Vũ. Còn cánh cửa của Hàn Lâm Viên thì vẫn cứ đóng im ỉm này đến giờ. Đúng lúc hấn bước lên trước, đang định giúp “kẻ thương tật đáng thương” kia một tay thì cánh cửa Hàn Lâm Viên chợt mở, bóng dáng yêu kiều của một cô gái vội vã lao đến bên cậu thanh niên đáng thương kia, giọng hốt hoảng:

- Máy người làm gì vậy, mau tránh ra cho cậu ấy vào. _Lời nói của cô ấy rất có hiệu lực, bọn vệ sĩ ở hai bên dẹp thành một đường nhường cho cậu thanh niên nọ một con đường thuận lợi để đi vào trong nhà. Vệ sĩ thấy hấn, khẽ gật đầu chào, hấn cũng gật đầu đáp lại rồi theo bước chân hai người một que một lành bước vào trong nhà.

Phòng khách của Hàn Lâm Viên lúc này đã có chủ nhà ngồi. Hấn vượt qua hai người kia, tiến về phía trước khẽ cúi đầu cung kính hô:

- Chị hai, thiếu chủ!

- Chủ ngồi đi! _Bảo gật đầu đáp, bà Nguyệt cũng gật đầu coi như chấp thuận. Thiên Vy đỡ Trần Khoa vào trong, thấy David Minh thì khẽ mỉm cười coi như chào hỏi, David Minh cũng gật đầu chào lại. Sau màn chào hỏi đầu vào đây, bà Nguyệt nghiêm nghị hỏi:

- Hôm nay cậu ghé thăm nhà chúng tôi chẳng hay là có chuyện gì?

- Mẹ, người ta đến chơi, sao mẹ lại tỏ thái độ không chào đón vậy? _Thiên Vy không vui chu mỏ nói, vừa nói vừa đỡ Trần Khoa ngồi xuống ghế.

- Người lớn giải quyết chuyện, trẻ con đừng chen miệng vào. _Thiên Bảo giọng vô cùng lạnh lùng khẽ nhắc. Thiên Vy nghe thế khẽ nhíu mày, không vui bĩu môi thăm thẳm “rót cuộc ai mới là trẻ con, em bằng tuổi anh đấy. Bộ ra trước người ta vài phút mà đòi lên mặt chảnh.” Tuy nhiên nghĩ thì cũng nghĩ, chỉ là trong tình hình này cô không dám nói ra miệng, sợ mình lại chọc giận hai con người “đặc biệt nguy hiểm, đặc biệt phức tạp” này của nhà mình thì sau này sẽ rất thê thảm.

- Tôi muốn hỏi rõ một chuyện, là các người cho người đánh tôi với Hoài Thanh? _Trần Khoa sắc mặt tái nhợt, nhưng trong con ngươi lại ẩn hiện một tia lòng tin khó ai có thể dập tắt. Xem ra hôm nay mục đích của cậu ta tới đây không đơn giản chỉ là muốn hỏi chuyện, e rằng còn mục đích khác. David âm thầm suy đoán, nhưng cũng không nhúng tay vào, chỉ là yên lặng ở bên theo dõi mọi chuyện.

- Đúng thì sao mà không đúng thì sao? _Thiên Bảo khẽ nhếch lên một nụ cười, mà nụ cười này rất đáng sợ khiến người nhìn không tránh khỏi một trận rùng mình lạnh gáy. Nghe câu nói này, sắc mặt David khẽ tối đi, nắm đấm của hấn đã cuộn chặt lại, cơ hồ bất cứ lúc nào cũng có thể tung ra. Ngay lúc mọi chuyện tưởng như vô cùng căng thẳng thì cô nàng Thiên Vy kia cũng rất có tác dụng, sớm giúp cho bầu không khí được hạ hỏa với câu trả lời thỏa đáng:

- Cậu đừng nghe anh ấy nói bậy, anh ấy thì có quyền gì đâu chứ? Với lại bố mẹ mình cùng bố mẹ cậu từng là bằng hữu, bố mẹ mình sao lại sai người đi đánh cậu chứ.

- Bằng hữu? Khoa nhắc lại hai từ với hàm ý châm chọc, rồi hần tiếp- Bằng hữu mà không thể sai người đánh hay sao? Tôi thấy rất thắc mắc đấy! Mặc dù tôi không biết quá nhiều chuyện trong giới thượng lưu của các người nhưng sự thật chính tại tôi nghe thấy đó là người của bang Thiên Điều do các người nắm quyền bỗng dưng phát điên đuổi đánh chúng tôi. À phải rồi, nếu không nhận được mệnh lệnh từ các người thì bọn họ có phát điên như thế hay không?

- Tư duy nông cạn như cậu mà cũng dám đến đây chất vấn chúng tôi sao? Đôi lúc tai nghe mắt thấy chưa chắc đã là sự thật. Ba cậu tài giỏi như thế, tại sao cậu sinh ra lại không bằng một phần mười của ông ấy. _Bà Nguyệt giọng đanh thép hần lên khi nghe lời chất vấn đầy mỉa mai từ Khoa.

- Bà còn nhắc đến ba tôi, xem ra là còn rất nhớ ông ấy nhỉ? Tôi không hiểu tại sao bao nhiêu lâu nay ông ấy không lúc nào không nhắc về bà, xem ra hai người đúng là tình thâm đấy, qua bao nhiêu năm như vậy rồi vẫn không tránh khỏi nhớ nhung nhau. _Trần Khoa trào phúng.

- Trần Khoa, cậu đang nói linh tinh cái gì thế? _Thiên Vy chịu đựng khó chịu trong lòng, giữ tay hần hỏi.

- Tôi chỉ nói đúng thôi! Cậu không thấy bà mẹ của cậu rất già tạo sao? Cần thận bà ta cầm sừng sau lưng bố cậu đấy, kêu ông ta đề phòng cho kĩ. Miệng Khoa lúc này đã không kiểm soát được lời nói rồi. Thiên Vy nghe như thế giận tái mặt, không kịp chờ Thiên Bảo và bà Nguyệt nổi giận, cô bật dậy, giáng cho Trần Khoa một cú bạt tai giáng trời.

“Bốp” một tiếng vô cùng thâm thúy, trong khi tất cả mọi người còn đang ngỡ ngàng thì Thiên Vy đã bộc phát, cô hét lên:

- Trần Khoa, cậu quá đáng quá rồi đấy. Tại sao cậu có thể ăn nói với trưởng bối của mình như thế? Dẫu sao mẹ tôi cũng bằng tuổi với cha cậu đấy, cậu không biết tôn trọng bà hay sao? Tôi thừa nhận tôi thích cậu, nhưng không có nghĩa tôi có thể mặc cho cậu muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói. Cậu về ngay đi, nhà tôi không chào đón cậu. _Thiên Vy giận dữ tới mức mặc kệ Trần Khoa đang thương tật đầy mình, bưng bó kín mít vẫn mạnh bạo kéo cánh tay hần khiến Trần Khoa đau đến nhe răng.

- Cậu buông ra! _Trần Khoa phũ phàng hất Thiên Vy ra. Dù hần đang bị thương nhưng dù sao cũng là sức con trai, vì vậy hần vẫn dễ dàng hất ngã Thiên Vy. Thiên Vy lồm cồm bò dậy, cô nuốt không trôi cục tức này, định làm ầm với Khoa một trận thì bất ngờ nghe tiếng quát:

- Đủ rồi! David, chú đưa tiểu thư lên phòng, tôi cần giải quyết chuyện này. _Giọng Bảo đã lạnh xuống dưới âm độ khiến người nghe không khỏi rùng mình. David nghe thế cũng chỉ biết nhận lệnh làm việc, nhanh chóng đi tới, gờ tay ra kéo Thiên Vy đứng lên, sau đó đứng bên cạnh, lịch sự cúi người nói:

- Tiểu thư Thiên Vy, xin mời! _Thiên Vy thấy thế dù không cam tâm nhưng cũng biết mình ở lại chỉ càng làm tình hình thêm rối ren, cho nên tức giận để lại câu nói “tôi sẽ không tha thứ cho cậu” rồi trở về phòng.

Còn lại ba người, bà Nguyệt bị Khoa nói như vậy nhưng vẫn không nổi giận, giữ vững hình tượng của một “bà trùm” lạnh lùng cao ngạo. Lúc trước bà im lặng bây giờ mới lên tiếng, giọng bà càng nghiêm khắc hơn:

- Xem ra tôi nên nói chuyện với ba cậu về chuyện dạy lại cậu. Bây giờ chúng ta giải quyết nhanh chóng, cậu có điều kiện gì?

- Mấy người giải thoát cho Thanh, trả lại cô ấy cho tôi. _Trần Khoa tự tin nói. Nghe như thế Bảo khẽ nhú mày, nhưng miệng đã nhếch lên một nụ cười lạnh, hần nhân nhả dựa người vào ghế, dùng tư thế của một bậc đế vương mà trào phúng:

- Trần Khoa, khá khen cho sự dũng cảm của cậu. Cậu lấy đâu ra sự tự tin đó thế? Cậu đủ sức đấu với tôi hay sao? Nghe cho kĩ, Trịnh – Hoài – Thanh – là – của – tôi, nghĩ cũng đừng nghĩ, tôi sẽ không bao giờ buông tha cho cô ấy. _Bảo trịnh trọng tuyên bố, ngữ khí vô cùng chắc nịch. Khoa bị trào phúng cũng không tức giận, hần bình tĩnh đối đáp:

- Tôi biết tôi không đấu lại cậu, nhưng cậu biết tôi có gì mà, tôi có được trái tim của cô ấy. Còn cậu, cậu chỉ biết dùng đến bạo lực và quyền thế để ép buộc cô ấy. Một người phụ nữ thì không thích bị ép buộc đâu. _Khoa khẽ cười, một nụ cười tươi rói khiến người khác nhức mắt.

- Cậu có được trái tim con bé thì đã thế nào? Con bé có số phận của riêng mình, có con đường mà con bé phải đi, không phải dùng lại để nói yêu đương với cậu. Lại không nói, cậu vẫn còn tuổi ăn tuổi học, cậu nghĩ cậu có thể lo cho con bé đầy đủ. _Bà Nguyệt thay con trai “thông não” cho đứa trẻ mù quáng này- Hôn nữa, bây giờ yêu thì sao, có nói trước được mai sau hay không? Cậu nên suy nghĩ cho kĩ trước khi nói, đừng nông nổi chỉ vì một phút bùng bột mà hối hận cả đời. Được rồi, điều kiện của cậu chúng tôi không thể chấp thuận nhưng chúng tôi vẫn giữ cho cậu một điều kiện, cậu về suy nghĩ kĩ rồi lại đến tìm chúng tôi. Chỉ cần không phải là điều kiện quá đáng, chúng tôi sẽ chấp nhận.

Bà Nguyệt sau đó ra lệnh cho người đưa Trần Khoa về đến tận nhà. Còn lại Vũ Thiên Bảo và bà Nguyệt ngồi trong phòng khách, anh không khỏi thắc mắc:

- Mẹ, chúng ta tại sao lại phải hứa với cậu ta một điều kiện cơ chứ? Chúng ta đâu làm gì sai?

- Một điều kiện đối với nhà họ Vũ không khó, nhưng nó có thể làm cải thiện hòa khí giữa hai nhà. _Bà Nguyệt điềm tĩnh giải thích.

- Thằng đó láo như thế, tại sao phải hòa khí với “nó” cơ chứ? _Bảo xem chừng có vẻ nóng nảy.

- Mọi quan hệ bất hòa của các con thì các con tự mình giải quyết cho tốt, còn quan hệ bằng hữu của người lớn thì không thể vì các con mà tự nhiên cắt đứt được. Con nên hiểu, cho người khác một đường lui cũng là cho mình một con đường sống. Dùng thứ công bằng để đòi lại một thứ khác cũng không

mất mát gì. _Bà Nguyệt giảng giải đạo lý cho đứa con hiếu thảo của mình, lời nói vô cùng có lý khiến Thiên Bảo không thể phản bác được.

- Mẹ, thật sự... mẹ không còn chút tình cảm nào với hiệu trưởng chứ? _Thiên Bảo nhỏ giọng hỏi.

- Chỉ cần ba con và các con tin mẹ thì sự thật chính là như thế, còn nếu không tin thì mẹ đành chịu thôi. Con phải biết ba mẹ đã trải qua quá nhiều sóng gió, tình cảm bao năm qua không phải tự nhiên mà có đâu. Học cách tin tưởng một người còn khó hơn bảo vệ một người! Đôi lúc con phải dùng lòng tin của mình để xác định đúng sai, mà nếu lòng tin của con không kiên định rất dễ dẫn đến phán đoán sai lầm đấy. _Bà Nguyệt thâm thúy nói, ánh mắt miên man nhìn về nơi xa xăm như nhìn thấu tất cả chân lý của thế gian vậy.

Bà đang nhớ lại, nhớ năm đó hai ông bà suýt thì bỏ lỡ nhau chỉ vì quá thiếu tin tưởng đối phương. Nếu không phải cuối cùng vì con tìm quá yếu đuối, có lẽ cũng sẽ không có Thiên Bảo và Thiên Vy của ngày hôm nay. Con người đôi lúc cần một thứ gọi là "lòng tin" để xác định phương hướng mà mình lựa chọn. Giống như có lòng tin vào bản thân thì ắt sẽ chọn được ra con đường chính xác mà mình nên đi. David đồng thời có mặt ở đó, chứng kiến được màn "đổi nhân xử thế" của bà trùm Lâm Như Nguyệt, cảm thấy vô cùng bội phục và có chút ghen tị với Thiên Bảo vì anh có một người mẹ tuyệt vời như vậy. Phải biết bà là một truyền kì trong giới hắc đạo, năm 17 tuổi thay chồng cầm quyền, bước vào thế giới ngầm và đưa bang Thiên Điều gần như đứng đầu trong các bang hội thời kì đó. Bà không phải một người phụ nữ bình thường, cho nên cách đối nhân xử thế cũng không được giống những người phụ nữ khác.

Giờ thì David đã hiểu được lý do ba đưa hắn về đây, quả là một chuyến đi không uổng công chút nào. David ở lại một lúc giúp Thiên Bảo tổng hợp những báo cáo mới nhất của huynh đệ trong bang về cô gái tên Trịnh Hoài Thanh đang mất tích kia. Tuy nhiên chính hắn tự hiểu, chừng nào cô còn ở trong nhà hắn thì bọn họ một chút tin tức cũng đừng hòng tìm thấy. Xong việc đâu vào đấy, David chuẩn bị trở lại nhà thì bất ngờ thay Thiên Bảo bỗng dưng có hứng muốn "đến thăm" nhà hắn, Cự tuyệt không được, hắn đành thờ dài dẫn anh sang nhà mình, lòng vang lên hồi chuông cảnh báo "lần này xong thật rồi, chắc chắn sẽ bị thiếu chủ bắt sống xử tại trận". Đã giấu vợ người ta còn muốn độc chiếm, hắn cảm thấy mình rất cận kề, nhưng ai bảo cô nhóc kia tự dưng cướp đi trái tim hắn chứ.

Càng đi gần tới nhà, lòng hắn càng đổ bão mạnh mẽ, không biết sau khi anh biết Hoài Thanh ở chỗ hắn bao nhiêu lâu nay sẽ dành cho hắn hình phạt tàn khốc thế nào nữa. Tiếp xúc với anh một tháng nay, hắn biết anh không như vẻ bề ngoài lạnh lùng của mình. Ẩn sau lớp vỏ lạnh lẽo ấy là một sự âm trầm sâu sắc và vô cùng lạnh khốc, dường như những thứ đó đã thành bản năng của anh, khiến anh đi đến đâu cũng khiến người khác không tránh khỏi có cảm giác hít thở không thông. David chậm rãi đẩy cánh cửa ra, không dám nhìn vào phòng khách mà chỉ cung kính cúi đầu vờn tay, hành lễ:

- Thiếu chủ, xin mời vào nhà!

- Nhà cũng đẹp đấy, rất có mắt nhìn! _Thiên Bảo bước vào và bình thản lên tiếng, giọng điệu này khiến David không khỏi ngạc nhiên. Hắn ngược mắt lên nhìn, không thấy bóng dáng nhỏ bé hay ngồi trước màn hình tivi đâu, cảm thấy có chút không ổn. Bình thường vào giờ này cô rất thích ngồi trước tivi đón xem chương trình mà mình yêu thích, nhưng hôm nay lại không thấy, quả là quái lạ.

Nhìn xuống cảm giác quái dị trong lòng, hắn cũng bước vào, giống như một vị chủ nhà, rất tự nhiên mời khách và nói chuyện xã giao vài câu qua lại. Đối phó mãi mới chờ đến lúc anh ra về, David khẽ thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó gọi điện cho trợ lý thân tín đi tìm cô. Vừa nãy hắn lúc đưa Thiên Bảo đi thăm nhà đã dạo qua phòng cô một lượt nhưng lại phát hiện cô cũng không ở đây. Dựa theo tình hình lúc này mà nói đáng lý cô không nên chạy loạn nếu không muốn bị bắt lại. Đạo này cô cũng rất an phận, không có biểu hiện manh động nào, tại sao ngay lúc này lại mất tích. Nếu hắn vẫn còn cho rằng cô chỉ đi dạo đâu đó quanh đây thì uổng công hắn sống trên đời mười bảy năm rồi. Cô chắc chắn đã xảy ra chuyện nên mới không có ở đây.

Tôi mê man mở mắt, phát hiện mình đang co rúc trong một tư thế hết sức quái dị: tay bị trói chặt ở phía sau, chân cũng không tránh khỏi tình trạng bị trói, miệng thì bị bịt giẻ, còn không biết cái giẻ có sạch hay không. Vẫn may mắn một điều là mắt tôi còn nhìn thấy, dựa theo tình hình và không gian ở đây tôi suy đoán tôi đang nằm trong cốp của một chiếc xe oto. May mắn cái con khi!!! Tôi bị bắt cóc rồi, nhưng tôi còn không biết tại sao mình lại bị bắt cóc nữa. Lúc chiều tôi đang quan sát tình hình bên Hàn Lâm Viên thì tự dưng có tin nhắn nói rằng Quỳnh Thư bị bắt cóc rồi. Theo suy đoán của tôi thì chính là cái bọn giả dạng người bang Thiên Điều để chia rẽ quan hệ của tôi với nhà họ Vũ, cuối cùng thì chúng cũng chịu lộ diện và đặc biệt là nhắm tới tôi rồi.

Nhưng tôi không ngu ngốc tự sa đầu vào lưới như thế đâu, tôi nhấn lại đòi bằng chứng bởi tôi cho rằng chúng đang lấy cớ dụ tôi. Tuy nhiên, chúng biết Quỳnh Thư, cũng có thể con nhỏ đang gặp nguy hiểm. Ấy thế mà cuối cùng chúng gửi cho tôi một đoạn video trong đó quay rất rõ mặt của Thư đang bị trói hai tay và bị treo lên trông vô cùng thảm: quần áo thì xộc xệch nhăn nhúm, gương mặt bẩn thỉu, tóc tai tán loạn. Thư bị treo lên cao liên tục quấy đạp và la hét chửi bới, thế nhưng đối ngược lại chỉ là sự thờ ơ của những kẻ mặc áo đen. Thông qua video, tôi thấy bên hông bọn họ khẽ phồng lên, hiển nhiên là người mang súng. Chộc phải mấy kẻ này, xem ra Thư còn sống đã là may mắn tu được mấy kiếp rồi.

Tôi được bọn họ gửi cho video, cũng được bọn họ gửi cho địa điểm đến chuộc người. Tôi chần chừ một lúc, không biết có nên chạy sang bên nhà họ Vũ tìm Thiên Bảo chi viện hay không, đến cuối cùng vẫn quyết định lộ diện. Tôi đi sang nhà họ Vũ, ngó nghiêng ở cổng một hồi, quyết định đi vào thì điện thoại lại có tin nhắn với nội dung cảnh cáo tôi nếu dám tìm Thiên Bảo thì Thư nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Thấy vậy tôi không dám manh động nữa bởi Thư bị bắt đi khả năng liên quan đến tôi là rất lớn, tôi không thể đánh cuộc được. Tôi không dám tưởng tượng nếu Thư có mệnh hệ gì, tôi sẽ đau lòng và áy náy đến mức nào. Ngay từ nhỏ mẹ đã luôn dạy dỗ tôi rằng làm người phải có khí phách, đừng bao giờ để liên lụy đến người khác rồi vứt bỏ người ta, như thế chính là vô tình vô nghĩa, không xứng đáng làm con gái của ba mẹ. Ba mẹ tôi rất trọng tình nghĩa, họ sống rất tốt với mọi người nên họ luôn dạy tôi điều đúng đắn.

Bây giờ thì là lúc tôi nên thực hiện điều đúng đắn ấy, nhưng trước khi rời đi tôi đã gửi cho Bảo một tờ giấy xin chi viện rồi. Tôi không bao giờ tự mình nộp mạng mà không có kế hoạch dự bị. Không cho tôi trực tiếp tìm, chả lẽ tôi không được gián tiếp tìm? Tôi giao tờ giấy cho vệ sĩ rồi nhanh chóng rời đi, tôi tin Bảo mà thấy chắc chắn sẽ đi tìm tôi bởi trong tờ giấy tôi có để lại cả địa chỉ nữa. Tôi ra khỏi khu vực Hàn Lâm Viên được một đoạn thì bất ngờ có người đột kích từ đằng sau, chụp một cái khăn tẩm thuốc mê cho tôi. Bởi vì liều thuốc mê bọn họ tẩm quá mạnh mà tôi chưa kịp gậy đã ngã gục. Trước khi ngất, tôi đã kịp hiểu ra một chuyện, địa chỉ chúng đưa là giả, lúc này đánh ngất tôi là để đưa tôi đến một nơi khác làm con tin đây. Kế hoạch kẻ, đúng thật là cao minh! Ngay lúc tỉnh lại, phát hiện mình vẫn đang bị đưa đi thì lòng không khỏi khấp khểnh, tôi lăn lộn một hồi, lục túi nọ túi kia, lại phát hiện bản thân đã quá ngây thơ. Bọn chúng đã là những kẻ lão luyện, làm sao có chuyện để lại điện thoại cho tôi xin cứu viện cơ chứ.

Nhưng cô đã đoán sai, không phải lũ người kia thay đổi địa điểm mà là cô bị bắt cóc bởi một bọn khác. Những kẻ này đã rình rập ở khu nhà họ Vũ từ rất lâu mới đợi được con mồi rời khỏi. Hiện tại, cô đang bị bọn họ bí mật đưa đi, chuyện này đến cả lũ người trong bóng tối kia cũng không thể lường trước được. Một đám người nhà họ Vũ lúc này mới biết tin tức, vội vàng cho người đến địa chỉ cô gửi ở nhà để xác minh, còn David Minh thì nhanh chóng cho người của mình đi tìm. Mật thám của bang Thiên Điều rất đúng lúc gửi về một tin tức nói rằng xác định được tọa độ của cô, tuy nhiên khi tất cả chạy đến khi quá muộn rồi, tin hiệu mà mật thám xác định được lúc đó được phát bởi chiếc điện thoại đắt tiền David Minh tặng. Tiếc rằng lúc này nó lại đang nằm chổng chơ trên nền đất, còn chủ nhân của nó thì đã hoàn toàn mất dấu rồi.

Liệu ai là người đứng sau bức màn bắt cóc này? Liệu Hoài Thanh có trốn được hay không? Và cô ấy có thể gặp phải nguy hiểm hay không? Liệu rằng Thiên Bảo có thể tìm thấy hay không? Tất cả câu trả lời sẽ được hé lộ trong chương 12. Mong các bạn đón đọc!

-----oOo-----Hết chương 11-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Sự Cố Bất Ngờ

Nửa năm sau:

- Dương, mau đến giúp tôi lấp cái giường này xem nào. _Tôi gọi to, bỗng một cô gái với lối ăn mặc rất kì dị nhanh chóng xông vào phòng. Đứng trước mặt tôi, cô ấy vừa gặp người thờ đốc vừa lấy tay quạt mồ hôi trên trán, cả khuôn mặt xinh đẹp đều nhuộm nét mệt mỏi. Sau khi điều hòa hơi thở, Dương trách móc:

- Làm cái gì mà cứ như ma đuổi không bằng! Mấy chuyện này đáng lẽ phải để người giúp việc làm chứ, đâu đến lượt cậu mà cậu nhiều chuyện thế? _Dương cau mày, hàng mi lá liễu khẽ nhú lại một cách đầy hằn học.

Dương có tên đầy đủ là Hoàng Thùy Dương, là cô gái bằng tuổi tôi, lúc này thoạt nhìn thì trông vô cùng dễ thương nhưng ai biết lúc mới gặp trông cô ấy khủng bố cỡ nào? Lúc mới gặp Dương, ấn tượng của tôi về cô ấy là một cô gái rất xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan với làn da trắng bóc càng tăng lên nét đẹp quý phái cho Dương. Dương có đôi mắt to tròn rất dễ thương cùng đôi môi anh đào mềm mại chính là điểm nhấn trên nét mặt cô ấy, cô ấy cũng có một gu thời trang hết sức sành điệu, đúng chất một tiểu thư với váy bông thắt ren. Dương thực chất là em họ của Vũ Thiên Bảo, bố cô ấy tôi cũng biết, là chú Vũ – trợ lý của chú Kỳ, còn mẹ cô ấy hình như tên Tuyết. Nhưng theo tôi được biết thì ngay từ nhỏ cô ấy đã được cho đi xuất ngoại đến đất nước xa xôi này. Cô ấy ngày ngày bị quản thúc đến phát điên, cho nên trong một lần quản gia không để ý đã lên trốn đi chơi, ai mà biết sẽ bị người bắt cóc tôi “tiện tay bắt về”.

Thấm thoát cái đã nửa năm trôi qua, tôi giờ đây vẫn đang sống rất yên ổn và an toàn, chỉ là thiếu tự do chút thôi. Đến cuối cùng tôi mới biết thì ra kẻ bắt tôi lại không cùng một bọn với kẻ thù của nhà họ Vũ. Sự việc nửa năm trước vô cùng hỗn loạn, ngày hôm đó, sau khi tôi bị bắt đi thì bị ép xuất ngoại, sau đó lại được đưa tới ngôi biệt thự bây giờ tôi đang ở. Ngôi biệt thự này nằm cạnh một vùng biển vô cùng xinh đẹp và mộng mơ. Nó hoàn toàn được làm bằng kính chất lượng cao, có thể chống đạn, cũng có thể chống ồn, chủ nhân của nó là một người đàn ông trung niên khoảng hơn 40 tuổi có tên là Tuấn Trung.

Chú Trung này là một người đàn ông khiến tôi vô cùng bội phục không phải vì sự giàu có của chú ấy, cũng không phải bởi vì tướng mạo của chú ấy, mà là vì sự si tình chú ấy giành cho người phụ nữ mình yêu. Chú ấy quả thật là một người tốt, nhưng lại là một người dễ mềm lòng và vô cùng chiều chuộng người phụ nữ kia. Thật ra kẻ bắt tôi là người phụ nữ có tên... Tú Oanh, chú ấy là vị hôn phu và cũng là bạn thanh mai trúc mã với cô ấy. Lúc tôi mới bị bắt, tình trạng của cô Oanh vô cùng bất ổn, có xu hướng tiêu cực và thường xuyên làm tổn thương bản thân. Vì không muốn làm bệnh của cô ấy thêm trầm trọng nên ngày hôm đó chú ấy đáp ứng cô Oanh sẽ bắt cô gái là con gái của kẻ thù đến. Thế nhưng lại bắt nhầm tôi, chứ còn người chú ấy dự định sẽ bắt là Thiên Vy.

Khi chú ấy biết mình bắt nhầm người đã định thả tôi ra rồi, ấy vậy mà bệnh tình cô Oanh lại phát tác, cô ấy nhất quyết không chịu thả tôi. Đến sau này tôi mới biết thời kì ấy cô Oanh đang bị ám ảnh cưỡng chế vì một vài chuyện trong quá khứ, tinh thần không ổn định và thường làm những chuyện khiến người khác lo lắng. Chú Trung đã vô cùng lo lắng sợ tôi sẽ chẳng may bị cô ấy làm tổn thương, cho nên cố tình sắp xếp cho tôi ở đây. Trong suốt nửa năm này, chú Trung và tôi đã có một thỏa thuận, tôi sẽ được chú thuê gia sư tại nhà cho tiếp tục theo học với điều kiện tôi không được phép rời khỏi biệt thự. Hơn nữa vì sự cố Tú Oanh làm loạn và cũng lo lắng người nhà họ Vũ sẽ không buông tha, cho nên chú ấy không mong tôi gọi điện ra bên ngoài. Tôi quả thật đã đồng ý điều kiện trên nhưng cũng không quên nguyện vọng còn dang dở là cứu lấy Quỳnh Thư.

Nửa năm nay, tôi ở bên cạnh cô Tú Oanh, nhiều lần cũng bị thương nhưng rất may là sau đó cô Tú Oanh đã có chuyển biến tốt, biết tự kiềm chế tâm trạng và một vài tháng về đây đã không còn xuất hiện triệu chứng tiêu cực nữa. Ba tháng trước, chú Trung lại dẫn về một cô gái có tên Dương – là em họ của Thiên Bảo. Chú ấy nói lúc ấy đang đưa cô Oanh đến bệnh viện trị liệu thì tình cờ bắt gặp cô gái này cho nên cô Oanh đòi “tiện tay bắt về”. Tôi cũng đến vái lạy hai người, bắt cóc bất hợp pháp như thế chắc chỉ có mình tôi là chịu đựng được thôi, chứ làm gì có chuyện ai cũng có thể tùy tiện để cho bọn họ bắt. Nhưng tôi cũng hiểu, chú Trung là người có bản lĩnh cho nên mới dám bắt người đi. Tuy nhiên, chú ấy quá coi thường nhà họ Vũ rồi, bọn họ chắc chắn sẽ chẳng để yên đâu, có khi bây giờ bọn họ vẫn đang loạn cào cào lên tìm Dương đấy.

Ngày mới đến, khuôn mặt cô ấy vô cùng lạ lẫm nhưng lại không có chút sợ hãi nào mà chỉ gọi lên vài tia hứng thú khiến tôi có cảm giác cô ấy rất nguy

hiếm. Ánh mắt Dương nhìn cô Oanh và chú Trung vô cùng bình tĩnh, không có bất kì gợn sóng nào giống như những trò này chỉ là trò vật mà cô ấy chơi qua quá nhiều lần. Nhìn thấy tôi, lúc đầu Dương mang một ánh mắt hứng thú dò xét khiến tôi lạnh sống lưng. Quả thật là con gái trong giới hắc đạo, ai cũng nguy hiểm như nhau. Tuy nhiên càng về sau tôi mới biết cô ấy cũng rất hòa đồng chứ không còn tỏ vẻ nguy hiểm nữa, có lẽ là vì cô ấy biết bọn họ sẽ không làm hại cô ấy. Có lần tôi thắc mắc với cô ấy rằng tại sao cô ấy có thể yên tâm ở đây mà không sợ người nhà lo lắng thì Dương thản nhiên nhai kẹo cao su mà đáp rằng:

- Cậu không biết đó thôi, ba mẹ tôi không có ở cùng tôi, cho nên có lẽ họ vẫn chưa biết chuyện. Còn cái lũ người đàn độn vô vị kia (ý chỉ những người trông coi Dương) chắc chắn là sợ tội không dám mách đầu. Bọn họ nhất định phải tìm được tôi rồi mới dám thông báo cho ba mẹ tôi chứ. Lần này cũng coi như là trừng phạt bọn họ vì họ đã bỏ mặc tôi suốt bao nhiêu lâu không tới thăm rồi.

Trước đó, Dương suýt thì bị cô Tú Oanh làm hại, may mắn sau đó cô ấy đã kiểm soát được hành vi của bản thân, cho nên Dương chỉ bị sứt sứt nhẹ thôi. Tôi từng hỏi Dương có thấy giận cô Oanh không, cô ấy chỉ thản nhiên bảo rằng “tôi từ bé đến lớn chưa từng bị ai đánh, giờ bị đánh cũng là một trải nghiệm khá mới mẻ”. Công cuộc chữa bệnh của cô Oanh đến giờ phút này là hoàn toàn thành công, hiện tại tình cảm của cô Oanh và chú Trung sau bao nhiêu năm đã đơm hoa kết trái. Cô Oanh sau sự cố vũ của hai đứa chúng tôi đã đứng cảm đối mặt với chú Trung, hai người đã đăng kí kết hôn và còn có một tiểu bảo bảo còn chưa ra đời. Bây giờ trong biệt thự của chú Trung vô cùng náo nhiệt vì phải chuẩn bị nhiều thứ để tổ chức đám cưới cũng như đón em bé ra đời. Tôi cũng vô cùng háo hức tham gia vào tiệc chuẩn bị.

Đám cưới lần này không mời khách, người chứng kiến duy nhất chỉ có tôi và Dương, hai người họ quyết định đến nhà thờ nghe tuyên bố của cha xứ rồi cùng chúng tôi ăn một bữa tiệc nhỏ coi như là ăn mừng đám cưới. Bởi vì chú Trung không được người thân ủng hộ cưới cô Oanh cũng như cô Oanh lại không thích mời quá nhiều người, vì vậy họ chỉ làm đơn giản. Cô Oanh bây giờ đang mang thai ở tháng thứ ba, bụng cũng có chút lòi ra, tuy nhiên điều đó lại càng khiến cô trông mặn mà hơn. Chữ trước đó, lúc mới gặp mặt, ấn tượng ban đầu của tôi về cô là một người phụ nữ yếu ớt, bệnh tật với dáng người gầy guộc cùng khuôn mặt hốc hác trông đến thảm. Mặc dù cô Oanh vẫn còn nét trẻ trung cùng làn da trắng mà nhiều mỹ nữ ao ước nhưng điều đó lại càng khiến cô nhìn trông yếu ớt hơn.

Hiện tại cả thấy bốn người chúng tôi đang tất bật chuẩn bị đồ cho thành viên mới sắp chào đời, tôi vô cùng hồi hộp bởi tôi không có anh chị em, cho nên tôi rất mong chờ sẽ có một đứa trẻ thật dễ thương trở thành em út của tôi, cùng tôi chơi đùa. Nghĩ đến cảm giác ấy, tôi không nín nổi mong chờ mà nhìn chăm chăm bụng của cô Oanh. Để rồi chín tháng sau, niềm hạnh phúc vỡ òa khi cô Tú Oanh sinh được một cậu nhóc kháu khỉnh. Bồng đứa bé trên tay, tay tôi run run không dám đưa mạnh. Thằng nhóc vô cùng mập mạp và trắng trẻo với đôi mắt to tròn cùng chiếc má phúng phính nhìn chỉ muốn cắn một ngụm. Nhìn thấy tôi, nhóc con toét miệng cười, đôi môi chúm chím hồng hồng nhìn vô cùng cung. Như có thần giao cách cảm, thằng nhóc cứ nhìn thấy tôi là toét miệng cười khiến tôi vô cùng quý nó.

Vì để bù đắp cho tôi và Dương vì vô cớ bị cuốn vào chuyện gia đình của họ, cho nên chú Trung cho phép chúng tôi được đặt tên cho thằng bé. Cãi qua cãi lại, cuối cùng tôi với Dương thống nhất chọn tên Thiên Vỹ cho cậu bé, Thiên là bầu trời, còn Vỹ thì có nghĩa là “vĩ đại”, bởi cậu bé đã ra đời trong một tình yêu lớn lao và vĩ đại của chú Trung. Nặng Thiên Vỹ trên tay, nhìn thằng bé híp mắt cười, hai nắm tay nhỏ ngoe nguẩy mà tôi không nhịn được muốn cắn một ngụm lên má nhóc. Cô Tú Oanh lúc này vẫn đang trong thời gian ở cữ, cho nên việc chăm sóc Thiên Vỹ sẽ do tôi và Dương phụ trách. Hóa ra cảm giác làm một “bà mẹ bím sữa” không đáng sợ như tôi vẫn nghĩ, ngoại trừ những lúc thằng bé quấy khóc, còn bình thường chăm rất dễ. Nhóc con Thiên Vỹ chính là một tiểu hài tử tham ăn, thằng bé không kén ăn vì vậy mà việc ăn uống cũng khá thoải mái.

Chúng tôi cứ nghĩ mọi chuyện sẽ mãi như vậy nếu không phải xảy ra biến cố, một biến cố lớn mà trong đời tôi khó có thể quên được. Tôi nhớ rất rõ rằng buổi đêm hôm đó, bên ngoài biệt thự vang lên tiếng đánh nhau cùng tiếng súng rền vang, dọa Thiên Vỹ sợ hãi khóc đến không thở được. Chú Trung lao vội vào phòng chúng tôi, trong khi tôi và Dương không hiểu chuyện gì xảy ra, chú lật chăn của chúng tôi, kéo chúng tôi dậy. Khi tôi vẫn còn đang ngái ngủ, chú Trung lập tức dặn dò với vẻ lo lắng rõ rệt:

- Nhà họ Vũ tìm tới nơi rồi, chúng ta mau rời khỏi đây thôi.

- Há? _Tên nghe thể tình ngu hần, xoa xoa mí mắt nặng trĩu, tôi cầm theo chiếc áo khoác rồi kéo Dương phi như bay theo chú Trung.

Bên ngoài tiếng súng vẫn vang rền, hòa lẫn với tiếng khóc của trẻ con nghe thê lương biết nhường nào. Chú Trung đỡ lấy Thiên Vỹ trên tay cô Tú Oanh, sau đó cả thấy bốn người phi như bay ra chiếc xe trong gara, mặc kệ đằng sau tiếng đánh nhau hòa lẫn cùng tiếng súng. Chú Trung nhún ga, chiếc BMW lao vút đi trong đêm tối, rời khỏi biệt thự và chạy về phía đường lớn. Đằng sau còn mấy chiếc xe con đuổi theo sát nút. Tôi ôm Thiên Vỹ trong lòng, không khỏi có chút đứng ngồi không yên vì vừa phải dỗ Thiên Vỹ vừa phải trấn an cô Tú Oanh. Dương ngồi bên cạnh cũng không nhàn rỗi chút nào, nhỏ tay chân luống cuống, hợp sức giúp tôi dỗ bé Vỹ, mặc khác còn để ý mấy chiếc xe phía sau.

Trong tình huống này nếu tôi còn không biết chuyện gì xảy ra thì đúng là quá ngu ngốc rồi, có lẽ nhà họ Vũ đã biết chuyện nên cho người truy sát chú Trung và cô Oanh. Lực lượng lần này có vẻ đông đảo, khả năng lớn là đi tìm Thùy Dương bởi tôi đã mất tích một năm trời rồi mà vẫn không thấy bên ngoài có động tĩnh gì. Vừa xoa xoa lưng bé Vỹ, tôi vừa mím môi, đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, tôi hỏi:

- Chú Trung, chuyện chú đáp ứng cháu sẽ cứu bạn của cháu, chú đã từng làm chưa? _Chú Trung nghe câu hỏi của tôi, im lặng một lát rồi mới cất lời:

- Thật ra lúc chú định cứu con bé đó thì nhà họ Vũ đã thu xếp ổn thỏa rồi, chú không tiện ra tay, sẽ lộ hành tung. _ Vì thế có nghĩa là bên nhà họ Vũ trong một năm nay vẫn chưa xác định được tôi ở phương trời nào hay sao? Thật sự là một đám thiếu năng mả, làm tôi cứ tưởng rằng nhà họ Vũ đó lợi hại lắm.

Thật ra cô đã hiểu lầm, một năm nay tình hình trong nước thực sự rối ren, Thiên Bảo mới làm lễ nhận chức, còn chưa đầu vào đâu thì bọn người bang khác lợi dụng thời cơ gây chèn ép, việc không thể chậm trễ, cho nên để bảo toàn thời cục, Thiên Bảo đành rút đa số lực lượng đi tìm cô để tập trung toàn lực dẹp yên những bang phái khác. Trong khi đó chỉ có mình David Minh là kiên trì đi tìm cô, bởi vì hắn về nước không bao lâu, thể đơn lực mỏng, lại không dám xin viện trợ từ ba chỉ vì một cô gái, vì thế vẫn không có cách tìm được cô.

Trong nước lúc này đã thật sự yên ổn, Thiên Bảo một năm nay lên nhận chức công việc khá là bề bộn, vậy nên việc tìm Hoài Thanh vẫn là không đúng

tiến trình. Lại không nói, tìm suốt một năm trời vẫn không tìm thấy cô, bọn họ ôm hi vọng không lớn là cô còn sống, nhưng bọn họ vẫn kiên trì là vì vẫn có chút lòng tin còn sót lại hay nói đúng hơn là đoạn tình cảm của Bảo dành cho Thanh vẫn còn chưa dứt được. Anh không cho phép dừng việc tìm cô, bất chấp bất cứ giá nào, dù có phải lật tung mọi nơi lên, đào ba thước đất cũng phải tìm thấy cô, sống phải thấy người, chết... phải thấy xác.

Một năm trước lúc anh nhận được tờ giấy của cô, anh đã thật sự tìm đến nhưng chỉ tìm thấy Quỳnh Thư, còn Hoài Thanh thì mất tăm mất tích, Thiên Bảo thậm chí còn cho lệnh truy sát lũ người kia để hỏi tung tích, nhưng đến cuối cùng vẫn là không có dấu vết. Một năm nay, mặc dù không có cô bên cạnh, nhưng anh chưa hề tìm tới một người con gái nào khác, kể cả Ngọc Quyên có dâng tới tận cửa cũng bị anh đuổi về. Anh thật sự không tin cô lại dễ dàng rời xa anh như vậy, anh thật sự vẫn còn ôm hi vọng cho rằng cô còn sống, anh chưa bao giờ từ bỏ công việc tìm cô. Mọi người đều khuyên anh rằng nên từ bỏ thôi nhưng bọn họ vốn không hiểu đã sinh ra là dòng máu nhà họ Vũ thì đều là những kẻ cố chấp vô cùng.

Một đoàn chúng tôi bị truy sát, dù đã loại bỏ được đa số kẻ đuổi theo nhưng bọn chúng giống như binh đoàn kiến vậy, cứ trừ khử được một tên sẽ có n tên khác đuổi đến, có lẽ chúng thật sự muốn đổi cùng giết tận chúng tôi. Tuy nhiên, căn cứ theo tình hình, nếu bọn họ là người của nhà họ Vũ, đã đuổi được đến đây đáng nhẽ ra phải biết có Thủy Dương trong xe. Đại tiểu thư ở trong xe mà còn dám đuổi giết, không tiếc bất cứ giá nào thương tổn chúng tôi thì chắc chắn có khả năng không phải người nhà họ Vũ, mà là... kẻ thù của nhà họ Vũ. Sao tôi có thể quên kẻ muốn gây chia rẽ giữa gia đình tôi và gia tộc họ Vũ cơ chứ.

- Chú Trung, gần đây có hải cảng nào không? _Tôi đột ngột hỏi. Trong không gian im lặng lúc này chỉ còn tiếng thở dốc cùng tiếng đập mạnh do căng thẳng của nhịp tim, bé Vỹ vì khóc mệt nên đã ngủ say, do vậy mọi người trong xe mới bớt mệt mỏi.

- Chú đang tìm bến cảng gần nhất, chú có một con tàu riêng, đã dặn người chuẩn bị, lát nữa cháu và Dương đem theo em Vỹ cùng cô Oanh chạy nhanh lên tàu, chú ở lại ngăn cản bọn chúng. _Chú Trung có chút căng thẳng nói ra kế hoạch. Mặc dù trong tình huống cấp bách nhưng chiếc BMW vẫn không dừng lại một giây, tiếp tục xử mệnh của mình chạy bon bon trên đường đưa chúng tôi rời xa căn biệt thự. Vẫn may chiếc xe này là thuộc loại chất lượng tốt, trải qua mấy lần va chạm mới xước có tí sơn, chứ nếu không năm người chúng tôi đã sớm xuống báo danh với Diêm Vương rồi. Nghe kế hoạch của chú Trung, Dương không cho là đúng, vội vàng phản bác:

- Hiện tại chúng ta vẫn chưa biết lũ kia có mục đích gì, nhưng đã truy sát chúng ta thì quả thật không có mục đích tốt. Chúng ta đáng lẽ ra không nên tách nhau ra như thế, quá là nguy hiểm. Hơn nữa, đó không phải người của ba cháu. _Dương khẳng định.

- Đúng vậy, đây quả thật không phải người của Vũ gia, người của Vũ gia không dám manh động nếu Thủy Dương còn nằm trong tay chúng ta. Cháu thấy tốt nhất nên hành động cùng nhau, có chuyện gì còn có thể tương trợ. _Tôi cũng lên tiếng nhận định.

Chú Trung nhìn sang cô Tú Oanh, rồi lại nhìn bé Vỹ đang ngoan ngoãn nằm trong lòng tôi, giây trước đó còn là sự dịu dàng, nhưng giây sau ánh mắt đã chuyển thành kiên quyết, chú quẹo tay lái, hất đổ một chiếc xe con đang đi sát chúng tôi, loại đi một kẻ địch, đồng thời lên tiếng:

- Dù người bọn họ nhắm đến là ai thì chúng ta cũng phải tách ra, thứ nhất là có thể giúp người khác đánh lạc hướng, thứ hai là tìm hi vọng sống. Các cháu là người trẻ tuổi, đường đời còn dài, không thể hi sinh trong lúc này. Còn chú ở đây đã có thể lực sẵn, chắc chắn bọn chúng không dám động đến chú, cho nên chú lựa chọn ở lại là đã có tính toán, các cháu nên nghe lời, giúp chú chăm sóc cho tốt Thiên Vỹ và cô Oanh.

Mất thấy bến cảng còn không xa, chú Trung đạp ga, chiếc xe vọt thật nhanh và đổ ở nơi gần nhất, ngay sau đó, chú Trung rút ba khẩu súng lục ngăn ra, hai khẩu đưa cho tôi và Dương, khẩu còn lại chú giữ. Dương phóng khoáng nhận lấy, còn không quên gửi tới chú Trung một ánh mắt tán dương, còn tôi thì hơi lưỡng lự. Đây là súng thật đấy, không phải trò đùa của con nít đâu, nếu tôi mà nổ súng, nhờ giết người thì đi tù một gông mất. Như biết trước suy nghĩ của tôi, Thủy Dương vừa nhai kẹo cao su vừa đáp:

- Yên tâm, ba tôi trong giới hắc đạo rất có tiếng nói, tôi sẽ bảo kê cho cậu, đảm bảo không phải bóc lột.

- Đi đi, thời gian không còn nhiều! _Chú Trung nhét khẩu súng vào tay tôi, đẩy cô Tú Oanh đang ôm bé Vỹ về phía chúng tôi. Cô Tú Oanh ngồi trên xe suốt từ nãy đến giờ chỉ lặng im mà không nói bất cứ lời nào, ngay cả phản đối cũng không có làm tôi thấy rất khó hiểu.

Tuy nhiên vì thời gian không còn nhiều nên chúng tôi không để ý mấy, chỉ một mực kéo cô Oanh đi. Dương chạy đằng trước dò đường, cô Oanh chạy ngay sau Dương, còn tôi chạy cuối để hỗ trợ. Ba người lớn và một đứa bé chúng tôi đã tìm thấy con thuyền của chú Trung, vội vàng leo lên thuyền, phía xa xa, bóng dáng chú Trung đã khuất dạng trong màn đêm đen đặc đầy nguy hiểm, tôi biết là chú đang liều mình, mở một đường máu cho chúng tôi chạy thoát, vì thế nên tôi không thể để chú ấy hi sinh vô ích. Lần này dù muốn dù không, tôi luôn có một dự cảm không lành, nếu để xảy ra sơ sẩy chúng tôi rất có khả năng một đi không trở lại.

Chúng tôi leo lên được thuyền, đằng xa văng lại tiếng đánh nhau cùng tiếng súng, nghe vô cùng hỗn loạn. Bất chợt trong một giây, cô Oanh đặt Thiên Vỹ vào tay tôi, cả hai bàn tay nắm chặt tay tôi và Dương, ánh mắt lóe lên một tia sáng kiên định, cô gần giọng hỏi:

- Cô có thể tin tưởng hai đứa không?

- Cô có ý gì? _Tôi mong lung hồi lại.

- Dương, Thanh, bây giờ hai đứa là người cô tin tưởng nhất, cô muốn giao Thiên Vỹ cho các cháu, hãy giúp cô chăm sóc nó. Còn nữa, cô còn một đứa con gái thất lạc, nó tên Tú Tâm, nếu các cháu có thể trở về được, hãy giúp cô tìm ra nó. Cô không cầu mong các cháu bảo bọc nó, chỉ cần dẫn nó đến trước mộ cô để cô biết nó sống tốt là cô yên tâm rồi. _Khuôn mặt cô Tú Oanh lúc này rất dịu dàng, tựa như một người mẹ đang nhìn đứa con của mình bằng đôi mắt chứa chan yêu thương cùng âu yếm. Chỉ cần nghe như vậy, tôi đã rất rõ ràng dự định của cô Tú Oanh rồi. Trong khi tôi chưa kịp nói gì thì Dương đã cắt lời:

- Cô là mẹ mà, tại sao có thể vô tâm như thế cơ chứ? Cô sẵn lòng vứt bỏ Thiên Vỹ và Tú Tâm chỉ vì loại chuyện này hay sao? Lại không nói bây giờ cô

quay lại chỉ có con đường chết, cũng là gánh nặng cho chú Trung.

- Thứ lỗi cho một kẻ ích kỷ như cô, chú Trung đã chờ cô quá lâu rồi, anh ấy đã hi sinh cho cô quá nhiều, hiện tại cô không thể bỏ rơi anh ấy ở lại một mình được. Lũ người kia rất có thể là đến truy sát hai người bọn cô để đưa các cháu về. Cho nên nếu cô còn theo mấy đứa, nói không chừng sẽ không ai được sống cả. _Nghẹn ngào một chút, cô Oanh dừng lại, đổi chất giọng kiên quyết, cô đứng lên, vọt chạy vào trong màn đêm sâu thẳm thẳm kia, giữa đêm tối lạnh lẽo u tịch còn nghe giọng cô vọng lại- Hãy giúp cô lần cuối cùng!

- Dương, chúng ta đi thôi! _Tôi kéo Dương lên con thuyền trong khi cô ấy vẫn thần thờ ngoái lại nhìn về phía xa xa nơi bóng dáng cô Tú Oanh biến mất. Tôi tự hiểu rằng sứ mệnh của tôi và Dương càng nặng nề hơn từ lúc cô Tú Oanh quyết định sẽ cùng sống cùng chết với chú Trung.

Chúng tôi trèo lên con thuyền to lớn, chiếc thuyền nhỏ neo, từ từ khởi động rồi chạy về phía biển lớn, rời khỏi bến cảng cũng như đem chúng tôi rời đi cái nơi thân thuộc từng được gọi là “nhà”. Tôi và Dương mỗi đứa cầm một cái ống nhòm, đứng trên mũi tàu nhìn về nơi mình vừa rời khỏi. Trong ống nhòm, tôi thấy cô Tú Oanh cùng chú Trung, hai người nắm tay nhau tháo chạy, chú Trung yểm trợ cho cô Tú Oanh, thỉnh thoảng quay lại bắn vài cái, tiếng súng cùng tiếng huyền não xa xa vọng lại nghe đến nhói lòng. Bé Vy như cảm nhận được mọi chuyện, đột nhiên khóc ré lên, hai quả đấm nhỏ nhỏ cứ hương về nơi xa xăm mà quơ loạn xạ.

“Pằng” một tiếng, tiếng súng như xé tan màn đêm, mở ra nỗi bi thương cùng thống khổ tột cùng, tôi không chớp mắt nhìn về nơi ấy có hai dáng hình thân quen đang từ từ đổ ập xuống, họ nắm lấy tay nhau. Những kẻ táng tận lương tâm kia chính là những con mãnh thú như đang muốn nuốt chửng họ, mặc họ thống khổ cầu xin cũng không khoan nhượng chút nào. “Pằng” thêm hai tiếng súng nữa, tất cả đều hóa hư vô, phía xa kia, tất cả lũ bọn chúng đều rút lui hết, còn chừa hai cái xác tro chọi nằm giữa bên cảng vắng lòng lộng gió đêm. Tôi dường như không còn nghe tiếng con tim mình đập nữa, cả không gian như chìm vào yên lặng, cảm giác đã ngưng đọng lại ngay tại khoảnh khắc tiếng súng kia nổ ra.

Chân tôi như nhũn ra, tôi lập tức buông ống nhòm, thần thờ nhìn về bến cảng đó. Hình ảnh của nơi đó thu nhỏ dần, cứ nhỏ dần rồi biến mất khỏi tầm mắt chúng tôi, hòa vào đêm đen mịt mờ đầy lạnh lẽo. Dương chợt òa khóc nức nở, còn tôi thì cố bặm môi để ngăn mình không bật thốt lên tiếng nấc dù rằng cảm giác nuốt nước mắt vào tim không gì khó chịu bằng. Tôi đủ thông minh để hiểu trong hoàn cảnh này càng yếu đuối sẽ càng rơi vào thế cực nguy hiểm, cho nên dù bản thân không đủ mạnh mẽ nhưng cũng phải trở nên mạnh mẽ để đối mặt với phong ba bão táp ngoài kia. Tôi vỗ vỗ lưng Thiên Vy, dỗ cho nó nín nhưng càng dỗ nó càng khóc khỏe hơn. Dường như có một sợi dây liên kết vô hình nào đó đã buộc họ lại với nhau, vì thế khi cô Oanh cùng chú Trung gặp nguy hiểm Thiên Vy cũng sẽ cảm nhận được.

- Dương, cậu... có tự tin không? _Tôi chợt bật thốt lên câu hỏi. Sau khi thốt lên tôi mới phát hiện giọng mình có chút nghẹn ngào.

- Cái gì? _Dương nín lại những tiếng thút thít, ngược mặt lên nhìn tôi. Nhưng vì trời quá tối nên tôi không nhìn ra biểu cảm của cô ấy.

- Cậu có tự tin rằng chúng ta sẽ an toàn trở về?

- Chúng ta sẽ... nhất định sẽ trở về! _Dương gằn giọng, chắc nịch khẳng định. Nhưng một giây sau cô ấy đã ứ ứ không nên câu bởi vì sau gáy tôi có một thứ lạnh lẽo đang chĩa vào. Tôi biết đó là thứ gì, tôi trong lòng có hơi hoảng, nhưng dần lòng nhắc mình phải bình tĩnh, tôi cất lời:

- Anh là do ai phái đến? _Đừng hỏi tại sao tôi biết đó là đàn ông vì đây là câu hỏi ngu ngốc nhất trên đời. Phải người đi đối phó với hai con nhóc như chúng tôi có lẽ cũng chỉ cần một người đàn ông là đủ nhỉ? Tôi đoán vậy? Vì thế tôi rất bình tĩnh xoay người, để trán kề trước họng súng của kẻ thù, ánh mắt găm lên những tia kiên định.

- Mày sắp chết rồi còn muốn biết làm gì? _Gã nhếch mép, vết sẹo to lớn trên mặt gã cũng giật giật theo trông thật đáng sợ. Nhưng còn gì đáng sợ hơn khi tính mạng mình đang trong tay kẻ thù.

Hai tay gã cầm hai khẩu súng, vô cùng chuyên nghiệp đồng loạt chĩa vào tôi và Dương. Dương khẽ nuốt nước bọt, thậm chí tôi còn nghe rõ tiếng tim cô ấy đập thình thịch trong lồng ngực, nhanh và dồn dập. Một người bạo rạn như cô ấy mà còn sợ thì đừng nói đến tôi, tôi ôm Thiên Vy bé bỏng trong tay, nắm đấm đã siết lại thật chặt, tôi căng thẳng đến mức vô não cũng muốn nứt toác ra. Dương run rẩy khẽ đi gần đến chỗ tôi, nép sau lưng tôi khiến tôi có chút nhũn mảy. Tôi thấy đây không phải tác phong của Dương, hiển nhiên, cô ấy tới gần là vì tay đang giấu khẩu súng.

- Cho dù chết chúng tôi cũng muốn chết rõ ràng. _Tôi kiên định trả lời. Gã sát thủ cười nhạt một tiếng, sau đó đem ra đáp án cho chúng tôi:

- Một trong hai đứa tụi bây chính là kẻ thù của bang chủ tụi tao, mày đắc tội với chị ấy thì đương nhiên mày phải trả giá, có thể thôi mà cũng thắc mắc.

- Hơ, đến tôi còn không biết bà chị lớn đấy là ai chứ đừng nói là đắc tội. _Tôi học gã, nở một nụ cười nhạt mà đáp.

- Mẹ mày có phải tên Trịnh Hoài Ngọc không? _Nghe gã nói liên quan đến mẹ tôi, tôi khẽ gật đầu, gã tiếp lời- Mẹ mày là con gái của trùm hắc đạo nổi tiếng Trịnh Phú, năm xưa chính mẹ mày đã khiến bang chủ của bọn tao sảy thai, cho nên nợ của mẹ con phải gánh là đúng rồi. Đừng nhiều lời nữa, chuẩn bị đi gặp Diêm Vương đi.

Gã chĩa súng lên đầu của tôi và Dương, bắt đầu lên cò, tôi cảm thấy sống lưng mình lạnh toát, một cảm giác trước nay chưa từng có kéo đến len lỏi trong từng tế bào của cơ thể tôi. Cả người tôi căng cứng, tôi mím chặt môi chờ đợi viên đạn ghim vào trong não, tay vẫn cứ ôm chặt bé Vy không buông. Thẳng bẻ lại càng khốc dữ dội hơn, chộc cho gã sát thủ thấy phiền, tuy nhiên biết tình hình không được khả quan lắm cho nên cũng không có ý định đem bé Vy rời khỏi tôi. Chứ không kết cục của bé Vy chỉ có một: bị ném xuống biển làm mồi cho cá. Khẩu súng của gã được lên cò, lạnh lẽo mà chĩa vào trán tôi, gã bắt đầu bóp cò.

“Pằng” hai tiếng súng đồng loạt vang lên, tất cả không gian dường như ngừng hẳn lại, chỉ còn ba bóng dáng tro tro đứng trên boong tàu. Bỗng nhiên bóng dáng cao lớn của gã sát thủ đổ ập xuống, kèm theo đó là tiếng thở hắt ra của tôi. Chân tôi run rẩy, không nhận được mà khụy xuống sàn nhà, tay

vẫn đang ôm chặt bé Vỹ vẫn đang lớn tiếng gào khóc không biết mệt mỏi. Dương cũng xui lơ theo tôi, khẩu súng của nhỏ vẫn còn lẩn khuất trong quần ở mũi súng. Thì ra vừa nãy Dương chớp thời cơ, lợi dụng gã sát thủ sơ hở chỉ tập trung vào một mình tôi đã nổ súng, còn phát súng thứ hai do Dương nhanh lẹ xô tôi ra nên gã đã bắn trượt. Tôi ôm chặt Thiên Vỹ trong lòng, vỗ vỗ lồng ngực còn chưa hết hoảng hốt, liền sau đó vội vàng đứng dậy.

Đây là lần đầu tiên tôi được thấy cận cảnh giết người của giới hắc đạo, cho nên trái tim yếu ớt này làm sao mà chịu nổi chứ? Tôi đứng dậy mà hai chân vẫn còn run rẩy, vội nhấc khẩu súng trên tay của gã sát thủ, sau đó hỏi Dương đang thần nhiên nhìn tôi với bộ mặt bình tĩnh kia rằng:

- Cậu không sợ à?

- Cậu thật là không có tiền đồ, loại chuyện này hồi bé tôi đã từng chứng kiến qua vài lần rồi, cũng có chút kích động. Tuy nhiên ba tôi luôn cảnh cáo tôi rằng không được phép dính dáng đến nghề của ông, để xem lần này thân bất do ki ba tôi nói gì được nữa. Dẫu sao không phải là một trải nghiệm mới mẻ à?

Tôi: "...” Quả thật không hiểu nổi suy nghĩ của mấy người giới hắc đạo.

- Chúng ta mau vào trong thôi, bên ngoài lắm hiểm nguy quá! _Tôi nói, sau đó hai đứa kéo vào trong buồng ngủ.

Con thuyền này không lớn bởi dẫu sao nó cũng chỉ là tàu đi du lịch riêng của cá nhân, chỉ đủ cho năm người là cùng, vì thế mà boong tàu rất gần với nơi điều khiển của con tàu để chúng tôi tiện bề quan sát. Cả một đêm này tôi đã phải trải qua bao nhiêu chuyện kinh khủng như thế, cái gì cũng là lần đầu tiên. Và đó quả thật là lần đầu tiên tôi được chứng kiến cái thế giới này biến chất đến nhường nào. Tôi đặt Thiên Vỹ xuống bên giường, mở túi xách nhỏ đem theo bên người ra lấy hộp bột pha sữa. Được ăn uống đầy đủ, tiểu bảo bối rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ, duy chỉ có chúng tôi là còn thức. Cả người tôi căng cứng không dám động mạnh, cứ phải đề phòng cẩn thận, phòng đông tránh tây.

Dẫu sao ngay cả kẻ thù còn lên được thuyền thì không phải không có nguy cơ còn nhiều kẻ ẩn nấp. Tôi chưa bao giờ nghĩ hai đứa trẻ con mới mười sáu cái tuổi đầu như chúng tôi lại gặp phải những chuyện này. Nhưng nó đã xảy ra rồi thì không thể không tin nữa. Tôi nắm chặt khẩu súng, tay có chút tê mỏi khẽ vận động, tôi nhìn sang Dương, thắc mắc:

- Cậu quả thật rất gan dạ, nhưng giết người như vậy không bị bỏ tù thật sao? Dẫu sao cũng là một mạng người đó.

- Hắc đạo có luật lệ riêng mà ngay cả pháp luật cũng không thể can thiệp, tin tôi đi, cậu chắc chắn sẽ không bị bỏ tù. _Dương khẳng khái đáp, tay còn thích thú lắc lắc khẩu súng lục ngắn kia, vuốt ve nó như một món bảo bối vậy.

- Tôi đã tốt nghiệp rồi! _Dương đột nhiên thích thú reo lên.

- Cái gì? _Tôi mờ mịt hỏi lại.

- Cậu không biết luật lệ của giới hắc đạo sao? Chỉ cần từng giết người thì đã là tốt nghiệp rồi, có thể nhận được một suất huấn luyện do chính bang chủ của bang đó đề cử đấy. Tôi tưởng cậu cũng là người trong "ngành", tưởng cậu chẳng qua chỉ kiếm lời khiếm tốn thôi chứ.

- Thật ra đến chính tôi cũng chưa rõ tình hình cụ thể? Ba mẹ tôi không nói gì với tôi về chuyện này. _Tôi buồn bã nói.

- Thì ra cậu là đứa con rơi trong gia đình quyền quý. _Dương vui mừng nói.

Nói chuyện một hồi, mí mắt tôi nặng trĩu, tôi đã không thể đặt mình vào câu chuyện nữa rồi. Tôi bắt đầu lâm vào trạng thái gât gà gât gù, chợt "đùng" lên một tiếng, một tia chớp rạch ngang trời báo hiệu bầu trời xuất hiện những bất thường. Tôi mở thật to mắt, nhìn ra bên ngoài, thấy nước biển đã tung lên từng bọt sóng trắng xóa, bầu trời kéo mây u ám, tầng tầng hơi nước bốc lên báo hiệu một trận sóng to gió lớn chuẩn bị ập đến. Tôi quay ra nhìn Dương, thấy nhỏ ra dấu hiệu im lặng, tôi cũng ngừng động theo. Liền sau đó, tôi lại thấy Dương ra dấu hiệu cho tôi ngồi lại đây để nhỏ ra ngoài kiểm tra tình hình. Tôi khẽ gạt đầu biểu thị sự đồng tình, tay cầm súng thật chặt và lên cò, lồng ngực căng như dây đàn không có bất kì phút giây nào thả lỏng được.

Dương đã rời ra bên ngoài, còn một mình tôi, tôi cảm thấy nhiệm vụ này càng khó khăn hơn. Bất ngờ ở bên ngoài vang lên tiếng súng nổ cùng một vài tiếng đánh nhau, lo sợ có vụ ẩu đả, tôi vội vọt ra khỏi phòng. Cửa phòng vừa hé, vừa hay có một tên sát thủ đứng ở đó, súng của gã đã kề trên trán của tôi. Shit! Tôi chửi thề một câu, đây là lần thứ hai tôi bị dí súng vào đầu rồi, cảm giác chẳng tốt đẹp chút nào. Đúng lúc tâm trạng tôi còn không tốt, tôi phản ứng mau lẹ cầm cổ tay của gã, dùng cùi trỏ tay của tôi đè thật mạnh xuống khuỷu tay của gã, tiếng xương răng rắc vang lên nghe thật đau đớn nhường nào. Ngay sau đó, tôi vung chân lên, đá thật mạnh giữa chỗ "dùng để duy trì nòi giống" của gã, lập tức khiến gã rú lên như heo bị chọc tiết, nằm ở dưới đất lăn qua lộn lại.

Xử lý xong gã, tôi tiếp tục tìm đường ra, liền gặp phải ba đến bốn tên khác, nhất thời bị vây khốn. Chỉ một vài chiêu thức tôi đã bị áp đảo và đang trong tình thế cực kì cam go, tôi biết bản thân chỉ là một đứa con gái mười bảy tuổi chân yếu tay mềm, sẽ đâu không lại lủ sát thủ "cao – to – đen – hời" này. Tuy nhiên, xứ mệnh của tôi vẫn chưa hoàn thành, giờ không phải là lúc lo là, có thể phát huy bao nhiêu lực thì phải sử dụng từng ấy lực, không vì gì cả, chỉ muốn tìm một con đường thoát thân. Bởi vì nhớ người, cho nên tôi dễ dàng luôn lách, tôi đã nhân lúc gã giữ tôi không để ý, gạt tay gã ra, lẩn người né sang một bên.

Ngay sau đó, tôi nghe thấy tiếng súng nổ, Dương đã trở lại với hai khẩu súng trên tay đang bốc khói, cảnh tượng vô cùng oanh liệt khiến tôi ngỡ mình đang đóng phim điện ảnh. Tuy nhiên, tôi cũng không chần chừ bất kì phút giây nào bởi nếu chậm chân chúng tôi rất có thể sẽ có một kết cục thảm khốc. Tôi lập tức bật dậy chạy vào phòng bởi tôi nhớ mình đã bỏ quên Thiên Vỹ ở một mình, điều đó quá nguy hiểm. Nhưng lúc tôi mở cửa phòng ra thì cũng là lúc khoảnh khắc một tiếng súng vang lên, một gã sát thủ lòng dạ sát đã cầm khẩu súng và nổ vào Thiên Vỹ bé nhỏ. Phút giây đó, tim tôi như ngừng đập theo, tôi vội vàng giơ súng lên, hét lớn một tiếng và bóp cò:

- Đi chết đi! “Pằng”! Phát đạn được bắn ra với một lực mạnh. Và đối với đứa ngu ngơ về khoản này như tôi thì không tránh khỏi bị gặp phải phản lực. Tôi bắn ra phát đạn và bị lực súng đẩy về phía sau, ngã ngồi trên mặt đất. Ngay sau đó, tôi thấy thân hình đó đổ ập xuống sàn, hiển nhiên viên đạn tôi bắn ra đã ghim đúng chỗ hiểm của hắn. Lần đầu giết người, tôi cảm thấy khá hoảng sợ, tay cầm súng vẫn còn run rẩy.

Trong lúc này Thùy Dương đã nhanh chóng vọt vào phòng, chạy đến bên Thiên Vỹ bé nhỏ xem xét tình hình. Tay cô ấy run run đưa lên kiểm tra hơi thở của bé Vỹ, sau đó hô hoán lên:

- Thanh...cậu mau tới đây xem, rốt cuộc chuyện quái gì đã xảy ra! _Có lẽ điều tôi lo sợ đã xảy ra, nhìn mặt Dương tái mét đi thế kia, e rằng Thiên Vỹ không cách nào qua khỏi rồi.

Tôi lồm cồm bò dậy, không ngừng nghi chút nào bỏ nhào tới bên bé Vỹ, vội vã và lo lắng:

- Đâu, đưa đây cho tôi! _Tôi bế thẳng bé trên tay, run rẩy kiểm tra hơi thở của nó, chợt không dám tin vào mắt cảm giác của mình. Không thể có chuyện kì lạ như vậy! Thiên Vỹ tại sao bị bắn một phát đạn mà vẫn không làm sao cơ chứ?

Dương kiểm tra lại toàn bộ bọc chắn của Thiên Vỹ, chợt lôi ra được một cái túi giấu bị thủng một lỗ trông như bị đạn bắn qua. Cô ấy vội đồ túi giấu ra, lại phát hiện viên đạn bị ghim trên chiếc USB có hình thù khá độc đáo. Chiếc USB này có lẽ là trong lúc vội vàng cô Oanh đã nhét vào với một mục đích nào đó, cho nên nó mới may mắn giúp cho Thiên Vỹ bé nhỏ tránh được một kiếp. Chỉ là chiếc USB này bị đạn bắn thủng một lỗ, chưa chắc đã lấy được dữ liệu ở trong đó. Ngoài ra, trong USB cũng có một cái vé máy bay trở về nước và có tờ giấy kèm theo là dành cho tôi. Có lẽ dự định của cô Tú Oanh là chờ thuận lợi sinh Thiên Vỹ rồi sẽ thả cả tôi với Dương đi, đáng tiếc kế hoạch còn chưa kịp thực hiện thì mọi chuyện tôi tệ đã xảy ra rồi.

Thiên Vỹ không có chuyện gì khiến tôi thở phào nhẹ nhõm, ôm chặt thẳng bé vào lòng, tôi tự đổ dành con tim yếu đuối của bản thân, tay lại càng siết chặt lấy khẩu súng. Trong tình hình thế này, nếu tôi còn kiêng nể bất cứ điều gì nữa thì e rằng ngay cả mạng cũng không còn mà về chứ đừng nói đến chuyện ngồi tù. Lại không nói, tay tôi đã vấy máu rồi và đó là sự thật không thể chối cãi, nếu tôi không đi tiếp mà lại quay đầu, có lẽ sẽ rơi xuống vực sâu không thấy đáy. Cứ mãi chìm đắm trong mớ suy nghĩ hỗn độn về tính toán tiếp theo nên đi những bước nào, tôi không để ý biển trời đã nổi lên giông bão.

Mặc dù lúc này đã là ba rưỡi sáng nhưng trời vẫn còn rất tối, những đám mây đen kịt tụ lại một góc như muốn báo hiệu cho một cuộc phong ba bão táp dữ dội trên biển. Trời nổi sấm ầm ầm, những tia chớp liên tục lóe lên rạch ngang cả bầu trời càng khiến người ta sợ hãi. Biển lúc này trào sóng dữ dội, những con sóng lớn từng con từng con xô vào mạn thuyền làm thuyền rung lắc khá mạnh. Nhìn qua lớp cửa kính, màn đêm như một con dã thú đáng sợ đang âm thầm chờ đợi muốn nuốt chửng lấy cả con thuyền của chúng tôi, gió nổi lên thật mạnh làm con thuyền chao đảo, nghiêng ngả, đi lệch cả hàng trăm vĩ độ. Tôi lo lắng nói với Dương:

- Mau nói với thuyền trưởng tìm một hòn đảo gần nhất rẽ vào tránh bão. _Dương nhìn tôi, vẻ mặt ngưng trọng, ào nào đáp:

- Thuyền trưởng bị giết chết rồi, giờ trên tàu chỉ còn hai chúng ta. _Tin tức này làm tôi sững sờ, chẳng nhẽ tất cả chúng tôi hôm nay lại phải bỏ mạng ở đây hay sao?

Lòng tôi rối như tơ vò, tôi chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi đến thế. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi có cảm giác mình cách cái chết gần đến như vậy. Không chần chừ một phút giây nào, tôi muốn cố gắng đến giây phút cuối cùng, dù chỉ còn một tia hy vọng thì cũng không được từ bỏ. Tôi vội kéo Dương đến khoang lái, ngồi vào buồng lái, Dương nhìn tôi thắc mắc:

- Cậu đang làm chuyện điên rồ gì vậy?

- Cậu biết lái thuyền không? _Không bận tâm đến thắc mắc của Dương, tôi chỉ tập trung vào những nút ấn và kí hiệu của buồng lái.

- Cậu điên rồi, đừng có nói với tôi là hai chúng ta cùng lái con thuyền này rồi khỏi đây đây, không thể nào đâu. _Dương lo lắng ngăn cản. Tôi quay ra, nắm chặt lấy tay Dương, đôi mắt mãnh liệt nhìn vào mắt cô ấy, tôi gấn giọng:

- Dương, cậu tin bản thân mình không? _Cô ấy gật đầu, tôi lại hỏi:

- Vậy cậu tin tôi không? _Cô ấy theo thói quen gật đầu, nhưng rồi lại lắc đầu. Nhưng tôi không cho cô ấy thời gian quyết định, tình thế quá cấp bách không cho phép tôi được lơ là, tôi tiếp tục:

- Cậu tin tôi cũng được, không tin tôi cũng được, chỉ cần cậu tin vào bản thân mình, tin vào bản năng của mỗi người chúng ta, cậu sẽ làm được. Tôi muốn thử một lần, dù chỉ còn một tia hy vọng tôi cũng phải tranh thủ. Cậu muốn chết không? Nếu không muốn chết thì cùng với tôi, chúng ta cùng thử!

- Nhưng tôi trước nay chưa từng lái loại tàu này, tôi không có kinh nghiệm. _Dương lo lắng nói. Cô biết lời Thanh có căn nguyên và cô cũng từng nghĩ đến, nhưng cô lại không dám làm liều. Bởi ở đây không phải chỉ mình cô, còn có một người bạn và một đứa trẻ, nếu cô cứ liều mạng như vậy sẽ dẫn đến hậu quả rất nghiêm trọng. Nhưng cô chưa từng nghĩ người bạn của mình lại có thể có nghị lực và lòng dũng cảm như thế, Thanh gạt bỏ ngay ý kiến của cô:

- Nếu chúng ta không thử thì làm sao mà biết. Dương, cậu sẽ làm được, tôi tin cậu! Chúng ta đã cố gắng đến mức này, chẳng nhẽ chỉ vì không làm được mà buông tay chịu chết thế sao? Cậu cam lòng ư? Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu, cậu là hy vọng cuối cùng của chúng tôi đấy.

- Được, tôi sẽ thử! _Dương gật đầu đáp ứng. Tàu nhỏ thì cô đã từng lái qua nhưng loại tàu này cô chưa từng chạm vào, làm sao biết nó vận hành thế nào. Nhưng cũng chỉ có thể theo bản năng mà làm thôi.

Tôi và Dương cùng ngồi vào ghế lái, tôi thất đại an toàn cho cả Thiên Vỹ đang nằm trong lòng, một tay ôm nó, một tay thì gạt cần điều khiển. Loại tàu này tôi đã từng thấy người ta lái trên tivi, cho nên cũng không quá ngỡ ngàng. Tôi gạt cần một cái, con tàu rẽ về bên tay phải, chậm chậm rẽ sóng lướt đi. Dương ngồi bên cạnh cũng không rảnh tay, lập tức tìm nút tăng tốc rồi ấn, cả con tàu lao vèo vèo trên ngọn sóng lớp nhấp nhô. Lúc này chúng tôi đang chạy đua với con bão, tình hình còn khá nguy cấp. Dương nhìn vào dữ liệu màn hình, giọng vô cùng chuyên nghiệp đọc:

- Chúng ta đang ở vĩ độ ba mươi sáu, nếu rẽ sang hướng đông sẽ có một hòn đảo cách chúng ta mười hải lý.

- Nếu giữ tốc độ thế này thì còn kịp vào bờ không?

- Không thể, cần phải tăng tốc nhanh hơn. Thanh, cậu mau rẽ tàu, tôi sẽ giúp cậu gạt cần điều khiển.

- Được! _Tôi tiếp tục gạt cần, con tàu của chúng tôi chao đảo, chao đảo làm hai chúng tôi ở trong khoang thuyền cũng ngã nghiêng theo. Nhưng chúng tôi không hề nao núng, tôi ép mình giữ bình tĩnh, tiếp tục đưa con tàu vượt biển mờ ra con đường sóng trở về đất liền thuận lợi.

Sóng ngày một dữ dội, bên ngoài trời đã lát phát mưa, sấm chớp liên tục nổ trên đầu chúng tôi khiến Thiên Vỹ giật mình khóc lớn. Tôi ngay lập tức nhét nút vũ giả vào miệng nó, để phòng nó làm loạn khiến chúng tôi bị nhầm phương hướng. Thuyền ngày một chao đảo mạnh, những con sóng lớn cứ xô vào thân tàu như muốn hất ngã chúng tôi, Dương thông báo chúng tôi chỉ còn chưa đầy ba hải lý nữa sẽ tấp vào đất liền, nhưng ba hải lý đối với tôi lúc này cũng là quá xa vời. Đột nhiên tàu ngã nghiêng rồi đổ rạp, cả người tôi lẫn Dương đều bị đảo ngược, chúng tôi đã không kịp tấp vào đất liền.

Cả con thuyền của chúng tôi như bị nhấn chìm, nước từ hai bên phá vỡ cửa kính ào ạt dồn vào khoang thuyền, tình hình khẩn trương gấp bội. Tôi tháo dây an toàn, lay lay Dương đã bị độ đặc đập vào người đến bất tỉnh, sau đó nhìn quanh tìm kiếm. Trong trường hợp khẩn cấp nhất khi bị nạn ở biển, áo phao luôn là vị cứu tinh của con người. Lại không nói hiện tại tôi còn đem theo một đứa bé, cho nên càng cần phải bảo vệ mạng sống hơn. Tôi vội vàng bò trong khoang thuyền đã bị ngập đến quá nửa, tôi đoán có lẽ chưa đầy năm phút nữa ở đây sẽ bị ngập, nếu không mau thoát ra rất có thể chúng tôi sẽ chết. Tôi bò được đến chỗ để áo phao, mau chóng mặc vào rồi đưa cho Dương một cái, ngay sau đó tôi cầm khẩu súng lục ngăn của tôi đập vỡ mấy mảnh kính, ngay lập tức nước tuôn vào ồ ạt, đập cả vào mặt tôi đến choáng váng.

Tôi vội vàng chui ra, tiếp xúc với nước quá bất ngờ khiến tôi bị sặc, cả phổi lẫn ngực đều bị ép đến căng đau. Tôi cố gắng khua tay, theo bản năng của chính mình, dùng lực mạnh nhất và với tốc độ lớn nhất để ngoi lên mặt nước. Tôi sợ Thiên Vỹ còn quá nhỏ sẽ không thể hô hấp khi ở dưới nước quá lâu. Sau bao nhiêu nỗ lực, cuối cùng tôi cũng ngoi lên được mặt nước và nổi lềnh bềnh như mấy cây bèo tây. Dương ngoi lên sau tôi có vài phút, hai chúng tôi giữa đêm mưa bão tấp lừng lơ trôi giữa biển, quả thật là một trải nghiệm tôi không bao giờ có thể quên được.

Trời vẫn mưa rất to, những hạt mưa nặng trĩu cứ thế rơi xuống mặt biển tạo lên một khung cảnh hết sức kì dị. Mưa rơi xuống mặt tôi, đau rát, tôi gian nan nhìn về phía xa nơi chân trời đang hừng sáng, âm thầm cảm thán cho số phận của mình. Tôi không biết bơi, cho nên chỉ có thể nổi lềnh bềnh trên mặt nước, nhưng tôi biết nếu mình không cố gắng, bất cứ lúc nào cũng có thể chìm. Cho dù tôi không chết vì đuối nước thì sớm muộn gì tôi cũng sẽ chết vì bị mất thân nhiệt. Tôi quay ra nhìn Thùy Dương, nhỏ cũng gian nan trông về nơi chân trời mù mịt. Ngay sau đó, tôi ra một quyết định đáng bất ngờ. Tôi kéo Dương, liều mạng bơi về phía trước nơi một hòn đảo xinh đẹp hiển hiện cách đó không xa.

Nói là không xa đấy thôi nhưng nó cũng ở cách tôi ước chừng mười lăm ki – lô – mét và để bơi được đến đó thì cũng là cả một đồng khó khăn. Nhưng con người ta vào những thời khắc cận kề Tử Thần thường có niềm hy vọng đối với cuộc sống khá là mãnh liệt, vì vậy mà người ta thường dốc toàn lực vào những phút cuối cùng chỉ muốn đổi lại hy vọng sống mong manh. Hiện tại tôi cũng vậy. Tôi cứ bơi, cứ bơi mãi, mặc cho cánh tay mỏi đã dỗi, mặc cho nước biển mặn chát chảy tràn vào trong miệng, mặc cho mưa tấp vào mắt cay xè, tôi vẫn không dừng lại. Dương theo sát phía sau tôi, dường như nhỏ đã đuối sức, nhưng lại không nản tâm bỏ mặc tôi tiếp tục chạy về phía trước, nên cũng không có dừng lại.

Tôi bơi được một lúc, cảm thấy vô cùng khó thở, người cũng lạnh toát mới chịu dừng lại. Tôi quay ra đằng sau, thấy Thùy Dương đã không còn ở đó mà thật lụi và trôi nổi ở rất xa. Cô ấy bất động nằm giữa mặt biển, mặc cho sóng lớn cứ thế xô cô ấy xa dần. Tôi không thể bỏ mặc cô ấy, cho nên cố hết sức bơi lại. Tôi chống chọi với làn sóng dữ dội, bơi về phía Dương, kéo lấy cánh tay cô ấy, vỗ vỗ lên mặt cô ấy, lo lắng hỏi:

- Dương, cậu sao rồi? Gắng gượng lên, đừng bỏ mặc tôi! _Lúc này tôi sợ hãi hơn bao giờ hết, không phải sợ mình sẽ chết ở trên biển, mà là sợ mất đi một người bạn đồng hành trước khi tôi tìm ra được đường sống. Ở một nơi xa lạ như thế này, có một người bạn đồng hành với mình vẫn hơn là lẻ loi một mình, chống chọi với tất cả để tìm đường sống từ cõi chết.

- Thanh, e rằng đoạn đường tiếp theo cậu đành tự mình đương đầu rồi. _Dương đưa bàn tay lạnh ngắt lên vuốt gò má tôi, hơi thở yếu ớt rối loạn.

- Không thể, cậu đừng dọa tôi, tôi sợ lắm! _Tôi òa lên- Cậu đừng bỏ mặc tôi mà. Chúng ta đã cố gắng đến tận bây giờ, cậu không thể dễ dàng buông xuôi như thế. Xin cậu đấy, gắng gượng lên!

Như cảm nhận được điều gì đó, Thiên Vỹ lại tiếp tục oe oe khóc, nhưng lần này không có ai dỗ, cho nên nó cứ khóc mãi đến không thờ được, mặt mũi đỏ bừng. Thanh mơ màng nhìn tôi, nở một nụ cười yếu ớt, ngay sau đó mặc kệ tôi khóc tôi gọi thế nào, cô ấy vẫn chỉ nhắm mắt giữ im lặng mà không đáp. Nếu không phải do trên người cô ấy còn có chút hơi thở mong manh, tôi còn tưởng rằng cô ấy đã chết rồi. Không cam tâm bỏ mặc cô ấy, tôi một tay ôm ngang người cô ấy, một tay vận hết sức mình bơi về phía bờ.

Trời lúc này đã rạng sáng, bầu trời đã sáng dần, ánh ban mai đầu tiên trong ngày đã ló rạng ở phía chân trời xa xa tạo lên một màu đỏ rực. Trời đã ngớt mưa dần nhưng sóng thì vẫn dồn dập, cả một không gian bao la của biển chỉ còn lại chúng tôi lẻ loi. Tôi vẫn cố hết sức đem hai người kia vào bờ, mượn lực của sóng, tôi đã vuron được xa hơn. Tôi thấy bờ chỉ còn cách tôi có hai mươi mét, lòng mừng đến muốn hét lên thật to. Nếu không phải hoàn cảnh hiện tại không cho phép thì tôi chắc chắn sẽ mở tiệc ăn mừng rồi.

Trời sáng lên rất nhanh, mặt trời từ từ ló rạng soi bóng xuống mặt biển khiến mặt biển như một dải lụa mong manh được thêu lên bức tuyệt tác của thiên nhiên, đối lập giữa một mảng đỏ rực với một mảng sáng trắng cùng ít mảng xanh mát dịu nhẹ, còn có mảng tối đen với những ánh sao như những viên đá

pha lê tinh khiết. Tôi nhìn bức tranh của biển, cứ thế chìm dần, chìm dần và rồi lịm hẳn, nhưng tay thì vẫn đan rất chặt rất khít với Thủy Dương, tay kia không quên bảo bọc Thiên Vỹ trong vòng tay.

-----oOo-----Hết chương 12-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Trở về:

Tôi cựa mình, khẽ mở mắt, đập vào mắt tôi là trần nhà màu trắng sữa với một chiếc đèn chùm khá to treo ở trên, xung quanh phòng được trang trí theo kiểu châu Âu, còn tôi thì đang nằm trên một chiếc giường lớn khá mềm và rộng. Ngoài kia, ánh tà dương cuối cùng của ngày đã sắp rút đi để lại trên mặt biển những hạt nắng mỏng manh. Tôi ngoái nhìn ra, mặt biển lúc này yên tĩnh đến lạ, chứ không điên cuồng như khi có phong ba bão táp. Cũng không biết tôi được đưa về đây từ khi nào, và ở đây đã bao lâu. Tôi chống người ngồi dậy, chịu đựng một thứ sức ép kì lạ trong cơ thể, lật chăn xuống giường. Tuy nhiên, còn chưa kịp đi bước nào tôi đã loạng choạng và rồi sau giây phút chân nam đá chân chiêu, tôi té chổng vó dưới sàn nhà. Cú ngã làm đầu gối tôi bị chầy xước một mảng dài thượt và còn có chút máu rỉ ra nữa.

Đúng lúc này, có một người phụ nữ mặc bộ đồ giúp việc, đeo một chiếc tạp dề màu xanh ngọc mở cửa phòng ra, thấy tôi ngồi trên đất thì vội vàng chạy vào, hốt hoảng hô:

- Tiểu thư ơi, cô vừa mới tỉnh lại sao đã thành ra thế này. _Người phụ nữ giúp việc nói bằng tiếng anh rất rõ ràng. Bà ấy dìu tôi lên giường, sau đó cúi xuống xem chân của tôi. Tôi dùng thứ tiếng anh bập bẹ mà một năm nay mình chẳng mấy khi nói để hỏi chuyện người phụ nữ giúp việc nọ:

- Bà ơi... bà có thấy bạn của cháu, một cô gái và một đứa trẻ sơ sinh hay không? _Tôi vừa nói còn vừa khoa chân múa tay liên hồi để miêu tả vì lo bà ấy sẽ không hiểu.

- Hai người họ vẫn đang được chăm sóc ở những gian phòng khác, tiểu thư cứ yên tâm. _Người phụ nữ giúp việc cũng sợ tôi không hiểu, cho nên tay thành thạo làm ra một số kí tự, cũng không giống như tôi, khua tay khua chân loạn lên một hồi.

Đúng lúc này, một người đàn ông bước vào, ông ấy trông khoảng tầm ngoài bảy mươi, tuy nhiên lại tạo cho người nhìn cảm giác ông ấy mới chỉ ngoài năm mươi. Khuôn mặt người đàn ông đó trông nghiêm nghị, ngũ quan cũng khá cân đối, có thể nói lúc còn trẻ chắc hẳn ông ấy là một mỹ nam. Mái tóc của ông ấy đã điểm vài sợi bạc, nhưng điều đó không làm mất đi phong độ của ông. Ông ấy bước về phía tôi, khẽ mỉm cười một cái, nụ cười ấy không những không làm mất đi nét tôn nghiêm cao quý của ông mà ngược lại nó khiến cho khuôn mặt ông không còn khó gần như trước nữa. Nụ cười ấm áp đó có chút xa lạ mà lại có chút quen thuộc với tôi, khiến tôi chỉ biết trố mắt ra nhìn.

- Hoài Thanh, chào mừng cháu về nhà! _Người đàn ông đó nói bằng tiếng mẹ đẻ của tôi nhưng lại không có chút vấp nào, xem ra là người cổ hươu. Chỉ là ông ấy không những biết tên tôi, còn “chào mừng” tôi về nhà, tôi suy đoán có lẽ người đàn ông này biết tôi từ trước. Chỉ là trong trí nhớ của tôi không có chút ấn tượng nào với ông lão giàu có này đây.

- Ông là ai vậy? _Tôi khó hiểu thắc mắc.

- Con bé này, ngay cả bộ dạng ngây ngốc cũng giống mẹ nó như đúc. _Người đàn ông đó quay sang nói với một ông lão khác trông có chút già nua, ông lão ấy khẽ gật đầu đồng tình. Người đàn ông đó nói chuyện với ông lão kia xong thì ngồi xuống cạnh tôi, đáp- Ta là ông ngoại của cháu – Trịnh Phú!

- Làm sao cháu có thể tin ông? _Mặc dù trong lòng đã tin, nhưng câu hỏi bật ra khỏi miệng lại là một đấng khác. Nhìn thấy bộ dạng đề phòng của tôi, ông khẽ thờ dài một hơi rồi nói cái thứ tiếng mà tôi không biết với ông già kia, thế là ông già đó liền rời đi một lúc, đến khi quay lại trên tay đã cầm một cuốn album. Ông đưa cho tôi xem, giờ thật nhanh qua từng trang, chứng kiến từng hồi ức của mẹ tôi, trong lòng tôi trào dâng nỗi nhớ nhà da diết.

Ừ thì tôi đi xa và ở nơi xứ người đã lâu, nhưng không có nghĩa tôi không muốn về nhà. Xem đến tấm ảnh cuối cùng của mẹ tôi, lúc ấy có lẽ là lúc bà đã sinh tôi, trên tay có bồng một đứa bé sơ sinh chụp chung với bố tôi và ông ngoại. Nụ cười hạnh phúc của mẹ là thứ minh chứng rõ ràng nhất cho mối quan hệ của họ. Tôi quay ra, rung rung gọi:

- Ông ngoại! _Ở trên đất khách lâu ngày, bỗng một hôm bạn phát hiện người thân thất lạc từ lâu của mình cũng ở đây và còn đứng trước mặt mình, đó là một loại hạnh phúc. Tôi nên cảm ơn trời phật vì đã cho tôi sự may mắn này. Tôi gọi xong liền nhào vào lòng ông, ông cũng ôm tôi rồi xoa đầu tôi như đang muốn an ủi tôi dù tôi biết ông cũng rất xúc động.

Tôi ở trong lòng ông, đem hết mọi khổ cực mà mình đã trải qua kể lại một lượt, cũng không quên đem tình hình của ba mẹ và mối hôn nhân bất ngờ của tôi kể ra với giọng điệu vô cùng uất ức. Ông nói là ông sẽ làm chủ cho tôi, có ông là chỗ dựa thì tôi lo gì bị ép uống. Thông qua lời ông nói thì có lẽ ông vô tình “nhặt” được tôi nằm bên bờ cát trắng, lúc ấy tôi đang hấp hối, cả người đông cứng liên tục run rẩy, môi tái nhợt, hơi thở yếu ớt như sắp chết, nhưng lại nhất quyết không buông đứa nhỏ trong tay lẫn cô bé trạc tuổi ra.

Ông nói trong tình hình đó mà vẫn kiên cường giữ lấy tính mạng thì đúng là may mắn. Và có lẽ cũng có duyên, cho nên ông đem tôi về, lại phát hiện trên người tôi có một vết bớt ở đùi trái giống với cháu gái đã từng thất lạc của ông, trên cổ cũng đeo cái vòng gia truyền mà vợ ông đã để lại, vì vậy ông đã

cho người liên lạc với ba mẹ tôi và nhận ra tôi, bây giờ ba mẹ tôi vẫn đang trên đường đến đây.

Thông qua ông, tôi cũng biết được một năm nay vì tìm tôi mà ba mẹ tôi vô cùng khổ cực, hai người họ cũng thường xuyên liên lạc với ông ngoại cho người chạy khắp nơi tìm tôi. Ấy thế mà tôi lại không biết chỉ vì tôi mà biết bao nhiêu người đã dốc hết tâm sức, lòng cảm thấy áy náy vô cùng. Trong lúc ở lại biệt thự của ông dường như, tôi cũng có qua thăm Thiên Vỹ và Thùy Dương. Thiên Vỹ rất may là được tôi bảo vệ tốt cho nên hôm đó chỉ uống phải vài ngụm nước và bị hạ thân nhiệt, cũng không đến nỗi quá nặng. Nhưng còn Thùy Dương thì đã bảy ngày không thấy tỉnh. Nhỏ vẫn ngủ lì bì, vết thương trên vai tuy không nghiêm trọng nhưng mất máu khá nhiều, lại dính nước biển nên rất lâu khô.

Mấy ngày sau đó, ba mẹ tôi thực sự đã đến. Nhìn thấy ba mẹ, tôi như không tin vào mắt mình, họ vẫn là họ, nhưng hiện tại đã có nét hào mòn vì lo lắng quá nhiều. Trên gương mặt của mẹ lúc này giàn giụa nước mắt, còn tôi cũng nước mắt lưng tròng, vội vàng lao vào lòng mẹ, khóc rầm rức một hồi. Ba tôi cũng đứng ngoài ôm hai mẹ con tôi. Cả nhà gặp nhau sau bao nhiêu lâu, mừng mừng tủi tủi, tôi òa khóc nức nở, lại đem uất ức bấy lâu nay phải chịu nói cho họ, vừa nói vừa nấc nghẹn:

- Ba mẹ...con gái hai người lớn rồi! Con rất mạnh mẽ, con rất dũng cảm, không cần ai ở bên cạnh, cũng không cần một người chồng trên danh nghĩa nữa.

- Con đã bị vậy đen rồi sao? _Mẹ lo lắng kéo tôi ra rồi hỏi. Tôi run rẩy giờ hai tay lên, bị thương đáp:

- Con biết mọi chuyện rồi! Và khi biết được mọi chuyện, hai bàn tay con cũng vậy máu rồi mẹ. Sẽ không còn con đường khác để đi nữa đâu. _Mấy ngày nay lúc ba mẹ chưa tới tôi đã suy đoán ra lí do rồi.

Tôi cũng từng hỏi ông ngoại lí do tại sao ông và mẹ tôi lại không gặp nhau trong suốt thời gian dài như thế, đến cuối cùng câu trả lời mà tôi nhận được chính là lí do mẹ tôi trốn tránh ông ngoại tôi vì không muốn tôi dần thân vào con đường “bản thù” ở thế giới ngầm. Nhưng mẹ tôi nào có ngờ, đi hết một đoạn đường dài, đến cuối cùng vẫn không tránh khỏi “cái hồ”. Từ nguyên nhân này, tôi cũng đoán ra được vì sao mẹ tôi lại một mực ép tôi chấp nhận lấy Bảo, bởi vì gia tộc họ Vũ chính là nơi che mưa chắn gió của gia đình tôi bao lâu nay, chỉ có dựa vào họ mới có thể bảo vệ tôi bình an đến cuối đời. Nhưng tôi không cần sự bảo bọc đầy ép buộc đó, tôi có thể tự bảo vệ bản thân, tại sao lại phải trở thành cây tầm gửi đi dựa dẫm?

Sau khi biết tay tôi đã nhuộm máu, mẹ tôi giành hẳn một ngày để khuyên tôi “quay về chính đạo”, ngoan ngoãn làm một đứa con gái nhà lành, không nên ganh đua trong cái giới đặc quánh những “thứ bản thù” kia. Tôi cũng gật đầu chấp thuận bởi đơn giản tôi không muốn trải qua cảm giác đầy tội lỗi ấy một lần nữa, nhưng điều kiện thì chính là hủy bỏ hôn ước giữa tôi với nhà họ Vũ. Tôi không muốn bản thân bị coi như món đồ đưa qua đưa lại. Tôi thực chán ghét cái cảm giác bị người ta bảo bọc quá mức đến mất cả tự do ấy.

Điều làm tôi bất ngờ nhất là lần này biết tung tích của tôi, Thiên Bảo lại không có tìm đến. Cũng phải thôi, qua một năm rồi, ai còn nhớ nổi một người luôn bật vô âm tín cơ chứ. Thế nhưng tôi lại không giải thích được sự hụt hẫng trong lòng. Tôi không thể phủ nhận mình từng trông ngóng cái bản mặt của Thiên Bảo thế nào. Sự mong chờ này khiến tôi cảm thấy sợ hãi, như kiểu hai chúng tôi đã quá lâu không có những cái vờ rồi, đột ngột một ngày tôi lại chờ sự cái vờ ấy, bởi vì nó đã trở nên quan trọng với tôi. Nhưng tôi không dám nói sự nhớ nhung này cho mẹ, tôi lo sợ mình lại bị ép uống. Tôi thích mọi thứ đến thật tự nhiên, tôi sẽ từ từ tiếp nhận nó thay vì bài xích nó như khi bị ép buộc.

Vài ngày sau, cả nhà chúng tôi quyết định lên đường về nước, ông ngoại cũng gác lại mọi việc để cùng về thu xếp một số công việc còn chưa xong, ví dụ như...hủy bỏ hôn ước của tôi với Thiên Bảo. Tôi quyết định đem theo Thiên Vỹ, mang nó đi đăng kí nhận nuôi để tránh nó bị người ta đem đi rồi giao cho viện nuôi dưỡng trẻ mồ côi. Chung quy lại, một đứa trẻ cần có gia đình hơn là bị nuôi tạm bợ trong trại trẻ mồ côi kia. Vừa về nước, do bị lệch múi giờ, cho nên tôi đã lẫn ra ngủ lì bì suốt một buổi tối, đến sáng hôm sau, khi tôi vừa mở mắt ra, thì mọi chuyện đã được xử lí ổn thỏa rồi.

Tôi cứ ngỡ bản thân sẽ không gặp lại Thiên Bảo nữa, trong lòng chẳng biết tại sao lại thấy buồn. Thì ra tôi vẫn rất mong chờ mối quan hệ này, hóa ra tôi lại cảm thấy hụt hẫng vì không còn thứ gì có thể liên kết chúng tôi lại với nhau nữa. Sau khi giải quyết ổn thỏa mối quan hệ hôn nhân của tôi với nhà họ Vũ, ba mẹ tôi quyết định xin học lại cho tôi. Hiệu trưởng nể mặt vì nhà họ Vũ đứng ra nên cho tôi một thử thách, để tôi làm một bài thi của cuối năm lớp 10 rồi chọn lớp xếp tôi vào. Thỉnh thoảng, tôi vẫn chạm mặt với Bảo, nhưng có thể hẳn đã sớm quên tôi rồi. Tôi và hắn lướt qua nhau như chưa từng quen biết, nhưng tôi biết, có lẽ chỉ còn mình tôi nhớ mối quan hệ trước kia của hai chúng tôi.

Tôi cũng gặp được Khoa, hắn đã đến tìm tôi. Trái với suy nghĩ của tôi rằng bản thân còn thích hắn, nhưng lúc này, đứng trước mặt tôi, đối với tôi lại giống như người xa lạ, gần hóa ra xa với vội. Hắn vội vàng chạy đến, kéo tôi vào trong lòng, ôm chặt, cứ như thể nếu lỏng tay tôi sẽ lại tan biến vào hư vô vậy. Tôi cũng vòng tay ôm chặt lấy hắn, lòng đau như cắt, không phải bởi vì đã lâu không gặp, mà là vì tôi nhận ra rằng tôi đã chẳng còn thích hắn như lúc ban đầu nữa. Tôi đau lòng là vì mình cố gắng nhiều như vậy, đến cuối cùng lại phát hiện mình vốn chẳng cần cố gắng vì hắn, bởi căn bản mình không yêu hắn, mà chỉ là chút cảm xúc thoáng qua thôi.

Sau cái ôm nồng nhiệt ấy, Khoa đề nghị được tiếp tục mối quan hệ với tôi, tôi cũng gật đầu đồng ý. Bởi vì bây giờ ngoài hắn ra, thì tôi cũng chẳng còn mối quan hệ nào khác nữa. Tôi đã hứa với lòng là từ phi hắn nói buông tay trước, nếu không tôi cũng sẽ không chia tay. Lại không nói, mặc dù tôi đã hết tình cảm với Khoa, nhưng không có nghĩa Khoa cũng như vậy, nếu đột ngột nói lời chia tay, sẽ gây ra tổn thương cho người khác, tôi lại không nỡ. Ở trong vòng tay của Khoa, bất chợt nhìn thấy một bóng dáng cao lớn nhanh chóng lướt qua, điều đó làm tôi khẽ chột dạ, vội vàng đẩy Khoa ra. Hình như tôi vừa nhìn thấy Bảo, không hiểu sao trong lòng tôi dâng lên nỗi lo lắng, tôi sợ hắn sẽ hiểu lầm.

Con người tôi vốn kì lạ như vậy, khi người ta cần mình thì mình lại gạt ra, rồi đến khi mình nhận ra mình cũng cần người ta, đến lúc đó người ta đã không còn cần mình nữa. Nghĩ lại cảm thấy đầy nghịch lý là quả báo, quả báo cho trước kia tôi đã quá cứng rắn đối với Bảo. Khoa thấy biểu hiện kì lạ của tôi thì ngó dục ngó ngang, sau đó quan tâm hỏi:

- Em làm sao thế? _Tôi vội vàng lắc đầu, không để hắn nhìn ra mình đang chột dạ.

Sau khi sắp xếp lại các mối quan hệ, tôi lại tìm đến gặp David nói lời cảm ơn. Gặp lại hắn sau một năm, tôi suýt thì không còn nhận ra hắn nữa. Giờ đây hắn trông đẹp trai hơn một năm trước rồi, cũng cao hơn nữa, mỗi khi nói chuyện với hắn tôi đều phải ngửa cổ lên. Hắn vẫn giữ cái tính thích trêu ghẹo tôi

và hay nói huyền thuyên. Tôi với hắn ngồi tâm sự với nhau, kể về những chuyện tôi đã trải qua. Nghe xong, hắn cảm thán:

- Không ngờ gia đình cô loạn vậy đấy. Tay cô giờ dính máu rồi, cô tính thế nào?

- Còn biết tính thế nào, tôi muốn quay đầu, quay đầu là bờ mà. Tôi không muốn ném trái cái cảm giác vượt qua sinh tử như vậy nữa đâu.

- Nhưng cô không biết, chúng tôi nhất định phải vượt qua cả nghìn lần những chuyện như thế chỉ vì bảo toàn tính mạng đấy. Cô gặp bang chủ (ý nói Thiên Bảo) chưa? _David quan tâm hỏi. Tôi khẽ lắc đầu, rồi lại gật đầu, lát sau mới đáp:

- Tôi có gặp anh ấy, nhưng anh ấy không nhìn tôi dù chỉ một cái, có lẽ anh ấy quên tôi rồi.

- Tôi lại không nghĩ như vậy đâu. Làm gì có ai quên nổi một con người khác thường như cô chứ? _David khẽ nhếch mép đá đều tôi. Tôi hôm nay hiền bất chợt, không thêm so đo với hắn, lắc đầu thờ dãi mà đáp:

- Anh ấy dù có quên cũng phải, lại không nói hai chúng tôi hủy bỏ hôn ước rồi, cũng chẳng còn liên quan gì nữa, bận gì phải nhớ nhưng.

- Thật ư? Hai người hủy bỏ hôn ước rồi à? Vậy tôi có được quyền theo đuổi cô không? _David Minh bất chợt hỏi câu này làm tôi ngẩn tò te. Một lúc lâu tôi không thốt lên lời, David chợt bật cười rồi xua tay- Đùa cô một chút thôi, cô lại tưởng thật à? Bỏn thiếu gia đây có đầy gái đẹp theo, cũng không muốn chịu khổ chạy theo cô đâu.

- Tên chết tiệt, anh còn trêu tôi! _Tôi gõ một cái lên đầu của David, hắn ôm đầu ăn vạ. Trong sân tràn ngập tiếng cười vui vẻ của chúng tôi.

David Minh nhìn biểu hiện của cô khi bản thân tỏ tình, hắn không dám nói cho cô biết là hắn thật sự theo đuổi cô, hắn rất sợ cô lại trốn tránh hắn như trốn tránh Thiên Bảo. Con người cô chính là quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến đáng giận. Cô luôn tự xây cho mình một bức tường thành, đằng sau bức tường thành ấy lại là một vỏ ốc. Cho dù có người trèo qua được bức tường thành cô xây lên thì cũng không thể chui vào vỏ ốc mà cô tạo riêng cho bản thân. Vì thế, để có thể được ở bên cô, dù ngày nào cũng phải cười gượng, hắn cũng đồng ý. Hắn không nói cho cô, một năm nay vì tìm cô mà Thiên Bảo trở nên điên cuồng, bất chấp mọi thứ, bởi hắn hiểu rằng nếu cô biết được điều đó, sẽ mãi mãi không còn cơ hội nào cho hắn nữa.

Hai chúng tôi tri kỉ lâu lắm mới gặp lại, ngồi hàn huyên đến tối muộn tôi mới mò về. Hiện tại mặc dù nhà tôi cũng được coi là có tiền, nhưng tôi chưa bao giờ coi bản thân là tiểu thư cả, nên mặc dù ông ngoại có đề nghị để gia đình chúng tôi chuyển đến biệt thự cao cấp hơn, tôi cũng hỏi ý kiến bố mẹ, nếu họ từ chối thì tôi sao cũng được. Vì vậy mà đến giờ chúng tôi vẫn ở trong căn nhà nhỏ kia, tuy nhỏ nhưng ấm cúng và đầy ắp niềm vui. Đôi lúc vật chất không mua được những thứ này đâu. Cùng gia đình ăn xong bữa cơm, tôi trèo lên phòng, lập tức nhận được cuộc gọi từ Quỳnh Thư. Cả ngày hôm nay bận rộn, tôi cũng chưa có thời gian nói chuyện với Quỳnh Thư cho đành hoàng. Cho nên thấy nhỏ gọi, tôi bắt máy ngay:

- Alo! _Tôi vừa mới áp ống nghe lên tai đã nghe thấy tiếng bên kia thút thít thút thít. Tôi lo lắng hỏi lại- Có đúng là số của Quỳnh Thư không?

- Là tao! Hoài Thanh...tao nhớ mày quá, hay mày đến nói chuyện với tao đi!

- Mày đang ở đâu? _Tôi hỏi lại, ngay sau đó nghe nhỏ thông báo địa điểm xong, liền lập tức xách áo, đứng lên và rời đi.

Địa điểm mà Quỳnh Thư nói đến là tại một hàng ghế khuất của công viên Tình Yêu. Chỗ đó rất khuất, cho nên tôi phải đi vòng quanh mấy lượt mới tìm thấy chỗ giữa biển người mờ mờ. Nhỏ lặng im ngồi đó, gió đêm lạnh buốt lùa qua tóc nhỏ tạo thành một cảnh tượng lẻ loi đến lạ. Khuôn mặt nhỏ trở nên hốc hác và xanh xao hơn hẳn, ánh mắt vô hồn của nhỏ cứ hướng về một phía vô định. Tôi nhìn thấy mà xót xa, không hiểu tại sao trải qua một năm, một Quỳnh Thư hồn nhiên và tràn đầy sức sống lại trở nên như vậy. Tôi không vội gọi mà chỉ sải bước đến gần, xong lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh nhỏ.

Nhỏ như chú nai con bị dọa, giật mình quay ra nhìn, thấy tôi, nhỏ liền nở một nụ cười gượng gạo chào hỏi. Nhìn thấy nhỏ như thế, tôi vô cùng lo lắng, vội hỏi han:

- Chuyện gì đã xảy ra với mày vậy? Ở trường tao không gặp mày?

- Tao đang bị ốm nên xin nghỉ vài buổi! _Quỳnh Thư dùng chất giọng khản đặc của mình nói chuyện với tôi. Tôi khẽ nhủu mày, không khó để tôi nhìn ra nhỏ tràn ngập đầy một bụng tâm sự. Tôi kéo nhỏ, ôm vào lòng, khẽ xoa lưng cho nhỏ rồi vỗ về:

- Đừng có tỏ ra mạnh mẽ, mày không giấu được tao đâu. Khóc đi xem nào! Nhỏ nghe vậy liền òa khóc, vừa khóc nhỏ còn vừa lấy tay túm chặt lấy một góc áo của tôi làm chỗ đỡ đầu nhúm hết cả. Tôi không nói gì, chỉ bình tĩnh vỗ về nhỏ, chờ nhỏ chút hết nỗi uất ức trong lòng. Tôi biết với tình trạng này, có lẽ nhỏ đã chịu đựng nỗi đau đớn trong thời gian dài rồi.

Nhỏ vừa khóc vừa kể lể, cũng không đợi tôi hỏi cho ra nhẽ. Tiếng nước nở nghẹn ngào xen lẫn với tiếng kể, bằng chất giọng của người ốm đó, nếu tôi mà không kiên nhẫn thì cũng chẳng hiểu cái gì cả:

- Tại sao mày lại đi lâu như thế?...Mày bỏ tao ở lại một mình, không có bạn bè, không có người nói chuyện, mày có biết tao khó chịu cỡ nào không?...Một năm qua...rất cuộc mày chết dẫm...chết đuối ở đâu vậy?...Tao muốn kể mày nghe...về Quân...anh ta...bla...bla...

Những tiếng sau đó tôi nghe chữ được chữ không, nhưng đại khái tôi vẫn hiểu. Nhỏ đã phải lòng một chàng trai tên Quân, mà trùng hợp thay anh ta là bạn thân của Thiên Bảo. Nhỏ nói rằng lúc hai người quen nhau tôi chính là bà mối tác thành. Yêu đương một năm nhưng hai người rất ít cãi nhau, đại khái là tình yêu vẫn mặn nồng. Nhưng dạo gần đây anh ta thường hay lơ là nhỏ, thậm chí đến mấy ngày liền hai người cũng không liên lạc với nhau. Nhỏ tìm anh ta nói chuyện, anh ta luôn tỏ ra mệt mỏi giải thích nhiều thứ. Và rồi đến một ngày, nhỏ không chịu được nữa, làm ầm lên, hai người cãi nhau to và còn có nguy cơ chia tay. Chuyện này xảy ra vào vài ngày trước, nhỏ đau lòng đến độ dầm mưa giữa mùa đông và rồi ốm nặng. Đến bây giờ người vẫn nóng

bùng bùng mà nhỏ lại đám vác xác ra đây tự đây mình giữa trời gió bắc lạnh đến như vậy.

Chờ nhỏ khóc mệt, tỏ hết lòng mình, tôi mới nghiêm mặt, bắt đầu gay gắt lên án:

- Cãi nhau thì cãi nhau, nhưng mày có nhất thiết phải dọa bản thân ra nông nổi này hay không? Trời thì gió, mày ngồi đây rồi nhập viện ai sẽ chịu trách nhiệm? Mày làm ơn nghĩ cho người khác có được hay không? Lần này tao không truy cứu không được rồi. Mày thì hằm hằm hồ hồ, dọa cho Quỳnh Thư một trận hoảng hốt. Nhỏ vội vàng nắm lấy tay tôi rồi ngăn cản. Bàn tay nóng rực của nhỏ giữa mùa đông lạnh giá túm lấy tay tôi như muốn nói cho tôi biết nhỏ đã sốt cao đến thế nào. Mũi nhỏ vẫn còn có chút ửng đỏ, đôi mắt cũng sưng mọng lên, hai má thì nóng rực đến mức thành quả mặt chín luôn rồi. Tôi không đành, cho nên nắm chặt lấy tay nhỏ, an ủi:

- Mày thành ra thế này mà vẫn còn lo lắng cho anh ta, xem ra là “ôm” đến đầu óc lắm lắm luôn rồi. Haizz... được rồi, tao sẽ không tính sổ với anh ta. Nhưng trước hết mày về đi đã, các bác lo lắng thì sao? Họ có biết mày có bạn trai không? Nghe câu hỏi của tôi, nhỏ khẽ lắc đầu. Xem ra bọn họ yêu đương vụng trộm cũng khéo ra phết, một năm rồi mà không bị ai phát hiện. Đầu có như tôi, tôi đây còn bị ép gáy đấy chứ.

- Thanh... một năm qua mày sống thế nào? Kể tao nghe đi! _ Quỳnh Thư đột nhiên chuyển chủ đề, tôi cũng biết là nhỏ đang cố gắng quên đi những chuyện đau lòng, cho nên sẵn sàng cùng nhỏ bàn về một chủ đề khác. Tôi kể lại từ A đến Z những điều tôi đã trải qua cho Quỳnh Thư nghe, vừa kể vừa thờ dãi- Tay tao dính máu rồi...mày sẽ không vì vậy mà xa lánh tao đó chứ?

- Chuyện mày trải qua quá đáng sợ rồi! Thanh, có phải lúc đó mày rất tuyệt vọng, như tao hiện tại? Yên tâm, tao sẽ không bỏ rơi mày đâu, tao biết mày vì bất đắc dĩ mà. _ Quỳnh Thư lại nắm chặt tay tôi như muốn tiếp thêm cho tôi sức mạnh vậy. Tôi cảm thấy rất ấm lòng và mãn nguyện vì có một người bạn tốt đến như vậy. Bây giờ tôi mới nhận ra, điều hạnh phúc nhất trên thế gian không chỉ là ăn no mặc ấm mà còn có một người bạn tốt luôn ở đằng sau ủng hộ bạn, bất kể bạn là ai, bạn làm gì, bạn trở nên như thế nào, họ đều không bỏ rơi bạn.

- Thư, khi nào tao sẽ giới thiệu cho mày biết Thùy Dương, cậu ấy cũng rất tốt, tao tin mày cũng thích cậu ta. _Tôi hào hứng khoe về người bạn mới đã trải qua sinh tử cùng với mình. Chỉ khi con người ta gặp hoạn nạn mới biết đâu là chân tình, tôi đã được lĩnh ngộ điều đó. Đã mấy ngày tôi không gặp Thùy Dương rồi, khi nào phải sắp xếp thời gian đến gặp cô ấy mới được.

- Tót! Cô ấy đã đối xử tử tế với mày thì tao cũng yên tâm. Tao rất mong đợi được gặp cô gái đó đấy. _Thư cười thật tươi mặc dù trông vẫn còn nhiều nét gượng gạo. Chợt nhỏ hỏi:

- Thanh, mày gặp lại Thiên Bảo chưa? _Tôi nghe vậy gật đầu rồi thông báo- Tao đã hủy bỏ hôn ước với anh ta rồi.

- Thanh, mày đừng nên bỏ qua anh ấy, anh ấy là người tốt, rất xứng với mày đấy. _Thư nghe vậy vội vàng bênh vực Thiên Bảo. Tôi khẽ nhún mày đáp- Cho dù tốt đến mấy, xứng đến mấy mà không có duyên thì cũng đành thôi. Bây giờ có thể anh ấy cũng chẳng thêm dè ý đến tao nữa. Rõ ràng trước đây anh ấy chỉ thấy tao mới mẻ thôi, qua một năm, tình cảm nhạt nhòa rồi cũng thành người dưng cả. Lại không nói, bên cạnh anh ấy có quá nhiều cô gái ưu tú và xuất sắc hơn tao, việc gì anh ấy phải hạ mình đuổi theo một đứa con gái chưa bao giờ dành tình cảm cho anh ấy.

- Mày lại tin vào những gì anh ta biểu hiện ra bên ngoài hay sao?

- Một năm trước, tao với anh ấy vốn dĩ đã chẳng ưa gì nhau, tao không hiểu anh ấy, nếu không nhìn những gì anh ấy biểu hiện ra ngoài, tao phải nhìn vào những gì? _Tôi khẽ bật cười trước câu hỏi ngớ ngẩn của Thư.

- Vậy chỉ có thể nói với mày, mày đã nhìn nhầm anh ta rồi. Một năm nay, tao cũng từng qua lại với bạn bè của Quân, cho nên tao biết rất rõ. Anh ta luôn cho người đi tìm mày, một cách điên cuồng luôn ấy, chưa bao giờ chịu dừng lại. Qua thời gian một năm dài như thế, đến tao còn không tin mày còn sống nếu không tận mắt thấy, mà anh ta chỉ bằng lòng tin của mình, vẫn không ngừng hi vọng. _Ngừng một lát, Thư tiếp lời- Tao thấy anh ấy quá đáng thương, tao cũng nhiều lần khuyên anh ta hãy tìm một người khác, bởi cho dù có tìm được mày, anh ta cũng không có cơ hội. Nhưng anh ta rất cứng đầu, mày biết không, tao chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào cứng đầu như thế.

- Thế tại sao khi gặp lại tao, anh ta chưa một lần lên tiếng, dù chỉ một câu chào hỏi? _Tôi tự trào phúng.

- Người đàn ông nào cũng có lòng tự tôn cả. Sau một năm trời, đến cuối cùng anh ta vẫn bị mày từ chối, anh ta không tức giận thì tao cũng muốn gọi anh ta là ông nội đấy. _Thư sau một năm được Quân “khai sáng”, đầu óc đã thông minh ra nhiều rồi.

Nhỏ phân tích cho tôi hiểu, tôi nghe vậy cũng suy ngẫm lại. Quả thật qua một năm, nói dài không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn, trừ phi con người ta bị mất trí nhớ, nếu không làm sao có thể dễ dàng quên đi một người. Tôi không cho rằng mình đã gây ra ấn tượng quá sâu đậm với hắn, nhưng tôi biết hắn vốn dĩ trí nhớ rất tốt, trước đây những gì tôi không nhớ đều do hắn nhắc cả. Lòng tôi khẽ bồi hồi sau khi nghe Thư phân tích, quả thật tôi quá dễ tâm đến những thứ vụn vặt mà đã bỏ qua những thứ to lớn tưởng chừng có thể thay đổi cả cuộc đời tôi rồi. Nhưng sau khi hiểu rõ lòng mình, tôi lại thấy sợ, bởi tôi phải nói ra lời chia tay với Khoa như thế nào? Và bắt đầu lại với Bảo bằng cách nào đây?

Cuộc gặp gỡ và tâm sự lần này như muốn để chúng tôi hiểu rõ lòng mình. Tôi muốn tôi trở về nhà, nửa đêm trằn trọc không ngủ được. Lục danh bạ điện thoại, tôi vẫn còn lưu lại số của Bảo. Tôi thực sự muốn gọi, nhưng lý trí luôn nhắc tôi rằng giờ chúng tôi chỉ là người dưng, vốn dĩ chẳng có lý do gì gọi điện cho nhau, ngay cả nói chuyện phiếm tôi cũng không đủ tư cách đó chứ. Tuy nhiên, dù được lý trí can ngăn hết mực, nhưng hành động lại nhanh hơn nhiều, khi tôi chú ý đến điện thoại đang cầm trên tay thì đã phát hiện người đầu dây bên kia nghe máy rồi. Sau một từ “Alo”, bên kia hoàn toàn trầm mặc. Thấy hắn nghe máy, tôi vô cùng bối rối và khản trương, tim chỉ muốn rút ra khỏi lồng ngực. Tay tôi run rẩy áp ống nghe lên tai, sau đó nói:

- Anh thật sự nghe máy à?

- Sao? Đến tận bây giờ em vẫn không muốn nghe giọng tôi? Hay em nói mình gọi nhầm. _Giọng hắn đầy chua chát khiến tôi nghe mà lòng cũng cảm thấy

nhức nhối thay. Rốt cuộc tình cảm của tôi đối với hắn là gì? Tôi cũng không rõ, nhưng có thể chỉ nghe giọng người ta mà đã khó chịu đến vậy, xem ra tôi “bệnh” không hề nhẹ đâu. Tôi vội vàng phủ nhận:

- Không có, em thực sự muốn gọi cho anh, chỉ là...em không nghĩ anh sẽ nghe điện thoại của em. _Nói xong câu này, tôi không biết nên nói gì tiếp theo, cho nên lựa chọn im lặng. Im lặng một lúc, tôi thấy bên kia cũng trầm mặc, tưởng rằng Thiên Bảo cúp máy rồi, tôi lên tiếng thử- Anh...còn nghe không?

- Còn! _Nghe một tiếng này của hắn, nhịp tim tôi tăng tốc dữ dội. Tôi đã không thể kiểm soát được lòng mình rồi. Một lúc hắn vẫn không lên tiếng, khác hẳn với một năm trước, chỉ cần thấy tôi gọi là hắn lại làm đủ trò để trêu ghẹo và “thả thính” tôi, lúc này hắn trầm mặc đến lạ. Tôi đánh bạo lên tiếng giải thích:

- Chuyện đính hôn ấy...em...em không muốn bị khống chế, bị ép buộc, cho nên mới quyết định hủy. Anh... _Ngừng một lúc, tôi không biết tìm lời gì để hỏi cho thích hợp, cho nên chỉ có thể ngập ngừng đề đó:

- Tôi biết! Em còn gì muốn nói nữa không? _Thiên Bảo giọng rất lạnh nhạt, làm lòng tôi trở nên khó chịu như bị ngàn con kiến cắn vậy, bứt rứt vô cùng.

- Anh có thể cho em...số điện thoại của cái anh Quân gì đó không?

- Em biết chuyện thằng Quân với Thư rồi à? _Thiên Bảo hỏi lại. Tôi khẽ “ừm” một tiếng, Thiên Bảo cũng không nói gì quá nhiều, trực tiếp đọc số điện thoại cho tôi lưu lại. Sau đó cả hai tiếp tục trầm mặc, cuối cùng tôi phải chấm dứt sự trầm mặc đó trước:

- Em...em phải đi ngủ rồi! Em cúp máy nha! _Nói rồi tôi đang định cúp máy. Nhưng trước khi cúp máy tôi đã kịp nghe thấy lời “chúc ngủ ngon” từ Bảo.

Suốt cả đêm hôm đó tôi vì chuyện đó mà trăn trở, rốt cuộc sáng ra mặt thâm quầng như gấu trúc. Vẫn may bố mẹ tôi vốn không nhiều chuyện, cho nên chỉ hỏi qua loa một câu, biết tôi không ngủ được, mẹ liền đi mua thuốc bồi bổ cho tôi. Suốt một ngày hôm đó, tôi không thể tập trung vào việc gì được bởi trong đầu tôi còn lộn xộn quá nhiều suy nghĩ đến mức rối bời. Tôi đang cố sắp xếp lại những cảm xúc bất chợt của mình, về ra một đường cho tương lai. Tuy nhiên, đồng hồ vò vò đó chiếm nhiều thời gian của tôi như thế mà lại không cách nào gỡ nổi. Sau một ngày, tôi gọi điện lại cho Thiên Bảo. Vẫn cái giọng đó, tôi rụt rè đề nghị:

- Anh...có thể đưa em đi gặp Thùy Dương được không?

- Được! _Chỉ một câu ngắn gọn, hắn vẫn chờ tôi cúp máy. Quả nhiên sau một năm, hắn làm việc hiệu suất hơn nhiều, chưa cần đến năm phút, tôi đã thấy con SUV dừng ngay trước mặt tôi. Cửa kính xe hạ xuống, khuôn mặt đẹp như tạc lại pha thêm nét trưởng thành của Bảo xuất hiện, hắn chỉ ngắn gọn:

- Lên xe! _Tôi đơ trong năm giây vì sự thay đổi của hắn, nhưng cũng nhanh chóng lên xe trước ánh mắt tò mò của những học sinh trong trường.

Ngồi trên xe, Bảo vẫn duy trì sự im lặng đến ngột ngạt, còn tôi chỉ có thể cúi đầu hết ngấm chân, lại ngấm tay, cũng không biết phải nói gì, không khí trở nên vô cùng quý giá. Tôi cảm thấy rất ngột ngạt, cho nên định nói gì đó để phá vỡ sự yên tĩnh, đáng tiếc vẫn chậm một bước, Bảo đã lên tiếng rồi:

- Em vẫn còn qua lại với Khoa? _Bảo chợt hỏi. Tôi đáp, cũng không còn quá quan trọng vấn đề nên trả lời như thế nào để giấu giếm nữa:

- Ừm, đúng vậy!

- Xem ra tình cảm của em một năm vẫn còn nồng nhiệt quá nhỉ? _Giọng Bảo có vẻ trào phúng. Tôi cũng cười nhạt đáp- Không phải còn nồng nhiệt, chỉ là không biết nên kết thúc thế nào để tránh tổn thương thôi.

- Em mà cũng có ngày không nở làm người khác tổn thương sao? _Bảo hỏi như kiểu vừa mới phát hiện ra một châu lục mới vậy. Tôi quay sang lườm hắn, tại sao sau một năm hắn lại thích hỏi những câu châm chọc người ta vậy nhỉ? Không đợi tôi lên tiếng, Bảo quẹo tay lái, đưa tôi về Hàn Lâm Viên. Tôi thắc mắc:

- Hôm nay Thùy Dương ở nhà anh à?

- Trước khi gặp cái Dương, tôi muốn em chứng kiến một chuyện. _Bảo điềm tĩnh đáp, chiếc SUV chậm rãi quẹo tay lái, hướng gara mà đi. Tôi nghi ngờ nhìn hắn, hỏi dò- Không phải anh định bắt em đây chứ?

- Một năm rồi mà em vẫn còn thiếu tin tưởng tôi thế cơ à. Yên tâm, chúng ta không còn là gì của nhau, tôi nhất định sẽ không quấy rối em. _Nghe Thiên Bảo bảo đảm, lòng tôi khẽ dâng lên tia mát mát khó tả.

Tôi theo Thiên Bảo vào trong, vẫn ngôi biệt thự quen thuộc, vẫn những người làm quen thuộc ấy, đáng tiếc nơi này không còn thuộc về nơi tôi nên ở nữa rồi. Di Huệ và chị Huyền vẫn niềm nở với tôi như lúc đầu, chỉ là ánh mắt nhìn tôi có chút e ngại. Tôi theo Bảo lên tầng, đứng trước phòng của Thiên Vy, nghe từ bên trong phát ra những tiếng cười đùa và cùng vui vẻ xen lẫn tiếng trò chuyện của cả trai lẫn gái. Mà tiếng của người con trai tôi không thể nào quen thuộc hơn, là của Khoa mà. Thiên Bảo đang định đưa tay ra gõ cửa nhưng tôi vẫn kịp ngăn lại. Kéo tay hắn xuống, tôi yên lặng đứng trước ngưỡng cửa ngăn cách giữa tôi với Khoa.

- Anh định khi nào mới làm rõ mọi chuyện với cô ấy? _Tiếng Thiên Vy đột ngột hỏi, không khí sau câu hỏi này có vẻ khá là trầm mặc, một lúc sau tôi mới nghe tiếng Khoa đáp:

- Anh cũng không biết, anh sợ cô ấy bị tổn thương. Em biết đấy, một người con gái bao giờ cũng dễ đau lòng hơn bọn con trai như anh. _Nghe câu trả lời của Khoa mà tôi cảm thấy vô cùng trào phúng. Tôi vẫn còn lo nghĩ cho hắn cơ đấy, trong khi hắn lại ở sau lưng tôi đâm cho tôi một nhát thâm đến như

vậy.

- Anh sợ cô ấy tổn thương, còn em thì sao? Đến bao giờ em mới được mọi người công nhận? _ Tiếng Thiên Vy uất nghẹn. Tôi cảm thấy vô cùng oan ức, trong khi mình nghĩ cho người ta, người ta không những không cảm ơn, lại còn cho rằng chính tôi mới là người ngăn cản họ ở với nhau. Vết nhe này, tôi không gánh nổi. Tay tôi nắm chặt thành nắm đấm, gân xanh nổi cả lên. Tôi không đau lòng, tôi chỉ cảm thấy tức giận, một sự tức giận chưa từng có bao trùm lấy tôi.

Chợt, một bàn tay to bần, có chút chai nhưng rất ấm nắm lấy nắm đấm nhỏ của tôi. Tôi nhìn sang, ngược lên trên, thấy mặt Bảo là một cổ lạnh tanh, nhưng cái nắm tay thật chặt của hắn chính là sự cổ vũ cho tôi. Tôi nghĩ có lẽ hẳn cho rằng tôi đang đau lòng, chỉ là tôi đang cố tỏ ra mạnh mẽ trước mặt hắn thôi. Nhưng căn bản lúc này lòng tôi thấy rất nhẹ nhõm, bởi bản thân đã gượng ép chính mình quá lâu, giờ nghe được những lời này, tuy có tức giận, nhưng cũng coi như được giải thoát. Tôi mở nắm đấm, lồng những ngón tay vào trong bàn tay hắn, đan thật chặt như muốn nhấn nhủ rằng “tôi không sao, không cần hắn lo lắng”. Tôi tiếp tục chờ ngoài cửa, nghe hết những lời đôi tình duyên kia tâm sự.

Đại khái là do Khoa còn vương vấn, một nửa không muốn làm tôi đau lòng, một nửa không muốn rời xa Thiên Vy. Tôi cảm thấy vô cùng châm chọc, cảm thấy trước kia căn bản mắt mình có vấn đề mới nhìn trúng hắn, vì hắn mà cố gắng lâu như vậy. Một lát sau, khi bọn họ chuyển chủ đề, tôi mới đưa tay lên gõ cửa. Tiếng Thiên Vy bực bội vọng ra, ngay sau đó là một bóng hình cao ráo rất xinh đẹp xuất hiện. Chị ta chết sững ở cửa, chằm chằm nhìn tôi như một sinh vật lạ. Còn tôi, tôi chỉ rất thần nhiên, khẽ mỉm cười, nhẹ giọng hỏi:

- Chị có thể cho tôi vào được chứ?

- Cô...vào đi!_Thiên Vy khó xử nhường một đường cho tôi vào. Khoa dường như cũng tên tò khi thấy tôi xuất hiện, hắn liền đứng dậy, nhìn tôi muốn giải thích. Nhưng những lời giải thích đều nghẹn lại khi nghe câu đề nghị nhẹ tựa lông hồng của tôi:

- Khoa, chúng ta chia tay đi!

Chính Khoa cũng không nghĩ cô lại bình thản như thế, không một lời oán trách, không một lời tức giận, cứ thể tự mình đưa ra bản tuyên cáo “xử tử” cho mối tình của bọn họ. Khoa có chút lo lắng, hắn thừa nhận chính mình tham lam, không chỉ lưu luyến cô, còn kéo theo Thiên Vy vào trong cuộc. Nhưng hắn cảm thấy rất áy náy khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc kia. Rốt cuộc qua một năm, cô trải qua những gì, hắn hoàn toàn không biết. Nhưng hắn biết rằng, cô đã không còn là cô của ngày xưa, không còn là cô gái hoạt bát, năng nổ và tràn đầy năng lượng, luôn nỗ lực hết mình và dốc sức vì tình cảm như một năm trước nữa. Giờ đây, trông cô càng có nét trưởng thành mặc dù khuôn mặt vẫn còn rất non nớt, quanh cô có một loại khí chất nữ vương mà người khác bất khả xâm phạm. Cô nhìn hắn, như nhìn một người dưng, khiến hắn tự nhiên thấy rất khó chịu. Hắn không nhận được, trước khi cô quay đi, vội vàng kéo cô lại, muốn giải thích:

- Thanh, đề anh giải thích đã!

- Anh không cần phải nói gì cả, em đã nghe thấy hết rồi. Em hiểu anh không muốn làm em đau lòng. Xin lỗi anh, chính em cũng nghĩ mình cố gắng ở bên anh là đúng đắn, thành ra lại trở thành “bóng đèn” chen giữa hai người rồi._ Tôi cười mỉm, lịch sự đáp, sau đó gạt tay Khoa ra- Anh hãy cứ dừng cảm tuyên bố với mọi người tình cảm với chị ấy đi. Chúng ta nên kết thúc thôi!

- Thanh...em...sẽ không sao chứ?

- Em thì làm sao được cơ chứ?_Tôi khẽ thốt lên tiếng cười, để giúp hắn an tâm, tôi giải thích:

- Khoa, sau một năm, có rất nhiều chuyện đã thay đổi, ngay cả tình cảm cũng khó có thể bền vững được. Em biết điều đó chứ, khi anh nói muốn chúng ta tiếp tục, em cho rằng anh vẫn còn thích em, em sợ anh sẽ đau lòng nên không dám ngay lập tức phản đối. Nếu anh đã có tình cảm của riêng mình sao không mạnh dạn nói với em, em sẽ tác thành cho hai người. Hại em phải lo lắng nên nói với anh lời chia tay thế nào._Ngừng một lúc, tôi mới tiếp:

- Anh nhìn xem, chị ấy đã rất uất ức rồi kia. Làm người không thể quá tham lam đâu, anh làm như vậy chỉ càng khiến em thất vọng, và khiến chị ấy đau lòng thôi. Lần này là lần duy nhất em muốn nói rằng, em không thích ép buộc người khác, cho nên đừng bao giờ lấy em làm lí do cho sự tham lam của bản thân nữa._ Tôi nói rồi mạnh mẽ sải bước rời khỏi phòng, lòng thấy thật nhẹ nhõm. Cuối cùng tôi cũng không phải cố gắng để nhét một người vào tim trong khi tình cảm vốn dĩ đã nguội lạnh nữa.

- -----oOo-----Hết chương 13-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Tổ tình:

Tôi đi rất nhanh, cũng không quên chào hỏi qua đi Huệ và chị Huyền và gửi lời hỏi thăm cô chú Vũ. Tôi ra gara của Hàn Lâm Viên đợi, tôi biết Bảo nhất định sẽ đuổi theo, quả nhiên hắn chưa đầy mười phút đã xuất hiện trước mắt tôi. Hắn nhìn tôi, ánh mắt có chút kinh ngạc khó che giấu:

- Em chưa đi à?_Tôi khẽ cười, nhướn mày đáp- Sao nào? Đưa em đến đây định quyết nợ không muốn đưa em về à? Em còn chưa đi thăm Thùy Dương

mà.

- Được rồi, lên xe đi! _Thiên Bảo mở cửa cho tôi, rồi hần mới ngồi vào. Trên đường đi, mặc dù chúng tôi đều muốn trầm mặc, nhưng không khí trong xe cũng không còn đè nén nữa. Chợt Bảo lên tiếng:

- Em cam lòng tặng không Khoa cho Thiên Vy thế sao? _Bảo bây giờ cũng không còn ấu trĩ như ngày xưa nữa, có xưng tên đảng hoàng với Khoa. Tôi quay ra, ngây ngô hỏi:

- Thứ đồ mình không cần nữa, cho người khác thì gọi gì là tặng không? Đừng nói khó nghe thế, em đang tác thành cho họ mà.

- Tình cảm của em có thể thay đổi nhanh thế sao?

- Trước đó em giữ mối quan hệ với anh ta chẳng qua chỉ vì muốn chống đối thôi. Em cứ nghĩ đó thực chất là tình cảm, nhưng sau này ngẫm lại với phát hiện, đó chỉ là phút bùng bột thôi. Nếu chia tay mà cả hai đều vui thì tại sao lại phải dằn vặt nhau. _Tôi giải thích rõ ràng.

- Một năm qua, em đã trải qua những gì vậy? _Bảo chợt thay đổi chủ đề. Tôi im lặng một lát, lát sau mới đáp- Không nói cho anh biết! Muốn biết, hỏi Thùy Dương có lẽ nó sẽ kể với anh đấy.

- Em trở về rồi! _Bảo thốt lên một tiếng đầy vui mừng. Tôi nhìn biểu cảm vui mừng hiếm hoi của hần qua một năm, chỉ biết nhún vai thờ ơ. Thực chất tôi cũng muốn biết một năm qua hần sống thế nào để có thể từ một “đứa trẻ” bỗng vụt lớn thành một người trưởng thành trầm tĩnh bây giờ.

Trong lúc hần đang lái xe, tôi giành thời gian quan sát thật kĩ hần. Vẫn là khuôn mặt đẹp như tạc đá, dù chưa lột xác hết vẻ non nớt nhưng trông trầm ổn hơn nhiều, sống mũi cao, đôi mắt hẹp dài với ánh nhìn đầy sâu sắc lại có phần lạnh lùng khiến bao cô gái điều đứng rồi. Vừa nãy đứng cùng hần tôi không để ý, bây giờ ngẫm lại, thấy hần lại cao hơn rồi thì phải, cũng đẹp trai hơn nữa. Lại không nói, bây giờ tôi mới thấy được ở hần một khí chất cao ngạo của vương giả, xem chừng một năm qua hần đã trải qua rất nhiều gian truân đấy, cũng không thua kém tôi chút nào đâu.

Vừa nãy hần hỏi về cuộc sống một năm qua của tôi, suýt chút nữa tôi đã muốn kể hết uất ức ra rồi. Nhưng tôi muốn giữ lại, tôi muốn lấy đó làm tin để tôi xác định tình cảm của mình. Bàn tay dính máu, không ai có thể dễ dàng chấp nhận được điều đó, bao gồm cả người đàn ông, cho nên tôi muốn để đến khi tôi thực sự rất tin tưởng Bảo mới dám nói. Còn David thì lại ngoại lệ đi, tôi coi hần như tri kỉ không bao gồm người khác giới. Bảo đưa tôi tới một ngôi nhà trông bên ngoài có vẻ khá rộng, nhưng không giống một căn biệt thự mà chỉ khang trang hơn nhà bình thường một chút. Từ ngoài nhìn vào thấy toàn bộ quang cảnh trong sân và trong vườn, nhà cũng chỉ mang một màu xanh ngọc đơn điệu, không quá bắt mắt.

Bảo bấm còi xe inh ỏi, lập tức trong nhà có một bà cô giúp việc trông khá hiền hậu chạy ra mở cổng, xe rất tự nhiên đi vào và đỗ ở khoảng sân rộng. Tôi rất tự nhiên mở cửa bước xuống, chờ Bảo rồi cả hai cùng vào. Nhà của Thùy Dương bên trong trông khá trang trọng và lịch sự, khác hẳn vẻ giản dị bề ngoài. Nhà cũng chỉ có hai tầng, tuy không gọi là giàu sang nhưng tôi thấy những đồ dùng trong nhà đều là những thứ đồ tốt nhất. Nếu không phải tôi biết rõ thân phận của bố mẹ Dương, có khi tôi còn nghĩ đây cũng chỉ là một nhà thương nhân bình thường. Quả họ đúng là một người thông minh, biết khiêm tốn để giấu đi thân phận của mình.

Bảo hỏi tình hình của Dương và được người giúp việc chỉ lên trên tầng, xem chừng vết thương của Dương cần tĩnh dưỡng rất lâu mới có thể khỏe được. Tôi cùng với Bảo lại sánh bước lên tầng để thăm Dương. Đứng trước cửa phòng, tôi khẽ gõ, có tiếng mời vào mới lịch sự mở cửa. Ai ngờ cánh cửa vừa được mở ra, trong khi tôi còn chưa kịp hiểu cái mô tê gì đã xảy ra thì trời đất chợt quay cuồng, đến khi tôi định hình lại được thì đã được Bảo gọn gàng ôm vào trong lòng. Tôi ngược lên nhìn hần, chỉ thấy hần nhủu nhẹ mi, còn phía chiếc giường thì phát ra một tiếng cười trầm thấp cùng tiếng đùa cợt rất quen thuộc:

- Anh họ, em chỉ là đứa thôi mà. Nhưng phải công nhận anh rất nhạy bén. _Tôi quay ra nhìn Dương, thấy cô ấy đang ngấm ngấm khẩu súng trên tay, bộ dạng vô cùng háo hức. Lúc này Dương mới nhìn thấy tôi, nhưng cô ấy không vội hỏi xem lí do tôi đến mà đã châm chọc- Ấy dzô, còn tưởng là ai, là cậu à? Tôi không nghĩ mới về nước mà cậu đã cặp kè với anh họ tôi nhanh như thế đấy.

Nếu là người ngoài tôi đã nổi đóa lên rồi, nhưng tôi biết tính Thùy Dương, cô ấy cũng chẳng có ý xấu, cho nên không bận tâm. Giấu mình thoát khỏi vòng tay Bảo, tôi tiến về phía cô ấy, giờ giọng đùa lại:

- Tôi cặp kè với anh họ cậu, cậu không ủng hộ sao?

- Tại sao tôi lại không ủng hộ, cậu là bạn tốt của tôi mà. Hôm nay tôi còn tưởng trời nổi bão khi thấy anh họ, ai dè là bị cậu lôi đi à? _Cô ấy nói rất vui vẻ, sau đó quay ra liếc Bảo, rồi che miệng nói nhỏ với tôi- Khi nào kể cho tôi nghe làm sao cậu chinh phục được ông anh khó tính đó nhé!

Tôi nhìn mà không nhịn được cười, chẳng trách ở nước ngoài lâu ngày, mọi thứ đều mù tịt. Cô ấy không biết chúng tôi đã bắt đầu từ trước khi quen cô ấy và bây giờ cũng đã kết thúc rồi. Tôi ngồi xuống giường, liếc sang Bảo, thấy hần vẫn còn đứng trơ ra đấy rất tội nghiệp, liền gọi hần:

- Anh ngồi tự nhiên đi, em hỏi thăm cô ấy một lát rồi chúng ta về. _Bảo cũng không phản kháng lời tôi, rất ngoan ngoãn ngồi xuống ghế sofa, lấy laptop của Thùy Dương nghịch.

- Hiếm khi thấy anh ấy ngoan ngoãn nghe lời như vậy đấy, cậu có phúc lắm nha, chắc sau này tôi lại phải gọi cậu là chị dâu họ đấy. _Thùy Dương đặt khẩu súng xuống, cười đến ngoác cả miệng. Tôi e dè nhìn cô ấy, cũng không biết nói gì hơn, tôi sợ cô ấy hột hăng. Cho nên để thay đổi không khí, tôi chuyển đề tài:

- Cậu khỏe rồi?

- Tất nhiên, nếu không làm sao tôi có thể ngồi đây cười được. Tôi cũng không nghĩ bản thân sống qua được đây. Thanh, cậu thật tài giỏi, cậu chính là ánh mặt trời của tôi, cậu đã cứu rỗi linh hồn đang héo úa của tôi đấy._Thùy Dương hiếm khi nói lời không châm chọc mà lại tăng bốc tôi thế này làm tôi hơi ngại.

- Xùy, hôm nay trời sắp có bão rồi, tự nhiên cậu lại tăng bốc tôi thế.

- Thì chính cậu đã cứu mạng tôi mà, nếu không phải cậu dùng toàn bộ sức lực giữ chặt tôi, có khi bây giờ xác tôi đã nằm gọn trong bụng con cá nào đó rồi. Lại không nói, nhờ cậu mà tôi được đón về nước, còn được ở lại trong nước học tập nữa. Báo với cậu một tin vui, sắp tới tôi sẽ theo anh tôi vào bang hội để thực tập đấy._Thùy Dương khá là hào hứng, cô ấy liên thoảng rất nhiều thứ. Tôi thì cứ yên lặng nghe cô ấy nói, nhưng trong lòng cảm thấy ngứa ngáy vì có cảm giác ai đó đang chăm chú nhìn mình. Tuy nhiên, khi tôi quay ra thì chẳng thấy ai hết, có lẽ tôi gặp ảo giác rồi.

- Thanh...cậu định thế nào?_Thùy Dương chợt hỏi một câu chẳng ăn nhập gì với cái vấn đề cô ấy đang nói.

- Hà? Cái gì mà tính thế nào?

- Thì chuyện gia nhập tổ chức của ông cậu đấy. Tôi biết hết rồi, ông cậu là trùm hắc đạo nổi tiếng nước ngoài, cậu có cội nguồn tốt nha!

- Tôi định rút lui, quay đầu là bờ! Tôi ghét cảm giác tay vấy máu một lần nữa. Tôi nói thật, điều này làm Dương có vẻ mất hứng. Cô ấy có vẻ không thích tôi dễ dàng buông xuôi cái ước mơ mà cô ấy đã phải rất khổ sở mới có được đó. Tôi vỗ vai cô ấy, nói- Không cần buồn bực, ai cũng có một lựa chọn riêng. Cuộc sống trong hắc đạo quá đen tối, mẹ ngăn cấm tôi cũng là điều đúng đắn. Tôi quyết định nghe lời bà ấy! Nhưng tôi sẽ cố vũ cậu, cố lên!

- Hừ, không cần nịnh nọt tôi! Nói đi, hôm nay cậu bắt chợt ghé thăm là ý gì hả?

- Không có gì đâu mà! Tôi chỉ muốn hỏi thăm thôi. Cậu chắc định đi học lại nhì, nếu chúng ta học cùng trường, tôi muốn giới thiệu cho cậu một người bạn thân trước kia của tôi. Cô ấy rất tốt, tôi tin cậu cũng sẽ thích cô ấy.

- Nếu cậu ta không ỡm ẹo ẻo lả, lại chanh chọe khó ưa thì tôi sẽ thử làm quen._Thùy Dương ra điều kiện. Tôi phì cười, tưởng tượng cảnh Quỳnh Thư ỡm ẹo mà thấy rợn hết cả người. Cô gái hoạt bát như Quỳnh Thư rất hợp với tính của Thùy Dương, làm sao có ai ghét nổi cô ấy.

Chúng tôi ngồi ôn lại chuyện cũ một lúc, hình như Thùy Dương chợt nhớ ra chuyện gì đó, liền hỏi tôi:

- À, thằng nhỏ Thiên Vỹ, cậu đã lo cho nó chưa?

- Cậu không cần lo, tôi sắp xếp xong cả rồi, mọi chuyện đều thuận lợi và ổn thỏa. Khi nào cậu thích có thể đến thăm nó. Nó chắc chắn sẽ rất vui đấy, bây giờ nó đang học nói rồi, dễ thương ghê gớm cơ...bla...bla..._Tôi hào hứng kể một lúc, sau đó nhảy sang một loạt vấn đề khác, cuối cùng kết thúc ở vấn đề Thùy Dương sẽ đi học vào một hôm nào đó.

Thăm Thùy Dương xong, tôi nhẹ cả người, cảm thấy gánh nặng về chuyện cô ấy bị thương do tôi đã vơi dần. Tâm trạng tôi cũng khá tốt, cho nên tôi đề nghị mời Bảo về nhà tôi ăn cơm, nhưng lần này hắn lại từ chối. Cũng đúng, chúng tôi quan hệ đã không còn như xưa nữa rồi, hẳn ngại cũng là chuyện đúng đắn. Đứng trước cổng nhà, tiễn hắn ra về, lòng tôi chợt thấy bồn chồn. Tôi rất rõ ràng cảm giác khác lạ trong lòng, nhưng tôi cố gắng phủ nhận điều đó. Tôi nghĩ mình không còn tư cách theo đuổi hắn nữa.

Tôi xoay người vào trong, cảm thấy khá là khó chịu. Buổi tối hôm đó tôi được thông báo ông ngoại sẽ tổ chức một buổi tiệc nhỏ chỉ mời riêng những lãnh đạo của các tổ chức ngầm trong nước đến để tuyên bố với mọi người về tôi. Bố mẹ tôi cố gắng ngăn lại nhưng ai chả biết ông ngoại là người cố chấp, muốn ngăn cũng ngăn không nổi. Đến cuối cùng bữa tiệc được quyết định tổ chức vào cuối tuần này và cũng nhằm ngay ngày sinh thần của ông. Có nghĩa là từ hôm nay đến lúc đó tôi phải chuẩn bị các lễ nghĩa để ra mắt các “lãnh đạo cấp cao” sao cho ông ngoại nở mày nở mặt. Công việc khá là bận rộn, mãi đến trước ngày tổ chức tôi mới được nghỉ ngơi. Nhân ngày hôm đó, tôi có từng đến gặp Quân – người đã làm trái tim bạn thân tôi (Quỳnh Thư) tổn thương.

- Tôi biết mọi chuyện rồi! Tôi chỉ muốn hỏi, tại sao hai người đang tốt đẹp, anh lại muốn chia tay với nó (ý nói đến Quỳnh Thư)?_Vừa gặp một cái, tôi đã ngay lập tức vào thẳng vấn đề.

- Cô đoán là vì sao?_Trái ngược với vẻ mặt khó chịu của tôi là bộ mặt bất cần của Quân, hắn khuấy nhẹ ly cà phê, lịch sự đưa lên miệng ngậm một ngụm hơi.

- Anh có thể chơi đùa với tình cảm của người khác, nhưng riêng bạn tôi thì tôi không cho phép. Nếu anh còn tiếp tục làm phiền nó, tôi tuyệt đối sẽ không nể mặt đâu._Tôi đưa ra tối hậu thư cho hắn. Càng nhìn càng cảm thấy cái bản mặt hắn thật là khó ưa. Tôi tự hỏi tại sao Thư lại có thể yêu đương với hắn ta.

- Cô làm gì tôi không sợ bạn cô sẽ đau lòng sao?_Tôi nghe vậy cười khẩy- Một tên đàn ông tôi thì không nên tồn tại làm gì. Nó có đau lòng cũng được bao lâu? Tôi không ngại trở mặt với anh đâu. Muốn đấu chúng ta cùng đấu.

- Bây giờ cô sắp từ vị vệt hóa thiên nga, không sợ cũng phải! Cô nói tôi phụ bạc cô ấy, vậy tình cảm của Thiên Bảo, ai hiểu cho cậu ấy. Cậu ấy cố chấp như vậy, đôi lại chỉ là sự phủ nhận của cô, cô cảm thấy mình không phải người phụ nữ tồi tệ? Nghe Quân nói tôi mới vỡ lẽ, thì ra hắn tỏ thái độ với tôi chỉ vì tôi đã từ chối Bảo. Xem ra tình anh em của bọn họ không chỉ là chuyện một câu nói. Ngẫm lại thì tôi cảm thấy hắn nói cũng phải, tôi đã nhiều lần phủ nhận tình cảm của Thiên Bảo. Nhưng biết sao được, lúc đó tôi không thích hắn, có ép mình cũng không cách nào thích được.

- Khoan đã! Anh hãy xem lại lời nói của mình. Tình cảm của Bảo ngay từ đầu tôi đã từ chối, từ chối một người mình không thích thì có gì là sai? Tôi chỉ

không muốn làm anh ấy tổn thương sâu thêm nên mới từ chối. Còn anh, hà cớ gì anh với nó đang yêu nhau, anh tự dung sinh sự. Hai vấn đề này vốn dĩ khác nhau, mời anh trả lời!

- Khi nào cô tự xem thái độ của mình, tôi sẽ suy nghĩ câu trả lời! _ Quân định đứng lên rồi rời đi, tôi nhanh chóng tiến đến trước ngăn cản- Tôi hỏi anh lần cuối, anh nhất định muốn chia tay với nó. Anh chắc chắn mình sẽ không thay đổi suy nghĩ đi tìm nó chứ?

- Chuyện này không liên quan đến cô, đừng có nhiều chuyện! _ Quân gạt tôi ra, thẳng bước mà đi khiến tôi tức đến nghiến răng nghiến lợi. Tốt lắm, anh dám lên mặt với tôi. Tôi không tin tôi không moi được câu trả lời.

Ngày hôm sau, tiệc được tổ chức lúc đêm khuya, khoảng tám rưỡi tôi sẽ bắt đầu. Đương nhiên, thế giới ngầm chính là làm việc về đêm, ai cũng biết vậy. Tôi được cho riêng một ngày chỉ để nghỉ ngơi cho thoải mái chờ lên sân khấu. Buổi tối hôm đó, tôi được thợ trang điểm chuyên nghiệp mà ông ngoại mời đến tô tô vẽ vẽ cho một hồi. Sau một lúc quay như chong chóng, cuối cùng tôi cũng chuẩn bị xong. Nhìn mình trong gương, tôi không thốt lên lời. Có thể biến một kẻ thành một người đến cả bản thân mình còn không nhận ra, tôi công nhận thợ trang điểm là những người vô cùng tài hoa đấy.

Tôi đứng sau khán đài ở một khách sạn sang trọng lớn bậc nhất thành phố, hít sâu một hơi, ổn định tinh thần chờ đợi được xướng tên. Sau một vài phút, khi khách đã ổn định chỗ ngồi, ông ngoại tôi lịch thiệp bước lên bục nơi có chiếc micro, trình trọng phát biểu đôi ba câu đại loại như là kể về chuyện xa xưa, xa lắc xa lơ đến những chuyện gần đây nhất là đã tìm thấy cháu gái thất lạc. Rồi sau đó, tên tôi cũng được xướng lên như mong đợi:

- Và bây giờ tôi xin giới thiệu, cháu gái của tôi – Trịnh Hoài Thanh! _ Tôi chậm chậm bước ra, trước tiếng vỗ tay của mọi người, tiến về phía ông ngoại, nở một nụ cười thật rạng rỡ với những người ngồi bên dưới. Ông ngoại tiếp tục nói- Đây là cháu gái tôi, mong sau này có gì mọi người hãy giúp đỡ và chỉ bảo nhiều hơn.

Sau khi phát biểu đôi ba câu, ông dẫn tôi đi chào hỏi từng người. Trong số những người tôi chào hỏi hôm nay, trùng hợp thay có rất nhiều người quen. Tôi có gặp chú Kỳ cùng chú Thiên – ba của Ngọc Quyên. Đây là lần đầu tiên tôi gặp ba của Quyên, khác hẳn với suy nghĩ của tôi rằng ông ấy phải là một người đàn ông mặt mày dữ tợn, vô cùng hung tàn. Ngược lại trông ông ấy vô cùng tuấn tú, trông trẻ tuổi tầm ngang chú Kỳ, hai người họ lịch sự tiến đến chào hỏi và chúc mừng tôi. Tôi nói chuyện với hai chú nhiều hơn hẳn những người khác bởi tôi cảm giác được sự an toàn khi ở gần hai người họ. Rất lâu sau đó, tôi nói cảm giác này với ông ngoại, ông ngoại chỉ nghiêm mặt răn dạy “sống trong cái thế giới này, đừng bao giờ dựa vào cảm giác, hãy dựa vào trí tuệ và sức mạnh, như thế cháu mới có thể an toàn”.

Chào hỏi hai người họ xong, tôi định đi qua chào hỏi những người khác, bất ngờ thay, tôi thấy bốn người đàn ông rất trẻ tuổi bước vào khán đài, người đi đầu tôi sẽ không bao giờ có thể nhầm lẫn được, đó là Thiên Bảo. Có lẽ trong khán đài này, bốn người họ là trẻ tuổi nhất, điều này thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt của mọi người. Có một vài lãnh đạo của các bang phái nhỏ đã qua đó chào hỏi, chờ màn chào hỏi xã giao xong, ba người họ bước về phía tôi. Ông ngoại còn mãi tiếp một ông bạn lâu năm trong nước, cho nên để tôi một mình đối mặt với cả ba người.

Thấy tôi cảm xúc rệu trên tay, còn chưa kịp mở lời nói câu chào xã giao, hắn đã ngay lập tức mặt cau mày có mà nhắc nhở:

- Con gái con đũa, mới tí tuổi đầu, uống rượu không tốt!

- Không sao, em cầm làm vật tượng trưng thôi. _ Tôi thần nhiên đáp, không quên câu hỏi- Anh không định giới thiệu ba người bọn họ sao?

- Tôi là Kiệt – bạn thân của cậu ấy kiêm trợ lý của bang Hắc Điều. Còn cậu ta là Quân – cũng là bạn thân của Bảo và David – trợ lý riêng của Bảo. _ Kiệt lịch sự tiến lên bắt tay với tôi. Tôi cũng tươi cười đáp lại, nhưng tôi cũng thấy thái độ hậm hực rõ rệt của Quân. Có thể anh ta không ưa tôi chút nào, chắc vì nể mặt Bảo nên mới đi thôi.

- Chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút không? _ Bảo chỉ hỏi một câu, hai người kia liền biết điều lập tức rút đi thật xa. Còn David chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt có chút khó hiểu rồi cũng rời đi.

Tôi cùng hắn ra ban công tìm chút không gian riêng tư mà Bảo nói. Vì là đêm muộn nên lạnh hơn bình thường, gió lùa vào tóc tôi mát rượi. Tôi thấy Bảo thất thần nhìn tôi, tôi cũng không để ý lắm, chỉ chăm chăm nhìn xuống thành phố đêm đẹp động lòng người. Tôi cũng biết hắn nhìn tôi, nhưng mà không có gọi. Một lát sau, không biết từ đâu, hắn khoác lên người tôi một chiếc áo vét mỏng, rồi dạn dò:

- Trời ngoài này gió lắm, em mặc quá mỏng!

- Anh thay đổi rồi! _ Tôi khẽ cười khi nghĩ đến sự trẻ con một năm trước đó của Bảo.

- Một năm rồi, em cũng thay đổi! _ Hắn đáp.

Một năm rồi, ai cũng sẽ khác, nhưng anh cảm giác, cô dường như không có chút thay đổi, vẫn là cô gái năm nào trong trái tim anh. Mặc dù anh biết rằng một năm qua, chuyện mà cô trải qua còn kinh khủng hơn anh tưởng tượng rất nhiều. Lần cô đến thăm Thùy Dương đó anh đã ngồi nghe hai người nói chuyện, sau đó cũng có tìm gặp Thùy Dương hỏi chuyện. Con nhóc đó luôn thật thà với anh, cô ấy đem toàn bộ cuộc sống của cô trong một năm kể ra. Anh nghe mà vô cùng xót xa, cô đã phải cực khổ như thế nào để trải qua được giai đoạn đó. Cô đã hoảng sợ thế nào khi thấy cảnh giết người đầm máu.

Trước kia, dù cô có là vị hôn thê của anh, anh cũng chưa từng muốn công bố thân phận cho cô biết, bởi anh muốn giữ cho cô một tâm hồn trong sáng nhất, không bị vấy bẩn nhất. Nhưng tránh đông tránh tây vẫn không thoát khỏi số phận đã định sẵn. Anh cũng biết, tay cô đã vấy máu, người con gái anh thương yêu vì sinh tồn mà đã chạm đến khẩu súng. Và cô còn suýt thì mất mạng trên biển. Nếu lúc đó cô không vì sinh tồn mà cố gắng chiến đấu đến giây phút cuối cùng, thì có phải kết quả sẽ là... Nghĩ thôi anh cũng đã sợ hãi, cảm thấy mình quá bất lực, anh đã không kịp tìm cô sớm hơn những kẻ kia.

Một năm nay, hình bóng ấy vẫn luôn in đậm trong tâm trí anh, tất cả những gì họ từng trải qua, ngày tháng vô từ ấy không lúc nào rời khỏi tâm trí. Ngày

hôm nay, nhìn người con gái lộng lẫy trong chiếc váy ren đen bóng bệnh, anh còn cho rằng mình nằm mộng. Cô nhỏ bé, mong manh đến đáng thương, anh thật sự muốn dang tay ôm lấy cô vào lòng, nói cho cô biết dù thế nào anh vẫn chờ cô quay đầu. Và quả thật anh đã làm thế, anh không những cởi áo khoác ngoài cho cô, anh còn ôm thật chặt lấy tấm thân bé nhỏ mà anh hằng ao ước bao đêm.

- Anh...! _Tôi thốt lên kinh ngạc khi bị Bảo ôm vào trong lòng.

- Đừng động đây! _Bảo nghiêm nghị nhắc. Dù giọng hần khá lạnh nhưng sao lòng tôi thấy ấm tới vậy.

Lần này tôi rất ngoan ngoãn, không chống cự. Ở trong lòng hần, dựa vào lồng ngực rắn chắc ấm áp mà tôi cứ nghĩ mình đã mất đi rồi ấy, nghe lại nhịp tim đập thật rộn ràng kia, cơ sao tôi thấy có chút vui thích. Ừ thì tôi tham lam đấy, vừa chia tay người này đã vội quay ra đến bên người kia. Nhưng đó là người ta không cần tôi, trái tim tôi cũng không còn hình bóng người ta, không phải tôi phản bội, hơn nữa cả hai chúng tôi đều chia tay trong nhẹ nhõm cơ mà. Vui sâu trong lồng ngực Bảo, tôi khẽ cọ cọ, yên ổn nhắm mắt. Tôi không biết mối quan hệ hiện tại của chúng tôi là gì, nhưng tôi cũng không muốn làm rõ ràng nó. Cứ vậy đi, cho tôi hưởng thụ thêm hơi ấm này một chút. Nếu anh ấy quả thật đã có người khác, tôi nhất định sẽ trả lại ngay.

- Một năm qua...

- Em vẫn ổn! _Tôi biết Bảo định nói gì, giọng hần đầy khó chịu như thế, muốn không nhận ra cũng khó. Tôi chần chừ một lúc mới quyết định làm liều hỏi- Lòng anh đã có ai chưa? Một năm nay ấy, anh đã tìm được ai thích hợp hơn em chưa?

- Tôi...tít...tít...tít... _Bảo vừa mở miệng, bỗng dừng nhạc chuông đáng ghét vang lên thông báo có tin nhắn mới. Tôi bực bội lời điện thoại ra muốn tắt nguồn cho đỡ phiền phức thì chợt đập vào mắt tôi là tin nhắn từ một số lạ. Tôi nghĩ có lẽ là có bạn bè nào đó đổi số nhắn đến cho tôi, nên mở ra xem. Thật không ngờ, tin nhắn gửi đến chỉ có bức ảnh của nhóc Thiên Vỹ.

Tôi khó hiểu nhủ mày, điện thoại chợt đổ chuông, vẫn là số đó, tôi lập tức bật loa ngoài rồi nghe:

- Cô bé, đây là quà ra mắt của ta, cháu có thích không nào? _Bên đầu dây kia truyền đến một giọng nữ đầy cay nghiệt. Tôi khẽ nhủ mày, tôi đâu có gây thù chuốc oán với người phụ nữ nào đâu, tại sao lại có người tìm đến tôi. Bây giờ thì tôi có thể chắc chắn đến 99% người phụ nữ này có liên quan đến những việc trước đó xảy ra với tôi, 1% còn lại còn cần suy xét.

- Bà là ai? Tôi quen bà sao, tại sao lại nhắm vào tôi? _Tôi lạnh giọng hỏi lại. Bảo lúc này cũng đã buông tôi ra, hần cũng nhủ mày như đang suy đoán cái gì đó.

- Cháu không quen ta, nhưng chắc chắn ba mẹ cháu sẽ biết ta đó. Thằng bé đang ở chỗ ta, muốn chuộc thì tự mình tới. Nhưng cháu nên khôn ngoan một chút, đừng để ta thấy những người không liên quan._Bà ta nói xong thì tự ngắt kết nối.

Tôi cũng tắt điện thoại, có chút lo lắng nhìn Bảo, tôi muốn nghe ý kiến của hần trước. Nhưng tôi còn chưa kịp nghe ý kiến của hần thì hộ lí lại gọi tới, giọng hốt hoảng thông báo Thiên Vỹ mất tích. Tâm trạng tôi như núi lửa phun trào, tôi gào lên:

- Các người làm ăn kiểu gì vậy? Chăm sóc có mỗi đứa bé mà cũng không xong, đáng lẽ từ đầu ông ngoại không nên thuê mấy người._Thiên Vỹ mất tích, lòng tôi nóng như lửa đốt, tôi cảm thấy mình đang mất bình tĩnh. Bực tức ngắt điện thoại, tôi chuẩn bị xoay người rời khỏi.

Chợt có một bàn tay ấm áp nắm lấy cổ tay tôi giữ tôi lại, tôi quay ra, thấy sắc mặt của Bảo quá thâm trầm, hần điềm tĩnh cất lời:

- Thứ chúng muốn nhắm đến là em!

- Em biết! Nhưng em không yên tâm gửi thằng bé ở chỗ bọn chúng! _Tôi gật đầu đáp.

- Chỉ là một đứa bé thôi! Em quan trọng hơn! _Hần vẫn giữ chặt lấy tay tôi. Tôi đã đủ căm rồi, giờ bị hần thêm dầu vào lửa, tôi không nhịn được hồ ngôn- Anh thì biết cái gì chứ? Ba mẹ nó vì em mà mất mạng đấy! Em đã hứa với họ là sẽ dùng cả tính mạng này để bảo vệ nó. Em tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn bọn họ làm tổn thương thằng bé. Buông ra! Em đang gấp!

Nói rồi tôi hất tay hần ra, quay người đi thẳng. Trước khi đi tôi thấy hần khẽ mím môi, ánh mắt có chút bi thương khó nói thành lời. Tôi vào trong hời trường lúc này đã thưa dần người, đến chỗ ông ngoại xin phép về nghỉ ngơi trước, rồi liên lạc lại cho Thùy Dương:

- Tôi nghe! _Giọng Thùy Dương hồ hồ.

- Thiên Vỹ bị bắt cóc rồi! _Tôi ngắn gọn thông báo, chỉ nghe thấy đầu dây bên kia thét lên một tiếng kinh ngạc rồi bắt đầu lo lắng- Tại sao nó có thể bị bắt được, khi nào thế?

- Không biết, chắc khoảng vài tiếng trước! Tại tôi giao Thiên Vỹ cho hộ lí, chắc lũ người truy sát chúng ta nhân lúc không ai để ý đã lên vào. Chúng đã gọi điện lại cho tôi, bảo mình tôi đi thôi.

- Cậu chờ tôi, đừng tới đó một mình, nguy hiểm lắm! _Thùy Dương sốt sắng khuyên.

- Không! Tôi gửi địa chỉ lại cho cậu, cậu lên lút bám theo, chờ khi nào thực sự nguy cấp đưa chi viện vào, tóm gọn cả lũ._Tôi bình tĩnh đưa ra kế sách. Nhìn đồng hồ đã điểm hai rưỡi sáng, tôi ngay lập tức khoác áo, ném đôi giày cao gót vào một góc, nhanh chóng rời đi.

Tôi gọi lại cho số điện thoại kia, được chúng nhắn cho địa chỉ nhưng kèm theo lời đe dọa, nếu thấy ai đi cùng tôi, Thiên Vỹ chắc chắn không qua nổi đêm.

nay. Tôi lặng lẽ bắt một chiếc taxi, thật không ngờ chiếc xe taxi này lại là người của chúng. Chiếc taxi lao vùn vụt trong đêm tối, chở tôi đến một địa điểm khác địa điểm vừa đưa. Thế là tôi rõ rồi, chúng sợ tôi làm lộ hướng đi của chúng nên dùng kế dương đông kích tây hồng lừa các thế lực muốn bảo vệ tôi. Xem ra đêm nay sẽ lại là một đêm đẫm máu rồi.

Tôi bị tên tài xế taxi vừa nãy dí súng vào gáy dẫn đi vào một nhà xưởng bỏ hoang rất rộng. Vừa vào trong, tôi đã nghe tiếng khóc trẻ con ré lên thật thê lương. Tôi không kịp suy nghĩ, vội vàng lao vào, thấy người phụ nữ đang bế Thiên Vỹ trên tay, nựng mãi mặc dù nó vẫn khóc. Trên gương mặt bà ta ánh lên sự thương yêu của người mẹ mà tôi không cách nào hình dung được. Tôi không nghĩ lũ bậm trợn này lại thích trẻ con. Mặc bé Vỹ cứ khóc đến không thờ được, người phụ nữ đó rất kiên nhẫn. Tôi chạy ngay đến gần bà ta, lại bị hai người đàn ông cao to lực lưỡng chặn trước mặt, giữ chặt lấy tôi không cho tôi lại gần.

Bởi vì cục diện khá hỗn loạn nên người phụ nữ muốn không phát hiện sự tồn tại của tôi cũng khó. Bà ta đem Thiên Vỹ giao cho một người phụ nữ trẻ đẹp hơn tám ngoài hai mươi. Cô ta đỡ lấy thằng bé, đi vào trong buồng. Tôi dõi theo mãi cho đến lúc cửa phòng đó khép lại, người phụ nữ kia lúc này đã ngồi chễm chệ trên chiếc ghế gỗ. Người phụ nữ này là lần đầu tiên tôi gặp, ấn tượng của tôi về vẻ bề ngoài của bà ta khá là xinh đẹp, bà ta có lẽ còn lớn hơn mẹ tôi mấy chục tuổi lận, nhưng trông cũng chỉ tầm mẹ tôi. Nước da trắng trẻo ưa nhìn, khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp, đặc biệt bà ta trông còn rất sang trọng và kiêu sa. Nếu không có gì sai thì theo suy đoán của tôi, trước đây mẹ tôi và bà ta từng có tranh chấp gì đó lớn lắm, không lẽ là vì tình cảm?

Tôi suy đoán đủ mọi khả năng có thể xảy ra giữa họ, mong tìm được cách giảng hòa. Nhưng trong khi tôi còn đang rối bời, bà ta đã cất giọng đầy trào phúng:

- Cô bé, cháu thật dũng cảm! Ta vô cùng cảm phục lòng dũng cảm này của cháu! _Tôi khoanh tay trước ngực, bình tĩnh hỏi lại:

- Xin hỏi, bác là ai?

- Ô, ta quên mất, bao lâu nay lại cứ giấu tên. _Bà ta cười châm biếm, sau đó chậm rãi giới thiệu về bản thân- Ta là Vũ Thiên Nga – cô ruột của người từng là vị hôn phu của cháu đó.

- Vậy tại sao bác lại phải đối đầu với người nhà họ Vũ? _Tôi bán tín bán nghi hỏi lại. Bà ta cười thật to, sau đó đáp- Muốn biết? Hãy tự đi hỏi vị hôn phu cũ của cháu nếu cháu có cơ hội.

- Được rồi, thế tôi có thể biết tại sao bác muốn như vậy vẫn còn muốn gặp tôi?

- Cháu nghĩ ta chỉ đơn giản muốn mời cháu đến đây ư? Cháu quá ngây thơ rồi đó. _Bà ta cười trào phúng, ngay sau đó chỉ huy khoảng chục thằng đồ vật cao to lực lưỡng bao vây tôi. Bọn chúng vô cùng hung hãn, trong đó, để tránh tôi chạy trốn, có khoảng tầm năm tên cầm súng đứng ngoài vòng bao vây.

Tôi như cá lọt lưới, có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi. Tôi biết điều đó, cho nên trước khi đến đây tôi mới nhắn với Thủy Dương dặn dò. Tôi cũng sẽ không tốn sức tranh đấu, bởi tôi còn chờ lát nữa thoát vòng vây này. Tôi nhún vai, nhếch mép xem thường:

- Có mỗi còn nhóc như tôi mà bác còn phải điều động toàn đại đội như vậy, vinh dự cho tôi quá! Khỏi cần nhọc công, tôi cũng đâu có muốn chạy. Tôi mệt quá, nhà giam ở đâu, tôi đi nghỉ ngơi một lát. _Tôi rẽ đám người, điềm tĩnh bước ra. Bà Vũ Thiên Nga kia nhìn tôi với ánh mắt đầy nghi ngờ và dò xét. Lũ cao to đen hôi kia vẫn trơ lì đứng đó như tượng đá không nhúc nhích, như thể nhấn nhủ tôi rằng, chỉ cần tôi có ý định chạy trốn thôi thì có thể cơ thể tôi sẽ không còn toàn vẹn mà lết về nhà.

Sau một lúc, khi xác nhận tôi không chạy, bà ta liền vỗ tay thật giòn khen ngợi:

- Con nhóc này thật biết điều, ta thích cháu rồi đấy! Được rồi, cháu đi nghỉ ngơi đi, lát nữa sẽ sớm đoàn tụ với ba mẹ ngay thôi. _Bà ta nói ra câu đấy khiến tôi không khỏi lo lắng. Tôi lựa chọn đi ngay không thông báo cho cha mẹ là vì tôi không muốn họ lo lắng. Ấy vậy mà giờ bà ta lại muốn thông báo cho cha mẹ tôi. Tôi cũng biết, thông thường kẻ bắt cóc bắt con của một người là vì muốn uy hiếp phụ huynh của đứa trẻ đó, nhưng lại không nghĩ lũ này thật sự muốn “mời phụ huynh” của tôi.

- Khoan đã! Có thù oán gì cứ nhắm vào tôi đi! Các người tha cho cha mẹ tôi. _Tôi đột ngột dừng lại, quay ra nói.

- Đáng tiếc cháu gái ạ, hôm nay gia đình cháu từng người phải trả nợ cho ta, cháu đừng nghĩ mình có thể thoát. Nếu cháu còn không mau nghỉ ngơi đi, lát lại phải “lên đường” sẽ rất mệt đấy. _Bà ta khuyên, song liền gọi người áp tải tôi vào một căn phòng khá là kín và ngột ngạt.

Trong phòng quả thật chỉ có đúng một cái giường để tôi chợp mắt, tôi cũng chỉ biết nằm trên giường đếm thời gian. Tôi nằm trên giường suy nghĩ, mọi thứ cứ rối tung hết cả lên trong đầu tôi, tôi đang cố lập một kế hoạch có thể chừa đường thoát thân cho mình cũng như bảo vệ những người thân bên cạnh. Cứ suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, cuối cùng tôi thiếp đi lúc nào không biết. Một lúc sau, tôi mơ màng tỉnh vì nghe thấy tiếng ồn ào, cửa phòng tôi cũng ngay lập tức bật mở, một tên cao to đen hôi lực lưỡng tiến đến xách tôi đem ra ngoài trong khi tôi vẫn đang ngơ ngác mơ màng. Ra ngoài rồi tôi mới biết trời đã tờ sáng, tôi còn thấy ba mẹ tôi nghiêm nghị đứng đối diện với mẹ Nga kia, dường như họ đang thương lượng gì đó. Tôi cũng không vội gọi họ mà chỉ quan sát xung quanh, cố gắng tìm điểm dễ sơ hở nhất để có thể thoát thân.

Ngay sau đó tôi đã được đưa ra đứng đối diện với ba mẹ tôi, còn mẹ Thiên Nga thì cười to rồi nói:

- Trịnh Hoài Ngọc, hôm nay có lẽ ta phải tiễn cô đi trước thôi, ân oán của chúng ta cũng nên kết thúc rồi.

- Vũ Thiên Nga, con mẹ điên! Bà thật là bỉ ổi, bà lấy một đứa trẻ con để thực hiện kế hoạch, có còn là người nữa không? _Mẹ tôi giọng vô cùng gay gắt, tôi đã thấy bà bắt đầu mất bình tĩnh rồi. Ba tôi thì cũng chỉ ôm lấy vai mẹ tôi, ngăn cho bà đỡ kích động. Còn tôi hoàn toàn im lặng, ánh mắt kiên định bắn về phía họ. Tôi thấy rõ ràng ánh mắt lo lắng của họ, nhưng tôi cũng chỉ có thể dùng biểu cảm kiên định của mình để trấn an họ thôi.

Mụ Nga bị chửi thì bỗng cười gằn một tiếng, song giọng lại trở lên gay gắt vô cùng:

- Vậy năm xưa khi cô báo cảnh sát, có từng nghĩ đến một đứa trẻ bị mất đi cha của nó không? Chính cô năm xưa đã khiến đứa con tội nghiệp của tôi chết non, ngày hôm nay, tôi sẽ dùng mạng của gia đình cô tế con trai của tôi. Bà ta vừa dứt lời, bỗng một thứ lạnh lẽo chĩa vào gáy tôi, tôi biết đó là súng. Tuy nhiên, đã quá nhiều lần đứng trước họng súng, tôi không còn cảm giác chân run rẩy đứng không vững như ban đầu nữa.

- Nếu chị muốn trả thù, nhắm vào mình tôi đây, việc gì phải liên lụy tới nó (ý nói tôi). Mẹ tôi hoảng loạn nói- Thả nó ra, tôi làm con tin của chị, chị muốn làm gì để chị làm.

- Vậy sao? Nhưng tôi lại thích xử lí nó trước. Tôi muốn để cô nhìn cho rõ con gái của cô hôm nay phải thay cô trả giá thế nào? Bà ta rít qua kẽ răng mà gằn từng chữ. Mẹ tôi gần như là suy sụp, nỗi lo lắng không giấu nổi nữa. Tôi thấy vô cùng khó chịu, bao lâu nay tôi đã làm liên lụy tới họ quá nhiều, tôi không muốn thấy họ lo lắng cho tôi. Tôi vội vàng hét lên:

- Ba mẹ...con không sợ! Đừng lo lắng, kiên định một chút!

- Con ranh này, ai cho mày lên tiếng! Mụ Nga tức giận đến nghiêng răng, quay ra tặng cho tôi một cú bạt tai giáng trời, đau điếng người. Tôi choáng váng cổ đứng cho vững, nhưng thân thể vẫn có chút lão đảo. Tôi nhớ ra một ngum máu tươi đỏ rực, thấy vậy mẹ tôi gọi tên tôi đầy sợ hãi. Còn tôi thì chỉ biết châm chọc:

- Mụ già, bà chỉ có thể bắt nạt được tôi thôi sao? Đúng là quá kém cỏi mà! Tôi là đang dùng kẻ khích tướng để tìm ra sơ hở.

- Con ranh này, mày đúng là cái đứa mất dạy.

- Vậy ư? Tôi lại thấy tôi không cần phải lịch sự với một người không tôn trọng mình đâu. Bà xứng đáng để nói tôi mất dạy sao? Bà cũng chỉ có thể dựa vào thủ đoạn lợi dụng tôi để gọi ba mẹ tôi đến, làm gì có tài cán gì để tôi phải tôn trọng bà... Tôi vẫn kích đều, tay ra dấu hiệu không ngừng. Tôi khẽ liếc qua hai người, thấy ánh mắt ba khẽ động, vẻ mặt khá nghiêm trọng. Nhưng lúc này tôi hiểu rằng ông đã biết kí hiệu hành động của tôi rồi.

Tôi tuy miệng vẫn tiếp tục nói, nhưng tay lại không ngừng ra hiệu. Tôi bắt đầu đếm thầm trong đầu, đồng thời ra dấu hiệu, chỉ cần tôi đếm đến ba, lập tức hành động. Không phải tôi manh động, mà tôi đã thấy phía xa xa thấp thò một cái đầu nhỏ của Thùy Dương, lúc này tôi biết đây chính là thời cơ thích hợp nhất để trở mặt. Tay tôi giơ đến ngón thứ ba, tôi lập tức quay đầu, nhanh tay tóm lấy họng súng của kẻ đằng sau, giơ chân đá vào hạ bộ hắn, đồng thời giật thật mạnh khẩu súng trên tay hắn, lăn mình sang một bên. Ngay lúc này, tôi thấy tiếng đánh nhau vang lại từ rất gần. Thùy Dương đã xông vào và còn dẫn theo một toán người khác đang đánh nhau với lũ cao to đen hôi kia, còn ba mẹ tôi thì đang song kiếm hợp bích đấu với mụ Nga.

Thùy Dương chạy về phía tôi, kéo tôi đứng dậy, tôi vội vàng giao nhiệm vụ:

- Cậu ở đây giúp ba mẹ tôi đối phó lũ người này, tôi xông vào trong kia đưa Thiên Vỹ ra.

- Cậu chắc mình làm được chứ? Thùy Dương tựa vào lưng tôi, giơ súng lên, vừa ngắm bắn vừa hỏi.

- Xem ra ý định quay đầu là bờ của tôi khó thành hiện thực rồi. Ở đây giao cho cậu! Tôi dứt lời cái là vọt đi luôn. Một khi có ầu ẩu, người nguy hiểm nhất chỉ có đứa bé không biết bảo vệ mình kia.

Tôi xông vào phòng, đúng lúc thấy người phụ nữ được mụ Nga giao Thiên Vỹ cho kia đã lên cò súng. Không kịp nghĩ, tôi giơ súng lên, nhanh chóng bóp cò, tuy nhiên cũng bắn không trúng vì cô ả đó tránh được. Tôi vội lao vào phòng, ôm lấy Thiên Vỹ còn đang khóc thét, tiếp tục ngắm vào người cô ả kia, bắn mấy phát, tuy nhiên lần nào cô ta cũng tránh được. Cũng phải, tôi có luyện qua bắn súng bao giờ đâu, khó mà có thể bắn chuẩn được. Tôi bắn cũng không có ý định bắn trúng, chẳng qua là để thu hút sự chú ý của ả đi chỗ khác để tôi dễ bề thoát thân thôi. Tôi đã lùi dần đến cửa rồi, nhưng lại có một thằng cao to đen hôi chặn ngay đó, thành ra tôi rơi vào thế cực tiền thoái lưỡng nan.

Khẩu súng của ả đàn bà kia bắn tới chỗ tôi, tôi hốt hoảng dùng cả người mình bao bọc Thiên Vỹ, lăn sang một bên. Viên đạn xoẹt qua vai tôi ghim trên nền đất, tôi may mắn thoát chết, nhưng người bị xây xước rất nhiều. Tôi làm gì có thời gian để xem xét vết thương của mình, vội vàng bắn trả lại một cái, lần này may mắn trúng bả vai của ả, ả đau đớn lùi lại đằng sau, mặt tái mét. Tôi nhân cơ hội đó, quay ra nhắm ngay vai tên kia mà xử, nhưng lần này lại lệch đi vài li, trúng ngực trái, tên đó lập tức gục. Tôi vội vàng lao về phía cửa bằng tốc độ nhanh nhất, chợt “pằng” một tiếng, tôi giật mình trượt chân, nhưng để tránh cho Thiên Vỹ bị tổn thương, tôi vội xoay người, cả vai đều dùng một lực mạnh đập xuống đất, đau đến mức tôi không còn cảm giác ở cánh tay nữa. Xem ra lần này nếu không trật khớp thì cũng gãy rồi, nhưng cũng nhờ vậy mà tôi thấy ả đàn bà kia đang từ từ thế cầm súng từ từ đổ ập xuống, chết tức tưởi.

Một bóng dáng cao lớn quen thuộc đập vào mắt, hắn cúi chiếc lưng dài, bế cả tôi và Thiên Vỹ lên. Tuy nhiên, trong tình thế như thế này, tôi không cần là một công chúa, tôi gãy đôi xuống, Thiên Bảo cũng chiều tôi, hắn để tôi an toàn đứng vững trên đất. Tôi dùng tay không bị thương cố hết sức bế Thiên Vỹ, nhưng nó được chăm sóc tốt lên đã rất nặng, tôi phải dùng cánh tay còn lại để đỡ, tuy nhiên điều đó lại đẩy tôi vào tình huống bế tắc vì quá đau, tôi không cách nào cử động cánh tay được. Thấy vậy, Thiên Bảo thô bạo đoạt lấy Thiên Vỹ trong tay tôi rồi nắm tay còn lại của tôi kéo đi. Nhưng tình thế vẫn còn quá hỗn loạn, tôi vội rút tay lại, nói với Thiên Bảo:

- Anh giao Thiên Vỹ cho Thùy Dương đem đi trước đi, em còn phải ở lại giúp ba mẹ em nữa. Hắn nhìn tôi, ánh mắt u ám, nhưng cũng không nói gì. Một lát sau, tôi thấy David Minh bảo vệ Thùy Dương đưa Thiên Vỹ rời khỏi, còn Thiên Bảo thì chỉ huy một đoàn đội cùng với ba mẹ tôi hợp sức chống lại mụ Nga. Tôi vừa tiến tới một bước thì Thiên Bảo ngay lập tức vọt đến, đẩy tôi sang một bên.

“Pằng” một tiếng vang dội, tôi tròn tròn mắt nhìn viên đạn ghim vào người của Thiên Bảo, cơ thể hắn đổ ập xuống ngay trước mắt tôi. Sự việc xảy ra quá

đột ngột, mặt tôi cắt không còn giọt máu, tôi vội bỏ tới cạnh hắn, lo lắng tới mức nước mắt cứ muốn tuôn trào. Giọng tôi nghẹn lại:

- Bảo...anh...anh sao rồi?

- Không sao! _Hắn gượng dậy, cầm súng nhắm về phía một tên đang định nổ súng bắn mẹ tôi. Nhưng tôi thấy hắn càng bóp cò, máu từ miệng vết thương càng tuôn ra nhiều hơn. Tôi đỡ lấy hắn, để hắn dựa vào người mình, giằng lấy khẩu súng từ trong tay hắn, quả quyết nói:

- Anh chỉ cần giúp em nhắm cho chuẩn, em giúp anh bắn! _Thế là hai chúng tôi phối hợp, chẳng mấy chốc đã hạ gục được vài tên. Mẹ Nga lúc này thấy nguy đã rút dần, người của Bảo cũng tích cực đuổi theo. Lại thêm đội quân của ông ngoại tôi đuổi tới, tôi tin chúng chạy đằng trời.

Sau khi bọn chúng rút hết, tôi run rẩy buông súng, lay lay Bảo. Tuy nhiên thấy hắn đã bất động rồi, đôi mắt hắn nhắm nghiền, vết thương liên tục rỉ máu. Vết thương này vô cùng nguy hiểm, nó găm vào ngay gần ngực trái của hắn, tôi cũng không rõ đã trúng chỗ hiểm chưa. Nhưng thấy máu chảy ra nhiều quá, tôi càng ngày càng hoảng sợ. Tôi lay lay hắn, liên tục gọi, giọng lạc cả đi:

- Bảo, đừng làm em sợ, anh dậy đi! _Tôi vừa gọi hắn vừa hoảng hốt gọi ba mẹ- Ba mẹ, mau giúp con với, anh ấy...

- Thanh, con có sao không? _Tôi ngay lập tức lắc đầu, nước mắt chỉ trực chảy ra, nhưng bị tôi ép buộc mà nuốt vào trong lòng. Hoàn cảnh này không cho phép tôi yếu đuối chút nào, tôi lấy tay ép chặt vào miệng vết thương của Bảo, ánh mắt dường như nhòe đi.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như bây giờ, tôi không hiểu tại sao lòng tôi lại đau đến tê tái khi thấy khoảnh khắc hắn vì tôi mà hứng trọn viên đạn đó. Người của Vũ gia rất nhanh đã đến, đưa cả tôi lẫn Thiên Bảo quay về tổng bộ. Ngồi trên xe, tay tôi và tay hắn vẫn đan rất khăng khít, mọi người đều nhắc tôi bỏ ra, nhưng có gì thế nào cũng không gỡ được tay Bảo ra, lại không nói tôi cũng không có ý định buông tay. Bởi vì tay hai chúng tôi vẫn nắm chặt lấy nhau không lìa, cho nên tôi buộc phải vào phòng cấp cứu với hắn. Tổng bộ bang Thiên Điều có đào tạo hẳn những y khoa chuyên nghiệp tay nghề có khi còn cao minh hơn cả ở bệnh viện. Bọn họ chuyên nghiệp xử lý vết thương cho hắn.

Tôi đứng bên cạnh, nhìn họ rạch vết thương đến là đau, máu chảy ra không ngừng, tôi cảm thấy vô cùng khó thở. Nước mắt không ngừng tuôn rơi, tôi bặm chặt môi, tránh để làm phiền đến bác sĩ. Chuyện liên quan đến tính mạng con người, chỉ cần chút sơ suất nhỏ nhoi thôi người đó cũng có thể mất mạng. Máy điện tâm đồ bip bip liên tục, nhịp tim hắn lên xuống thất thường chứng tỏ cơ hội có thể sống là rất mong manh. Những lúc như thế, tay tôi càng siết chặt tay hắn hơn, tôi chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay. Tôi cũng chưa từng có cảm giác sợ hãi đến thế, tôi sợ tôi sẽ không còn được nhìn thấy hắn nữa, cảm giác hắn không còn tồn tại, không còn ở cạnh tôi nó như hút hết không khí trong ngực tôi, khiến tôi vô cùng đau đớn.

Tôi ước gì viên đạn đó đâm vào người mình, tôi không muốn nhìn hắn nằm đây, đôi mắt nhắm nghiền như vậy, khuôn mặt đẹp như tạc giờ phút này vô cùng thiếu sức sống. Chợt điện tâm đồ nháy lên liên tục những vạch thẳng, tôi căng thẳng đến nỗi mắt nhòe đi, không kiểm soát được tâm trạng, tôi bất chấp gào lên:

- Bảo, đừng bỏ rơi em! Em xin lỗi vì trước đây đã từ chối anh, em hối hận lắm! Thực ra...em rất rất thích anh. Xin anh...đừng bỏ em lại mà..._Giọng tôi lạc hẳn đi, tôi nói rất nhiều, nhưng chính tôi cũng chẳng biết mình nói gì nữa. Bác sĩ thì vẫn lạnh lùng đeo khẩu trang, gấp đạn rồi xử lý vết thương, khâu vết thương. Tôi phải công nhận bác sĩ ở đây làm việc rất chuyên nghiệp, chứ nếu ở bệnh viện, có khi họ đã cho người lỗi tôi ra lâu rồi.

- Yên tâm đi! Cậu ấy không dễ dàng chết được đâu. _Một giọng nói vang lên khuyên can, tôi lau vội nước mắt, ngẩng lên, thấy vị bác sĩ kia vẫn chuyện tâm tâm, cũng chẳng biết ai vừa nói. Tuy nhiên lời nói đó đã trấn an tôi nhiều hơn, quả nhiên thấy điện tâm đồ đã nhay lên vài vạch báo hiệu có tiến triển tốt. Tôi tiếp tục “mọc rễ” trong phòng cho đến khoảng hơn một tiếng sau, bọn họ xử lý vết thương xong, tôi mới được nghỉ ngơi một chút. Tuy nhiên tâm trạng tôi cũng chẳng tốt lên chút nào. Họ tách được tay Bảo ra, liền ngay lập tức đưa tôi đi bỏ bột ở tay bởi tay tôi thật sự bị gãy rồi.

Tôi vừa bó bột về đã thấy trong phòng bệnh của Bảo chật kín người, mẹ tôi thì liên tục an ủi cô Nguyệt, còn ba tôi và chú Kỳ thì nói chuyện với nhau, nhưng về mặt xem chừng khá nghiêm trọng. Quân về mặt luôn tỏ ra bức bối, Kiệt thì liên tục dỗ dành Ngọc Quyên cùng Thiên Vy đang khóc nức nở, vừa khóc vừa liên nồm mồm tôi. Nhưng giờ phút này không ai quan trọng hơn Bảo, tôi cũng không chấp nhận Thiên Vy. Tôi tiến vào trong, lịch sự chào hỏi mọi người một lượt, sau đó gửi lời xin lỗi đến gia đình nhà họ Vũ, chờ bọn họ trách mắng chán chê, nắng xong xuôi rồi tự động rời khỏi đó, tôi mới được trả lại sự yên tĩnh. Mẹ tôi đau đầu nhìn tôi, không nên nổi thở dài:

- Biết vậy sao trước đó con còn từ chối người ta?

- Mẹ, con có thể được yên tĩnh không? _Tôi thần thờ ngồi bên giường Bảo, nhẹ giọng nói. Bây giờ tâm tư của tôi rất rối bời, tôi cần thời gian để sắp xếp và ổn định lại cảm xúc. Chính xác thì tôi biết mình đã thích Bảo, nhưng tôi không biết cảm xúc đó nó đến từ lúc nào. Nó đến quá bất chợt, khiến tôi bối rối và sợ hãi, cho nên tôi mới ngộ nhận, mới phủ nhận nó. Có thể bộ dạng bài xích của tôi đã khiến Bảo đau lòng nhiều lắm.

Ba mẹ nghe thế cũng chỉ biết nhìn tôi bằng ánh mắt thông cảm rồi rời khỏi phòng. Còn lại mình tôi, tôi vẫn cứ lặng thinh ngồi đó, chăm chú nhìn Bảo. Đây là lần đầu tiên kể từ khi gặp hắn, tôi mới được nhìn thấy dáng vẻ hắn khi ốm liệt giường đấy. Tôi cảm thấy ghen tị vô cùng, dù nỗ lực cố gắng thế nào cũng chẳng tìm đâu được cái vẻ đẹp trời ban đấy, hẳn ngay cả lúc ốm cũng làm người ta chết mê chết mệt đến đáng ghen. Tôi vô thức đưa tay lên phác họa lại khuôn mặt của hắn, từ đôi mắt hẹp dài với làn mi rậm cong cong tới chiếc mũi vừa cao vừa thẳng đến tận đôi môi mềm mại từng đặt lên môi tôi nụ hôn rất nồng cháy. Rồi lại trong vô thức, tôi vu vơ nói:

- Trước đó em từ chối anh, đúng là mắt em có vấn đề rồi. Để anh thiết thời lâu như thế, em xin lỗi! _Bỗng thấy có ai đó thập thò ngoài cửa, tôi ngay lập tức lạnh giọng- Đến rồi tại sao còn không vào?

- Cô trở nên nhạy cảm quá! _Đáp lại tôi là khuôn mặt nhe nhèm đến phát ghét của David Minh. Hắn bước vào, trên tay xách một cặp lồng, đưa cho tôi, nói- Tôi nhớ là cả đêm qua cô không ăn gì, ăn tạm đi!

- Cảm ơn, tôi không đổi! Anh ngồi đi! _Tôi kéo một chiếc ghế về phía hắn, lịch sự mời.

- Vừa mới trải qua ải gian nan nên đầu óc cũng thay đổi rồi sao? Tự dưng thái độ lạ vậy? Nói đi, cô rốt cuộc có phải Trịnh Hoài Thanh hay không? _David khuôn mặt tỏ vẻ nghiêm trọng nhưng trong mắt toàn ý cười. Tôi biết David đang cố làm mình vui nên giả bộ phì cười, đánh một cái vào người hắn, mắng đùa- Nhảy vừa thôi, không thấy bang chủ của anh còn đang nằm đây à? Anh ấy mà biết anh thiếu nghiêm túc như thế có khi nào phạt bang quy cho anh không?

- Yên tâm, anh ấy sẽ không biết đâu! Vui lên đi, bang chủ cũng qua cơn nguy hiểm rồi. _David an ủi.

- Ừ, vẫn đang vui mà! Anh cũng tài ghê, xuất hiện một cái là làm tôi thấy buồn cười.

- Nhưng tôi lại không bao giờ bằng cái người đã làm em rơi nước mắt! _David thì thầm, trong lòng cảm thấy chua xót.

Chuyện Thiên Bảo bị thương đến nguy kịch là điều chưa từng thấy, cũng như chuyện mà cô khóc lóc vì anh là điều khó có thể xảy ra. Anh là một người rất coi trọng mạng sống của mình, làm việc quyết đoán, ít khi xảy ra sơ xuất, còn Hoài Thanh lại là người cứng rắn, cô luôn biết làm chủ cảm xúc của mình, làm gì có chuyện cô mít ướt như thế. Nhưng hôm nay, nó lại đồng loạt xảy ra, hắn đi ngay sau xe của họ, hắn đã chứng kiến tất cả. Anh vì cô mà bị thương nặng, cô vì anh mà rơi lệ, giữa bọn họ đã có một sợi dây liên kết mà hắn biết cho dù hắn có làm cách gì cũng sẽ không thể cắt đứt được sợi dây đó.

Ngày hôm nay đích xác là một ngày u ám với David, hắn chưa bao giờ nghĩ ngày này lại đến nhanh như thế, ngày mà hắn không còn tư cách để theo đuổi cô nữa. Nhìn thấy cô buồn vì anh, lòng hắn như có hàng ngàn con dao đâm vào, nhưng hắn luôn cố cười vui vẻ, bởi chỉ ít ra, hắn vẫn muốn giữ gìn tình bạn này, muốn được cô coi như là tri kỉ.

- Này David, anh có thể kể cho tôi nghe chuyện một năm nay mà anh ấy trải qua hay không? _Cô đề nghị. Ngay khi nghe câu nói này hắn đã biết cô thực sự yêu Thiên Bảo bởi một khi người phụ nữ muốn biết về quá khứ của một người đàn ông có nghĩa cô ấy muốn bù đắp những tháng ngày đã qua mà cô ấy không kịp tham gia vào cho anh ấy. Hắn thở dài, thôi thì làm phúc một lần, để cô có được hạnh phúc, hắn chịu tổn thương cũng chẳng sao.

David đã đem mọi chuyện mà trong một năm mà tôi rời khỏi kể lại một lượt, tất cả mọi chuyện đều ngoài sức tưởng tượng của tôi. Thiên Bảo chính thức lên nhận chức bang chủ trong ngày sinh nhật năm mươi chín tuổi, chỉ huy toàn bộ bang Thiên Điều, liên tục tìm kiếm tôi trong nhiều ngày. Tôi cũng nghe kể qua về những khó khăn mà hắn đã trải qua, cảm thấy hắn thật sự vô cùng tài giỏi, nhưng đồng thời cũng thấy đau lòng cho hắn. Tôi biết để có thể trở thành một con tôm cứng cáp thì cần phải qua rất nhiều lần lột vỏ, cũng giống như hắn vậy, để có thể trở thành một người uy quyền như bây giờ, hắn đã phải trải qua biết bao sóng gió gian nan tưởng chừng khó có thể vượt qua. Nghe chuyện về hắn tôi mới biết những khó khăn mà tôi trải qua vốn còn chẳng bằng một phần những gì hắn đã nếm trải.

-----oOo-----Hết chương 14-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Đội Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bảo đi công tác:

Hai chúng tôi đang nói chuyện hăng say thì Thùy Dương đến, cô ấy ngồi với tôi thêm một lát. Cô ấy nói cô ấy đã cho người của bang Thiên Điều chăm sóc Thiên Vỹ, coi chặt 24/24, một con ruồi cũng khó lọt lưới, bảo tôi yên tâm chăm sóc cho Bảo. Sau đó bằng mọi cách lôi kéo David Minh đi. Nhìn ánh mắt của cô ấy luôn ngượng ngập khi nhìn David, tôi biết rằng, cô ấy đã thích hắn rồi. Tôi cảm thấy vô cùng vui mừng cho hai người bạn của tôi, thậm chí cầu nguyện cho họ sẽ đến được với nhau, thành đôi thành cặp. Đương nhiên không phải tôi nghĩ Thùy Dương không đủ khả năng để khiến David thích mình, Dương là một người mà ai cũng có thể quý mến được cơ mà. Chỉ là sợ trong nhất vạn lại có vạn nhất thôi.

- Từ giờ em sẽ ở cạnh chịu khổ cùng anh nhé! _Tôi khẽ thì thầm. Tôi cảm thấy bản thân mình nên nói chuyện với ba mẹ xin lại mối hôn sự này thôi, tôi không muốn hắn lại chịu thiệt thòi nữa.

Nói rồi tôi vờn người, nhân lúc không ai để ý, khẽ khàng đặt một nụ hôn lên môi hắn. Sau đó định rời đi ngay, ai mà biết được hắn tỉnh lại từ bao giờ, cố định đầu tôi không cho rời đi. Lúc đầu tôi định giãy, nhưng lát sau lại nghĩ hắn đang bị thương, nếu mình giãy bừa sẽ khiến vết thương nứt ra thì lại không tốt, nên tôi mặc kệ hắn. Tôi bị hắn hôn tới đầu óc quay cuồng, lúc buông ra còn phải hít lấy hít để không khí nữa cơ mà. Tuy nhiên, tôi không thêm tính toán với hắn bởi thấy hắn tỉnh, mọi sự vui mừng đã lấp đầy trong tâm trí tôi, tôi chả có lòng nào mà giận hắn vì đã ăn đậu hũ của tôi cả.

- Anh tỉnh rồi, để em đi gọi bác sĩ! _Tôi sốt sáng đứng lên, lại bị hắn nắm cổ tay giữ lại. Hắn mở miệng, yếu ớt nói:

- Ai cần nhìn mặt mấy cái “bóng đèn” đó chứ. Lúc này chỉ cần em ở đây là tốt rồi. _Tôi là một người khá cứng rắn, nhưng khi nghe những lời ngọt ngào xuất phát từ miệng hắn, lòng vẫn không có chút kháng cự nào. Tôi ngồi lại giường, vội vàng mở cặp lồng cháo mà David vừa có tâm đem đến ra, khẽ bốc nghi ngút, mùi thơm phức xông vào mũi đánh thức thị giác con người. Tôi hỏi:

- Anh đói không? Ăn chút gì đó nhé!

- Tôi vừa mới tỉnh, đầu có hơi đau như thế. Nếu tôi nhớ không nhầm, tôi qua đến giờ em vẫn chưa ăn, còn không mau ăn, muốn để một bệnh nhân mới tỉnh lại như tôi đây chăm sóc? _Hắn nhướn mày, lên giọng uy quyền.

- Đáng ghét thật, em cũng chẳng có tay để cầm bát nữa. _Tôi liếc về phía chiếc tay bó bột của mình, giọng buồn thiu. Quả thật nhắc đến tôi mới thấy đói, bụng cứ ọc ọc nãy giờ mà khổ nỗi tay bị thương lại là tay phải chứ, tôi cũng không có cách nào khác. Bây giờ đã chín giờ sáng, gần giờ ăn trưa rồi, tôi cũng định chờ đến bữa sẽ nhờ mẹ giúp cho, ai ngờ lại thấy đói thế này.

Thế là tôi lại được đổi từ người chăm sóc bệnh nhân thành bệnh nhân được bón cháo cho đảng hoàng. Ăn xong hết một tô cháo, tôi mới cảm thấy khỏe hơn nhiều, lúc này không có chuyện gì cần làm cả, cho nên tôi ngồi tâm sự với Bảo để giết thời gian:

- Lúc tôi đang hôn mê hình như có nghe thấy ai đó tỏ tình với mình? _Bảo thắc mắc với tôi. Tôi ngượng ngùng nhìn hắn, chối bay chối biến- Vậy hả? Sao em không biết thế?

Lập tức tôi bị một cánh tay rắn chắc kéo vào lòng, gương mặt hắn đột ngột xuất hiện trong gang tấc khiến tôi bối rối. Chóp mũi hắn chạm vào mũi tôi, hơi thở quen thuộc vẫn vút rất gần khiến tim tôi đập rộn ràng. Hắn như một liều thuốc mê cực mạnh cứ thế rót mật vào tai tôi:

- Còn chối nữa, tôi sẽ hôn em đấy! _Hắn ghé vào tai tôi nói những lời mập mờ khiến tôi ngượng chín mặt. Dùng tay cách li hắn một khoảng, tôi đáp:

- Em đầu hàng, là em nói đó, được chưa?

- Tôi nghe không rõ em nói gì, nói lại xem! _Khuôn mặt Bảo chợt trở nên vô cùng gian xảo. Tôi biết hắn đang làm khó tôi, nên lắc đầu nguây nguẩy, kiên quyết không nói:

- Em nói một lần thôi, không nghe rõ coi như anh thiệt! _Vừa dứt lời, hắn lập tức cúi xuống, môi chạm môi một cái rất nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, xong buông ra liền hỏi:

- Muốn hôn hay là muốn nói? _Tôi thật thà đáp tôi sẽ không nói lần thứ hai câu đó. Cùng lắm thì bị hôn thôi, chỉ là hôn thôi mà, ai được lợi hơn cũng khó nói. Thế là một trận mưa hôn tới tấp rơi trên mặt tôi, trên mũi, trên mắt, trên trán, ... đầu đầu cũng bị hắn in dấu lên. Một lát sau, tôi không thể kháng cự được nữa, khanh khách cười, đẩy hắn ra:

- Được rồi, đừng đùa nữa! _Tôi nhắc nhở rồi nhìn sâu vào mắt hắn, dùng lời nói chân thành nhất từ trước đến nay mà tôi có thể nói ra- Vũ Thiên Bảo, anh nghe cho kĩ! Em – Trịnh Hoài Thanh rất thích anh! Cho em theo đuổi anh nha, chúng ta bắt đầu lại.

- Em không hối hận? _Bảo hỏi lại như sợ tôi sẽ đổi ý.

- Ai nói em hối hận. Trịnh Hoài Thanh này từ trước đến giờ có bao giờ hối hận đâu. Em suy nghĩ kĩ lắm rồi, từ giờ em quyết định sẽ theo đuổi anh. _Tôi thái độ vô cùng cứng rắn nói ra, sau đó còn gật đầu bổ sung- Ừm, em sẽ sớm nói với mẹ em để chúng ta nói lại hôn ước.

- Không muốn! _Bảo thái độ lạnh tanh cực tuyệt làm tôi đứng hình. Tôi rất lo lắng hắn không cho tôi thêm cơ hội, đang định nói gì đó thì lại nghe hắn nói tiếp- Chúng ta hãy cứ bắt đầu như những cặp đôi bình thường đi, tôi không muốn em phải quá áp lực.

- Nghe theo anh! _Tôi nhất trí tán thành. Sau đó nhìn hắn với một ánh mắt hết sức tinh ranh, tôi đột nhiên nhào đến, thể hiện tình cảm nồng nhiệt của mình bằng những nụ hôn mãnh liệt.

Hai chúng tôi hôn nhau đến mức đầu óc quay cuồng, cũng không biết có phải do linh cảm hay không, lúc hắn buông ra, tôi đã để ý thấy ngoài cửa thập thò vài cái đầu. Tôi còn chưa kịp nói gì thì Bảo đã lên tiếng:

- Mọi người đã già như vậy còn chơi trò rình rập, thú vị không? _Thế là một đoàn người bước vào, có cả cha mẹ tôi, cha mẹ Bảo lẫn Thùy Dương, mặt người nào người nấy đều cười già lả, chân chó lấy lòng, chả thấy chút uy quyền nào của người đứng đầu hắc đạo cả. Tôi nhìn thấy mà vỗ trán, chán nản cũng ngượng ngùng khiến tôi không dám nhìn thẳng vào bọn họ.

Bọn họ chỉ vào thăm Bảo chốc lát rồi ra, nhưng tôi đã thấy ánh mắt khác thường của “mấy bà lão” rồi, không biết lại tính chơi mưu hèn kế bẩn gì nữa. Quả nhiên sau đó, bọn họ gọi hết cả họ lí lẫn y tá cho rời khỏi, còn không cho phép bất kì thuộc hạ nào làm phiền đến chúng tôi, làm như muốn cô lập chúng tôi không bằng. Mà ngộ một điều, Bảo dường như còn rất hài lòng với điều đó nữa, hắn cũng chẳng có ý kiến ý cò gì, thái độ vô cùng bình tĩnh. Khổ nỗi, không phải tôi không thích sự sắp xếp đó, chỉ là tôi sợ tay chân vụng về, không biết chăm sóc bệnh nhân, hắn thì vừa trải qua một trận thập tử nhất sinh, không thích hợp để đùa giỡn vào lúc này.

Tuy nhiên, mọi việc đã được định đoạt, tôi cho dù có muốn thay đổi thì cũng làm gì có ai nghe, tôi chỉ có thể ngoan ngoãn “hầu hạ” ông tướng kia. Lúc thay băng vết thương, tôi cứ chòng chọc nhìn nó, lòng càng cảm thấy đau xót. Vết thương tuy không to, nhưng ở trên cơ thể của hắn lại rất nổi bật. Tôi rất chậm rãi, rất chăm chú và cẩn thận vì sợ làm hắn đau, nhưng cái chính là nó khiến tôi đau lòng. Lúc băng bó tôi để ý thấy trên cơ thể hắn có rất nhiều vết thương, có vết đã lành nhưng còn để lại chút sẹo mờ, có chỗ sẹo lại lồi lõm rất rõ ràng, còn có chỗ thì đang kết vảy, khẳng định là mới bị thương cách đây không lâu. Mặc dù các vết thương kia đều không quá nghiêm trọng nhưng nó chứng minh để có ngày hôm nay, hắn đã phải đánh đổi những gì.

Trên nước da màu đồng đỏ húng chịu rất nhiều vết thương, tôi chỉ cần tưởng tượng nó vào người tôi thôi đã thấy đau không chịu nổi rồi, làm sao mà hắn có thể vượt qua được? Tôi băng bó xong, tay còn rờ khắp lưng hắn, nhẹ vuốt qua những vết thương kia, giọng khàn khàn mà nghẹn ngào, mắt rơm rớm, tôi hỏi:

- Đau không?

- Không!_Hắn đáp ngắn gọn, nhưng cũng chẳng đủ để xoa dịu sự khó chịu trong lòng tôi.

Tôi vờn người, vòng tay không bỏ bột qua vai hắn, nghen ngào không cách nào nói lên lời. Tôi là tôi thương hắn lắm ý, nhưng biết làm sao được cơ chứ, những vết thương này dù muốn dù không thì cũng đã in trên cơ thể hắn rồi. Từ lúc nhìn thấy vết thương đó, tôi tự nhủ thầm tôi phải đối tốt với hắn gấp trăm gấp ngàn thậm chí gấp vạn lần trước kia. Thế là từ hôm đó, tôi rất cần mẫn vào bếp, cứ học được món gì là làm ra làm rồi đem Bảo ra thử nghiệm. Hắn không chê bất cứ lần nào, tôi cũng không thể chê được, bởi tay nghề của tôi là được chỉ dẫn tận tình bởi mẹ tôi. Bật mí một chút, mẹ tôi nấu ăn rất ngon đấy nhé, dù tôi vụng thối vụng nát thì việc đơn giản như nấu ăn cũng không phải quá khó khăn.

Chuyện tôi và gia đình nhà họ Vũ quan hệ càng thêm khăng khít cô Nguyệt nói không nên để lộ ra ngoài, cô muốn dụ lũ người của mẹ Vũ Thiên Nga ra, một lưới tóm gọn. Cô là một người sáng suốt, lũ người kia sẽ không chịu đựng tay cho đến khi nào đạt được mục đích, chuyện này đến trẻ con ba tuổi nó còn biết chứ đừng nói đến một người thông minh như cô. Với lại tôi cũng cần xử lí lũ đồ cho xong ân oán, hai mạng người gia đình nhà cô Tú Oanh, tôi sẽ từ từ trả lại từng cái cho chúng.

Cô Nguyệt cũng đem ân oán trước kia kể lại với tôi, cuối cùng tôi cũng biết làm sao ân oán lại thành. Xét cho cùng, lần trả thù này của chúng liên lụy quá nhiều người, đừng nói là tôi, ngay cả những lãnh đạo khác cũng khó buông tha ấy chứ. Tôi nghe mang máng các tổ chức khác đã giúp ông ngoại tôi cho người lòng sục khắp nơi hồng hòng tìm cho ra lũ chuột nhắt thói tha đó rồi.

Ngày qua tháng lại, cuộc sống của tôi đã bắt đầu đi vào quỹ đạo rồi. Các mối quan hệ cũng đã ổn định hơn, mặc dù tôi chưa đủ sức để làm những người xung quanh Bảo quý tôi. Nhưng biết làm sao được cơ chứ, chấp nhận ở bên cạnh Bảo là tôi đã biết mình phải đối mặt với tất cả những khó khăn hẳn phải trải qua. Khoa với Thiên Vy vẫn nồng nồng thắm thắm như thế, đôi lúc hẳn qua Hàn Lâm Viên chơi, thấy tôi cũng chỉ cười ngượng chào hỏi vài câu rồi thôi. Thiên Vy cũng biết trước đó đã có lời hơi quá với tôi, cũng không biết chị ta ăn nhằm phải bả hay sao mà dạo này còn chủ động nói chuyện và làm hòa với tôi cơ.

Tôi còn nghe nói một chuyện rất thú vị, Thủy Dương đang theo đuổi David Minh nè. Tuy nhiên thái độ của David rất ậm ừ, vẫn chưa thấy động tĩnh gì, xem ra con đường Thủy Dương đang đi có vẻ vất vả và nhiều chông gai lắm đây. Một lần nọ, Ngọc Quyên tìm gặp riêng tôi để ba mặt một lời nói cho rõ ràng những ân oán trước đây. Cô ấy gửi lời xin lỗi đến tôi và còn kể rất nhiều chuyện nữa. Đại loại là chuyện cô ấy bỏ cuộc trước tấm chân tình của Bảo đó mà:

- Thanh...nếu mày mà còn không tốt với anh ấy nữa tao nhất định sẽ không bao giờ tha cho mày đâu. Tôi biết cảm giác của Ngọc Quyên lúc này. Nếu vào tôi, tôi cũng sẽ không chịu đựng được khi thứ đồ mà mình hết mực trân trọng, vô cùng muốn giành lấy lại rơi vào tay một kẻ không biết trân trọng nó. Tôi cười toe toét, đáp:

- Yên tâm đi, anh ấy chắc chắn là của tôi rồi. Tôi muốn tốt với anh ấy gấp nghìn lần vạn lần chị thích anh ấy._Tôi đã chót hứa với lòng thế rồi, nếu mà còn nuốt lời tôi theo họ hẳn luôn.

- Nhớ lời mày nói hôm nay đấy._Ngọc Quyên trông thì có vẻ đe dọa thế thôi chứ thực sự cũng dễ gần lắm.

- Tôi nghe Bảo kể lại, Kiệt thích chị đấy. Chị biết không thể?_Tôi nhanh nhẩu nói. Đó cũng không còn là bí mật nữa, mọi người đều biết hết cả. Tuy nhiên hình như chị ta không biết thôi. Nếu chị ta không biết thì để tôi nói ra, dấu sao cũng giúp Kiệt một ân tình vì ngày trước anh ta từng giúp tôi khuyên bảo tên khó ưa Quân kia.

- Tao biết chứ, cũng có phải con đàn độn đâu! Haizz...chỉ là tình cảm của anh ấy, tao không thể chấp nhận._Quyên thở dài. Tôi cũng thấy ngạc nhiên vô cùng, thì ra chị ta biết tông mọi thứ đi, vậy mà vờ như không biết. Tôi không hiểu nổi, chuyện tình cảm thấy vui vẻ được thì đến với nhau, nếu không muốn thì cứ từ chối người ta đi, tuy khiến người ta tổn thương một tí nhưng thả lâu dài còn hơn đau ngắn không phải hay sao?

- Tại sao chứ?_Tôi đem thắc mắc trong lòng hỏi ra.

- Anh ấy sẽ bị tổn thương, tao không thích coi ai là thế thân của ai cả._Quyên buồn rầu nói. Tôi vỗ vai chị ta, coi mình như bà cụ non mà khuyên bảo:

- Nếu chị không thích thì phải nói rõ ràng, đừng để anh ta đơn phương như thế, tội nghiệp lắm! Tôi thấy anh ấy rất tốt đấy, nếu chị từ bỏ thì có khi người thiệt là chị đấy, suy nghĩ cho kĩ vào.

- Rốt cuộc mày muốn khuyên tao nên giữ tình cảm của anh ấy hay từ chối vậy?

- Từ chối đi!_Tôi đùa, chị ta lại cười rạng rỡ- Không đâu, kiếp trước có thể anh ấy nợ tao, kiếp này phải trả là đúng rồi. Khi nào hết nợ, tao tự khắc sẽ yêu anh ấy thôi.

- Xì, chị toàn khéo tưởng tượng. Nếu như chị nói thì kiếp trước Bảo cũng nợ tôi dữ lắm đấy. Mà có khi khó lòng mà trả hết được cơ..._Tôi đùa. Hai chúng tôi nhờ cuộc nói chuyện này mà thành chị em tốt. Thế là công cuộc chinh phục lòng người của tôi cũng sắp công thành danh toại rồi.

Còn một chuyện tôi vẫn rất bức rứt, đó là tình cảm của Quân với Thư vẫn đang rối như một đồng tơ vò. Nhìn con nhỏ ngày ngày đều ngày người, ánh mắt đau đáu nhìn tôi, bộ dạng thân tàn ma dại mà tôi thấy tội nghiệp. Tôi vô cùng bức mình vì không cách nào khuyên giải được con nhỏ bướng bỉnh đến ngu ngốc như nó, cho nên ném lọ thuốc ngủ vào mặt nó, phán thẳng một câu:

- Đây, thuốc ngủ đấy, mày uống vào rồi chết luôn đi con ạ! Nhìn mày phờ phạc đến tao cũng chán xừ nó rồi. Nói thế mà con nhỏ cũng nghe lời phết, nó to gan đồ một vốc thuốc màu trắng ra tay, còn định cho lên miệng uống thật. May tôi nhanh tay hất phăng ra, không bây giờ con nhỏ có khi đang nằm gầy chết trên giường mất. Tôi điên tiết gào lên:

- Con điên kia, mày điên mình mày thì cũng thôi đi, mày còn làm cho người khác lo nữa à? Tao nói cho mày biết, ngày hôm nay mày mà làm điều đại dột thì tao với mày cắt đứt. Vì một thằng đàn ông tôi có đáng không? _ Thấy bộ dạng mắt hờn của nhỏ, tôi cũng thương.

Nghĩ tới chuyện nó vì cái thằng có thái độ lồi lõm kia là tôi đã tức điên cả người lên í chứ. Nếu không phải tôi là người biết giữ bình tĩnh thì tôi sớm đã nhờ ông ngoại cho người tần Quân một trận thừa sống thiếu chết cho biết mùi rồi nhá. Trong lúc đang điên tiết, chợt tôi nảy ra một ý rất “hay ho”, lần này thì tôi phải cho con nhỏ sáng mắt ra, xem cái thằng đó nó tởm đến mức nào. Tôi thương lượng với Thư một hồi, nó cứ ngu ngu ngơ ngơ mãi làm tôi phát bực, may sao vẫn còn chưa hết thuốc chữa.

Quân đang ngồi trước bàn làm việc chợt có điện thoại gọi đến, hần khẽ nhíu mày, là số của “bò bạn” – Trịnh Hoài Thanh chứ còn ai. Cái con người hồ báo này đáng nhẽ bị hần cho một bài học rồi, nhưng vì ông bạn chí cốt bảo vệ cô quá chừng, mất một sợi tóc có khi hôm đấy bị hần bị Báo cạo sạch lông trên người ấy chứ. Quân thì không sợ phạt, chỉ sợ bạn buồn, thành ra chỉ vì một đứa con gái mà bạn bè cãi nhau thì cũng không đành. Máy rung một lúc rồi tắt, Quân cứ nghĩ cô sẽ bỏ cuộc cơ, thật không ngờ cô liên tục gọi. Nếu hần mà không nghe máy chắc cô sẽ gọi đến khi nào nghe máy thì thôi mất. Vì thế Quân mở loa ngoài, vút điện thoại trên bàn, còn chưa kịp mở lời thì nghe giọng cô vô cùng gấp gáp truyền đến:

- Tên khốn, tưởng mình cao giá lắm chắc mà chảnh “chó”. Anh còn không mau đến bệnh viện thì cơ hội gặp cái Thư lần cuối cũng không có đâu. OK, tạm biệt! _ Hần còn chưa kịp hỏi cho rõ tình hình thì cô đã cúp máy, chỉ để lại một tin nhắn gửi địa chỉ đến. Không kịp suy nghĩ nhiều, hần dặn dò thư kí một số công chuyện rồi chạy đi ngay.

Vừa mới chạy đến nơi thì bác sĩ bước ra khỏi phòng cấp cứu, thờ dài và nói:

- Người nhà có thể vào gặp bệnh nhân lần cuối... _ Còn chưa nghe hết câu thì Quân đã nhanh nhẩu vọt ngay vào trong phòng, còn không thèm để ý đến nụ cười ranh mãnh của nàng Thanh ở phía sau.

Vừa vào phòng, chứng kiến khuôn mặt yếu ớt một mồi đang cầm kim truyền dịch của Thư mà Quân cảm thấy lòng nhức nhối quá. Hần ước giá mà hần có thể nói rõ lý do sớm hơn thì cô ấy đã không thành bộ dạng như vậy. Hần từ từ bước tới bên giường, ngồi xuống, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô ấy, nước mắt rung rung không ngăn lại được. Hần không kim được thốt lên:

- Thư, anh sai rồi, em mở mắt ra nhìn anh đi... một lần thôi cũng được! Đừng mê man như vậy... anh rất đau lòng đó... _ Có người nằm trên giường, mắt tí hí nhìn hần, thấy tội tội mà thôi cũng kệ, ai bảo trước đây hần từng làm khổ cô chứ, bây giờ cô già chết cho biết mùi nhá. Thư cố gắng giả chết thành công nhất có thể, im lặng nghe Quân nói lầm nhảm:

- Anh không phải muốn chia tay đâu, nhưng anh lo... anh sợ em theo anh sẽ khổ. Anh là người của bóng tối, còn em thì vô tội, em không nên dính líu gì đến thế giới của bọn anh. Nhưng anh không kim được lòng mình mà lỡ thích em mất rồi. Anh hối hận lắm, anh nghĩ lại rồi, mình đừng chia tay nữa. Em tha thứ cho anh đi, tình duyên mạng anh... đánh anh cũng được, đừng cứ nằm mãi như vậy, anh đau lòng lắm... _ Quân cứ sực sực mãi khiến Thư đau lòng, nhưng nhìn thấy ánh mắt căm căo của Thanh, cô không dám manh động, sợ hỏng chuyện. Thanh chợt xống vào lên án:

- Hừ, cái lúc nó còn sống thì anh không quan tâm, giờ nó nằm đây anh vào khóc lóc kể lể, ai cần chứ? Nó tự sát cũng là vì anh đấy. _ Khổ thân Quân, đã đau lòng gần chết rồi mà còn bị Thanh kích cho, hần ra sức ôm chặt Thư vào trong lòng mà thủ thủ.

Tôi đứng đằng sau nhìn Quân như thế cảm thấy rất buồn cười. Hần đường đường là nam tử hán đại trượng phu thả đồ máu chứ không đồ lệ lại bị che mờ con mắt bởi mấy cái thủ đoạn tâm thương này, xem ra sau này tôi phải xem xét lại trình độ của hần rồi. Giả vờ một lúc, có lẽ Thư mỉm lòng, con nhỏ lập tức đẩy hần ra, hét toáng lên:

- Em chưa chết mà, anh khóc lóc cái gì?

- Sao bác sĩ vừa bảo... _ Quân ngây thơ xem ra còn chưa phát hiện mình bị lừa. Ông tướng này mà cho theo Báo chỉ có vướng tay vướng chân thôi. Tôi rất lo lắng, lần sau phải nói chuyện với Báo xem có thể chuyển Quân “ra sáng” làm việc hay không, dù sao gia tộc nhà họ Vũ có phải tham gia vào mỗi hắc đạo đâu, bên bạch đạo còn có cái tập đoàn Tân Long to lắm à.

- Anh ngốc chết đi được, em mà sắp chết thì cái Thanh nó còn gào to hơn anh ấy chứ. Anh xem thái độ nó thế kia mà vẫn bị lừa, đúng thật là không còn gì để nói. _ Thư vừa lau nước mắt cho Quân vừa mắng yêu, nhìn hai tại nó tình cảm đến mức người ngoài như tôi cũng cảm thấy ghen tị. Quân như ngộ ra được một chân lý rất vĩ đại, hần đứng phắt dậy, ánh mắt dữ tợn nhìn tôi rồi quát lên:

- Cô dám lừa tôi?

- Cậu không phục?! _ Tôi chưa kịp đáp thì đã có một giọng nói lạnh lùng đứng ra bênh vực rồi. Báo dựa người vào cửa, nhìn Quân như một tên thiếu năng khiến Quân tức mà không làm gì được, còn tôi thì cười toe toét luôn. Tất nhiên ai được “crush” bênh mà chả thích. Quân hần học nhìn Báo, không phục đáp:

- Cậu bênh cô ta thế có ngày cô ta trèo lên đầu cậu mà ngồi đấy.

- Không sao, tôi bằng lòng! _ Báo rất dứt khoát đáp, rồi đi vào bên trong cùng với tôi. Quân như bị đổ thêm dầu vào lửa, hần giận quay phắt đi, một mạch là bước ra cửa, hại Thư hoảng hốt đuổi theo mà giải thích. Tôi nhún vai nhìn Báo mà cười, còn hần ôm vai tôi, ngăn gọn nói:

- Anh đưa em về!

- Đây, anh bênh em giống kiểu chồng hát vợ khen hay như thế không sợ mất lòng bạn tốt à? _ Ngồi trên xe tôi trêu Báo, hần thật thà lắc đầu, trông đáng

yêu chết đi được. Nhưng bởi vì hắn đang lái xe nên tôi không thể có những hành động thân mật quá chóng được, không thì cả hai đứa chỉ có nước dẫn nhau xuống điện Diêm Vương mà điếm danh thôi.

- Đã có suy nghĩ muốn gả cho anh rồi? _Bảo hỏi, trong mắt tràn ngập ý cười. Tôi chun mũi, lập tức phủ nhận- Ai muốn gả cho anh?!

- Cũng được, vậy anh gả cho em! _Bảo bồi thêm một câu, còn gật đầu như kiểu đây là chân lí vậy làm tôi tí thì sặc nước bọt. Tôi không nghĩ con hàng này lại “mặt dày” như vậy, khi đùa mà còn rất nghiêm túc nữa. Bất chợt tay tôi trở nên rất ấm, có vài ngón tay thon dài đã đan lồng vào trong lòng bàn tay tôi, Bảo không nói không rằng cứ thế nắm chặt lấy tay tôi cho đến khi về đến nhà.

Chuyện của Thư và Quân cứ thế mà qua, con nhỏ cũng không còn cái vẻ vật vờ như cái xác không hồn nữa, hai đứa lại vui vẻ nổi lại tình cảm. Chỉ là Quân vẫn không cách nào ưa tôi, mỗi lần gặp tôi là một lần ném cho tôi ánh mắt như dao găm. Tuy nhiên, hắn cũng không làm gì tôi cả, bởi đơn giản, bên cạnh hắn có hai người quan trọng nhất luôn bảo vệ tôi, tôi cứ được thế lên mặt thì hắn làm được gì chứ? Ông ngoại tôi đã ra nước ngoài từ rất lâu rồi, nhưng ông lại gửi về một “con hàng” khác làm trợ lí cho tôi. Ba mẹ tôi thì dứt khoát không đồng ý mà ông cũng ngang không kém, đã nói “hàng” đến tay không nhận về, trả lại thì sẽ gửi tiếp, thế có bá đạo không chứ.

Khó nổi “con hàng” kia là một cậu bé mồ côi rất tội nghiệp được ông ngoại tôi nuôi dưỡng, hắn tên Hải, còn họ là gì tôi cũng chẳng biết được, hơn tôi khoảng năm đến sáu tuổi. Hắn đã theo ông nội tôi lâu năm nên ông rất tin tưởng đưa hắn tới để bảo vệ tôi bởi tôi là người “yếu ớt nhất” và đáng được bảo vệ nhất. Vì sau vụ việc bắt cóc hôm nào của lũ người mù Nga, ai ai cũng có tinh thần cảnh giác cao, chẳng ai dám khinh xuất cả nên ông ngoại lo trước thế là đúng rồi. Lại không nói Hải rất ra dáng người lớn nhé, giống như một ông anh trai của tôi này, luôn bảo vệ và nghe những âm ức của tôi, khổ nỗi mặt hắn cứ ngo ngoe ngóc ngắc, đến là tội.

Đối với việc có một người “đàn ông” luôn kè kè theo tôi, Bảo mặt lúc nào cũng đen như đất nòi á. Cái hôm Hải mới đến nhà tôi cơ, Bảo ghen thế nào mà “chiến tranh lạnh” với tôi suốt một tuần, đồ kiểu gì cũng chỉ giữ cái bản mặt than. Đến khi tôi chán không thèm đồ nữa, hắn mới lặc cộc tìm đến đòi lời giải thích. May cho hắn tôi là một người không hay tự ái, không hôm đó lại cãi nhau to thì khổ. Chỉ là sau đó, hắn nằng nặc đòi nhận nuôi Thiên Vy, còn bắt tôi phải làm mẹ của thằng bé, đến là khổ. Thế là sau đó có màn kịch diễn ra, dù chưa cưới hỏi đang hoang nhưng ai đó cứ quen miệng gọi “bà xã” nghe mà ngọt sớt, còn lấy lí do lí trầu rằng gọi trước cho quen.

Cuộc sống lại bình yên diễn ra, thêm nửa năm, tôi nhờ Bảo cho người tìm kiếm tung tích của bé Tú Tâm – con gái cô Tú Oanh nhưng vẫn không có chút tin tức nào khiến tôi vô cùng âu sầu. Nhận lời người ta đã từ cái thời “tám kiếp” nào rồi mà bây giờ vẫn còn chưa tìm thấy, tôi cảm thấy mình khá là vô dụng. Ấy thế mà có người vẫn còn hơn hờ nói với tôi câu:

- Cho dù em có vô dụng vẫn có tôi nuôi mà, sợ gì chứ? _Hứ, làm như kiểu tôi thích được hắn bao nuôi lắm đấy.

Bây giờ tôi lại được chuyển về Hàn Lâm Viên sống, ngày ngày làm một cô gái ngoan ngoãn chăm chỉ học hành chờ đợi tốt nghiệp. Mà chuyện tình cảm một khi nó xảy đến rồi thì có kiểm soát cũng chẳng còn cách nào kiểm soát nổi. Trong nhà có bố mẹ chồng (cô Nguyệt và chú Kỳ) đã ngọt đến sâu răng rồi, lại thêm Thiên Vy với Khoa thỉnh thoảng anh anh em em nhìn mà sến sẩm, giờ thêm tôi vào, chị Hoa tò ý cảm thán:

- Cái nhà này sắp biến thành ngôi nhà “kẹo ngọt” rồi. _Chị ấy tâm sự với tôi, hơn hai mươi rồi mà một mống người yêu cũng không có, ngày ngày ở lại đây chứng kiến từ ông bà chủ đến cô cậu chủ đều nói chuyện yêu đương, chán không chịu nổi. Tôi nói chuyện với chị rất lâu, hai chị em kể cũng hợp nhau, cái tính tôi thì nó xởi lởi, gặp đâu mà hợp hợp là nói chuyện quên trời quên đất. Nếu không phải có dì Huệ nhắc nhở thì có khi chúng tôi phải ngồi đến tối.

Tối đến, nằm trong lòng người nào đó, những nhẽo để người ta sấy tóc cho, tôi mới bắt đầu lời chuyện hỏi chiều ra kể, sau đó lên kế hoạch:

- Anh này, lần sau mình có tình cảm thì đừng quá lộ liễu nhá, người ta nói khoe tình cảm là dễ chia tay lắm đấy.

- Thằng nào nói? _Hắn lạnh lùng hỏi, tay vẫn không ngừng vò loạn đầu tôi.

- Em nói! _Tôi thành thật thừa nhận, sau đó ngại ngừng dụi dụi đầu vào ngực hắn. Hắn không đòi co với tôi nữa, cũng rất biết nghe lời, chỉ “Ừm” một tiếng rồi thôi. Còn tôi thì thấy mình trẻ con thôi rồi, nằm trong lòng hắn mà cũng không yên, lúc thì cọ lên cọ xuống, lúc thì sờ trái chạm phải, lộn xộn không kể đầu cho hết. Vẫn may hắn là quân tử, không tôi cũng sớm bị đè ra thịt từ lâu rồi.

Sấy xong tóc, hắn tắt máy sấy, luồn tay qua tóc tôi, rũ rũ vào vò, sau đó ôm tôi vào lòng, ừ ừ lên hờ vai tôi, hơi thở phả ngay bên tai khiến người tôi cứ như bị châm lửa ấy, cảm thấy có chút ngượng. Tôi đang định phàn nàn thì người nào đó mặt dày, vòng tay qua eo, thom một cái lên má tôi, giọng nghe có vẻ buồn thi:

- Thật sự muốn đóng gói em mang đi cùng. _Tôi cũng rất thông minh, biết hắn có việc sắp phải đi xa, nên bình tĩnh hỏi:

- Anh phải đi xa đúng không? Dự định đi bao lâu? Khi nào thì lên đường? _Trông tôi thì bình tĩnh thế thôi chứ cảm giác lòng cứ râm ran khó chịu thế nào ấy, nghĩ phải xa hắn một thời gian mà cảm thấy mất mát. Tôi nghĩ tôi bị bỏ bùa rồi, cái lúc còn yêu đương với Khoa chỉ muốn được tự do, có không gian của riêng mình. Bây giờ thì thấy mình quá ích kỉ, chỉ muốn chiếm toàn bộ thời gian của người ta.

- Đi Mỹ, một tuần! Bọn anh cần mở rộng địa bàn, nghe nói ông ngoại cũng có một chân bên đó nên muốn hợp tác luôn. Ngày mai là bay rồi. _Hắn thành thật khai báo, gọi ông ngoại ngọt sớt, còn tôi thì đến giờ cái câu gọi mẹ với cô Nguyệt vẫn còn ngắt ngứ.

- Không muốn chút nào! _Tôi bắt đầu giờ trò làm nũng, tay thì cứ khư khư ôm eo hắn, chả muốn thả ra chút nào. Nhưng tôi biết mình không thể ích kỉ thế được, đã quyết định yêu người gia đình tài phiệt thì không thể không cam chịu, đến chính tôi đôi lúc cũng thân bất do kì ấy chứ. Thế nên làm nũng là thế nhưng một lát sau, tôi cứng rắn nói- Đi thi đi, lén phét với con nào về cứ liệu hồn đấy.

- Bà xã yên tâm, nhân cách của tôi em không phải nghi ngờ. _Hắn chắc nịch cam đoan. Tôi biết hắn sắp đi xa, cho nên tháo chiếc vòng cổ đã theo tôi từ ngày rất bé đến giờ đeo vào cổ hắn nói- Đây là bùa bình an của em, em đeo từ khi còn rất nhỏ, hôm nay cho anh, coi như là vật hộ thân giúp anh may mắn!

Nói xong, tôi cứ thế rúc vào trong lòng hắn, cố gắng tận hưởng nốt buổi tối cuối cùng trước khi xa người yêu. Hắn có vẻ cũng biết tâm trạng của tôi nên không nói gì, cứ ôm tôi như vậy, tay cũng không rảnh rồi mà lấy Laptop ra làm việc. Hít hà mùi hương trà xanh dịu dịu trên người hắn, tôi thấy ấm ức lắm, khổ nỗi tự dưng lại thút tha thút thít thì người ta cười cho, lớn đầu rồi chứ có phải con nít đâu mà xa người khác một tí là tự dưng không quen chứ. Khi rời xa ba mẹ đến đây, tôi cũng đâu có đến nỗi nào, có khi mấy tháng nay bị hắn chiều hư rồi.

Tôi ngày ngày bám hắn không buông, hắn cũng chẳng phản nản chút nào, đi đâu là dẫn tôi theo. Dần dà tôi thành cái đuôi của hắn mất rồi, tôi cũng gặp mấy anh em trong bang Thiên Điều. Đứa nào gặp tôi cũng ngoan ngoãn cúi đầu gọi một tiếng “chị đầu” làm tự dưng ngượng ngượng. Bây giờ tôi là đối tượng không thể quen hơn nữa, là vị “khách đặc biệt” của bang Thiên Điều. Tôi thấy bọn họ mặc dù ở trong hắc đạo nhưng cũng không bị biến đen hoàn toàn, có vài người cũng vui tính lắm.

Tuy nhiên cứ mỗi lần thấy đàn em hắn lần la hỏi chuyện mình là mặt hắn lạnh tanh à, lần sau chẳng còn thẳng nào dám bén bâng đến gần mình, buồn gần chết. Về phải dọa nạt rồi nịnh nọt đủ kiểu hắn mới chịu cho thỉnh thoảng nói chuyện với thuộc hạ của hắn, nhưng với mức độ và tần suất vừa phải. Lúc yêu thì chưa biết, đến khi yêu rồi mới biết ông tướng này là “thánh ăn dấm” đấy. Ghen khủng khiếp luôn, nhưng mỗi lần tức thì cứ lạnh toét, chẳng thèm nói năng gì sất. Những lúc ấy cô Nguyệt chỉ tùm tùm nhìn chú Kỳ, sau đó hai người rù rì rù rì nhìn nhau cười, cô còn phán một câu “Bảo chắc bẻ nhâm ở bệnh viện, chẳng giống cha tí nào, cứ ghen lên là lời con nhà người ta ra cho bầm dập”.

Tuy nhiên, lúc hắn ghen trông đáng yêu kinh khủng luôn, tôi không có sức kháng cự chút nào. Cái bản mặt rỗ ghét, mà đẹp trai quá, ghét không nổi. Khó nổi, trước kia cũng đâu nề trai như thế, thêm “tí đường” mà đã thành ra mê muội hết cả, hồng hân! Tôi nằm trong lòng hắn, lim dim mơ màng lúc nào không biết. Nhưng trước lúc tôi thật sự chìm vào giấc ngủ có cảm nhận một nụ hôn rất khẽ trên trán và lời chúc ngủ ngon đầy ngọt ngào.

Sáng sớm ra, định bụng sẽ ra sân bay tiễn Bảo, đáng tiếc cái tật xấu không đổi được, tôi ngủ thẳng đến lúc mặt trời đã chót vót trên đỉnh ngọn rồi. Tỉnh dậy thấy mình nằm một mình trên chiếc giường rộng lớn, cảm thấy mất mát kinh khủng. Bình thường vừa mở mắt ra là thấy cái bản mặt đáng ghét nào đó, hôm nay lại không thấy, có chút không quen. Vì không có người nào đó mỗi sáng là vắn vò tôi, cho nên tôi chăm sóc bản thân xong là xuống dưới nhà luôn.

Thiên Vy thấy tôi dậy thì vui vẻ chạy đến rủ rê chiều đi shopping, hẹn cả Ngọc Quyên nữa. “Cáo đến chúc Tết gà, chắc chắn không phải việc tốt”, cho nên tôi nằng nặc cự tuyệt, phải nghe chính xác lí do mới quyết định. Ai ngờ lại biết được người yêu tôi đi một cái là kéo theo cả một đoàn đội đi gồm cả Quân lẫn Kiệt và cả David Minh nữa, Ngọc Quyên có khi cũng đang rảnh nên rủ đi cho đỡ buồn. Tôi nghe thế thì ngay lập tức gọi điện thoại cho Thư rủ nhỏ đi chơi cho đỡ buồn chán. Thật không ngờ, được một lúc thì thấy Dương gọi đến đòi gia nhập với hội chị em.

Chiều đến, có năm đứa con gái tụ tập tại Hàn Lâm Viên, bắt đầu xuất phát đến trung tâm thương mại lớn bậc nhất thành phố. Nơi đây lúc nào cũng tấp nập, nhộn nhịp và đông đúc, hàng hóa thì khỏi phải nói, luôn là những mặt hàng có chất lượng tốt nhất. Những người đến đây chủ yếu đều là con nhà đại gia cả, cho nên ai ai cũng xúng xính trong những bộ hàng hiệu trông vô cùng “quý” s tộc”. Tôi hôm nay chỉ mặc một bộ quần áo dạo phố hết sức đơn giản, kết hợp giữa quần jean thoải mái và áo khoác bò có vẻ bụi bặm, đi cùng mấy nàng kia cảm thấy mình có chút lạc lõng giữa biển người. Nhưng ai bảo đó là thói quen của tôi cơ chứ, không để gì thay đổi được đâu.

Tất cả chúng tôi vào bên trong, kéo nhau đi từ gian bán giày dép đến gian bán túi xách, rồi quần quần áo áo, toàn mấy bộ đắt vô cùng, tôi nhìn mà lắc đầu ngao ngán. Tiền chứ có phải rom phải rác đâu mà các nàng thả phanh ghê gớm, tôi thì chẳng chọn được bộ nào bởi căn bản mấy thứ đó chẳng phải gu của tôi, đi cùng cho vui thôi. Ai ngờ được tự nhiên Thùy Dương thậm thà thậm thụt với cái Quỳnh Thư điều gì đó, hai đứa mặt rất gian xảo. Sau tôi lại thấy kéo cả Thiên Vy lẫn Ngọc Quyên vào trong cuộc. Đến cuối cùng tôi cũng được biết bọn chúng dờ trò gì, mỗi đứa một bộ mang đến ép tôi vào phòng thay đồ, không cho cự tuyệt.

Thái độ của mấy cô gái đó quá cứng rắn, tôi chống cự cũng không nổi, một chọi bốn cơ mà, đầu bằng niềm tin ấy. Thế là tôi vào phòng thay đồ, đến lúc ra tôi ngượng chỉ muốn độn thổ. Trời ạ, thì ra các nàng bàn nhau mang tôi ra trêu ghẹo, mua toàn cho tôi mấy bộ thiếu trên hờ dưới trông đến ớn lạnh. Mấy bộ đó quá thiếu vải, tôi vừa bước ra đã vội vàng chặn họng nằng:

- Lần sau đừng có làm cái trò này nữa, ông Bảo ông thấy ông ấy còn không bấm tao ra mắt. _Tôi lườm Thùy Dương một cái sắc bén.

- Ai bảo mày mặc ra ngoài, Thùy Dương bảo đó là áo ngủ, mua cho mày dùng dần. _Quỳnh Thư đỡ lời cho Thùy Dương, ánh mắt còn nhìn tôi với vẻ vô cùng đen tối. Tôi tức phải biết, lập tức ném mấy cái bộ chẳng ra thể thống nào đó vào mặt hai đứa kia, kiên quyết từ chối- Chúng mày học cái từ tế thì không học, toàn học khôn leo ở đâu thế? Chuyện tao thì tao tự lo, mắc mớ gì lôi cái đồng đồ này ra trêu tao?

- Cô giận làm cái gì, không lấy thì không lấy. _Thiên Vy đứng ra giảng hòa. Sau đó cả lũ kéo đi trả tiền rồi còn dạo phố nữa. Cả mấy đứa con gái tay xách nách mang toàn những bộ quần áo trông đồ xộ vô cùng. Tôi mặc dù chẳng mua gì, nhưng đến cuối cùng lại biến thành kẻ xách đồ thuê.

Vừa ra đến cửa của trung tâm thương mại thì gặp chuyện, người gây sự lại là một cô tiểu thư nào đó, đối tượng bị gây sự chính là Ngọc Quyên. Cũng dễ hiểu thôi, tiểu thư ai mà không có tính ganh ghét đó kị chứ. Hai đứa cãi nhau om tòi, suýt thì lao vào choảng nhau, nếu không phải bị Thiên Vy lôi đi gấp. Tuy nhiên, cãi nhau với cô gái kia xong, tâm trạng của Ngọc Quyên xấu đi hẳn, dường như cô ấy có tâm sự. Chuyển hết đồ lên xe oto rồi cho người chuyển về nhà, cô ấy đột nhiên đề nghị:

- Ê, tao đang buồn, tụi bây muốn đi giải sầu không? Đến Vân Thiên đi, tao bao!

- Em...không biết uống rượu đâu! _Quỳnh Thư ngại ngần lên tiếng.

- Con này, ai bảo mày đi uống đâu, đến đây tâm sự thôi. Chị Quyên, chị nhớ phải bao hẩn phòng Vip nhá! _Thùy Dương xởi lời đề nghị.

- Chị mày đã nói được là làm được. Đi! _ Thế là năm đứa rồng rắn kéo nhau lên bar Văn Thiên.

Đây là lần thứ hai tôi đến đây, sau một năm quả nhiên bar có nhiều cải thiện. Dù vẫn còn thể loại nhạc đinh tai nhức óc, dù vẫn còn tấp nập người ra kẻ vào, dù vẫn sắc toàn những mùi nước hoa trộn lẫn những thứ mùi hỗn tạp khác nhưng được cái an ninh tốt hơn. Ngoài cửa bar có hai thằng bảo vệ cao to đen hời, mặt lạnh tanh nghiêm túc đứng trực. Nhìn thấy cô chủ tới, không một lời làm khó lập tức dẫn ngay vào phòng Vip mới sợ chứ.

Vào trong phòng, căn phòng yên tĩnh hơn hẳn bởi có bức tường cách âm khá tốt. Trên bàn bày la liệt nào rượu nào bia rồi thuốc, đủ các thể loại. May mà không có thuốc phiện, nếu không chắc tôi cũng chẳng dám bước vào đấy. Ngồi xuống ghế, Ngọc Quyên khui một chai rượu nói là rượu tốt rượu quý quán mới nhập về từ bên Mỹ mời các chị em. Tất cả chúng tôi mỗi người một chai, cái chai nho nhỏ giống như chai coca bằng thủy tinh, riêng Quỳnh Thư thì chỉ dám uống nước ngọt. Tu một ngụm, Ngọc Quyên tâm sự:

- Chúng mày ạ, đòi nó chó lắm chứ. Người tao thích theo đuổi bao năm bị con Thanh kia nói cuỗm là cuỗm mất, còn cái đứa thích tao thì thể ế... nào lại lôi ra một con cũng vị hôn thê.

- Tôi cũng có muốn cuỗm cái gì của chị đâu, nhưng là anh ấy theo đuổi tôi mà. _Tôi giải thích.

- Mày biện minh thì giỏi lắm con ạ, mày không biết tao khó chịu cỡ nào đâu. Mịa nó chứ, lúc tao quyết định quay đầu là bờ thì cái con đ* thỏa không biết mọc từ đâu kia ra nhảy vào đòi cạnh tranh công bằng. Cạnh tranh cái lông ấy, đồ của bà mà còn muốn cướp. _Rượu vào thì lời ra, Quyên không còn thiết giữ hình tượng nữa, miệng lèm bèm toàn những câu tục tĩu. Lần đầu tiên tôi nhìn chị ta chán đời, cảm giác có chút nực cười nh? Nhưng con gái mà, dù có làm kiêu tới mấy đôi lúc cũng phải có tâm sự chứ.

- Tao thấy Thanh nó tốt số thật đấy, ông Khoa cũng thích nó, bây giờ nó còn sắp làm chị dâu của tao nữa đấy. _Thiên Vy vỗ vai bà bạn an ủi.

- Này nhá, nói thẳng một điều, Khoa bây giờ tôi cũng trả lại cho chị rồi còn gì? Còn ông Bảo thì bà Quyên tự nguyện buông tay, tôi nào ép. Rồi, có tâm sự gì nói mịa nó ra, đừng có cứ thế mà kháy con này nhá. _Tôi cũng chả thêm nể nang gì sắt, cứ thế bộp một câu vào mặt bọn họ. Tuy nhiên, tôi không cần đoán cũng biết cái con “vị hôn thê” kia là đứa nào, nhưng tôi vẫn muốn nhận lời khẳng định từ phía họ- Cái con “vị hôn thê” chị nói là cái con mà mình gặp ở trung tâm thương mại ấy hả?

- Mày cũng thông minh lắm, nó đó, cái con suốt ngày bám đuôi ông Kiệt, xong làm màu làm mè, suốt ngày anh anh em em ngọt sớt. Ngày xưa theo đuổi tao thì nhiệt tình lắm, giờ có con đó rồi quên mịa tao luôn. _Bà Quyên kể lể, lại tiếp tục thêm vài ngụm rượu, má đã hây hây đỏ rồi.

- Mấy chị còn có người theo đuổi, nhìn em này, đến theo đuổi người ta cũng cảm thấy toàn chông gai. _Thùy Dương rầu rĩ.

- Mày yên tâm, khi nào tao giúp mày do thám tình hình quân địch. _Tôi vỗ vai con nhỏ an ủi, cũng chả biết thay đổi cách xưng hô từ khi nào.

- Kháng chiến lần này mà thành công, tao sẽ hậu tạ mày. _Thùy Dương cộng ly với tôi.

- Chúng mày lặng im nghe tao nói hết đi. Tao giờ đang rất bức mình, cái con đó cáo bỏ mẹ ra, trước mặt cái tên nào tàn (ý nói Kiệt) đó thì đoan trang hiền thực, sau lưng lại dám công kích tao. Nếu không phải tao cả nể bố mẹ hẳn thì tao dẫn mặt con đó lâu rồi. Nghe chị ta kể, tôi khẽ cười. Giờ cũng biết nể mặt bố mẹ người ta, chứng tỏ chị ta đã phải lòng cái ông tướng si tình kia rồi. Đương nhiên, cách mạng bền bỉ như thể đảng nào chả thành công. Nhưng tôi vẫn còn cố kích dêu:

- Ôi giờ, còn tưởng chuyện gì cơ, chị cũng có thích anh ta đâu, để ý làm gì cho bận lòng.

- Mày thì biết cái khi gì? Lão đấy ngu bỏ mẹ ra, nhờ bị con đấy lừa thì sao? Tao là tao không thích nhìn người theo đuổi tao lại bị con khác nó lừa. _Lời qua tiếng lại, chúng quy vẫn phải kết luận một câu, chị vẫn còn lo cho anh, sợ anh bị gái nó gạt, thế mà hôm vẫn cứ được mới sợ chứ.

- Đúng, tao thấy lão Kiệt ngu thiệt chứ, thích mày tận bao nhiêu năm như thế thì không biết nào có vấn đề từ bao giờ. _Thiên Vy cười chọc khoáy.

- Mày cảm hôm đi! Mày thì giờ sượng rồi, yêu được người như ý, tao thì vẫn lặn đận đây. _Bà Quyên có vẻ nóng máu lên rồi. Năm chị em ngồi uống, thế quái nào lát sau thấy Quỳnh Thư ngật ngã ngất ngưỡng, mặt đỏ như con gà tây. Tôi lay lay nó- Thư, mày hôm nay bị say nước ngọt hả?

- Không, tao vừa thử một hớp rượu của mày, mà đáng với chất quá, giờ đầu cứ choáng choáng. _Nó vừa lắc lắc đầu cho đỡ choáng vừa đáp lời tôi. Tôi lắc đầu ngán ngẫm, có một số đứa, rõ ràng tư lượng đã chẳng cao mà còn học đòi người ta. Tôi khuyên nó- Mày say rồi, nằm xuống nghỉ một tí cho bớt mùi rượu đi tối còn về không cô chú lại lo.

- Ừ! _Quỳnh Thư rất nghe lời, gục luôn ngay tại bàn không biết gì nữa. Sau khi Quỳnh Thư gục, bốn chị em vẫn tiếp tục hăng say, không biết lèm bèm làm sao mà để lộ thiên cơ:

- Hoài Thanh, cô phải trân trọng tình cảm của anh trai tôi, nhất định phải trân trọng. _Thiên Vy lèm bèm.

- Vì sao chứ? _Tôi chéch choáng, mơ màng hỏi.

- Cho cô biết một bí mật! Những người nhà họ Vũ chúng tôi, chỉ cần mang dòng máu chính thống đều rất cố chấp...cô cũng thấy đấy, anh trai tôi đã nhẫn nại chờ cô cả một năm đấy...cô là có phúc lắm! _Tôi vẫn chưa say hẳn nên hoàn toàn tiếp thu những gì Thiên Vy nói.

Thì ra là vậy, hóa ra tôi lại may mắn như vậy, có được một người đàn ông cố chấp đến độ nếu không phải tôi thì sẽ chẳng phải là ai khác. Nhắc đến Bảo, chợt khuôn mặt tuần tú của ai đó cứ hiện lên trong đầu, rõ ràng lắm. Tôi lại nhớ người ta rồi, thế mà hán vẫn ở tận đầu tận đuôi xa xôi lắm. Lòng cứ nao nao khó tả thế nào ý, thật muốn nhảy vào lòng hán dụi dụi rồi hít hà cái mùi trà xanh dịu dàng ấy. Dù biết hán xấu tính vô cùng, nhưng lí trí làm sao thắng nổi con tim chứ, hình bóng ai kia cứ thế in sâu trong đầu tôi.

Đang nhớ đến hán, bỗng nhiên điện thoại reo, đúng là hán gọi thật. Đường như chúng tôi tâm linh tương thông vậy, tôi có cảm giác hán cũng đang nhớ tôi. Tôi áp điện thoại lên tai, “alo” một tiếng:

- Tôi đến nơi rồi! _Chát giọng trầm ấm khẽ vang lên lại khiến trái tim tôi thổn thức. Chẳng qua chỉ là một lời báo cáo thôi, sao tôi cảm giác như mình vừa được ăn đường vậy. Không phải tôi sến sẩm gì đâu, nhưng những ai đã và đang yêu sẽ hiểu được cảm giác lúc này của tôi nó khó diễn tả bằng lời thế nào. Tôi chưa kịp nói gì đã nghe tiếng hỏi- Em đang làm gì?

- À, em đang tụ tập cùng hội phụ nữ, cũng sắp về rồi! _Tôi thành thật đáp.

- Ủ! Tôi sẽ sắp xếp công việc cho nhanh để về sớm, rút gọn thời gian thành năm ngày. _Nghe hán nói thế, tôi đếm ngón tay, chẳng hiểu sao thấy buồn buồn. Xa nhau không một tuần thì cũng năm ngày chứ ít gì. Dù rất rất muốn nói với hán, em chỉ cho anh thời gian ba ngày, nhưng lời thốt ra lại là- Đừng để ý đến em, xử lí tốt công việc đi, cũng không cần quá lao lực đâu.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, thế nhưng tôi vẫn cảm giác hán còn đang gọi, nên không cúp máy, lát sau hán mới lên tiếng:

- Nhớ em! _Dù hán nói rất nhỏ thôi nhưng cũng đủ để tôi nghe thấy. Chỉ cần câu này có khi cũng khiến tôi thổn thức cả một đêm đây. Nhịp tim đã bắt đầu chạy loạn không kiểm soát nổi rồi. Tôi đơ ra một lúc mới phản ứng, nhưng lời nói ra lại trái với lòng- Vậy sao? Em thì chẳng nhớ anh chút nào cả.

- Bà xã, em vô tâm! _Giọng hán trầm hán, dù không trực tiếp nhìn thấy mặt nhưng tôi cũng có thể tưởng tượng ra biểu cảm thất vọng của hán. Sự mình đũa quía đã khiến hán tương thật, tôi vội dỗ dành- Đùa đấy! Anh chưa chắc đã nhớ em nhiều bằng em nhớ anh đâu.

Hai người chúng tôi cứ một người cảm máy nói chuyện trên trời dưới đất, một người thì lắng nghe nhưng không tắt máy. Đến cuối cùng khi tôi nghe được đầu dây bên kia vang tiếng báo công việc thì tôi mới quỵn luyến mà cúp máy. Nhìn lại hội chị em đang say bí tỉ nằm lăn lóc mỗi người một chỗ thì không khỏi cảm thán. Tôi không được coi là người có tư lượng cao, nhưng so với mấy đứa này thì tôi đúng là cao hơn một bậc rồi. Đơn giản vì một năm trước cũng có thời điểm tôi nốc một đồng rượu vào, rồi sau này không biết tại sao tư lượng lại được nâng cao rõ rệt.

Trong năm người chúng tôi ngoại trừ tôi còn Thùy Dương thì mới ngà ngà say, còn lại đều gục hết rồi, nằm im thín thít như chó cún say sưa vậy. Tôi, với tư cách là người tỉnh táo nhất trong nhóm, đi mua trà giải rượu cho họ. Song, chờ một lát cho ai nấy tỉnh hán chúng tôi mới kéo nhau về.

Rõ ràng buổi chiều còn vui như thế, nhưng đến tối tôi lại cảm thấy khá chán chường và tẻ nhạt. Đường như không có hán, mọi thứ đều trở nên vô nghĩa, lòng tôi trống rỗng khi nhìn căn phòng rộng rãi mà chỉ có một mình mình. Vẫn là căn phòng ấy, mà sao trống trải tới vậy chứ? Tôi đi loang quanh hết lối thứ này ra làm lại lối thứ khác ra nghịch mà lòng chẳng nguôi ngoai chút nào. Nỗi nhớ cứ thế gặm nhấm trái tim tôi, làm tôi muốn phát điên lên được. Tôi hét cảm điện thoại lên rồi lại đặt xuống, mong màn hình sáng lên một tin nhắn báo chúc ngủ ngon.

Cứ làm điều đó trong vô thức, cho đến mãi mười giờ vẫn không có tín hiệu gì, tôi thất vọng tràn trề. Có phải hán quên tôi rồi hay không? Hay hán đang lén phếng với con nào?...Không hiểu vì cớ gì mà tôi giận, liền ném điện thoại về một góc, nằm co ro trên giường, hăm hăm dờ dờ nước mắt giàn dụa mới sợ chứ. Chắc vì tủi thân quá, tôi cũng chẳng hình dung nổi cái cảm giác của tôi lúc này là gì nữa. Cả đêm đó tôi trần trọc vào giấc ngủ một cách khó khăn. Thiếu hơi của hán, tôi không cách nào ngủ sâu giấc được.

Đây mới chỉ là ngày đầu tiên thôi, sang những ngày sau còn tồi tệ hơn. Nỗi nhớ như cào xé lòng tôi, tôi thật sự có ý nghĩ muốn mua vé bay sang với hán đây. Bao lần tôi định gọi điện cho hán mà sợ làm phiền. Đã ở giới hắc đạo, việc gọi điện trong giờ làm việc cũng là một điều cấm. Bởi nếu có nhiệm vụ mà để điện thoại bên người sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Tôi không dám manh động, cho nên chỉ có chịu đựng và chịu đựng, mới quá ba ngày mà trông tôi đã phờ phạc hẳn.

Vẫn may lúc hán đi đúng vào lúc kì thi cuối kì của tôi bắt đầu, tôi phải lao đầu vào ôn gấp, không có thời gian mà nhớ mà nhưng. Nhưng thỉnh thoảng khi có thời gian là trong đầu lại suy diễn. Tôi rất bức bối vì có người nào đó đã quên mất tôi ở xó xỉnh này, qua mấy ngày cũng không có lấy một cuộc gọi về ngoài cuộc gọi duy nhất kia. Tôi đắm đầu vào học, vào ôn, bài tập đã lấy hết thời gian rảnh của tôi nên đôi lúc tôi cũng được thoải mái một tí. Hội chị em thỉnh thoảng lại tụ họp vài buổi để chia sẻ âm ức với nhau, cũng vì thế mà tôi may ra trút được bức bối trong lòng.

Gần đến ngày thi, tôi chuyển về lại nhà ba mẹ ruột ở để đỡ bị ảnh hưởng đến tâm trạng, tôi vui đầu vào ôn tập, bởi kiến thức lớp 11 khá là nặng nên hầu như tôi nào tôi cũng phải thức quá một giờ sáng mới được đi ngủ. Không phải tôi không thể đi ngủ muộn, mà là vì tôi sợ nằm xuống trần trọc lại nghĩ đến hán, lại chìm đắm trong nỗi nhớ da diết ấy, cho nên tôi lựa chọn thức thật muộn, làm cho mình thật mệt mỏi để đặt lưng lên giường là ngủ được luôn. Ngày hôm nay cũng vậy, khi tôi đã gấp trang sách này, uể oải vươn vai và chuẩn bị lên giường, chợt điện thoại rung một hồi chuông báo tin nhắn. Theo thói quen, tôi liền mở điện thoại, đập vào mắt tôi là dòng tin nhắn báo tin nhưng làm tâm trạng tôi trở nên nao nê và thất vọng vô cùng. Hán nhắn rằng công việc vẫn chưa giải quyết xong, có lẽ cần thêm một vài ngày nữa, và thêm cả một câu “anh vẫn ổn, đừng lo!”.

Vậy là hán cứ thế mà thất hứa ư, trong khi đó hán không biết tôi mong mỏi tới cỡ nào khi mà ngày mai sẽ là ngày chúng tôi được gặp lại. Tôi cảm thấy âm ức, nhưng cố gắng nuốt nước mắt vào lòng, tôi cố dằn mình rằng mình cần hiểu cho hán, bởi hơn hết hán cũng có nỗi khổ riêng. Tôi cũng biết hán sẽ một lòng với tôi, nếu không có lẽ một năm trước tôi đã sớm bị loại bỏ khỏi cuộc đời của hán rồi. Nhưng lòng tôi cứ rối loạn cả lên, kết quả đêm hôm đó tôi cũng chẳng thể đi vào giấc ngủ như những đêm trước, thổn thức khôn nguôi.

Chương 16: Bảo bật vô âm tín:

Ba mẹ thấy tôi buồn thì liên tục an ủi và quan tâm, sự quan tâm của họ khiến lòng tôi ấm áp, nhưng có sao vẫn buồn đến thế. Vì để làm họ vui, không bỏ công họ đã nuôi tôi, tôi vẫn luôn nỗ lực để trở thành một người xứng đáng với công lao của họ. Ấy vậy mà cái ngày trước khi thi, tôi đã đưa ra một quyết định thật điên rồ, tôi muốn bay ngay sang Mỹ với Bảo, ngay lập tức! Không phải vì tôi nhớ hân không chịu đựng được, hoặc đó cũng là một phần nguyên nhân.

Còn một phần nguyên nhân khác nữa, đó là trong lúc vô tình, tôi nghe được cuộc nói chuyện của ba mẹ tôi với cô Nguyệt:

- Thằng Bảo nhà tôi xảy ra chuyện rồi, cô chú có gì thì giấu cái Thanh giúp tôi nhé, chờ qua đợt thi này rồi tính, đừng thông báo cho nó để nó lo rồi học hành chểnh mảng. _Tiếng cô Nguyệt thân thương nhưng sao lại giáng cho tôi một đòn đau tới thế.

Tôi chết lặng đứng ngoài cửa, không cách nào thừa nhận thông tin mình vừa nghe thấy. Cô nói đùa thôi phải không, cô chẳng qua chỉ là trêu ba mẹ tôi thôi phải không? Người đàn ông của tôi đâu có kém cỏi tới thế...

- Vâng, chị cứ yên tâm! Thằng bé rồi cuộc thế nào, nghiêm trọng không? _Giọng mẹ tôi đầy quan tâm.

- Cũng không biết được, bị mất liên lạc rồi, tôi đang cho thêm người đi tìm cháu, chắc sẽ sớm tìm được thôi. Nếu tìm được rồi thì tôi sẽ thông báo lại cho cô chú sau, bây giờ tôi phải đi ngay, bắt một chuyến sang đó. _Cô Nguyệt có vẻ rất vội vã, vậy... vậy việc đó là thật rồi.

Thấy cô sắp đi ra, tôi vội vàng chuẩn vào phòng của mình, khóa cửa, từ từ trượt xuống rồi ngồi xụi lơ trên sàn nhà. Tin tức này đến quá đột ngột, tôi nghe như sét đánh bên tai, không thể tin nổi một người mấy hôm trước vẫn còn báo tin cho tôi, ngày hôm nay lại đã rơi vào thế cục không rõ sống chết rồi. Tôi cứ một mực phủ nhận, nước mắt đã giàn giụa cả khuôn mặt. Tôi vùi mặt vào chân khóc nức nở. Có ai nói tôi yếu đuối cũng được, nói tôi bánh bèo tôi cũng đành chịu, nhưng con gái, ai kiên định nổi trước một tin đáng sợ như vậy chứ.

Tối hôm đó, tôi thông báo một câu muốn bỏ thi để cùng bay sang Mỹ, nhưng bị ba mẹ quyết liệt ngăn cản. Ngay sau đó là một trận cãi nhau kịch liệt, mẹ tôi đau lòng đến mức khóc nức nở, lúc đó tôi mới biết mình có lỗi. Lỗi của tôi là quá xúc động, để cảm xúc chi phối, lại ích kỉ không để tâm đến cảm nhận của người khác. Thế là cuộc cãi nhau đó, tôi trở thành kẻ thua cuộc, tôi đầu hàng trước lời khuyên bảo của họ, rảnh đi thi cho tốt.

Nhưng ngồi trong phòng thi tôi không cách nào tập trung được, hồn thì cứ lơ lửng đâu đâu ấy, đến lúc trống trường điểm ba tiếng giòn tan báo hiệu hết giờ tôi mới phát hiện bài mình toàn sai những lỗi ngớ ngẩn, lúc này tôi biết đã thất bại trong việc thi rồi. Thi xong, tôi gọi điện thoại cho mẹ, báo rằng tôi muốn đến Hàn Lâm Viên chờ hân cho tới khi có tin tức, tôi muốn nhận được tin tức đầu tiên. Ba mẹ tôi biết tôi đang tâm trạng nên cũng không ngăn cản, đến Hàn Lâm Viên, chào đón tôi toàn những gương mặt đượm buồn, ai nấy đều trông rất tâm trạng.

Cô Nguyệt có thể cũng không ngờ tôi biết tin nhanh như thế, cho nên gọi điện thoại về khuyên can tôi không nên quá bi quan. Tôi cùng cô tâm sự một hồi lâu, cô nói:

- Thanh, cô biết không phải ai cũng có thể vững vàng khi đứng trước giông bão, nhưng con phải học cách bình tĩnh trong bất cứ tình huống nào. Là phụ nữ thiết thời ở chỗ luôn bị động, nhưng chỉ cần con bình tĩnh, mọi chuyện đều có thể thay đổi được. _Tôi biết cô Nguyệt đang muốn tốt cho tôi.

Cô là một người phụ nữ từng trải, cũng là một nhân vật phong vân trong giới hắc đạo mà tôi đã nghe thuộc hạ của Bảo kể lại, được nhiều thủ lĩnh các bang ca tụng. Tôi phải thật may mắn mới được cô đích thân truyền lại những kinh nghiệm ấy. Nhưng tôi không cảm nhận được một chút tự hào nào, bởi bây giờ tâm trí tôi đều dành hết cho an nguy của người đàn ông tôi yêu.

- Cô muốn khuyên con... không cần phải sang đó đúng không? _Tôi run rẩy hỏi, giọng lạc hẳn đi, suýt thì đánh mất bình tĩnh.

- Con cứ yên tâm ở nhà đợi, cô sẽ dốc hết toàn lực tìm kiếm người. Một người phụ nữ thông minh cần biết nên làm gì để giúp người đàn ông của mình. _Cô nói đến đây tôi đã hiểu rồi.

Tôi vô cùng tức giận, không phải với cô, mà là với chính bản thân tôi, bởi vì tôi quá vô dụng. Tôi cũng nhận ra điều đó, chẳng lẽ cô lại không nhận ra. Quyết định khuyên tôi ở nhà của cô vốn là đúng đắn, tôi biết bản thân mà chạy theo thế nào cũng làm vướng tay vướng chân kẻ khác. Bất chợt, nước mắt chan chứa đầy hốc mắt, tôi phải cắn môi để không bật thốt lên tiếng nức nở. Tôi nuốt xuống cục nghẹn mắc ở cổ, giữ giọng bình thản nhất mà trả lời:

- Cô yên tâm, con sẽ ngoan ngoãn ở nhà đợi! Bao lâu con cũng đợi được. _Tôi khi thốt ra lời này, lòng cảm thấy kiên định hơn bao giờ hết. Tôi phải đợi, đợi đến khi chính mắt nhìn thấy hân bình an, sẽ ngoan ngoãn không làm phiền, để bọn họ chuyên tâm tìm kiếm hân.

- Điều cuối cùng cô muốn nói với con, phụ nữ nếu không có bản lĩnh bước cùng người đàn ông của mình thì nhất định phải có niềm tin với anh ta. Vì chỉ khi con có niềm tin tuyệt đối vào đối phương, con mới có thể góp một phần công sức của mình vào đó. _Quả nhiên người nhà giàu, triết lí cũng hơn hẳn người bình thường. Nhưng tôi không thể phủ nhận, đây là những kinh nghiệm vô cùng đáng giá.

Cô cúp máy rồi, tôi vẫn còn thần thờ. Nhớ lại những lời răn dạy của cô, tôi thấy rất có lí. Vì để bọn họ yên tâm tìm hấn, tôi sẽ ngoan ngoãn ở nhà và chờ đợi. Tôi vẫn có niềm tin hấn sẽ được tìm thấy. Hấn không sao đâu mà, đúng không?

Thiên Vy khi nghe tin anh trai mình gặp chuyện không may, hầu như ngày nào cũng lấy nước mắt rửa mặt. Trong khi đó cô thấy Hoài Thanh không rơi một giọt nước mắt. Lòng cô vô cùng oán trách ông anh trai tốt của mình đã nhìn nhầm người, khi anh xảy ra chuyện, cô ta cũng chẳng có chút đau lòng nào. Nhiều hơn trong đó là sự đau lòng cho anh bởi anh xảy ra chuyện. Nhưng cô lại không biết, lúc cô đau khổ có Khoa kề bên an ủi và cho cô bờ vai dựa, trong khi đó, Hoài Thanh phải vượt qua cơn đau một mình, nuốt nước mắt ngược vào tim.

Một tháng, chính xác đó là một tháng tăm tối nhất trong cuộc đời tôi từ trước đến giờ, tôi đã chờ đến mỗi mòn, chờ đến vô cùng mệt mỏi. Đôi lúc mệt đến nỗi tôi tưởng chừng mình sắp buông lơi mọi thứ rồi thì một ngày nọ, cô Nguyệt cùng chú Kỳ trở về, đem theo cả người nào đó trở về. Tôi trong cơn thảng thốt, ánh mắt chợt nhòa đi, thật rất muốn lao vào lòng hấn, muốn xem đó là ảo ảnh hay là sự thật.

Đáng tiếc, tôi chưa kịp làm gì cả thì chân đã nhũn ra, đầu choáng váng và rồi ngay lập tức lịm đi. Tôi cũng chẳng biết mình ngủ bao lâu, đến khi mở mắt ra, thấy tận bây cái mặt ló đầu vào. Nhưng tôi nhìn rõ nhất là khuôn mặt của Bảo, lập tức đưa tay lên chạm vào. Vừa mới làm cái hành động đó, sáu cái đầu còn lại của ba mẹ tôi, ba mẹ Bảo, Thiên Vy và cả Trần Khoa lập tức tản ra. Bọn họ rất biết điều rời khỏi phòng, trước khi đi còn tặng tôi một câu chê “mê trai”.

- Anh về rồi! _Nghe cô nói thế, anh cảm thấy đau lòng, vội đưa tay nắm lấy tay cô, đánh vào người mình một cái, đáp- Không phải mơ đâu, tôi về rồi!

Cô nghe thế lập tức rướn người lên, ôm lấy cổ anh thật chặt, chặt đến nỗi làm anh có chút khó thở. Tuy nhiên, cái cơ thể mong manh này vốn chẳng đủ sức để đánh lại anh chứ đừng nói đến siết anh cho nghẹn thở. Anh đón nhận cái ôm của cô bằng niềm nhớ nhung vô vàn trong lòng, đến lúc này anh mới thấy cảm giác trống rỗng bao lâu nay được lấp đầy. Chợt đôi vai nhỏ bé kia khẽ run rẩy, hóa ra cô gái nhỏ kia đang nức nở trong lòng anh. Anh cảm thấy xót xa, vội kéo cô ra, lau nước mắt đầm đìa hai bên gò má. Không hiểu tại sao cô bỗng nổi khùng, đẩy mạnh anh ra, gất lên:

- Anh đi đi, cút đi ngay, đi càng xa càng tốt! _Đúng là con gái, lật mặt còn nhanh hơn lật sách. Anh nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, còn cô thì cứ kích động đập gối vào người anh- Tên khốn, anh dám thất hứa với tôi! Anh bảo đi có một tuần, con bà nó đến bây giờ là ngày thứ bao nhiêu rồi. Anh không về sao không nói với tôi một câu, để bà đây còn chuẩn bị tâm lí. . .Tên khốn nạn, anh biết tôi chờ anh khổ sở và mệt mỏi thế nào không? Tôi muốn chia tay. . .chia tay. . .

- Em nói lại xem! _Nghe câu nói muốn chia tay của tôi, ánh mắt Bảo ánh lên tia hằn học đầy đáng sợ. Nhưng bây giờ tôi đang rất tức giận, cho nên chẳng thèm để ý đến sự tức giận của hấn, gào lên nhất quyết đòi chia tay.

- Em đừng có hối hận! _Hấn bỏ lại câu đó rồi bỏ ra ngoài để lại cho tôi sự hẫng hụt, tôi nhìn theo bóng dáng hấn rời khỏi phòng, lòng đau như bị dao cứa. Tôi không hiểu rốt cuộc hấn coi mình là cái gì nữa, chỉ một câu nói trái lòng muốn chia tay là đồng ý luôn. Tôi ôm mặt khóc nức nở, ai ngờ thấy hấn hăm hăm trở lại, trên tay cầm một con dao to, đưa cho tôi, giọng đầy nghiêm túc- Muốn chia tay, vậy tôi có hai tay, cô muốn lấy tay nào tôi chia cho.

Tôi sốc tới nỗi mắt cứ trợn tròn lên, quên cả khóc, nào bộ đều bị tê liệt khiến tôi bị đơ một lúc. Bỗng nhiên tôi thấy hấn cầm tay tôi, dí dao vào tay hấn, vừa làm hấn vừa nói:

- Cho cô hấn tay phải! _Tôi hoảng quá khi thấy vết cứa trên da hấn, vội vàng ném dao ra, hét lên:

- Tên ngu dân này, anh bị xước tí da tôi đã đau lòng gần chết rồi, giờ bảo tôi chặt tay anh, anh muốn lấy mạng của tôi đấy à. . . _Tôi vừa gào vừa nấc đến nghẹn ngào. Thế là hấn lại ôm tôi vào lòng, tay xoa nhẹ đầu tôi, dịu dàng nói- Thương anh như thế thì đừng chia tay nữa.

Nghe hấn nói vậy tôi càng khóc to hơn, trách móc hèn dỗi đủ kiểu. Tôi kể cho hấn những nỗi khổ mà tôi phải chịu, nhớ đến một tháng vừa qua, tôi còn cảm thấy như là một giấc mơ. Tôi rúc trong lòng hấn, níu lấy áo hấn, tôi nghẹn ngào:

- Lần sau nếu anh có làm sao, phải dặn để em chuẩn bị tâm lí, đừng tự dung biến mất như thế, em sợ lắm! _Nhớ những đêm gặp ác mộng tôi giật mình thảng thốt, lòng đau đau lo lắng và trông chờ nhìn vào màn hình điện thoại rồi lại như kẻ mất hồn thức trắng một đêm, tôi không muốn trải qua cảm giác người không ra người, ma không ra ma như vậy nữa. Tôi không rõ bằng cách nào mà mình có thể kiên trì qua nỗi một tháng kia nữa, nhưng ngay thời khắc nhìn thấy hấn, tôi đã biết, hấn đã trở thành một phần trong sinh mạng của tôi rồi.

- Sẽ không có lần sau nữa, tôi sẽ cố đảm bảo an toàn cho bản thân. _Hấn cam đoan. Rồi sau đó, tôi làm ổ trong lòng hấn, đòi hấn phải kể chuyện của một tháng qua cho tôi. Tôi muốn biết, rốt cuộc người đàn ông của tôi đã phải trải qua những điều đáng sợ gì, tôi cũng muốn biết kẻ nào lại có khả năng khiến Bảo gặp nguy hiểm như thế.

Bảo đem tình hình sơ bộ của hôm đó kể lại với cô, nhưng cũng chỉ dám kể một phần, bởi nếu đi sâu vào chi tiết thì nó còn khốc liệt hơn rất nhiều trong tưởng tượng. Anh đã cố nán lại vài ngày để xử lí nốt vụ xích mích với bang Bạch Tước, đáng nhẽ là việc cũng đã xong rồi và anh cũng thu xếp xong mọi thứ để bay ngay về với cô người yêu của anh nếu không phải xảy ra sự cố. Bang Bạch Tước kia, không hiểu tại sao lại moi ra được một số chuyện cơ mật của họ, chúng đem ra uy hiếp, bắt anh phải giao một nửa địa bàn của Thiên Điều cho chúng. Đương nhiên chúng đang có ý định mở rộng làm ăn ở thị trường nội địa, nhưng như thế cũng quá tham lam đi.

Anh không đồng ý, chúng cho người đánh lên. Bởi vì không kịp phòng bị, cho nên anh bị thương và mất liên lạc với mọi người. Mất tích cùng anh có David Minh và Quân, anh đã cho người ngầm lục soát những chỗ có khả năng nhất nhưng cũng không ăn nhằm gì, vẫn không có tin tức của hai người họ. Người của bang Sà Vương do ông ngoại phái đi vì anh mà thiệt hại hơn nữa. Bọn người bang Bạch Tước mạnh mẽ bất ngờ, chúng đánh áp đảo vào các căn cứ mà anh vừa thiết lập được, bọn họ không chống đỡ nổi, rút lui nhưng vẫn bị truy sát mạnh mẽ.

Bọn họ còn đem David Minh và Quân đang bị trọng thương tới uy hiếp, tuy nhiên hai người đó thà chết cũng không chịu làm gánh nặng cho anh. Đến cuối cùng, con giun xéo lắm cũng quăn, cả hai quyết định đầu đến một sống một còn với quân địch. Anh đã dốc hết toàn bộ lực lượng để cưu cho ván bài cuối cùng này, dù thắng được nhưng anh phải trả một cái giá quá đắt. Anh bị bắn ba viên đạn vào những chỗ hiểm nhất trên cơ thể, cơ hội sống là vô cùng mong manh. Thế nhưng anh biết ở nhà luôn có một cô gái sẽ đợi anh, cho nên anh dùng ý niệm duy nhất là nghĩ về cô để duy trì tính mạng của mình.

Tuy nhiên, dù mạng đã cứu về được nhưng anh lại không thể tỉnh lại ngay. Anh đã mê man suốt một tuần liền, một tuần đó, mặc dù anh có ý thức nhưng vẫn không cách nào mở mắt ra nhìn mọi người. Nhưng anh biết, mẹ anh đã giúp anh giành lại tất cả những gì mà anh vừa đánh mất, bà gần như san bằng bang Bạch Tước kia, cứu David Minh và Quân, cũng cướp đi toàn bộ địa bàn của bang Bạch Tước, khiến chúng lâm vào tình trạng vô cùng nguy nan và có thể sẽ chẳng chống trụ được bao lâu nữa.

Thế rồi vào một ngày tốt lành, anh mở mắt ra, cảm giác vô cùng mệt mỏi và uể oải, nhìn gương mặt lo lắng của mẹ và gương mặt cương nghị của ba, anh biết mình đã thất bại. Thế nhưng anh vẫn thấy vui, vì anh có thể tỉnh lại, có thể trở về gặp cô. Anh không chần chừ phút giây nào, ngay lập tức cùng ba mẹ đáp chuyến bay sớm nhất trở về nước, kết thúc chuyến đi sinh tử kéo dài những một tháng trời. Ấy thế mà vừa mới nhìn thấy người thì anh đã phải hoảng hốt gọi ngay bác sĩ vì cô bị ngất.

Nhìn dáng người mảnh mai nằm trên giường, anh thấy vô cùng xót xa. Mới chỉ một tháng thôi mà nhìn cô tiêu tụy đi hẳn, dáng người đầy đặn ngày xưa giờ trông xơ xác lắm, cảm tưởng chỉ có làn gió nhẹ lướt qua cũng có thể thổi cô đi mất. Thiên Vy đứng bên cạnh kể về cô không ngớt, nói rằng cô vô tâm, anh mất tích mà không rơi nổi một giọt nước mắt. Nhưng anh rất rõ ràng, cô gái của anh chẳng qua chỉ là mạnh mẽ về bề ngoài thôi, chứ tâm hồn còn mong manh lắm. Bao nhiêu lần đau lòng, cô toàn rúc vào chăn, khóc đến mức mắt sưng húp, anh mà không dỗ thì sẽ không chịu ngừng.

- Dạo này em gầy quá, tôi nuôi em những nửa năm mới béo lên được, sao một tháng thịt đã đi đâu hết rồi?

- Hừ, không phải do tên khốn nào thất hứa để em phải đau lòng mà không nuốt nổi cơm hả?

- Không được, về phải bồi bổ, phải ăn bù. Em gầy như vậy ôm rất đau tay. _Hắn quả quyết, rồi lấy điện thoại gọi cho di Huệ đi chợ hàm cho một nồi xương.

Sau ngày hôm đó, hắn chăm tôi chẳng khác gì chăm bà chữa, hết xương ninh lại đến gà hầm rồi gà tần, toàn những món ăn lên là béo khiến tôi ngấy vô cùng. Thú thật là tôi sợ béo lắm, béo xấu sẽ không ai cần nữa. Tôi nói cho hắn lý do đó, hắn chỉ lườm tôi rồi mắng:

- Vớ vẩn, béo ôm mới thích! Nhìn người gì toàn xương là xương, ôm chẳng khác gì ôm cái xác ướp. _Tôi giận, thế là hắn lại bắt đầu nịnh- Thôi bà xã, em đừng giận, béo khỏe béo đẹp béo dễ thương, tôi không chê là được.

Mãi cho đến lúc tôi phải nước mắt ngăn nước mắt dài cầu xin hắn đừng ép tôi ăn thì tôi mới được tha, căn bản tôi cũng đã mập lên vài cân rồi, vẫn may là dáng người tôi vốn không dễ béo cho lắm, cho nên đến bây giờ cân nặng cũng chỉ được như lúc hắn chưa đi sang Mỹ thôi. Sau vụ việc đó, Bảo đường như lúc nào cũng trong trạng thái thiếu thời gian vì bị cô Nguyệt nghiêm khắc giao cho quá nhiều thứ cần học. Tôi hiểu, để giúp cho đứa con của mình có thể tự lực cánh sinh, trở nên mạnh mẽ hơn thì yêu cầu cũng phải cao hơn hẳn, không bao giờ được ngừng tập luyện và thực hành.

David Minh sau một thời gian dài dưỡng thương bèn đến tìm tôi. Để làm gì ư? Đương nhiên là để nói lời tạm biệt rồi:

- Thanh, tôi sắp phải rời đi rồi! _Giọng David nghe có vẻ buồn buồn.

- Anh muốn rời đi thật sao? Tôi cũng cảm thấy vô cùng quyến luyến. Nói thật từ trước đến nay chưa có người bạn nào hiểu tôi như hắn, hắn đúng là tri kỉ của tôi, bây giờ đột nhiên hắn muốn rời đi, tôi cảm thấy khó mà tiếp nhận nổi.

- Ừ, tôi theo bang chủ thực tập một năm, đến nay đã quá nửa năm rồi, ba tôi cũng đang thúc giục tôi trở về nắm quyền điều hành bang hội.

- Vậy Dương phải làm sao? _Tôi lo lắng hỏi hắn. Hắn thờ dài, đáp- Cô giúp tôi gửi lời xin lỗi tới cô ấy. Nói đừng đợi tôi làm gì, tôi không xứng đáng với tình cảm của cô ấy.

- Muốn nói thì anh tự mình nói đi. Có mỗi câu nói cũng nhờ người khác nói hộ, anh có cảm thấy mình rất hèn không thể? _Tôi mắng luôn, chẳng thèm nề nang gì sất. Tôi biết cái câu nói được nghe từ chính miệng người đó thốt ra tuy đau lòng còn tốt hơn là chỉ được truyền lại thông qua người khác. Bởi nó tạo cho người ta cảm giác thiếu tôn trọng, giống như họ chẳng coi mình là gì trong mắt họ vậy.

- Cô không muốn nói cũng không sao, tôi tự mình nói! Được rồi, sang tuần là tôi bay rồi, đừng quên đi tiễn tôi đấy nhé. _David ngồi lên xe, khởi động và chuẩn bị rời đi, trước khi đi không quên dặn dò.

- Biết rồi, tôi làm sao có thể quên được!

- Chúc cô hạnh phúc! Bang chủ là người đàn ông hiếm gặp lắm đấy, cô đúng là rất may mắn, vì vậy cô nhất định phải trân trọng đoạn tình cảm này đấy. _David để lại câu này rồi phóng xe vụt mất.

Nhìn cô qua gương chiếu hậu, David cảm thấy lòng chợt nhẹ nhõm bất thường. Mỗi tình đầu của hắn, cứ thế mà cho qua. Thế nhưng hắn không hối hận, ít nhất hắn biết mình đã từng dùng toàn bộ trái tim mình để nâng niu một người đến như vậy. Bây giờ, hắn chỉ muốn đứng từ xa, chứng kiến hạnh phúc của cô, sau đó sẽ đem lòng yêu một người con gái khác, nhiều hơn cô, trân trọng cô ấy hơn cô, nhưng vẫn đem cho cô một góc nhỏ trong trái tim mình. Góc đó được gọi là – tri kỉ!

Sở dĩ hắn có thể sang khoái buông tay như vậy là vì hắn biết hắn đã không còn cơ hội nữa rồi. Khi hắn nhìn thấy chiếc vòng của cô trong tay Thiên Bảo

lúc anh bị bắn ba phát đạn đó, hẳn biết anh sẽ là người đàn ông yêu thương cô hơn bất cứ điều gì trên đời này, và anh... là người xứng đáng có được tình cảm của cô nhất.

Quả nhiên sau khi David nói với tôi chuyện rồi đi, chỉ vài ngày sau, Thùy Dương cùng với gương mặt sưng húp đỏ mọng đến gặp tôi tâm sự. Cô ấy đã khóc rất nhiều, tôi chưa từng thấy cô ấy lại coi trọng ai đến như vậy. Kể cả trước kia cô ấy có thích súng ống đạn dược thế nào thì cho dù không được chạm vào chúng, cô ấy cũng chưa hề nhỏ một giọt nước mắt nào.

Ấy vậy mà khi David quyết định rời đi, cô ấy còn nằng nặc đòi đi theo, bắt chấp sẽ bị đuổi khỏi hắc đạo. Điều đó đủ để thấy cô ấy nghiêm túc thế nào với tình cảm lần này. Đáng tiếc, David lại là kẻ vô tình, tôi biết hẳn không hề có chút tình cảm nào với cô ấy. Tôi đã thử khuyên cô ấy hãy buông bỏ đoạn tình cảm này, đổi lại đã khiến cô ấy giận rất lâu. Rồi sau đó, mọi chuyện lại diễn ra như trong quyết tâm của cô ấy. Cô ấy đã phải chịu bao nhiêu áp lực mới có thể xin được theo David và rời đi ngay sau đó.

Dần dà mọi chuyện cũng bị gạt sang một bên, thời gian lại thấm thoát trôi qua một cách nhanh chóng. Bây giờ bé Thiên Vỹ cũng được gần một tuổi rồi, đang bị bố tập nói. Ông bà quý cháu nên cứ giữ gìn rịt, có thời gian rảnh là lại đem cháu đi chơi để tôi và Bảo có nhiều thời gian ở bên nhau hơn. Một năm nay tình cảm của chúng tôi tiến triển khá thuận lợi, cũng chẳng mấy khi cãi nhau, bởi hẳn rất chiều tôi, chiều tôi vô pháp vô thiên luân. Tôi mà cứ làm loạn là hẳn lại thay tôi giải quyết, chẳng may mấy đưa ra bất kì lời ca thán nào.

Nhiều lúc tôi còn gây sự nữa, ấy thế mà ông Bảo ông ấy nhịn được mới giỏi. Mặc cho tôi tùy hứng, mặc cho tôi làm loạn, mặc cho tôi xấu tính, lão người yêu chấp được hết luôn. Chỉ được cái trò làm nũng là giỏi. Cứ lúc nào tôi tùy hứng lên là Bảo lại xì mặt xuống, ôm rịt lấy tôi, thơm lấy thơm để rồi thỏ thẻ:

- Bà xã, đừng làm khổ anh nữa, thương anh với! _ Cái giọng thương thương không chịu được, mà tôi lại đúng là cái đứa rất không có tiền đồ, bị dụ mấy câu là hết giận liền, thế là đôi bạn trẻ chẳng bao giờ cãi nhau được lâu, cùng lắm đến sáng hôm sau là quên hết luôn.

Ở nhà hẳn lâu đâm ra tôi cũng theo thói quen cả thôi, giờ gọi ba Kỳ mẹ Nguyệt ngọt xớt, nhiều khi ba mẹ tôi đến chơi mà phát ghen tị cả lên. Nhưng vì họ chẳng mấy khi ở trong nước mà theo ông ngoại tôi ở nước ngoài nên cũng chẳng giận tôi lâu bao giờ. Hôm nay, bữa ăn không khí chợt trở nên trang trọng hơn rất nhiều, ba Kỳ với tư cách là chủ gia đình bắt đầu nghiêm trang tuyên bố:

- Con Vy thẳng Bảo cũng lớn rồi, đủ sức cang đáng sự nghiệp cho ba mẹ rồi. Năm sau anh Bảo đến công ti thực tập, cô Vy theo anh Bảo đi học tập, đến khi anh Bảo đủ hai mươi tuổi tôi sẽ nhượng lại công ty.

- Dạ! _ Hai người đáp rất rạ ran, tôi cũng không dám hó hé có ý kiến. Đương nhiên, có liên quan đến tôi đâu mà tôi tỏ thái độ được cơ chứ. Cả nhà cũng chỉ nhận được thông tin là thế thôi, bữa ăn lại tiếp tục vui vẻ, nhưng tôi cảm thấy trong không khí cứ có mùi ám muội. Cụ ông cụ bà già đầu rồi mà vẫn còn liếc mắt đưa tình mới ghê chứ.

Ăn xong, dọn dẹp xong, tôi lên phòng với Bảo, thấy người yêu đang chăm chỉ làm việc, cho nên lặng lẽ lôi bài tập ra để làm. Tôi bây giờ lên lớp 12 rồi, bài tập cũng khá là nhiều và nặng kiến thức, muốn tốt nghiệp được thì phải nỗ lực một chút. Tôi thừa nhận bản thân tư chất không tốt như ai kia, cho nên hẳn nỗ lực một thi tôi phải nỗ lực gấp mười mới có thể sánh bước cùng hẳn. Tôi thừa biết mẹ tôi và mẹ Nguyệt đã thậm thà thạt thục bản với nhau chuyện đám cưới đám hỏi cả rồi, chỉ chờ hai bọn tôi hành động là thành thông gia thôi.

Trong căn phòng rộng lớn, hai người ai làm việc nấy, nhưng cảm giác lại quá đổi yên bình. Tiếng lạch cạch của bàn phím hòa lẫn với tiếng sách vở sột soạt tạo thành một âm thanh khá là vui tai. Chúng tôi thường nhanh chóng kết thúc công việc của bản thân để có thời gian dành cho nhau, nhưng hôm nay bài tập quá nhiều, tôi làm mãi đến mười rưỡi mà vẫn còn cả một tập đề cương dày cộp, thấy nản vô cùng. Nhưng tính tôi nó là thế này, có bài nhất định phải làm xong trước khi đi chơi, cho nên vẫn cố ngồi viết viết.

Bỗng tôi cảm giác có một bàn tay hư đốn của ai đó vòng qua eo, thế rồi một khuôn mặt áp sát vào mặt tôi, môi khẽ thơm vào má tôi. Tôi vừa nghĩ ra cách giải một bài toán, cho nên vội vã gục đầu vào làm, không thèm để ý đến ai kia, nhắc nhở:

- Đề yên cho em làm bài tập! _ Thế là mặt ai kia bí xì ra, nhỏ giọng ni non- Bà xã không thương anh nữa sao?!

- Anh hư như vậy, ai thương cho nổi. _ Tôi lên giọng trêu đùa, bỗng chiếc bút chì trên tay bị cướp mất, hẳn xoay mặt tôi ra, ấn lên môi tôi một nụ hôn, nhanh chóng rồi bỏ ra, sau đó nó về nghiêm túc- Chờ anh gọi điện cho chú Tuấn bảo giáo viên cho em ít bài tập thôi. Bà xã anh không phải vất vả, sau này anh nuôi.

Tôi bật cười vì tính trẻ con của hẳn, ông tướng này mà giới thiệu là bang chủ của cả một tổ chức ngầm thì đến cảnh sát nó cũng cười vào mặt cho chứ. Bình thường quát đàn em thì rõ khí thế, uy nghiêm thôi rồi mà về nhà một cái là thành con người khác hẳn, suốt ngày nũng, suốt ngày mè nheo. Tôi cũng chẳng biết ai chiều ai nữa, động một tí là tội anh thế này, tội anh thế kia, thương anh thì đừng thế nữa, đến là nản!

Tôi chiều hẳn, thờ dài gấp sách vở vào, quay ra nịnh:

- Rồi, không phải gọi điện gọi dò gì hết á. Thương anh, được chưa?! Nhưng em không cần anh nuôi, em đủ tay đủ chân, cũng đâu có vô dụng như thế, em không thích người ta nhìn bà xã anh với ánh mắt coi thường đâu. Em cũng chẳng thích cái danh người ăn bám chút nào. _ Tôi nói rõ lập trường cho hẳn. Vẫn may tôi biết hẳn chỉ trêu đùa thế thôi nên cũng không để bụng.

Hắn ôm lấy tôi, quán tôi như con gấu koala quán cây trúc, cầm tựa vào hõm vai tôi, cọ tôi cọ lui làm tôi nhột nhột. Bất chợt, hẳn nói:

- Bà xã, chờ em tốt nghiệp cấp ba mình kết hôn đi.

- Sao, chưa gì đã vội vàng thế, sợ em chạy à. _Tôi nửa đùa nửa thật hỏi, hần thật thà gạt đầu, còn tôi chỉ biết thở dài trước sự mê nheo của ông tướng này. Nhìn rõ đẹp trai, phong độ ngồi ngồi như thế mà bảm người yêu không rời, đúng cái tướng thê nô rồi ông ơi, chán ông quá cơ! Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của tôi thôi chứ nói ra ai kia lại dở thói trẻ con dở cũng khổ. Tôi chu mỏ, trêu- Sợ em chạy hay bây giờ động phòng đi. Minh hợp tác sản xuất vài đứa thì em không chạy được nữa.

Tôi không phải nói thách đâu, nhưng tôi biết hần quân tử, mấy lần bị tôi khiêu khích mà đến cuối cùng toàn chui vào nhà tắm dội nước lạnh. Yêu nhau một năm rồi, hôn cũng đã hôn, nắm tay thì cũng nắm tay rồi nhưng một lần đi quá giới hạn cũng không có, những chỗ nhạy cảm trên người tôi, hần chưa từng chạm qua. Tôi biết hần giữ cho mình, nên cũng rất biết giữ thân, ở trường bao anh ngó lơ đi chơi cũng chưa từng đồng ý luôn. Không phải tôi chánh gì đâu, tôi chỉ lo có người ở nhà thấy cảnh này lại sốt vó cả lên đòi xông tới cho con người ta lên viện ấy chứ. Hần nghe thế ngắt mũi tôi, mắng:

- Con gái con đùa không biết rụt rè!

- Đứng trước người yêu em, rụt rè làm cái gì? _Tôi hỏi lại.

- Chịu cô rồi, may mà thằng này quân tử đấy nhá, tha cho cô bao nhiêu lần khiêu khích rồi. Nếu để tôi biết cô ra ngoài gạ thằng nào thì cẩn thận đấy. _Hần đe, tôi lẽ lười trêu- Anh chẳng tin tưởng em gì cả, chán anh quá cơ!

- Sắp tới có lẽ anh sẽ bận hơn, nếu tới muộn anh chưa về thì em cứ ngủ trước đi nha, không phải chờ đâu. _Nằm trên giường, hần ôm tôi trong lòng, dặn dò cẩn thận.

- Ai muốn chờ anh, giấc ngủ của em quan trọng không kém đâu. _Tôi nói cứng chứ trộm nghĩ, ngủ được hay không cũng còn tùy. Tôi là một người rất dễ bị mất ngủ, chẳng hiểu vì nguyên nhân gì nữa. Nhưng nhờ vậy khi ngủ, chỉ cần có người vào phòng tôi cũng biết được.

- Vậy thì tốt! _Bảo ôm tôi chặt hơn, thơm một cái lên trán tôi, nói câu chúc ngủ ngon, tôi cũng rúc vào trong lòng hần, đánh một giấc tới sáng.

Mấy ngày sau đó quả thật hần về rất muộn, người lúc nào cũng trong tình trạng uể oải, tinh thần mệt mỏi, tôi nhìn mà xót. Nhưng người nào đó lại chẳng thấy sự đau lòng trong mắt tôi, cứ về là quán lấy mê nheo làm tôi bức mà chẳng làm gì được. Tôi đẩy người hần ra, nhắc hần đi tắm rửa còn tôi thì xuống bếp đun lại đồ ăn cho hần, bởi muộn rồi làm phiền đi Huệ với chị Hoa cùng ngại

- -----oOo-----Hết chương 16-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Xử lí hồ Li tinh:

Bởi ông xã tương lai suốt ngày bận, cho nên tôi có dịp tụ họp với hội chị em, cả lũ bốn người la cà suốt hàng quán này đến hàng quán nọ, nói hết chuyện nọ chuyện kia. Tôi được biết Khoa đã đăng kí một suất du học bên Úc, hè năm sau có lẽ bay sang. Thiên Vy biết vậy tâm trạng dừ lảm, cũng muốn bay theo nhưng bị mẹ Nguyệt khuyên bảo một thôi một hồi cái gì đó mới chịu bỏ cái suy nghĩ đó đi. Còn bà Quyên thì suốt ngày chửi đổng về cái con đũa bám theo ông Kiệt.

- Thôi đi bà, cùng là phận con gái với nhau, nó chắc cũng chẳng vui về gì khi bị gán ghép thế đâu. Tôi ngày xưa cũng có thích quai gì cái chuyện đính hôn đính hung ấy. _Tôi lên tiếng khuyên giải.

- Mày là con đừng mơ thì có, chỉ có mày mới từ chối ông Bảo thôi. Chứ mơ dâng miệng mèo làm dell gì có con mèo từ chối được? Noi gương ông Bảo đấy, trông mặt rồ là tinh khôn, gặp con Thanh cái là say như điên đỏ. Còn ông Kiệt trông mặt ngu ngơ như thế có khi bị con đó bỏ bùa cũng nên. _Bà Quyên càng chửi càng hăng.

- Em cũng ủng hộ quan điểm của chị, cái con đấy là phải dẫn mặt cho nó chừa đi, cái tội thích xen vào giữa người khác. _Thùy Dương đứng về phía bà Quyên.

- Ở em tưởng hai người đó có hôn ước thì chị Quyên mới gọi là xen vào chứ. _Con Thư vừa hút trà sữa vừa ngu ngơ hỏi, suýt thì bị bà Quyên tát cho “sấp mặt lợn” nếu không phải tôi ngăn kịp.

- Thế mày làm sao mà không xử được nó, rầu rĩ ngồi đây mà kể lể. _Thiên Vy thắc mắc- Thế lực của ông già nhà mày còn không đủ để chống lưng cho mày à?

- Nếu không phải lão Kiệt bệnh con đó chậm chạp thì bây giờ xác nó ở đâu còn không rõ đâu. _Bà Quyên tức đến nổi khuôn mặt vằn vẹo.

- Tưởng lão Kiệt thích mày thế nào, thấy theo đuổi ghê lắm, giờ có mới nói cũ, đàn ông đúng là chẳng được thằng nào. _Thiên Vy phán như thánh càn làm bà Quyên ảo não.

- Bà Vy, bà đừng có vơ đũa cả nắm thế, lão Bảo anh trai bà cũng không ở trong đám đấy đâu. _Tôi vừa nghe thấy Thiên Vy nói thế như bị gãi đúng chỗ

ngựa, vội đứng ra bảo vệ ông xã tương lai.

- Được con này nữa, ngày xưa mày hắt hủi lão Bảo, sao bây giờ tình cảm nồng thắm thế, còn mang ra tận đây khoe nữa. _ Bà Quyên mỉa mai.

- Không đòi co với chị! Chúng ta bây giờ nói chuyện thật nghiêm túc, chị Quyên, chị đem hết chuyện kể hết ra một lượt xem nào. _ Tôi vội đánh trống lảng.

- Chuyện kéo ra cũng cả năm nay rồi, cứ lúc nào tao muốn đứng ra dẫn mặt nó thì một đội quân của ông Kiệt cũng tới ngăn cản. Con nắm đó được thể vênh váo, suốt ngày thách thức giới hạn chịu đựng của tao. Thế này mới tức chứ, cái con đũy ấy bây giờ bám ông Kiệt như đĩa đói ấy, ông ấy cứ đi đâu là nhìn thấy nó, ngựa cả mắt...bla...bla... _ Tôi vừa nghe Quyên kể vừa trầm tư suy nghĩ đối sách. Trong lúc hội chị em mồm năm miệng mười bàn luận rôm rả, cuối cùng tôi cũng nghĩ ra đối sách:

- Tôi có cách rồi, bà Vy đi điều tra gia cảnh nhà nó, chị Quyên đi thăm dò xem mục đích nó là gì, nếu nó thích ông Kiệt thật thì cứ từ từ để khi nào tôi đi thăm dò ông Kiệt cho, nếu ông ấy thích bà Quyên thật thì tính tiếp. Thủy Dương với Chi lên sẵn tinh thần chớp thời cơ, nếu thấy con bé quá thủ đoạn, ngay lập tức đem người xử đẹp nó đi. Mấy bà thấy thế nào?

- Tôi tán thành! _ Tất cả cùng hô hào. Thế là ngay sau đó chúng tôi bắt tay vào thực hiện kế hoạch.

Tối hôm đó, tôi về kể với người yêu, hấn véo nhẹ mũi tôi, chê tôi nhiều chuyện nhưng vẫn giúp tôi mời Kiệt và Quyên đến nhà chơi. Quả y như trong dự đoán của tôi, Kiệt đi còn đem theo cái bóng đèn, còn Quyên thì khó chịu ra mặt luôn. Nhưng vì có kế hoạch cả, nên chị ta không làm loạn. Kiệt dẫn người vào trong, gặp Quyên thì có chút ngỡ ngàng, hết nhìn tôi lại nhìn Bảo, chúng tôi cũng không có ý định giải thích đâu, bởi một lát nữa thôi chúng tôi còn cần sự hiểu lầm của ai đó.

Một lát sau, có thêm bốn Quân, Thư rồi Dương đều đông đủ cả, tôi mới thấy vẻ mặt Kiệt có chút biến đổi, chắc anh ta nghĩ chúng tôi giờ trò đùa gán ghép với Quyên đây. Mọi người có mặt đông đủ, tôi mới bắt đầu mở lời:

- E hèm, có nhân vật mới ở đây mà anh không định giới thiệu với mọi người sao Kiệt.

- À, giới thiệu với các cậu đây là Ánh Phương! _ Kiệt giới thiệu ngắn gọn- Còn đây là Thanh, Dương... (hắn giới thiệu từng người một trong chúng tôi)

- Cô ấy là gì của anh để anh phải dẫn đến đây trong lúc tụ tập bạn bè vậy anh Kiệt? _ Giọng bà Quyên chua loét. Tôi đứng bên huých nhẹ tay vào người Quyên nhắc nhở chị ta đang sai kế hoạch, nhưng câu hỏi của chị ta đã lỡ nói ra rồi, may vẫn đúng trọng tâm. Kiệt hiếm khi nào thấy bối rối như vậy, hết nhìn cô Phương kia rồi lại nhìn về phía Quyên, bộ dạng đáng thương vô cùng. Đến khi mọi người sốt ruột, cô Phương kia mới bắt đầu mở lời đỡ hộ- À, em là vị hôn thê của anh Kiệt, rất vui được làm quen với các anh chị.

Cô Phương cố tỏ ra đáng yêu hết nấc, hòa đồng hết cỡ, còn cười duyên làm dáng cơ. Tôi chưa vội đánh giá cô nàng đó, chỉ hỏi lại:

- Phương năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

- À, em mới học lớp 12, sắp tốt nghiệp! _ Cô Phương khéo léo cười duyên đáp.

- Vậy em hơn chị một tuổi nha! Chị mới học lớp 11 thôi. _ Tôi bây giờ phải đóng vai một nhân vật đánh đá, chua ngoa để thử cô nàng, cho nên cái giọng của tôi nó cũng rất mỉa mai.

- Vậy mình xin phép được đổi xưng hô nha, Phương rất vui được gặp Thanh.

- Được rồi, miễn chào hỏi nên dừng đi, hôm nay chúc mừng cậu có vị hôn thê hợp đôi như vậy nên tôi mới lôi kéo mọi người đến đây, đừng trách thẳng bạn này nhiều chuyện. _ Quân khoác vai Kiệt giải thích.

Sau đó chúng tôi kéo nhau ra khuôn viên của Hàn Lâm Viên để tổ chức tiệc ngoài trời. Tôi thấy cô Phương đó có vẻ rất vui, nhưng ánh mắt hình như không đúng lắm, chốc chốc lại liếc về phía người yêu tôi đang đi cạnh Quân. Nếu không phải có kế hoạch sẵn, có khi tôi đã sớm xông đến lôi Bảo về phía mình rồi bảo vệ thật chặt chẽ rồi. Thư và Dương làm đúng nhiệm vụ của mình là tiếp cận Phương có vẻ khá thành công, bọn họ nói chuyện rất là vui vẻ. Tôi đi ngay cạnh Vy và Quyên, tôi liền quay ra nhắc nhở Quyên:

- Chị làm ơn đi đứng kế hoạch hộ tôi cái. Cứ như thế chắc tôi không xoay kịp mất.

- Mày yên tâm, tao rút được kinh nghiệm rồi, sân khấu hôm nay nhường cho mày.

Chúng tôi ra đến khuôn viên thì nơi đây đã sớm được sắp xếp và bày biện các món ăn sống như thịt, rồi rau củ quả trông rất đẹp mắt. Hôm nay chúng tôi sẽ làm bữa tiệc thịt nướng ngoài trời, vì vậy ngay từ sớm di Huệ đã tất bật chuẩn bị tất cả chu đáo rồi. Tôi bước tới gần đám người Quỳnh Thư đang buồn chuyện rất vui vẻ, chợt nghe cô Phương kia hỏi:

- Mấy đứa cho chị hỏi, chị Vy là gì với anh Bảo vậy?

- Đề tôi trả lời hộ bọn họ nha, chị ấy là người vô cùng thân thiết với anh ấy, họ ngủ cùng nhau tận chín tháng mười ngày cơ. _ Tôi giọng vô cùng đánh đá.

- Phương thấy Thanh hình như không thích Phương thì phải, Phương có gì sai lầm thì Thanh cứ nói thẳng ra, đừng móc mỉa nhau như vậy, không hay đâu. Hôm nay mới gặp nhau mình không muốn gây ầu ẩu. Phương ít hơn Thanh một tuổi mà Phương vẫn không bắt Thanh gọi bằng chị là đã nể mặt Thanh

lắm rồi nha. _Giọng cô Phương bắt đầu thái độ, xem chừng cô nàng cũng không phải dạng vừa đâu. Tôi nhún vai, thản nhiên đáp:

- Tôi đâu có làm gì quá đáng với chị đâu, chúng mày nhì? (hỏi bọn Thùy Dương) Tôi chỉ giới thiệu cho chị thôi mà, như thế cũng là sai sao? Vậy tốt thôi, tôi đi chỗ khác cho chị vừa lòng nha. _Tôi nói xong liền lùi mất. Tôi từ từ tiến về phía Kiệt, kéo góc áo hần, lên tiếng:

- Tôi có thể nói chuyện với anh một lát không?

- Được! _Kiệt liếc mắt về phía Bảo, chắc chắn hẳn không có ý kiến ý cò gì liền đồng ý rồi theo tôi ra một góc.

- Này, anh thật sự chấp nhận mối hôn sự đó sao?

- Không thì biết làm sao, người tôi thích không thích tôi, còn người thích tôi thì tôi lại không nỡ làm người ta đau lòng. _Kiệt buồn rầu nói. Tôi rất rõ những đối tượng trong câu nói của hắn là ai, xem ra ông Kiệt trông thế mà mềm lòng lắm, bà Quyên vớ bở rồi. Đàn ông tốt trên đời hiếm có như thế này mà chị ta lại không cần thì đúng là cần phải đi khám lại mắt rồi.

- Anh tính chơi trò mập mờ đến bao giờ? Với lại anh có chắc người anh thích không thích anh, còn người anh tưởng thích anh vốn dĩ cũng chẳng thích anh nhiều như trong tưởng tượng không?

- Ý cô là gì? _Kiệt mờ mịt hỏi.

- Cứ chờ mà coi, hôm nay tôi sẽ để anh thấy hết những gì cần thấy. _Tôi tự tin nói, ánh mắt khẽ liếc về phía xa xa nơi cô Phương đang đứng tâm sự với lũ bạn thân của tôi. Ánh mắt của Kiệt càng ngày càng mong lung, hắn nhìn tôi với ánh mắt kì lạ và dò xét.

Một lúc sau, chúng tôi cũng bắt đầu vào tiệc, mọi người nâng ly chúc mừng Kiệt, mặt hắn thì vẫn lạnh toé mặc cho Ánh Phương đeo bám. Cô nàng kẻ rất nhiều kỉ niệm của bọn họ, tôi cũng không rõ có phải đó là thật hay không bởi không nhìn thấy người còn lại trong cuộc lên tiếng đính chính. Nhưng tôi nghe thấy tiếng làm bầm rất nhỏ phát ra từ chị Quyên:

- Cái khúc gỗ đó mà cũng có ngày mọc được hoa thì coi như cô giỏi. _Tôi phải nhin mãi mới không phát ra tiếng cười.

Thì ra là bịa đặt thật ư, tôi thấy Quyên đáng tin hơn nhiều so với cô Phương mới đến không biết có phải người tốt hay không kia. Nhưng dựa theo khách quan mà nói, tính cách của Kiệt quả thật khá lạnh lùng và trầm tính, hắn ít nói, cũng chẳng mấy khi nói được lời hoa mĩ. Lại không nói Quyên với Kiệt vốn là thanh mai trúc mã, không ai hiểu hắn hơn bà Quyên rồi. Thế rồi tất cả chúng tôi bắt đầu bữa tiệc, đang ăn ngon lành, không biết vô tình hay cố ý, bà Quyên làm đổ cả ly rượu vang vào bộ váy trắng muốt xinh đẹp của cô Phương.

- Xin lỗi, tôi lỡ tay! _Bà Quyên thốt lên câu đó với biểu cảm không thể “thiếu chân thành” hơn được. Tôi thừa biết là bà ấy vẫn cú cái vụ kẻ lẻ vừa nãy. Thế nên tôi đứng ra giảng hòa:

- Chị Quyên không có ý đâu, thôi chị Phương vào trong lấy tạm bộ đồ của em mà mặc, thay cái bộ bẩn thỉu đó ra. _Tôi chỉ nói câu đó thôi, thế là mọi việc đâu lại vào đấy, nhưng cô Phương cũng không mặt dày đến nỗi thật sự lấy đồ của tôi mà mặc.

Ai mà biết tôi còn chưa ra tay, một lát sau bà Phương và bà Quyên lại cà khía nhau. Không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết là hai người có xô xát, xong bà Phương bị rơi vào nước, lại không biết bơi, nếu không nhờ ông Kiệt nhảy xuống làm anh hùng cứu mỹ nhân e rằng cái mạng cũng không nhặt lại được. Còn bà Quyên ướt như chuột lột trôi lên bờ, chứng kiến cảnh tượng Kiệt hô hấp nhân tạo cho bà Phương, mím chặt lấy môi, ánh mắt vô cùng hần học.

Bà Phương sau một lát được hô hấp nhân tạo cuối cùng cũng phun nước ra được, thoi thóp thở trong vòng tay Kiệt, trông yếu ớt vô cùng. Nếu tôi là đàn ông nhất định sẽ cảm thấy cô ta thật đáng thương và người có lỗi là Quyên. Nhưng tôi không cho là như vậy, bởi tôi tin rằng bà Quyên dù có bức tức thế nào cũng là một người nín nhịn rất giỏi, sẽ không bao giờ quang minh chính đại xảy ra xung đột trực diện như vậy đâu. Lại không nói nhìn ánh mắt đáng thương đang nủ lấy vật áo Kiệt cầu xin cho Quyên kia của nàng Phương, tôi đã thấy quá mức già tạo rồi.

Nhưng trời sinh Kiệt vốn là một khúc gỗ đàn độn, hắn chỉ tin những gì xảy ra trước mắt mình. Hắn lập tức ôm lấy Phương, giọng rõ đanh thép chất vấn:

- Tôi dung túng em nhưng không có nghĩa em có thể làm bậy như vậy. Phương vốn không biết bơi, nếu không phải tôi nhanh tay vớt cô ấy lên, có lẽ hôm nay sẽ có án mạng. Tôi mong em cho cô ấy một lời giải thích và xin lỗi hợp lí.

- Tôi không làm gì cả, tại sao tôi lại phải xin lỗi?! _Bà Quyên tính bướng bỉnh là nhất rồi, một khi cố chấp sẽ khiến người khác phát sợ cả lên.

Nhưng chơi thân lâu ngày mới biết bà ấy sẽ chỉ cố chấp với những chuyện đúng với lương tâm của mình, cũng giống như nếu bà ấy mà không làm chuyện có lỗi, tuyệt sẽ không có một lời xin lỗi nào được thốt ra cả. Chưa làm âm ỉ lên là đã nể mặt anh lắm rồi đó Kiệt, anh mà còn làm quá tôi không đảm bảo mai cô Phương kia sẽ còn thấy ánh mặt trời đâu. Tôi trong lòng thầm cầu nguyện bởi tôi thấy Quyên nín nhịn đến mức móng tay cắm vào bàn tay bật máu cả rồi.

- Anh không cần trách chị ấy, là do em bất cẩn ngã xuống thôi mà.

- Quyên, từ bao giờ em trở nên tùy hứng với mạng người như thế? _Kiệt có vẻ thất vọng, hắn vẫn cố chấp cho rằng người làm sai là Quyên. Quyên chắc đã quá sức chịu đựng, chị ấy cười gằn mà đáp:

- Tôi vẫn luôn tùy hứng, anh không phải không biết. Anh lại bảo tiểu công chúa của ông trùm không được tùy hứng với mạng người, anh đúng là nực cười thật đấy. _Đang sau tiếng cười đầy trào phúng tôi chắc chắn rằng tâm trạng của chị ấy không ổn chút nào. Tôi liền đánh ánh mắt về phía Thùy

Dương và Quỳnh Chi, hai người liền biết điều cùng tôi hợp lực khuyên can Kiệt.

- Anh đừng tiếp tục truy cứu nữa, cẩn thận chị Phương cảm mất, đưa vào trong thôi. _ Nghe chúng tôi khuyên như thế, Kiệt liền bế bổng Phương lên, đưa vào trong, trước khi đi bỏ lại câu nói- Tôi rất thất vọng về em

Tất cả mọi người kéo đi hết, còn mình tôi ở lại với bà Quyên. Tôi lấy khăn tắm quấn cho chị ấy, chị ấy liền xoay người, một mạch đi thẳng hướng ngược lại. Tôi lò dò đi theo, không quên an ủi:

- Tôi tin chị!

- Gì?

- Tôi tin chị vô tội! _ Tôi kiên định nói- Chị nói xem, cô ta lại dờ dờ gì?

- Mọi chuyện rất giống dự tính của mày, con mấm đó vô cùng thủ đoạn, nó tự mình nhảy xuống hồ rồi kêu cứu, sau đó đổ cho tao. Tao đã nói lão Kiệt là một tên thiếu năng rồi mà, con mấm đó cũng chỉ tranh thủ được tình cảm của lão thôi. Mai tao nhất định sẽ cho người ném nó xuống biển làm mồi cho cá, rửa sạch oan uổng hôm nay. _ Bà Quyên ánh mắt ánh lên tia sát khí, tôi không muốn chứng kiến một Ngọc Quyên đáng sợ như vậy, liền khuyên can:

- Đừng manh động, chị có giết cô ta cũng chẳng đổi về vinh dự gì đâu. Tôi muốn để con mấm đó thua triệt để luôn. Tôi bức lắm rồi, mắt nó có tật hay sao mà cứ chốc chốc lại liếc sang ông Bảo, tôi mà không xử nó tôi cũng không yên lòng được. Bây giờ chị cứ tạm về trước đi, cục diện còn lại cứ để tôi xử lí... _ Tôi khuyên hết nước hết cái cuối cùng bà Quyên cũng chịu về nhà, còn cô Phương lấy lí do rơi xuống nước cảm lạnh để bám trụ ở Hàn Lâm Viên một ngày. Suốt thời gian đó chỉ có mình Kiệt ở lại chăm sóc, số còn lại đều trở về nhà hết.

Ánh Phương nghỉ ngơi ở trong phòng của tôi và Bảo đang ở, Kiệt thì vô cùng áy náy bởi đã chiếm mất gian phòng của chúng tôi, nhưng không sao, tôi vui lòng cho phép họ ở lại bởi tôi vẫn còn kế sách cần thực hiện cơ mà. Không phải cô thích người yêu tôi sao, để tôi cho cô đồ mất vì ghen tị nha! Tôi không phải là người thích khoe khoang trước mặt công chúng, nhưng nếu có người có ý định dòm ngó người yêu của tôi thì xác “cờ mờ mờ” định đi nhá, lãnh đủ luôn.

- Hai người tối nay nghỉ tạm ở đây cũng được, nếu thiếu gì thì cứ nhắn, chúng tôi sang phòng khác nghỉ tạm. _ Tôi thân mật ôm lấy tay Bảo, vui vẻ đề nghị. Hân cũng chiều xoa đầu tôi một cái, một cánh tay khác đã sớm vòng qua hông nhéo nhéo rồi.

- Anh em hai người tình cảm quá! Cảm ơn nha! _ Ánh Phương làm như không nhìn thấy hành động cưng chiều của Bảo, cười thật tươi nói.

- Ai nói chúng tôi là anh em? _ Tôi lên tiếng hỏi, ánh mắt khó hiểu bắn về phía Kiệt. Đương nhiên, đó chỉ là make color thôi chứ tôi thừa biết là trước đó Kiệt chưa từng nhắc gì về mối quan hệ của chúng tôi với cô Phương kia nhưng tôi không thèm nhắc đó chứ. Kiệt gãi đầu gãi tai tỏ vẻ bối rối, ngượng ngập giải thích- Bọn họ... cô ấy là vị hôn thê của bạn anh, bọn họ sắp cưới rồi.

Lúc này tôi thấy ánh mắt cô Phương kia khế cụp xuống, có vẻ thất vọng lắm đây. Nhưng tôi không có cái tính là xát muối vào vết thương của người ta, thông báo xong rồi thì tôi nghĩ mình nên cùng Bảo tìm một không gian riêng rồi “tâm sự thâm kín”. Tôi với Bảo kéo nhau sang phòng trống mà thường thường là để dành cho những thành viên mới ra đời, đây cũng là phòng của Thiên Vỹ nhưng hôm nay thằng bé được mẹ Nguyệt đưa đi chơi công viên rồi, mà có khi tối nay họ cũng không về nhà đâu.

Vừa vào phòng, tôi đã bị người yêu ôm riết lấy, thơm thơm hôn hôn một hồi mới thỏa mãn trào lên giường để nghỉ ngơi. Nằm trong lòng hân, tôi yên lặng chìm vào giấc ngủ. Sáng hôm sau, tiếng kêu o e của cu Vỹ đã đánh thức tôi dậy. Vừa mở mắt ra, tôi đã thấy thằng bé ngồi trên giường từ bao giờ, lăn qua lăn lại tự nghịch ngợm một mình, thỉnh thoảng cái tay mập mập lại cọ cọ lên chân tôi một cái. Tôi chẳng hiểu tại sao thằng bé lại ở trong này, có khi mẹ Nguyệt bận việc nên vứt cu nhóc trả cho tôi cũng nên.

Lúc này Bảo đã rời giường từ lâu, tôi biết dạo này hân khá là bận rộn, có khi đi từ sáng sớm đến tối mịt mới về. Tuy nhiên việc của hân tôi không tiện hỏi, trừ phi hân tự mình nói ra. Tôi không phải là người thích tọc mạch nhiều chuyện, tôi chỉ muốn đứng đằng sau cho hân động lực lớn nhất thôi. Tôi rời giường, bế cu Vỹ xuống nhà và chuẩn bị rời khỏi Hàn Lâm Viên. Hôm nay tôi quyết định sẽ đem theo cu Vỹ ra ngoài đổi gió một lát, cho nên dặn dò đi Huệ một lát nữa mẹ Nguyệt về thông báo với bà sau.

Tôi rời khỏi nhà mà đâu hay cô Phương kia vẫn còn lấy lí do hoảng sợ không dám về nên lì lợm ở lại. Thực ra hôm nay quyết định ra ngoài là vì tôi đã có được tin tức về bé Tú Tâm rồi, Thùy Dương vừa gửi địa chỉ cho tôi ngày hôm qua, hôm nay tôi đến để xác minh. Xe chạy chậm chậm vào trong một cô nhi viện, Hải nhanh chóng xuống xe và nói chuyện với viện trưởng, một lát nữa có một bé gái đáng người nhỏ nhắn, tóc buộc hai bên trông vô cùng dễ thương được đưa ra.

Tôi đeo kính râm lên, bế Thiên Vỹ ra ngoài, bước đến trước mặt đứa bé và viện trưởng, tôi ngay lập tức hỏi viện trưởng:

- Cô nhận con bé từ khoảng thời gian nào vậy?

- À, con bé được đưa đến đây khi mới có 18 tháng tuổi. Ở chỗ chúng tôi có tất cả các tư liệu về những bé được nhận ở đây, con bé được một người phụ nữ nghèo khổ đưa đến trước cửa cô nhi viện rồi làm thủ tục gửi vào. _ Tôi nghe vậy thoáng nhúm mày, đưa ra trước mặt người phụ nữ trung niên ấy một bức ảnh của cô Tú Tâm, hỏi- Có phải là người phụ nữ này không ạ?

Viện trưởng lập tức lắc đầu phủ nhận, tôi vẫn cố vớt vát một chút hi vọng, tiếp tục đặt câu hỏi:

- Cô cố nhớ lại họ cháu với, có phải cô nhớ nhầm không?

- Tôi tuyệt đối không nhớ nhầm đâu, bởi lúc ấy tôi chính tay nhận nuôi rồi kí thủ tục với người phụ nữ ấy mà. _ Viện trưởng khẳng định. Lúc này, bất chợt phía xa xa, ở khu vực góc khuất của cô nhi viện, một đám trẻ bầu vào vô cùng đông đúc thu hút sự chú ý của tôi. Tôi khẽ nhú mày, hất hàm ý bảo với Hải đi xem, viện trưởng cũng nói với một cô giáo ở ngay bên cạnh đi xử lí vụ việc, đồng thời giải thích với tôi- Cô thông cảm, lũ trẻ quá nghịch ngợm, lại làm phiền tới cô.

- Dạ không có gì đâu! _ Tôi khách sáo đáp.

Tư liệu khôi phục được trong USB mà cô Oanh để lại có manh mối để tìm được con gái của cô ấy, tôi đã nhờ rất nhiều mối quan hệ nhưng đến bây giờ mới có chút manh mối. Trong tư liệu có nhắc bé Tú Tâm có một vết trâm to ở đùi, tuy nhiên khi tôi cúi xuống kiểm tra cô bé kia thì phát hiện rằng không có. Tôi biết lần này đi cũng không ôm quá nhiều hi vọng, cho nên ngay khi phát hiện là nhầm người, tôi liền lập tức rời đi.

- Còn một vài đối tượng nữa, cô có muốn đi xem hết không? _ Hải vừa lái xe vừa hỏi ý kiến của tôi. Tôi khẽ “ừ” một tiếng, sau đó ôm cu Vỹ trong lòng, nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên “Kít”, tiếng thắng xe gấp vang lên chói tai khiến cu Vỹ giật mình khóc ré lên. Tôi vừa nựng nó vừa nhú mày, còn Hải thì đã sớm xuống xe, chạy ra đằng trước xem xét. Ngay sau đó, tôi thấy hần đỡ dưới đất lên một đứa bé gái cả người nhếch nhác và bẩn thỉu đến nỗi không nhìn rõ khuôn mặt nữa, tóc tai thì bù xù, trông nhem nhuốc kinh khủng. Tôi không tiện xuất đầu lộ diện bởi tôi lo dư đảng của mụ Nga vẫn còn chưa bị bắt hết đang lên kế hoạch hại tôi. Đường nhiên tôi thì chẳng sợ gì sắt, chỉ lo cho cu Vỹ cũng vì thế mà bị liên lụy thôi.

Cũng chẳng biết ở đâu xuất hiện thêm mấy ông bảo vệ người một mẫu và thô kệch chạy tới và con bé kia thì sợ hãi núp ở sau lưng Hải. Tôi thấy tình hình có vẻ không khả quan lắm khi qua một lúc lâu mà Hải vẫn chưa xử lí xong việc nên đành bước xuống, đi về phía đám người, lạnh lùng hỏi:

- Có chuyện gì mà ồn ào vậy?

- Xin lỗi cô, đứa bé này trốn ra từ trong trại trẻ mồ côi, chúng tôi có nhiệm vụ đưa nó về.

- Cháu không về! _ Con bé ló đầu ra, quả quyết đáp.

- Con bé nghịch ngợm này, viện trưởng đã đối tốt với em như vậy, có gì mà phải trốn chứ?

- Tuyệt đối không muốn về đó! _ Con bé giọng chắc nịch khẳng định. Tôi nhú mày, đưa cu Vỹ cho Hải bế, còn mình thì ngồi xổm xuống, giữ lấy vai con bé, ôn tồn hỏi:

- Sao em lại không muốn về? Ở trong đó có gì không tốt ư?

- Cháu chỉ có một mình, cháu rất buồn, các bạn thường xuyên bắt nạt cháu... _ Con bé thật thà kể rất nhiều chuyện khiến tôi kinh ngạc vô cùng.

Không ngờ trong viện mồ côi mà cũng có những bất cập như vậy. Kể ra những điều đó cũng là khó tránh, bởi hơn hết, những người quản lí trẻ và viện trưởng còn phải trông chừng hơn trăm đứa, không thể để mắt đến hết tất cả trẻ em được. Bọn trẻ đang tuổi ăn tuổi lớn ranh ma thế nào tôi đều hiểu rõ, cho nên cũng không thể trách trại trẻ mồ côi làm việc không công tâm được. Bọn họ đã cung cấp một nơi ở và nuôi dưỡng, tạo điều kiện cho lũ trẻ đã là một việc làm rất nhân đạo rồi. Sau khi làm rõ nguyên nhân, tôi liền nói với mấy người bảo vệ:

- Các anh nói với viện trưởng một tiếng, giúp tôi thu xếp một phòng riêng cho đứa bé này, mấy hôm nữa sẽ có người đến làm thủ tục nhận nuôi.

Không phải tôi tùy tiện nhận nuôi đâu, mà là tôi phát hiện ra con bé chính là đứa trẻ mà tôi muốn tìm – Tú Tâm. Nguyên nhân vì sao tôi biết ư, bởi vì tôi đã nhìn thấy chiếc vòng giống hệt với chiếc vòng Thiên Vỹ đeo trên cổ. Cô Tú Oanh nói chiếc vòng đó là vật gia truyền do ông nội cô tặng cho bà nội của cô, sau đó truyền lại đến đời sau, là vật cô nên rất hiếm. Tôi cũng không rõ vì sao chiếc vòng đó lại được con bé giữ đến bây giờ, tôi chỉ biết trong lúc hờ hênh con bé đã để lộ chiếc vòng.

Bởi vì phát hiện ra chiếc vòng, cho nên tôi cũng kiểm tra và tìm thấy vết bớt trên đùi con bé, chỉ còn bước cho người đi xét nghiệm ADN là có thể xác định rồi. Chỉ tiếc việc này hơi bất tiện bởi không có mẫu gen thôi. Nhưng qua những đặc điểm kia là có thể xác định đến 80% rồi. Tôi khuyên nhủ con bé ngoan ngoãn trở lại viện mồ côi chờ tôi đến đón, nói bả bộp mép con bé mới ngoan ngoãn theo họ trở về, cũng không biết do con bé quá ranh ma hay quá đề phòng nữa.

Tôi để Hải điều vài người đi bảo vệ con bé, tránh để lộ tin tức bởi đối với những người trong giới hắc đạo như chúng tôi, mỗi bước đi đều phải tính toán kĩ càng, nếu không sai một li sẽ đi xa cả nghìn dặm. Để bảo đảm an toàn cho con bé vẫn nên đề phòng thì hơn. Vì tìm được người cần tìm nên tâm trạng tôi khá là vui vẻ, vừa trở về nhà tôi đã thấy cảnh chó gà không yên và tình cảnh hỗn loạn ở bên trong. Khẽ nhú mày bước vào, tôi thấy chị Hoa cứ thập thò ở ngoài cửa, bèn hỏi:

- Chị Hoa à, trong nhà có chuyện gì hay sao?

- Cô Thanh, cô vào mà xem, cô đã dẫn sói vào nhà đấy. Còn không mau là cậu Bảo bị con sói nó ăn tươi nuốt sống như chơi. _ Cái giọng lạnh lạnh của chị Hoa lúc này oang oang lên chẳng khác nào cái loa thùng đánh bùm bụp vào tai tôi.

Tôi đã đứng cách xa tận vài mét mà vẫn còn cảm thấy điếc lỗ nhĩ. Chờ chị Hoa báo cáo tình hình bên trong, chắc chắn bên trong an toàn, tôi mới sải bước tiến vào, Hải theo sát ngay sau tôi để đề phòng bên trong có đồ vật gì đó bất chợt bay vèo vào cái và rơi thẳng vào đầu tôi. Vừa vào trong, tôi đã thấy cô Phương kia khẽ nghiêng người muốn đổ rạp vào người ông Bảo đang định lên cầu thang.

Vì mãi nhìn nên tôi vấp luôn vào bậc cầu thang, chỉ kịp kêu “tối” một cái, còn tưởng mình sắp được “hôn” đất mẹ thân thương, tiện thể kiểm được mấy con “ếch” bự chà bá rồi chứ. Thật không ngờ, ngay khi mặt tôi cách đất mẹ năm xăng – ti – mét, cả người tôi lại được đỡ lên, văng vào lọt trong vòng tay của ai đấy, còn phía xa xa vang lên tiếng gào thảm thiết. Chị Hoa mắt tròn mắt dẹt chạy vào, nhìn thấy tình cảnh “thảm thương” trong phòng thì hú lên một tiếng rồi nhảy múa tung bùng khiến Hải hoảng sợ vội ôm Thiên Vỹ chuẩn mắt.

Tôi nhìn về hướng cầu thang, thấy cô Phương vì quá ớn ọ mà bị “sấp mặt lợn”, cả người như con cá giấy đành đập dưới đất trông thật tếu. Bảo cũng nhìn thấy điều đó, cụng đầu vào mặt tôi, nũng nịu:

- Vì em mà tôi phải chịu đựng cô ta cả sáng nay đây, bắt đền em!

- Em thương, lát nữa thưởng anh sau! _Tôi vỗ vỗ mặt hấn, tự hào khen. Tại sao tôi lại khen ư, tôi khen hấn vì thái độ khi đứng trước gái không bị lung lay ấy mà. Cứ nhìn hậu quả được rút ra từ cô Phương kia mà xem, thảm thương đến mức nào.

Sau đó, tôi vẫn giữ nguyên tình trạng ở lì trong lòng Bảo, sai bước đến trước mặt cô Phương với gương mặt căm phẫn đến méo mó nhưng vẫn cố tỏ ra yếu ớt kia, đưa tay ra, cảm thán:

- Ai ui, chị có sao không? Chết thật, nền nhà sáng nay em mới dặn người giúp việc lau lại, không nghĩ chị còn ở lại, thế mà khiến chị bị ngã rồi. _Tôi nói rất lịch sự đầy chữ nhĩ, nhưng tại sao gương mặt cô Phương kia lại vằn vẹo khó coi đến thế kia. Ánh Phương từ chối ý tốt đỡ lên của tôi, cố tình làm ra vẻ mạnh mẽ lắm, chống người đứng dậy. Nhưng có vẻ do ngã một cú khá mạnh nên khi cô ta đứng lên cả người cứ uồn a uồn ẹo đến ngửa mặt.

Không nói hai lời, tôi lập tức rút điện thoại ra, nhấn số của Kiệt, lạnh lùng nói:

- Anh còn không mau sang đón vị hôn thê của anh về cẩn thận tôi cho người tìm chết cô ta. Yên tâm, tôi không nói thừa đâu! _Tại sao tôi càng nhìn lại càng không ưa cái bản mặt của cô Phương kia nhỉ? Hay là tại tôi bị lây virus của bà Quyên rồi.

Cô Phương nghe thế mắt trừng thật lớn, có vẻ vẫn không thể tin nổi ngữ khí ấy, lời nói ấy lại được thốt ra khỏi miệng tôi. Tôi khẽ nhếch mép, lãnh đạm:

- Tôi chỉ là muốn xem tâm ý của chị đối với Kiệt thế nào thôi. Tốt rồi, xem ra chị cũng chẳng vui vẻ gì với việc lấy anh ta nhỉ?

- Tôi...tôi rất thích anh ấy. _Ánh Phương cắn răng rít lên, gương mặt càng vằn vẹo dữ dội.

- Thích? Chị thích gì ở anh ta? Tiền? Địa vị? Gương mặt? Hay thực chất chị chỉ là muốn lợi dụng anh ta? _Tôi dùng ngữ khí sắc bén nhất để đả kích cô nàng, bởi tôi rất rõ ràng, cô nàng này không phải người tốt lành gì. Kiệt mà ở cạnh cô ta chỉ có chịu thiệt.

Đương nhiên, tôi thì chẳng có tí hứng thú gì với cái “khúc gỗ” ngốc nghếch đó, có chăng chỉ là sự thương cảm vì hấn là bạn của Bảo mà thôi, tôi không muốn sau đó Bảo cũng bị kéo vào rắc rối. Thêm một lí do nữa, cô ta lại dám có ý định dòm ngó người đàn ông của tôi, vì thế, tôi chẳng có cái cớ gì phải để yên chuyện này cả, tôi đâu có phải con người cơ chứ. Lại không nói, bà Quyên cũng đã ngó lơ, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn được đâu.

- Cô...cô đừng có vu khống!

- Có vu khống hay không trong lòng chị hiểu rất rõ mà. Công ty Luru Nam hiện đang gặp khó khăn về tài chính và cần được giúp đỡ, cho nên vì muốn cứu vớt công ty, ba chị không phải đã ép buộc chị đó chứ? Vì thế chị dùng Kiệt để trì hoãn, muốn mượn tay anh ta kiếm chút tiền về cho công ty, đúng không? Nhưng chị lợi dụng sai người rồi, tên Kiệt đàn độn vô vị đó chẳng giúp gì được cho cái công ty sắp phá sản đó của ba chị đâu. Anh ta vốn chẳng liên quan gì trong việc này, hà cớ phải bám vào một cái cọc gỗ đã không có giá trị? _Tôi rất bình tĩnh nói ra tất cả những thông tin mà tôi có được trong tư liệu về Ánh Phương.

Ánh Phương có lẽ bị chọc trúng huyết, cho nên chột dạ liền hét lên đầy mạnh mẽ:

- Mà từ đâu có được thông tin đó? Làm sao mà dám xác định nó chính xác 100%?

- Không chính xác? Sao chị phải kích động vậy? Nếu tôi không điều tra xong, tôi cần phải vu khống chị sao? Làm việc này có ích gì với tôi ư? Làm ơn đi, chị kích động như vậy, tôi chẳng cần xác nhận ai cũng biết là chị có tật rồi.

- Ánh Phương! Em thật sự là con người như thế, uống công anh đã đối xử tốt với em như vậy. _Kiệt không biết đã đứng sau lưng từ lúc nào, hấn nhìn Phương bằng ánh mắt ngập tràn tức giận và thất vọng, ngay sau đó ngay lập tức quay lưng, thẳng bước mà đi.

- Kiệt, anh đừng đi, nghe em giải thích đã! _Cô Phương kia bị thương gào lên một tiếng, lập tức đuổi theo Kiệt, trả lại cho chúng tôi không gian yên bình. Tôi nhìn theo bọn họ mà thở dài, Kiệt, lần này tốt nhất anh nên sáng mắt ra, đừng để lặp lại tình huống như thế nữa. Ngay sau đó, tôi lại rút điện thoại, gọi điện cho bà Quyên, ngắn gọn thông báo- Tôi giúp chị xử lí xong việc rồi, việc còn lại được hay không dựa cả vào chị.

- Hà có em phải làm vậy, cậu ta vẫn luôn đau khổ! _Tôi hiểu ý Bảo, hấn chắc hấn rất mong Kiệt có thể hạnh phúc bởi từ trước tới nay, hấn luôn là kẻ phải chạy theo Quyên, luôn là người chịu tổn thương, hiềm hoi mới có lúc hấn chịu để ý tới một cô gái. Tôi không cho là đúng, liền phản bác:

- Trước nay luôn đau khổ, vậy tại sao lại không thể chịu thêm một lần đau khổ nữa? Anh nghĩ mà xem, cô ta vốn chẳng phải người tốt lành, sớm muộn gì hấn cũng phải chịu tổn thương. Đau dài chi bằng đau ngắn, đau trước để rút được kinh nghiệm, không dẫm lên vết xe đổ nữa, đó là điều tốt!

- Bà xã, em luôn đúng! _Bảo thở dài, ti cầm vào hông vai tôi, làm nũng. Thế nhưng tôi vẫn chưa có quên việc Ánh Phương đã ở trong nhà suốt một buổi

sáng. Mà cô ta có hành động gì quá phận hay không cũng rất khó nói, bèn lập tức tra hỏi:

- Anh nói em nghe, cái cô Phương kia sáng nay đã làm những gì?

- Em ghen đấy à? _Bảo nghe đến vấn đề này, sự nhạy cảm đột ngột tăng vọt, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn tôi. Tôi lườm hần:

- Sao, em không có quyền ghen à? Em ghen đấy, em không vui đâu! Anh làm gì đỡ em vui đi. _Tôi sáng khoái thừa nhận, cũng chưa bao giờ cảm thấy thừa nhận bản thân ghen là một chuyện mất mặt. Ai ngờ đâu tôi vừa dứt lời, môi lập tức bị chặn lại, điên cuồng chiếm lấy. Đầu óc tôi quay cuồng, đến khi định thần lại được thì phát hiện trong nhà đã có thêm vài người. Mẹ Nguyệt khi nhìn thấy ánh mắt của tôi thì liền ho khan, không có cốt khí nói- Là ba con gọi mẹ về, mẹ cũng không muốn làm phiền hai đứa.

Tôi ngại ngùng liếc nhìn ba, còn ba thì để lại cho tôi ánh mắt thâm sâu khó dò rồi ôm eo bà xã mình kéo lên phòng. Tôi khó hiểu liếc nhìn Bảo, hần chỉ xoa đầu tôi an ủi:

- Không sao, bọn họ không để ý đâu. Bà xã, hôm nay em đi đâu vậy? _Nghe Bảo nhắc đến tôi mới chợt nhớ ra chuyện vui ngày hôm nay, lập tức đem từ A đến Z không thiếu một chi tiết nào kể lại, còn tỏ ý muốn nhờ hần tìm hộ một người có thể nhận nuôi trẻ mồ côi. Hần ngất mũi tôi, nói:

- Em thỏa mãn rồi nhá, không còn cảm giác nợ nần gì cái nhà kia nữa, bây giờ nên để tinh lực cho mình anh mới phải. _Nói rồi hần ngay lập tức bế bổng tôi lên, đem lên phòng.

- -----Hết chương 17-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tìm được Tú Tâm

Buổi tối hôm ấy, tôi nhận được điện thoại của ba mẹ, trong lòng vui mừng khôn xiết. Nói gì thì nói, họ vẫn là ba mẹ của tôi, họ đi lâu như thế, nói không nhớ thì quả thật chính là nói dối. Tôi bây giờ thực sự rất rất muốn ôm chặt lấy họ để được tha hồ làm nũng, đòi cưng nựng như lúc còn nhỏ. Con người mà, dù lớn thế nào thì trong lòng cũng sẽ để giành ra một vị trí riêng biệt cho gia đình của mình. Cho nên, ngay khi nghe tiếng mẹ từ đầu dây bên kia, tôi đã không nhịn được mà nước mắt:

- Mẹ ạ! _Môi tôi run run không thốt lên lời, xét thấy mình cũng chẳng còn trẻ con nữa, ấy thế mà lại dễ dàng mít ướt như thế cũng buồn cười thật. Tôi lấy tay gạt nước mắt nơi hốc mắt, cổ nuốt cục nghẹn vào trong lòng, tỏ ra thoải mái nhất để mẹ không nhận ra tôi khóc, tôi không muốn bà lo lắng cho tôi.

- Cuộc sống bên ấy thế nào? Vẫn ổn chứ, có gì ảm ức cứ kể với mẹ. _Giọng mẹ tôi dịu dàng đến bất ngờ. Ngay giây phút ấy, tôi đã không thể kìm được nước mắt mà nước nứa. Nghe lời nói của mẹ, tôi bỗng nhiên bật cười trong tiếng khóc, trêu- Đầu dây bên kia có phải mẹ của con không vậy? Cô ơi, cô bảo mẹ cháu nghe điện thoại đi ạ.

- Cái con này, chỉ được thế là giỏi! _Mẹ trách móc, sau đó vẫn ân cần quan tâm- Bên đó có gì thiếu thốn cứ gọi điện cho mẹ để mẹ gửi sang, mà mẹ nghĩ chắc con ở nhà người ta cũng không thiếu thốn gì đâu, ngày trước khó khăn là thế, từng cái váy đều là cô Nguyệt tặng cho con cơ mà. Đạo này bố mẹ hơi bận nên không có nhiều thời gian gọi cho con, con cũng phải ráng mà học hành cho đàng hoàng. Lớp 12 rồi, sắp tốt nghiệp rồi đấy, quyết định gì cho tương lai chưa?

- Con cũng chưa biết nên học ngành gì nữa, nhưng trước mắt vẫn phải ôn thi qua tốt nghiệp đã.

- Tương lai của con mẹ để con tự quyết định, cho nên suy nghĩ kĩ càng vào, cái gì tốt cho mình thì mình chọn. _Mẹ tôi khuyên răn.

- Hiếm khi con thấy mẹ dễ tính như vậy đấy, trước đây kể mẹ cũng dễ tính như này thì có phải tốt hơn không? _Tôi lại đùa.

- Con nỡm này! Cậu Bảo đâu, hai đứa tính thế nào rồi? _Mẹ tôi ngay lập tức chuyển chủ đề.

Đúng lúc này, Bảo bước ra từ phòng tắm, nửa người trên để trần, nửa người dưới quấn một cái khăn tắm, mái tóc thì ướt nhẹp bước về phía tôi. Vì nghe điện thoại nên tôi không để ý kĩ hần, chỉ liếc qua lấy lệ. Hần dường như rất không vui vì thái độ của tôi, ngay lập tức nhào đến “mồ” một cái vào mồm tôi khiến tôi giật mình nhảy dựng. Âm thanh của tôi qua máy nghe có lẽ rất ảm muội bởi ngay sau đó tôi nghe tiếng mẹ khúc khích:

- Hai đứa tiến triển nhanh như vậy sao? _Tôi đẩy Bảo ra, lườm hần, nhưng vẫn mờ lo ngoài.

- Mẹ, mẹ lại nghĩ bậy gì thế? Bọn con chỉ đùa một chút thôi mà.

- Được rồi, nói vào chủ đề chính, hai đứa tính thế nào? _Mẹ tôi bắt chợt nghiêm giọng. Tôi đưa điện thoại cho hần bảo hần nghe máy, tôi muốn nghe ý kiến của hần, tùy hần quyết định. Hần cầm máy lên, không kiên trì gọi một tiếng “mẹ” ngọt son sớt:

- Mẹ ạ, bà xã con vừa có nói xấu con không vậy?

- Nói xấu thì không có! Con với nó hai đứa bàn bạc chuyện tương lai thế nào rồi?

- Dạ, bọn con lấy nhau là chuyện chắc chắn rồi ạ, chỉ là sớm hay muộn thôi. Sắp tới có dịp ba mẹ về nước đi để còn bàn bạc chuyện cưới xin, chờ Thanh lấy giấy tốt nghiệp xong con muốn tổ chức đám cưới ạ. _Bao nói rất cụ thể kế hoạch tương lai, còn tôi ở bên cạnh thì tròn trắng mắt. Làm gì mà vợ vàng thế chứ, tôi cũng có đồng ý cái kế hoạch này đâu.

- Vợ vàng thế sao? Được rồi, cuối tháng bố mẹ về. Trước đó con chăm sóc cho em giúp mẹ nhé, nó buồn thì dạy dỗ mạnh tay vào. _Mẹ dặn dò, tôi không cam lòng, ngay lập tức ở bên gào vào trong điện thoại- Mẹ nổi giận cho giặc, rốt cuộc mẹ là mẹ của ai vậy?

Tuy nhiên, mẹ không đáp lại tôi vì mẹ đang bận cùng với tên “con ghê” kia buồn bán quên trời đất rồi. Tôi cảm thấy tủi thân vô cùng, ức chế đập đập Bao mấy phát, ngược lại bị hấn lùi thẳng vào trong lòng. Ở trong lòng hấn, tôi cảm thấy khá là ngọt ngào vì cái “body” nóng bỏng kia cứ thế rơi thẳng vào mắt tôi. Cử thể này chỉ sợ đau mắt hột mắt. Người gì đâu mà đáng đẹp thế không biết, làn da màu bánh mật khỏe mạnh, sáu múi cơ bụng cứ săn chắc lại, vai dài ngực rộng, mới có hai mươi mà đẹp trai như vậy, bao sao cái cô Phương kia lại cứ thích nhắm nhe đòi cướp chứ.

Nghĩ như vậy mà tôi tức, chả hiểu nghĩ gì mà “khộp” một cái vào vai hấn. Cứ nghĩ bụng hấn sẽ vì đau mà thét lên, không ngờ hấn chẳng những không kêu mà trên mặt còn tràn ngập ý cười. Tôi tức quá cắn mạnh hơn, mạnh đến nỗi tôi còn nếm được cái thứ gì đó mặn mặn tanh tanh chảy vào miệng. Lúc này, hoảng quá, tôi vội buông hấn ra, thấy trên vai hấn đã bị tôi cắn rí máu rồi. Tôi hoảng hốt bỏ ra, lấy bông nhanh chóng xử lí qua vết thương, đến lúc xong xuôi thì tôi thấy hấn cũng tắt điện thoại rồi.

- Cái đồ ngốc nhà anh, kêu lên một tiếng có phải em đã nhả ra rồi không? _Tôi trách móc. Hấn không nói gì, chỉ khẽ nhếch môi, kéo tôi vào lòng. Tôi chun mũi, chui tọt ra, mắng xa xả vào cái bản mặt đáng ghét đó- Anh nói gì đi chứ, cứ cười bí hiểm như thế là ý gì?

- Không phải em thích cắn sao, anh để em cắn, em còn thắc mắc gì nữa?

- Nhưng em không muốn cắn anh chảy máu như thế? _Tôi cụp mắt, buồn buồn nói. Hấn nghe vậy chỉ khẽ xoa đầu tôi, rồi lại kéo tôi vào lòng thêm lần nữa, giải thích- Nhận được ấn kí của bà xã là vinh dự của anh, anh không nỡ để em buông ra. Cứ coi cái vết răng đó là kí hiệu đánh dấu chủ quyền của em đi, anh không ngại!

Nghe hấn nói như thế, lòng tôi như được tưới đầy bởi mật ngọt, tựa vào lồng ngực hấn, tôi thờ dãi:

- Anh cứ chiều em như vậy có khi sẽ chiều hư em mất.

- Chiều hư em là vinh dự của anh.

Chưa bao giờ tôi lại nghĩ có ngày mình sẽ bị cái tên đáng ghét nào đó nhấn chìm trong hũ mật. Nhưng có làm sao mà tôi lại chẳng muốn thoát ra khỏi hũ mật này một chút nào. Ngày hôm sau, tôi lại tiếp tục đến viện nỏ coi để giải quyết cho xong chuyện của Tú Tâm. Người nhận nuôi đã liên lạc được rồi nhưng người ta đang ở nước ngoài phải chờ thêm mấy ngày mới có thể về kịp để làm thủ tục. Cho nên trước hết tôi đến để thông báo, thứ hai tôi muốn nói với con bé về chuyện...của cô Tú Oanh, cũng đem Thiên Vỹ đến cho chị em trùng phùng.

Tôi bế Thiên Vỹ trong tay, bước đến chào hỏi viện trưởng và các giáo viên một lượt rồi được bọn họ dẫn lên phòng của Tú Tâm. Bước vào căn phòng nhỏ bé được trang trí theo kiểu công chúa và có phong cách dễ thương, tôi liếc một cái liền nhận ra bóng dáng nhỏ bé đang ngồi trên giường, mặt cúi gằm, cũng chẳng biết đang nhìn gì dưới đất mà chăm chú đến thế. Khi chúng tôi vào phòng, dù gây ra tiếng động lớn như thế nhưng cũng chẳng cách nào đá động đến bé con đang ngồi phía xa.

Lần thứ hai gặp mặt, Tú Tâm trông rõ ràng đã chín chu hơn lần trước rất nhiều, trên người mặc một bộ váy màu hường phấn, tóc buộc gọn gàng để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn phính tròn. Trong tay con bé có ôm theo một con gấu màu nâu, khuôn mặt ngây thơ vẫn chăm chú nhìn mặt đất. Tôi quay ra gật đầu với Hải, Hải lập tức hiểu ý, liền dẫn theo viện trưởng cùng các cô giáo ra khỏi phòng. Lúc này trong phòng chỉ còn lại tôi và Tú Tâm, tôi lập tức lên tiếng:

- Em không vui sao? _Con bé nghe thấy tiếng nói của tôi mới ngẩng đầu lên, trong con mắt lấp lánh ngập tràn sự vui mừng, nhưng lại bình tĩnh không làm ra bất kì hành động quá khích vào. Một lát sau mới ngập ngừng nói- Cháu...vẫn luôn chờ cô!

Tôi nghe thế cũng không lấy gì làm lạ, bế cu Vỹ về phía Tú Tâm, rồi ngồi xuống cạnh con bé, vui mừng thông báo:

- Chị đã tìm được người nhận nuôi em rồi! _Tôi cứ nghĩ con bé sẽ rất vui mừng khi nghe tin này. Nhưng khi nghe tôi thông báo tin đó, biểu cảm đầu tiên của con bé lại là kinh ngạc, sau đó dần âm ỉm xuống. Tú Tâm cụp mắt, không chút che giấu sự thất vọng trong lòng- Cháu cứ nghĩ cô sẽ nhận nuôi cháu.

- Hả? _Tôi ngẩn ra, không nghĩ con bé lại mong chờ được tôi nhận nuôi.

- Em có biết chị là người thế nào không mà đã muốn chị nhận nuôi? _Tôi nghi vấn.

- Ất hẳn không phải người xấu.

- Em mới chỉ là một con nhóc, đừng có nhận định chắc nịch như vậy.

- Cháu mười hai tuổi rồi, không phải con nhóc, cho nên cháu đủ nhận thức để biết mọi thứ. Ngay cả việc tìm người nhận nuôi cô cũng đã làm rồi, điều đó

cho thấy cô là một người giữ lời, cho nên không phải là người xấu. Tôi nghe con bé nói rõ ràng rành mạch như thế, đầu tiên là ngờ ngác, có chút không thích ứng nổi với cái đáng về bà cụ non này, sau đó chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài:

- Xã hội này người xấu người tốt khó phân biệt lắm, đừng dựa vào trực giác của mình. Tôi xoa đầu Tú Tâm, dạy bảo. Lấy kinh nghiệm đối đầu với nguy hiểm, lăn lộn ở cái giới hắc đạo suốt gần ba năm qua, tôi chắc chắn rằng lòng người chẳng trong sáng như cái vẻ ngoài đẹp mã của một số người.

- Nếu không muốn cháu bị lừa, cô nhận nuôi cháu đi. Cháu không biết vì cái gì mà cô đối xử tốt với cháu như vậy, nhưng trực giác mách bảo cháu rằng cháu phải tin tưởng cô. Cháu quyết định sẽ nghe theo trực giác mách bảo. Trong đôi mắt ngây thơ kia sáng ngời sự kiên định lẫn lòng tin mãnh liệt làm tôi mấy lần muốn lên tiếng từ chối liền thôi. Tôi không nỡ đánh mất đi niềm tin trong đôi mắt ấy. Cuối cùng, tôi đành giải thích:

- Quả thật chị biết mẹ ruột của em, chính bà ấy bảo chị tìm em. Em có giữ một chiếc vòng đeo cổ như chiếc vòng này không? (Lấy ra chiếc vòng của Thiên Vỹ). Tức thì con bé liền lôi trong cổ ra một chiếc vòng tương tự, đáp- Vì bảo vệ nó, cháu đã rất nhiều lần phải chịu đựng sự cướp giật của lũ trẻ kia. Cháu đã chờ ngày này lâu rồi, vậy cô nói đi, có phải người nhận nuôi kia... là mẹ của cháu?

Nghe con bé hỏi, tôi không đành lòng nói ra sự thật, chỉ đành thờ dài, giới thiệu với Tú Tâm về Thiên Vỹ:

- Mau, lại đây làm quen với em ruột của em đi. Mẹ em tận tay giao thằng bé cho chị, em trai em tên Thiên Vỹ, vừa ra đời vào năm ngoái, năm nay tròn một tuổi. Thiên Vỹ nghe tôi giới thiệu mặc dù không hiểu gì nhưng xem chừng có vẻ rất thích thú, tay chân cứ hươ múa liên tục trông đáng yêu vô cùng. Đường như có một sợi dây vô hình nào đó đã kết nối và xóa đi khoảng cách giữa hai chị em Tú Tâm, có lẽ là sợi dây của tình máu mủ chẳng?

Tú Tâm mặt mày rạng rỡ, đưa tay ra đón lấy Thiên Vỹ vào lòng, hít thơm rồi hôn, liên tục nói chuyện với thằng bé mặc dù chẳng nghe được lời đáp lại. Nhìn hai đứa trẻ trước mặt, tôi bỗng cảm thấy ấm lòng vô cùng. Tình máu mủ quả nhiên thiêng liêng đến vậy, không cần bất cứ điều gì chứng minh, cứ thế mà gắn gũi với nhau. Đang chơi vui vẻ với Thiên Vỹ, bất chợt Tú Tâm ngẩng đầu lên, ánh mắt chân thành tha thiết:

- Có lẽ đây là một yêu cầu quá đáng, nhưng... cô có thể nào nhận nuôi cả cháu không? Cháu cam đoan sẽ ngoan ngoãn nghe lời, sẽ không làm phiền lòng cô đâu. Tôi nghẹn lời trên trời cả nửa ngày cũng không thốt lên nổi một lời từ chối, bởi bây giờ tôi đang phải từ chối một đứa trẻ. Lòng tôi trầm xuống, âm thầm quyết tâm, tôi nhất định sẽ... quay về hỏi gia đình của Bảo trước đã, bởi nhận nuôi một đứa bé cần rất nhiều tâm sức, mà không chỉ một mình tôi có thể đảm bảo được sẽ cho đứa trẻ đó một tương lai sáng lạn.

Cuộc gặp mặt ngắn ngủi, rồi cuối cùng cũng đến lúc tôi phải rời đi, Tú Tâm lưu luyến không rời, đôi mắt trẻ thơ buồn bã theo dõi chiếc xe chúng tôi rời đi, ánh mắt khóa chặt vào cái cục tròn tròn cuộn thành một đống trên tay tôi – Thiên Vỹ, khoe mắt uơn ướt. Chẳng biết tại sao tâm tôi lúc này lại trùng xuống, âm thầm mặc niệm với cô Tú Oanh trên trời, mong cô có thể chiếu cố cho Tú Tâm một chút. Thấy đáng về của tôi, Hải đang lái xe bất chợt lên tiếng:

- Cô không cần phải gồng mình lên gánh nhiều trách nhiệm như thế.

- Anh nói thế là sai rồi, ông ngoại tôi vẫn luôn kì vọng vào tôi, tôi làm sao có thể để cho ông thất vọng được chứ. Tôi khẳng khái nói. Hải nghe tôi nói vậy, cũng không thể phản bác được gì, một đường đưa thẳng tôi về nhà họ Vũ.

Đến nơi, tôi giao luôn Thiên Vỹ cho Hải để hẳn chăm sóc. Bây giờ Hải đang sống trong Hàn Lâm Viên với tư cách là một “vú em” kiêm tài xế riêng và cũng kiêm luôn cả chức vệ sĩ của tôi. Nguyên nhân tại sao tôi lại giao Thiên Vỹ cho Hải ư, bởi vì hẳn quá cứng nhắc, cuộc sống khô khan và vô vị vô cùng, lúc nào đi với tôi cũng y như một khúc gỗ, chả làm ăn được gì. Vì muốn giúp cho tinh thần của vệ sĩ được phong phú, cho nên tôi mới cho hẳn học cách chăm sóc trẻ con. Lại không nói bây giờ tôi đang vào thời kì cao điểm của cuộc chạy đua với kì thi tốt nghiệp cấp ba, không thể chểnh mảng học hành được.

Vừa mở cửa Hàn Lâm Viên, thấy hai đồng chí Nguyệt và Kỳ đang thủ thi ân cần với nhau ở ngay trong phòng khách đến nhức cả mắt. Tôi là một người ăn nhờ ở đậu thì không dám có ý kiến ý cò gì rồi, chỉ là hai vị lão nhân gia cũng quá vô tâm đi, không khiến người khác đỏ mặt gan tị là không được. Thấy tôi, hai người lúc trước còn đang mặn nồng ngọt nhạt với nhau giờ đã hướng đến tôi vẫy vẫy tay. Mẹ Nguyệt cười đến rạng rỡ, miệng không khép vào được, ngồi cạnh ba Kỳ với gương mặt lạnh lùng nghìn năm chẳng thay đổi thì đúng là khác nhau một trời một vực. Tôi ngờ ngác tiến đến ngồi cùng các vị bô lão, trong lòng thấp thỏm không thôi, vội hỏi:

- Mẹ...sao hôm nay hai người...ở nhà ạ?

- Anh thấy chưa, suốt ngày rủ rê lôi kéo, để hôm nay mới ở nhà có một ngày mà con nó đã thắc mắc đây này. Già đầu rồi còn không đứng đắn..._Mẹ Nguyệt nghe tôi hỏi thì quay sang ba Kỳ, quắc mắt lầu bầu.

Tuy nhiên những lời nói từ miệng của mẹ thật khiến người ta có suy nghĩ lệch lạc mà. Ba Kỳ trông thế mà hiền như đất, cũng chả nói năng gì sất, cứ chăm chăm nhìn vào mẹ Nguyệt, sóng tình vẫn vương khiến tôi nhìn mà nổi hết cả da gà, hận tại sao bản thân không phải người vô hình. Mẹ Nguyệt có lẽ bị nhìn đến phát ngượng, cho nên ngay lập tức quay sang tôi, hớn hờ:

- Mẹ con đã thông báo cho ba mẹ biết rồi, có lẽ tháng sau có thể về đây một chuyến, chúng ta sẽ bàn bạc chuyện đám cưới của hai đứa. Dẫu biết trước kế hoạch của mấy vị đồng chí này nhưng khi nghe nhắc đến tôi vẫn không tránh khỏi giật mình. Nhanh thật đấy, thoáng cái mà cũng đã đến cái ngày đó rồi. Bởi vì đã biết nên tôi cũng không kinh ngạc quá lâu liền hỏi:

- Vậy việc bây giờ chúng ta cần làm là gì ạ? Tôi vào thẳng vấn đề luôn. Nếu tôi đoán không lầm thì bà mẹ chắc đang tính đến chuyện của lễ ăn hỏi cùng với lễ cưới đây. Quả nhiên tôi đoán chẳng lệch đi đâu li nào. Mẹ Nguyệt hồ hồ tưởng tượng, chắc nịch nói:

- Mọi hôn nhân này chắc chắn là thành rồi, vậy từ bây giờ cho đến lúc đấy, hai đứa chuẩn bị chụp ảnh cưới rồi đi chọn váy chọn nhẫn đi, còn tiệc tùng để

ba mẹ lo.

- Nhanh thế ă! _Tôi tròn tròn mắt. Mẹ Nguyệt nghe tôi hỏi liền liếc tôi:

- Không nhanh đến lúc đấy rồi vắt chân lên cổ không kịp đâu con. _Thế là dưới mưu kế của nhị vị phụ huynh, cô cứ thế ngây ngây ngô ngô bị gả đi. Thời gian tiếp theo đó quả thật bọn họ rất bận vì phải theo lời của ba mẹ hai nhà chuẩn bị một số thủ tục trước khi cưới, bận đến nỗi không có đủ thời gian để nghỉ ngơi nữa, cả ngày quay như con thoi hết chụp ảnh cưới đến chuẩn bị tiệc tùng.

Tôi chưa từng thấy vất vả như thế này, chỉ ước có thể bỏ tất cả những thủ tục rườm rà đó đi cho đỡ phiền phức. Nhưng mẹ Nguyệt vốn kĩ tính, cho nên luôn cho người giám sát chúng tôi không cho chúng tôi được lười biếng. Nhưng trước đó tôi cũng xin được mẹ cho nhận nuôi Tú Tâm, tuy nhiên vấn đề nhức đầu ở đây là tôi lại bị một con bé mười hai tuổi gọi là mẹ, điều này làm tôi đau lòng và khổ tâm rất lâu, tôi cũng đâu có già đến nỗi như thế chứ. Tuy nhiên Bảo thì lại vui mừng ra mặt bởi chúng tôi lại có thêm một “đứa con” trên danh nghĩa dù không phải là con ruột.

Xử lý hết tất cả thủ tục thì cũng đến lúc gặp mặt gia đình hai bên, thủ tục này có thể miễn bởi trước đó họ đã gặp nhau và xem chừng còn khá thân nữa, thế nhưng bọn họ gặp mặt là vì mục đích chọn ngày thôi. Hôm đó, ông ngoại cùng ba mẹ tôi bay gấp về nước và gặp nhau tại biệt thự Hàn Lâm Viên của gia tộc họ Vũ. Hai nhà gặp mặt, tay bắt mặt mừng, ngay lập tức ngồi vào bàn vừa uống rượu vừa bàn tính chọn ngày “bán” con gái đi. Được dịp gia đình tụ họp nên cả hai nói chuyện rất hăng say, uống rượu đến tận tối muộn vẫn kể không hết chuyện, và cuối cùng trong lúc say khướt của các vị bô lão, hôn sự của tôi được sắp xếp vào cuối tháng sau.

Vẫn may là mọi thủ tục theo như mẹ Nguyệt tính toán đã được làm xong hết rồi chứ không quả thật là vắt chân lên cổ cũng không kịp. Tuy nhiên, người bận rộn hơn cả vẫn là ba mẹ tôi, tôi không rõ họ gặp vấn đề gì, tôi tin dù có hỏi thì họ cũng sẽ không nói rõ cho tôi, cho nên biết điều không hỏi nữa. Thế nhưng, khi nhìn thấy họ bận rộn như thế mà tôi lại không giúp được gì, tôi thấy mình vô dụng cực kì. Ba mẹ cũng không có thời gian ở lại lâu mà ngay hôm sau đã mua vé rồi cùng ông ngoại rời đi. Tiền gia đình ra sân bay, tôi có chút không nỡ.

Đêm hôm qua tôi và mẹ ngủ cùng nhau đã nói rất nhiều chuyện, mẹ cũng dặn dò tôi rất nhiều chuyện, chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy có chút bất an mơ hồ khó hiểu. Tôi cảm thấy lời dặn dò của mẹ giống như lời trăng trối cuối cùng trước khi rời xa tôi. Cho nên hôm nay tôi cực kì sợ hãi, níu lấy mẹ và bố, lo lắng dặn dò:

- Hai người có chuyện gì nhớ phải gọi ngay cho con, tuy con không giúp được gì nhưng con đỡ lo hơn. _Mẹ nghe tôi nói thế thì cười trừ mếu, khẽ vuốt tóc tôi đầy âu yếm, ân cần nói:

- Con gái, con phải tập đối mặt, con phải mạnh mẽ, nhớ lời mẹ, con phải mạnh mẽ. Như thế con mới không bị tổn thương. _Đây là lần thứ n mẹ lặp lại lời dặn dò này làm cho cảm giác bất ổn trong lòng tôi lại càng đậm hơn trước. Tôi khẽ nhủ mày, níu tay mẹ đầy lo lắng:

- Mẹ, rốt cuộc tại sao mẹ lại luôn muốn con phải mạnh mẽ, hai người cuối cùng đã gặp những gì chứ? Nếu cứ như thế này thì không ổn đâu, hay là để con đi cùng mọi người.

- Có chuyện gì mẹ cứ nói thẳng đi, đừng làm bọn con lo lắng. _Bảo cũng lên tiếng nói giúp cho tôi. Dường như hẳn cũng hiểu cảm giác của tôi lúc này, bất an và sợ hãi.

- Không có gì đâu, hai đứa về đi thôi. _Mẹ đến cuối cùng vẫn không hé lộ bất cứ điều gì. Ba và ông ngoại thấy vậy cũng khuyên:

- Phụ nữ xa con lâu ngày thì toàn thế, cháu đừng lo lắng, về thôi! _Ông ngoại nói.

- Mẹ con đã có ba chăm sóc, con yên tâm đi! _Lời này là ba nói. Cả hai người cam đoan xong liền dắt nhau vào phòng soát vé để chuẩn bị cho chuyến bay. Tôi và Bảo đứng chờ đến tận khi chiếc máy bay biến mất trên bầu trời xanh thẳm kia mới chịu rời đi.

Về nhà, cảm giác bất an lại cuộn cuộn quẩn lấy tôi không yên, tôi nói cảm giác này với Bảo và được hắn dỗ dành nhưng cũng chẳng khảm khảm được gì. Chỉ khi đến ngày hôm sau, khi nghe ba gọi điện thông báo họ tới nơi an toàn, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, cũng chẳng biết mình lo lắng là vì điều gì nữa. Trong lúc chờ đám cưới sắp tới gần, tôi đã hoàn thành một vài việc, đầu tiên là thi tốt nghiệp cấp ba, sau đó là chọn một trường đại học để thi vào, sau đó là đón Tú Tâm về nhà để chăm sóc. Lúc đầu tôi cứ nghĩ Tú Tâm rất khó hòa nhập với cuộc sống của gia đình tôi vì đối với cái gì cũng mới mẻ, cũng cần phải học. Nhưng tôi đã nhầm, con bé rất thông minh, học nhanh hơn tôi tưởng rất nhiều.

Đối với Tú Tâm, mẹ Nguyệt và ba Kỳ cảm thấy rất có thiện cảm, thậm chí còn giành nhiều thời gian ở nhà hơn để chơi với hai cháu, giúp chúng tôi tiết kiệm được không ít thời gian đâu. Sắp tới ba mẹ còn có kế hoạch sẽ đi du lịch thế giới, giao lại công ty cùng gia tài cho hai anh em Thiên Bảo, mà tôi đoán ngày này không còn xa nữa, có nguy cơ sau đám cưới của tôi với Bảo hai người sẽ thực hiện kế hoạch luôn. Vì mẹ Nguyệt là một con người nhiệt huyết, thích đi đây đi đó, chẳng bao giờ chịu ở yên một chỗ cả. Hai vị đồng chí còn định đem theo cả Tú Tâm lẫn Thiên Vỹ đi chơi cùng. Tuy nhiên Tú Tâm thì không được, bởi con bé còn phải bắt đầu việc học hành đây vất vả nữa.

Tuy nhiên, tôi cũng chẳng thành thoi được đâu vì chuyện bạn bè còn nhiều điều rắc rối quá. Điển hình là mối quan hệ tay ba đầy phức tạp giữa Quyên – Kiệt – Phương. Quả nhiên cô Phương kia không dễ dàng gì chịu buông như thế, vẫn cứ như chó ngao Tây Tạng không chịu nhả ra. Còn ông Kiệt chẳng hiểu về bị chị Phương nịnh nọt thế nào mà vẫn không dứt được. Đương nhiên tôi hiểu một phần trong đó là do Kiệt yếu lòng, không nỡ làm tổn thương tới một cô gái hết lòng vì mình. “Không nỡ cái beep a, bản chất của ả hiện rõ như ban ngày rồi, anh ta còn yếu lòng. Tôi thấy chẳng qua anh ta chỉ muốn kích động bà Quyên thôi” _Đó là nguyên văn câu nói của tôi khi nghe hội bà tám kể.

Sau đó lại còn được bà Quyên tối ngày rửa mặt bằng nước mắt không có tí tiền đồ nào làm tôi chán nản tới cùng. Trong lúc phần uất, tôi phần nộ:

- Con mịa nó, bà có thời gian rửa mặt bằng nước mắt thì giữ tinh thần mà đối phó với con nhỏ đó đi, nhìn bà khóc lóc suốt ngày mà tôi nấu hết cả ruột

gan ra đây. Không bằng bà uống thuốc rồi ngủ mịa với trai cho lão Kiệt hồi hận đi. Tôi biết nói thế là hơi quá lời nhưng xã hội thời bây giờ, tình một đêm cũng không phải chuyện quá khó chấp nhận, lại không nói bà Quyên cũng bằng tuổi ông Bảo, hai mươi rồi chứ còn con nít con nôi gì nữa.

- Con này, toàn khuyên bấy thôi! _Con Thu nhỏ nhẹ mắng tôi, sau đó quay sang bà Quyên, khuyên nhủ- Chị đừng nghe nó nói bấy, nó chỉ được cái đánh đá thôi chứ chẳng có tác dụng gì đâu.

- Mày nói đúng, tao có cách rồi. Mày thông minh lắm Thanh ạ! _Bà Quyên đột nhiên nhìn chăm chú khiến da gà tôi nổi hết cả lên, cũng chẳng biết cái kế mà chị Quyên đang suy tính có tác dụng không nữa.

Kiệt đang đi shopping với Phương thì đột nhiên nghe tiếng điện thoại reo, là số của Quyên gọi. Không ngần ngại anh bắt máy, lại nghe tiếng của một cô gái khác ở đầu dây kia, không phải Thanh, cũng chẳng phải Vy mà là giọng nói dễ nghe của người yêu Quân. Thu với một giọng điệu đầy hoảng hốt thông báo với anh:

- Anh Kiệt, chị Quyên...chị Quyên không thấy đâu nữa...huhu... _Giọng Thu còn xen thêm những tiếng nấc khiến anh cũng hoảng sợ theo, còn Phương ở bên cạnh bủn rủn:

- Lớn đầu rồi còn chơi trò mất tích, cũng không thấy mất mặt. Còn bọn kia nữa, cô ta có không thấy một lát, làm gì mà như cha chết mẹ chết không bằng...

- Em nói rõ ràng xem nào?! _Kiệt không mấy may để ý đến lời của Phương, giọng cũng hốt hoảng theo.

- Hôm nay, em với Thanh cùng chị Vy và chị Quyên tụ họp ở Văn Thiên Club, bởi vì chị Quyên đang đau khổ muốn tìm người nói chuyện nên mới gọi bọn em. Trong lúc quá hăng say, bọn em đã lỡ uống say, chị Quyên còn rú mảy anh ở bar đi nhẩy. Một lát sau bọn em quay ra gọi chị Quyên về thì không thấy đâu nữa, em đi tìm thì nhất được điện thoại của chị ấy rơi nên mới gọi cho anh...hức...hức...bọn Thanh với chị Vy đều chạy đi tìm rồi, anh ở bên ngoài xem có ai liên lạc hộ bọn em với...

- Shit! Người còn chưa tìm được, mà ở đây khóc lóc cái quái gì, còn không mau chia nhau đi tìm, chậm trễ một tí cẩn thận mấy tay đó thật xong bà Quyên rồi. Giời ơi là giời, sao khổ quá vậy nè, bảo uống ít đi một tí thì đã không ra nông nỗi này...bla...bla... _Giọng Thanh lẫn trong âm thanh hỗn tạp của quán bar truyền ra nghe có chút gấp gáp càng làm lòng Kiệt như bị lửa thiêu. Không kịp suy nghĩ nhiều, cứ hai bước dồn một, anh vội vã phi đến Văn Thiên, bỏ lại sau lưng cô nàng Phương đang ngơ ngác.

Tôi cũng không rõ chuyện gì đang diễn ra nữa, theo như kế hoạch của tôi thì Quyên đã thuê sẵn mấy tay đàn em hợp sức với tôi diễn cho xong cái cảnh bị cưỡng bức, ai dè quay đi quay lại người đã chạy mất, còn tay đàn em thì vừa mới đến. Khi mới thấy tay đàn em tôi còn đang hí hửng bảo Thu lên sân gọi Quyên về, ai dè nhỏ đó đi một lúc thì báo lại là bà Quyên mất tích, chỉ nhất được điện thoại thôi. Đến nước này thì không còn nghi ngờ gì nữa, bà Quyên chắc chắn bị một tay côn đồ lạ mặt nào đó đem đi rồi.

Ba người chúng tôi chia nhau ra tìm khắp quán bar mà cũng không thấy, lúc đó tôi mới bảo Thu gọi cho Kiệt, còn tôi gọi điện cho Hải nhờ điều thêm người đi kiểm tra. Mất tích một người đối với chúng tôi không phải to tát gì để phải làm lớn chuyện, nhưng đây lại là con gái của trùm hắc đạo có quan hệ rất thân thiết với gia đình Bảo nữa, không những vậy chị ấy còn là bạn bè thân thiết với nhóm chúng tôi, cho nên tôi không thể không quan. Khi tôi vừa gọi điện xong thì thấy Kiệt phi tới như bay, thấy tôi thì vội vàng giữ lấy hai vai tôi, khuôn mặt hoảng hốt:

- Cô ấy đâu? _Tôi khẽ lắc đầu đầy bất lực, giọng nghiêm trọng:

- Tôi làm sao mà biết được! Anh còn không mau đi tìm nữa thì mai chị ta thành ra cái dạng gì tôi cũng không chắc đâu.

- Cô ấy mà có mệnh hệ gì tôi sẽ giết chúng nó! _Kiệt rít lên đầy tức giận, mắt đỏ long lên sòng sọc trông rất hung dữ, gân xanh cùng hiện rõ trên trán, khuôn mặt mặc dù nhộp nhộp toàn mồ hôi nhưng cũng không khiến hấn bận tâm là bao. Chưa bao giờ tôi thấy Kiệt lại chứa đầy sát khí như thế, khiến người ở gần cảm thấy rất áp lực. Vãn may là hấn còn giữ được chút tỉnh táo không nhìn nhầm người nọ đem biến thành người kia, nếu không tôi cũng không chắc mình sẽ không phang cho hấn một cái ngát xiu.

Thế là cả thấy một đoàn quân trong đó có cả tôi lại chia nhau ra tìm. Tôi vòng qua cửa sau của quán bar, nơi mà ít có camera nhất, hơn nữa còn không có bảo vệ nhưng ở đây lại có camera ngầm giám sát. Nếu không phải người tiếp quản thì sẽ không biết, mà chưa chắc những người quản lí quán bar này đã biết. Tôi biết cũng là vì một lần say chị Quyên đã lỡ miệng kể lại. Tôi nghĩ người lắp đặt camera ngầm thật thông minh, bởi có những kẻ không thích đi đường chính mà lại thích chui đường phụ như một con chó, thường hay lén lút làm trò xấu hại người. Ấy thế mà vừa mới bước tới gần cửa phụ để đến một căn phòng giám sát, tôi nghe được một chuyện rất thú vị.

- Thế nào rồi? _Đây không phải giọng của Phương thì còn của ai, không biết con mắt này lại có chiêu trò gì. Thế nhưng tôi không chờ biết rõ mục đích của ả mà sớm rút điện thoại ra ghi âm lại, thà ghi nhầm còn hơn bỏ sót mà, nếu không có gì thì xóa đi, còn nếu có gì đó mờ ám thì xem chừng cô Phương này không gặp may rồi.

- Tôi đã nói với anh là xử ngay cô ta đi cơ mà, sao anh còn chưa động được vào cọng tóc nào của cô ta thế? Chỉ là một đứa con gái có mười tám tuổi thôi mà tận nửa tiếng rồi, anh có phải là đàn ông không thế, một con nhóc mà cũng xử không xong. Biết anh nhận tiền rồi ăn hại thế này tôi thật không muốn thuê anh nữa...Rồi...rồi, có gì tôi bảo kê cho, gia đình anh sớm đưa đi thì hơn, còn chỗ ở tôi lo cũng được...xử cho xong cô ta đi... _Sau đó ả Phương cúp máy rồi rồi đi, còn tôi chờ ả đi xong thì ngay lập tức đi tới phòng giám sát, xem lại đoạn ghi hình của nửa tiếng trước. Lòng tôi giờ nóng như lửa đốt, chỉ cầu mong sao chị Quyên vẫn chưa bị gã khốn đó thật mất.

Ngay khi biết chị Quyên đã được đưa sang đây khách sạn ở ngay đối diện thì tôi liền gọi điện cho quản lí khách sạn là người đã từng kí hợp đồng mua đất bất động sản của công ty Tân Long để gây sức ép tra cho ra số phòng. Vãn may trước đó tôi đã nhắn tin cho Bảo hỏi số, nếu không cũng không biết

đến lúc nào mới mò được ra địa chỉ. Biết được địa chỉ rồi, tôi lại gọi điện cho Kiệt:

- Thế nào rồi?

- Khách sạn đối diện, phòng 258!... Không chờ tôi cúp máy thì bên kia đã nghe tiếng tút tút rồi. Tôi buông điện thoại, bủi môi trầm nghĩ “Anh thích mua dây buộc mình thì tự đi mà giải quyết hậu quả”. Giao Quyền cho Kiệt tôi vô cùng yên tâm, liền quyết định không lo chuyện bao đồng nữa, gọi điện cho bọn kia đi quây ở nơi khác hưởng cuộc sống an nhàn rồi ngồi đợi kết quả là được. Tôi tin Kiệt sẽ không để Quyền phải chịu thiệt thòi.

Tôi hôm ấy tôi sau khi quây thêm trận nữa tại mấy quán khác, phá một trận tanh bành thì cũng biết vác mặt về nhà. Không phải tôi đi chơi đâu, tôi dẫn theo mỗi Hải đi làm chút nhiệm vụ thôi. Nhiệm vụ của tôi là phải giúp ông ngoại xây dựng ít thế lực ở trong nước, nửa năm sau ông sẽ điều quân sang. Muốn xây thế lực trước hết phải lôi kéo những bang khác. Tôi để Hải điều tra được một số cậu ấm cô chiêu của vài tập đoàn mà đứng đằng sau là bang hội lớn rồi đi làm quen kết thân để lôi kéo. Không phải nói rửa tay gác kiếm là nói suông, nhưng gần đây có một số thế lực vẫn luôn ngấm ngấm điều tra tôi, tôi biết hết, chẳng qua chỉ là không muốn bứt dây động rừng chờ hành động của chúng rồi tóm một mẻ lớn thôi. Tốt thôi, nếu chúng không buông tha cho tôi thì đừng trách tôi đây vì sinh tồn mà quyết lẩn vào hắc đạo.

Tôi về đến nhà, Bảo cũng vừa về đến, hần cùng tôi vào nhà, nhận lấy cu Vỹ trên tay dì Huyền, hần thom lấy thom để như thể đó là con trai của mình đấy. Nhìn thấy hần quý trẻ con như vậy, tự dưng cũng cảm thấy vui, trầm nghĩ mai sau hần sẽ chiều con lắm. Thế nhưng lòng nghĩ một đằng miệng lại nói một kiểu:

- Anh thích trẻ con thế à? Vì con mà quên người yêu đang đứng cạnh thế là không tốt đâu.

- Ủa, ghen với cả con cơ à? Anh thích trẻ con thật, anh cũng rất quý cu Vỹ, nhưng nếu là con do em sinh anh sẽ càng quý nó hơn đấy. Hay là chúng ta ăn com trước kẻo đi, đầu sao cũng sắp cưới rồi. _Bảo ga, tôi lườm hần, mắg- Cám! Tốt nhất anh nên an phận thủ thường đi, cưới xong hẵng hay.

Nói rồi tôi làm biểu cảm dỗi, hất đầu huých cảm một cách kiêu ngạo rồi hiên ngang đi trước hần. Tôi lên phòng được một lát, sau khi bước ra khỏi phòng tắm thì thấy Bảo đang trực sẵn ở bên cạnh. Thấy tôi ra một cái là sấn vào, ôm cứng lấy, hết cọ mặt lại cọ mũi. Tôi bị giật mình bởi hành động âu yếm thái quá của hần, liền chán ghét đẩy đầu hần ra, thối mác:

- Anh làm trò gì đây?

- Anh đang tranh thủ tình cảm! _Bảo thành thật đáp.

- Để làm gì? _Tôi liếc hần với một khuôn mặt không có thiện cảm. “Trên đời không có bữa tiệc nào là miễn phí”, tôi nghĩ quanh đây có mùi âm mưu rồi.

- Để sớm có đời sau chứ sao. _Tôi nghe thế liền mạnh tay đẩy hần ra, nói- Biết ngay là chẳng có ý tốt mà. Em nói trước cho anh biết, anh có tranh thủ cơ nào em mà không muốn thì anh có ngóng mòn con mắt cũng không có lời ra được thẳng cu nào đâu.

Tôi nói xong câu đó liền đi xuống dưới nhà giúp dì Huệ và chị Hoa chuẩn bị com nước cho gia đình. Một lát sau khi chuẩn bị xong, tôi liền lên phòng gọi Bảo. Mở cửa vào, thấy hần đang chăm chỉ ngồi trước bàn làm việc, bận bịu đánh máy, gương mặt phảng phất chút mệt mỏi, mái tóc lúc này đã bị vò rối nhưng vẫn không thể che đi vẻ tuấn tú của hần. Gương mặt của hần dù có đẹp cũng không phải bộ phận mà tôi thích nhất. Bộ phận tôi thích nhất trên cơ thể hần là đôi mắt sâu thẳm luôn luôn cất giữ sự chân thành chỉ đối với riêng tôi kia. Bởi nó là thứ thành thật nhất và cũng là duy nhất đối với tôi.

Lúc này đôi mắt ấy đang chăm chú làm việc, dù không nhìn đến tôi nhưng ánh mắt đầy tập trung ấy cũng đủ để thu hút tôi rồi. Quả nhiên lúc đàn ông quyến rũ nhất là lúc tập trung làm việc. Tay áo sơ mi xắn đến khuỷu, cúc áo nói ra hai khuy đầu để lộ xương quai xanh quyến rũ, hần dường như không hề có chút ý thức nào về việc bản thân đang rất quyến rũ thì phải. Đang ngắm người yêu đến thất thần, tôi chợt giật mình vì nghe thấy tiếng hần gọi:

- Sắp ăn com rồi hả? _Tôi vội thu lại ánh mắt lộ liễu đó, gật đầu một cái mà mặt không biến sắc, lên tiếng- Anh bận thế cơ à? Tắm chưa thế?

- Em xuống ăn với ba mẹ trước đi, anh giờ đi tắm rồi xuống ngay! _Hần vừa nói vừa gấp giấy tờ rồi thu gọn bàn làm việc, sau đó đi đến trước tủ. Nhưng tôi nhanh tay hần, sớm đã chọn cho hần một bộ quần áo và khăn tắm rồi, sau khi đưa hần, tôi nói- Anh tắm mau lên nha, em đi gọi ba mẹ!

Chờ hần vào nhà tắm rồi, tôi liền lập tức sang phòng ba mẹ. Ở bên trong truyền ra tiếng trẻ con cười rúc rích cùng tiếng nói chuyện của ông bà nghe thật vui tai. Đây chính là cảnh tượng hòa hợp hạnh phúc mà nhiều gia đình khó có được. Tôi đẩy cửa đi vào, đồng thời lên tiếng:

- Mấy bà cháu chơi cái gì mà vui thế? _Tú Tâm ngay lập tức quay ra, giờ thế que tính lên khoe với tôi- Mẹ, con học được phép nhân rồi, còn em Vỹ biết đếm rồi.

- Hai đứa giỏi quá, thế nhờ công của ai mà hai đứa biết được ấy nhỉ? _Tôi khen khéo, rồi nhìn sang hai ông bà cứ liếc mắt đưa tình từ nãy đến giờ với ý nhắc Tú Tâm học cách biết ơn với mọi người. Con bé ngây thơ đáp:

- Dạ, do bà nội ạ! Bà nội rất giỏi, ông nội cũng rất giỏi! _Quả nhiên không phụ sự kì vọng của tôi, con bé không chỉ dẻo mồm mà còn rất biết quan sát sắc mặt nữa. Tôi tiến tới, bế cu Vỹ đang bò tới bò lui nghịch mấy que tính dưới đất lên, sau đó nói với ba Kỳ mẹ Nguyệt- Ba mẹ, xuống ăn com đi ạ!

- Được rồi! Con dắt hai đứa xuống trước đi, ba với mẹ đi sau!

- Vâng! _Tôi ngoan ngoãn đáp một tiếng rồi bế cu Vỹ xuống nhà dưới. Dì Huyền nhìn thấy thì liền nhận lấy, đem đi bởi việc chăm cu Vỹ toàn quyền là do dì ấy chuẩn bị, từ cho ăn tới tắm rửa, có thể nói dì ấy là bảo mẫu trong nhà.

Tôi ngồi xuống mâm rồi chia bát đĩa, xong xuôi cũng là lúc tất cả mọi người tụ tập đầy đủ. Thấy Bảo xuống trong khi cúc áo chưa chỉnh tề, tôi liền tiến lại, kín đáo cài lại mấy cúc áo cho hắn. Đầu ở đây toàn người nhà nhưng cũng nên chỉnh tề một chút. Cả gia đình ăn cơm trong không khí đầm ấm, mẹ Nguyệt báo với tôi rằng họ đã gửi sính lễ qua, chờ qua lễ tốt nghiệp sắp tới của tôi thì cũng là lúc tổ chức đám cưới. Tôi cũng chẳng có ý kiến gì cả, mọi chuyện đã được quyết rồi, thay đổi làm sao được. Ăn xong, tôi và Bảo chơi với Tú Tâm cùng Thiên Vỹ một lát rồi cùng về phòng. Tôi biết Bảo lắm công nhiều việc nên rất biết điều lấy bài tập ra làm trong lúc chờ hắn xử lý công việc.

Đang chăm chỉ làm bài, tự dung điện thoại reo, hóa ra là David Minh gọi. Tôi không nghĩ suy nhiều liền bắt máy, giọng David ầm ập truyền ra:

- Nghe nói em sắp kết hôn rồi!

- Anh cập nhật thông tin cũng nhanh ghê nhỉ? Bọn em chuẩn bị gấp gấp lắm nên ít người biết. Anh với Dương thế nào?

- Bọn anh vẫn ổn! Đám cưới em là bao giờ?

- Anh chuẩn bị quà từ bây giờ đi nha, bởi qua lễ tốt nghiệp vào thứ năm tuần sau của em và hơn hai tuần nữa là em bước lên xe hoa rồi đấy.

- Nhanh thế? _Giọng David có vẻ sững sốt.

- Đùng bắt ngờ, đáng lẽ bọn em đã chuẩn bị cho đám cưới từ lâu rồi, đây đưa đến bây giờ là lâu đấy chứ. Lúc ấy anh về được không?

- Tất nhiên! Anh sẽ đưa Dương về! _David chắc nịch nói, tôi hớn hờ trên- Uầy, gọi Dương thân mật thế, hai người phát triển rồi hả?

- Vẫn vậy, quan hệ tốt hơn trước thôi.

- Em mừng cho hai người lắm! Dương nó thực sự rất tốt đấy, em mong anh mở lòng ra để đón nhận cô ấy. Dẫu hai người cuối cùng có đi được đến kết cục hay không, chỉ cần thử chấp nhận đối phương, dùng cả trái tim để yêu một cách nhiệt tình, sau này chẳng may xa nhau cũng không nuối tiếc đâu. Đùng để như em, đi qua rất nhiều mới nhận ra đôi lúc thứ mình đang tìm kiếm chính là thứ mình đã bỏ lỡ mất. _Tôi đưa ra lời khuyên chân thành.

- Được rồi! Anh có việc bận rồi, chỉ gọi điện hỏi thăm thôi. Chúc em hạnh phúc nhé!

- Chờ nói ở bữa tiệc đi! Tạm biệt! _Tôi nói rồi cúp máy. Cúp máy rồi tôi ngẩng đầu lên, thấy Bảo vừa đang chú tâm làm việc giờ lại nhìn ra chỗ tôi, đang định hỏi han một vài câu thì điện thoại lại reo lên, là Trần Khoa gọi. Sợ Bảo bị phân tâm, tôi liền đem điện thoại ra ban công nghe. Khoa gọi điện chúc mừng chuyện của tôi với Bảo và thông báo với tôi rằng đã gửi quà đến bởi hắn không về được, sau đó hỏi thăm một vài câu thì tôi cúp điện thoại.

Khi tôi vào trong thấy Bảo đã rời bàn làm việc, đóng giấy hộp đồng thì bị vút tung tóe, còn trong nhà tắm vang lên tiếng xả nước. Tôi lắc đầu ngao ngán, tiến đến bàn làm việc thu dọn giấy tờ cho hắn, đợi hắn ra rồi đi ngủ. Hắn ra xong, liền vội leo lên giường, trùm chăn, cũng chẳng hỏi han tôi câu nào. Tôi cứ nghĩ hắn mệt nên đi ngủ trước, không mấy bận tâm, nên chuẩn bị sách vở rồi làm vệ sinh cá nhân xong thì liền lên giường. Theo như thói quen thì mỗi khi ngủ, tôi sẽ nằm lọt thỏm trong lòng Bảo. Không phải do tôi dẫu, là do được hắn chiều hư đấy. Mỗi khi hai chúng tôi nằm cạnh nhau, hắn đều kéo tôi vào lòng, ôm như ôm cái gối ôm vậy, điều đó tạo thành cho tôi một thói quen, cứ mỗi khi đi ngủ sẽ chui vào lòng hắn.

Nhưng hôm nay lại khác, tôi vừa nằm xuống, đang dần xích lại gần hắn thì hắn dường như là tránh tôi, lại nằm xích xa ra tạo một khoảng cách nhất định, tôi càng xích lại gần thì hắn lại càng chuyển xa ra, chỉ trong phút chốc chiếc giường to lớn đã bị tôi chiếm quá nửa, còn Bảo thì đang chơi vui giữa ranh giới sắp rơi tuột khỏi giường. Tôi khó hiểu vùng dậy, bực bội hỏi:

- Hôm nay anh sao thế? Anh muốn xuống đất nằm à? _Còn hắn thì cứ nằm đấy, im im chẳng nói gì. Tôi thấy rất lạ, hắn chẳng giống mọi ngày chút nào, hôm nay không biết lại bị chập dây thần kinh nào đấy. Tôi khó hiểu túm lấy tay hắn, lại bị hắn gạt ra. Cứ thế ba bốn lần, tôi cuối cùng không nhận được nữa mà gắt lên:

- Anh rốt cuộc bị làm sao thì nói toạc mịa nó ra đi, đừng cứ vùng vằng mãi thế.

- Cô đi mà nói chuyện với trai đi, đừng có tỏ vẻ quan tâm tôi. _Giọng hắn hờn dỗi khiến tôi ngẩn tò te luôn. Nói chuyện với trai? Nghe đến đây, tôi đã hiểu, liền à lên một tiếng, chọt nhẹ vào cánh tay hắn, nhẹ nhàng:

- Uầy, ghen à?

- Không thèm! _Nghe cái giọng dỗi dối ấy là tôi biết tông suy nghĩ của ông rồi ông tướng ạ. Xem chừng đích thực là đang ghen rồi. Tôi cũng đến chết cười với ông tướng này, lúc nào cũng chín chắn cả, duy chỉ có lúc giận là cái tính trẻ con không sao sửa được. Tôi liếc hắn, khẽ cười, giọng ngọt sớt lên tiếng nịnh:

- Úi giời, người yêu em sao lại trẻ con thế này? Dậy nói em nghe, làm sao mà giận?

- Cô còn không biết cô làm gì à?

- Ghen rõ ràng thế này còn phủ nhận. Em đúng là nói chuyện với giai ấy, nhưng giai này là người quen thôi, có gì đâu mà phải giận? _Tôi kéo kéo góc áo hắn.

- Người yêu cũ gọi đến mà bảo quen à, quen cũng không bình thường đâu nhỉ? _Hắn vẫn nằm đấy, cái giọng đanh đá thấy ón.

- Người ta là người yêu cũ thì cũng đã cũ rồi, anh còn ghen với một người trong quá khứ làm cái gì? Với lại người ta gọi đến là để chúc mừng chúng ta, chẳng lẽ anh không định nhận ý tốt của em về mình à? _Tôi giải thích cặn kẽ cho hân.

- Chừng nào cậu ta còn chưa cưới cái Vy thì vẫn sẽ là tình địch của tôi. Người ta nói “tình cũ không rủ cũng đến”, chắc gì cái Vy đã giữ chân thằng đó được lâu. Có khi nó chán rồi lại quay về tìm cô thì sao? Tôi không thể để chuyện đấy xảy ra được.

- Này, anh không tin em à, hay không tin em gái ruột của anh thế? Em bỏ người ta theo anh giờ anh quay ra ghen ngược với người ta, thật đúng là trẻ con chết đi được!

- Tôi trẻ con đấy, cô không thích cũng không phải chúng ta sắp làm đám cưới rồi à. Nếu tôi không tốt bằng nó thì gọi về đi. _Hân ngồi bật dậy, cái giọng bắt đầu trở nên nghiêm trọng. Tôi cũng đến khổ luôn, vội ôm lấy cánh tay hân mà nịnh:

- Phải, anh không tốt bằng người ta, nhưng người ta đâu phải là người em yêu đâu, dù có tốt hơn gấp trăm ngàn lần thì liên quan gì đến em nào. Nói thử xem, em chỉ ra ngoài nghe điện thoại thôi làm sao mà đã khiến anh giận đến mức này thế? _Tôi thắc mắc.

- Cô ra ngoài nói chuyện không phải có chuyện không muốn để người khác biết sao? _Hân xem chừng đã nguôi nguôi, tôi thấy thế nắm chắc lấy thời cơ, ngay lập tức giải thích rõ ràng:

- Còn không phải là em sợ làm phiền đến anh xử lý công việc nên mới ra ngoài sao, chứ làm quái gì có bí mật cơ chứ. Anh phải nhớ, là em tự nguyện theo anh, không phải bị ép buộc, cho nên em cũng chẳng có bất kì bí mật nào cả. Với lại, anh phải biết quy tắc của em, trái tim em không có chỗ cho kẻ phản bội. Trần Khoa anh ta đã phản bội em những hai lần, em làm sao còn có thể tiếp tục với con người đó được. Chẳng qua Thiên Vy quá cố chấp nên em nhường thôi, nếu không em cũng chẳng muốn có bất kì mối liên hệ nào với anh ta cả. _Nói rồi tôi còn cố tình kéo mặt hân lại gần, hôn nhẹ qua một cái, dồ- Em thương, được chưa?

- Chưa đủ! _Hân lắc đầu, tôi lại tiếp tục cúi xuống thòm một cái, nhưng hân dường như vẫn chưa thỏa mãn. Và thế là tôi cứ phải hôn cho đến khi hân thỏa mãn mới được tha. Thế nhưng trước khi được tha tôi đã suýt thì bị tắt thở vì nộ hôn cường thế của hân đấy.

- Lần sau đừng có trẻ con như thế nữa nha, sượng nhất anh rồi, trước giờ em không biết đồ người khác là thế nào đâu.

- Vậy lần sau dù có gọi điện cho ai thì cũng đừng có mà đi khuấy tâm mắt của anh đấy. Anh không sợ bị làm phiền, anh chỉ sợ em không cần anh nữa thôi. _Hân kéo tôi vào lòng, ôm lấy tôi, tựa đầu vào hõm vai tôi.

Tôi biết tình cảm của mình không ổn định, rất dễ gây ra sự hoang mang cho người khác, tôi cũng không thể trách hân được, bởi căn bản lỗi là từ tôi. Mặc dù tôi biết lòng mình hướng đến hân, nhưng tôi vẫn chần chừ, tôi không hiểu mình khúc mắc điều gì, tôi chỉ cảm thấy mình vẫn chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ. Nhưng tôi lại không dám buông xuôi, tôi sợ sẽ đánh mất hân. Nghe hân nói vậy, tôi gật đầu đáp ứng, gì chứ tôi quả thật không có bí mật phải giấu hân, tôi chỉ ngại làm hân phân tâm thôi chứ nghe điện thoại ngay bên cạnh thì đơn giản.

-----Hết chương 18-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Biến cố lớn:

Vài ngày sau đó, tôi bận rộn thi tốt nghiệp trung học cơ sở đến mức đêm nào cũng phải thức đến hơn một giờ đêm. Căn bản là lượng kiến thức của ba năm cấp ba quá nhiều, tôi lại còn chuẩn bị chọn một trường đại học để thi vào, cho nên chẳng có bao nhiêu thời gian rảnh. Ngày ngày phải quay quần quật với các loại đề của các môn, hết phụ rồi tới chính thi nhau kiểm tra khiến tôi cũng chẳng có mấy thời gian để hưởng thụ cuộc sống. Thế nhưng hơn bao giờ hết Bảo lúc này rất tôn trọng tôi, biết cảm thông cho tôi, cũng không những nhẽo kì kèo làm nũng để tôi có thể tranh thủ thời gian từng giây từng phút ngắn ngủi để ôn tập.

Bảo thường xuyên về sớm hơn mọi hôm để chơi với mấy đứa nhỏ trong khi ông bà đang bận bịu với chuyện ở công ty, còn rất tâm lí dặn nhà bếp chuẩn bị các loại đồ tâm bô cho tôi, cũng không quên cùng tôi giải những bài tập khó. Đến bây giờ tôi mới biết hân học rất giỏi đấy, những bài khó giáo viên dù có nói có giảng trăm ngàn lần cũng không bằng vài chữ quý giá của hân. Tôi không phải quá đề cao hân, chỉ là hân thực sự rất giỏi đấy, câu trả lời mà hân đưa ra gãy gọn, xúc tích, đầy đủ, chứ không loằng ngoằng với một đồng lời giải chẳng chéo của giáo viên. Tôi cũng không chê gì giáo viên đâu, chẳng qua họ quá tỉ mỉ trong việc giảng những bài toán cơ bản thôi, điều đó khiến học sinh như tôi cảm thấy khó hiểu vì không biết đâu mới là trọng tâm cần phải bám vào. Giải với hân mấy bài toán xoắn não mà tự dưng tôi cảm thấy nó nhẹ nhàng dễ sợ, không biết do sức mạnh của tình yêu hay do “giáo sư” giảng hay đấy?

Bảo rất kiên nhẫn với tôi, những câu nào tôi không hiểu hân sẽ cố giảng đi giảng lại tỉ mỉ đến mấy lần, tận đến khi tôi hiểu ra mới thôi. Tôi cũng rất biết điều, lời toàn bộ bài khó ra cho hân giảng trước, còn những bài dễ thì tranh thủ làm sau. Bởi tôi biết Bảo cũng bận bịu không kém gì tôi, hân đã giành ra được thời gian cho tôi là quý báu lắm rồi. Thế là trong khoảng thời gian tôi ôn thi, tôi thức đến lúc nào thì Bảo cũng thức đến lúc đó, tôi lên giường tắt điện đi ngủ lúc nào thì Bảo cũng dừng công việc lúc ấy chỉ để cùng tôi đi vào giấc ngủ. Có lần tôi làm đề rồi ngủ quên lúc nào không hay, đến nửa đêm tôi giật mình thức dậy đã thấy mình nằm gọn gàng trong lòng hân rồi, tự dưng lòng trào dâng một chút ấm áp. Áp mặt vào bờ ngực rộng lớn ấy, cảm nhận

hơi ấm của hắn từng chút từng chút truyền lại cho tôi, trong lòng giờ không biết phải dùng cảm giác gì để hình dung.

Qua thêm mấy ngày, tôi bước vào kì thi tốt nghiệp, tôi phải thi trong hai ngày, mỗi ngày ba môn, tổng cộng là thi sáu môn. Bộ môn tôi chọn là môn Xã hội, cũng không vất vả là bao, chỉ khổ sở mỗi môn Toán thôi. Thi xong đầu vào đấy, khi tôi ra ngoài cổng trường liền bắt gặp hình ảnh một con xe Audi quen thuộc cùng với một người đàn ông mặc sơ mi trắng bảnh bao, tay dắt túi quần đang dựa lưng vào cửa xe. Nhìn thấy tôi, hắn chỉ khẽ nở một nụ cười mà cũng khiến tôi ngẩn ngơ được. Xung quanh đã vang lên vài tiếng xì xào bàn tán, có người nhận ra hắn, cũng có người thì chỉ tò mò ngó nhìn thôi, nhưng phần lớn các cô gái gần đấy đều giờ điện thoại lên, mỗi người làm vài kiểu, có người kích động quá còn hú hét ầm ĩ nữa.

Tôi sợ hắn ở lại lâu sẽ làm loạn cái trường lên mất, vì vậy nhanh chóng tiến tới, vội vã kéo tay hắn, nhắc:

- Mau về thôi, ở đây đáng sợ quá!

- Ừ! _Hắn đáp rồi mở cửa xe cho tôi, còn rất ga lăng che ở trên đầu để tránh tôi bị cụng đầu vào thành cửa xe, điều này lại ngẫu nhiên thu về một đồng lời hú hét đình tai nhức óc nữa.

Xe từ từ chuyển bánh và rồi bon bon chạy trên đường, từ xa tôi đã nhìn thấy con xe BMW của Quân cũng đang hướng về phía cổng trường mà tới. Bảo ngồi bên cạnh tôi bắt ngời lên tiếng:

- Thi tho xong rồi thì an tâm trở thành cô dâu của anh đi.

- Em còn kì thi đại học nữa cơ mà. _Tôi phản kháng, dù biết mình có phản kháng thế nào thì kết cục đã định sẵn là phải lấy hắn rồi.

- Yên tâm ở nhà làm bà lớn đi, dù em không học đại học, không đi làm thì nhà họ Vũ vẫn đủ tiền nuôi em sống đến cuối đời, chỉ cần anh là đủ. _Bảo mạnh mẽ tuyên bố. Tôi quay sang hắn, nhìn chăm chăm một lúc, chân tình nói:

- Em không nghĩ việc sống dựa dẫm vào một người đàn ông là hay đâu. Với lại, em không quen cuộc sống vô công dỗi nghề như thế, nó chỉ càng làm cho em thêm khinh thường bản thân mình thôi. Anh cố gắng vì em, em rất vui, nhưng em không muốn trở thành gánh nặng của anh. Anh phải biết cứ mỗi đêm thấy anh mệt mỏi làm việc em cũng rất khó chịu. Sức con người không ai là vô hạn, liệu một lúc nào đó anh cảm thấy mệt mỏi, không muốn tiếp tục cố gắng nữa thì cuộc sống sau này của chúng ta sẽ ra sao?

- Em suy nghĩ quá nhiều rồi! _Bảo khẽ cười đáp. Rồi hắn chủ động đan bàn tay trái vào tay tôi. Nghe hắn nói thế, tôi cảm thấy rất khó chịu, cứ như thể hắn đang coi tôi thành kẻ ăn bám không bằng. Vì thế tôi liền rút tay ra, vô cùng nóng nảy và bướng bỉnh nói:

- Em nghiêm túc đấy, đừng có coi thường lời nói của em thế chứ.

- OK OK, anh không coi thường lời nói của em. Em nói gì cũng đúng. _Đối với sự tùy hứng của tôi, Bảo ngay lập tức buông vũ khí đầu hàng. Nhưng thái độ nhượng nịnh ấy của hắn càng làm tôi khó chịu, khiến tôi có cảm giác như hắn chỉ đáp cho có thôi vậy, còn có thực sự suy nghĩ hay không thì rất khó nói. Thế là tôi quyết định ngậm miệng luôn, không thêm đề ý đến hắn nữa.

Đi được một đoạn, thấy tôi không nói gì, Bảo liền hỏi han:

- Thanh, em đang giận anh à? _Tôi vẫn quyết định không đề ý đến hắn.

Bảo nhìn chăm chăm cô một lúc, rất là mất phong độ gãi đầu gãi tai tỏ vẻ bối rối. Rồi anh vội vàng túm lấy tay cô, thấy cô không giật tay ra thì có vẻ thờ phào nhẹ nhõm, nhưng thấy mặt cô lạnh như tiền thì lòng càng hoảng hốt hơn. Anh đột nhiên cho xe tấp vào lề đường, sau đó quay ra đỡ dành cô:

- Thanh, em nói cho anh biết anh sai ở đâu đi, đừng làm anh sợ!

- Hừ, ngay cả bản thân sai ở đâu anh còn không biết nữa à? _Nghe cô nói thế, Bảo càng lo lắng, anh cứ luống cuống tay chân, nặng lên như ruồi mà giải thích:

- Được rồi, là anh sai, anh sai rồi được chưa, em đừng giận mà. _Anh cứ nhận sai vào người, mặc dù cũng chẳng biết mình sai ở đâu.

Nhìn vẻ mặt bối rối của hắn, tôi không nhịn được phì cười. Nên nói như thế nào nhỉ, nếu một người đàn ông dù không biết mình sai ở đâu nhưng vẫn nhận sai trước bạn, tự nhận phần thua thiệt về mình thì chứng minh người đó rất đề ý đến bạn. Vậy thì chúc mừng, bạn đã tìm đúng người rồi đấy. Ngay khi thấy nụ cười trên môi tôi, khuôn mặt căng thẳng của Bảo cũng dần ra, tôi thấy thế liền nói:

- Anh chẳng có tiền đồ gì cả, đồ sợ vợ!

- Vợ anh anh không sợ chẳng lẽ sợ vợ hàng xóm à. _Hắn nói như đúng rồi khiến tôi bất giác cảm thấy ngọt ngào. Lật tay đan vào bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình, tôi cũng cần phải giải thích về hành động giận dỗi vô cớ vừa mới bột phát của mình:

- Khi anh không sai mà anh vẫn nhận lỗi về mình, em biết anh rất ảm ức...

- Không ảm ức, là anh tự nguyện! _Bảo như thể hận không thể moi tìm mình ra chứng minh cho tôi xem vậy, vừa nghe tôi nói thế đã vội lên tiếng ngay.

- Anh nghe em nói đi, em cũng đâu có ý trách cứ gì anh đâu mà anh cứ loạn lên thế. _Tôi trấn an hắn rồi giải thích- Em biết anh quan tâm em, em cảm thấy rất vui. Em cũng sai, vì em tùy hứng mà. Em không vui khi anh không coi lời nói của em ra gì vào những lúc em nghiêm túc như vừa nãy. Cho nên,

lần sau anh đừng có nói câu “em nói gì cũng đúng” nữa, nó cho em cảm giác anh đang cố gắng chiều theo mọi sự vô lí của em vậy, khiến em cảm thấy bản thân là người có lỗi.

- Anh xin lỗi, lần sau anh không thế nữa. _Hắn gãi ba ngón tay lên cam đoan, tôi lườm hắn, trêu đùa nói- Có ai nói thế là nghề của đàn ông chưa?

Sau khi giải quyết mâu thuẫn, Bảo đưa tôi về nhà. Vừa mở cửa ra, tôi bỗng nghe thấy giọng mẹ Nguyệt lạnh lót truyền tới:

- Dạ, cháu biết rồi ạ! Anh chị liệu có thể trụ được đến bao lâu ạ?...Nhiều nhất là mai sao? Nhưng con bé sẽ không chịu đựng nổi đâu, nó còn quá nhỏ. Được, được, cháu hiểu ạ!

- Có chuyện gì mà nghiêm trọng vậy mẹ? _Tôi bước lại gần, sự bất an khiến tôi không nhìn được tò mò. Tôi cảm thấy chuyện này có liên quan đến tôi.

- Thanh...con về rồi sao? _Nhìn biểu hiện bối rối của mẹ, trong lòng tôi càng bất an hơn. Phải biết rằng mẹ Nguyệt đã từng tung hoành trong giới hắc đạo biết bao năm rồi, làm gì có chuyện mẹ lại để cho người khác thấy được sự bối rối của bản thân cơ chứ. Trừ phi chuyện này quá khó để mở miệng mới khiến cho mẹ vô tình để lộ sự bối rối của bản thân.

- Mẹ, có phải...nhà con xảy ra chuyện không ạ?

Câu hỏi quá rõ ràng và tinh táo của Thanh khiến bà Nguyệt không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Một đứa trẻ mới chỉ có 18 tuổi như cô mà lại có được sự nhanh nhạy thế này cũng thực đáng kinh ngạc. Nhưng bà lại sớm quên truyền kì về bản thân rồi, khi đó bà còn quá trẻ để nhận thức được những vấn đề nghiêm trọng xung quanh, vậy nhưng vẫn viết lên được truyền thuyết thì cô mới có 18 tuổi đã là cái gì chứ. Cũng không để kinh ngạc kéo dài quá lâu, bà do dự thông báo:

- Thanh, mẹ sẽ đặt vé máy bay chuyến sớm nhất cho con để con có thể đoàn tụ với cha mẹ con...lần cuối.

- Mẹ, mẹ nói như thế là sao chứ? _Chưa chờ tôi lên tiếng thắc mắc, Bảo đã hỏi giúp tôi, dường như vấn đề mà hắn thắc mắc cũng trùng khớp với suy nghĩ của tôi lúc này. Tôi im lặng đưa mắt dõi theo mẹ Nguyệt, mong chờ cái gọi là “tin tốt”. Thế nhưng bỗng dưng mẹ Nguyệt lại im lặng, khiến trái tim tôi như bị một tảng đá đè nặng lên. Và rồi “tốt” – tảng đá đó bất chợt rơi xuống hồ nước sâu thăm thẳm, gợn lên một đợt sóng lớn trên mặt hồ tĩnh lặng khi tôi nghe mẹ Nguyệt thông báo:

- Ba mẹ con...họ bị thương nặng, có thể đây là lần cuối cùng con được gặp họ rồi. _Giọng nói của mẹ Nguyệt rất êm ái, rất từ tình nhưng đối với tôi nó lại như sấm sét giữa trời quang. Tôi ngơ ngác nhìn mẹ, khó tin hỏi lại:

- Mẹ nói cái gì vậy? Mẹ có thể nhắc lại cho con nghe một lần nữa được không ạ?

- Thanh, đừng như vậy, mẹ sẽ giúp con đặt vé ngay bây giờ. _Mẹ Nguyệt vội vàng đỡ dành tôi, đồng thời lấy điện thoại gọi đặt tất cả năm cái vé, để lại Thiên Vỹ và Tú Tâm ở nhà. Còn Bảo thì ôm lấy tôi vẫn đang ngơ ngác vì không thể chấp nhận nỗi sự thật. Rất lâu sau đó, khi đã nắm tay đến trắng bệch, cắn chặt môi đến mức còn nếm được cả vị tanh trong miệng, tôi mới vùng ra khỏi lòng Bảo, đau đớn lắc đầu:

- Không thể đâu, bọn họ đang rất khỏe mạnh cơ mà, làm sao nói đi là đi như vậy cơ chứ? Con không tin, con phải gọi cho ông ngoại xác nhận. _Tay tôi run rẩy lôi được điện thoại ra từ trong túi, cũng run rẩy khi bấm số. Tôi lặng im chờ đợi, chờ đợi nhận được một câu trả lời từ ông ngoại. Thế nhưng tôi gọi mấy lần đều không ai bắt máy, tuy nhiên điều đó cũng chẳng làm tôi nản lòng thoái chí. Tôi chưa bao giờ cảm thấy bản thân kiên trì đến thế, cứ liên tục gọi cho đến lần thứ 15, rốt cuộc cũng có người bắt máy. Tôi vui sướng hô lên như thể vỡ được vàng:

- Ông ngoại?

- Cô chủ nhỏ?

- Quản gia, ông ngoại cháu đâu ạ? _Tôi lễ phép hỏi.

- Lão gia, ông ấy...Quản gia, để tôi nghe. _Bất chợt có một giọng nói xen ngang lời của quản gia, đó là giọng của ông ngoại tôi. Ngay khi ông ngoại nghe máy, tôi chợt nhận ra cổ họng mình đã nghẹn ứ lại, muốn hỏi lại chẳng dám hỏi, bởi tôi rất sợ nhận được câu trả lời mà bản thân khó có thể chấp nhận nhất.

- Thanh hả cháu?

- Vâng, là cháu...tình hình của bố mẹ cháu...

- Mẹ cháu dặn cháu...phải thật dũng cảm.

- Ông, cháu hiểu rồi! Cháu sẽ sớm qua thôi. _Chỉ bằng một câu nói đó của ông tôi cũng đủ hiểu mọi thứ tôi tề đến thế nào. Tôi không muốn làm âm ỉ, bởi nó thực chất cũng chẳng có ích lợi gì, chỉ càng khiến tôi thêm tổn sức thôi. Sau khi cúp điện thoại, tôi bình tĩnh nói với mẹ Nguyệt:

- Mẹ, cảm ơn mẹ đã đặt vé giúp con. Con mệt rồi, con lên phòng trước đây ạ. _Sau đó tôi quay ra nói với Bảo- Anh giúp em trông Thiên Vỹ một lúc nhé, em muốn ở một mình.

Bảo thực sự rất muốn đưa tay ra nắm lấy tay cô, ôm cô vào lòng an ủi, nhưng cô đã nói thế, anh còn có thể làm gì cơ chứ. Để cô một mình cũng tốt, cô nghĩ thông suốt rồi ắt sẽ tự điều tiết được bản thân thôi. Tuy nhiên, khi thấy gương mặt cắt không còn giọt máu, hai tay thì nắm chặt đến nổi các khớp

xương cũng rắc rắc kháng nghị cùng với đôi mắt trong veo ngày nào giờ lệ nóng đã phủ lên một tầng nước mỏng nhưng cô vẫn cố kiên cường không để nó rơi là đủ hiểu trong lòng cô đau đớn thế nào, điều này khiến anh không khỏi lo lắng cô sẽ bị quá hóa liều mà tự làm tổn thương bản thân. Như nhìn thấu được suy nghĩ của anh, bà Nguyệt nói:

- Yên tâm đi, con bé không phải là đứa suy nghĩ nông cạn. _Bà biết mình không hiểu cô nhiều bởi căn bản suốt thời gian chung sống với nhau, hai mẹ con cũng chẳng mấy có dịp tâm sự. Nhưng từ vụ việc mất tích một năm trước cùng sự tiến bộ vượt bậc vào thời gian gần đây của cô bà có thể đoán ra cô kiên cường hơn cái vẻ bề ngoài nhu mì yếu đuối đó.

- Đến cả con còn không hiểu được cô ấy, mẹ làm sao có thể chắc chắn chứ? _Bảo dường như cũng không mấy tin tưởng vào cái gọi là “suy đoán” của mẹ mình.

- Cứ tin tưởng mẹ con cũng chẳng thiệt được đâu. _Ông Kỳ lúc này mới đi làm về, cả người nhuộm một nét phong trần đầy mệt mỏi nhưng cũng không thể giấu đi hết vẻ thanh thản mà chỉ người trưởng thành mới có. Chuyện của gia đình Thanh ông vẫn còn chưa biết, nhưng ông luôn luôn lựa chọn tin tưởng vợ mình vô điều kiện, nên khi thấy con trai tỏ ra nghi ngờ mẹ mình, ông liền lên tiếng bình vực.

- Được rồi, mẹ có ba hậu thuẫn, con còn cách nào ngoại trừ thỏa hiệp chứ. _Bảo thở dài buông một câu, rồi quay gót đi vào phòng của con trai.

Thông thường thì cứ tới sáu giờ là Thiên Vy sẽ được người giúp việc mang đi tắm rửa rồi cho ăn nên lúc này là lúc mọi người tự giác về phòng để tắm rửa chờ ăn cơm. Anh cũng không ngoại lệ, như một thói quen anh trở về phòng, nhưng lại phát hiện cửa phòng đã khóa chặt. Lúc này anh mới nhớ ra cô đã ở trong đó cả tiếng đồng hồ rồi. Anh hoảng hốt đập cửa, bên trong vẫn không có chút động tĩnh nào. Không đủ kiên nhẫn để chờ người bên trong có phản ứng, anh đã vội vã đập tung cánh cửa phòng rồi lao vào trong, chỉ sợ chậm trễ sẽ không còn kịp nữa. Ấy thế mà anh nhìn thấy gì đây? Cô ngồi hóa đá giữa nền nhà, đối diện với cái gương cao hơn cả anh, tay còn đang hoảng loạn lau đi những giọt nước mắt nóng hổi. Anh đau lòng chạy lại, ôm cô vào lòng, thở hắt ra:

- Tại sao lại khóa cửa, em muốn dọa chết anh sao?

- Không cần, em không sao! _Cô đẩy anh ra, lại lấy tay lau đi nước mắt nhạt nhòa trên gương mặt.

- Không sao cái gì, mắt em đỏ hoe rồi đây này. _Anh cảm thấy bất lực, trong lòng đang rất cáu mà lại không dám nặng lời, chỉ có thể trừng mắt phản bác cô.

- Anh đi tắm đi, không cần lo cho em, em sẽ không làm chuyện ngốc nghếch đâu, em còn muốn gặp ba mẹ em lần cuối. _Nghe cô bình tĩnh nói ra điều đau đớn trong lòng như thể mọi chuyện chẳng liên quan gì đến mình khiến anh vừa thương vừa xót. Anh bối rối nhìn cô, không biết làm sao mới tốt hơn được. Đến cuối cùng, anh đành thở dài xốc cô lên, bế đặt lên giường, thơm lên trán cô một cái, thở dài nói:

- Muốn khóc thì ngồi trên giường mà khóc, dưới đất lạnh lắm, ngộ nhờ bị cảm thì chưa chờ đến lúc gặp được họ em đã không thể gượng dậy được rồi. _Sau đó anh do dự xoay người, không yên tâm nhìn thêm một cái mới bước vào phòng tắm.

Anh bước ra ngoài rồi mà vẫn thấy cô ngồi đờ đẫn trên giường, liền lục lọi trong tủ quần áo, sắp cho cô một bộ đồ, treo vào phòng tắm cẩn thận rồi mới tiến về phía cô nhắc nhở:

- Đi tắm thôi, anh đã chuẩn bị nước cùng quần áo cho em rồi. _Lại thấy cô không có phản ứng, anh đang định cúi chiếc lưng dài xuống để bế cô lên thì cô lại đưa tay gạt ra, quả quyết:

- Không cần, em tự đi được! _Nói rồi cô liền nhanh nhẹn xuống giường, bước vào trong phòng tắm.

Nhìn dáng đi xiêu vẹo của cô, anh cũng chẳng biết làm thế nào nữa. Có thể nói đây là cú sốc vô cùng lớn đối với một cô gái mới có 18 tuổi như cô. Tuổi mười tám, cái tuổi còn quá non nớt để có thể vượt qua nỗi đau đớn tinh thần này. Mặc dù chuyện đôi mắt với việc cha mẹ ra đi là điều không thể tránh khỏi trong cuộc đời mỗi người, nhưng cô số khổ, lại phải đối mặt với nó quá sớm. Anh không chắc rằng nếu mình không ở cạnh, cô có thể vượt qua nỗi đau tinh thần này được hay không nữa.

Một lúc sau, cô bước ra khỏi phòng tắm với một vẻ ngoài tươi tắn hơn, thế nhưng đôi mắt sưng vù đỏ ửng cũng không cách nào có thể che giấu, nó dường như đang tố cáo chủ nhân của nó vừa mới lại khóc một trận nữa. Tuy nhiên, điều khiến anh không khỏi lo lắng là gương mặt chẳng có một chút cảm xúc gì kia. Nó như được phủ lên tầng băng lạnh, đóng băng mọi cảm xúc của con người. Trông cô giờ đây giống một cái xác chỉ dựa vào tồn tại chứ không còn linh hồn nữa. Anh bước đến bên cô, ôm lấy bờ vai gầy yếu đến nỗi đứng trước gió cũng có thể bị thổi bay đó, mang cô xuống dưới nhà ăn cơm. Nhưng lần này cô ăn rất nhanh, cũng không cời mở trò chuyện với mọi người như trước, chỉ chăm chăm xử lý hết cơm trong bát, xong đứng dậy lễ phép mời mọi người ăn tiếp rồi lại trở lên lầu.

- Anh, anh lại chọc giận chị dâu nhỏ à? Sao chị ta mặt khó ở thế chứ?

- Em bớt miệng lại đi, mấy ngày này anh cảnh cáo em, tốt nhất đừng có chọc tức cô ấy, không thì liệu hồn đấy. _Bảo không nhìn được cảnh cáo. Thiên Vy khó chịu chau mày:

- Anh bắt công, bình thường em bị bắt nạt cũng đâu thấy anh bảo vệ em như thế chứ? Với lại, bây giờ em cũng có rãnh đâu mà chạy đi tìm phiền phức chứ?

- Bố mẹ con bé nguy kịch, mấy ngày này tâm trạng không ổn, đành con để chịu thiệt thòi thôi. _Bà Nguyệt ôn tồn giải thích.

- Cái gì? BỐ MẸ CHỈ TA..._Thiên Vy tròn mắt há hốc mồm thét lớn, nhưng chưa hết xong câu đã bị Thiên Bảo chặn họng. Anh gằn giọng quát lên:

- Thiên Vy, coi chừng cái miệng của em._Nói rồi anh đặt bát xuống, mời mọi người tiếp tục ăn cơm, lại đi lên lầu.

Thiên Bảo lên phòng, phát hiện cửa bị chèn cái gì đó khiến nó rất khó mở, anh bèn chậm rãi gõ cửa chứ không thất thố đập tung cửa như trước nữa, bởi biết đâu bây giờ thứ đang dựa vào cửa lại là cô. Lăn gõ cửa này, cô đã lên tiếng:

- Anh có việc thì xử lý xong đi, để em một mình một lát._Anh thờ dài, nói vọng vào:

- Thanh, dù bất cứ chuyện gì xảy ra, đừng tự làm tổn thương bản thân._Anh lo lắng dặn dò.

- Em không dại dột như thế đâu, anh cứ đi đi.

Nghe cô nói như vậy, Bảo cũng chẳng miễn cưỡng, nhưng anh cũng chẳng có tinh thần làm việc, chỉ kí vài cái hợp đồng nhỏ lẻ chứ cũng chẳng viết báo cáo gì. Suy nghĩ một lúc, anh liền gọi điện cho David Minh:

- Cậu giúp tôi điều tra một chuyện.

- Anh cứ nói._Giọng David nghiêm túc. Có thể nói bây giờ David đã trở thành một trong những lão đại của bang hội bên đó, đi theo cha hắn giải quyết công việc nhưng hắn vẫn rất tôn trọng người đã từng giúp đỡ mình như anh. Dù không còn là thuộc hạ của anh nhưng dựa theo tình anh em thì cũng có thể nể mặt mà giúp nhau một lần. Hơn nữa, cũng không hẳn là vì tình anh em, hắn một phần là vì cô gái đó, vì anh là chồng sắp cưới của cô.

- Tôi nghe nói bên chỗ cậu có mấy địa bàn ở Anh, giúp tôi điều tra chuyện của cha mẹ cô ấy.

- Ai?_David Minh kinh ngạc thốt lên. Phải biết rằng thế lực của nhà họ Vũ cũng chẳng thua kém thế lực của cha hắn là bao, hoặc có thể hơn chứ không có kém, vậy mà lúc này lại phải đi nhờ vả hắn, đặc biệt còn vì một cô gái khiến David không khỏi giật mình.

- Trịnh Hoài Thanh!_Nghe tên của cô hắn thờ phào nhẹ nhõm. Hắn còn cứ ngỡ anh đang nhờ vả hắn vì một cô gái khác, như vậy hắn nhất định sẽ không bao giờ giúp anh đâu.

- Anh Bảo, anh cũng có đủ khả năng mà. Tại sao lại phải nhờ vả tôi vậy?

- Tôi vẫn chưa chính thức tiếp quản, tạm thời không thể qua mặt ba tôi được. Nhờ cậu giúp tôi, sau này tôi nhất định có quà đáp lễ._Đây là lần đầu tiên David thấy Thiên Bảo xuống nước nhờ vả người khác, lại còn nhắc đến quà đáp lễ với người mà mình nhờ giúp thì có thể thấy cô ấy ở bên đó hạnh phúc bao nhiêu, cậu vẫn là nên thành tâm chúc phúc cho cô thôi.

- Anh không cần phải nói ơn huệ với em, chúng ta dù gì cũng từng có khoảng thời gian làm việc với nhau. Anh chẳng những không coi em là đồ đệ để dạy bảo còn coi em là anh em thì việc con con này có là gì chứ. Anh yên tâm, nội trong năm ngày sẽ có báo cáo đầy đủ._David đảm bảo. Chuyện của Hoài Thanh hắn luôn đặt lên trên hàng đầu, cho dù có sứt đầu mẻ trán thì cũng phải hoàn thành thật tốt.

Thiên Bảo yên tâm cúp máy, nhưng lòng anh vẫn rất nặng nề. Không chỉ anh thấy nặng nề, mà toàn thể người trong Hàn Lâm Viên đều cảm thấy một sự nặng nề đè nén đang bao trùm toàn bộ căn biệt thự rộng lớn khiến không khí trở nên ngột ngạt hơn. Phải biết đây là lần đầu tiên biệt thự trở nên im lìm như thế, điều này khiến mọi người không khỏi thấy căng thẳng. Lúc này đã là mười giờ tối, Thiên Bảo kết thúc công việc sớm hơn dự định và trở về phòng. Thật may lần này cửa phòng đã mở được, còn người bên trong phòng thì đang yên lặng nhắm mắt chìm vào giấc nồng. Anh đến bên giường, nhìn gương mặt mới một ngày mà trông như già đi mấy chục tuổi của cô, với đôi mắt sưng húp, hai bên khóe mắt còn óng ánh giọt nước, cả khuôn mặt thì vẫn còn nước mắt bết lại mà đau lòng không thôi. Khẽ khàng cúi xuống, anh hôn lên đôi mắt của cô, chỉ mong cô đừng rơi nước mắt thêm nữa.

Làm xong vệ sinh cá nhân trước khi đi ngủ, anh nằm xuống cạnh cô, kéo cô vào lòng, ôm chặt. Cô như cảm nhận được sự bình yên quen thuộc, ngay lập tức cuộn chặt người trong lòng anh, tay còn có ý túm chặt lấy vạt áo của anh. Đường như cô đang cố níu giữ một cái gì đó, gương mặt vô cùng bất an, hàng lông mày cứ thế nhũn chặt lại. Thế nhưng mặc cho anh ôm cô chặt bao nhiêu cũng chẳng đủ để xóa bỏ sự bất an trong lòng cô lúc này. Chẳng nghĩ ra cách gì khác tốt hơn, anh bèn cúi xuống, ngay lập tức phủ lên môi cô một nụ hôn đầy nóng bỏng, giúp cô có thể thư giãn và thả lỏng hơn. Điều đó có vẻ khá là có tác dụng, đôi tay cô nắm lấy vạt áo anh không còn chặt chẽ như lúc đầu mà đã lỏng hơn rất nhiều.

Nụ hôn kết thúc cũng là lúc cô tỉnh lại, chớp chớp đôi mắt trong veo ngập nước, cô khó hiểu nhìn anh. Anh bối rối ghi đầu cô vào trong ngực mình, nói:

- Ngủ đi! Anh ở cạnh em!

- Ừ!_Cô vòng tay qua eo anh, tìm một chỗ thoải mái để làm ổ rồi lại nhắm mắt và chìm dần vào giấc ngủ. Bảo thờ dài nhẹ nhõm, không biết đây là lần thứ bao nhiêu trong ngày mà anh thờ dài nữa, có thể nói hôm nay là ngày mà anh phải thờ dài nhiều nhất trong đời, tất cả đều vì cô.

Tờ mờ sáng, vì không ngủ sâu giấc nên Bảo đã sớm tỉnh lại, phát hiện có người còn tỉnh dậy trước cả mình. Bên cạnh anh đã trống không, chỗ cũng đã lạnh, chứng tỏ cô đã tỉnh dậy từ rất lâu rồi. Anh không hiểu tại sao cô dậy mà bản thân lại không biết, cũng có thể cô dậy lúc anh ngủ say nhất chăng? Đúng lúc anh còn đang ngó quanh phòng tìm bóng dáng của cô thì cô đã bước ra từ trong nhà tắm, quần áo và đầu tóc được chải chuốt gọn gàng, khuôn mặt rạng rỡ, trên đôi môi nở một nụ cười tươi tỉnh khôi khiến anh không tránh khỏi ngẩn ngơ. Cô với cái người ma không ra ma người cũng chẳng ra người ngày hôm qua đến tột cùng là có chút quan hệ gì hay không? Nhìn thấy anh, cô vội quay đầu đi, tựa như bối rối, nhưng kì thực, anh đã nhìn thấy đôi mắt sưng húp dù được cô makeup khá kĩ càng. Tuy nhiên, anh cũng không có ý vạch trần cô, chỉ lên tiếng hỏi:

- Sao tự dưng hôm nay em có ý thức dậy sớm vậy, không ngủ thêm một lát đi, tám giờ mới phải khởi hành mà?

- Em không ngủ được! _Tôi thành thật trả lời. Ngày hôm qua mặc dù nhận được tin sốc, tự giã vò bản thân mình một hồi, nhưng tôi cũng suy nghĩ kĩ càng rồi. Ba mẹ tôi rất có thể bị thương nặng, chỉ cần điều trị đúng cách sẽ khỏe lại thôi, việc gì tôi phải khóc lóc như một kẻ ngốc cơ chứ. Tôi nào phải đứa yếu đuối như vậy. Nghĩ như vậy cho nên hôm nay tôi đã tự vực dậy tinh thần, trở lại làm một cô gái tươi tắn như ngày nào. Tôi tin vào kì tích, và tôi mong tôi có thể thấy kì tích.

- Đừng suy nghĩ quá nhiều! _Bảo tới trước mặt tôi, khẽ xoa tóc tôi trấn an. Tôi gật đầu với hắn, đáp:

- Em không sao, đừng lo! Anh đi chuẩn bị đi! _Thế là sau lời nhắc của tôi, Bảo ngoan ngoãn vào phòng tắm, còn tôi ở bên ngoài tự tay chuẩn bị cho hắn một bộ đồ.

Sau mười lăm phút, hắn bước ra với chiếc khăn tắm quấn hững hờ ở phần dưới, phần trên thì để trần. Vì đã quá quen rồi nên tôi cũng chẳng có cảm xúc gì nhiều, chỉ lấy cái khăn tắm thứ hai ở trên giường, lau phần trên còn đọng nước cho hắn. Hắn rất ngoan ngoãn ngồi xuống giường để tôi sấy tóc cho. Khi tóc sắp khô, hắn đột ngột nắm lấy cổ tay tôi, kéo mạnh khiến tôi ngã vào lòng hắn, hắn còn áp mặt mình sát gần mặt tôi. Nhìn gương mặt nam tính gần trong gang tấc cùng với mùi hương đàn ông tự nhiên trên người hắn, tôi không khỏi loạn nhịp. Hai đôi mắt giao nhau, một dòng cảm xúc cuộn cuộn mãnh liệt trào dâng trong lòng tôi. Giọng hắn chậm chậm mà dịu dàng vang lên:

- Lần này đi, dù xảy ra chuyện gì cũng phải nhớ có anh ở cạnh em, biết chưa? _Tôi cứ ngây ngốc nhìn hắn, theo bản năng cơ thể khẽ gật đầu. Hắn nhếch mép một cái, chóp mũi khẽ chạm vào mũi tôi, mang theo hơi thở nóng rực tiến gần đến. Tôi cũng đã sớm chuẩn bị tinh thần để tiếp nhận nụ hôn của hắn, nhưng đúng lúc này...

- Hoài Thanh, cho tôi mượn... _Giọng Thiên Vy vang lên quá đúng lúc khiến tôi giật mình thoát ra khỏi sự ngây ngốc vì bị con sói già nào đó quyến rũ. Vội đẩy hắn ra, tôi vội lấy khăn tắm bọc hắn lại, sau đó liếc nhìn cô em chồng, thần nhiên hỏi:

- Chị muốn mượn gì? _Khả năng quan sát của tôi cũng không tồi, tôi đã nhìn thấy khóe miệng Thiên Vy khẽ giật giật mấy cái. Chị ta liếc sang nhìn Bảo, háng giọng:

- Anh, anh tiết chế chút đi, hôm nay có việc quan trọng. _Sau đó quay sang lườm tôi, hung hăng nói- Anh ấy là anh trai tôi, cho dù còi hệt ra tôi cũng không thèm liếc, cô che cái gì mà che. (Dừng một lát, Thiên Vy như sực nhớ ra chuyện sang mượn đồ, liền nói) Hoài Thanh, tôi mượn máy sấy một chút.

- Đây! _Tôi rút điện máy sấy, đưa ra tận cửa cho chị ta. Sau khi Thiên Vy đi, tôi khép cửa lại, hắt mặt sang đồng quần áo tôi sắp sẵn, nói:

- Em chuẩn bị đồ xong rồi, anh tự mặc vào nhé! _Hắn nhìn tôi, khẽ nhếch mép, đáp:

- Em đã giúp anh lau người, giúp anh sấy tóc thì chi bằng giúp anh mặc đồ luôn đi, giúp người giúp cho chót. Giúp xong anh thưởng! _Nhìn mặt hắn rất gian xảo, rất rõ ràng là không có ý tốt. Tôi nhướn mày, rất phối hợp mà hỏi lại hắn:

- Thưởng gì?

- Mặc vào đã rồi anh nói. _Hắn nghiêng đầu, liếc mắt về phía bộ quần áo, ý bảo tôi tự tới lấy đồ. Đúng là con cáo gian xảo, tôi làm sao mà dễ mắc lừa hắn như vậy cơ chứ. Tôi nhếch mép, đáp:

- Miễn đi, em không thiếu thốn tới mức mất một phần thưởng của anh em không chịu được. _Tôi đáp xong bưng bình ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng, ngênh ngang thách thức hắn. Biết tôi không có ý định nhượng bộ, hắn cũng không kì kèo nhiều, nhanh chóng mặc cho xong quần áo rồi chúng tôi cùng xuống dưới nhà để ăn sáng.

Ăn sáng xong, làm một vài việc vặt, trong phút chốc cũng đã đến tám giờ, cả đại gia đình nhà họ Vũ cùng hai chiếc xe lần lần lướt rời khỏi Hàn Lâm Viên. Tôi ngồi cùng Thiên Vy trên con Lamborghini do Bảo lái đang bon bon nổi đuôi con Audi mui trần mà ba Kỳ lái đằng trước. Đằng sau chúng tôi là hai chiếc xe con, trong đó Hải cũng đang lái một trong hai cái, đây là đoàn vệ sĩ riêng của nhà họ Vũ được đưa theo để đảm bảo an toàn cho gia chủ như chúng tôi. Tôi cũng chẳng lấy gì làm lạ, chỉ là trong lòng tôi lúc này đang loay hoay như một mối tơ vò không cách nào gỡ được. Thiên Vy ngồi cạnh tôi ở ghế đằng sau, hiếm có khi nào tâm lí như vậy, cô ấy nắm lấy tay tôi, bày tỏ sự an ủi:

- Hoài Thanh, tôi đã nghe mọi chuyện rồi. Cô đừng lo, mọi chuyện rồi đâu sẽ vào đấy thôi, bọn họ sẽ không sao cả. _Mục đích Bảo để cô ngồi cùng Thiên Vy chính là muốn để hai cô gái có nhiều cơ hội tâm sự hơn, giảm bớt áp lực trong lòng cô. Và sự thật đã chứng minh anh đúng, cô em gái sinh đôi của anh không có gì xuất sắc ngoại trừ sự am hiểu nhìn sắc mặt người khác ra. Thiên Vy cũng có sự nhạy bén và tinh tế mà hiếm những cô gái ở cái tầm tuổi bông bột này có được. Cô em gái này của anh quả thực cũng chẳng để anh thất vọng.

- Chị không biết rồi, lời an ủi tôi cũng đã nghe chán rồi. Cứ để ông trời quyết định tất cả đi, dù gì nếu họ có mệnh hệ gì, còn lại sẽ do người con gái là tôi đây gánh vác. Đến lúc tôi đủ mạnh rồi, tất cả những kẻ hại bọn họ tôi đều sẽ khiến cho họ trả cái giá thật đắt. _Nghe lời nói sắc bén của cô, Thiên Vy cũng không giấu nổi sự giật mình.

Cô ấy quả thực là thay đổi quá nhiều so với bốn năm trước bọn họ quen nhau. Giờ đây, nhìn vào Hoài Thanh, cô chỉ thấy một cô gái lạnh lùng, trong mắt tràn đầy sự kiên định cùng kiên cường, đồng thời ở cô ấy có một sự trưởng thành vượt bậc mà những đứa trẻ ở lứa tuổi này không cách nào có được. Rốt cuộc cuộc đời đã phải nhẫn tâm đến thế nào với một cô gái còn nhỏ tuổi như thế chứ? Dù cô có lớn thế nào thì vẫn luôn được bảo bọc trong vòng tay của nhà họ Vũ, từ trước đến nay chưa từng trải đời, không biết được cái khổ cực của đời người thế nào. Bởi vì sinh ra trong một gia đình quyền thế, cô chưa từng bị chịu thiệt, cũng không hiểu thiệt thòi là cái gì, cô chỉ biết rằng mẹ dạy cô, dù cô có được tất cả thì cũng không nên khinh rẻ những người thiệt thòi hơn mình, bởi biết đâu rồi sẽ có lúc cô còn phải nhờ tới sự giúp đỡ của những người đó.

Thiên Vy không cách nào hiểu, nhưng bây giờ thì cô đã có thể ngộ ra. Và vì thế cô càng áy náy hơn bởi trước nay luôn bướng bỉnh không chịu nghe lời, muốn gì phải có cho bằng được, và cô đã phạm sai lầm, cướp đi người con trai mà cô bé này yêu quý. Cô càng cảm thấy mình nhỏ nhen trước sự cao thượng của Hoài Thanh. Không biết nghĩ gì, Thiên Vy ôm lấy Hoài Thanh nhỏ bé, giọng hiếm khi chân thành:

- Hoài Thanh, cô chịu nhiều khổ rồi. Từ giờ để nhà họ Vũ làm chỗ dựa cho cô đi. Tôi nhất định sẽ bảo vệ cô. _Nghe Thiên Vy làm nhảm những điều kì cục, tôi khó hiểu kéo chị ta ra, thắc mắc:

- Nay, rốt cuộc chị lại suy nghĩ lung tung cái gì vậy?

- Không có gì, tôi chỉ muốn nói thế thôi. Sau này nếu anh trai tôi bắt nạt cô thì cô cứ nói ra, tôi nhất định sẽ thay cô đòi lại công đạo. _Thiên Vy vỗ ngực cam đoan, bộ dạng thật giống Lâm Như Nguyệt của nhiều năm về trước, khảng khái và trọng tình nghĩa. Cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận bản thân thấy có lỗi với Hoài Thanh bởi như thế sẽ khiến cô cảm thấy rất mất mặt. Những lời này của Thiên Vy Thiên Bảo đều nghe thấy hết, anh chỉ cười nhạt, cũng chẳng để trong lòng. Đứa em gái này của anh tuy tính khí trẻ con nhưng lại rất có chừng mực, cũng chẳng thể gây ra được cái gì lớn tới mức không kiểm soát được đâu.

- Không cần chị thay tôi đòi lại công đạo, tôi sẽ tự tìm công đạo cho mình. _Tôi kiên định đáp, sau đó không muốn nhắc tới chủ đề nhảm chán này nữa, cũng muốn làm cho không khí đỡ căng thẳng, tôi vội chuyển đề tài- Đạo này tôi không thấy anh Khoa với chị hẹn hò nhĩ, hai người sao thế?

- Sao với trắng cái gì? _Thiên Vy lườm tôi một cái sắc lẹm- Anh ấy đăng kí đi du học, bây giờ đang bận ôn cho kịp để xuất ngoại.

- Chị thì sao? Không định cùng anh ta song túc song phi à?

- Không cần, bây giờ tôi đang chuẩn bị học quản lí kinh tế, sắp tới sẽ thực tập ở công ty. Trách nhiệm mà tôi phải gánh còn nhiều lắm, không chỉ mình dự định của bản thân mà còn là tương lai của nhà họ Vũ nữa. _Nghe Thiên Vy nói thế, tôi cũng hiểu được phần nào cái bất đắc dĩ trong gia đình hào môn danh giá.

Để có thể đòi lại được danh tiếng và một tương lai tốt đẹp, duy trì vị thế của gia tộc, không chỉ những vị tiền bối cần nỗ lực mà những tiểu hậu bối như chúng tôi cũng không thể bỏ cuộc, chỉ có thể thân bất do ki vì gia đình mà nỗ lực, bỏ đi tương lai của bản thân. Tôi nhìn Thiên Vy, cũng có vài phần thông cảm, ấn tượng với chị ta lại tăng lên một bậc. Tôi không nghĩ bình thường Thiên Vy nóng nảy và khó giữ được bình tĩnh lại có thể suy nghĩ thấu đáo đến như vậy. Xem ra thời gian đã dạy chị ta sự kiên cường, cộng với một nòi giống tốt, rất có thể tương lai của chị ta sẽ rất thành công. Tuy nhiên, tôi vẫn không nhịn được thắc mắc:

- Nhà họ Vũ cũng đâu chỉ có mình chị là cháu độc đinh, làm sao phải gánh nặng như vậy. Có gánh nặng thì người gánh nặng phải là anh trai chị mới đúng chứ?

- Cô không hiểu, mặc dù thế hệ trước không phải chỉ mình bố tôi là độc đinh, nhưng cũng chẳng khác là bao. Tới bây giờ thì quả thật chỉ còn mỗi anh tôi là độc đinh thôi, trách nhiệm mà anh ấy phải gánh còn nặng hơn tôi nhiều, tôi cảm thấy bản thân cũng là một người nhà họ Vũ, vị bọn họ cố gắng, vì anh trai tôi chia sẻ chút trách nhiệm cũng không phải việc gì khó. Còn cô rồi đến lúc sẽ hiểu có đôi lúc trách nhiệm là thứ mà con người không thể chối bỏ. Hãy nhìn chúng tôi mà xem, mọi người đều thấy vẻ hào nhoáng bên ngoài nhưng có ai thấy sự mệt mỏi và nỗ lực của chúng tôi. Bọn họ chỉ biết chúng tôi là nhờ ánh hào quang của ba mẹ mà có thể thành công. Cho nên muốn để mọi người công nhận, cô buộc phải tự bước trên đôi chân của mình thật vững vàng. _Nghe Thiên Vy tâm sự, tôi cũng hiểu cái khó của bọn họ.

Nhìn Bảo chỉ chăm chú lái xe, cũng chẳng có bất cứ phản ứng gì, tôi không khỏi thấy tự trách. Nhiều khi thấy hần về nhà với vẻ phong trần đầy mệt mỏi, tôi đôi lúc vẫn tùy hứng nhõng nhẽo, đòi sự chiều chuộng từ hần, cũng chưa từng nghĩ thử một lần xem hôm nay hần ở ngoài đã gặp phải những khó khăn gì, chưa từng hỏi xem hần mắc phải những rắc rối nào, chưa từng quan tâm xem hần có mệt hay không, chưa từng lo lắng hần sẽ mắc bệnh. Tôi cứ vô ưu vô lo như thế, trở thành một kẻ vô tâm, cho đến tận bây giờ, khi cha mẹ tôi xảy ra chuyện, tôi mới biết bản thân trước đó đã vô tâm tới nhường nào. Sự vô ưu và vô lo trước đó của tôi được đổi lại bằng sự đấu tranh và nước mắt cùng mồ hôi của quá nhiều người. Tôi lặng người đi trước những câu nói của Thiên Vy, cảm giác lồng ngực bị đè ép đến khó chịu.

Đang suy nghĩ mông lung, Thiên Vy chợt quay ra hỏi tôi:

- Hoài Thanh, cô có quen người kia sao? _Thiên Vy chỉ ra ngoài cửa xe, về phía một bóng dáng mờ mờ. Tôi cũng mờ mịt hỏi:

- Ai thế? Bởi vì lúc đi học tôi đã không may khiến bản thân bị cận thị nhẹ, cho nên bình thường ra ngoài đều không đeo kính, chỉ những lúc đi học mới đeo, vì vậy cũng chẳng nhìn rõ cái bóng mờ mờ mà Thiên Vy nhắc đến.

- Cô không quen sao? Tôi thấy ánh mắt anh ta rất kì lạ, anh ta cứ nhìn xe của chúng ta rồi cười âm trầm, đáng sợ chết đi được.

- Chắc chị nhìn nhầm thôi, ở ngoài được nhiều xe như thế, sao chị chắc được chứ. _Tôi không để tâm lắm tới lời chị ta nói, Thiên Vy có lẽ cũng cho rằng là như vậy, cho nên buông tha cho vấn đề này, chúng tôi lại bắt vào vấn đề khác nói chuyện. Đoàn xe cứ bon bon chạy thẳng một mạch đến sân bay. Thủ tục xuất về rồi lên máy bay cũng không gặp khó khăn gì. Cả nhà họ Vũ cùng độc chiếm khoang hạng nhất của máy bay, tự thưởng thức không gian riêng tư của gia đình.

Tôi cùng Thiên Vy tiếp tục nói chuyện thêm một lát liền cảm thấy mệt mỏi, cứ ngáp ngắn ngáp dài mãi. Bảo nhìn thấy thế liền nhẹ nhàng nhắc tôi lên, để tôi ngồi vào trong lòng hần, ép tôi dựa vào vòm ngực rộng lớn đó, cánh tay chắc khỏe cố định tôi lại rồi thành nhiên nói:

- Em cứ nói chuyện đi, khi nào mệt thì cứ ngủ, ngủ trong lòng anh sẽ thoải mái hơn.

- Anh, anh cũng quá chiều chuộng chị dâu rồi._Thiên Vy nhìn thấy thế bất mãn trừng lớn đôi mắt xinh đẹp. Tòil khúc khích cười, kiêu hãnh đáp trả:

- Chị có giỏi gọi Trần Khoa đến đây chiều chuộng chị đi._Đây chính là khiêu khích trắng trợn, Thiên Vy tức nồ đom đóm mắt, không thèm đếm xỉa đến cô nữa, một mình quay mặt ra ngoài cửa sổ máy bay ngắm trời ngắm mây.

Tòil cũng chẳng có ý định dỗ cô em chồng này, dẫu sao bảo một đứa mới mười tám tuổi đi dỗ một đứa đã hai chục tròn thì quá là ngược đời đi. Tòil co lại trong lòng Bảo, tìm một chỗ thoải mái nhất rồi bắt đầu đưa mình vào giấc ngủ. Tòil ngủ thẳng đến giữa chiều thì tỉnh lại, bụng đói meo, lúc này Thiên Vy cũng đang thức, liếc tòil đây xem thường:

- Cô cũng ngủ giỏi thật đấy. Anh tòil có “nỗi buồn khó nói” mà cũng không dám bụng cô ra, nhìn đến sắp hỏng luôn rồi. Cẩn thận phúc khí sau này của cô vì thế mà cũng mất đấy._Tòil nghe vậy vội bỏ ra khỏi lòng Bảo, tức giận mắng hằn:

- Em có phải con nít đâu mà sợ, anh muốn giải quyết thì giải quyết đi, nếu nhìn đến nỗi hỏng thận thì ráng mà chịu._Bảo lúc này chỉ khề nhếch mép, ghé vào tai tòil nói nhỏ:

- Vốn dĩ cũng không muốn đi lắm, nhưng thấy em để ý đến “phúc khí sau này” của bản thân thì anh đành phải tuân lệnh bà xã thôi. Giữ phúc khí cho bà xã là nhiệm vụ của ông xã mà._Sau khi Bảo rời đi, tòil bất mãn mắng Thiên Vy:

- Chị lại lừa tòil!

- Tòil là một người thành thật! Anh trai tòil quả thật nhìn sắp hỏng luôn rồi còn gì, chẳng qua chỉ làm màu chút thôi, cô ở với anh ấy lâu như thế mà còn không phát hiện ra cái vẻ mặt mắc cười đó của anh tòil à._Nói với tòil xong, Thiên Vy lại không nhìn được cảm thán- Haizz...anh trai tòil đường đường một đảng mây rầu có vẻ ngoài tuấn tú được nhiều cô gái mến mộ như thế, từ khi nào lại phải nhìn “việc cá nhân” để yêu chiều một cô gái như thế chứ, quả này hỏng hần rồi!

Nghe Thiên Vy nói như thế, tòil không nhìn được mà cả người cứ nóng hết lên. Ủ thì...từ trước đến nay hần vẫn chiều tòil, chỉ là mọi người đều không để ý đến nên không thấy nói gì, nay bị huých toẹt ra như thế khiến tòil cảm giác mình cần một cái lỗ để chui xuống quá. Vẫn may là Bảo sớm ra đã giải vây cho tòil, hần lờm Thiên Vy, không hài lòng nói:

- Anh trai mình chiều chị dâu là chuyện đương nhiên, cô còn mong mỗi thế nào nữa. Muốn anh chiều cả cô nữa sao?

- Không phải ngày bé anh rất thương em à, giờ có vợ lại quên tình thân._Thiên Vy bất mãn, môi đã bĩu xa hàng chục dặm.

- Cô còn cần người anh này chiều nữa sao? Không phải cô cũng có bạn trai quên luôn thằng anh này à? Đừng có so sánh khắp khiêng như thế, vợ anh, anh có quyền chiều! Người yêu cô, cô có quyền hưởng thụ, đừng có mà thắc mắc lung tung._Giọng Thiên Bảo vừa mang vài phần thị uy, vừa mang vài phần trêu đùa, mang theo bá đạo cùng chiếm hữu đánh thẳng vào trái tim yếu ớt vốn đã sớm thuộc về hần của tòil. Tòil sùng bái nhìn hần, đồng thời héch mặt ra uy với Thiên Vy đang tức nồ phỗ ngồi ngay hàng ghế bên cạnh. Tòil thấy chị ta làm bầm cái gì đó, nhưng cũng chẳng để ý nhiều. Từ trước đến nay có lí nào kẻ thắc cuộc lại để ý đến kẻ bại trận của mình nghĩ gì hay sao?

Tuy nhiên tâm trạng tốt này không duy trì được bao lâu thì liền trở nên vô cùng tồi tệ. Nguyên nhân xuất phát từ lần đi gặp ba mẹ lần này. Chúng tòil xuống đến sân bay, không nghỉ ngơi lấy một phút một giây nào, vội vàng chạy tới biệt thự của ông ngoại. Vừa mới xuống xe, tòil đã vội vọt vàng trong thất thố túm lấy một cô giúp việc, lo lắng hỏi bằng giọng tiếng Anh bập bẹ về tình hình của ba mẹ. Sau đó tòil mới biết, mẹ tòil...bà vừa mới rời đi mấy phút trước. Tòil nghe như vậy thì trái tim như ngừng đập, lập tức ngã ngồi xuống dưới đất.

- -----Hết chương 19-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Biến cố lớn 2:

Thiên Bảo vội vàng đỡ lấy tòil, lại bị tòil hất ra không thương tiếc. Tòil chạy thục mạng vào căn phòng mà mẹ hay ở. Nhưng khi đứng trước cửa phòng rồi, tòil lại không dám vào. Tòil rất sợ, rất sợ nhìn thấy bà ấy, sợ rằng khi nhìn thấy bà ấy đang nằm trên giường sẽ thực sự cho rằng bà đã ra đi mất. Lòng tòil rồi bời bời đứng bơ vơ ngoài cửa, tay cứ đưa lên rồi lại thôi. Đến cuối cùng, Thiên Bảo đã giúp tòil giải quyết việc mà tòil khó lựa chọn nhất. Hần nắm lấy tay tòil, tay kia mở cửa, hần nói:

- Đừng sợ! Anh vào với em!_Nói rồi hần kéo tòil vào trong. Tòil chậm rãi theo sau lưng hần, bước qua cánh cửa, đi tới bên giường.

Trên giường, nơi mà một người phụ nữ đang yên giấc ngủ say. Tòil thấy bà rồi, tòil đã thấy mẹ của tòil rồi, nhưng...bà chỉ nằm đó, an tĩnh ngủ. Tòil cùng Bảo bước đến bên giường, nhìn xuống gương mặt hết sức an tĩnh và dịu dàng của bà. Ánh sáng nhu hòa của mặt trời chiếu rọi lên gương mặt hiền dịu của bà tạo lên một vầng sáng rực rỡ. Dường như bà ra đi hết sức nhẹ nhàng, không có chút vướng bận nào. Tòil ngồi gục bên giường, ôm lấy bà, hai hàng nước mắt cứ thế đua nhau chạy dài trên gương mặt. Cánh tay tòil run rẩy đưa lên, chạm vào gương mặt thân quen ngày nào, gương mặt ấy đã từng đánh lại khi trách mắng tòil, cũng chính gương mặt ấy đã giành cho tòil tất cả sự yêu thương xuất phát từ trái tim của một người mẹ. Giờ đây, sao nó tiêu tụy thế,

sao lại lạnh lùng đến thế. Cổ họng tôi nghẹn ứ lại, lồng ngực bị chèn ép tới co thắt dữ dội. Biết bao nhiêu lời muốn nói nhưng đến cuối cùng tôi vẫn chẳng đủ dũng khí để thốt lên, đến cuối cùng hóa thành những cái nấc nghẹn ngào. Tôi quay ra nói với Bảo nhờ hắn đưa mọi người rời đi để tôi có thể ở cùng với mẹ tôi một lần cuối.

Khi cánh cửa phòng khép lại cũng chính là lúc cảm xúc của tôi như vỡ òa ra không cách nào kiểm soát. Tôi nghẹn ngào, bờ môi run rẩy nói:

- Mẹ, mẹ tỉnh dậy đi, đừng ngủ nữa. Con nhớ mẹ lắm, mẹ dậy nhìn con gái của mẹ đi... Con hứa con sẽ ngoan mà, con chấp nhận kết hôn rồi, tại sao mẹ vẫn bỏ rơi con thế... Mẹ đi rồi để lại con thì con phải làm sao đây?... Đừng như vậy mà... Mở mắt ra nhìn con đi... MẸ... _Tôi ngồi đó, nói rất nhiều, kể lại rất nhiều kỉ niệm, cũng nói đến rất nhiều suy nghĩ trong lòng.

Đáng tiếc, mặc cho tôi ngồi đó huyền thuyên một mình, nói ra không biết bao nhiêu câu gọi, tôi vẫn không nhận được lời đáp lại. Trái tim tôi co thắt lại, chờ đến khi nước mắt chảy cạn rồi dừng lại, tôi vẫn chỉ biết ngồi ngầy ngốc ở đó. Bất chợt tiếng gõ cửa kèm theo tiếng gọi của Bảo vang lên, tôi lau vội nước mắt nhạt nhòa trên gương mặt, cố gắng giữ giọng tự nhiên nhất có thể, sau đó để hắn vào. Hắn đứng trước mặt tôi, đưa ra một chiếc USB, giọng có chút bất đắc dĩ nói:

- Ông ngoại bảo anh đưa cho em, nói là... mẹ em để lại. Nếu không muốn xem... thì để anh giữ đi.

Vốn dĩ anh cũng không muốn đưa cho cô, bởi vừa thấy cô khóc thương tâm như thế, anh sợ sau khi xem xong cái USB mà bà ấy để lại hẳn sẽ không chịu nổi cú sốc. Hai năm nay cô thay đổi quá nhiều, từ một cô gái vui vẻ vô ưu vô lo giờ đã trở nên trưởng thành hơn. Nhưng kèm theo đó là cô có nhiều tâm tư hơn, cũng khó hiểu hơn. Như ban nãy, rõ ràng là nội tâm vô cùng yếu đuối, cần người ở bên nhưng lại cứng đầu cứng cổ muốn ở một mình. Anh không hiểu tại sao cô lại phải cố gắng gượng như thế, chẳng lẽ cô không tin tưởng anh có thể cho cô một bờ vai vững chắc để dựa vào hay sao?

- Không cần đâu, đưa em! _Tôi ngay lập tức đòi lại, sau đó ngay lập tức cắm vào chiếc laptop mà Bảo đưa cho.

- Em xem đi, anh ra ngoài chờ! _Anh tôn trọng quyết định của cô. Bởi anh hiểu cô ắt hẳn cũng mong có thể ở một mình, cho nên cố gắng đáp ứng mong muốn của cô dù rằng trong lòng vô cùng lo lắng. Ngay khi anh xoay người chuẩn bị cất bước rời khỏi thì một bàn tay nhỏ bé vội vã túm lấy cổ tay của anh giữ anh lại:

- Đừng đi, ở lại đây với em đi! _Anh có chút bất ngờ, vội hỏi lại:

- Em chắc chứ?

- Anh là người đàn ông duy nhất mà em thừa nhận, có gì mà phải nghi ngờ sự tin tưởng của em chứ? _Cô nháy mắt đầy tinh ranh, mặc trong ánh mắt vẫn thấp thoáng ánh nước nhàn nhạt. Sức sống trong cô bỗng chốc trở lại, điều này khiến anh khá bất ngờ, nhưng lại không khỏi lo lắng.

Tôi nhanh chóng thao tác trên laptop, mở ra tệp thư mục mà mẹ đã lưu trong USB. Tôi cứ nghĩ nó phải là cái gì đó dữ dội lắm như thông tin về kẻ thù hay chí ít cũng là lời nhắc nhở về cái kẻ đã lấy mạng mẹ tôi chứ. Nhưng không, bà chỉ để lại cho tôi lời dặn dò. Bà không mong tôi trả thù cho bà, cái bà mong muốn là tôi sống một đời bình an, vui vẻ mà sống đến cuối đời. Hơn nữa, bà còn dặn dò tôi phải mạnh mẽ trước sự ra đi của bà. Nhìn gương mặt mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười với tôi trong video, tim tôi lại nhói lên một cái tê buốt. Bảo vội vàng ôm lấy vai tôi, an ủi:

- Không sao đâu, không phải bà ấy đã giao em cho anh hay sao? Sau này anh sẽ là chỗ dựa cho em, được chứ? Đừng buồn, anh tin bà ấy sẽ luôn dõi theo em.

- Cảm ơn anh... cảm ơn vì đã ở cạnh em lúc này. _Tôi vội vàng rúc vào lồng ngực rộng lớn của Bảo, ôm chặt lấy hắn, nước mắt đã ầng ậc dâng đầy hốc mắt nhưng tôi lại cố gắng bặm môi để nó không rơi xuống. Tôi đã khóc rất lâu rất lâu rồi, tôi không muốn đang ở ngay cạnh mẹ mà tôi lại để bà thấy sự yếu đuối của mình. Như thế làm sao bà yên tâm ra đi được.

- Cô ngốc, anh đâu chỉ ở cạnh em lúc này, anh còn muốn cả đời này ở cạnh em nữa. _Bảo ôm chặt cô vào trong lòng, một tay khẽ xoa đầu cô trấn an. Anh cứ nghĩ cô lại muốn khóc, đang muốn để lồng ngực mình làm điểm tựa, giúp cô giấu đi những giọt nước mắt đầy bi thương ấy. Nhưng cô kiên cường hơn trong suy nghĩ của anh, và cái kiên cường ấy khiến anh đau xót đến tận cùng. Cô ngốc này, rốt cuộc phải kiên cường đến mức nào mới thành ra như thế cơ chứ?

Sau câu nói đó của Bảo, chúng tôi chìm vào sự yên lặng, không ai nói với ai câu nào, nhưng lại như có sự ăn ý với nhau vậy. Một lúc sau, ông ngoại bước vào, khẽ ho một tiếng, thế là Bảo liền vội buông tôi ra, còn tôi thì đứng trước mặt ông, mạnh mẽ nói:

- Ông ngoại, những gì cần nói cháu cũng đã nói xong. Chúng ta... chuẩn bị lễ đi thôi, đưa mẹ cháu nốt đoạn đường cuối cùng.

- Cháu đảm bảo cháu không sao chứ? _Tôi nghe vậy khẽ lắc đầu. Bảo ôm lấy vai tôi, giúp tôi nói với ông một câu đảm bảo:

- Ông yên tâm đi, cô ấy sẽ không sao đâu. Dù có sao cháu cũng sẽ ở bên cạnh cô ấy, đảm bảo cô ấy không xảy ra chuyện gì được.

- Thằng nhóc này, con bé nhờ cậy cháu vậy. _Ông ngoại thở dài gật đầu một cái đầy nặng nề, sau đó gọi người vào chuẩn bị lễ. Bảo đưa tôi ra ngoài, lúc này tôi mới chợt nhớ ra tôi còn chưa đi thăm ba tôi. Vì vậy ngay lập tức túm lấy góc áo của Bảo, hữu khí vô lực nói:

- Đưa em đi thăm ba em đi.

- Ừ, anh cũng vừa ở đấy qua. Ông ấy không sao! Chỉ là chưa tỉnh lại thôi. _Nghe Bảo nói thế tôi cũng yên tâm, vội vàng thở hắt ra, nhưng vẫn cố chấp bỏ sang phòng ba.

Ba tôi cũng bị thương nặng, nhưng sức khỏe ông trước nay vốn rất tốt, cho nên có thể trụ được cũng không phải điều khó hiểu. Nhìn ông nằm trên giường, cả người băng bó kín mít, không hiểu sao trong lòng tôi sinh ra cảm giác rất khó tả. Từ trước đến nay tôi không thân với ba cho lắm, hơn nữa ông ấy còn rất nghiêm khắc, tôi lại là một đứa con hư hỏng bình, vì thế từ trước đến nay quan hệ giữa hai ba con vẫn luôn lúc gần lúc xa. Tôi thì không vui vì sự giáo huấn nghiêm khắc của ông, còn ông cũng rất mệt nhọc vì cái tính hư hỏng của tôi, nên càng ngày càng trở nên nóng tính và nghiêm khắc hơn. Thế nhưng bây giờ nhìn ông nằm trên giường bệnh, với dòng máu chảy trong người và mối quan hệ huyết thống ràng buộc, tôi càng không có lí do mặc kệ ông ấy. Dẫu sao dù ông không nói nhưng tôi vẫn biết ông luôn thương tôi, dù ép tôi lấy Bảo cũng vì là để đảm bảo an toàn cho tôi thôi. Bởi nếu không có gia đình Bảo, có khi người ra đi trước chính là tôi, không phải mẹ.

Tôi ở cùng ba một lát rồi liền rời đi, tôi muốn cùng ông ngoại chuẩn bị thật tốt cho đám tang của mẹ. Đám tang bởi vì làm gấp nên chỉ làm đơn giản, những ai thân quen thì thông báo một câu cho họ đến viếng, càng tôi giản bao nhiêu càng tốt. Tôi trong thời gian đó cũng bận bù đầu bù óc, chân nam đá chân chiêu hết tiếp khách rồi lo một đồng thủ tục. Trong khoảng thời gian đó, có Bảo bên cạnh, công việc của tôi cũng được chia sẻ khá nhiều, nếu không ngay cả thời gian đứng hít thở thôi tôi cũng chẳng có nữa. Bận bịu mãi cho đến lúc niệm, tôi ngồi thẩn thờ bên linh cữu của bà, nhìn lượt khách ra ra vào vào, nhưng trong đầu lại chỉ hướng về những chuyện đã qua. Hơn ba năm kể từ lúc tôi mười lăm tuổi đến khi tôi vừa mới kết thúc tuổi mười tám, rồi cuộc tôi đã bỏ qua những gì, theo đuổi những gì cơ chứ, sao thời gian qua nhanh như vậy? Hay nói đúng hơn là cuộc đời quá ngắn ngủi, cuộc chia ly nào rồi cũng đến, nhưng đối với tôi nó chỉ xảy đến trong tích tắc mà thôi. Bỗng có một bóng dáng quen thuộc bước đến, ngồi cạnh tôi, kéo tôi dựa vào vai hân, giọng trầm mà ấm nói:

- Đi nghỉ ngơi đi, anh thay em!

- Không cần, anh chiều em đi. Em chỉ muốn ở bên mẹ đến giây phút cuối cùng thôi. Em không muốn hối hận.

- Nhưng em đã không nghỉ ngơi suốt cả một ngày rồi, cơ thể em sẽ không chịu nổi.

- Tin em, cơ thể em em tự rõ, em vẫn còn sức, vẫn chống đỡ được. _Tôi ngang bướng nói.

- Vậy hứa với anh, khi nào cảm thấy mệt rồi nhất định không được miễn cưỡng bản thân. _Giọng Bảo chứa đầy sự nghiêm khắc không cho phép được chối từ.

Tôi thấy Bảo đã nhân nhượng, nên ngay lập tức đáp ứng, dẫu sao nếu tôi mệt mà không nói thì hân làm sao mà biết được, hân cũng có phải tôi đâu, chả nhẽ lại còn hiểu cơ thể tôi hơn cả tôi nữa? Ngồi trong lòng Bảo, tựa đầu vào lồng ngực rộng lớn ấy, bao nhiêu áp lực to lớn, bao nhiêu mệt mỏi, bao nhiêu gánh nặng bỗng chốc hóa hư vô, chỉ còn lại một sự thanh thản thoải mái đến bất ngờ. Có lẽ vì tôi biết rằng, dù trời có sập xuống thì lúc này Bảo nhất định sẽ cùng chống đỡ với tôi. Với suy nghĩ đó, bỗng chốc tôi muốn nói ra tâm tình của mình, tâm sự với hân, để hân cùng tôi bước qua khoảnh khắc ngã quỵ đầu tiên trong đời. Tôi rừ rừ lên tiếng gọi chuyện:

- Anh biết vì sao mỗi lần em khóc, em đều không để người khác thấy không?

- Không phải là vì không muốn để mọi người cười chê sao, cô nhóc mít ướt! _Bảo yêu chiều đáp. Tôi khẽ gật đầu mần nguyện, sau đó tiếp tục hỏi:

- Vậy anh có biết, mỗi khi em khóc, em thường chọn chỗ nào để khóc hay không?

- Còn không phải là tự nhốt mình trong phòng sao?

- Anh sai rồi, em chính là thích đứng trước gương khóc nhất. . .

- Vì sao? _Bảo thắc mắc, tôi liền giải thích:

- Bởi em muốn thấy bản thân mỗi khi khóc lên sẽ xấu xí thế nào, sau đó tự nhắc nhở mình lần sau không được khóc nữa. Nhưng cuối cùng, dù bộ dạng khóc lóc đó có xấu xí thế nào thì em vẫn không cách nào để nín khóc được. Tuy nhiên, em cũng biết em khóc rất xấu mà, cho nên em không muốn để mọi người thấy thôi.

Nghe cô giải thích, Bảo có chút đau lòng. Cô nhóc này, rồi cuộc trước đó đã phải ép bản thân đến mức nào mới có thể thành ra như thế. Lại còn muốn thấy bản thân mình trong bộ dạng khóc lóc xấu xí nữa chứ. Vậy nếu cô mà thấy lúc bản thân khóc rất đẹp, có khi sau này cả ngày đều thích khóc ấy chứ. Anh đúng là hết cách với cô, cũng cảm thấy bất đắc dĩ, không hiểu tại sao bản thân lại phải lòng cô nữa, đúng là rất thần kì đấy. Tuy nhiên, anh nhất định sẽ không nói lúc cô khóc lên trong cũng rất dễ thương đâu, anh sợ cô lại trở thành cô gái mít ướt thì chỉ có anh khổ thôi, ai cũng biết trước đó anh từng là một cái khúc gỗ, đã bao giờ đồ con gái chứ, ngay cả em gái mình anh còn chẳng đồ được nữa là.

- Bây giờ anh đã thấy em trong bộ dạng xấu xí nhất rồi, anh nhất định phải chịu trách nhiệm đó. _Giọng cô có phần nũng nịu, như là ỷ lại, lại mang theo vẻ bá đạo, khiến cho nét đặc sắc trong tính cách của riêng cô bỗng chốc bộc lộ ra, khiến con tim anh lại bắt đầu dậy sóng. Nhìn cái vẻ mặt đánh lại, cái mũi hồng hồng, đôi mắt cũng hơi đỏ giống y hệt một con thỏ, cái miệng thì khẽ chu ra kia, nếu không phải đang ở trước linh cữu của mẹ, có khi anh thực sự sẽ để cô ra mà hôn mất.

- Ủ, tuyệt đối sẽ không bỏ rơi em. _Anh gật đầu cam đoan.

Ngày hôm sau là ngày đưa mẹ tôi đi hỏa táng, bởi vì đã thức trắng cả một đêm mà trong người tôi quả thực cảm thấy không khỏe. Nhưng đây là đoạn đường cuối cùng rồi, nếu tôi không đi, tôi sẽ ân hận. Khi còn sống tôi đã không thể ở cạnh bà ấy nhiều hơn, vậy thì phận làm con, đưa tiễn mẹ mình đi nốt đoạn đường cuối cùng hân là trách nhiệm rồi. Càng gượng nốt đoạn đường này thôi, tôi nhất định sẽ buông tha cho bản thân mình. Tuy nhiên, tôi đã đánh giá thấp thể lực của mình rồi khi mà mới lững chững đi được vài bước đầu tôi bắt đầu choáng mạnh, tai thì ong ong, mắt hoa lên, trước mắt cứ mờ

dần, mờ dần theo mỗi nhịp bước chân của tôi. Vì cô chấp muốn đi tới cùng, cho nên tôi đành phải vịn vào tay Bảo mới miễn cưỡng lê chân được.

Vốn anh còn cho rằng cô có thể chịu qua được lễ tang này bởi trạng thái tinh thần của cô sáng nay vẫn còn tốt lắm. Nhưng anh lại không nghĩ đó chỉ là biểu hiện bên ngoài của cô thôi chứ thực chất cơ thể cô đã yếu tới mức có thể bị gió thổi bay đi bất cứ lúc nào rồi. Nhìn gương mặt trắng bệch tràn đầy sự mệt mỏi nhưng lại kiên cường bước theo đoàn tới khu hỏa táng, lòng anh đau xót tới cùng. Đưa tay đỡ lấy vai cô, anh gần giọng đầy nghiêm nghị:

- Về, anh dẫn em đi!

- Không được, Bảo, đừng mà! _ Cô vừa thở gấp vừa níu lấy áo anh, ánh mắt tha thiết cầu xin. Bởi vì mệt mỏi mà hơi thở của cô rất yếu ớt, sợ rằng mẹ chưa hỏa thiêu xong thì cô đã gục trước mắt. Anh không nỡ, tuy nhiên đối diện với ánh mắt tha thiết kia, lòng không giữ được sự cứng rắn nữa rồi. Nhưng anh cũng không cách nào thỏa hiệp với sự倔犟 này của cô:

- Em nhìn mặt mình đã cắt không còn giọt máu rồi còn búống cái gì nữa. Muốn đi phải không? Anh bế em đi! _ Anh đang định cúi xuống bế cô theo kiểu công chúa thì bị cô ngăn lại:

- Em còn trụ được, đỡ... đỡ em... đừng bế! _ Anh hiểu cô coi trọng lễ tang này thế nào. Dù gì đó cũng là lễ đưa tiễn mẹ cô, cô muốn giữ sự trang trọng đến giây phút cuối cùng, cũng là chứng minh cho bà thấy rằng cô luôn mạnh mẽ, sẽ không để bà thất vọng. Nhưng cô càng cố gắng giả vờ mạnh mẽ, anh càng đau lòng.

- Giúp con bé đi! _ Mẹ Nguyệt đi tới, bà chỉ lẳng lặng nhìn cô gái gầy gò yếu ớt trong lòng anh một cái rồi mới lên tiếng. Anh cũng không định phản đối cô, cho nên để cô dựa vào vai mình, ôm lấy eo cô đi theo đoàn người đến khu hỏa táng.

Tôi đã dặn mình rằng tôi phải để mẹ tôi nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của tôi khi tiễn bà đi, để bà có thể yên tâm ở thế giới bên kia. Nhưng tôi lại không làm được, cứ mỗi bước đi, nước mắt lại chảy dài trên gương mặt, nhạt nhòa trong ánh nắng, hòa lẫn trong hơi thở khó nhọc mong manh của tôi. “Mẹ, con xin lỗi, con không mạnh mẽ nổi trước sự chia ly đột ngột này, để con yếu đuối thêm lần nữa đi” _ Tôi nhìn lên trời cao, hướng về phía bầu trời xa xăm ấy, thì thầm trong miệng, để gió giúp tôi gửi tới thế giới bên kia cho bà ấy. Tiễn gần đến nơi cuối cùng, tôi cố bặm môi để không bắt lên tiếng nấc, cũng không dám đưa mắt nhìn bà bị đưa vào bên trong, cho nên quyết định vùi đầu vào ngực Bảo, khẽ nức. Ngay lúc này, tôi cảm thấy một bàn tay ấm áp ôm chặt lấy tôi, tay còn lại thì khẽ xoa lưng tôi. Tôi vòng tay ôm lấy eo Bảo, khóc nức lên.

Dựa theo biểu hiện bình tĩnh của cô ngày hôm qua và cả sáng hôm nay, anh cứ nghĩ rồi cô sẽ ổn thôi. Nhưng anh đã lầm, bởi dấu gì đi chăng nữa, cô cũng chỉ là một cô gái, làm sao đủ mạnh mẽ cơ chứ? Ngay lúc nhìn thấy gương mặt lạnh như chết lặng của cô đông đầy nước mắt, ánh nhìn vô định hướng tới nơi xa xăm trên bầu trời u ám kia, anh đã hiểu, nếu hôm nay không có anh ở đây, cô e rằng sẽ gục ngã mất. Nhất là khi những giọt nước mắt đầy đau đớn của cô thấm đẫm áo anh, chạm tới da thịt lạnh tới nỗi dường như có thể đóng băng trái tim anh. Những giọt nước mắt ấy chẳng khác gì gai nhọn cắm trong tim, rút ra thì không nỡ, để lại thì nhức nhối, khiến anh ngoài ôm cô để tiếp thêm cho cô sức mạnh ra cũng chẳng thể làm gì được nữa.

Đến bây giờ anh mới nhận ra sự bất lực vô năng của bản thân, anh còn quá yếu. Nếu như anh mạnh hơn, anh sẽ đủ sức để bảo vệ gia đình cô, bảo vệ thật tốt cho cô để cô không bị tổn thương, không phải gánh trên vai quá nhiều trách nhiệm. Nếu như anh mạnh mẽ hơn, anh nhất định sẽ cho cô một cuộc sống an nhàn. Anh chỉ hận bản thân có khát vọng nhưng năng lực lại không đủ, nếu như những năm trước anh không bỏ phí, có phải đến bây giờ kết quả sẽ khác hay không? Ôm người con gái duy nhất mà trái tim anh thừa nhận vào trong lòng, anh lại càng thêm quyết tâm trong thời gian ngắn nhất phải trở nên lớn mạnh, không chỉ để bảo vệ cô, còn phải cho cô chỗ dựa. Còn cô thì chẳng biết một người đàn ông vừa vì nước mắt của cô mà âm thầm quyết tâm đem toàn bộ sức lực giành lấy cho riêng cô một thiên hạ để cô có thể thỏa sức vẫy vùng.

Sau khi hỏa táng xong, tôi nhận lại lọ tro cốt của mẹ, làm nốt lễ quỳ lạy cuối cùng rồi mới rời đi. Nhưng có thể mọi thứ đã quá giới hạn chịu đựng của tôi, vì thế, vừa mới xoay người một cái, đầu óc tôi đã گیết mạnh, sau đó, tôi mất đi tri giác và chẳng còn hay bất cứ điều gì nữa. Trong mơ, tôi nhìn thấy mẹ tôi, vẫn cứ là sự dịu dàng ấy, nhưng ngập tràn trong đôi mắt bà là sự không nỡ. Trong không gian tối tăm giờ tay cũng không thấy rõ năm ngón ấy, bà như nguồn sáng duy nhất bầu bạn với tôi. Tôi đưa tay níu lấy tay bà, tay bà còn ấm lắm, đầu gối như bàn tay lạnh lẽo mà tôi nắm lấy vào hai ngày trước chứ. Tôi nghẹn ngào cầu xin:

- Mẹ, mẹ đừng đi, ở lại với con được không? Đừng tàn nhẫn như thế, đừng bỏ rơi con mà.

- Đứa trẻ đáng thương, ai mà chẳng có số mệnh chứ. _ Bà thở dài, khẽ vuốt ve gò má của tôi. Trong ánh mắt ngập tràn bất đắc dĩ, bà dịu dàng khuyên giải- Đây là số mệnh của mẹ, mẹ không đi không được. Số mệnh của mẹ kết thúc rồi, mẹ phải rời đi. Còn con, số mệnh của con vừa mới bắt đầu thôi, đừng vì chuyện này mà lầm đường lạc bước.

- Không đâu, mẹ còn trẻ như thế, làm sao có thể kết thúc sớm như thế được? Có phải là do bà ta (ý nhắc đến bà Thiên Nga) đã hại mẹ không? Con sẽ không tha cho bà ta đâu. _ Lòng ngực tôi bị lấp đầy bởi sự thù hận, khiến tôi trong phút chốc mất đi lí trí. Nhưng tại sao tôi lại thấy sự buồn bã trong mắt bà ấy, gương mặt ngập tràn đau xót, bà nắm lấy tay tôi, khuyên giải:

- Mẹ biết con trách bà ấy, nhưng con không được để hận thù che lấp lí trí như vậy? Là do mẹ, đứa con trong bụng bà ấy là do mẹ hại mà mất đi, bà ấy hận mẹ là đúng. Mẹ đã dùng mạng của mình để trả nợ, giữa chúng ta cũng đã hết nợ, con không được phép hận bà ấy. Bỏ qua cả đi!

- Mẹ, con không làm được. Đối mặt với kẻ đã đem mẹ rời khỏi con, con không cách nào tha thứ. _ Tôi lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt lại lăn tuôn rơi. Việc này nói khó không khó, nhưng lại chẳng dễ dàng. Lòng hận thù thì ai không có, nhưng phải xem kẻ đó là ai, tôi không phải Thánh Mẫu, không cao thượng được như thế. Mẹ như nhìn ra tâm tư trong lòng tôi, bà túm chặt lấy tay tôi, tha thiết cầu khẩn:

- Thanh, mẹ không còn nhiều thời gian nữa. Hứa với mẹ, con đừng đi trả thù có được không? Khó khăn lắm mẹ mới trả hết nợ, mẹ không muốn lại gieo cho con thêm thù hận. Dùng mạng mình để trả là do mẹ tự nguyện, không phải bị bà ấy tước đoạt. Oan oan tương báo bao giờ mới dứt, mẹ chỉ mong

con có thể bình an trải qua một đời vô ưu vô lo thôi. Hứa với mẹ đi, Thanh... _Giọng mẹ quá tha thiết, lòng tôi lại càng khó chịu. Gật đầu không được, lắc đầu cũng chẳng xong. Ngay khi tôi còn đang phân vân không quyết được, tôi thấy bóng mẹ mờ dần, ánh sáng dần nhạt mất. Tôi vội túm lấy bà:

- Mẹ... mẹ làm sao thế này?

- Mẹ sắp phải đi rồi, nếu không được nghe lời hứa của con, mẹ không yên tâm. Thanh, hứa với mẹ!

- Mẹ, mẹ phải ép con đến thế sao? _Tôi hét lên một cách tuyệt vọng, tay vẫn túm chặt lấy bà, lòng đau đớn không sao kể xiết. Bà không nói gì, nhưng ánh mắt đầy tha thiết mong chờ, nhìn thấy bà ngày càng mờ dần, mờ dần, tôi không còn cách nào khác đành cắn răng đáp:

- Được, con hứa, nếu bà ta không chủ động xuất hiện trước mặt con, con tuyệt đối sẽ không tìm đến bà ta trả thù. _Tôi hét lớn. Đây chính là sự nhượng bộ lớn nhất của tôi rồi. Nếu ép buộc tôi phải hoàn toàn tha thứ và quên đi cái chết của mẹ, xin lỗi, tôi không cách nào lớn nhất. Nghe được câu trả lời của tôi, khuôn mặt của bà trở lại vẻ dịu dàng ngày nào, bà xoa má tôi, bàn tay lúc ẩn lúc hiện, hơi ấm vẫn vương thấm vào da thịt tôi khiến tôi lưu luyến. Bà ân cần:

- Thanh, mẹ phải đi rồi! Tự chăm sóc tốt cho bản thân nhé. Còn nữa, Bảo là một người đàn ông tốt, đáng để con giao phó cả đời. Hai đứa phải yêu thương nhau nhé! Nhớ rằng dù mẹ không ở đây nhưng vẫn sẽ luôn dõi theo con đây. Nhớ những gì con đã hứa.

- Mẹ, có thể không đi không? _Tôi níu lấy tay bà, bàn tay ấy nhạt dần, nhạt dần, gương mặt hiền hậu của bà gửi tới tôi một ánh mắt đầy thương yêu. Bà không nói gì, chỉ cười nhẹ với tôi. Ngay sau đó, bàn tay ấy lập tức tan biến vào hư không, cả thân ảnh phiêu bồng vừa nảy bồng chốc biến mất, hóa thành những đốm sáng nhỏ rồi lụi tàn dần. Ánh sáng mất đi, xung quanh bóng tối lại ập đến, chèn ép lên lồng ngực của tôi.

- ME...!

Tôi choàng mở mắt, phát hiện mình đang nằm ngay ngắn trên giường, xung quanh là một không gian hết sức quen thuộc. Đây là căn phòng mà trước đó lúc được cứu từ biển về tôi đã ở. Tôi muốn lên tiếng gọi, nhưng đáng tiếc do đã lâu không uống nước nên cổ họng khô rát, âm thanh thốt lên đầy yếu ớt mà khàn đặc. Hơn nữa, cả người tôi cũng chẳng có chút sức lực nào, cho nên dù muốn cử động một chút cũng vô cùng khó khăn. Đúng lúc này, Bảo bê theo một tô cháo nghi ngút khói mở cửa bước vào. Đặt tô cháo trên chiếc bàn bên giường, hân hân về mặt đầy vui mừng ngồi xuống cạnh tôi, nắm lấy tay tôi, nói:

- Tỉnh rồi?

- Em ngủ bao nhiêu lâu vậy? _Lúc mở miệng tôi mới nhận ra giọng mình khó nghe đến thế nào. Bảo vội đứng dậy, giúp tôi uống một ly nước để cổ họng bớt khô rồi tiếp tục ngồi xuống cạnh tôi, đồng thời trả lời:

- Không lâu, gần một ngày. Vừa mới mất sức, ăn chút cháo cho lại sức đã. _Bảo dựng gối lưng cho tôi, sau đó động tác hết sức cẩn thận đỡ tôi ngồi dậy. Ngay sau đó, Bảo bê bát cháo lên, múc một thìa, thổi nguội rồi đút cho tôi. Tôi hút một miếng, sau đó lên tiếng:

- Không cần đâu, còn việc gì chưa làm xong anh đi làm đi, để em tự ăn là được.

- Em có sức? _Bảo ngăn gọn hỏi, giọng vô cùng nghiêm khắc. Tôi nghe thế khẽ co đầu rụt cổ, nhưng vẫn cố chấp:

- Em cũng không bị khuyết tay hay khuyết chân, không có sức thì vẫn có thể tự lực cánh sinh mà.

- Bây giờ, hoặc để anh đút, hoặc để anh mớm, em chọn đi! _Cái giọng này chắc chắn là không cho phép ai đó từ chối rồi. Tôi nhìn về mặt đầy kiên quyết của hắn, cũng không dám phản kháng nữa, lầm bầm mắng “đồ bá đạo” nhưng vẫn chân chó nịnh nọt:

- Được rồi, anh đút em đi! _Tôi há miệng mong chờ thìa cháo tiếp theo của Bảo.

Hắn có vẻ hài lòng, gương mặt hòa hoãn lại, dịu dàng xúc từng thìa cháo rồi thổi nguội, sau đó đưa lên miệng đút cho tôi. Tôi hiếm khi nhận được sự phục vụ tận tình thế này, nên vẫn ngoan ngoãn xơi hết bát cháo nóng hổi kia. Đùa chứ, tôi đâu có ngu đâu, từ chối chẳng qua làm màu chút thôi, chứ tay chân tôi bủn rủn thế này mà tự xúc ăn, còn không bằng bảo tôi đem tô cháo đội lên người mình một lượt còn nhanh hơn. Thế mà Bảo cũng tin, hắn còn như sợ tôi giận mà lập tức giải thích:

- Trước đó anh đã nói em không ổn thì phải đi nghỉ ngơi rồi cơ mà. Em xem em ngang bướng như thế, suốt nửa thì xảy ra chuyện rồi, còn muốn để mọi người lo lắng cho em thế nào nữa hả? Bây giờ không có sức vẫn còn muốn tự thân vận động, đây là muốn tắm bằng cháo, PHÔNG?

- “Phông” lên giọng cao thế làm gì? Con tim em yếu đuối lắm đó, chỉ cái bản mặt than đó của anh thôi cũng dọa em mất mật rồi đây này. _Tôi bĩu môi đáp.

- Biết sợ mà còn phạm phải? Xem ra trái tim bé nhưng gan thì to đấy nhỉ?

- Được rồi, em sai rồi, em xin lỗi mà ~! _Tôi đổi giọng nũng nịu. Đùa chứ, cãi nhau với lão này chỉ có thiệt thân thôi, ai dại gì đâu. Kể thức thời là trang tuần kiệt mà.

- Sai ở đâu? _Nghe hắn nói thế là đã biết hắn đang để cho mình một bậc thang leo xuống, vì thế tôi vô cùng biết điều, vội vàng ôm lấy một cánh tay hắn, nịnh nọt:

- Vì em không nghe lời anh, khi cảm thấy không khỏe không chịu đi nghỉ ngơi, khiến anh vì em mà phiền lòng...bla...bla..._Nói hết nước bọt một hồi tôi mới biện minh cho chính mình:

- Nhưng nói gì thì nói, nếu được cơ hội làm lại lần nữa, em cũng không hối hận đâu. Bởi đó là thời khắc cuối cùng rồi, anh có từng tưởng tượng rằng anh đã cố gắng đi gần hết con đường, chỉ còn vài bước nữa là có thể chuyển sang một con đường mới nhưng vì sức khỏe cản trở mà không đi được, trong khi cơ hội chỉ có một lần chưa? Liệu anh có thấy hối hận không?

Bảo nghe thế cúi xuống nhìn tôi một lúc không nói gì, ánh nhìn vô cùng thâm thúy. Một lúc sau, hắn liền thờ dài, bất đắc dĩ nói:

- Không có lần sau!

- Em đảm bảo!_Tôi vui mừng, vội bám vào cổ Bảo, cố gắng lấy sức, rướn người lên, thơm nhẹ một cái như chuồn chuồn lướt nước qua môi hắn, đồng thời nói- Thường anh đó.

- Phần thưởng này hơi nhỏ rồi! Anh thích một phần thưởng lớn như thế này._Nói rồi không đợi tôi có phản ứng hắn đã cúi xuống ngậm lấy môi tôi, một tay giữ gáy tôi, một tay quàng qua eo, nâng tôi lên dễ dàng như nâng một món đồ, để tôi ngồi lên đùi hắn.

Vốn anh cũng chỉ định đòi lại một nụ hôn lâu hơn một chút, nhưng không ngờ khi chạm vào bờ môi kia rồi, xúc cảm tuyệt vời lại khiến anh không khống chế được mà muốn nhiều hơn nữa. Bờ môi ấy mềm mại mang theo chút ngọt ngào khiến hương vị của nó như kích thích sức khống chế của người khác. Anh hôn sâu hơn, từng chút từng chút đoạt lấy sự ngọt ngào của người con gái trong lòng, vô cùng cảm thấy mê mẩn. Nhưng anh không quên cô vừa trải qua những gì, cho nên không dám mạnh động, chỉ định dừng lại ở việc hôn môi mà thôi.

Tôi bị nhấn chìm trong nụ hôn đầy bá đạo lại mang vẻ dịu dàng của Bảo. Cứ nghĩ hắn có ý định xoi luôn tôi chứ. Ai ngờ sức kiềm chế cũng tốt thật đấy, ngoại trừ hôn ra, những chỗ không nên chạm hắn đều không chạm, tay rất quy củ chỉ chiếm giữ ở eo và cổ định ở gáy tôi mà thôi. Bảo là một quân tử, tôi không thể phủ nhận điều đó, nhưng rõ ràng hắn yêu tôi, đứng trước người con gái mình yêu, có năng lực khống chế đã tốt lắm rồi, mà tôi cũng cảm nhận được phản ứng từ hắn rồi, ấy vậy mà vẫn không đi đến bước tiếp theo. Bởi ngay khi tôi tưởng hắn sắp lau súng cướp cò rồi, hắn lại chi buông tôi ra, đặt tôi nằm xuống giường, dặn tôi nghỉ ngơi thật tốt rồi chuồn vào nhà tắm luôn. Dường đầu ngón chân cũng có thể đoán hắn lại đi tắm nước lạnh rồi.

Tôi nhìn hắn chạy chối chết mà nheo mắt, trong lòng nảy sinh một vài suy nghĩ xấu xa. Tuy nhiên tôi càng hiểu sự nhẫn nhịn của hắn là vì gì, trong lòng lại càng cảm động hơn. Hắn là hắn biết tôi vừa mất đi người thân, cho nên tâm trạng tạm thời rất xấu, không cách nào nói chuyện yêu đương được. Vì thế ngoại trừ dùng nụ hôn để giúp tôi tạm thời quên đi nỗi đau, an ủi tôi ra, hắn cũng không dám làm đến bước tiếp theo. Quả thực, tôi vẫn không có tâm trạng nào trong thời gian này hoàn toàn quên đi nỗi đau được, nhưng tôi phải cảm ơn hắn, bởi nếu không có Bảo, tôi sợ rằng mình thực sự sẽ bị gục ngã mất.

-----Hết chương 20-----

Bạn đang đọc truyện *Đội Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chính thức thành đôi:

Tôi nghỉ ngơi thêm một giấc nữa lấy sức, sau khi khỏe lại thì sang phòng ba chăm sóc ông cả một buổi tối. Đến tận lúc đi ngủ mới trở lại phòng. Lúc này Bảo đang ngay ngắn ngồi trên giường, tay lạch cạch gõ bàn phím. Ngủ một ngày trời tôi lại phát hiện một điều mới, Bảo của ngày hôm nay thật sự bận rộn. Tôi cảm nhận được chút gì đó gấp gáp từ những nhịp gõ bàn phím của hắn. Có thể là cảm nhận được tôi đang ở bên cạnh, Bảo vẫn không rời khỏi màn hình mà vẫn chu đáo dặn dò:

- Em nghỉ ngơi trước đi, anh còn xử lý một số hợp đồng rồi đi ngủ sau.

- Dám hỏi anh Vũ Thiên Bảo, anh là định ngủ ở đây với em đấy à?_Tôi mở lời, giọng trêu đùa. Tôi nghĩ chỉ có cách này mới giúp tôi che giấu được tầng tầng lớp lớp thương trong lòng mà thôi.

- Cũng đâu phải chưa từng ngủ cạnh nhau. Yên tâm, tạm thời anh sẽ không làm gì em cả._Hắn cam đoan, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn tôi.

- Ô, nhưng em nhớ chúng ta vẫn chưa kết hôn, ngủ cùng...có vẻ không ổn lắm thì phải?

- Ngủ cùng ngủ bao lâu rồi, giờ nhớ ra có ích gì không?_Hắn nhếch mép, bộ dạng có chút xấu xa khiến tôi cảm thấy nguy cơ sắp ập đến, không phải không đề phòng.

- Nói ra không biết xấu hổ! Đây là nhà ông ngoại em đấy, anh cảm thấy ngủ cùng với cháu gái người ta trên một chiếc giường trong khi danh phận vẫn chưa có chắc là ổn không đấy?

- Đúng là không ổn!_Tôi nghe vậy cảm thấy vô cùng đắc ý. Nhưng chẳng cho tôi đắc ý được lâu, hắn đã khiến tôi thấy sự lưu manh không giới hạn của mình, khiến tôi phải thán phục:

- Nếu không làm gì thật thì quả có lỗi với câu “ngủ cùng giường với cháu gái người ta” rồi, quá không ổn đấy chứ. Nếu ngủ cùng trên một chiếc giường mà không làm gì, em nói xem, người ta có phải sẽ nghi ngờ năng lực đàn ông của anh hay không? _Hắn một tay kéo tôi vào lòng, sau đó ghé vào tai tôi nói toàn những lời mập mờ khiến tôi nóng ran hết cả mặt mũi. Tôi đẩy mặt hắn ra, biện hộ:

- Người ta nhất định sẽ không nghi ngờ năng lực đàn ông của anh đâu. Có khi người ta sẽ nghĩ anh thật là quân tử ấy chứ. _Dưới ánh mắt nghi ngờ của hắn, tôi chân chó nịnh nọt. Sau đó chợt dạ không dám nhìn vào mắt hắn nữa, liền quay đầu nhìn vào màn hình laptop, thấy rất nhiều số liệu cùng những bản hợp đồng dài dằng dặc, ngay lập tức thất vọng:

- Hợp đồng này quan trọng lắm sao? Sao đến tận bây giờ vẫn chưa xử lý xong công việc thế?

- Gấp gáp vậy sao? _Mặt hắn híp lại khiến gương mặt hắn trở nên vô cùng gian xảo. Tôi nghe những lời mập mờ ấy, néo mạnh một cái vào hông hắn, mắng:

- Nghiêm chỉnh tí xem nào.

- Nghiêm chỉnh thế này sao? _Hắn néo cằm tôi đối diện với hắn, lại cúi đầu hôn. Đây đưa một lúc mới tha cho tôi. Tôi xụi lơ trong lòng ngực hắn, thờ phỉ phò, vừa xoa cái môi bị hắn dùng sức hôn mà sưng phồng, vừa không quên oán trách:

- Anh là tên biến thái cuồng hôn đấy à?

- Anh hôn vợ mình có gì sai sao? _Về mặt hắn sau khi làm chuyện xấu còn vô cùng hùng hồn và có lí lẽ khiến tôi á khẩu luôn. Không thêm so đo với hắn, tôi nhất trí giả câm, úp mặt vào lồng ngực rắn chắc của hắn, trong lòng oán thán. Hắn không trừu tôi nữa, tiếp tục công việc của mình, được một lát thì đột nhiên hắn bế tôi lên. Tôi mơ màng mở mắt, hỏi:

- Anh xong việc rồi à? _Thì ra trong lúc vô tình tôi đã ngủ thiếp đi trong lòng hắn rồi. Bảo nhẹ nhàng đặt tôi lên gối, cúi đầu hôn trán tôi, nhắc nhở:

- Ngủ trước đi, anh sắp xong rồi. _Nói rồi hắn định quay người chuyển ra bàn làm việc thì tôi vội níu tay hắn lại, dùng giọng điệu chân thành nhất nói- Em có thể giúp gì cho anh không?

- Không cần, mấy ngày nay em vất vả rồi, nghỉ ngơi nhiều một chút. _Hắn nhanh chóng từ chối, rồi xoa đầu tôi, dặn dò- Em chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là đã giúp đỡ anh rồi.

Tôi nghe thế bèn cụp mắt, buông tay. Bởi tôi biết nếu còn dây dưa thêm nữa thì sợ rằng đêm nay Bảo khỏi cần ngủ nữa. Bảo thấy thế bèn ngồi luôn trên giường để làm việc, không rời ra bàn nữa. Có hắn ở bên tôi yên tâm nhắm mắt, chìm vào một giấc ngủ bình yên khó có được. Tuy ngủ nhưng tôi ngủ không sâu lắm, cũng không biết qua bao lâu, tôi cảm thấy giường lún xuống, liền mở mắt ra, mơ hồ hỏi:

- Anh xong việc rồi à?

- Đánh thức em à? _Hắn lo lắng hỏi. Tôi lẩn một vòng đến gần hắn, sau đó chui tọt vào trong lòng hắn, tìm kiếm tư thế ngủ thoải mái nhất, lúc này mới lẩm bẩm trả lời:

- Vốn em muốn đợi anh. _Vừa nói tôi vừa liếc đồng hồ, đã một giờ sáng rồi.

Thế mà hắn đã ngồi suốt cả đêm rồi đấy, tôi tự hỏi hắn không thấy mệt sao? Chỉ ngồi đó và nhìn chăm chăm vào những con chữ đó thôi, tôi cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi nhẵn. Nhìn hắn như thế, tôi vô cùng xót. Tôi vừa mới mất đi người mẹ yêu quý, giờ thì tôi mới thấm thía được cái nỗi đau của việc mất đi người mà mình yêu nhất. Lúc này ba còn hôn mê, mà Bảo lại lao lực như vậy, tôi cảm thấy bản thân mình thật vô dụng biết bao. Nghĩ ngợi một lúc, tôi đưa tay lên hai bên thái dương của Bảo, khẽ ấn ấn xoa xoa để giúp hắn thoải mái một chút. Bảo có vẻ khá bất ngờ vì hành động của tôi, dưới ánh sáng tờ mờ của chiếc đèn ngủ, đôi mắt hắn lại càng sáng hơn bao giờ hết. Hắn giữ lấy tay tôi, nhưng cũng không nói gì hết, chỉ là cứ chăm chăm nhìn tôi khiến tôi phát ngượng. Một lúc sau, hắn mới lên tiếng:

- Nghỉ ngơi đi, muộn lắm rồi!

- Ừm! _Tôi đáp một tiếng rồi thu tay về, ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, ôm lấy hông hắn, cọ cọ mấy cái. Thế là hắn liền lập tức giữ lấy eo tôi, khẽ mắng- Đừng lộn xộn!

Đương nhiên tôi không thể không nghe lời, hưng khí đã lên rồi, giờ còn đang kể ngay gần tôi thế này, có ngu đâu mà động đậy chứ. Tôi lập tức nằm yên, tựa đầu vào lồng ngực hắn, nghe nhịp tim trầm ổn của hắn, cảm nhận từng hơi thở đều đều của hắn, nhưng vẫn chẳng thể ngủ được. Một lúc sau, tôi lên tiếng gọi:

- Bảo, anh ngủ chưa?

- Sao vẫn chưa ngủ? _Hắn lên tiếng.

- Em không ngủ được! _Không phải tôi đã ngủ cả ngày nay rồi sao, giờ có nhắm mắt cũng chẳng ngủ nổi nữa đâu. Ngủ nhiều quá tôi cảm giác đầu cứ ong ong cả lên, cơ thể thì mệt mỏi hơn chứ chả ích lợi gì. Im lặng một lúc, thấy hắn không nói gì nữa, nghĩ rằng hắn mệt mỏi quá rồi, không dám làm phiền hắn nữa, chỉ lẩm bẩm trong miệng- Cảm ơn anh đã ở cạnh em lúc này.

Hắn dường như nghe được câu này, liền ôm chặt tôi hơn. Tôi lọt thỏm trong cái ôm của hắn, bình yên trải qua một đêm. Vì hôm qua ngủ quá nhiều nên hôm nay tôi dậy sớm hơn. Nhẹ gỡ tay hắn xuống khỏi eo mình, tôi rón rén bỏ ra ngoài. Làm vệ sinh cá nhân xong, tôi ra ngoài vườn tắm bộ, hít thở bầu không khí trong lành buổi sớm mai đem lại, cảm thấy lòng khoan khoái và nhẹ nhõm hơn. Sau cơn mưa trời lại sáng, chuyện mà tôi hứa với mẹ tôi nhất định phải làm được. Tôi sẽ mạnh mẽ cho bà thấy, tôi còn... không trả thù nữa. Tập vài bài thể dục đơn giản để giãn gân cốt, tôi trở lại biệt thự. Quyết định trở lại nấu nướng, tôi vào bếp chuẩn bị đồ ăn sáng cho mọi người. Đầu tôi bây giờ mang thân phận là một tiểu thư rồi, nhưng tôi cũng không quên được cuộc sống khó khăn mà vui vẻ trước đây. Và đương nhiên tôi cũng chẳng được nuôi dạy theo hướng tiểu thư khuê các, đôi bàn tay của tôi thường dùng để làm việc nhà đấy.

Bởi vì đây không phải trong nước nên đồ ăn sáng cũng khác rất nhiều. Sáng ở Mỹ chủ yếu là ăn bánh mì hoặc sandwich, không phải ăn mì hay phở, cho nên muốn tìm trong tủ lạnh mấy gói mì hoặc bánh đa sợi cũng chẳng có. Vì thế tôi đành nướng mấy cái bánh mì, ốp thêm quả trứng và thêm mấy cái xúc xích nữa. Vì lâu không vào bếp nên có hơi vụng về một chút, nhưng sau đó tôi rất nhanh đã thích nghi được. Tôi làm bốn phần đồ ăn sáng với những thức ăn như vậy, còn hai phần hả? Tôi nhờ quản gia cho người kiểm cho tôi mấy gói mì, sau đó đun nước sôi, trần trứng, bỏ thêm ít thịt bò vào. Hai bát này một là của tôi, một là của Bảo, bởi vì tôi thì không thích mấy thứ bánh mì khô khốc kia, nên chắc chắn chẳng thể nuốt trôi được rồi. Còn Bảo ấy hả? Hắn kén ăn lắm, ăn mấy thứ kia chắc chắn không hợp khẩu vị của hắn đâu, hơn nữa còn chẳng đủ dinh dưỡng nữa, hắn làm việc mệt mỏi như thế, nếu không bổ sung nhiều chất một chút thì sẽ không có sức khỏe đâu.

Lại không nói, mỗi sáng chúng tôi ở nhà tôi đều nấu cho hắn một bát mì hoặc bát phở như vậy hắn đều ăn khá nhiều, nên tôi chỉ quen tay làm theo thói quen thôi mà. Tôi vừa chuẩn bị xong thì mọi người cũng thức dậy. Mẹ Nguyệt là người xuống đầu tiên, bà đi vòng quanh tôi hai vòng, chép miệng:

- Thật không ngờ con còn biết cả khoản này nữa nha. Chép chép, thằng Bảo có lộc ăn đấy chứ?

- Mẹ không thường xuyên ở nhà thôi chứ con thì chẳng lấy gì làm lạ cả. Nhưng người ta kiêu ngạo lắm, chỉ làm cho mỗi người trong lòng ăn thôi, đứa em chồng như con nào có phần. _Thiên Vy đi ngay sau mẹ Nguyệt, không nhận được trêu chọc. Tôi ngượng ngùng đáp:

- Chờ khi nào cả nhà mình tụ họp đầy đủ con trở lại nấu cho mọi người.

- Nói lời giữ lời đấy. _Mẹ Nguyệt búng tay cái tách, vui vẻ gọi ba Kỳ- Ông xã, mau lại đây ăn sáng, ném thử tay nghề con dâu mình này.

- Ngài Trịnh, mời ngồi! _Bà Kỳ khách khí mời ông ngoại tôi ngồi trước rồi ngồi vào bàn chỗ ngồi ngay bên cạnh mẹ Nguyệt. Mọi người ngồi xuống bàn ăn đông đủ rồi mà chưa thấy Bảo xuống, tôi liền lon ton chạy lên nhà muốn gọi hắn dậy. Nhưng khi tôi lên đã thấy hắn dậy và ngồi ngay ngắn trên giường làm việc rồi. Nhìn bộ dạng chăm chú làm việc đó, lòng tôi có chút xót xa.

Tôi đắn đo một chút rồi tiến tới trước mặt hắn, không nói lấy một lời đoạt lại laptop, bá đạo nói:

- Một là xuống ăn sáng, hai là hôm nay anh đừng làm việc nữa. _Bảo ngẩng lên, bắt đắc dĩ đáp:

- Được rồi, chúng ta xuống thôi! _Hắn đứng lên, ngay sau đó nhanh nhẹn với tay định giật lấy laptop. Tôi thừa biết hắn làm sao dễ thỏa hiệp như thế, nên trước đó đã có chuẩn bị. Ngay khi hắn sắp với tới cái laptop, tôi dùng giọng vô cùng đáng thương lên tiếng trách móc:

- Anh muốn đòi lại máy tính chứ gì? Biết ngay mà, suốt từ hôm qua đến giờ, anh cứ chăm chăm vào công việc, không thèm quan tâm đến em thì thôi đi. Hôm nay em thức dậy sớm chuẩn bị đồ ăn sáng cho anh mà anh còn muốn nhịn ăn để làm việc đấy hả? Ý anh là không muốn ăn đồ ăn em nấu đúng không? Không sao, bây giờ em xuống đồ nó đi, rồi nhịn luôn cùng anh này. _Vừa nói tôi còn vừa ôm chặt cái laptop, quyết không để Bảo lấy được.

Bảo dờ khóc dờ cười nhìn cô gái với vẻ mặt dè phòng ôm chặt laptop vào trong ngực, miệng thì mếu máo nói. Biết thừa cô đang làm nũng, nhưng anh cũng chẳng có cách gì chống lại được. Cô gái này bướng bỉnh, bây giờ còn làm nũng tức là muốn khuyên nhủ, chứ nếu anh không nghe theo, có khi cô thực sự tức giận rồi đồ ăn sáng đi, nhịn cùng anh thì đến lúc đó mới là phiền phức. Mà cô gái này giận dai lắm đấy, một lời không hợp là lại chơi chiến tranh lạnh, có khi mấy ngày không thèm nói chuyện luôn. Anh mà không dỗ có khi cả đời cô sẽ không để ý đến anh mất. Giữa công việc và người trong lòng, bên nào nặng bên nào nhẹ anh tự cân nhắc được. Vì thế anh mặc kệ cô ôm laptop của mình, còn anh thì cúi xuống bế cả cô lẫn laptop xuống nhà, cũng chẳng thêm giải thích gì nhiều.

Bị hắn ôm xuống nhà, cái mặt già này của tôi chẳng biết giấu đi đâu cả, chỉ có thể úp vào ngực hắn, không dám ngẩng lên. Tôi nghe thấy tiếng cười khúc khích của mẹ Nguyệt cùng với tiếng ho khê của ông ngoại và cả tiếng lầm bầm đầy ghen tị của Thiên Vy, tất cả đều làm tôi xấu hổ tới mức chỉ muốn đào một cái hố mà chui xuống. Tôi nào muốn để hắn bế xuống chứ, nhưng cái tên đàn ông này cố chấp kinh lên được, mặc cho tôi giãy giụa thế nào đi chẳng nữa, hắn đều ôm rất vững chãi, bước chân ổn định, hơi thở đều đặn mà bước đi. Thế nên bây giờ mới có hình ảnh xấu hổ như vậy chứ. Đến khi xuống bàn ăn, hắn đặt tôi lên ghế của mình. Tôi ngay lập tức ôm lấy bát mì của mình, không dám ngẩng lên mời qua một lượt rồi cầm cúi mà ăn. Bỗng tôi nghe cái giọng trêu chọc chua loét của mẹ Nguyệt:

- Ái chà chà, mẹ ghen tị với con lắm đấy Bảo, sao mẹ lại không được ăn mì cơ chứ? Đúng là bữa sáng đặc biệt có khác. Hay con đòi cho mẹ đi! _Tôi nghe vậy lên lên liếc Bảo xem phản ứng của hắn. Còn hắn thì vẫn chậm rãi gấp mì, bỏ vào miệng, từ từ nhai, nuốt xuống rồi mới điềm tĩnh đáp:

- Mấy năm nay ba học nấu ăn là vì mẹ, mẹ nếu muốn ăn có thể bảo ba trở lại, chắc chắn món ăn sẽ ngon hơn cả bát mì này của con đấy. _Mẹ Nguyệt nghe thế bĩu môi, ngay lập tức quay sang chồng, giọng đầy vẻ uất ức:

- Đấy, anh xem con trai ngoan của anh đi. Em mang thai chín tháng mười ngày mới sinh được ra nó, thế mà giờ nó báo đáp em thế này đây. Hức... hức... có mỗi bát mì thôi mà. _Tôi thấy biểu hiện đầy tính trẻ con của bà mẹ chồng này, khỏe miệng cũng lười co giật bởi tôi đã quá quen với những hình ảnh ấu trĩ này rồi. Lúc này ắt hẳn ba sẽ đổ dành bà ấy rằng:

- So đo với một thằng nhóc làm gì? Khi nào về em thích ăn gì thì anh sẽ nấu. _Những lúc như vậy mẹ sẽ héch mạt lên, kiêu ngạo nói với tôi:

- Đấy con xem, lấy chồng phải tìm một người đàn ông như vậy, biết chưa? _ Rồi bà sẽ quay ra nói với Bảo- Uổng công con mang dòng máu của ba con, chẳng học được chút đức tính gì từ ông ấy cả. (Ngay sau đó, bà lại quay ra nhìn chồng) Ông xã vẫn là tốt nhất!

Màn trình diễn này ngày nào mà chẳng lặp lại trên bàn cơm, chỉ có ông ngoại nhìn không quen mấy hình ảnh ấu trĩ như vậy, cho nên ăn nhanh nuốt nhanh rồi ngay lập tức bỏ của chạy lấy người thôi. Ngồi ăn sáng xong, lúc này mẹ Nguyệt mới nghiêm chỉnh một chút. Bà trưng cầu ý kiến của tôi:

- Thanh, đám cưới tổ chức vào tháng sau, nếu con vẫn chưa chuẩn bị sẵn tâm lý, chúng ta có thể dời ngày.

- Dạ, để con suy nghĩ thêm đi ạ!

Rời ngày? Tôi vẫn chưa nghĩ đến điều này, cái gì đến rồi cũng sẽ đến thôi, trốn được một ngày không trốn được cả đời. Hơn nữa, tôi để Bảo đợi lâu rồi, nếu chỉ vì sự ra đi của mẹ tôi mà hoãn lại, tôi sẽ cảm thấy rất khó xử với nhà họ Vũ. Dẫu sao từ lúc quyết định để tôi làm con dâu của họ, cả nhà họ đều rất nuông chiều và cũng rất tôn trọng tôi. Không thất hứa là sự tôn trọng mà tôi giành cho họ. Huống hồ, hoãn đám cưới, như thế không công bằng với hẳn chút nào. Chỉ là tôi vẫn băn khoăn không biết bao giờ ba tỉnh, để ông có thể dắt tay tôi đến bên cạnh người đàn ông của đời tôi đây. Trước đó ba mẹ tôi đã từng nói với tôi mong muốn của họ là có thể nhìn thấy tôi mặc váy cưới, sánh vai bên chú rể của đời tôi, hạnh phúc đến già. Cho nên, đám cưới này vì bất cứ điều gì đều phải tổ chức.

- Chờ ba em tỉnh lại rồi hãy quyết. _ Bảo nắm lấy tay tôi, giúp tôi đưa ra quyết định. Tôi nhìn vào ánh mắt kiên định của hắn, cảm thấy yên tâm không ít.

Ăn sáng xong, người nào có việc của người nấy, mỗi mình tôi với Thiên Vy là rảnh rỗi chẳng biết làm gì, bèn dẫn nhau ra bờ biển nghịch nước. Ngồi cạnh nhau trên bờ cát, nhìn sóng biển nhấp nhô nối đuôi nhau xô vào bờ, phủ lên chân chúng tôi một làn nước mát lạnh, tôi cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Bất chợt Thiên Vy lên tiếng:

- Cô phục hồi nhanh hơn tôi tưởng, mới hôm qua... _ Điều này không nằm trong dự đoán của Thiên Vy. Bởi với cô, Hoài Thanh vốn chỉ là một cô nhóc, mà cô nhóc này tâm hồn còn mong manh hơn cái vẻ ngoài cứng cáp nữa. Nhìn thấy biểu hiện trong buổi tang lễ đó, cô mới hiểu, cô bé này nội tâm thì yếu mềm nhưng lại có một sức sống bất ngờ, dù gặp tình huống như vậy nhưng lại có sự kiên trì đáng kinh ngạc. Chứ nếu vào cô, có khi cô đã sớm gục ngã rồi. Tuy nhiên, cô lại không nghĩ cô gái rắn rỏi trước mặt đây với cô gái ngã quỵ vào lúc tiếp nhận tin tức là một người.

Nghe Thiên Vy nói, tôi cười trừ, đáp:

- Người còn sống thì đương nhiên vẫn phải tiếp tục bước đi rồi, làm sao có thể vì một người đã mất mà ngừng bước được. Cho dù chị muốn ngừng bước, cuộc sống cũng chẳng cho phép đâu. Tôi cũng không thể vì mẹ tôi mà phụ lòng mọi người được.

- Cô hiểu thế thì tốt! Vậy cô không định trả thù sao?

- Mẹ tôi không cho phép! _ Tôi lạnh nhạt đáp.

- HẢ? _ Thiên Vy nhìn tôi đầy khó hiểu. Tôi cười nhạt, giải thích:

- Chị có tin trên đời này có linh hồn không? Đêm hôm trước lúc tôi vẫn đang hôn mê, tôi đã gặp bà ấy... lần cuối cùng. Bà ấy... bắt tôi hứa không trả thù nữa.

- Cũng chỉ là giấc mơ thôi mà.

- Dù chỉ là giấc mơ, tôi cũng sẽ không thất hứa. _ Từ trước đến nay, quy tắc của bản thân không cho phép tôi thất hứa. Đương nhiên, tôi sẽ chỉ hứa những việc mình sẽ làm được, còn những việc không làm được, tôi sẽ không hứa suông. Thiên Vy nhìn tôi một lúc, không biết nghĩ gì rồi hỏi:

- Vậy cũng phải biết kẻ thù là ai để còn tránh chứ?

- Chị nghĩ là ai? _ Thiên Vy nghe cô hỏi, suy nghĩ một chút, rồi ngập ngừng hỏi:

- Không phải... bà cô quái dị đó chứ? _ Tôi biết bà cô quái dị mà Thiên Vy nhắc đến là ai. Trong dòng họ Vũ còn bà cô nào quái đản bằng mẹ già Thiên Nga kia chứ. Tôi nhếch mép, không phản bác. Dẫu sao thì nhắc đến mẹ già đó, ngoài trừ hận thì tôi cũng chỉ có cảm giác căm ghét đến thấu xương mà thôi. Thiên Vy có vẻ cũng nhận ra gương mặt đầy vẻ châm chọc của tôi, vội vàng phải sạch quan hệ:

- Cô đừng hiểu lầm nhé, gia đình chúng tôi không có bất kì quan hệ nào với cái bà cô quái dị đó đâu. Có khi bà ta cũng ghét mẹ tôi lắm ấy chứ.

- Chị đúng là có tật giật mình đấy. Thời gian mà tôi ở cùng gia đình chị còn nhiều hơn cả số lần gặp mặt ba mẹ tôi, làm sao mà tôi không hiểu chứ? Cho dù mẹ ta muốn có quan hệ với gia đình chị thì chắc chắn ba chồng cũng chẳng thêm nhận đâu. Tôi có phải người không biết phân biệt phải trái trắng đen đâu. Ân là ân, oán là oán, rất rõ ràng mà. Tôi sẽ không giận cá chém thớt đâu. Dù sao thì chức chị dâu của chị, tôi vẫn cần! _ Tôi giải thích xen lẫn với đùa giỡn để làm bầu không khí căng thẳng dịu đi một chút.

- Vậy tôi chờ ngày cô làm chị dâu của tôi. Cô từng nghe câu này chưa? “Giặc bên Ngô không bằng bà cô bên chồng”, đến lúc ấy tôi chắc chắn phải quậy cho cô không rảnh rỗi lúc nào mới được.

- Cô muốn quậy? Anh cô cho phép sao? _ Tôi phách lối lên tiếng. Thiên Vy chun môi, hừ lạnh:

- Coi như cô giỏi! _Ngừng một lát, Thiên Vy bỗng biến thành một bà tám chính hiệu- Này, sau vụ cái Quyên lần trước, cô gặp lại nó chưa?

- Chị ta xem chừng bây giờ đang ở nhà vui vẻ chít chít meo meo với ông Kiệt rồi.

- Vậy là cô vẫn chưa biết rồi. Sau vụ đấy không biết hai con người ấy xảy ra vấn đề gì mà chiến tranh lạnh suốt mấy tuần nay rồi đây. Rốt cuộc phương pháp của cô xảy ra vấn đề ở đâu thế? _Tôi nghe thế giật nảy mình, không lẽ phương pháp của tôi lại chữa lợn lành thành lợn què rồi. Tôi nóng gan nóng ruột, vội vàng hỏi cho ra nhẽ:

- Kể rõ ra xem nào?

- Ừ thì không biết trong khách sạn hai người đó làm gì mà cái Quyên khi về tức giận dữ lắm. Mấy lần ông Kiệt đến tận nhà muốn xin lỗi mà nó toàn trốn, có gặp được người đâu. Đạo này lão ấy đang chán đời cứ suốt ngày ngậm như tảng băng, mà cô không biết cái Quyên trông còn thảm hơn cơ. Suốt ngày nổi tính khí tiểu thư, thất thường hơn cả thời tiết cơ, khiến đạo này bên gia đình đầy gà bậy chó sủa rồi. . .bla. . .bla. . . _Thông qua miệng “bà tám” Vy, cuối cùng tôi cũng biết tình trạng mấy ngày nay của Ngọc Quyên, nhưng tôi cũng chẳng biết mình đã làm sai ở đâu cả. Vấn đề chắc chắn ở chỗ của hai con người mạch nào không được sắp xếp như người bình thường kia rồi. Thảo nào trong lễ tang của mẹ tôi không thấy bọn họ xuất hiện, chỉ có mỗi chú Thiên – ba Quyên đi đại diện thôi.

Đang đầu đầu suy nghĩ xem mình đã sai ở khâu nào, chợt một cái bóng đèn nảy ra trong đầu tôi. Tôi liếc nhìn Thiên Vy, hai mắt trao đổi ngầm, tựa như tâm linh tương thông, tôi rút điện thoại ra, đưa cho Thiên Vy:

- Chị gọi đi!

- Sao lại là tôi?

- Bảo chị gọi thì cứ gọi đi, việc còn lại để tôi lo. _Thiên Vy nghe vậy ngay lập tức bấm điện thoại gọi cho Quyên, đồng thời bật loa ngoài. Giọng Ngọc Quyên mất kiên nhẫn:

- Có chuyện? _Tôi nghe thế đột nhiên khóc văng lên, nhưng chẳng có giọt nước mắt nào chảy ra cả. Tôi cố giả vờ sao cho giọng khóc phải thật thê lương, thật đau đớn, vừa khóc vừa nháy nháy mắt với Thiên Vy. Đến giờ diễn rồi, Thiên Vy khẽ nhếch cánh môi mềm, lên tiếng:

- Là tao này Quyên?

- Sao tao nghe tiếng khóc của con Thanh, nó sao thế? _Giọng Quyên có vẻ lo lắng. Xem như tôi không kết làm bạn đi, Ngọc Quyên này, ngoài tính tiểu thư quen được nuông chiều ra thì tính cách cũng không tệ, rất trọng nghĩa, tôi rất thích.

- Tao tưởng mày biết chuyện gia đình nó rồi chứ? Hôm qua không thấy mày theo ba mày nên tao gọi xem có phải có chuyện hay không? Mày không sao là tốt rồi! Nhưng sao mày không đi, ít ra mày đi còn có thể tới an ủi nó, chứ mày cũng phải biết tao kém khoản này lắm. Đây là tao giấu nó gọi điện cho mày đấy, điện thoại tao hết pin rồi. _Khả năng nói dối xuất thần nhập hóa của Thiên Vy tôi không thể không tặng một like. Lời nói dối bày phẩn thật ba phần giả thế này đồ ai tìm ra được kể hờ. Không hổ danh là con gái của mẹ Nguyệt, phản ứng nhanh nhạy lắm. Tôi giờ ngón tay cái lên khen ngợi, đồng thời giả bộ khóc lóc vô cùng thảm thiết.

- Xin lỗi, tâm trạng tao không tốt lắm, tao sợ lây cho nó nên không dám tới. Thế này đi, tao nói mấy lời khuyên can cho mày, mày giúp tao an ủi nó vậy. _Quyên đang định đưa ra lời khuyên, tôi đột nhiên hét lên:

- Thiên Vy, chị làm gì vậy? Hức. . .hức. . .chị lấy điện thoại của tôi gọi cho ai đấy. . . _Vừa nói tôi vừa nháy mắt cho Thiên Vy. Chị ta ngay lập tức giả vờ hoảng hốt:

- Chết rồi, tao bị nó phát hiện rồi, hay mày trực tiếp nói với nó đi. _Nói xong ném luôn điện thoại vào tay tôi. Tôi vừa (giả vờ) nắc cù vừa ghen ngào nói- Alo, chị Quyên đây à?

- Mày sao rồi? _Quyên quan tâm hỏi. Tôi vừa nắc vừa đáp:

- Em không sao? Nếu chị cảm thấy không ổn ở đâu thì nói cho bọn em biết nhé!

- Mày mới là người không ổn còn giấu đấy. Lão Bảo đang làm cái chó gì mà không ở bên mày lúc quan trọng như thế này? Đưa máy cho anh ta, tao phải mắng anh ấy mới được. _Đàn ông đều là một lũ vô lương tâm. _Bắt được trọng điểm, tôi ngay lập tức túm lấy, tiếp tục đóng kịch:

- Nhưng anh ấy bận lắm! Đêm hôm qua còn làm việc tới tận một giờ sáng đấy. _Đây cũng không tính là nói láo mà. Thiên Vy nghe thế mà tròn cả mắt lên, cảm thấy vô cùng khó tin. Tôi sợ chị ta lại thốt lên lời gì đó làm hỏng kế hoạch, thế nên ngay lập tức đưa một ngón tay lên miệng ra dấu hiệu im lặng, chờ Ngọc Quyên nói:

- Mày nói thế là sai rồi. _Đàn ông khi yêu thì sẽ luôn tìm được thời gian rảnh để ở cạnh mày thôi. Anh ta tìm việc để làm là cố tình cho mày thấy anh ta rất bận để mày khỏi phải làm phiền anh ta đấy. Tao không ngờ anh ta một ngày lại trở nên khốn kiếp như vậy. _Nghe Ngọc Quyên chưa rõ tình hình đã mắng Bảo, tôi ngay lập tức đứng ra đứng chính để bảo vệ hắn:

- Chị nói vậy, chị đã yêu đương bao giờ đâu. Anh ấy bận thật, mấy hôm làm đám cưới là anh ấy lo hết, cho nên mới dồn việc đến hôm nay. Anh ấy không phải không yêu em. _Lời này nghe cứ ầu ơ sao sao ấy, nhưng lỡ nói rồi, thôi thì phóng lao thì phải theo lao thôi.

- Haizzz... phụ nữ yêu vào đầu khổ! Không nói mày, nói ngay như tao, tao chán ông Kiệt quá rồi. _Kể sách đại công cáo thành, tôi vô cùng háo hức, nhưng giọng vẫn giả vờ ghen ngào:

- Anh ấy yêu chị như vậy, kẻ thù cũng nhìn ra, chị lại không biết trân trọng tấm chân tình của anh ấy. Em cảm thấy anh ấy quá đáng thương rồi. Lần trước em ra kể sách mà cuối cùng chị cũng chẳng động lòng, em thấy tim chị sắt đá lắm. _Nhiều khi người cùng khổ sẽ đồng bệnh tương liên ấy mà, cho nên tôi là đang cố ý nói như vậy mục đích để xem rốt cuộc vấn đề xảy ra có phải từ cái đêm đó hay không.

- Tao nhò vào đấy! Mày thì biết cái chó gì. Hôm đấy kẻ của mày bại lộ rồi, anh ta tức giận lắm đấy, nhưng là tức mày thôi.

- Có gì tức em? _Tôi oan uổng kêu lên, mặt Thiên Vy thì ngậy ra như phồng.

- Tao cũng không tin mày gài tao, cho nên tao không trách mày. Lão Kiệt tức mày là vì mày chuẩn bị kế hoạch không chu đáo, giữa đường có kẻ xen ngang, suýt thì biến giả thành thật. Mày không biết chứ hôm đó tao bị bỏ thuốc thật, còn cái thằng đầu trâu mặt ngựa đưa tao đi thì tao không biết là con khốn hay thằng khốn nạn nào sai tới. Hôm đấy lão Kiệt mà không tới nhanh là xong khâu cuối cùng rồi.

- What the f*ck? _Tôi buột mồm chửi bậy- Thế cuối cùng có xi nhê gì không? Hai người đã XXOO chưa thế?

- Mày còn nhỏ tuổi hơn tao mà thô tục thế? Cùng lão Bảo “abc...xyz” rồi phải không? _Giọng Ngọc Quyên đùa cợt. Tôi phản bác:

- Thời cơ chưa tới, vẫn phải chờ thôi. Đó là kiến thức cơ bản mà, chị đừng nói chị không biết đấy. _Ngay sau đó thấy Ngọc Quyên đã lái chủ đề đi quá xa rồi, tôi ngay lập tức lái về- Thế rốt cuộc đã tiến hành chưa?

- Chưa. _Giọng Ngọc Quyên ỉu xiu.

- “!!!” _Tôi và Thiên Vy nhìn nhau đầy khó hiểu. Bên kia Ngọc Quyên đã rơi vào trạng thái lái nhai một cách mất kiểm soát rồi:

- Thế tao mới tức chứ? Mày nghĩ mà xem, một người con gái rõ ràng đã bày ra trước mặt một người đàn ông chờ bị làm thịt rồi, tên đó không “xo” thì có nghĩa là gì. Thứ nhất là anh ta không yêu mày, cái này có thể loại. Thứ hai, anh ta “không được”, tao không nghĩ anh ta “bất lực”. Như thế thì mày nói xem là vì sao chứ? Bla...bla...

- Khoan đã... _Tôi liền tiếp mấy câu “khoan đã” mà Ngọc Quyên vẫn đang chìm trong trạng thái tự vấn bản thân, lái nhai không ngừng, vì thế tôi phải găt lên- STOP!!!

- Tai tao bị mày làm ù cả lên rồi này.

- Chị nghe em nói này, hôm đó rốt cuộc trước khi anh ta làm chị tức giận thì chị đã nói những cái gì mà để đến bây giờ nghe nói chị không thèm gặp mặt người ta nghe lời xin lỗi?

- Ừ thì... _Ngọc Quyên ngập ngừng.

- Đừng “ừ thì” nữa, nói đi! _Tôi giục, Thiên Vy cũng giống tai lên tập trung nghe ngóng.

- Ừ thì...tao nói là “hôm nay nếu anh không ngủ với tôi thì chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt!” _Tôi nghe thế suýt thì phun ra một ngụm máu tươi, còn Thiên Vy thì rớt cả hàm luôn. Tôi cảm thấy vô cùng choáng váng, lâm bầm trong miệng:

- Cái thế giới này điên hết mịa nó rồi, tôi muốn yên tĩnh, đừng ai hỏi yên tĩnh là gì. _Tôi nói như niệm chú, Thiên Vy thì vẫn chưa thoát ra khỏi cảm giác choáng váng. Ngọc Quyên ở bên kia vẫn còn ngây thơ hỏi lại:

- Hỏi như thế tao thấy có vấn đề gì đâu.

- Chị bị ngu đấy hả? _Tôi chửi thẳng luôn không thèm kiêng dè gì nữa. Tôi cảm thấy cấu tạo bộ não của con người này đã đạt một đỉnh cao mới rồi, đúng là không chạy theo lễ thường mà. Không nhịn được, tôi phải xả hết ra mới cảm thấy thoải mái:

- Chị nói như thế quá có vấn đề đấy chứ. Chị nghĩ mình đi đóng phim kiếm hiệp hay sao mà “ân đoạn nghĩa tuyệt”, đừng có kể chuyện hài hước thế chứ? Chị nói câu đấy chính là muốn cưỡng hiếp con trai nhà người ta đấy chị biết không? Nói thế bảo sao anh ta không thèm “xo” chị. Chị muốn anh ta ngủ với chị thì chị phải biết giả vờ đáng thương chứ, chị lại như gã đàn ông thô lỗ muốn cưỡng bức con gái nhà lành thì anh ta không chạy xa mười con phố là đã may rồi đấy.

- Mấy cái kĩ thuật tán trai sao mà khó thế? _Ở đầu dây bên kia, Ngọc Quyên mặt nhăn mày nhí, khổ sở hỏi.

- Đùa chứ, anh ta còn cần chị tán sao? Bây giờ chị chỉ cần đứng trước mặt anh ta, cười hết ra, sau đó nói một câu, không phải câu vừa nãy thì ắt hẳn mọi sự đại thành rồi.

- Câu gì?

- “Nhìn rồi thì phải chịu trách nhiệm!” Chị nghĩ mà xem, anh ta yêu chị biết bao, anh ta sẽ vì thanh danh của chị mà chắc chắn chịu trách nhiệm, đến lúc ấy chẳng phải lo anh ta vì ông bướm bên ngoài mà lung lay nữa.

- Tuyệt chiêu! Mày đúng là Gia Cát Lượng của tao. Chờ khi mày về tao đại công cáo thành rồi mời mày một bữa. À đúng rồi, lão Bảo bận thì mày nhất định phải tự săn tòi, tìm cảm giác tồn tại biết hay chưa? Không thể để lão ấy còn mắt nhìn con khác, cẩn thận vuột mất như chơi đấy. Người chị em này tao nhận, tao chỉ chấp nhận thua mỗi mày thôi, đừng có để con nào nâng tay trên đấy. Cứ con nào lén phéng đến, mày thẳng tay vả mặt nó cho tao, có gì tao bảo kê. _Giọng Ngọc Quyên hùng hồn khiến lòng tôi ấm áp vô cùng. Tôi không nghĩ có một ngày mình thực sự trở thành chị em với Ngọc Quyên, nhưng nếu chọn lại lần nữa, tôi vẫn sẽ không hối hận vì đã chọn làm chị em với chị ấy. Dặn dò tôi một thôi một hồi, Quyên mới tắt máy, trước khi tắt vẫn không quên an ủi tôi:

- Tao biết mày sẽ buồn nhưng mày không mất tất cả đâu, chị em luôn ở bên mày, làm người thân của mày. Yên tâm, còn tao thì tao nhất định sẽ ủng hộ mày.

- Được rồi, chị đi theo đuổi tình yêu của chị đi, ở đây em vẫn còn Thiên Vy và lão Bảo nữa, yên tâm!

Tôi cúp máy rồi, Thiên Vy liền sấn lại, giờ ngón tay cái biểu dương tôi, đôi mắt híp lại đầy vui vẻ:

- Tặng cô ngàn like! Đúng là tuyệt chiêu đấy. Thế...mày chiêu đấy anh tôi được thưởng thức chưa? Tôi thấy anh tôi yêu cô lắm đấy, cô mà sử dụng còn hiệu quả hơn là để cái Quyên sử dụng với tên đầu gỗ không hiểu phong tình Kiệt kia. _Tôi liếc Thiên Vy, đáp với giọng xem thường:

- Anh trai chị định sẵn là nằm trong tay tôi rồi, chị có chắc là tôi phải sử dụng chiêu đấy mới câu được anh ấy không đấy? Bây giờ chị có tin chỉ cần tôi nói không cưới nữa là nhà chị loạn thành một đồng không?

- Cô giỏi rồi! Thế khi nào hai người định có con vậy? Đừng nói hai người ở chung phòng bao lâu nay mà vẫn chưa “abc...xyz” với nhau đấy nhé!

- Bingo! _Tôi búng tay, đáp- Chị đoán đúng rồi đó, chúng tôi chỉ ôm nhau ngủ thôi.

- Đừng nói anh tôi “bất lực” nhé! _Thiên Vy khó tin ghé sát vào tai tôi thì thầm, tôi đẩy chị ta ra, cười xấu xa đáp:

- Muốn biết bất lực hay không, chị tự thử không phải biết liền hay sao?

- Vớ vẩn, như thế là loạn luân đấy, tôi không ăn mặn như vậy đâu.

- Tôi đùa thôi, dù chị muốn ăn mặn tôi cũng chưa chắc đồng ý mà. Nhưng tôi có thể đảm bảo anh trai chị không có vấn đề gì, dù sao sau này duy trì nòi giống vẫn cần anh ấy mà, anh ấy mà có chuyện gì thì ắt hẳn nhà chị đã sớm loạn rồi.

Hai cô gái, dưới ánh nắng ban mai trong lành, nụ cười tươi rói hòa vào hơi thở mặn mòi của biển cả, tiếng nói lanh lảnh tan vào từng bọt sóng tràn đầy sức sống. Biển ngoài kia xanh bát ngát hòa vào nắng bình minh vàng rực tạo nên một bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp. Có lẽ, đây chỉ là bình yên trước sóng gió mà thôi, cũng là khoảng bình yên duy nhất trong kí ức của cô gái tên Trịnh Hoài Thanh.

Sau khi tôi và Thiên Vy trở về biệt thự, ông ngoại gọi tôi tới cùng ông nghe bác sĩ phân tích về tiến triển bệnh tình của ba tôi. Bác sĩ đẩy gọng kính dày cộp, cảm hồ sơ bệnh án của ba tôi, tỉ mỉ phân tích:

- Bệnh nhân trước đó đã bị thương nặng, đặc biệt là phần đầu, trong não còn có máu tụ, tuy nhiên cũng không nguy hiểm, chỉ là hôn mê sâu. Tuy nhiên thời gian tỉnh cũng phải tùy vào ý chí của bệnh nhân. Người nhà hãy thường xuyên ở bên, kích thích từ bên ngoài để bệnh nhân cảm nhận được, nếu bệnh nhân có dấu hiệu phản ứng thì chứng minh bệnh nhân có hi vọng sống, chuyện tỉnh lại cũng là sớm muộn. Nhưng nếu bệnh nhân vẫn không có phản ứng, tôi e rằng người nhà phải chuẩn bị tinh thần đi thôi.

- Vậy bác sĩ, thời gian dành cho ba cháu là bao lâu ạ? _Tôi lo lắng hỏi.

- Sớm thì một tháng, lâu thì một năm! Tình hình thương tổn của bệnh nhân không nặng lắm, chỉ bị tụ máu trong não, nhưng không nguy hiểm, còn muốn tỉnh lại thì phải dựa vào ý chí của bệnh nhân rồi.

- Cảm ơn bác sĩ! _Ông ngoại bắt tay với bác sĩ, sau đó họ ra ngoài để lại mình tôi trong phòng bệnh. Nhìn người đàn ông đang nhắm mắt yên tĩnh nằm trên giường bệnh, gương mặt tiêu tụy hơn trong trí nhớ rất nhiều, tóc cũng đã điểm bạc, xung quanh cơ thể cắm một đồng mớ dây dợ chỉ để duy trì sự sống qua ngày, hơi thở đầy yếu ớt khó nghe, tôi cảm thấy xót xa trong lòng. Ngồi xuống cạnh ông, tôi khẽ nắm lấy tay ông, khàn khàn mở miệng gọi:

- Ba, ba tỉnh lại được không? Con gái sắp kết hôn rồi, ba mau tỉnh lại để nhìn con gái mặc váy cô dâu thật xinh đẹp rồi ba dắt tay con vào lễ đường có được không? Nếu ba không tỉnh lại, con gái sẽ mãi mãi không lấy chồng nữa, chờ đến khi ba tỉnh lại để nhìn thấy con gái thật xinh đẹp trong bộ váy cô dâu thì con mới lên xe hoa. Nếu đám cưới mà không có ba dự, không có ba dắt vào lễ đường thì đám cưới còn có ý nghĩa gì nữa. _Tôi đau buồn nói, nhưng lại không dám nhắc đến mẹ, không chỉ vì bà ở trong lòng tôi là một nỗi đau, nỗi khổ tâm lớn mà tôi còn sợ nếu ông ấy có ý thức rồi, lại nghe thấy người vợ kết tóc của mình ra đi, quá quần bách liền muốn đi theo thì phải làm sao đây?

Tôi ở trong phòng bệnh lẻ loi nguyên một buổi chiều, kể từ kỉ niệm lúc còn bé cho đến những chuyện vụn vặt như những trận đòn roi, chỉ cần còn nhớ tôi đều kể. Tôi muốn ông nghe những chuyện thật hạnh phúc để ông có ý chí muốn sống hơn. Mãi đến giờ cơm tôi mới rời đi. Ở lại nhà của ông ngoại vài ngày, tôi lại làm thủ tục trở về nước. Bởi tôi vừa đưa ra quyết định muốn làm đám cưới ở chỗ của ông ngoại, bởi ba tôi không rời đi được, tôi lại muốn ông chứng kiến thời khắc hạnh phúc của mình, cho nên quyết định tổ chức đám cưới tạm thời ở đó để kích thích ông ấy. Dẫu sao chờ khi ba tôi tỉnh rồi lại làm một đám cưới bổ sung ở trong nước thật rành rang là được, cũng không phải quyết định khó khăn lắm nên ba mẹ chồng tôi đều đồng ý. Đây chỉ là đám cưới tạm thời nên vẫn cứ thời gian đó, chúng tôi khoác lên mình bộ váy cưới, dưới sự chứng kiến của họ hàng nội ngoại hai bên, trao nhau chiếc nhẫn cưới và một nụ hôn đầy hạnh phúc cùng lời tuyên thệ suốt đời một lòng với nhau.

Tôi và Bảo đứng trước giường của ba, đăm đúi nhìn nhau, cũng không quên nói chuyện với ông:

- Ba, chúng con kết hôn rồi, ba mau tỉnh dậy nhìn con gái mặc váy cưới rồi gả cho người đàn ông mà con gái yêu cũng là người con rể mà ba chọn này. Ba nhất định phải tỉnh dậy đây, nhờ đâu đến lúc đây ba sẽ có cháu rồi cũng nên.

- Ba, con đảm bảo sẽ chăm sóc cho con gái ba thật tốt, chúng con chờ ba tỉnh lại.

Đám cưới tổ chức trong sự chúc phúc của bạn bè và phụ huynh hai nhà. Kết thúc buổi lễ, tôi bơ phờ nằm thờ đốc trên chiếc giường cưới trắng tinh khôi. Bởi vì chúng tôi mới ra quyết định tổ chức đám cưới ở đây không bao lâu nên ông ngoại chuẩn bị khá gấp gáp, vì thế mọi thứ đều chưa hoàn chỉnh lắm. Đến ngay cả căn phòng cưới cũng phải dọn dẹp gấp từ cái phòng bỏ trống rất lâu phủ đầy bụi. Ván may trang thiết bị đều đầy đủ cả, chứ nếu không chỉ có nỗi cái giường thì trông trải lắm. Thấy tôi nằm uòn trên giường, Bảo tới gần, nói:

- Thay đồ ra rồi hẵng nằm!

- Anh thay trước đi, em mệt lắm! _Tôi than thở, vẫn quyết làm một con lười bám giường đến cùng. Bảo nghe thế nhếch mép, tiến sát tới gần tôi, hướng phía bên tai tôi, mặt mờ nói:

- Mệt? Cần ông đây giúp em thay không? _Tôi liếc cái về mặt tràn đầy xảo quyết của hắn, đột nhiên lại lên cái chủ ý quái đản. Tôi nhếch mép, tay đưa cổ kéo hắn tới gần, nói gần tai hắn, lời cũng mặt mờ chẳng kém:

- Anh muốn thay? OK thôi! Nhưng em có điều kiện đây.

- Nói!

- Anh có thể thay, nhưng nếu anh dám chạm vào chỗ nào không nên chạm, tôi nay ra sofa ngủ. OK chứ? _Đương nhiên, đã là vợ chồng thì nghĩa vụ tạo em bé vẫn phải thực hiện, cho nên phải sớm làm quen. Nhưng tôi vẫn thích cái cảm giác giày vò người khác. Chẹp chẹp, không biết cái cảm giác chỉ được nhìn, không ăn được này thốn thế nào nhỉ? Tôi rất mong chờ đây.

- -----Hết chương 21-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Hậu hôn nhân, quyết định của tương lai:

Nghe cô vợ bé bỏng của mình đưa ra cái đề nghị như thế, trong lòng anh chỉ có thể cảm thán một câu “Đệt mẹ nó!”. Anh thừa biết cô vợ này cáo thế nào, tuyệt đối không thể dừng ở mức độ dầy vò như vậy thôi đâu. Nhưng Vũ Thiên Bảo anh đây trước nay nào sợ khiêu khích chứ. Trước hết cứ để cô giày vò đi, chờ khi anh có cơ hội rồi, nhất định sẽ cho cô khóc mà xin tha. Nghĩ như vậy, đương nhiên anh phải bắt tay vào làm rồi, anh nhếch mép, đáp:

- Rất sẵn lòng phục vụ bà xã! _Tôi nghe thế cứ cảm giác như mình bị mắc bẫy là thế quái nào nhỉ? Rõ ràng là tôi đi bẫy người ta cơ mà. Tôi nhìn chăm chăm vào Bảo, muốn từ cái bản mặt gian xảo của hắn tìm ra chút manh mối. Nhưng tôi biết mình chẳng phải đối thủ của hắn đâu, cho nên miễn cưỡng cười, đáp:

- Ô, vậy anh giúp em đi! _Đã phóng lao thì phải theo lao, tôi buông tay khỏi cổ hắn. Hắn đưa cánh tay chắc khỏe luồn qua eo, dễ dàng đỡ tôi ngồi dậy, để tôi dựa vào lồng ngực rộng lớn quen thuộc kia. Còn hắn thành thực kéo khóa áo của váy cưới, khiến tấm lưng trần của tôi trong phút chốc bị lộ ra.

Nhất thời bị lạnh, tôi có chút run rẩy, còn hắn thì làm rất liền mạch như nước chảy mây trôi lôi hai cánh tay của tôi ra khỏi tay áo không chút vướng bận. Lúc này, dây thần kinh gai ngứa của tôi hoạt động trở lại, tôi có chút luống cuống vội đưa tay giữ khư khư chiếc váy cưới che trước ngực của mình, có chút khó xử ngập ngừng:

- Hay là thôi đi... để em tự thay cũng được. _Hắn lúc này liền ghé sát vào tai tôi, phả ra một luồng khí nóng khiến tôi rùng mình, hắn chậm rãi nói:

- Muốn rồi bà xã, em không còn cơ hội hối hận đâu. _Nói rồi hắn nhanh như chớp, một tay thì ôm chiếc eo đã nửa bị hở ra của tôi, một tay thì mạnh mẽ lột váy xuống. Tôi không kịp chuẩn bị cứ thế bị hắn bóc trần như một con tôm bị lột vỏ. Tôi hét toáng lên một tiếng, vợ lấy cái chăn choàng vào lưng với ý đồ không muốn cho hắn nhìn. Hắn tỏ ý rất không hài lòng, nói:

- Bà xã, em cổ hủ quá rồi, ông đây cũng không lột sạch của em, em vẫn còn vải trên người, cần gì phải che? Người ta đi biển không phải vẫn mặc bikini hai mảnh đó sao? _Tôi cảm thấy mặt mình sắp bị nướng chín đến nơi rồi. Thẹn quá hóa giận, tôi gắt lên:

- Đồ không biết xấu hổ, tối nay anh ở sofa!

- Bà xã à, oan uổng anh! Là em bắt ông đây thay đồ giúp em, ông đây không phải đã phục vụ em rồi hay sao. Thế mà em ăn cháo đá bát, còn nằng ông đây không biết xấu hổ sao? Đã thế ông đây phải làm gì đó để xứng với cái danh xưng đó mới được. _Nói rồi hắn không cho tôi kịp load để phản kháng

đã nhào đến. Thật ra cũng không cần hấn nhào đến, vì lúc hấn giúp tôi thay đồ, tôi vẫn luôn ở trong lòng hấn, vì thế lúc này là tôi bị đẩy ngã, còn hấn thì nhanh nhẹn đề lên. Tôi hoảng sợ giẫy giụa, tay còn ra sức chống cự trước ngực hấn, chặn không cho hấn cúi xuống. Thấy tôi giẫy giụa, hấn quát:

- Đứng giẫy!

- Không giẫy để anh thịt à? Tôi buột mồm phản kháng, vẫn không chịu nghe lời. Nhưng tôi phát hiện rằng mình càng giẫy thì cơ thể Bảo lại càng có biến hóa lớn. Hời thờ của hấn lúc này cực kì nặng nề, ánh mắt nhìn tôi cũng đầy mê đắm, thậm chí... thậm chí tôi đã cảm nhận được “đồng chí thân thiết” của hấn đang “chào hỏi” tôi. Ôi trời ạ, tôi sợ quá không dám cử động thêm một cái nào cả.

Tôi nhận ra sự biến hóa này, đồng thời cũng phát hiện hấn mồ hôi mẹ mồ hôi con lấm tẩm trên trán. Tôi khó hiểu mở miệng:

- Anh?

- Đã bảo đừng có ngo ngoáy nữa cơ mà. Em mà không nghe lời anh thịt em thật đấy. _ Bảo dường như đang cố hết sức để không vì xúc động nhất thời mà “ăn” cô. Anh biết bây giờ không phải thời điểm thích hợp, cô vừa mới trải qua nỗi đau mất người thân không bao lâu, chắc chắn vẫn chưa muốn trở thành một người phụ nữ đầu. Anh vẫn tôn trọng cô thì hơn. Nhìn mà xem, ngay cả cho xem cô còn chẳng cho, làm sao chịu giao mình cho anh đây. Để tránh cứ nhìn thấy cô là lại “xúc động”, anh không nói không rằng đứng lên, nhanh chóng vào nhà tắm để tắm nước lạnh.

Tôi thấy Bảo rõ ràng “súng đã lên nòng” mà lại đột ngột bỏ cuộc có chút khó hiểu. Vốn hôm nay là đêm tân hôn của chúng tôi, đáng lẽ ra từ lúc lấy được giấy kết hôn là chúng tôi là vợ chồng rồi, tôi hiểu trách nhiệm của mình, tôi cũng đã sớm chuẩn bị tâm lí rồi. Nhưng không ngờ người chưa chuẩn bị xong lại là Bảo. Thôi vậy, tôi tôn trọng hấn, dầu sao hấn không muốn, thân là một người con gái, tôi làm sao mặt dày mà quần lấy hấn được. Tôi thấy hấn vào nhà tắm rồi mới xuống giường thay quần áo, sau đó thu dọn cái giường bữa bãi kia. Váy cưới được tôi treo một chỗ, dầu sao đây cũng chỉ là hàng thuê thôi, chứ còn đám cưới thật mẹ Nguyệt đã cho người mời nhà thiết kế nổi tiếng để đặt may riêng rồi. Tôi thì cũng chẳng cầu kì cái khâu váy cưới đâu, có thì mặc thôi, dù sao cũng chỉ cưới có một lần, may về rồi lại vứt xó thì phí lắm. Nhưng mẹ Nguyệt không cho là đúng, bà bảo là con gái chỉ có một lần cưới trong đời, cho nên nhất định phải khó quên, phải đẹp, mà váy cưới là cái cốt lõi để làm lên nét đẹp của cô dâu, vì vậy phải cầu kì một chút.

Thu dọn một chút rồi chờ Bảo ra khỏi nhà tắm thì đến lượt tôi vào tắm, sau đó là chúng tôi lên giường đi ngủ. Sáng hôm sau, cả hai nhà ăn cơm một bữa cơm gia đình coi như là con dâu con rể ra mắt là hoàn thành nghi lễ rồi. Tôi cũng Bảo ở lại Canada thêm một tuần rồi mới lưu luyến rời đi. Bởi vì ở trong nước trang thiết bị y tế không phát triển được bằng ở đây nên dù không đành lòng tôi cũng phải để ba ở lại. Tôi theo Bảo về nước, cũng vừa kịp bước vào kì thi Đại học. Tôi không có ý định thi đại học, dầu sao đến bây giờ mọi sự rồi ren như vậy, tương lai như thế nào còn chưa rõ, tất cả đều rồi tinh rồi mù. Lại không nói suốt khoảng thời gian qua tôi còn không ôn tập gì, đi thi mà trượt thì nhục mất lắm.

Nhưng mẹ Nguyệt không cho là đúng, bà tìm một gia sư cấp tốc cho tôi, trong vòng nửa tháng giúp tôi ôn tập qua kiến thức một lần rồi để tôi đi thi. Tôi suy đi tính lại, dầu sao bây giờ không học thì cũng chẳng làm gì, ngay cả muốn xin vào làm trong công ty Tân Long của gia đình thì cũng vẫn cần bằng cấp, không thể để nhà họ Vũ nhục mặt vì có một cô con dâu kém cỏi được. Vì vậy, sau khi suy nghĩ kĩ càng, tôi quyết định chăm chỉ ôn tập, gửi đơn nguyện vọng vào một trường ngoại ngữ và vài trường kinh tế. Thời gian ôn tập gấp rút nên tôi cũng chẳng có thời gian nói chuyện yêu đương với Bảo. Lại không nói, bây giờ hấn cũng hai mươi mốt rồi, nghe nói trong một năm tôi mất tích hấn đã lấy bằng tốt nghiệp sớm, cho nên giờ đang đi theo ba chồng tôi để tích góp kinh nghiệm, chuẩn bị tiếp quản công ty, công việc rất bận rộn, cũng chẳng có lắm hơi nhiều sức để nói chuyện yêu đương đâu.

Trong suốt quá trình ôn tập, cả Thiên Vy và Ngọc Quyên đều giúp đỡ tôi phụ đạo rất nhiều. Nhờ hai vị chị lớn ấy mà tôi cũng không quá khó khăn vượt qua kì thi, thành công đỗ nguyện vọng một. Quỳnh Thư nghe tin tôi nộp hồ sơ vào Ngoại ngữ thì cũng nổi gót theo, hai đứa chúng tôi sau khoảng thời gian khó khăn đó bắt đầu thời sinh viên đầy tươi đẹp của mình. Nhưng vì trường học ở khác thành phố mà tôi sống nên dù không nỡ, Bảo vẫn quyết định tiễn tôi lên đường. Cu Vỹ giờ đã được gần ba tuổi, cái chân nhỏ mập mạp đã có thể chạy rất nhanh, nó cùng với Tú Tâm tíu tít loanh quanh tôi cả một ngày trước lúc tôi đi, bộ dạng quyến luyến không muốn xa làm tôi cũng không nỡ.

Tôi trước lúc lên xe rồi đi nước mắt lưng tròng, sụt sịt ngã vào trong lòng Bảo, muốn quần lấy hấn cả ngày không muốn đi. Dầu sao lần này mà đi là sẽ xa nhau rất lâu, thử tính mà xem, bốn năm chỉ có thể ở lại thủ đô, hiếm lắm mới có ngày nghỉ, về thì có lẽ không kịp. Tôi nghĩ thôi mà cũng đã không muốn nhập học rồi. Chúng tôi vừa mới kết hôn thì đã mỗi người một ngã, nghĩ phải yêu xa, hấn sự nghiệp càng ngày càng phát lên, sẽ có rất nhiều hồ ly tinh vây quanh. Trong lúc tôi không ở nhà, nhớ đâu bị một con hồ ly quyến rũ mất thì làm sao? Tôi cứ băn khoăn trong lòng mãi, đến mức mà Bảo phải thề rằng khi hấn có thời gian sẽ xuống thăm tôi, không để cho bản thân mình lo là một chút nào.

Tôi cũng hiểu, hấn vừa mới bắt đầu tiếp quản mọi việc thôi, khó khăn rất nhiều, thời gian không có, rất bận rộn, sẽ không nghĩ đến người khác được. Tôi cũng tin hấn, chỉ là con gái khi đang yêu đều có một thói quen chung, đó chính là dính người. Được hấn an ủi, tôi cũng quyết tâm phần nào. Vì dù sao tôi cố gắng cũng là vì tương lai của cả hai đứa, bây giờ là thời gian quan trọng của hấn, tôi không thể ở cạnh làm hấn phân tâm được. Tôi ngẩng lên, rướn người hôn lên môi hấn một cái, lưu luyến dặn dò:

- Anh ở nhà nhớ chăm sóc mình thật tốt đấy, đừng có để cho bản thân quá mệt mỏi. Làm việc có chừng mực thôi. Còn nữa, em không yên tâm về mấy đứa nhỏ, anh lại không có nhiều thời gian, tốt nhất nên thuê vệ sĩ bảo vệ hai đứa chúng. Bla... bla...

Nhìn cô như gà mái mẹ cứ “cục tác” không ngừng, anh vô cùng bất đắc dĩ. Giống như việc để cô đi như vậy, không biết là tốt hay là xấu. Anh chỉ biết rằng cô cũng có tương lai, cũng cần bước tiếp, và cô lựa chọn như vậy nên anh tôn trọng cô. Lại không nói, bây giờ anh không có nhiều thời gian, để cô ở cạnh anh căn bản cũng chẳng thể quan tâm cô được. Vì vậy để cô đi học là một lựa chọn không tồi. Nhìn cô, anh khẽ cười, lên tiếng ngăn cản hành động thao thao bất tuyệt của cô:

- Được rồi, em lên xe đi thôi, nếu không sẽ không kịp mất. _ Bảo nhẹ xoa đầu tôi, ánh mắt tràn ngập ý cười nhắc nhở. Sau đó hấn dặn Hải đang xách vali ở đằng sau- Anh giúp tôi chăm sóc cho cô ấy, bảo vệ tốt cô ấy đấy.

- Đương nhiên, cô ấy là tiểu thư của tôi. _ Hải gật đầu đáp ứng. Chúng tôi lên xe trong sự quyến luyến bịn rịn.

Thật ra nhà họ Vũ có đề nghị là cho tôi một chiếc xe để tôi đi học cho tiện, nhưng đã bị tôi từ chối. Tôi không muốn mình quá nổi bật, rất dễ bị soi mói, hơn nữa còn dễ để lộ hành tung nữa. Tôi vẫn không quên được bây giờ mình vẫn đang nằm trong vòng nguy hiểm, tay chân của mẹ Nga không biết đang rình rập ở đâu để ra tay. Nếu tôi quá phô trương thanh thế, rất dễ thu hút bọn chúng. Tôi thì không sợ, chỉ lo sẽ liên lụy đến người khác dẫn đến phiền phức thôi. Con người tôi ghét nhất là phiền phức. Với lại, đời người chỉ có một lần, tôi muốn trải nghiệm cảm giác làm sinh viên một cách hoàn chỉnh nhất.

Chúng tôi lên tới thủ đô thì người của Bảo đã sớm tìm cho tôi một khu nhà trọ rồi. Khu nhà trọ ấy nằm cách trường học khoảng mười ki – lô – mét, rất tiện đi lại, hơn nữa ở đây không ồn ào, thích hợp để ẩn mình. Khu nhà trọ này lại tách biệt với nhà chủ chính, có bốn phòng khoảng 80 mét vuông, cũng khá là rộng rãi và tiện nghi, quang cảnh thoáng đãng. Không gian trong phòng rộng tạo cho người ta cảm giác thoải mái. Lại không nói, tất cả các đồ đạc trong phòng đều được Bảo cho người đến thay mới từ trước, khi tôi dọn vào là có thể ở luôn. Hải thì ở căn phòng ngay cạnh tôi để có chuyện gì còn chạy sang kịp. Nếu Quỳnh Thư lên thì dọn vào ở cùng tôi cũng được.

Đây cũng không phải lần đầu tôi xa nhà, cho nên cảm giác quyến luyến ban đầu nhanh chóng bị cảnh vật nơi đây thu hút. Dù sao đây cũng là thủ đô, cho nên nơi đây vô cùng nhộn nhịp, các trung tâm thương mại sầm uất mọc lên san sát nhau trông đến lóa cả mắt. Tôi nhân dịp rảnh rỗi hiếm hoi này dẫn Hải đi dạo phố. Bởi hần không chỉ là thuộc hạ thân tín của ông tôi, còn là người bảo vệ tôi, nhưng cũng chính là anh em với tôi. Vì hần đã theo tôi hơn hai năm này, tình cảm ít nhiều cũng có, tôi cũng có bốn phận phải lo cho nửa đời còn lại của thanh niên mặt lạnh nhạt nhẽo này, nếu không hần sẽ độc thân suốt đời mất.

Tôi không cho rằng sống trong hắc đạo lại không được hưởng quyền con người. Đã là con người thì tất sẽ công bằng như nhau thôi. Và dẫn Hải đi dạo phố chính là vì hai lý do, thứ nhất có thể giúp hần hiểu hơn về con gái một chút, lý do còn lại ấy hả? Đương nhiên là để hần đi làm cu li xách đồ cho tôi rồi. Phụ nữ sinh ra luôn có một cái tính không đôi được, đó chính là thích đi siêu thị, sau đó mua mua mua, mua không biết chán. Tôi thì không phải người thích phung phí, cho nên đi siêu thị cũng là để xem có mặt hàng nào mới hay không, tiện thể tậu thêm vài bộ hợp mắt về thôi. Tôi lướt qua cửa hàng quần áo nữ, chọn vài bộ đồ để thử, tự ngắm mình trong gương, cảm thấy ưng thì gói lại. Nhớ trước khi tôi đi, mẹ Nguyệt đã rất chu đáo nhét vào trong tay tôi một tấm thẻ, mặc dù không phải là loại thẻ không giới hạn nhưng tôi chắc chắn trong đó không ít tiền. Lại không nói, mỗi tháng tôi đều được Bảo cho tiền tiêu vặt, cho nên số tiền mua quần áo ít ỏi thì vẫn có.

Nhìn tốc độ mua nhanh như chong chóng của cô, Hải cũng khẽ giật khóe miệng. Đã bảo là giảng cho hần cách chọn đồ và phối đồ cho phái nữ rồi mà. Tiểu thư à, cô có phải quên gì rồi hay không? Mặc dù trong lòng nghĩ như thế, nhưng Hải cũng không nói ra khỏi miệng. Dù sao đây là chủ ý của tiểu thư, không phải của hần. Chính hần cũng chẳng hứng thú gì với cái ý tưởng đó của cô. Hần là một sát thủ, mặc dù không coi là giỏi nhất nhưng trên tay vẫn dính vô số máu tanh, nào có cô gái nào chịu đựng được người đàn ông của mình lúc nào cũng đặt tính mạng mình trong nòng khẩu súng, luôn luôn gặp phải nguy hiểm chứ. Nhưng cũng chính cái ý tưởng vớ vẩn ấy của cô khiến Hải thấy cô khác biệt với những cô thiên kim mà hần đã từng gặp phải, không phải cứ ẻo ẻo là là, đi hai bước là lại ngồi nghỉ một chút. Tiểu thư của hần ấy à, cô là một cô gái hết sức mạnh mẽ.

Tôi chọn xong đồ cho mình, bất chợt nhìn thấy cửa hàng quần áo nam ở cửa hàng đối diện, tự nhiên muốn mua chút đồ cho Bảo. Đàng nào từ trước đến nay tôi cũng chưa từng mua cái gì cho hần, thứ nhất là tôi không có tiền, thứ hai là hần không rảnh, tôi cũng chẳng rảnh để cùng đi mua sắm, nên quần áo trong tủ đều là có người đến tận nhà đo rồi thiết kế riêng đây chứ. Mặc dù tôi biết Bảo cũng chẳng cần mấy bộ quần áo via hè mà tôi mua đâu, nhưng do tôi đã nhận thức được sự vô tâm của mình, cho nên cảm thấy vô cùng áy náy. Vì vậy cũng chẳng bận tâm xem hần có mặc hay không, cứ mua rồi tính. Tôi bước vào cửa hàng quần áo nam, phục vụ vừa thấy liền niềm nở. Tôi không cho là họ nhìn ra chúng tôi là người có tiền, chỉ là do phép lịch sự mà thôi.

Cửa hàng quần áo mà tôi bước vào trông bên ngoài thì có vẻ chỉ là quán vỉa hè nhưng không gian trong quán rộng hơn tôi tưởng. Hơn nữa, điều khiến tôi ngạc nhiên là những mẫu hàng ở đây có cùng nhãn mác với mấy bộ quần áo trong tủ quần áo của tôi, đều là thiết kế của nhà thiết kế nổi tiếng James – nhà thiết kế thường xuyên đến Hàn Lâm Viên để lấy số đo thiết kế quần áo cho chúng tôi. Tôi có thể nghi ngờ cửa hàng quần áo này là của James không? Tuy nghi ngờ nhưng tôi cũng không mấy hào hứng muốn tìm hiểu chủ nhân của cửa hàng quần áo này là ai bởi tôi không thích bị người ta nói là “thấy người sang bắt quàng làm họ”. Được rồi, nếu đã là thiết kế của người quen thì tôi có thể miễn cưỡng mua một bộ làm quà vậy.

Tôi lựa tới lựa lui cũng lựa được cái áo phong màu xám trơn. Mặc dù trông đơn giản vậy thôi nhưng tôi sờ chất lần đầu tiên đã cảm thấy thích rồi bởi áo phong đó được làm bằng cotton rất mềm mịn, khá là mát. Hơn nữa điều đặc biệt của chiếc áo này chính là tưởng nó đơn giản nhưng thiết kế lại vô cùng độc đáo bởi nó có thể phát quang khi vào chỗ tối. Nghĩ đến trong tủ quần áo của Bảo ngoài áo sơ mi và vest ra thì cũng chỉ có quần áo thể thao và vài bộ quần áo ngủ, hần dường như chẳng hứng thú với áo phong, cho nên tôi quyết định lấy cái áo phong này. Tôi muốn cái áo này là “độc nhất vô nhị” trong tủ quần áo của hần. Thấy tôi nhìn trúng cái áo phong, nhân viên tiếp thị vô cùng niềm nở giới thiệu:

- Bạn nhỏ này, em thật tinh mắt. Chiếc áo phong này là hàng mới và dần trở nên hot trên thị trường đây. Cửa hàng chị vừa mới nhập thử mấy cái về, bán rất chạy, nhưng cái áo này thì là bản duy nhất đây, chứ bình thường áo phong kiểu này không có màu xám đâu. Tôi nghe vậy lật nhìn giá. Ừm, không rẻ chút nào, một cái áo do người nổi tiếng thiết kế đã đắt rồi, lại là bản giới hạn thì rẻ sao được. Tôi nhìn ra, không chớp mắt rút thẻ ra, đang định trả tiền thì bỗng nghe thấy chất giọng the thé cất lên:

- Khoan đã!

Tôi không ngẩng lên, chỉ biết có một đôi guốc bảy phân màu đỏ rực dừng trước mặt tôi, lên trên chính là đôi chân thon dài thẳng tắp, trắng muốt khiến phụ nữ vô cùng ghen tị kia. Tiếp đến cũng là bộ váy đỏ rực như lửa được chít eo để lộ ra vòng eo mảnh khảnh thon thả đến mức người ta cảm tưởng chỉ cần lay mạnh cô ta thôi thì chiếc eo đó cũng gãy được. Lên trên hơn chút là bộ ngực đỏ sộ ngồn ngộn lộ ra một cái rãnh sâu trên cái váy xẻ ngực quá đà. Tôi quan sát lên đến gương mặt của cô gái vừa đến nhưng không có vẻ kinh ngạc mấy. Tôi đã từng gặp rất nhiều người đẹp, và vẻ đẹp của cô gái này chỉ là phổ thông thôi. Gương mặt được trang điểm quá đậm làm cô ta già đi vài phần lại càng khiến cô ta diêm dúa hơn, trông chẳng khác gì một con vẹt đang xù lông trước mặt tôi. Tôi lạnh nhạt hỏi:

- Chuyện gì?

- Tôi muốn mua cái áo đó._Không lời hỏi han xem rốt cuộc chiếc áo này có phải đã thuộc về tôi chưa, cô ta phách lối lên tiếng. Hải đang định tiến lên trước thay tôi giải quyết nhưng bị tôi ngăn lại. Nhếch mép một cái, tôi hỏi:

- Dựa vào đâu? Nghe tôi hỏi thế, gương mặt cô ả xám ngoét lại, trông vận vẹo ghê gớm vô cùng. Cô ta chỉ vào mặt tôi, cứ “cô” nửa ngày mà cũng không biết nói cái gì. Tôi nhướn mày, nhân lúc cô ta không chú ý đưa thẻ cho nhân viên quẹt, thế là cái áo thành công thuộc về tôi.

Thật ra không phải tôi quá yêu thích cái áo này đâu, nếu cô gái này nói năng có lễ độ thì cũng không đến nỗi nào không thương lượng được. Nhưng ai bảo cô ta hống hách, mà tôi không ưa nhất là mấy cái thứ hống hách như cô ta. Trịnh Hoài Thanh tôi đây từ trước đến nay luôn rất biết nhường nhịn đấy, dẫu sao một điều nhịn chín điều lành chính là quy tắc của tôi. Không phải vì tôi sợ, mà là tôi ngại phiền. Nhưng hôm nay, cô gái này lại đi khiêu khích nguyên tắc của tôi. Và kết quả là, chúc mừng, cô đã thành công chọc giận tôi rồi, cho nên cô phải trả giá vì hành vi của mình thôi.

Tơ mắt nhìn tôi trả tiền rồi đóng gói áo và lấy thêm một cái quần lửng đen, một lúc sau tể bào nào của cô nàng kia mới hoạt động trở lại. Gương mặt cô ta trông dữ dằn, cô ta thét lên như lợn bị chọc tiết:

- Con kia, mày biết ba tao là ai không? Tôi không thèm chấp cô ta, nhận đồ đã được gói kĩ càng rồi chuẩn bị rời khỏi cái chốn thị phi này. Nhưng khi nghe cái câu hỏi vừa quen thuộc, vừa ấu trĩ lại vừa nực cười này, tôi khựng lại, khẽ nhún vai, thản nhiên đáp:

- Tôi cũng đâu phải mẹ cô. Ba cô là ai thì phải về hỏi mẹ cô mới phải.

- Mẹ con đ*, hôm nay tao phải cho mày biết tay._Cô ả đột nhiên hét lên một tiếng rồi nhào tới, hiển nhiên là then quá hóa giận rồi. Tôi không thèm nhúc nhích, giao toàn bộ an nguy của bản thân cho Hải, chỉ khoanh tay nhìn cô ả cứ như con hề mà nhào đến kia, cũng chẳng chớp mắt lấy một cái. Hải thấy cô ả nhào đến, lập tức có phản ứng, đứng chắn trước mặt tôi, đưa tay ra chặn cái tát của cô ả kia.

- Đàn ông thì đừng nên chấp loại phụ nữ này, bần tay lắm!_Tôi vỗ lên vai Hải một cái, nói một câu đầy thâm ý. Hấn nghe vậy lập tức hất cô ta sang một bên, lạnh lùng nói:

- Cô gái này, tiểu thư của tôi đã không chấp cô rồi, tốt nhất cô đừng chọc giận cô ấy._Cô nàng kia trông gầy nhỏ như thế quả thật cũng quá yếu ớt đi, bị hất có một cái, cả người nghiêng ngả, đôi guốc bầy phân cũng như phản bội chủ mà trượt một cái làm cô ta ngã chổng vó lên, suýt thì lộ hết hàng. Đúng lúc này, bà chủ của cửa hàng này về, thấy cô ta ngã sấp mặt thì hốt hoảng lao đến, giọng tràn ngập lo lắng:

- Hằng tiểu thư, cô không sao chứ? Ai ôi tiểu thư của tôi, ai lại làm cô thành ra như thế này? Nếu tôi biết nhất định sẽ cho chúng một bài học. Nghe bà chủ rú lên một tiếng, tôi khẽ chep miệng, xem ra lại là một kẻ chỉ biết nịnh bợ để thu lợi đây mà. Cô ả kia thấy có người đỡ thì lập tức chu choa làm ầm cả lên, ngồi dưới đất giãy dụa đánh đập, chỉ vào tôi tố cáo:

- Chính nó đó! Chính cái con đó với cái thằng người yêu còn đồ của nó ở phía sau dám đánh tôi, thím Thảo, thím tính giải quyết thế nào đây?

Thím Thảo quay ra nhìn hai người đứng ở cửa, một cô gái ăn mặc bình thường, cũng không được coi là quá xinh đẹp hút mắt người nhìn nhưng khí chất lạnh lùng được toát ra từ xương tủy thì không giấu đi được. Còn người đàn ông cao lớn đang đứng trước mặt cô gái đó gương mặt thấp phàn lạnh lùng đầy nghiêm túc, anh ta mang theo khí thế đầy uy hiếp nhìn về phía họ. Nhìn thế nào thì bà ta cũng thấy hai người này chẳng phải một cặp, hơn nữa khí chất ngăm toát ra từ người cô gái khiến bà ta phải kiêng dè. Nhưng do tiểu thư tên Hằng kia cứ bù lu bù loa nên, nếu bà ta mà không giải quyết thì e mất việc như chơi. Thấy vậy bà ta đành dùng cách ôn hòa để giải quyết. Bước đến trước mặt cô gái, bà ta luôn cúi hỏi:

- Xin hỏi cô gái này? Tiểu thư của chúng tôi chọc giận gì cô mà cô lại đánh cô ấy như vậy?_Tôi nghe bà ta hỏi, cũng thâm hải lòng vì thái độ này. Coi như bà ta còn có mắt nhìn, không đến nỗi vì nịnh bợ mà đắc tội khắp nơi, nếu không tôi cũng cảm thấy lo ngại cho cái cửa tiệm này. Tôi khẽ đẩy Hải sang bên cạnh rồi bước lên trước. Đối với một người lớn tuổi như vậy tôi luôn rất tôn trọng họ, cho nên lễ phép nói:

- Bác là chủ cửa tiệm này cho nên bác đứng ra làm chủ là hợp tình hợp lý. Cháu đây cũng chẳng đắc tội gì với vị tiểu thư kia, chẳng qua cháu chỉ mua trước một cái áo thôi mà. Cô ấy đến chậm một bước nên mới muốn gây hấn với cháu đấy chứ.

Thấy thái độ của cô gái trẻ, di Thảo ngẫm kinh ngạc. Bà ta cứ nghĩ cô gái này có người đi theo bảo vệ thì không giàu sang cũng phú quý, nhất định sẽ rất kiêu ngạo và rất khó nói chuyện. Vốn dĩ bà ta còn chẳng ôm hi vọng gì với cô, nhưng lại thấy cô dễ nói chuyện như vậy nên tâm lí thả lỏng hơn không ít. Vì thế liền ra mặt giải thích một chút:

- Cô ấy là con gái của đại ca Hoàng Đạt – một đại ca xã hội đen khét tiếng ở cái đất Hà thành này. Hơn nữa bác của cô ấy là giám đốc một chi nhánh thuộc tập đoàn Tân Long, cửa hàng này thuộc chi nhánh đó. Tiểu thư này, cô có thể nể mặt bà già này mà xin lỗi cô ấy một tiếng giảng hòa được không? Nếu mọi chuyện ầm ĩ ở đây, tôi sợ sẽ mất việc. Khó khăn lắm tôi mới xin vào được công ty chi nhánh kia và được cử đi trông cửa hàng, nếu mất việc thì tôi khó mà xin được việc nào tốt hơn việc này nữa...bla...bla..._Nghe di Thảo giải thích, tôi giật giật khóe miệng. Quanh đi quẩn lại vẫn là người mình là sao? Tôi muốn hên hoang dạy dỗ người khác một chút cũng phải xem ngày rồi nhìn mặt đúng không?

Cô có lẽ không biết, trong suốt một năm tìm cô, anh vào nam ra bắc không biết bao nhiêu lần, cũng chẳng biết mệt mỏi. Mỗi một nơi đều cho người của bang Thiên Điều cảm rở một chút để khi có tin tức, anh là người đầu tiên biết được. Hơn nữa, anh còn vì cô mà tận lực mở thêm vài chi nhánh của tập đoàn ở khắp nơi, để nhờ đâu cô trên đường trở về mà từng thiếu có thể nhờ vào một số chi nhánh này mà có được một cuộc sống thoải mái hơn. Hơn hai năm nay, những chi nhánh này cũng không làm anh thất vọng, nó phát triển hơn những gì anh nghĩ và nó đã mở ra trên vài lĩnh vực ngoài bất động sản, trong đó bao gồm cả ngành may mặc.

Từ trước đến nay rốt cuộc nhà họ Vũ có những sản nghiệp gì tôi không hề hay biết, cũng chẳng chú ý. Bởi căn bản tôi lấy Bảo không phải vì tiền của nhà họ, nên trên danh nghĩa họ có bao nhiêu tài sản tôi cũng chẳng rõ nữa. Thật không ngờ bàn tay nhà họ Vũ còn vươn được tới hẳn cả thủ đô nữa. Tôi chep chep miệng, cảm thấy đau đầu. Lại nhìn cô tiểu thư vênh váo kia, càng cảm thấy ngửa mặt. Tôi thích là người khiêm tốn, không muốn gây sự chú ý

chút nào, cho nên trong giới hạn tôi còn có thể chịu được thì tôi cũng mong cô ta biết điều một chút. Tôi không muốn làm khó đi Thảo, cho nên xuống nước trước. Hướng tới cô tiểu thư tên Hằng kia, khẽ lên tiếng:

- Xin lỗi vì thái độ của vệ sĩ của tôi. Nếu cô bị thương thì có thể đến bệnh viện khám, lấy được hóa đơn rồi đưa tôi, tôi nhất định sẽ đền bù. _Tôi nói rồi nhìn đi Thảo- Như vậy được rồi chứ? Trời cũng tối rồi, chúng cháu còn có việc phải đi nữa, không tiện làm phiền lâu.

Tôi nói rồi định quay gót đi, nhưng cô tiểu thư kia hiển nhiên làm sao dễ dàng bỏ qua. Cô ta chính là loại người cậy cha mà lên mặt, cứ thích được nước lấn tới mà tôi ghét nhất. Cô ta phùng phùng lừa gạt rút điện thoại ra gọi người đến. Tôi thấy quá nhạt nhẽo, cho nên nhân lúc cô ta đang khóc lóc kể khổ đủ kiểu, tôi đã dẫn Hải biến mất tầm mắt. Tôi không phải sợ cô ta, chẳng qua là do tôi ngại phiền thôi, chứ nếu muốn gọi người, tôi có thể liên lạc với một số thế lực hoạt động ngầm của bang Sà Vương ở trong nước mà ông ngoại tôi đang quản lí. Mà cũng không cần phải liên lạc với ông ngoại làm gì cho rườm rà phiền phức, tôi chỉ cần alo Ngọc Quyên thì người của bang Hắc Điều cũng đủ diệt gọn mấy tên đầu gấu này rồi.

Dứt khỏi cái đồng phiền phức kia, tôi cảm thấy cả người khoan khoái, liền dứt khoát ra chợ mua ít đồ ăn về để tự mình vào bếp, người xưa có câu “muốn ăn tự lẫn vào bếp”, tôi cũng không phải không biết nấu, chỉ là lâu rồi không đụng vào dụng cụ nấu ăn, cũng không biết tay nghề có giảm đi tí nào hay không? Tôi vừa bận rộn trong bếp vừa líu lo hát vài ca khúc nhạc trẻ mà mình thuộc, vứt luôn chuyện chiều nay ra khỏi đầu. Nấu xong, tôi gọi Hải sang ăn cùng, dù sao ở đây cũng chỉ có hai người chúng tôi, một mình tôi ăn thì buồn chán lắm. Ăn xong Hải giúp tôi bê đồng bát đi rửa khiến tôi mất chữ A mồm chữ O luôn.

Hắn đi theo tôi hai năm nay, công việc thì khá là nhàn hạ, cũng không gặp phải nguy hiểm gì. Nhưng tôi không quên thân phận của hắn. Một người đã trải qua vô số bài luyện khắc nghiệt, tay cũng dính vô số mạng người, chỉ biết cầm súng cầm dao, thế mà hôm nay đôi tay ấy lại đi rửa bát. Tường tượng đã cảm thấy kinh hoàng, chứng kiến lại càng thấy kinh khủng hơn. Tôi suýt rớt hàm chạy theo Hải ra phòng bếp, thấy hắn thành thực rửa tay áo rồi đổ dầu rửa bát thì cứ nghĩ hắn quả thật biết làm rồi chứ. Ai ngờ đầu “loảng xoảng” một tiếng, một chiếc bát ô tô rơi xuống nền vỡ nát. Hắn quay ra nhìn tôi, gương mặt lạnh tanh lúc này thoáng qua vẻ bối rối. Hắn lắp bắp mở miệng:

- Cái đó...Tiểu thư, cô có thể chỉ tôi...được không?

- Anh chắc chứ? _Tôi nghi ngờ hỏi, Hải chắc nịch gật đầu. Thế là tôi bèn mang chổi và gầu hót rác để rọn đồng mảnh thủy tinh lộn xộn trên sàn nhà xong liền đứng bên cạnh hắn chỉ đạo. Thế nhưng tên này quá mức đầu đất, tôi mất sức chín trâu hai hổ mới có thể giúp hắn rửa xong đồng bát.

Lúc này, sau khi hắn làm xong, tôi thờ phỉ phò phi ra ngoài, uống lấy uống để một cốc nước đầy. Khát chết tôi rồi! Tôi nhìn Hải bằng ánh mắt u oán, còn hắn chỉ biết ngượng ngùng gãi đầu, hứa sẽ luyện tập thật tốt.

Quả thật sau hôm đó, Hải đã mua rất nhiều bát về tập rửa, cũng làm vỡ rất nhiều cái bát, mãi cho đến lần thứ n thất bại, cuối cùng thì chàng trai tay chỉ biết cầm súng cầm dao này đã có thể rửa bát một cách trơn tru và không làm rơi vỡ bất kì cái bát nào rồi. Sau khi biết rửa bát, Hải tỏ vẻ hắn chưa từng học cái gì khó như cái việc này. Nhưng tiểu thư xa nhà, không có ai chăm sóc, hắn đi theo cô, không chỉ có nhiệm vụ bảo vệ mà còn có trách nhiệm phải chăm sóc tốt tiểu thư, không phụ sự tin nhiệm và công ơn nuôi dưỡng, đào tạo của lão đại (ông ngoại Hoài Thanh).

Tôi ở thủ đô tới ngày thứ ba thì Quỳnh Thư cũng tới, mà người đưa nhỏ tới chính là Quân. Lúc tôi nhìn hai người họ vui vẻ ân ái với nhau khi bước vào trong nhà, tôi tức tới nghiêng răng nghiêng lợi, lại cảm thấy nhớ ông xã kinh khủng. Nỗi nhớ còn cào khó khăn lắm mới áp xuống được chỉ vì sự xuất hiện của bọn họ mà phá kén bung ra, ào ào tuôn chảy khiến tôi khao khát muốn bay về bên Bảo, không muốn đi nữa. Vì thế mà ánh mắt nhìn Quân của tôi tràn ngập oán hận. Có lẽ Thư cũng cảm nhận được điều đó, cho nên dứt khoát thoát khỏi vòng tay Quân, sà tới ôm lấy cánh tay tôi, vui vẻ nói:

- Lâu lắm không gặp, dạo này trông mày gầy đi nhiều thế. Có phải lão Bảo không chăm tốt cho mày không? Hừ, biết ngay mà, cái lão ấy chỉ biết bắt nạt người khác...bla...bla..._Thư cứ tự biên tự diễn rồi thao thao bất tuyệt một đồng lời vô nghĩa. Tôi trông thấy mặt Quân nhăn tít lại, trên trán đầy vạch đen, cũng hiểu nguyên do tại sao. Bạn gái không thích bạn bè của mình, có người đàn ông nào lại chịu nổi chứ. Tôi dùng ánh mắt tràn ngập ý cười nhìn hắn, quả thực có ý nghĩ muốn cười trên nỗi đau của người khác. Quân thấy ánh mắt của tôi, vẻ mặt thu lại thành lãnh đạm, nhẹ chào tôi một tiếng:

- Chị dâu!

- -----Hết chương 22-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Giúp chồng dạy thuộc hạ:

- Chị dâu! _Tôi khẽ gật đầu xem như chào lại hắn. Tôi làm sao quên được thái độ thù địch trước đó của hắn chứ, chẳng qua do hắn không ngăn được Bảo lấy tôi thôi. Chứ nếu hắn ngăn được thì giờ đã không vênh cái mặt lên rồi. Không thấy cái câu chị dâu mà hắn gọi đầy miễn cưỡng à. Quân sau câu đó cũng chẳng có bất cứ thái độ niềm nở nào nữa. Hắn giúp Thư dọn đồ ra rồi sắp đồ đạc cho gọn gàng, xong liền lái xe rồi đi.

Thời tiết đầu thu mặc dù không mấy mát mẻ nhưng cái sự oi nồng của mùa hè cũng đã tan bớt đi nhiều. Lúc này chúng tôi đã bắt đầu đến trường nhận thông báo nhập học rồi. Hải kè kè theo sau tôi, Thư bước song song với tôi, dưới cái nắng chói chang đầu giờ chiều, tôi bước vào cổng trường chật ních người. Hải dùng cơ thể cao lớn của mình ngăn dòng người xô đẩy chạm phải tôi, để tôi và Thư lách qua họ thuận lợi vào bên trong. Đang ngao ngơ đánh

giả quang cảnh xung quanh, chợt một bóng người cao lớn xuất hiện trước mặt tôi. Tôi ngẩng mặt lên, phát hiện một người con trai đáng dong dỏng cao, hơi gầy, gương mặt tràn ngập vui vẻ, đeo một cặp kính cận trông vô cùng tri thức, anh ta mở lời:

- Chào hai em, anh là sinh viên năm ba. Để anh dẫn hai em vào trong nhé! Tôi thì chẳng cần, bởi có vệ sĩ đa – zi – năng là Hải ở cạnh, bất cứ đâu tôi cũng chẳng nhọc công phí sức để tìm, chỉ là Thư có cần không thì cũng phải hỏi mới được. Vì thế, tôi quay sang nhỏ:

- Muốn không? _Thư lắc đầu. Tôi nghe thế liền ngẩng lên, lễ phép đáp:

- Cảm ơn anh, bọn em không cần! _Nói xong liền lách qua người anh ta, dẫn hai người kia vào trường.

Trường Đại học Ngoại ngữ quốc gia là một trong những trường điểm khá nổi tiếng, cho nên diện tích trường rất rộng, hơn nữa các dãy nhà cũng rất sạch sẽ, lại được sơn một lớp sơn chống bụi trông như mới. Tôi nhanh chóng lướt qua các hành lang thoáng đãng, tìm được lớp học ở tầng bốn, liền quay đầu lại thấy Thư thờ phỉ phò theo sát đằng sau. Nhỏ lên tới nơi liền cảm hận vừa thờ vừa oán trách:

- Biết mày thể lực tốt rồi, nhưng mày cũng phải thông cảm cho mấy đứa yếu ớt như tao chứ.

- Tao tưởng với sức lực của ông Quân, bao nhiêu lâu như thế đáng lẽ leo tầng mười cũng không thành vấn đề chứ? _Tôi nhếch miệng đá đều. Thư lúc đầu nghệt ra, sau khi hiểu ra thì mặt đỏ như gấc, tức giận gầm lên:

- Bọn tao trong sạch! _Sau đó như hiểu ra cái gì, nhỏ trêu ngược lại tôi- Trải qua rồi nên mới hiểu rõ đúng không? Thảo nào dạo này thể lực sung thế.

- Cầu còn không được đây này._Tôi vừa đi vừa rầu rĩ than thở.

Thật ra khi chấp nhận lấy Bảo rồi thì đương nhiên việc duy trì đời sau cho nhà họ Vũ là trách nhiệm không thể tránh khỏi. Đáng tiếc từ khi cưới về đến nay, hần chưa từng chạm vào tôi. Hần nói hần không miễn cưỡng tôi, tôi cũng hiểu hần e ngại do sự ra đi của mẹ tôi, cho nên tôi cũng không quấy lấy hần làm gì. Đương nhiên, tôi quả thật là vẫn chưa có ý nghĩ muốn sinh con lúc này, cũng chẳng có tâm trạng gần gũi với chồng trong khi kẻ thù thì đang rình rập. Liên quan đến sự sống còn, tôi không cách nào lơ là được. Đối với tôi thì là bình thường, nhưng đối với Thư lại là một cú oanh tạc. Nhỏ lon ton chạy tới, đi song song với tôi, nhỏ giọng trò chuyện:

- Không phải chứ! Trông ông Bảo thì cũng không phải là “yếu”. Hay ông có người khác ngoài mày?

- Bậy nào! Thật ra mẹ tao vừa đi, cho nên tao không có tâm trạng nghĩ đến chuyện đó thôi. Lão Bảo thông cảm với tao, hần cũng bận rộn, cho nên không có sức nghĩ đến chứ sao. Nếu hần mà dám có người khác, tao nhất định sẽ ném đơn li hôn vào mặt hần, dứt khoát ra đi rồi. Mày phải hiểu, tao không thích người đàn ông của tao dính phải bất cứ người đàn bà nào khác. Nếu có, chứng tỏ hần đã bán rồi, tao cũng không thèm. _Người ta đều nói đàn ông cổ hủ, thường chỉ thích phụ nữ còn trinh. Nhưng tôi thì khác, tôi muốn người đàn ông của mình sạch sẽ, nếu hần dám ngoại tình, hần đã bán rồi, tôi cũng không ngại ném cái giấy bán đi đâu, tôi có bệnh sạch sẽ.

Thư nhìn tôi bằng ánh mắt sùng bái, giờ ngón cái lên khen ngợi:

- Đù bá đạo!

Đến đúng phòng học của lớp mình, chúng tôi dừng lại, tôi nhắc Hải và Thư ở ngoài chờ, tôi vào trong. Tôi chọn một chỗ trong góc ngồi bởi tôi không phải người thích ồn ào. Trước khi tìm lớp, tôi đã xem danh sách rồi, lớp tôi là lớp D, không phải lớp chọn A, nhưng cũng không phải là cái lớp F kém cỏi, tôi bày tỏ mình rất hài lòng. Làm quen với các bạn khác, nhận lịch học rồi chúng tôi liền rời khỏi, không chần chừ phút giây nào. Qua vài ngày nữa là khai giảng, trước khai giảng tôi cùng Thư đi mua sách, thật không ngờ lại xảy ra chuyện.

Ngay khi tôi lựa xong sách ôn tập chuyên ngành và một số sách giáo khoa môn khác, tôi quay ra gọi Thư, lại phát hiện nhỏ đã mất tích, còn Hải đứng ngay sau lưng tôi đang bận rộn đánh đấm với một vài tên. Ông chủ tiệm sách rút đầu rút cổ trốn dưới gầm bàn thanh toán, tay run rẩy bấm điện thoại. Tôi thấy tình thế không ổn, liền đưa tay gạt mắt chiếc điện thoại của ông chủ, sau đó nói:

- Bác vào trong kia đi kéo bị thương, đừng gọi điện thoại kéo bọn này nó kéo đông đến là không thoát được đâu. Ở đây tồn thất bao nhiêu cháu sẽ đền bù._Thế là ông chủ rút đầu rút cổ té biến vào trong phòng. Tôi quay ra nói với Hải:

- Dẫn hần ra khỏi đây đi, đừng làm bị thương người vô tội, tôi đi tìm bạn!

- Tiểu thư, cô nên theo sát tôi, cẩn thận sẽ bị thương! _Hải không cho là đúng, thụi một cú đấm vào mặt tên kia rồi ngẩng lên nói. Tôi cũng không nghe theo, đáp:

- Không cần lo cho tôi, tôi có thể tự xử lý được! _Thật ra tôi cũng không gọi là có bản lĩnh, chỉ là sau vụ bắt cóc một năm trước, tôi cảm thấy mình quá yếu ớt sẽ làm vướng tay vướng chân người khác, cho nên mặc dù khổ sở nhưng hai năm nay tôi đã luyện tập qua chút quyền cước, chỉ cần không gặp phải kẻ quá cao tay thì cũng không có chuyện gì.

- Vậy...cô cẩn thận chút, bọn chúng chạy theo hướng bên phải._Tôi nghe thế phóng vọt đi, sẵn tiện kiếm một cây gậy sắt ở bên đường làm vũ khí.

Đến giờ thực hành rồi, học lý thuyết bao lâu nay đúng là quá tẻ nhạt, bây giờ có dịp thử trên thực tiễn, tôi rất vui lòng đấy. Vừa đuổi theo tôi vừa vẫn động não, đoán xem là kẻ nào đứng sau, e rằng 80% là người nhà của cái cô tiểu thư Hằng gì đó mà tôi đã lãng quên từ rất lâu kia gây rối đây. Hừ, hồ không ra oai để chúng nó tưởng là mèo Hello Kitty đây, hôm nay tôi phải dạy dỗ chúng một trận ra trò mới được. Tôi thấy cái tên đang vác Thư đã sớm ngất xỉu trên vai chạy đằng trước, tôi hiểu là chúng đang dụ tôi ra một góc khuất để xử đây mà. Tôi chạy theo hần tới một khu đất rộng toàn cỏ xanh

mượt, nơi đây là sân bóng bỏ hoang đã lâu, bây giờ nó là khu đất trống thường được dùng để chứa gỗ sản xuất bàn ghế cho những xưởng gỗ gần đây.

Ngay khi tôi đến, bóng tên kia đã mất hút từ lâu. Tôi càng tiến sâu vào thì phát hiện càng nhiều người bước ra, toàn những tên cao to đen hôi béo núc ních toàn thịt, mặt mày dữ tợn, hình xăm khắp người, hùng hăng hồ hồ cầm theo vũ khí bao vây tôi. Tôi ngẩng lên đằng trước, thấy một tên béo múp ngồi trên một chiếc ghế gỗ to được trạm trổ hình rồng rất cầu kì, gã có quả đầu hói bóng loáng, bên trên được xăm hình một con rồng uốn lượn dọc theo má, hai mắt gã xếch ngược, cái mũi phồng to héch lên, cái môi dày đến mức có thể thái ra làm mấy đĩa. Gã mặc một bộ quần áo hoa hòe lòe loẹt trông chẳng khác gì con vẹt béo múp, bụng thì phệ ra trông vô cùng kinh tởm. Cái bản mặt rỗ lỗ chỗ trông chẳng khác gì cái tổ ong bỏ vẽ khiến hán càng dữ tợn hơn.

Tôi phải ngoảnh đi chỗ khác mới có thể ngăn mình không ói ra, sao lại có người xấu đến độ nhân thần phần nộ thế này chứ? Ừm, vẫn là gương mặt đẹp như tạc của ông xã nhà tôi dễ nhìn hơn. Đúng là không có so sánh sẽ không có đau thương, giờ tôi bày tỏ nỗi nhớ ông xã tốt cùng, thật muốn bay ngay về mà thom mấy phát vào cái gương mặt tuấn tú kia mà. Càng nghĩ tôi lại càng tức giận, chỉ tại cái con heo mập xấu xí kia mà giờ tôi lại nhớ hán rồi, nếu không đập cho hán đến nỗi cha mẹ không nhận ra thì thật có lỗi với sự nhớ nhung của tôi mà. Tôi đứng cảm tiến đến trước mặt gã mập, lạnh lẽo hỏi:

- Bạn tôi đâu?

- Mày đúng là vô giáo dục y như con gái tao kể, nhưng nom bộ dạng này...chep chep, cũng ra hồn đấy. Tội nay em đồng ý hầu hạ bọn ông đây thì ông đây sẽ suy nghĩ thả cô em đi, được chứ? _Ánh mắt thâm tà của gã cứ trượt lên trượt xuống trên người tôi khiến tôi cảm thấy vô cùng tởm lợm. Một tên đàn ông xấu xí sắp xỉ tuổi ông nội tôi mà nói ra cái câu đấy, ôi mẹ ơi, tôi muốn nôn quá đi, lại cảm thấy nhớ ông xã hơn một chút rồi.

- Ông chắc chứ? _Ánh mắt tôi lạnh lẽo ghim chặt vào tên mập ngồi trên, ra chiều uy hiếp.

Không hiểu sao khi đối mặt với ánh mắt này, hán lại cảm thấy rùng mình. Khí thế mà cô gái này đang mang quá đáng sợ, cái khí thế mà hán chỉ cảm nhận được ở những thủ lĩnh trên cao, còn vị lão đại ở vị trí cao nhất kia, hán chưa từng được gặp mặt lấy một lần, chỉ nghe những cựu thủ lĩnh đã về hưu nói đó là một người trẻ tuổi tướng mạo tuấn tú, nhưng thực chất lại là một đại ác ma, ai đắc tội thì chỉ có nước xuống đất mà nằm thối. Nhưng nghĩ lại, hán đường đường là người của giới hắc đạo, lại sợ một con đẻ non tay không tác sát sao? Vì thế hán khả khả cười, nhe hàm răng vàng khè kinh tởm của hán ra mà nói:

- Cô em đừng có rước mòi không uống muốn uống rượu phạt. Chỉ cần em hầu hạ bọn ông đây hài lòng, chuyện gì cũng có thể thương lượng.

- Mẹ nó, bà mày đ** thêm thương lượng, _Nói rồi không chờ người của gã động thủ, cô gái trẻ đã nhảy tới, dùng thế như trẻ tre mà đánh lũ đàn em của gã.

Tôi cảm thấy mình chẳng việc gì rước tội vào người, đứng xem con lợn béo ú này làm mình càng thêm kinh tởm, cứ ra tay trước cho chắc ăn. Vì thế, sau một câu chửi tục, tôi không thèm báo trước xông vào một tên ở gần nhất và gã cùng là ở vị trí sát gã đại ca nhất để tôi thuận tiện bắt gã. Dầu sao bất giác thì phải bắt kẻ cầm đầu, không chế được gã béo đó thì cái gì cũng dễ nói chuyện cả. Tôi dùng gậy, cứ nhắm vào vị trí trí mạng của con người mà đánh, chỉ cần không làm mất mạng là được. Tôi đâm vào mặt một tên, đau đớn đến nỗi tôi lập tức vẩy vẩy tay bởi vì cảm thấy xương tay sắp gãy đến nơi rồi. Tôi vật lộn với một gã thì lập tức những tên khác có hành động. Điều tôi không ngờ là bọn chúng đều có súng, theo quan sát của tôi thì e rằng đó là súng thật, là kiểu súng ngắn phổ biến.

Ngay khi tôi không chế xong tên cầm đầu thì toàn bộ súng đều chĩa vào chúng tôi. Tôi lập tức rút khẩu súng bên thắt lưng của con lợn đẻ tiện kia, chĩa vào đầu hán, tay còn lại giữ ở yết hầu, chỉ cần hán ngo ngoáy, không bị bắn chết cũng sẽ bị tôi bóp chết. Không chế được con lợn đầu đàn thì bọn đàn em có gì mà không dễ xử? Tôi lập tức uy hiếp cho tên cầm đầu:

- Đòi tao ghét nhất là có một số con chó cứ chĩa súng vào đầu tao. Ok, tao có thể để chúng nó tiếp tục chĩa, nhưng e rằng cái thứ duy trì nòi giống của mày cũng không giữ được đâu. _Gã nghe thấy thế, mồ hôi hột vã ra như tắm, thật không ngờ con bé trông còn ít tuổi hơn con gái gã lại lợi hại như vậy.

Gã không dám cứng đối cứng, bởi gã nghe trong lời uy hiếp của cô là một cổ lừa gian lớn, sợ rằng nếu gã không theo thì e rằng “người anh em dùng để duy trì nòi giống” của gã sẽ thật sự từ biệt gã không ngày trở về mặt. Ai mà chẳng biết trong cái giới này luật pháp bình thường không thể sử dụng, gã dù có chết đường chết bụi cũng sẽ chẳng có cảnh sát nào quan tâm đâu. “Kẻ tức thời là trang tuấn kiệt”, cứ bảo vệ mình trước rồi đằng nào mà chẳng có dịp xử lý con nhỏ đáng chết này. Vì thế gã liền gào lên với lũ đàn em:

- Mẹ chúng mày, không thấy ông mày đang sắp chết hả? Còn chĩa súng vào đây làm gì? Mau bỏ súng xuống!

- Mày cũng biết điều đấy. _Tôi nhếch mép, dùng súng vỗ vỗ lên mặt gã một cái, lạnh lẽo ra lệnh- Còn không mau đem bạn tao ra đây?

- Vâng...vâng...Mau đưa bạn của chị hai ra! _Vừa nghe gã ra lệnh, Thư lập tức được đưa ra. Thấy nhỏ chỉ bị trói chứ còn không bị làm sao, tôi khẽ thờ phào nhẹ nhõm. Bởi vì nhỏ vẫn chưa tỉnh nên tôi cũng không biết phải vác nhỏ về kiểu gì, nhưng thế nào thì cũng không thể ở lại hang ổ của lũ sói được. Đào mắt một cái, một cái bóng đèn lóe lên, tôi háng giọng:

- Đưa cho tao một chiếc xe, bỏ người lên đó, để bọn tao đi. Nếu không hôm nay e rằng đại ca của chúng mày khó sống đấy.

- Mau...mau làm theo! _Thế là một con ô tô được lái ra, một người vác Thư để ra xe. Tôi tận mắt thấy mấy tên thuộc hạ cách xa chiếc xe rồi mới bóp cò gã đại ca đe dọa- Theo tao, chờ bọn tao an toàn thì cái mạng chó của mày tao còn xem xét có giữ lại nữa hay không.

Gã đang định đứng lên, bị tôi đập một cái liền quỵ xuống đất, tôi lạnh giọng nói:

- Mày này, mày bắt nạt tao lùn nên mới đứng dậy có phải không? Bỏ ra xe cho tao! _Thế là tôi nắm tóc gã, dắt gã như dắt con chó định ra xe, súng vẫn lăm lăm trên tay không rời. Đối với những kẻ đầu gấu này, không cho chúng thấy thực lực thì chúng còn nghĩ đang đùa, sau này cần thận sẽ quay lại cắn

ta một nhát.

Nhưng ai ngờ, chân tôi bất chợt bị gã kéo một cái ngã sòng soài ra đất, sừng thì bị gã hất văng ra một cái. Thân thể béo ú của gã đè lên tôi, gã giơ tay bạt tai tôi một cái làm mặt tôi ngoẹo sang một bên, đầu choáng váng quay cuồng, mặt thì nóng rất đau đớn. Gã gầm gừ nói:

- Con đ* này, mày thích rượu mờ không uống lại uống rượu phạt hả? Hôm nay ông mày không lột ra mày thì ông mày theo họ mày luôn. Khả khả, con này cũng ngon phết nhì, hôm nay ông đây phải chơi chết mày mới được. _Tôi nghe vậy mặc kệ đầu choáng mắt hoa, tôi phản kháng kịch liệt, gầy giữa kịch liệt, lại bị gã cho vài cái bạt tai.

Gã thô lỗ xé áo tôi, bàn tay bẩn thỉu mó vào trong áo. Tôi đau khổ phát khóc, mặc kệ đau đớn trên gương mặt, tôi cào gã mấy cái, dùng hết sức bình sinh mà cào. Giờ tôi cảm thấy hơi hối hận vì sao không để Hải theo sau mình, bây giờ e rằng hắn vẫn còn đang chạy khắp nơi tìm tôi đây. Giữa giữa một lúc lâu, sức tôi đuối dần mà cái con lợn này thì vẫn còn rất khỏe, gã cứ bạt tai tôi tới tấp, đến nỗi tôi choáng váng, mắt hoa cả lên, mặt thì bóng rát, sưng tưng lên. Không những vậy, tôi còn nếm được vị mặn của máu trong khoang miệng. Gã cúi xuống, muốn hôn lên môi tôi, bị tôi tránh đông tránh tây. Đúng lúc hắn đang chuẩn bị cời thất lung hành động thì một thuộc hạ chạy vào, ghé vào tai gã nói nhỏ cái gì đó, thế là gã lập tức bật dậy khỏi người tôi như cái lò xo bị nén, hắn sai gã đàn em đứng gần nhất:

- Hai chúng mày đem nó vào xưởng trước đi, chờ tao xong việc rồi tiếp tục. _Tôi vốn muốn chờ thời cơ này mà thoát thân, ai ngờ đầu tên thuộc hạ kia quá khỏe, gã xốc ngược tôi lên vai hắn, vác đi như vác bao thóc. Tôi biết rằng nếu mình không nhân cơ hội này mà thoát thân thì e rằng tôi sẽ không còn đường quay về nữa.

Thế là tôi nhận lúc cái tên thuộc hạ kia lơ là, tôi co gối, thụi một cái vào bụng hắn, khuỷu tay phải thụi vào cạnh sườn hắn, toàn nhắm vào những vị trí trọng yếu nhất mà tôi ra tay. Tên thuộc hạ kia như bị điện giật, lập tức buông tay làm tôi lăn từ trên vai gã té oạch xuống đất một cái, cũng may tên này tuy khỏe nhưng lùn, nếu không cái bộ xương cốt già nua của tôi sẽ phải mang đi tu sửa lại quá. Tôi vừa mới tiếp đất, mặc kệ cả người đau ê ẩm, tôi lồm cồm bò dậy, bỏ chạy khỏi đó. Tôi định vòng qua đồng gỗ rồi lấy điện thoại gọi cho Hải. Điện thoại thì đã rút ra, tôi không khỏi thấy hậm hực bởi trước đó tôi biết Quân được Bảo nhờ vả nên sẽ ở lại đây ngầm ngầm bảo vệ tôi từ miệng Thư, cho nên khi Thư xảy ra chuyện tôi đã gọi cho hắn, còn bắt hắn định vị của bản thân để hắn lần theo dấu vết của tôi đến cứu. Ai ngờ đầu cái tên chết tiệt kia lại vô dụng như vậy chứ, tôi và Thư sắp bị cả lũ chúng nó thịt sống rồi mà hắn vẫn còn lè mè ở đâu không biết được nữa.

Điện thoại đã được kết nối, bất chợt tôi nghe giọng nói lạnh lùng đầy uy nghiêm quen thuộc phát ra ở sau đồng gỗ chỗ mà lũ lợn kia đang nghênh đón ai đó thì phải:

- Người đâu?

- Lão...lão đại, bang chủ...muốn hỏi ai ạ? _Tiếng con lợn thủ lĩnh đầy run rẩy và cung kính.

- Hai cô gái các người bắt... _

- Alo? Tiểu thư, cô không sao chứ? Cô đang ở đâu? _Tiếng của Hải truyền ra qua điện thoại, tôi giật mình áp lên tai, đồng thời lấy tay che loa để khỏi phát ra thanh âm quá to. Trước khi xác định mình đã qua khỏi nguy hiểm, tôi không thể không cảnh giác. Kẻ đến là địch hay là ta còn chưa biết, tôi không thể manh động được. Tôi đáp:

- Mở định vị lên, lần theo dấu vết của tôi. _Nói rồi tôi cúp điện thoại, ngó ngang ngó dọc một hồi, xác định không ai để ý đến góc này mới lặng lẽ định chuẩn.

Ai ngờ đầu ngăn phòng vạn phòng tôi lại bất cẩn đá phải một chai bia ngổn ngang nằm trên mặt đất, âm thanh va chạm giữa chai thủy tinh và gỗ vang lên khá to, có lẽ đã thu hút những con người ở đằng kia rồi. Tôi thầm hô "không ổn", chuẩn bị co giò bỏ chạy. Nhưng dù tôi có chạy nhanh thế nào thì cũng không thoát khỏi vòng truy bắt của bọn chúng. Tôi rơi vào thiên la địa võng, bị hai tên khiêng lên chẳng khác gì khiêng một con lợn, dù cho tôi có gầy giữa thế nào cũng không thoát khỏi. Tôi nước mắt lưng tròng, biết chắc chắn mình sẽ chẳng thoát được, chỉ chờ bọn chúng ra tay là ngay lập tức đồng quy vu tận, tinh thần cũng chuẩn bị xong cả rồi, nhưng chỉ đến khi tận mắt chứng kiến tình hình, tôi mới giật mình.

- Còn không mau thả người? _Giọng nói lạnh lùng lại một lần nữa vang lên.

- Vâng...vâng...thả người, mau thả người! _Tên bang chủ luôn cúi đáp.

Tôi bị thả xuống mà còn không tin vào sự thật, chỉ khi cái giọng nói trầm ấm nhưng đầy dung túng vang lên tôi mới giật mình hoàn hồn:

- Mất hồn rồi sao? Hừm?

- Ông xâ! _Tôi ghen ngào kêu to, sau đó chạy như bay tới, bổ nhào vào lòng Bảo. Cảm xúc như vỡ òa ra, tôi nức nở gào to, hai chân đánh đu lên, quắp chặt hông hắn, uất ức kè- Cuối cùng anh cũng đến rồi, bọn chúng...bọn chúng muốn...muốn nâng tay trên của anh đấy, còn muốn thay anh động phòng tạo em bé với em. Hu hu, anh nhìn xem, áo em vừa bẩn vừa rách, bọn chúng quá thô lỗ, em sợ lắm!

Hừ, xem trình làm màu của bà mày nhé, hôm nay bà mày phải chơi chết lũ chúng mày mới hả giận. Vừa lúc tôi thấy Bảo xuất hiện ở đây thì cảm thấy ngỡ ngàng, sau vài giây suy nghĩ, theo suy đoán của tôi thì có lẽ lũ này là thuộc hạ của Bảo. Cũng phải công nhận nghe con mới sinh không sợ cộp, còn không biết trông mặt nhìn người mà dám đắc tội lung tung, tôi cảm thấy lo lắng cho tương lai của bang Thiên Điều khi có những thuộc hạ bại hoại như vậy.

Tên đại ca Hoàng Đạt kia nghe đến đây thì sợ xun vôi, suýt thì tiểu ra quần luôn rồi. Ngày hôm nay thủ lĩnh tối cao bỗng dưng đến chỗ gã đã là một kinh hi, nhưng hắn lại "mày mấn" đến nỗi đắc tội được với cả bang chủ phụ nhân, nghĩ đến tương lai thôi hắn đã cảm thấy vã mồ hôi hột rồi. Hôn nữa, nghe cô

cáo trạng là gã biết gã xong đời rồi, vị thủ lĩnh tối cao kia càng nghe cô nói thì sắc mặt càng kém, sát khí đã bao vây từ phía cái vùng đất này rồi. Không chỉ hấn cảm thấy sợ hãi mà một số vị thủ lĩnh dưới trướng Bảo bấy giờ cũng bị sát khí của anh dọa cho xanh mặt cả mặt. Ngay hôm nay, bang chủ đột xuất ghé thăm, đưa ra thông báo phải toàn lực bảo vệ một người, mà người đó chính là cái vị đang đu trên người anh như con gấu koala này đây. Các thủ lĩnh còn chưa kịp phát thông báo cho cấp dưới thì phu nhân lại đột ngột xảy ra chuyện ở chỗ bọn họ. Nếu lão đại bang chủ mà truy cứu, bọn họ ắt hẳn phải bỏ mạng ở nơi này rồi. Càng nghĩ mấy lão cáo già này lại càng cảm thấy tên Hoàng Đạt này ngứa mắt, hận một nỗi không thể ném hấn xuống biển nuôi cá mập. Nhận ánh mắt sắc như dao cạo của các thủ lĩnh lẫn bang chủ, Hoàng Đạt hồi hận đến xanh cả ruột, vội vàng nịnh bợ:

- Xin phu nhân thứ lỗi cho kẻ ếch ngồi đáy giếng này. Hôm nay đã làm phu nhân sợ, tôi nhất định sẽ đóng cửa suy nghĩ cẩn thận, còn mở tiệc mời tất cả các anh em thuộc hạ đến chuộc lỗi với cô, mong cô tha thứ!

- Muộn rồi!_Tôi chùi nước mắt vào áo Bảo, rồi tụt khỏi người hấn. Hấn lập tức cởi áo khoác ngoài khoác lên cho tôi. Tôi bước đến trước mặt con heo mập kia, gã khúm núm cúi đầu, tôi cười lạnh lên tiếng- Không phải vừa này còn muốn chơi chết tôi hay sao?

- Không dám...không dám!

- Biết sao giờ, cái bản mặt này của ông làm tôi buồn nôn?

- Tôi...tôi cuốn xéo ngay đây!_Gã hoảng hồn muốn bỏ chạy. Còn tôi thì giờ súng ra trước mặt gã, ngăn gã bỏ chạy, lạnh giọng nói- Ông không biết sao? Tôi có nói là cho ông đi đây à? Ông làm tôi ghê tởm, ông còn muốn dùng cái thứ “chân giữa” kinh tởm kia để mà xâm hại tôi. Ông nói coi giờ phải làm sao? Hay là ông tự mình hủy đi cái thứ gây họa đó đi.

Nghe cô nói như vậy, phần lớn đám đàn ông hít một ngụm khí lạnh, thậm chí cảm thấy đau trướng thay tên đại ca này. Một số thủ lĩnh âm thầm đổ mồ hôi lạnh bởi bọn họ có tâm tư riêng. Bọn họ cứ nghĩ cô là quả hồng mềm dễ nắm, và cứ nghĩ nắm được cô là nắm được điểm yếu duy nhất của lão đại. Từ lâu bọn họ đã cảm thấy không phục, vì đâu mà bọn họ theo bang hội lâu như thế rồi nhưng lại bị một thằng nhóc miệng còn hôi sữa quản lý. Anh rất xứng với câu “cha nào con nấy”, là một tiểu ác ma không biết chừa mặt mũi cho ai cả. Bọn họ già rồi, muốn rục rịch ngo ngoe cũng bị chính cho rất thảm, nhưng bọn họ không phục. Bọn họ dành trọn cuộc đời để cống hiến cho bang hội, đã không được chính thức nắm quyền tối cao thì thôi, giờ lại còn phải coi mặt mũi của một thằng nhóc, ai mà chịu nổi.

Cho nên trong số bọn họ đương nhiên là cũng có người có âm mưu làm phản, bọn họ kết thành liên minh, vốn đột trước nghe tin anh cưới vợ. Mà cô vợ đó không ở trong giới, bọn họ liền nghĩ cô là một cô gái chân yếu tay mềm vướng víu tay chân, vì thế liên nhân cơ hội muốn từ chỗ cô mà nắm lấy điểm yếu của anh. Nhưng thật không ngờ, cô đúng là xứng với câu “nồi nào úp vung nấy”, rất có phong phạm của mẹ chồng Lâm Như Nguyệt năm xưa, thật không thể xem thường. Nhìn ánh mắt sắc bén bình tĩnh không gợn sóng mà thốt lên câu đó, sống lưng họ lạnh toát. Bọn họ liếc nhìn về phía bang chủ của bọn họ, âm thầm mong anh sẽ răn đe cô không được làm càn. Nhưng trái lại, đôi môi anh nhếch lên một nụ cười có chút hài lòng, đôi mắt nhìn cô gái kia đầy vẻ dịu dàng, hành động này rõ ràng chính là dung túng cho cô làm việc xấu. Có thể nói anh đang nhân cơ hội này cảnh cáo bọn họ đừng có ý nghĩ làm loạn, vợ anh lấy về không chỉ để trưng bày cho có. Nếu bọn họ còn có ý nghĩ không nên có, dù cô có phóng hỏa giết người anh cũng sẽ chịu trách nhiệm thu dọn tàn cục cho cô.

Tôi xem tình hình nhốn nháo này của bang Thiên Điều là biết Bảo vốn cũng chẳng được lòng một số người rồi. Mà tôi đoán, bọn họ ắt hẳn sẽ nhắm vào tôi bởi cho rằng tôi là điểm yếu duy nhất của Bảo. Vì vậy, tôi muốn từ đây mà tuyên bố với bọn họ rằng, tôi không phải là điểm yếu của hấn, tôi chính là vũ khí lợi hại nhất mà hấn có. Tôi muốn đàn áp cái uy của một số kẻ đang muốn làm loạn. Suy nghĩ cẩn thận thì có thể từ chuyện này mà suy ra, nếu cấp trên không dung túng, cấp dưới làm sao có thể làm loạn, đây thuộc về trách nhiệm của người quản lý rồi. Tôi e cái kẻ này cũng bất mãn với Bảo từ lâu. Xem tôi như điểm yếu ư, đó chính là sai lầm lớn nhất của họ rồi. Tôi nhướn mày, cười lạnh, súng vẫn giờ ra, bình tĩnh hỏi:

- Sao hả? Không dám? Nếu vừa này ông thả tôi đi, có khi bây giờ tôi còn có thể tha cho ông đấy. Nhưng đáng tiếc, ông tức thời không đúng lúc. Nếu ông không dám, vậy để tôi làm hộ cũng được, tôi không ngại đâu!_Tôi thành thạo lên cò, nhắm vào cái “chân giữa” của gã. Gã nghe vậy lập tức lấy tay che lại, giọng nịnh nọt:

- Bà trẻ à, cô tha cho tôi đi. Tôi thề đây là lần cuối, tôi sẽ không làm việc xấu nữa.

- Vậy nếu vừa rồi tôi nói tôi không đối đầu với ông nữa, liệu ông có thả tôi đi không?_Tôi gần giọng hỏi. Thấy hấn lưỡng lự, tôi cười mĩa, nói- Tất nhiên là ông không rồi. Miếng mồi đưa đến tận miệng làm đ** gì có con mèo nào từ chối được. Cho nên...ông nên hiểu cho tôi.

Tôi gọi hai tên thuộc hạ đứng gần đó tới kéo tay gã ra, gã hàm hồ đe dọa bọn chúng, chúng cũng có vẻ lưỡng lự. Tôi ghét cái thái độ làm việc không dứt khoát này, cho nên quát lên một tiếng răn đe:

- Làm mau!_Hai tên thuộc hạ cuống cuống thực hành, vừa làm vừa nói xin lỗi tên Hoàng Đạt đại ca. Tên Hoàng Đạt đại ca gào khóc thảm thiết:

- Cha nuôi, cứu con, con không muốn chết!_Tôi liếc về đám người, thấy bọn họ mặt biến sắc, chỉ cười khẩy, sau đó giờ súng lên, chuẩn xác nhắm vào “người anh em” của gã.

Tôi đang định bóp cò, chợt khẩu súng trên tay tôi bị đoạt mất. “Pằng” một tiếng, viên đạn ngay lập tức ghim vào cái “chân giữa” không biết điều kia, gã Hoàng Đạt ôm lấy cái chỗ đó rống lên một tiếng, lập tức lăn lộn trên đất. Tôi quay ra nhìn Bảo đầy khó hiểu, hấn chỉ trả lời ngắn gọn:

- Bắn tay em!_Nói rồi hấn còn định giờ súng lên, một phát kết liễu gã. Tôi ngay lập tức nhảy phát đến, đưa tay túm lấy súng của hấn, ngăn cản- Đừng giết, bắn tay làm! Hơn nữa...giết rồi thì còn gì vui nữa.

Mọi người nghe đến đây vừa cảm thấy khó hiểu vừa cảm thấy lạnh dọc sống lưng, quả nhiên nghe cô nói tiếp câu sau, bọn họ liền lập tức dựng hết tóc gáy. Cô hắng giọng tuyên bố với đám đàn em xung quanh tên Hoàng Đạt:

- Tôi cho các người một cơ hội. Bây giờ một trong số các người ai có bản lĩnh giết được tên Hoàng Đạt này thì người đó lên làm thủ lĩnh. Nhưng... tôi mong các người không giết hấn quá nhanh là được. Sáng mai tôi cho người đến kiểm tra. _Tôi tuyên bố xong cả lũ mất đồ ngẫu, liền bu vào thành một đám. Tôi nhếch mép nhìn bọn họ, quả nhiên đứng trước lợi ích, tình cảm chẳng là cái chó gì. Tôi khoác tay Bảo, kéo hấn rời khỏi cái đồng lộn xộn này, ra khỏi sân cỏ.

Đến một góc cách xa lũ kia, chúng tôi dừng lại, tôi quay sang hỏi Bảo:

- Em có thể giúp anh xử lý chuyện trong bang không?

- Bà xã cứ tự nhiên! _Hấn tự nhiên ôm lấy eo tôi, đem tôi kéo vào lòng hấn, giọng nói đầy vẻ dung túng. Còn tôi thì quay ra nhìn các thủ lĩnh kia một lượt, khề lên tiếng:

- Xin hỏi, cái tên Hoàng Đạt đại ca đó là cấp dưới của vị nào trong này. _Bọn họ lúc đầu lưỡng lự nhìn nhau, ánh mắt như biết nói. Tôi cứ chăm chăm nhìn vào một ông chú trung niên trông có vẻ sắp xỉ tuổi bố chồng tôi, ý nói rằng tôi biết thừa là ông rồi, đừng có đổ cho người khác. Quả nhiên, vì bị ánh mắt của tôi ghim chặt, ông ta liền bước lên trước, giọng đầy uy nghiêm xen lẫn ý cảnh cáo lên tiếng:

- Là tôi? Bang chủ phu nhân có ý gì xin cứ nói. _Mặc dù tôi ít tuổi, nhưng rõ ràng là tôi rất tôn trọng những người lớn tuổi ở đây mới dùng kính ngữ, chứ tôi không có sợ bọn họ. Lại không nói, tôi đã tóm được người lớn nhất ở đây, còn sợ mấy con tôm con tép hay sao. Tôi bình tĩnh đáp:

- Tôi cũng chẳng có ý gì cả. Chỉ là tôi muốn làm quen với mọi người thôi. Chẳng hay tôi có thể biết tên chú hay không?

- Tôi tên Hoàng Bình, là một trong tám thủ lĩnh của bang Thiên Điều ở thủ đô này. Chẳng hay phu nhân có gì chỉ bảo? _Ông ta thẳng lưng nói chuyện với tôi, cũng không xem mình là thuộc hạ chút nào. Thái độ muốn có bao nhiêu kiêu ngạo thì có bấy nhiêu. Mà việc tôi thích nhất chính là đem kiêu ngạo của một số kẻ không thuận mắt ném đi. Tôi khẽ cười, đáp:

- Chỉ bảo thì không dám, tôi chỉ muốn nói rằng, mắt nhìn người của chú quá kém thôi. Toàn những loại tôm tép chẳng ra sao mà chú cũng thu nhập, xem ra chú chỉ tuyển người để đối phó thôi, đúng không? Bang hội cũng không phải hội từ thiện để nuôi những kẻ ăn không ngồi rồi, ếch ngồi đáy giếng như gã kia đâu. Người mà bang hội cần chính là người tài. Mà chú... mắt nhìn người kém như vậy, e rằng cũng phải về hưu rồi nhỉ?

- Phu nhân đây là đang cảnh cáo tôi? _Có một số người bụng dạ đen tối lại cứ thích “suy bụng ta ra bụng người”, tôi cũng chẳng chấp. Tôi không quan tâm đến thái độ của ông ta, vẫn như thường mà đáp:

- No no no, chú là bậc trên, sao tôi dám cảnh cáo chú chứ? Tôi chỉ nhắc nhở chú một chút, nếu còn sức thì dùng để tìm nhân tài giúp bang hội trở nên lớn mạnh, chứ đừng tốn sức cho những suy nghĩ không nên có làm gì. Chú cũng già rồi, muốn leo lên cái vị trí cao nhất, chú nghĩ mình thọ được bao lâu? Tôi chỉ nói thế thôi, còn tiếp thu hay không là việc của chú. _Ngừng một lát, tôi lại cười vui vẻ, tiếp tục- Hẹn mọi người tối nay tại nhà hàng Món Ngon, tôi rất muốn làm quen với tất cả mọi người ở đây đây. Còn bây giờ, xin phép được trở về sửa sửa một chút, tạm biệt các chú!

-----Hết chương 23-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Bộ phận đặc biệt:

Tôi nói rồi liền khoác tay Bảo kéo đi, lúc ra đến chỗ xe hấn đậu, tôi thấy Quân đang đứng dựa vào cửa xe chờ chúng tôi. Thấy hấn, tôi không vui chép miệng, thẳng thắn chê bai:

- Anh quá chậm chạp rồi! Cứ lè mề thêm chút nữa đi, không chỉ tôi mà còn cả người yêu anh cũng chẳng xong với cái lũ đầu trâu mặt ngựa ấy đâu.

- Cái này cũng không thể trách tôi. Muốn trách thì trách chồng cô đến quá đột ngột, tôi muốn đi cứu thì cũng phải đem được người nắm quyền cao nhất đến mới được. _Quân nhún vai đáp, rồi hấn mở cửa ngồi lên ghế lái.

Đúng lúc này có một bóng dáng cao lớn nhanh chóng xuất hiện, Hải chạy đến trước mặt tôi, cúi đầu đồng dặc:

- Hôm nay không thể bảo vệ được tiểu thư, xin được chịu phạt! _Tôi nghe thế thì phẩy tay, đáp- Không cần đâu, là tôi tự mình chạy đi, không liên quan đến anh.

Tôi không phải là người không biết phân biệt đúng sai, mà chuyện này tôi cũng sai, cho nên không thể trách hấn được. Tuy nhiên dù tôi tha cho Hải thì Bảo cũng không tha, hấn vốn đã không hài lòng từ trước, giờ cơ hội bày ra trước mắt, hấn tất nhiên phải tranh thủ chỉnh Hải một trận rồi. Hấn lên tiếng:

- Muốn bảo vệ tốt vợ tôi, anh nên trở về huấn luyện một thời gian nữa đi. Từ mai tôi sẽ cho người của tôi bảo vệ cô ấy. _Tôi cứ nghĩ Hải sẽ cự tuyệt chứ, nhưng hấn lại rất dứt khoát đồng ý, xem ra việc hôm nay đã trở thành cú đả kích mạnh mẽ tới tâm hồn của hấn rồi. Tôi thấy Hải đồng ý, lời nói giúp sắp

tuôn ra đến miệng lại nuốt trở vào. Dầu sao cũng là hấn lựa chọn, tôi tôn trọng hấn. Vì thế trước khi hấn đi, tôi dặn dò:

- Anh trở về ngoài luyện tập để ý giúp tôi mấy đứa trẻ ở nhà. Thiên Vỹ thì có bảo mẫu trông rồi, anh đặc biệt chú ý đến Tú Tâm là được.

- Được, tiểu thư! _Hấn đáp rồi mở ghế pho lái ra ngồi vào. Bảo giúp mở cửa xe, chấn đầu đưa tôi vào rồi cũng ngồi vào theo.

Bởi đây là BMW nên khoang xe rất rộng, Thư được đặt nằm ở hàng ghế cuối, nhỏ vẫn mê man không biết gì. Tôi mệt mỏi tựa vào vai Bảo, lên tiếng hỏi:

- Sao anh đến đột ngột vậy? Không báo trước cho em một tiếng?

- Trách anh? _Hấn cao giọng hỏi, tôi lắc đầu đáp:

- Không, em chỉ bất ngờ thôi. _Bảo vòng tay qua eo ôm lấy tôi. Dựa vào lòng hấn, tôi cảm thấy vô cùng an tâm, lìm đim muốn ngủ thì lại nghe trên đầu truyền đến giọng nói trầm ấm:

- Nhớ em nên đến!

- Hả? _Tôi không ngờ hấn nói câu đó nên giật mình ngẩng lên, tròn mắt quan sát hấn.

- Sao vậy? _Hấn khó hiểu cúi xuống hỏi, tôi liền lắc đầu- Không có gì!

Vốn anh cũng không có ý nghĩ đen tối trong cái tình huống này, nhưng vừa nãy khi cúi đầu xuống đúng lúc bắt gặp “cánh xuân phơi phới” bên trong lớp áo sơ mi rách te tua kia, cho nên trong lòng thấy nhộn nhạo. Đặc biệt cái gương mặt non nớt chưa kịp trưởng thành kia khi nhìn anh khiến anh có ý nghĩ muốn bắt nạt cô. Anh cảm thấy cơ thể mình dần nóng lên, một số hình ảnh của đêm tân hôn trước đó chậm chậm lướt qua, dù chưa kịp nhìn kĩ thì cũng đã coi là có nhìn. Thật ra đáng cô cũng không gọi là chuẩn, bởi dù sao chân cô cũng chẳng dài là bao, nhưng được cái là có eo có mông, ngoại trừ ngực hơi nhỏ thì không có chỗ nào đáng chê cả. Không sao, ngực nhỏ thì sau này nuôi cho lớn lên cũng không muộn. Nghĩ như thế, anh âm thầm ghi nhớ thật kĩ để bảo người giúp việc tạo một thực đơn dinh dưỡng cho cô, chứ mới bằng đi một thời gian, cô đã gầy đi trông thấy rồi. Anh vất vả lắm mới nuôi được vợ có tí da tí thịt, chỉ vì cái lũ đầu heo nào đó (ý nói bọn Hoàng Đạt đại ca) mà khiến công lao của anh thành công dã tràng, càng nghĩ càng thấy tức, về phải bảo thuộc hạ đem cái lão già Hoàng Bình kia ra tấn cho một trận mới được.

Tôi cảm thấy Bảo có gì đó không ổn cho lắm, bởi cơ thể hấn càng ngày càng nóng, đặc biệt là cái tay hấn để ở eo tôi nóng tới nỗi như muốn thiêu luôn tôi đi vậy. Hơn nữa, hơi thở hấn bất ổn, thường hay thở dốc. Tôi ngẩng mặt lên nhìn, thấy gương mặt hấn bình thường, nhưng tai thì đã đỏ lựng lên rồi. Lo hấn đang ốm, tôi đưa tay lên sờ trán hấn, lo lắng hỏi:

- Anh sao thế? Sốt hả?

- Không sao! _Hấn kéo tay tôi xuống, thờ gấp đáp- Cảm thấy trong xe hơi nóng!

- Rõ ràng trong xe có điều hòa mà, em còn thấy hơi lạnh nữa. Chắc anh phát sốt rồi. Trước khi em đi đã dặn anh đừng làm việc quá sức rồi mà không nghe, thật là... _Tôi cầu nài, bỗng nhiên nghe Quân lên tiếng:

- Cậu ta khỏe như voi, nào dễ ốm được. Cô không tin tối nay về thử, đảm bảo sáng mai cô không lết ra khỏi giường được đâu.

- Khụ! _Hải ngồi bên cạnh khẽ ho một tiếng, tai có dấu hiệu đỏ lựng lên.

Tôi nghe Quân nói như vậy là biết đây là hiện tượng gì rồi, cảm thấy mặt mình nóng ran lên, hơn nữa bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ trên người Bảo, cho nên tôi càng ngày càng cảm thấy nóng. Tôi xấu hổ úp mặt vào ngực Bảo, không dám ngẩng lên nhìn mọi người nữa. Trần đời tôi chưa bao giờ thấy xấu hổ như vậy. Lúc này, Bảo liền lên tiếng nhắc nhở Quân:

- Cậu mà còn không quản được cái miệng thì đi bộ về nhà!

- Được...được, tôi không đấu được với cái tên trọng sắc khinh bạn như cậu. _Quân đáp.

Xe chạy bon bon trở về xóm trọ, Bảo ôm tôi xuống xe, Quân xuống sau, ném chìa khóa cho Hải, dặn dò:

- Lát anh làm tài xế, tôi không đi được.

- Được! _Hải đáp, tiếp tục cho xe vào khu gửi xe, còn nhóm tôi và Quân ai về nhà nấy, ai tìm mẹ người nấy. Quân bế Thư vào phòng trọ của cô ấy, tôi theo Bảo vào phòng trọ của tôi.

Vào trong, tôi ngại ngại nói với Bảo:

- Chỗ em không có quần áo cho anh rồi.

- Không sao, anh gọi điện cho người đi mua. _Hấn rút điện thoại ra, bấm đầu bấm số. Lúc này tôi mới chợt nhớ ra lần trước tôi vào cửa hàng đã mua cho hấn một bộ quần áo, lần đó đặc tội luôn với con gái của gã Hoàng Đạt đại ca kia. Vì thế tôi nhảy bổ đến ngăn hấn gọi đi:

- Đừng gọi! Em nhớ lần trước có mua cho anh một bộ quần áo còn chưa kịp gửi về, em giặt sạch sẽ rồi. _Mặt hấn đầy ý cười nhìn tôi. Tôi ngại ngại vội

chạy biến vào trong phòng ngủ xách túi đồ ra, nhét vào trong lòng hần, sau đó tôi mở tủ đồ lựa một bộ quần áo thoải mái với áo phông và quần bò để chuẩn bị đi tắm.

Tôi tắm tấp sạch sẽ bước ra ngoài, cảm thấy khoan khoái cả người. Thấy hần vẫn đứng dựa vào tủ quần áo, ánh mắt thâm ý nhìn tôi, tôi liền thắc mắc:

- Sao vậy? Sao lại nhìn em bằng cái ánh mắt sến súa đó chứ, nổi hết cả da gà.

- Không nghĩ bà xã anh lại chu đáo vậy...

- Đương nhiên rồi!

- ...ngay cả đồ lót cũng chuẩn bị đầy đủ._Hần tiếp lời, tôi khó hiểu hỏi hần- Đồ lót gì?

Hần không đáp, chỉ giúp tôi kéo một ngăn tủ ra. Tôi theo đó ngó vào, lập tức cảm thấy xấu hổ muốn độn thổ. Tủ quần áo của tôi có rất nhiều ngăn, đến tôi còn không thèm mở tất cả để xem trong đó có những gì bởi những đồ tôi cần mặc đều xếp ở ngăn chính rồi. Tôi cho rằng những ngăn phụ đó là dùng để đựng đồ trang điểm, mà tôi lại không có thói quen trang điểm, nên cũng chẳng bận tâm đến nó làm gì. Ai dè trong đó lại có đồ lót nam. Tôi bực mình muốn nổi đóa, nghiến răng ken két chỉ muốn xông đến cắn chết cái tên hỗn đản nào dám nhét cái đồ đồng này ở đây. Tôi liếc qua vào trong ngăn đó, không chỉ có một cái đâu, cả một sập luôn đó, mà toàn là hàng mới nữa.

Thấy Bảo vẫn đang nhìn tôi cười, tôi vội chối bay chối biến:

- Em...em...không phải em nhét vào đâu. Em cũng không biết cái tủ này lại có...em...

- Không cần giải thích, dấu sao thì cũng chính là em có đồ để ông đây thay, chối làm cái gì._Hần gạt phắt đi lời giải thích của tôi, điềm tĩnh nói.

Đương nhiên anh biết cô không cất vào bởi trước đó chính anh cho người mua rồi tiện thể nhét vào đó.

- Hơ!_Tôi ngây ngốc nhìn hần chọn một trong số mấy cái quần lót rồi vào nhà tắm.

Thấy hần vào nhà tắm rồi tôi liền thở phào nhẹ nhõm, cảm hận liếc nhìn cái tủ quần áo cao hơn cả đầu tôi một cái. Thấy còn ba ngăn tủ nhỏ nữa chưa mở, tôi tò mò muốn mở ra xem thử. Ngăn trên cùng chứa áo lót rồi áo ngủ các kiểu, loại thì có ren, loại thì không dây, mà toàn là lấy theo size của tôi mới sợ chứ. Ôi mẹ ơi, thứ này được ai nhét vào vậy? Tôi nghĩ đến có người đi mua rồi nhét vào tủ, mà lại là đàn ông, cảm thấy vô cùng xấu hổ. Xoắn xuýt mở ra ngăn thứ hai, bên trong chứa quần lót nữ, có đủ mọi kiểu, tôi cảm thấy muốn khóc. Ngăn thứ ba thì đựng đồ lót nam, chỉ còn ngăn thứ tư. Tôi liều mình mở ra, cảm thấy cuộc đời không còn gì để luyện tiếc nữa. Cái thứ này còn tệ hơn ba cái ngăn trên kia. Tôi đang tự hỏi có chắc người bán tủ là người bình thường không? Chứ không phải biến thái trà trộn hả? Ngăn thứ tư kia là để gã đó dùng để sưu tầm “ba con sói” hả? Mr.Du (Durex) đủ loại đủ màu sắc sờ lóa cả mắt.

Tôi ở bên ngoài xoắn xuýt cho đến khi Bảo tắm xong, vội bay đến bên hần, kéo góc áo phông, nhỏ giọng hỏi:

- Anh này, anh có chắc cái người bán tủ cho anh hoàn toàn bình thường chứ không phải có tâm lý biến thái không?_Hần buồn cười nhìn tôi một cái, hỏi:

- Ủ, sao thế?

- Trong tủ toàn chứa...toàn chứa..._Tôi lí nhí không dám nói ra. Dù đã trở thành vợ chồng, nhưng chuyện tạo em bé còn chưa trải qua, cho nên khi nhắc đến những vấn đề nhạy cảm với một người khác giới, tôi vẫn thấy vô cùng xấu hổ. Ngược lại Bảo cười lớn, xoa đầu tôi một cái, đáp:

- Cô ngốc, em nghĩ ai cũng có tư cách chạm vào tủ đồ của em hả? Đồ là do ông đây bỏ vào, có ý kiến gì sao?

- Anh...anh...anh..._Tôi cứ “anh” nửa ngày mà cũng chẳng nói được lên câu. Bởi tôi hiểu rằng trong những tình huống bất đắc dĩ như lúc này thì sự chuẩn bị của hần là đúng. Chứ nếu không cứ mỗi lần hần đến lại là một lần đi mua thì vừa hoang phí vừa tốn thời gian. Nhưng hần nhét Mr.Du vào làm cái quái gì cơ chứ. Nghĩ như vậy, tôi cũng hỏi ra lời luôn. Hần gõ đầu tôi một cái yêu chiều, đáp:

- Vậy là suy nghĩ muốn sinh con luôn rồi hả?

- Thế ý anh là không để em sinh à? Em có từ chối đâu._Nói ra rồi tôi mới biết mình lỡ lời, vội vàng bịt miệng mình lại. Còn Bảo sau khi nghe xong lời đó, hần cười một cách ma mĩnh, mập mờ nói:

- Nếu em vội vàng như thế thì...OK, tôi nay chúng ta hành động.

- Không có...không có...em nói đùa thôi mà. Anh đừng để ý đến mấy lời xằng bậy này.

- Xằng bậy?_Hần cúi người, đưa tay chống lên tủ quần áo phía sau lưng tôi, dòn tôi vào góc.

Mặt đối mặt, hơi thở nóng rực đầy ám muội của hần phả vào cổ làm tôi ngứa ngáy. Tôi đưa tay chống trước ngực hần để kéo dài khoảng cách, nhưng tư thế này nhìn thế nào thì cũng vô cùng mập mờ không thể che giấu. Hần lại còn khê khàng nói bên tai tôi những lời đường mật đầy hư hỏng nữa chứ:

- Anh không cho là xằng bậy đâu. Chúng ta lấy nhau lâu thế rồi, nghĩa vụ cần phải thực hiện cũng đến lúc phải làm rồi nhỉ?_Tôi khóc không ra nước mắt, vội vàng lấy lòng:

- Em... em vẫn chưa chuẩn bị xong. Lần sau... lần sau đi ha. Chờ khi nào em chuẩn bị xong sẽ nói cho anh biết, chúng ta sẽ bắt đầu.

- Bà xã à, chẳng nhẽ cả đời này em không chuẩn bị xong thì ông đây phải làm hòa thượng suốt đời sao? Hừm! _Tôi nghe câu nói của hân không nhận được mà rùng mình, vội vàng muốn tránh khỏi, lại bị tay còn lại của hân ôm lấy eo mạnh mẽ kéo tôi đến gần, cúi đầu hôn xuống. Trước khi quên vẫn không quên nói:

- Tạm thời tha cho em, nhưng ít nhất thì tôi cũng phải có chút lợi mới được.

Chìm trong nụ hôn của hân, tôi lại có suy nghĩ, nếu bây giờ mà mình biểu hiện tốt, có khi sau này hân sẽ nương tay cũng nên. Vì thế tôi vòng tay qua cổ hân, nồng nhiệt đáp lại hân. Chúng tôi hôn nhau một lúc lâu mới lưu luyến buông ra. Trong lúc xụi lơ trong vòm ngực rộng lớn ấy, tôi lại có một tia thỏa mãn bất ngờ. Hân ở đây, thật tốt! Phải biết khi xa nhau tôi nhớ hân biết bao, một nụ hôn làm sao có thể diễn tả hết nhớ nhung lúc trước chứ. Chẳng qua là tôi cảm thấy mình vẫn chưa lớn, phải tiết chế một chút, không thể hành động thiếu suy nghĩ được. Nhờ đâu dễ dàng thỏa hiệp hân nhanh chán tôi thì sao đây? Tôi dựa vào lồng ngực hân, thở hắt hắt lấy hơi, nhìn đồng hồ trong phòng lúc này kim giờ đã chạy đến số bảy, tôi vội giục hân:

- Chúng ta nên đi thôi. Hôm nay em muốn tiếp đón “thật chu đáo” mấy thủ lĩnh của anh. Bọn họ thật đáng thất vọng mà. Haizz... _Tôi thở dài, Bảo yêu chiều ngắt mũi tôi:

- Tùy em chơi, đừng quá đáng quá là được. Dẫu sao bọn họ cũng có chút quyền lực, dù không bằng anh nhưng liên kết lại thì vẫn không xem thường được.

- Anh sợ à? _Hân lắc đầu, đáp- Không, chỉ lo nếu hai bên tranh đấu, em sẽ bị thương.

Nghe câu này của hân, lòng tôi ngọt như đường. Tôi theo Bảo đến nhà hàng Món Ngon lúc bảy rưỡi tối, lúc này mọi người đã tụ họp đầy đủ rồi. Tôi được Bảo ôm eo đưa vào, ngồi xuống hai cái ghế trống được chừa ra. Sau khi an tọa xong, tôi tự mình rót một ly rượu, thế nhưng bị Bảo ngăn lại. Hân cau mày không vui, muốn đổi cho tôi ly nước ngọt. Tôi gạt ra, nhỏ giọng nói với hân:

- Không phải còn anh ở đây sao? Đừng lo lắng, em tự có chừng mực. _Nói rồi tôi giơ ly rượu lên, nói với mọi người:

- Xin lỗi chúng tôi đến muộn, tôi tự phạt một ly, mời mọi người. _Nói rồi tôi ngửa đầu uống cạn. Lúc tôi uống xong ly rượu, không khí cũng trở nên tự nhiên hơn nhiều. Mấy lão cáo già đó cũng giơ cao ly rượu, cười khà khà nói:

- Phu nhân khách sáo rồi! Người làm thuộc hạ như chúng tôi đợi chờ là chuyện bình thường, không dám nhận ly rượu phạt này của cô. _Một thủ lĩnh đáng người gây gò, mặt có vẻ khá thư sinh, mắt đeo một cặp kính cận trông vô cùng tri thức, nhưng tôi biết lão hơn bốn mươi rồi. Chẹp chẹp, thật tiếc cho cái bản mặt tri thức như vậy mà lại là lưu manh. Tôi đáp lời:

- Nói gì thì tôi cũng là tiểu bối, không dám nhận hai chữ “phu nhân”, mọi người có thể gọi tôi bằng tên cũng được, dẫu sao tôi cũng không thuộc bang hội, không quá quan trọng kính ngữ. Nào, mọi người cứ vui vẻ ăn đi, đừng căng thẳng làm gì. Hôm nay lần đầu làm quen với mọi người, tôi mời mỗi người một ly. _Tôi giơ ly rượu lên, lần lượt mời mấy lão già ở đó.

Bảo ngồi cạnh nhiều lần muốn ngăn cản nhưng tôi bướng bỉnh không nghe lời, hân cũng chẳng làm gì được tôi cả. Vì thế, hân rất tích cực gấp đồ ăn cho tôi, giúp tôi không bị cồn cào ruột gan khi uống quá nhiều rượu. Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ uống nhiều rượu như vậy, cho nên đầu có chút quay cuồng, hai mắt thì hoa lên. Nhưng tôi biết mục đích quan trọng phía sau còn chưa nói ra, vì vậy sau đó tôi không dám cứng đối cứng mà mời rượu nữa, chỉ tích cực ăn thật nhiều đồ để lấp đầy cái bụng rỗng tuếch của mình, còn lại giao cho Bảo. Sau giây phút làm quen và mời rượu, tôi hắng giọng, bắt đầu đi vào chủ đề chính của bữa tiệc hôm nay:

- Hôm nay tôi mời mọi người ở đây không chỉ muốn làm quen mà còn có chuyện cần thương lượng. Thú thực tôi là người ngoài, không có tư cách nói đến chuyện này với mọi người. Nhưng sau khi quan sát tình hình hỗn loạn của bang hội gần đây, vì lo cho an nguy của ông xã tôi, cho nên tôi muốn làm một cuộc thanh tẩy lớn. _Tôi vừa phát ngôn xong câu này liền thu về rất nhiều ngậm khí lạnh. Hiển nhiên là tất cả bọn họ đều có tật giat mình rồi. Tôi làm như không thấy, tiếp tục lên tiếng:

- Đã được bang chủ của mọi người cho phép, vì thế tôi chỉ tham gia góp ý thôi. Mọi người cũng thấy tình hình bang hội hiện nay, đặc biệt là sự việc buổi chiều đã khiến tôi có cái nhìn không tốt về chi nhánh của các vị. Vấn đề ở đây chính là nhân lực của bang Thiên Điều vốn không thiếu, ngược lại có vẻ thừa nhiều. Một số kẻ sâu một vô dụng như tên Hoàng Đạt kia vốn chẳng tài cán gì lại cầm quyền một nhánh nhỏ như vậy, điều đó ảnh hưởng rất lớn tới chất lượng của những người khác. Vì thế tôi đề nghị nên tổ chức một cuộc đấu để loại bỏ những kẻ vô dụng như gã Hoàng Đạt kia.

- Mọi người phải nhớ bang hội không nuôi được những kẻ phô trương thanh thế mà thiếu tài cán như tên đó. Cho nên trong cuộc đấu lần này, ngoại trừ tầng lớp thuộc hạ thấp kém nhất thì ngay cả các thủ lĩnh cũng phải tuân theo quy định. Quy tắc chính là ai thắng nhiều trận nhất thì cấp bậc càng cao, còn kẻ đứng cuối thì xin lỗi, bang hội không thể chứa chấp nổi. Đương nhiên việc thay đổi thủ lĩnh cũng không gì là không thể. Chỉ cần lớp thuộc hạ có người tài thì việc đưa lên vị trí cao hơn là hợp tình hợp lý. Tôi nói xong rồi, mọi người có thể cho ý kiến. _Tôi diễn thuyết xong xuôi liền ngồi xuống ngay ngắn chờ bọn họ cho ý kiến. Lúc tôi nói xong, mấy lão già nào cũng tái mặt cả đi, xem ra chẳng ai thích thú với cuộc thi này nhỉ? Nhưng dù bọn họ không thích thú thì tôi cũng vẫn sẽ tổ chức cái cuộc thi đó mà thôi. Ý kiến ý cò gì tôi chấp hết. Một lão già sau vài phút nhỏ giọng bàn luận bên đập bàn đứng dậy, quát:

- Phu nhân, chúng tôi tôn trọng cô vì cô là vợ của bang chủ. Cô cũng đừng có quá đáng! _Tôi giả vờ ngây ngô, quay sang Bảo hỏi:

- Em quá đáng lắm sao?

- Không quá đáng! _Bảo chắc nịch đáp, mặt lão già kia so với gan lợn còn tái hơn. Tôi nhìn lão, cười “thân thiện” một cái, nói:

- Chú cũng thấy rồi đấy, bang chủ của chú cũng đồng ý với ý kiến của tôi, chứng tỏ ý kiến của tôi chẳng có gì quá đáng cả. Trừ phi... chú thuộc diện thanh thế thì có mà tài cán không đủ. _Tôi bình tĩnh nói, kết quả lão già đó ôm ngực thở phì phò, râu cũng dựng cả lên, không cam lòng mà ngồi xuống. Mấy lão già khác thấy không thể thay đổi được cục diện, liền bắn ánh mắt căm giận đầy sắc bén về phía tôi như thể hận không thể đục trên cơ thể tôi vài cái lỗ vậy. Tôi nhún vai, chẳng bận tâm mấy, giọng vẫn đều đều lên tiếng:

- Tôi biết ở đây có nhiều người không phục. Không sao, các chú không muốn thi, tôi cũng chẳng miễn cưỡng. Dù gì các chú tuổi cao sức yếu rồi, thi cuộc thi này mà có mệnh hệ gì thì đưa tiểu bối như tôi đây cũng không gánh được trách nhiệm. Những người không muốn thi có thể không thi, các người cứ nộp đơn bãi miễn rồi rời khỏi bang Thiên Điều luôn để về dưỡng lão cũng được. _Nói ra lời này, tôi biết mình triệt để đắc tội với mấy lão cáo già này rồi. Vì thế, tôi cũng không ngại uy hiếp:

- Các vị có thể bất mãn, nhưng dù tôi có gặp nguy hiểm, cuộc thi này vẫn sẽ được bang chủ của mấy người tổ chức thôi. Vì thế, khuyên các vị đừng nông nổi. _Tôi vừa dứt lời, Bảo đã tiếp lời thay tôi:

- Hôm nay tôi xin tuyên bố, nếu bà xã tôi gặp nguy hiểm trong thời gian tới, e là các vị ở đây ai cũng đừng hòng về dưỡng lão. Các vị có công với bang, tôi đảm bảo sẽ cho các vị phần mộ thật to và chiếc quan tài xa hoa để các vị đi được an lòng. _Đây chính là uy hiếp trắng trợn nhưng đồng thời cũng là lời bảo đảm chắc chắn nhất mà Bảo có thể giúp tôi bảo toàn tính mạng của mình khỏi tay mấy lão cáo già này.

Buổi họp mặt kết thúc trong bầu không khí nặng nề cùng với những gương mặt u ám của mấy vị thủ lĩnh, còn tôi thì có chút vui sướng khi người khác gặp họa, dù người gây họa cho bọn họ là tôi. Mấy người muốn bất mãn, cũng được, cho các người thử một chút khổ các người mới biết muốn làm người đứng đầu cũng chẳng dễ dàng gì. Tuy vậy tôi vẫn còn có chút băn khoăn, nên khi ngồi trên xe liền hỏi Bảo:

- Em làm vậy liệu có quá đáng không? Liệu bọn họ không làm khó gì anh chứ? _Bảo đưa tay lên ngắt mũi tôi, giọng tràn đầy yêu chiều:

- Vốn dĩ anh cũng định tìm cơ hội chinh phục bọn họ một chút, em là đang giúp anh. Không có em thì bọn họ vẫn bị ăn “hành” thôi. _Tôi nhìn về mặt phúc hắc của con sói già nào đó, cười hi hi. Đúng là bụng dạ xấu xa mà, bọn họ quả này thâm rồi. Thần nhiên nói xong câu đó, hần cúi đầu xuống nghịch nghịch ngón tay của tôi, chậm rãi tiếp lời- Sắp tới anh sẽ cho bộ phận đặc biệt đến để bảo vệ em, đừng lo lắng!

- Bộ phận đặc biệt?

- Ừ, là thuộc hạ anh đào tạo riêng, tên là Vô Ảnh, năng lực đạt tới tương đương với sát thủ, rất có lòng trung thành, để bọn họ tới bảo vệ em anh cũng yên tâm.

- Em không lo lắng chút nào, thật đấy! Nếu bọn họ có hành động, quả thực vừa tiện cho chúng ta, cũng đủ lí do để thay người rồi còn gì. _Tôi thần nhiên dựa vào lòng Bảo, tìm tư thế thoải mái nhất, lười biếng ngáp một cái.

- Anh không sợ em không đối phó được, anh chỉ sợ sơ suất sẽ khiến em bị thương. _Bảo vòng tay ôm lấy eo tôi, kéo tôi vào trong lòng, cúi đầu hôn một cái lên má tôi. Từ lúc cưới đến giờ, dường như Bảo rất thích làm những hành động âu yếm thân mật. Tôi cũng chẳng có ý kiến ý cò gì cả, đã không phải thực hiện nghĩa vụ vợ chồng quá sớm cũng là tôi được lợi, bồi thường cho hần cũng chẳng có gì quá đáng.

Chúng tôi về đến khu nhà trọ cũng đã quá tám rưỡi, vì thế liền làm ổ trong phòng luôn. Tôi thì mở Ipad xem phim, hần thì ngồi bên cạnh lách cách gõ bàn phím làm việc. Tôi liếc đồng hồ đồng chưa kí cùng với một đồng dự án công việc chất cao như núi, tự dung thấy xót chồng, liền mở miệng nói:

- Lần sau nhiều việc như vậy cũng không cần tốn thời gian với em làm gì, giải quyết cho xong đi. _Bảo nghe vậy ngẩng đầu lên khỏi đồng hồ công việc chồng chất kia, nhìn tôi đáp:

- Công việc không thể xong trong một ngày nửa tháng được, nếu chờ làm xong mới đến tìm em, có lẽ anh sẽ chết già trong nhà mát. Với lại, em không biết sao? Không có bà xã ở bên cạnh, anh không có tinh thần xử lí công việc. _Tôi nghe vậy bấu môi, đẩy mặt hần quay về phía laptop, lẩm bẩm nói:

- Dẻo miệng! _Tôi nói cũng không phải quá nhỏ, vì thế Bảo nghe thấy, hần liền cười to, vuron tay ôm lấy eo cuốn tôi tới gần, cúi đầu hôn lên môi tôi, khen ngợi:

- Bà xã, em thật đáng yêu!

Kết thúc cuộc trò chuyện nhạt nhẽo ấy, chúng tôi lại vui đùa vào máy tính cùng Ipad, tuy mỗi người một việc, không ai nói với ai câu nào nhưng không khí lại ấm áp đến kì lạ. Sau khi xem hết ba tập phim thì đồng hồ cũng điểm mười rưỡi. Tôi tắt Ipad, vuron vai, ngáp dài một cái, vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân xong liền trèo lên giường, trước khi đi ngủ vẫn không quên dặn dò:

- Ông xã, làm việc có chừng mực nha, đừng thức quá mười hai giờ đấy. Ngủ ngon! _Nói rồi tôi bật đèn ngủ thay cho đèn điện sáng trưng trong phòng, yên lặng nhắm mắt.

Tôi đang say ngủ, tự dung thấy khó thở, dường như đang bị ai đó lay lay gọi dậy vậy. Tôi lơ mơ mở mắt, phát hiện gương mặt Bảo đang kề trên trán mình, liền thở hắt hắt xua đi cảm giác tức ngực, mơ màng hỏi:

- Anh xong việc rồi hả?

- Ừ, anh đánh thức em à? _Tôi nhắm mắt muốn ngủ, miệng ngái ngủ đáp- Mau đi ngủ đi, muộn quá rồi, mai em còn lên trường dự lễ khai giảng nữa.

Đột nhiên cái bóng đen xì của Bảo xấp xuống, cúi đầu hôn lên môi cô. Nhìn cánh môi ướt át kiều diễm kia khẽ chu lên, anh không nhịn được muốn thương yêu. Như đã chìm vào giấc mộng, theo bản năng cô gái nhỏ trong lòng vòng tay lên cổ anh, chủ động đáp lại. Không khí trong phòng càng lúc càng nóng, nhất là nhiệt độ trên cơ thể của hai người đang quán quýt trên giường kia. Bàn tay không trung thực của anh luồn vào trong áo ngủ, chạm đến một bên gò bồng đảo đầy đặn tròn trịa kia, cô gái trong lòng nhảy cảm rên nhẹ lên một tiếng. Một tiếng này như kích thích bản năng của đàn ông, khiến “người anh em nào đó” vô cùng hưng phấn ngóc đầu dậy. Anh rời khỏi môi cô, khàn khàn hỏi:

- Được chứ?

- Ủ! Giọng cô đầy vẻ mơ hồ khi đang ngủ. Nhận được mệnh lệnh, mọi sự lo lắng trong lòng đều bay sạch. Cúc áo từng cái từng cái bị cởi ra, hai cái bánh bao đầy đặn phơi bày trước mặt anh. Anh cúi đầu, nhâm nhi một cái, tay còn lại thì du ngoạn xuống bên dưới. Chợt chạm vào một vật thể, anh vội đứng lên, nhìn gương mặt đang say ngủ kia, không biết nên khóc hay nên cười mà lăm bầm:

- Nhóc con biết chinh người lắm! Nói rồi anh cẩn thận cài lại cúc áo cho cô rồi liền bỏ vào phòng tắm.

Sau khi hẩn vào phòng tắm tôi liền mở mắt ra, khẽ cười đều. Hừ, muốn nhân lúc người khác không chú ý làm bậy thì tự mình gánh hậu quả thôi. Tôi quên không nói cho hẩn biết hôm nay “đi cả” của tôi đến thăm, cho nên đành để hẩn thiệt thòi vậy. Ai bảo hẩn nhét mấy cái thứ đồ linh tinh vào tủ của tôi, cho đáng đời. Chính Bảo xong, trong người tôi vô cùng thoải mái, nhắm mắt một cái đã chìm ngay vào giấc ngủ ngọt ngào.

Sáng tới, đồng hồ sinh học của Bảo luôn luôn chính xác dù tôi ngủ muộn thế nào đi chăng nữa. Anh không quên hôm nay là ngày khai giảng của cô, vì không muốn cô dậy muộn rồi lại đến trường muộn, sau đó gặp mấy tình tiết máu chó như trong phim ngôn tình, cho nên anh bắt đầu đi gọi cô dậy. Vợ anh là một con mèo tham ngủ, nếu không phải đi học cô luôn nướng khét cả giường, mãi chín giờ mới bò dậy được. Mà tính cô đã như thế, gia đình anh lại luôn chiều cô, để cô ngủ thẳng căng tới khi mặt trời lên cao ba sào mới gọi. Anh thì đi làm sớm, không nỡ gọi cô quá sớm, thành ra lại dưỡng cho cô một thói quen không tốt. Đặc biệt, cô còn có tính gắt ngủ, cứ bị gọi dậy là y như rằng cáu gắt nặng nề cả lên. Suy nghĩ một chút, vì không muốn bị cô nàng này hành hạ vào buổi sáng, anh đành cúi người xuống, hôn cô đến khi cô thiếu khí phải tự tỉnh dậy mà thôi. Quả nhiên rất có hiệu quả mà. Cô lơ mơ mở mắt, khẽ dụi mắt một cái rồi sán tới cạnh anh, cọ cọ thêm mấy cái mới lau bầu hỏi:

- Ông xã, mấy giờ rồi?

- Bây giờ là sáu giờ hai mươi, em còn ba mươi lăm phút để chuẩn bị đồ.

- Phiền chết đi được! Cô gất lên một tiếng, ngồi dậy, mặt ngơ ngác mơ màng. Sau đó một lúc lâu cô liền vén chăn, bò ra khỏi cái giường yêu dấu.

Tôi ử oải nhận lấy bữa sáng Bảo mua về, nhặt nhoe ăn hết rồi ử ử theo Bảo đến trường. Dựa vào vai Bảo, tôi lìm dìm muốn ngủ, ngáp liên tục mấy cái. Lại sợ ngủ rồi tí dậy không được nên chỉ đành cố giữ mình tỉnh táo bằng cách trò chuyện với Bảo. Tôi hỏi:

- Anh khi nào phải về?

- Em muốn anh khi nào về? Không trả lời tôi, hẩn đẩy ngược vấn đề này cho tôi. Tôi suy nghĩ một chút, đáp:

- Vậy thì thứ hai tuần sau hăng về, đến lúc đó em cũng vừa vào học, không có thời gian.

- Ủ, theo em! Đúng lúc ấy anh có một dự án phải thi công, không về không được.

Từ giờ đến thứ hai còn ba ngày, có lẽ hôm nay nên bắt đầu vòng loại của cấp dưới nhỉ? Tôi nghĩ vậy liền nhắc nhở Bảo, để hẩn tự xem mà làm, còn tôi chẳng nhúng tay vào làm gì. Đến cổng trường, tôi thả cho Bảo về, còn một mình đưa theo cái đuôi là Hải chen vào giữa đám người đồng đức. Tôi trình ra thẻ sinh viên của mình, được bảo vệ thuận lợi cho qua. Còn về phía Hải, tôi cứ nói đại hẩn là anh trai của tôi muốn đưa tôi vào trường nên tạm thời vẫn được thông qua. Chỉ là cái đuôi này sau này có chút bất tiện, không thể luôn luôn theo ở bên người được. Cũng may đến thứ hai là Hải theo Bảo về lại thành phố H rồi, nếu không tôi cũng chẳng biết làm thế nào với hẩn cả.

Tôi vừa bước vào cổng trường đã thấy Thư đang ngó nghiêng tìm tôi, tôi liền vui vẻ chạy đến vỗ vai nhỏ chào một câu rồi hai đứa khoác tay nhau đi vào trong. Chúng tôi vào tham gia cái lễ khai giảng nhằm chán, nghe mấy bài phát biểu của hiệu trưởng rồi nghe phân ban, phân lớp, lại nghe thêm các lời bài hát như lợi ích của việc học đại học, được các công ty tuyển dụng, v.v, cuối cùng là đến các thủ tục đăng ký câu lạc bộ. Tôi học chuyên ngành tiếng Anh kết hợp thêm với hai ngôn ngữ là tiếng Nhật và tiếng Pháp, cho nên tôi chỉ tham gia câu lạc bộ Luyện nói tổng hợp. Có thể ai cũng cho rằng tôi ồm ồm, tôi cũng mặc xác họ, miễn là tôi vui là được. Dù sao một người biết thêm nhiều thứ tiếng đi đến đâu cũng không sợ chết đói, lại còn được cái danh “còn nhà nòi”, nghe oai biết mấy.

Tôi học Ngoại ngữ vì nó dễ xin việc, với lại tôi chắc rằng cuộc sống của mình mai sau sẽ không êm đềm chút nào, đôi lúc sẽ phải vì vụ sang các nước khác, cho nên vẫn cần học thêm vài thứ tiếng để giao tiếp. Làm người không thể để mình quá mất mặt được. Qua vài ba thủ tục, tôi đăng ký xong thì làm quen với vài ban cán sự trong câu lạc bộ, đáng lẽ còn có màn đón tiếp các tân sinh viên nhưng tôi không muốn đi. Tôi trời sinh tính cách vốn lạnh nhạt, đi cũng chẳng có vấn đề, thời gian tôi vẫn có, chỉ là nghĩ đến thứ hai đã phải chia tay với người đàn ông của mình, dù tôi có thời gian thì cũng không rảnh bỏ ra cho bọn họ. Người đàn ông của mình phải nhận được ưu tiên hàng đầu chứ. Hiển nhiên Thư cùng tôi có cùng quan điểm, đều dứt khoát từ chối. Thế là sau đó chúng tôi có được biệt danh “cô nàng chảnh chọe”.

Đối với cái biệt danh này tôi chỉ cảm thán một câu “Má nó!”, cũng chẳng có cảm nghĩ gì. Người ta nhìn tôi như thế nào tôi chẳng quan tâm. Sống là sống cho mình, không phải sống để làm vừa lòng mọi người. Mỗi người một ý kiến, nếu muốn làm đẹp lòng mọi người còn không khiến mình mệt chết đi. Sống thế nào cho mình vui vẻ là được, còn lại không quan trọng chút nào. Thời gian cứ như trôi đi, thoáng cái đã qua, ngày li biệt càng ngày càng gần, tôi lại càng không nỡ. Nhưng biết làm sao được chứ, tôi chỉ có thể nuốt quýt nuốt vào trong lòng, tiễn hẩn lên đường thôi. Lúc hẩn sắp xuất phát, tôi tỏ vẻ

bình tĩnh nhưng cũng chỉ là tỏ vẻ, chứ thực chất lòng tôi loạn lên một đồng. Hốc mắt cay cay, tôi sợ mình nín không nổi. Ôm lấy eo hắn, tôi cạ cạ vào lồng ngực rộng lớn kia, hắn đỡ lấy eo tôi, thân mật ôm tôi vào trong lòng. Tôi nghẹn ngào nói:

- Vũ Thiên Bảo, em sẽ nhớ anh lắm lắm! Anh cũng nhất định phải nhớ em đấy._ Hắn nghe vậy bật cười, khẽ xoa đầu tôi, đáp:

- Đừng làm anh không nổi! _Giọng nói tràn ngập yêu chiều sủng nịnh. Tôi buồn bực ngẩng đầu, lầu bầu nói:

- Đặc biệt không được tơ tưởng đến cô gái khác, chờ em có thời gian nhất định sẽ về thăm anh và con.

- Cô gái khác nhất định không có. Còn về thăm nhà, về được thì về, đừng trốn học biết chưa? _Cái giọng trầm trầm khàn khàn, đặc biệt lại còn dịu dàng như vậy của hắn khiến tôi suýt bật khóc tại chỗ luôn.

Tôi nín cổ hắn xuống, chủ động hôn lên môi hắn một nụ hôn vừa say đắm vừa cuồng nhiệt. Dường như chỉ có làm như vậy mới khiến tôi phát tiết hết nỗi nhớ nhung trong thời gian sắp tới ra. Bào một tay đỡ lấy eo tôi, một tay đỡ lấy gáy tôi, môi lưỡi điên cuồng quấn quýt. Mãi đến khi tôi cảm thấy đường khí trong phổi sắp dùng đến cạn kiệt thì nụ hôn mới kết thúc. Trước khi hắn rời đi, tôi còn có một yêu cầu nhỏ, vì thế nín lấy nhúm áo trước ngực hắn, ánh mắt cún con nói:

- Anh có thể để em quản thế lực ở thủ đô không? Em cam đoan sẽ không để mình bị thương.

- Muốn làm gì? _Hắn trêu mếu hời. Nhìn bộ dáng của cô lúc này, trong lòng anh bỗng chốc như bị mèo cào, có chút ngứa ngáy. Bộ dạng của cô quá đáng yêu, anh chỉ hận không thể cúi xuống hôn lên đôi môi đang khẽ chu lên làm nũng kia. Nếu không phải ở đây có quá nhiều người, anh nhất định sẽ làm như vậy mất. Bộ dạng làm nũng của cô lúc này đối với người đàn ông yêu cô tất nhiên là không có chút sức kháng cự nào, làm người nào đó hận không thể đem hết tất cả tốt nhất cho cô. Nhưng khi nghe câu trả lời của cô, anh lại khẽ nhíu mày.

- Luyện tập trước! Dù sao sau này sớm hay muộn em đều phải bước vào cái thế giới tối tăm này, đây coi như là bước chuẩn bị vậy._ Dù không muốn thừa nhận nhưng quả thật tôi đã bước một chân lên con thuyền này rồi thì không còn quay đầu lại được nữa, ngay khoảnh khắc tôi cướp súng bóp cò cướp đi sinh mạng của một con người đang sống sờ sờ. Nghĩ đến đây, tôi có chút sững sờ nhìn vào bàn tay đã từng dính máu của mình, cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Nghe chất giọng vô tư của cô, anh làm sao không hiểu. Cô chỉ tỏ vẻ mạnh mẽ bên ngoài thôi, chứ trong thâm tâm của cô luôn dẫn vật bản thân. Sống trong cái thế giới tăm tối ấy, nếu không có một trái tim đóng băng và một tâm lý vững chắc e rằng chỉ sớm trở thành mồi cho kẻ khác săn mà thôi. Anh không muốn cô tham gia vào cái thế giới đầy đen tối của bọn họ. Anh có năng lực có thể bảo bọc cô một đời bình an, có gì lại phải tro mắt nhìn vợ mình chịu khổ chứ? Còn chưa kịp đáp, cô nàng nào đó sợ anh không đồng ý đã dùng ngón trỏ vẽ vòng tròn trên ngực anh, nhỏ giọng hỏi, ánh mắt còn chớp chớp chờ mong:

- Được không? Được không? _Anh có chút dờ khóc dờ cười, thật muốn gật đầu đáp ứng để không làm cô thất vọng. Nhưng lí trí của anh vẫn còn, anh biết nếu đồng ý cô sẽ chịu bao nhiêu khổ cực chứ. Anh bắt đầu đi để cô rời xa bản thân mình là để đi học, không phải để cô nhúng tay vào những chuyện đen tối này. Vì vậy, cho dù phải khiến cô thất vọng anh cũng đành nghiêm mặt lắc đầu, đồng thời nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, đáp:

- Không thể! Em chỉ cần tập trung học cho tốt rồi thi tốt nghiệp, nhanh chóng trở về bên cạnh anh là được, đừng cố đi vào con đường mà mình không muốn. Nói rồi hắn khẽ khàng xoa tóc tôi để làm dịu đi sự thất vọng đang dâng trào lúc này trong lòng tôi. Tôi thất vọng rũ rứt, cũng không trách hắn. Tôi biết hắn làm vậy là muốn tốt cho tôi, tôi cũng đâu phải loại người vong ân phụ nghĩa bao giờ. Lại không nói trước mặt bao nhiêu người như vậy mà cãi nhau với hắn thì cũng không đành. Dẫu gì hắn cũng là chồng tôi, giữ mặt mũi cho chồng là bổn phận của người làm vợ này, tôi không phải một người không biết điều. Chỉ là có chút thất vọng, nên cố nín lấy một cơ hội nữa, tôi nhỏ giọng hỏi:

- Thật sự không thể sao?

- Ừ! _Tôi biết hắn đã chắc nịch như vậy thì dù có cố xin xỏ cũng chẳng ích gì. Mau chóng vực lại tinh thần, tôi vòng tay ôm hắn một cái cuối cùng, quyết luyện bịn rịn mãi mới rời được nhau. Nhìn đoàn xe nối đuôi nhau rời đi, lòng tôi có chút rối rắm phức tạp, âm thầm nói trong lòng “Xin lỗi anh, lần này dù anh không cho em tham gia thì em vẫn sẽ tham gia vào thôi. Con đường này em đã không còn lối thoát nữa rồi.”

Đúng vậy, lần này tôi đã quyết định tham gia vào thì sẽ không vì bất kì sự ngăn cản của ai mà dừng lại. Nói với hắn cũng chỉ là một hình thức thông báo thôi, hắn đồng ý cũng được, không đồng ý cũng chẳng sao, bởi tôi sẽ không thay đổi quyết định. Chỉ là, tôi vẫn chưa biết bắt đầu từ đâu, vì tôi thứ nhất không có quan hệ, thứ hai lại không có ai hướng dẫn. Thứ tôi có thể dựa vào duy nhất chỉ có Bảo, nhưng bây giờ hắn lại không đồng ý. Trong phút chốc, tôi cảm thấy thật bế tắc! Vô đầu bứt tai một hồi, tôi liền giải tán mấy thủ lĩnh đã già đầu vẫn còn ngهن cò hóng chuyện kia đi để mình được yên tĩnh suy nghĩ cho kĩ.

Mấy người của “bộ phận đặc biệt” Vô Ảnh mà Bảo phái đến lúc nào cũng ở kề kề cạnh tôi, dù không thấy nhưng tôi vẫn cảm nhận được hơi thở của bọn họ. Thật ra đã gọi là “đặc biệt” thì cũng có nguyên nhân của nó. Bọn họ là một bộ phận không để lộ ra ánh sáng của một bang hội tối cao, làm việc ẩn mình trong tối, lúc nào cũng có thể quan sát tình hình xung quanh chủ nhân của mình hoặc mục tiêu bọn họ nhắm vào. Bọn họ đi không thấy hình về không thấy bóng, ngoại trừ phương thức liên lạc do người tối cao nắm giữ, làm gì có ai đủ tư cách gọi họ ra chứ. Tôi chỉ là được hưởng phúc từ chỗ người nào đó thôi. Sờ đi tôi có thể cảm nhận được họ thứ nhất là tôi đã có tâm lí trước đó rồi, thứ hai là họ cố tình để lộ cho tôi thấy hành tung của họ, để tôi có thể yên tâm mà vui vẻ sống.

-----Hết chương 24-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Bị ám sát:

Trước đây không quen lắm, nhưng giờ thì khá là quen rồi. Dấu sao, làm dấu hào môn không dễ, đặc biệt là một gia tộc to lớn như nhà họ Vũ chứ. Trước đây tôi đã được nghe kể lại sự tích của mẹ chồng, bà ấy bây giờ chính là một thần tượng trong lòng tôi đấy. Nghĩ đến bà ấy, trong lòng tôi đột nhiên có một cái bóng đèn. Không chân chờ chút nào, tôi lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho bà. Bên kia truyền ra giọng nói khàn khàn, khác hẳn với giọng điệu bình thường của bà. Tôi nghe mà tai cũng bắt gặp đồ lên, mới sáng sớm thôi mà, bố chồng cũng nhiều sức thật đấy. Tôi dù chưa ăn qua thịt heo thì cũng đã thấy heo chạy rồi, thời buổi này có ai đã mười tám mà còn ngây ngô về vấn đề sinh lý và giới tính không? Cảm giác mình gọi không đúng lúc, tôi dè dặt hỏi:

- Con...không làm phiền bố mẹ chứ ạ?

Bà Nguyệt rũ rượi nằm trên giường, khẽ néo eo chồng một cái, che loa điện thoại lại, lườm rồi mắng ông xã:

- Anh xem đi, già rồi còn không lo giữ sức đi. Để con dâu chê cười rồi đấy. Mới sáng sớm ngày ra, có còn để cho người khác nghi ngại không hả? _Nghe vợ oán hận, ngược lại ông Kỳ có vẻ thoải mái, ôm bà xã mình vào lòng, lại thom một cái lên môi bà, mới đáp:

- Bà xã à, dù anh có già thì vẫn dư sức sản xuất ra một đội bóng nữa đấy. Hơn nữa, anh không chạm vào em thì người phải khóc là em đấy.

- Hừ, già còn không nên nét, không biết xấu hổ gì cả. _Dù cảm râm nhưng tình cảm vợ chồng bao nhiêu năm như vậy, bà làm sao nỡ trách chồng chứ. Sống đến từng tuổi này rồi, mặc dù không nói rằng bọn họ quá già bởi bọn họ mới chạm đầu bốn chữ mấy, nhưng chuyện này để cho con cái thấy được còn ra thể thống gì. Bà không thèm chấp ông, khẽ hừ một tiếng, sau đó trả lời điện thoại:

- Không sao! Con có vấn đề gì à?

Mặc dù ở đầu dây bên kia tôi cũng biết rằng mẹ Nguyệt đã che loa điện thoại bởi tôi có nghe tiếng trò chuyện lí nhí sau đó truyền qua. Dù không ở đó nhưng tôi vẫn biết mẹ chồng đang làm nũng với ba chồng. Tôi cũng phải công nhận có chút ghen tị với cuộc sống của họ, tình cảm của họ quá mặn nồng. Bố chồng trong mắt tôi lúc mới tiếp xúc cho đến bây giờ là một người rất lạnh lùng và nghiêm khắc dù với con cái cũng vậy, nhưng khi đối xử với mẹ Nguyệt, ông ấy luôn có một sự dịu dàng rất dễ phát hiện ra. Chính tôi cũng phải nhìn thấy sự thiên vị này của ông ấy thì người ngoài làm sao không thấy. Chỉ e là trên đời này khó có người đàn ông nào yêu vợ mình như vậy thôi. Mặc dù gia đình bình thường đều là như vậy nhưng tôi thừa biết họ sống với nhau tình không bền vẫn còn nghĩa, họ vẫn sẽ kính trọng nhau. Nhưng lâu dần sẽ phai nhòa đi yêu thương thôi. Tuy nhiên, đã hơn hai chục năm rồi nhưng bố mẹ chồng tôi vẫn mặn nồng như thế, tình cảm ấy đủ để khiến giới trẻ chúng tôi đây ghen tị rồi.

Tôi nghe mẹ hỏi, giọng bà ấy đã bình thường trở lại, cho nên cũng nghiêm túc hơn. Tôi có chút căng thẳng, không rõ người mẹ chồng này có ủng hộ suy nghĩ của tôi không. Nhưng dù sao cũng đã gọi điện làm phiền rồi, cho nên tôi cứ mạnh dạn nói ra thôi:

- Có chuyện này con mong mẹ ủng hộ con.

- Có phải con không tìm được sự ủng hộ của Thiên Bảo đúng không? _Qua tai nghe tôi cũng nghe ra giọng mẹ Nguyệt đầy ý cười. Tôi rũ mắt, khẽ đáp:

- Vâng, anh ấy không ủng hộ!

- Nếu nó không ủng hộ thì hà cớ gì con còn cố chấp. Nó làm vậy chỉ muốn tốt cho con thôi.

- Con biết chứ? Nhưng cái cách anh ấy làm chính là muốn coi con như bông hoa quý mà bảo bọc trong lòng kính. Con cũng không còn nhỏ nữa, không thể nào hèn nhát núp sau đôi cánh của anh ấy mãi. Cho nên, con...mong mẹ ủng hộ con. Đồng thời mẹ có thể...hướng dẫn cho con được không? Con biết mẹ đã rút lui khỏi giới đó lâu rồi, con cũng không kéo mẹ vào nữa đâu. Chỉ là một mình con có chút khó khăn, cho nên...

- Cho nên con muốn mẹ hướng dẫn con đi vào cái giới đó à? _Mẹ Nguyệt cũng không bất ngờ, chỉ khẽ cười rồi hỏi tôi. Tôi biết bà ấy rất thông minh, cho nên chuyện bà ấy đoán ra cũng nằm trong dự định. Tôi đáp:

- Đúng ạ!

- Con không hỏi hận chứ? _Tôi chắc nịch đáp:

- Không phải mẹ đã từng nói với con rằng muốn làm gì thì cũng đừng để mình hối hận rồi sao? _Huống chi, tay con đã từng dính máu rồi, con cũng đã bước một chân vào cái giới đó rồi, không còn đường quay đầu nữa. Con biết muốn sống sót trong cái giới này thì cần phải có năng lực, nếu không “đen ăn đen”, con sẽ chẳng biết mình chết khi nào. Sau này còn sản nghiệp của ông ngoại con nữa, ông đã dự định sẽ giao vào tay con, con không thể phụ sự kì vọng của ông được.

- Được rồi! Nhiều lí do đó cũng đủ thuyết phục mẹ rồi. _Con bé đã nói rất rõ ràng, người làm mẹ chồng như bà nếu còn không hiểu rõ quyết tâm của con dâu mình thì đúng là thiếu năng rồi. Suy nghĩ một chút, bà lại hỏi- Con chắc không muốn cho Thiên Bảo biết đúng không?

- Đúng ạ!

- Nhưng chuyện này không giấu lâu được.

- Con biết ạ, chỉ là con dùng tiền trăm hậu tấu thôi, chứ không phải muốn giấu anh ấy mãi. Mẹ cứ yên tâm, chỉ cần giấu giúp con một thời gian thôi là được. Chờ khi nào con ổn định lại thì cho anh ấy biết cũng được ạ.

Kết thúc cuộc nói chuyện với con dâu, bà Nguyệt có chút hài lòng. Đây là cô con dâu mà bà chọn, mặc dù lúc đầu cũng không ưng cho lắm. Nhưng “con nhà tông không giống lông cũng giống cánh”, bởi vì thấy cô làm bà như thấy mình hồi còn trẻ, cho nên mặc cô tùy hứng, mặc cô làm loạn, bà vẫn dung thứ cho cô. Mặc dù biết con trai mình chịu thiệt thòi, nhưng bà vẫn không nói gì. Bởi Thiên Bảo ngay từ đầu đã được nuôi dưỡng như một đại thiếu gia sinh ra đã ngậm thìa vàng. Nếu anh không trải qua chút sóng gió, anh sẽ không biết cách đương đầu với bão giông. Hoài Thanh là cửa ải khó đầu tiên mà bà dùng để thử thách con trai cũng như con gái, quả nhiên sự thật chứng minh bà không nhìn lầm người. Cả con trai và con gái bà trải qua thời gian bốn năm cũng đã biết suy nghĩ hơn, có trách nhiệm hơn rồi.

Bà biết nguyên nhân chồng bà vì sao lại thành đạt như vậy, là vì tuổi thơ của ông không được trọn vẹn. Bà là một người mẹ, không mong con mình trưởng thành sớm. Vì để cho hai anh em họ có một tuổi thơ đúng nghĩa, bà đã dốc lòng bảo bọc chúng bao nhiêu năm. Nhưng con người không ai sống mãi trong sự bảo bọc, và bà đã sớm chuẩn bị cho con một số thử thách rồi. Hoài Thanh chỉ vô tình là một trong số đó thôi, cũng là thử thách bất ngờ nhất đối với bọn họ. Chính bà cũng không ngờ đứa con trai ngay từ nhỏ đã bước bình kiêu ngạo của mình lại yêu một cô bé bình thường như con dâu bà. Nhưng điều này chính là điều bà hài lòng ở cô, cô bình thường chứ không tầm thường, có chí hướng, có đầu óc, cũng có quyết tâm, mạnh mẽ vừa đủ, dịu dàng vừa đủ, có thể thuần hóa được đứa con trai kia của bà là điều bà hài lòng nhất. Bà cũng có xuất thân bình thường, cho nên sẽ không cố kị xuất thân. Lại không nói gia tộc họ Vũ không cần dùng hôn nhân của các con để làm cầu nối tăng quan hệ và sự lớn mạnh.

Nghĩ đến sắp tới đây con trai mình lại bị con dâu làm cho quay mòng mòng, trong lòng bà khó nén nổi có chút hưng phấn. “Con trai à, con kiêu ngạo quá, để mẹ giúp con thay đổi đi thôi”. Sự hưng phấn của bà lan sang cả người đàn ông đang chăm chú quan sát sắc mặt của vợ. Ông nhân cơ hội ăn đậu hũ mấy cái, rồi lại quay sang dụ dỗ:

- Bà xã à, em lại sức rồi chứ? Chúng ta tiếp tục hiệp nữa nhỉ? _Nói rồi không cho bà ngăn cản, giường lại một lần nữa rung lên.

Trò chuyện với mẹ Nguyệt một lúc, lấy được giấy thông hành, tôi vô cùng vui mừng. Chỉ là nghĩ đến sau này Bảo biết thì phải giải thích thế nào, tôi có chút đau đầu. Ngày ngày tôi vẫn lên lớp đều đặn rồi lại về nhà trọ. Nhưng mấy ngày này tôi cũng không rảnh rỗi chút nào vì tôi phải học bổ túc với mẹ Nguyệt một số cách quản lý bang hội. Hiện tại tôi vẫn đang nghe ngóng một số thế lực trong nước. Tôi đã mượn ở chỗ ông ngoại tôi một vài thuốc hạ có năng lực rồi phái bọn họ đi làm trinh sát tìm hiểu tình hình rồi. Tôi biết trong nước có không ít thế lực, mà nhà họ Vũ được coi là cánh chim đầu đàn cũng vì thế lực đã rải khắp nơi. Nhưng những thế lực này vẫn chưa ổn định, ở một số nơi vẫn phải nhìn sắc mặt của mấy tổ chức đứng đầu nơi đó mới có thể trụ vững được.

Hiện tại thế lực ở thành phố H và thành phố S ngang ngửa nhau, nhưng được phân chia nam bắc nên không mấy khi có mâu thuẫn. Nếu nói bang Thiên Điều nắm quyền lớn mạnh nhất ở thành phố H thì tại thành phố S lại có bang Hắc Hồ cũng đã tồn tại rất lâu đóng quân. Bây giờ ngay cả bang Hắc Điều trước kia sánh ngang với Thiên Điều giờ cũng bị thụt lùi, nhưng cơ quan tình báo của họ lại khá là cao cấp, toàn là tinh anh trong ngành công nghệ thông tin nắm giữ những mật báo quan trọng. Thiên Điều và Hắc Điều hợp tác mấy chục năm nay mới coi như tạm thời đầu lại được Hắc Hồ, như thế mới biết cái bang này lớn mạnh thế nào. Tôi đang suy tính, ông ngoại muốn chuyển bang hội về nước mà không xâm phạm đến Thiên Điều của nhà họ Vũ thì chỉ có thể lấy quyền từ tay Hắc Hồ ở thành phố S thôi. Nếu như nắm được thành phố S – thành phố phát triển nhất miền nam, cùng với Thiên Điều, thế lực tối cao nhất ở miền bắc thì có khả năng đầu được với thế lực nước ngoài của mụ Nga rồi.

- Mày làm như vậy không sợ lão Bảo phát hiện ra rồi bỏ mày à? _Quỳnh Thư vừa kết thúc cuộc gọi video với Quân, nằm uòn ra giường nói chuyện với tôi vẫn đang bận rộn nhắn tin mật với mẹ Nguyệt.

- Cái mồm quạ của mày cũng thôi lắm đấy! Cùng lắm lão ấy chỉ nói vài câu thôi, tao nịnh nọt một chút sẽ qua ngay ấy mà. Nếu lửa lớn quá thì đành “lấy thân báo đáp” vậy? _Tôi thần nhiên đáp.

- Oa, thì ra Hoài Thanh của chúng ta đã tính sẵn đường lui rồi. Để không bị ăn mắng ngay cả mỹ nhân kế cũng sử dụng, thật không ngờ.

- Hần là chồng tao, dù không sử dụng mỹ nhân kế thì sớm muộn cũng phải lấy thân báo đáp thôi, sớm hay muộn không bằng đúng lúc.

- Theo tao thấy thì cái hồ mày đào cũng sâu quá rồi, lão Bảo mà rơi vào thì e rằng còn lâu mới bò ra được. Người ta vẫn hay nói hôn nhân là một cái bẫy, quả thật không sai mà ~!

- Vậy mày thử đào một cái bẫy dụ lão Quân xem nào. Không có được thì GATO à? _Tôi không thèm liếc nhỏ mà đáp, tay vẫn thoăn thoắt trên bàn phím laptop.

- Không phải khích, sớm muộn tao cũng đem lão Quân về tay được. _Ngừng một lát, nhớ lấy Ipad mở phim lên xem, không để ý đến tôi nữa.

Nhờ có những gì mẹ Nguyệt dạy, tôi bắt đầu liên lạc với thế lực của ông ngoại, lặng lẽ đưa một phần thuộc hạ xuống tuyến ở miền Nam, lại nương nhờ người của bang Thiên Điều, mẹ Nguyệt sẽ giúp tôi giấu Bảo nên tôi không có chút áp lực nào, cứ tự do thoải mái mà hành động thôi. Trải qua hơn một tháng, thế lực của ông ngoại tôi đã làm cho bang Hắc Hồ lộn tung phèo cả lên, nội loạn trong bang đấu đá nhau bởi lão đại Hắc Hồ vừa mới bị người ta thủ tiêu. Đương nhiên tôi biết kẻ thủ tiêu là ai rồi, chính là thế lực của David Minh nội ứng ngoại hợp ép chết gã. So với trong nước thì thế lực ở nước ngoài của Hắc Hồ vốn không lớn mạnh, mà bang của chú Phong – bố David Minh có căn cơ khá vững ở nước ngoài, lực lượng cũng khá mạnh, thủ tiêu một lão đại nhỏ nhoi thì chẳng có gì khó khăn cả.

Ngay lúc này là thời cơ thích hợp để bản thân tôi thấu tóm cái bang Hắc Hổ đó, tuy nhiên người tôi tin tưởng được chỉ có Hải. Nhưng hẳn bây giờ đang trong vòng quản lý của Bảo, tôi không thể trong lúc quan trọng thế này để bản thân bị lộ được. Tôi suy nghĩ một lát, cuối cùng đánh bạo gửi cho Hải một tin nhắn mật. Tin nhắn mật này chính là phát minh của ông ngoại tôi, dành riêng cho thành viên bang sa Vương của ông để tin tức chốt lốt gửi ra ngoài mà không bị giải mã. Trước tôi thấy thú vị nên theo Hải học được một ít, cũng đủ để gửi được tin nhắn này. Theo kế hoạch của tôi thì Hải tự cử nghị một người đáng tin tưởng tạm thời phái xuống đó ổn định cục diện, nếu không đến khi để bang Sà Vương tiếp nhận e rằng sẽ thành một mớ bòng bong mất.

- Thanh... Thanh... cô mau rời khỏi đây đi. Giọng một cô gái hốt hoảng truyền tới, là cô gái ở phòng đối diện – cái phòng Hải từng ở trước đó, cũng là sinh viên năm nhất như chúng tôi khoa chuyên ngành tiếng Pháp. Tôi nhú mảy bước ra mở cửa, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Tôi vừa đi qua ngõ nhỏ thì nghe thấy có mấy tên trông hung dữ lắm đang bàn bạc đêm nay sẽ tới giết cô, cô mau đi đi. Đi thuê tạm khách sạn ở một đêm, đừng ở đây nữa. _ Cô gái ghé sát vào tai tôi thì thầm

Có lẽ lần đầu tiên biết được một mặt tâm tối của cái xã hội này, mặt cô gái xanh lét như tàu lá chuối. Tôi cũng chẳng lấy gì làm lạ, hơn một tháng qua sống yên bình cũng không làm tôi buông bỏ cảnh giác trong lòng xuống được. Bước ra ngoài sự bảo bọc chặt chẽ của nhà họ Vũ, tôi làm gì dễ dàng thoát được như vậy. Hơn một tháng này có bao nhiêu đêm tôi được yên ổn chứ, mấy lần nhà bị đột nhập rồi, thủ đoạn nhiều khi còn tàn nhẫn hơn mấy bọn mặt xăm trỏ chỉ biết hung dữ dọa nạt nhiều. Tôi nào có e gì, đây cũng xem như đang luyện tập cho quen dần thôi. Tôi chỉ khẽ gật đầu, đáp:

- Tôi biết rồi, cô cũng tự lo cho mình đi!

- Tôi... nhà tôi ở thành phố này, đêm nay có lẽ tôi sẽ về ở một đêm. _ Cô gái lo lắng nói. Song cái mặt bà tám lại dăng đến tận cửa, cô ta hỏi- Tôi... tôi có thể biết được vì sao bọn họ lại muốn giết cô không?

- Cô nghĩ xem? _ Tôi nhướn mày, không vui khi bị người khác hỏi về cuộc sống cá nhân. Sau đó còn cố tình dận dò một câu- Bọn muốn giết người đều không phải đầu gấu bình thường đâu, cô biết gì thì cũng nên khóa chặt miệng lại, đừng để cái miệng hại cái thân đấy.

Cô gái nghe thế mặt tái xanh, quay đầu chạy vào phòng trọ của mình, bắt đầu lục lọi đồ chuẩn bị kéo vali để tối nay về nhà. Tôi không quan tâm, đóng cửa đi vào nhà. Dầu sao tôi cũng chẳng sợ, vì căn bản mấy lũ sâu bọ kia muốn giết tôi cũng phải qua tầng tầng lớp lớp bảo vệ của “bộ phận đặc biệt” Vô Ảnh mà Bảo đưa tới. Bọn chúng hành động ngoài sáng trong khi những người đó âm thầm hành động trong tối, “mèo nào cắn miu nào” đến cuối cùng sẽ rõ thôi.

Tuy nhiên, không phải tôi không chuẩn bị tinh thần gì đâu nha. 108 cách đặt bẫy tôi đã được mẹ Nguyệt truyền lại cho và bây giờ đã đến lúc xem thử sự tiếp thu của tôi đến đâu rồi. Nếu tôi đoán không lầm thì bọn chúng chắc chắn sẽ có súng, có lẽ sẽ có tay súng bắn tỉa và có cả những tay súng ngắn tập kích. Vậy thì chỉ cần dụ lũ súng ngắn vào nhà rồi tiêu diệt, súng bắn tỉa sẽ giao cho đám người Vô Ảnh xử lý. Hoặc giả dụ như bọn chúng không muốn làm lộ hành tung ắt sẽ cho người vào tận nơi ám sát, như vậy lại càng đơn giản không phải sao? Dầu sao tôi cũng chẳng để mình thiệt được.

Ngồi trên giường, tôi nghịch nghịch con dao găm một lúc, hết lau rồi lại ngắm, đến nỗi mà Thụ còn nổi cả da gà mà thét vào mặt tôi:

- Mày có thôi đi không? Bọn chúng còn chưa dọa tao sợ tao đã bị mày dọa chết rồi đấy. Tao có nên nói mày với lão Bảo nòi nào úp vung này không? Phúc hắc y như nhau!

- Được rồi! Tối nay cứ yên tâm kê cao gối ngủ thôi, mai chúng ta sẽ thu lưới. Hừ, tưởng bà đây không lên tiếng thì nghĩ bà đây là mèo Hello Kitty dễ bắt nạt sao? _ Tôi cười lạnh, nhét dao găm vào bên người.

Con dao găm này là quà sinh nhật mà mẹ Nguyệt tặng tôi sau khi tôi mất tích trở về. Bà ấy chẳng khác “Đương Tiễn” chút nào, chuyện gì cũng không qua mắt nổi bà ấy. Cho nên món quà đặt làm riêng này chính là tấm lòng của bà mẹ chồng yêu dấu, tôi vô cùng trân trọng nó. Con dao này cũng chẳng phải dao găm bình thường, nó còn có thể biến hình, từ một chiếc bút có thể thành dao, cũng có thể thành phi tiêu, lại nhẹ và vừa tay, tôi chưa thấy ung món nào hơn món này. Đương nhiên món quà này vẫn chưa thể để Bảo biết được, nếu không chỉ e tôi sẽ bị tịch thu mất.

Buổi tối hôm đó, có một nhóm người mặc vest đen toàn thân, núp trong bóng tối bên ngoài một chiếc nhà trọ. Tên đi đầu mặt đầy sẹo trông vô cùng dữ tợn khẽ phát tay, ba tên khác liền lặng lẽ tiến đến không chút tiếng động, nắm lấy tay vịn, khẽ khàng đẩy cửa ra. Nhưng bọn chúng lại bất cẩn khi không phát hiện một ống kim nhỏ lộ ra bên ngoài, cho nên một trong số những tên đó đã bị cửa vào. Gà đó đi đầu khê dò la, phát hiện không chừng ngại vật liền phát tay gọi đồng đội vào. Bên trong phòng rất thơm, một mùi hương khiến người ta mê đắm bất giác quên đi sự đời. Tên đi cuối cùng còn cẩn thận khép cửa lại, trước khi cửa đóng, gã ra dấu OK với đám anh em đang dùng ống nhòm ở đằng xa. Lũ bên ngoài lại không phát giác mình đang dẫm lên một tấm lưới lớn, chỉ chăm chăm nhòm căn nhà ở đằng xa. Bỗng “Phốc” một tiếng, đầu lưới bị kéo lên, hơn mười tên sa lưới, bị người của bộ phận Vô Ảnh trong bóng tối không một tiếng động dẫn cho thừa sống thiếu chết.

Lại nói ba tên vào trong nhà, mãi lâu sau mới phát hiện có điều gì không đúng lắm thì một tên đã sớm gục xuống, hai tên còn lại như người mất trí bắt đầu lao vào nhau hôn hít sờ soạng. Tôi dùng ống nhòm ban đêm nhòm qua khe hẹp của tủ quần áo, thấy hình ảnh dâm dăng như vậy, da gà cũng bất giác nổi hết lên. Thật ra tôi đã đoán trước được nếu đặt thuốc mê ở cửa thì chỉ làm cho một tên mở cửa ngắt xù, cho nên trong phòng tôi đã sớm mua hương xuân được – hàng mới nhất mà chị Quyên tìm được, chỉ cần ngửi qua một chút là sẽ mất không chế. Lúc đầu tôi cũng hơi lơ mơ, phải đeo mặt nạ chống độc mới miễn cưỡng không bị mất không chế, nhưng lũ kia thì thảm rồi.

Tôi lặng lẽ kéo Thụ ra khỏi tủ quần áo, lấy dây thừng trói tên đang bất tỉnh nhân sự kia vào một góc, sau đó tôi thì tịch thu vũ khí của gã bất tỉnh, còn Thụ thì mò mẫm trong đồng quần áo từa lura trên mặt đất nhặt thêm vài cây súng và dao găm nữa. Sau đó chúng tôi rón rén bỏ ra ngoài, đóng cửa lại, còn cài then thật cẩn thận mới rời đi. Đương nhiên, mãi mới giúp người ta được một “chuyện tốt” như vậy, tôi nhất định sẽ không cho ai phá hỏng đâu. Yên tâm, trong một thời gian sớm chúng sẽ khó tỉnh lại được bởi tôi đặt là liều mạnh mà. Tôi tìm đến căn xưởng bỏ hoang cách khu trọ của tôi 300 mét

mà tôi đã đặt bẫy kia để gặp mặt lũ đó một lần. Trước lúc vào trong, tôi đưa hai cái mặt nạ chống độc cho thuộc hạ của bộ phận Vô Ảnh để bọn họ trở về nhà trọ chờ hai thằng đực nựa kia hành xử xong rồi trói chúng lại, mở cửa ra cho khí bay đi hết để sau này chúng tôi còn tới ở. Tôi bước vào trong, điện được bật lên, cả một lũ đang gầy gầy trong đồng lưới lộn xộn chột che mắt lại.

Bọn chúng nghe thấy tiếng giày lộp cộp bước trên sàn nhà, thông dong mà trầm tĩnh, trong lòng lạnh đi phân nửa. Không cần nghĩ bọn chúng cũng biết mình bị sập bẫy rồi. Chết tiệt, bọn chúng lại bị sa lưới chỉ vì không đề phòng một con nhai ranh. Bọn chúng trước khi phải đi đã được dặn là phải cẩn thận, nhưng chúng lại cho rằng cô chỉ là một con ranh con trói gà không chặt, chẳng làm được trò chống gì, vì vậy mới chỉ phải ba thuộc hạ vào thực hiện nhiệm vụ. Thật không ngờ đến cuối cùng chúng lại tự mình sa lưới, đây đúng là sự sỉ nhục lớn nhất mà bọn chúng phải chịu. Chờ khi mắt đã quen với ánh sáng, chúng neho mắt lại, cảm phần nhìn cô gái đáng người nhỏ nhắn nhưng gương mặt lại ánh lên vẻ ngạo mạn lạnh lẽo kia bước về phía chúng. Nếu không phải vũ khí đã sớm bị đoạt đi, chúng nhất định sẽ không do dự bắt cho cô thành cái tổ ong luôn.

Tôi cười lạnh nhìn ánh mắt hận thù của cả một lũ đàn ông to lớn sẫm trở đầy mình, khẽ kéo một chiếc ghế trông khá sạch sẽ rồi ngồi xuống, bắt chéo chân, điềm tĩnh lên tiếng:

- Chào mừng các người đến đây chơi. Cảm giác tự mình chui đầu vào rọ chắc vui lắm nhỉ? Ồ, không cần dùng ánh mắt căm kích đó nhìn tôi đâu, tôi biết công lao của mình mà.

Thư nghe thế mắt chữ A miệng chữ O, kinh ngạc đến há hốc mồm. Đây... đây thực sự là bạn của cô – Trịnh Hoài Thanh chứ không phải bị quỷ... à không, là bị lão Bảo nhập hồn chứ? Tại sao cô thấy lạnh hết cả sống lưng thế này? Nhìn nụ cười lạnh lẽo man rợ của con bạn, Thư bắt giác lùi ra sau lưng một thuộc hạ của bộ phận Vô Ảnh, không dám đứng gần con người đáng sợ kia nữa. Cô ấy chưa từng chứng kiến mặt tàn nhẫn của Hoài Thanh nên vốn dĩ không biết bạn mình còn có một mặt đáng sợ như vậy. Hoài Thanh trong ấn tượng của cô ấy là một cô gái ngoài lạnh trong nóng, lại dễ mềm lòng, miệng chỉ cứng thế thôi chứ chưa từng làm tổn thương ai. Nhưng cô hiểu, biến cố trong cuộc đời của cô ấy rất có thể đã bức cô ấy đi đến con đường này. Trong lòng lại thấy thương cảm vạn phần đối với người bạn đáng thương của mình. Con người là vậy, không ai vừa sinh ra đã là người xấu, nếu không phải bị bức đến đường cùng, thì ai lại nguyện để người ta gọi là kẻ tàn nhẫn, kẻ sảo quyệt, kẻ xấu xa chứ? Cô ấy cũng hiểu, đối với bọn họ mà nói Hoài Thanh đã có thể nói là vô cùng hiền, vô cùng bao dung rồi, nhưng không có nghĩa cô ấy sẽ bao dung cho kẻ thù của mình. Con người chứ chẳng phải thánh mẫu mà cao thượng được.

Còn lũ kia nghe thấy lời nói vô sỉ của cô, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Bọn chúng đã được thông tin rằng cô chính là cô con dâu thần bí mà nhà họ Vũ cưới về. Nhưng bọn họ quan sát mấy hôm nay, chúng lại phát hiện cô quá ư bình thường, đừng nói đến con trai của Lâm Như Nguyệt, ngay cả bọn họ còn khinh không thèm liếc lấy một cái. Bởi vì cô quá bình thường nên chúng cảm thấy nhiệm vụ này không quá khó khăn mà trở nên khinh địch. Nhưng bây giờ chúng đã hiểu, không có lừa làm gì có khói, nhà họ Vũ rước về một cô con dâu như vậy không phải là không có căn cứ. Ít nhất lúc này, khi sát khí bốn bề nổi lên, bọn chúng mới bỏ qua gương mặt bình thường kia mà để ý đến khi chất tỏa ra rõ ràng trên người cô. Có kẻ còn không nhận được nuốt nước bọt, nghe giọng nói lạnh lẽo như quỷ Tu La từ địa ngục đến, chúng không ngừng run rẩy, sống lưng cảm thấy lạnh lẽo:

- Sao? Bị mèo cắn mất lưỡi rồi? Nếu các người không lên tiếng thì hết cơ hội nói lời chẳng chối cuối cùng đây.

- Con khôn, ba anh em của chúng tao đâu? _Tên mặt sẹo gầm thét. Ngược lại đối lấy ánh nhìn mỉa mai của cô gái, cô đáp:

- Hừ, cũng coi như trọng tình nghĩa, đáng tiếc, các người theo nhầm chủ, cho nên nói đến tình nghĩa không thấy nực cười sao? Nói cho các người biết cũng chẳng sợ, đầu sao bây giờ thì gạo cũng nấu thành cơm rồi còn đâu. _Nghe cô gái nói thế, trong lòng bọn họ có một dự cảm không lành. Tên mặt sẹo căm hận nói:

- Con nhai ranh, mày lại giết đi ba người anh em của tao? _Tôi nghe thế khẽ lắc một ngón tay, đáp:

- Oh no, tôi là công dân lương thiện, làm sao có thể nói giết là giết chứ? Tôi chỉ chuẩn bị cho bọn họ một món quà khó quên thôi mà. _Tôi gọi một thuộc hạ của bộ phận Vô Ảnh đưa Laptop của tôi đến, kết nối với camera trong nhà, sau đó giờ ra trước mặt bọn họ, mở cái cảnh đêm đặt trước đó cho bọn chúng nhìn. Mặt chúng lúc này như cái bảng pha màu, hết xanh lại đến tím, sau cùng là đen như đất nồi. Tên mặt sẹo lại thét lên:

- Con khôn, con đ*, mày dám hại anh em của tao, tao giết mày, tao giết mày!!!!_Tôi khẽ ngoáy lỗ tai, phiến toái nói:

- Nay, làm cho rõ đi, tôi chẳng làm gì bọn họ cả. Bọn họ anh tình em nguyện, tôi còn cách nào khác chứ? Nhưng, các người sớm cũng sẽ được thưởng thức món quà đó thôi, giữ sức chút đi. _Tôi vỗ vỗ vào mặt tên mặt sẹo, sau đó bảo người của Vô Ảnh ép chúng uống xuân dược, rồi nhốt chúng trong xường đó một đêm, xong liền phui tay ra về.

Tôi che miệng ngáp dài một cái, vắn eo xoay người, nghe tiếng xương kêu “rắc” một cái thật sáng khoái. Tôi bực bội càu nhàu:

- Mất cả giấc ngủ ngon, vốn dĩ đêm nay đã có thể mơ đẹp rồi. Cũng tại các người chọc phải tôi, muốn tính sổ thì đi tìm kẻ sai các người tới đây đi. _Tôi nói vọng vào trong phòng, sau đó quay người, kéo Thư rời khỏi đó. Lúc này là một giờ đêm, nhà trọ thì không thể về, tôi chỉ đành tìm tạm khách sạn để ở thôi. Tôi dặn người của Vô Ảnh canh chừng chúng, khi trời sáng tôi sẽ đến kiểm tra rồi kéo Thư rời đi.

Ngồi trên xe, Thư chốc chốc lại nhìn tôi, ánh mắt như có mười vạn câu hỏi vì sao vậy? Nhưng đến cuối cùng lại không hỏi. Tôi không nhận được phiên toái lên tiếng:

- Có gì thì hỏi đi xem nào, đừng có cứ nhìn mãi như thế.

- Được rồi! Hoài Thanh, mày...mày làm sao biết chính xác chúng sẽ tập kích ở chỗ đó chứ?

- Biết làm sao được, tao có phải thánh đâu. Chẳng qua cẩn thận một chút là được, tao đặt bẫy ở tất cả những địa điểm được coi là địa điểm trốn tuyệt

nhất trong khu vực này, chúng chạy đằng trời cũng không khỏi nắng đầu. _Tôi nhún vai, ngáp dài một cái, ưỡ oai đáp.

Tôi đến khách sạn gần nhất, mệt mỏi ngủ vùi, mãi đến tận gần trưa hôm sau mới tỉnh dậy. Duỗi tay vuron vai, tôi chuẩn bị trả phòng. Vì hôm nay không phải đi học nên tôi sẽ có thời gian để “chơi đùa” với mấy kẻ kia. Chẹp chẹp, thật không ngờ trong lúc đang chán ngán tẻ nhạt lại gặp được kẻ tự dâng mình đến tận cửa cho người ta ngược. Nhưng tôi đoán có lẽ cũng chính vì hôm nay là chủ nhật, tôi sẽ không phải lên giảng đường, cho nên lấy mạng tôi vào hôm qua thì chúng sẽ thuận lợi rút lui. Chờ đến khi mọi người phát hiện những đứa trẻ đáng thương như chúng tôi không hiểu vì nguyên nhân gì đã mất mạng thì chúng đã cao chạy xa bay tới tận phương trời nào rồi.

Tôi cùng Thư trở lại căn xường đã được dọn dẹp, đếm đủ số lượng người rồi, tôi liền nói với Quý – một trong những người ở bộ phận Vô Ảnh và cũng là thủ lĩnh của bộ phận này rằng:

- Các người có thiếu bao cát không?

- Tôi hiểu ý cô rồi, chị hai! _Quý cung kính đáp. Điều mà tôi thấy ưng ở anh chàng này là nhanh trí, lại thông minh và rất biết nhìn sắc mặt người khác. Tôi vỗ vỗ vai hắn, khích lệ:

- Anh rất thông minh! À đúng rồi, anh cứ gọi thẳng tên tôi như lần trước tôi nói đi, dẫu sao tôi cũng ít tuổi hơn anh, nghe anh gọi chị tôi thấy mình rất già đấy. Anh phải biết phụ nữ rất quý trọng tuổi tác của mình và không thích tuổi già.

- Được, tôi biết rồi!

- Đừng có nói suông, gọi một câu xem nào. _Nghe vậy, hắn gãi đầu gãi tai, ngượng ngịu lên tiếng:

- Cô...cô Thanh! _Tôi nhăn mày:

- Sao lại thành cô vậy? Tôi không phải cô của anh mà. _Lúc này tai Quý đã đỏ dần lên khiến tôi càng muốn trêu hắn.

Nói cho cùng tất cả bọn họ ngay từ nhỏ đã phải chịu sự huấn luyện hà khắc và đầy tàn nhẫn, hơn nữa lại luôn ẩn mình trong bóng tối, tuyệt giao với mọi thứ mang tên “tình cảm”, vì vậy bọn họ chính là những trai tân chính hiệu chưa từng biết yêu. Tôi hiểu, để có thể đến được với vị trí ngày hôm nay, những người như bọn họ không chỉ phải học cách sinh tồn mà còn phải học cách rời bỏ tình cảm của bản thân. Bởi ai sẽ biết thứ tình cảm không cần thiết đó sẽ trở thành điểm yếu lấy mạng bọn họ bất cứ lúc nào chứ. Bọn họ luôn mang theo gương mặt lạnh lẽo không cảm xúc, dù trong lòng là sóng ngầm mãnh liệt thì bọn họ vẫn buộc phải giả vờ trấn định thôi. Đương nhiên, tất cả bọn họ đều là trẻ mồ côi được bang Thiên Điều nuôi từ nhỏ, sống chết vì bang chủ, cho nên không cần nghi ngờ lòng trung thành. Nhưng tôi chính là thấy bọn họ rất đáng thương, vì ngay từ bé đã không cảm nhận được tình cảm, khi có kí ức thì cũng chỉ có thể đối diện với cảnh gió tanh mưa máu, còn kí thác tính mạng của mình cho người ta.

Nghĩ vậy tôi lại thở dài, khẽ rướn người lên xoa đầu hắn, cảm thán:

- Đứa trẻ đáng thương, tôi không làm khó anh nữa, anh muốn gọi thế nào thì tùy. _Thế mà lúc này mặt Quý còn đỏ hơn cả quả gấc chín luôn. Trêu đùa hắn mấy câu, mấy người khác của Vô Ảnh đã áp giải lũ kia lên xe và đem đi rồi. Tôi cảm thấy nhàm chán, định bụng sẽ đi dạo phố để “lấp đầy” sự chán chường của mình.

Thế nhưng khi tôi vừa rời khỏi cửa hàng quần áo, Quý đột nhiên xuất hiện, thông báo với tôi rằng tên mặt sẹo đã chạy rồi. Thư nghe vậy thẳng thốt kêu lên:

- Hắn chạy rồi? Liệu có uy hiếp đến tính mạng của Thanh không? _Quý khẽ lắc đầu, tôi chỉ khẽ nhếch miệng cười, vỗ vai nhỏ, đáp thay hắn:

- Yên tâm đi, hắn không có cơ hội đó đâu. Tao đã nhắc bọn họ gắn chip theo dõi rồi, hắn chạy đằng trời cũng không thoát khỏi bàn tính của tao đâu.

- Thả hắn đi là kế hoạch của mày? _Thư như đột nhiên được thông nào, trở nên thông minh bất ngờ. Tôi không đáp, chỉ khẽ cười, Quý thay tôi giải thích:

- Thật ra thả hổ về rừng không có gì là không tốt, chị hai muốn... _Thư lên tiếng ngắt lời giải thích dài dòng của Quý:

- Anh không cần giải thích, tôi hiểu mà! _Tôi nghe cuộc đối thoại của bọn họ, thú vị nói:

- Để xem lần này hắn sẽ đem cho chúng ta bất ngờ gì nào. Tao rất mong chờ đấy! _Cái cách thả hổ về rừng này là mẹ Nguyệt dạy tôi, “thả con săn sắt bắt con cá rô”, để xem lần này “con cá rô” bất được sẽ to thế nào. Nhưng tôi cũng không loại trừ phương án này thất bại, gã vẫn sẽ vì trả thù mà rình núp ở khắp nơi đợi thời cơ, “được ăn cả ngã về không” mà thôi.

Đợi một thời gian, Quý đến thông báo gã mặt sẹo kia đã bị khử rồi, vì gã đã thuê tay súng bắn tia để ám sát tôi, vì muốn bảo đảm an toàn cho tôi nên bọn họ mới ra tay. Tôi thở dài thườn thượt, kẻ này thất bại rồi, xem ra kẻ đứng đằng sau gã không đơn giản. Tôi sẽ không to gan đoán rằng kẻ đó rất có thể là kẻ mà mình đang tìm kiếm, vì tôi đã cho Hải đi điều tra một chút, rất có thể kẻ đó là kẻ thù của ông ngoại tôi, và tôi chính là điểm yếu của ông. Xem tình hình này, tôi ắt phải đẩy nhanh tiến độ nắm lấy thành phố S kia. Đạo gần đây Báo ít gọi điện thoại cho tôi, tôi cũng vì bận nhiều việc mà không có thời gian gọi cho hắn, thỉnh thoảng chỉ có thể nghe kẻ tình hình của hắn qua mẹ Nguyệt hoặc Tú Tâm mà thôi. Nhưng lúc tôi có thời gian rảnh thì hắn lại bận, thành ra đã ba tháng trời chúng tôi đã không nói chuyện với nhau rồi.

Mặc dù trong lòng ngập tràn cảm giác buồn bã và nhớ nhung đến nao lòng, nhưng tôi làm gì còn cách nào khác chứ. Cả ngày tôi vui mình trong thư viện, viện có ôn tập để làm việc riêng, mà việc này còn không thể để cho hắn biết sớm được. Tôi nghĩ đến hắn là lại ruột gan lại cứ cồn cào cả lên. Tôi với Thư như hai con cá sắp vì thiếu nước mà không thể hô hấp, người lúc nào cũng tràn ngập tâm sự rồi. Tôi đang tự vấn bản thân rốt cuộc thời gian này hắn

đang làm những gì, liệu có nhớ đến tôi như tôi nhớ hẳn mỗi ngày hay không? Hay hẳn đang vui chơi bên “con giáp thứ 13 nào đó” rồi? Suy nghĩ vớ vẩn, tưởng tượng lung tung một lúc tôi mới phát hiện mình thả trôi trí tưởng tượng của mình đi quá xa rồi. Vợ vàng tùm trí tưởng tượng trở về, tôi nhắc Thư thu dọn sách vở chuẩn bị trở về nhà trọ.

-----Hết chương 25-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Mẹ chồng nàng dâu cấu kết làm chuyện xấu:

Lúc về gần đến nơi, tôi nghe thấy tiếng đập phá phát ra. Mặc dù tôi là người rất ngại phiền phức, nhưng cái thứ tiếng đó phát ra ở khu tôi ở. Mà khu tôi ở lại tách biệt với trung tâm thành phố phồn hoa kia, chủ yếu là thiên về sự yên tĩnh, cho nên nếu tôi đoán không nhầm thì tiếng đó phát ra ở nhà tôi hoặc nhà của cô gái từng cứu tôi. Mặc dù cũng không gọi là cứu, nhưng người ta có tâm nhắc nhở, cũng như để tôi chuẩn bị kĩ lưỡng hơn. Tôi nợ cô ta một cái ơn, há gì có dịp lại không trả. Tôi chậm rãi cùng Thư đi vào thì đúng lúc bắt gặp một cảnh rất gay mắt ở trong sân. Đó chính là một cảnh tượng đầy bạo lực và thô bạo, một đám đàn ông hồ báo xăm trở đầy mình đang quay quanh cô bạn nhà bên. Một gã mặt mày dữ tợn, trên cánh tay xăm hình một con gấu lớn đang túm tóc cô gái đó. Thấy chúng tôi bước vào, một gã gầy nhỏ khều gã đại ca, rồi trở về phía chúng tôi.

Tôi hiểu cái trò đó là đại biểu cho cái gì, cho dù không đoán được thì khi đối diện với ánh mắt thèm thuồng của chúng muốn không biết cũng khó. Tôi nhiều lần phải đối diện với những ánh mắt thèm khát như vậy nên sớm đã miễn nhiễm rồi, chỉ tội nghiệp Thư, sự ám ảnh lần trước đến giờ còn chưa vơi đi. Nhỏ run cầm cập nép vào sau lưng tôi, khẽ kéo vai áo tôi, nhỏ giọng nhắc:

- Vào thôi, tránh xa cái đám đầu gấu rắc rối này ra. _Tôi vội trấn an nhỏ bằng cách vỗ vào vai nhỏ, nhắc nhở:

- Yên tâm đi, Vô Ảnh còn ở đây, lũ tôm tép này tao vốn không coi vào trong mắt. Mày sợ thì vào trước đi, chờ tao thanh toán xong món nợ đòi này rồi vào nói chuyện với mày sau. _Thư nghe thế vô cùng biết điều, chỉ dặn tôi cẩn thận rồi quay người định vào nhà. Ấy vậy mà có kẻ gan to bằng trời không biết thân biết phận, còn dám đứng ra chặn đầu nhỏ, giọng đầy dâm dè nói:

- Ấy yo, cô em xinh xắn này đừng đi sớm thế chứ, tiệc vui mới bắt đầu thôi mà. _Tôi không nói không rằng giờ chân, dùng toàn lực đập một cái vào bụng gã. Gã này trông khá đô con, nhưng vì bị đá bất ngờ nên không kịp đề phòng, vì thế mà nửa ngày không dậy nổi. Gã nằm dưới đất trơ mắt nhìn Thư vào nhà chốt cửa cài then, cầm hận gườm gườm nhìn tôi, dữ dằn chửi:

- Con khốn, hôm nay cả ba đứa con gái chúng mày đừng hòng thoát khỏi tay bọn ông. _Tôi khinh không thèm đáp, chỉ chậm rãi đi đến trước mặt gã đang túm tóc cô bạn kia, lạnh lùng hỏi:

- Anh là đại ca?

- Đúng, cô em cũng có mắt nhìn phét nhỉ? _Gã hất cô bạn kia ngã kèn xuống đất, đưa tay lên muốn nắm cầm tôi, bị tôi nghiêng mặt tránh đi, lên giọng cảnh cáo:

- Trước khi tôi nổi điên thì chúng ta nên nói chuyện lịch sự một chút, tôi không thích bị đụng chạm. _Nói rồi tôi liếc cô bạn đang đổ rạp dưới đất. Cô gái đó phủ phục dưới đất lại cố gắng gượng dậy, túm lấy ống quần gã đại ca kia, thều thào nói:

- Đại ca, anh cho tôi nợ vài ngày nữa, tôi hứa tôi sẽ trả cả gốc lẫn lãi cho anh mà. Anh đừng làm hại bọn họ. _Gã đại ca nghe vậy mắt cũng nóng lên, đưa tay xô ngã khiến cô bạn kia lăn lê bò toài trên đất, miệng toàn phun ra những lời lẽ thô tục bẩn thỉu:

- Mịa con ranh, mày nợ ông mày mấy hôm rồi? Mày còn muốn nợ nữa à, nợ vài ngày nữa gán mày đi cũng không trả hết đâu nhé! Đã nghèo còn bày đặt vay tiền, bây giờ lại định chạy làng đây hả? Con đ* thừa này, mày cầm mồm để ông làm việc. Nếu hôm nay ba đứa chúng mày phục vụ ông thoải mái thì ông còn suy nghĩ cho mày thêm vài ngày đấy. _Nói rồi gã lại quay sang tôi, làm bộ tươi cười nhưng cái bản mặt dâm dè muốn ối. Gã nói:

- Cô em xinh đẹp này có gì muốn nói sao?

- Chúng ta thắng thắn một chút, cô ấy nợ anh bao nhiêu tiền? _Tôi không thèm để tâm đến những lời lẽ thô bỉ kia, lạnh lùng nói. Gã cười cợt đầy mỉa mai:

- Sao? Cô em định trả hộ con đ* này sao? Cô em có trả nổi không? _Cô bạn kia nghe thế liền lồm cồm bò dậy, túm lấy ống quần gã, khóc lóc cầu xin:

- Xin anh mà đại ca, tôi bây giờ gọi điện cho người nhà lấy tiền, anh đừng làm hại bọn họ. _Gã giờ chân định đập cô ta, tôi đưa chân tới cản lại, giọng trở thành lưu manh:

- Ấy đừng, đàn ông mà không biết thương hoa tiếc ngọc thì không xứng làm đàn ông đâu. Anh cứ nói con số đi, để xem tôi có trả được không?

- Năm mươi triệu! Cô em lấy gì để trả?

- Không... đại ca, có phải anh nhầm rồi không? Tôi thiếu anh mới có hai mươi lăm triệu mà... _Gã nghe vậy mắt đỏ lờm, định sai gã đàn em lôi cô gái đi. Tôi giờ cầm thẻ ngân hàng ra mới ngân được gã. Tôi nói:

- Trong này đủ năm mươi triệu, mặt mã là năm con số không. Chúng tôi đã thanh toán sòng phẳng, tốt nhất anh nên biết điều một chút, lần sau đừng tìm đến chỗ này nữa, nếu không anh cũng không đủ thọ để hưởng số tiền này đâu. Biến đi! _Gã nhận lấy tiền trong tay tôi, còn nhân tiện túm lấy tay tôi, đang định kéo tôi vào lòng xàm sỡ. Ngay lúc này, một khẩu súng dí lên đầu gã, ngăn cái hành động bản thú của gã. Tôi lạnh lùng lên tiếng:

- Lấy tiền hoặc để mạng lại, người thông minh cũng biết chọn gì chứ? Bà đây đã dám đưa tiền cho các anh thì đương nhiên cũng sẽ có phương án để phòng các anh trở mặt, các người đi có phải đã quên nào ở nhà hay không? _Tôi rút tay lại, lau lau vào áo gã như thể khinh bỉ cái thứ dơ bẩn trên người gã vậy. Sau đó tôi đứng ra xa, cười lạnh liếc nhìn gương mặt tái mét của cả đám.

Gã đại ca trên đầu đỏ mồ hôi lạnh. Mặc dù chưa dùng qua súng nhưng cũng có thể coi như “chưa ăn thịt heo cũng đã nhìn thấy heo chạy”, cảm giác mà cây súng kia mang đến cho hẳn chính là cái cảm giác rợn tóc gáy. Gã không nghĩ ngờ cây súng trên tay tên đàn ông bảo vệ cô gái kia là giả, bởi mùi đạn nổ còn rất nồng ở đầu súng. Làm trong nghề này nếu không có ngũ quan nhạy cảm thì e rằng hẳn đã sớm bỏ mạng rồi. Gã không ngờ một cô gái trông yếu ớt nhỏ bé như vậy nhưng lại khủng bố tới mức này. E rằng cô gái này lai lịch không đơn giản, cũng may hẳn vẫn chưa làm gì quá quắt, nếu không hôm nay chắc chắn sẽ chẳng vẹn toàn trở về rồi. Gã cười lấy lòng, lên tiếng:

- Bà cô à, con biết sai rồi! Giờ con mang tiền rút đây. À, con nhất định sẽ hoàn trả cho bà cô một nửa, cô đừng tính toán tới thẳng nhãi bông bột như con nhé! _Tôi gật đầu với Quý, hẳn liền bỏ súng xuống, thế là gã đại ca dẫn theo đám đàn em, còn khiêng luôn gã bị đập nằm chết dẫm dưới đất cun cút chuẩn đi bằng sạch.

Gã đại ca chạy khỏi con hẻm mà lông tơ trên người còn dựng hết cả lên. Cái gã bị đập ngã cảm hận ôm bụng trách móc gã đại ca:

- Đại ca, chúng ta nhiều người như vậy mà còn phải sợ con nhãi ranh vặt mũi chưa sạch sao?

- Thằng ngu, mày không thấy bọn nó có súng à? _Gã đại ca tát thẳng một cái vào mặt tên to con vừa bị đập kia. Gã cảm hận đáp:

- Bọn nhãi ranh đó lấy đâu ra súng thật, chỉ là cây súng giả để唬 người mà thôi, anh thế mà lại sợ chúng nó...

- Mày cứ thử đứng đấy để cây súng đó dí vào đầu mày mới biết được, đó là đồ thật 100% đấy, súng giảm thanh, loại thông dụng nhất. Mày nghĩ làm sao mà tao lại được làm đại ca, đó là vì tao từng được thấy và được sờ vào súng thật rồi thằng ngu ạ! Nếu mày giỏi thì mày quay lại để cho bọn nó thử súng đi. Đến khi mày phân biệt được súng thật với súng giả thì đến lúc đó mày cũng xuống châu Diêm Vương rồi.

Cãi nhau mấy câu, bọn chúng liền nhanh chóng kéo nhau rời đi. Quay trở lại hiện trường vụ việc, Thanh đưa một cánh tay ra, cô gái kia liền lập tức túm lấy, loạng choạng đứng dậy. Cúi đầu che đi vết bầm tím trên gương mặt, cô gái lí nhí nói:

- Cảm ơn cậu, mình tên Nhi! Minh...sau này mình nhất định sẽ trả tiền cho cậu, không thiếu nợ cậu đâu. _Tôi nghe thế chỉ lạnh lùng đáp:

- Không cần, tôi nợ cô một lời cảm ơn về vụ lần trước. Chúng ta sau này không ai nợ ai. _Tôi nói xong, đang định quay người đi thì đột nhiên nhớ ra chuyện cần dặn, cho nên nán lại, nhắc nhở:

- À đúng rồi, lần sau đừng dính vào bọn đấy nữa, lũ chúng nó cặn bã lắm, cô còn đi học, không dây được với chúng nó đâu. Còn chuyện hôm nay hãy quên đi, kín miệng một chút nếu còn muốn yên ổn. _Nói rồi, tôi không chờ cô bạn tên Nhi đó hó hé thêm câu nào liền bỏ vào nhà luôn.

Nhi nhìn theo bóng dáng cô vào nhà, không hiểu sao trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả. Một chút cảm động len lỏi trong tim, lúc này cô ấy phát hiện cô bạn nhà bên (Thanh) thật ra dù lạnh lùng nhưng rất tốt tính. Cô không những không nhiều chuyện, khi nhìn thấy những chuyện như vậy còn không kì thị Nhi mà còn giúp cô ấy giải quyết rắc rối. Thế là Nhi quyết định muốn làm bạn với cô gái kia kể từ giây phút ấy, bất kể bên cạnh cô nguy hiểm thế nào. Chuyện này Thanh không biết, cô còn đang mãi tưởng tượng lại mọi chuyện cho Thư nghe.

Tôi vừa vào trong, Thư đã giơ ngón tay cái lên, cười toe toét với tôi:

- Ngầu lắm nhá! _Sau đó nhỏ còn học điệu bộ của tôi, lôi thẻ ngân hàng ra, kẹp giữa hai ngón tay, đưa về phía trước, nhại lại theo lời tôi đã nói với lũ đầu gấu kia:

- Trong này đủ năm mươi triệu, mặt mã là năm con số không. Chúng tôi đã thanh toán sòng phẳng, tốt nhất anh nên biết điều một chút, lần sau đừng tìm đến chỗ này nữa, nếu không anh cũng không đủ thọ để hưởng số tiền này đâu. Biến đi! _Oa, sao tao không phát hiện bên cạnh mình có đại gia vậy nhỉ? _Thư nháy mắt với tôi. Tôi đẩy người nhỏ, than thở:

- Mẹ nó, tiền tiêu vặt tao tiết kiệm ba tháng cộng với số tiền lộ phí mà ông ngoại cho mới có đấy, đang tiếc đứt cả ruột đây.

- Thế sao mày giúp nó (ý nói Nhi)?

- Mạng của tao còn hơn số tiền này, dẫu sao cũng gọi là trả nợ mà thôi, sòng phẳng một chút, sau này bớt phiền phức. Tao đặc biệt không thích thiếu nợ người ta.

- Rồi, em biết chị sòng phẳng rồi. Vào tắm rửa đi, tao để nước cho mày rồi. Chờ một chút, tao vào bếp nấu mấy món rồi bọn mình ăn.

- Ok, yêu nà! _Tôi chu môi thơm gió với Thư một cái rồi đi lấy quần áo, nhanh chóng bay vèo vào trong nhà tắm.

Tối hôm đó, sau khi đã trút được gánh nặng, tôi ngủ khá là ngon. Đến nửa đêm, điện bỗng nhiên tắt ngóm, tôi có chút giật mình. Bởi vì tôi sợ tối nên không dám tắt hết điện mà vẫn còn một ngọn đèn ngủ được bật suốt đêm. Tôi mở choàng mắt ra, phát hiện không gian xung quanh tối om, giờ tay cũng không thấy rõ năm ngón. Hơn nữa, tôi bỗng nhiên nghe được tiếng động rất nhẹ, rất nhẹ. Bởi vì bao lâu nay đều nằm trong vòng nguy hiểm nên hoàn cảnh đã tôi luyện cho tôi giác quan khá nhạy bén. Người này bước chân nhẹ nhàng, trọng lượng ắt không lớn, chắc là một người gầy nhỏ hoặc là một người phụ nữ, nhưng không phải là cao thủ. Bởi nếu là cao thủ như đội Vô Ảnh thì bước chân rất nhẹ, tôi nhất định sẽ không nghe ra. Hơn nữa, người này đã vào được đến đây ư ờng cũng là người quen, cũng không có đe dọa đến an toàn của tôi, vì vậy không cần quá đề phòng. Bỗng nhiên “vút” một tiếng, không khí như bị chẻ làm đôi, trong không gian tối như mực, một bóng đen nhanh nhẹn di chuyển. Bởi vì không thấy gì nên tôi chỉ có thể dựa vào năm giác quan của mình mà phán đoán phương hướng ra đòn của đối phương.

Quần nhau một lúc, cổ tôi đột nhiên bị một bàn tay túm lấy. Người nọ không cố gắng bóp cổ tôi mà lại ép tôi nằm xuống giường, hai chân tôi bị chân của người nọ khóa lại một cách điêu luyện khiến tôi không gãi được, hai tay bị túm sau lưng. Cổ được thả ra, trong không gian vang lên tiếng “tách” như tiếng bắn tay, điện được mở lại. Tôi theo phản xạ có điều kiện mà khẽ nhủ mày, đến khi quen dần với ánh sáng mới bình tĩnh quan sát người trước mặt. Xuất hiện trước mắt tôi bây giờ là một dáng người nhỏ nhắn, bởi vì mặc bộ đồ đen bóng bó sát mà làm lộ ra ba vòng gần như đạt chuẩn thân hình đồng hồ cát. Người nọ là phụ nữ để tóc xoăn gọn sóng xòa ra, đội một chiếc mũ lưỡi chai đen che gần hết gương mặt, đôi môi đầy đặn đỏ mọng khẽ nhếch để lộ lúm đồng tiền bên trái trông vô cùng hấp dẫn. Người này... người này...

- Mẹ! Tôi reo lên khi đột nhiên phát hiện ra người bất thành linh xuất hiện là mẹ Nguyệt. Mẹ thả tôi ra, tháo mũ tùy tiện ném lên bàn, nhìn tôi như nướn mảy thắc mắc:

- Mẹ thấy con hình như không bắt ngờ lắm nhỉ?

- Hi, con biết người qua được vòng bảo vệ của Vô Ảnh không phải kì phùng địch thủ thì cũng là người quen mà. Chỉ là con không đoán được là mẹ thôi. Tôi cười toe toét giải thích. Mẹ Nguyệt có vẻ khá hài lòng đáp:

- Ừm, lại thông minh lên rồi. Tôi được khen cảm thấy vô cùng vui vẻ, liền sấn đến gần mẹ, nịnh nọt:

- Mới mấy tháng không gặp mẹ ngày càng đẹp ra đấy. Chẹp chẹp, nhìn cái thân hình đồng hồ cát này này, mẹ khiến cho biết bao thiếu nữ ghen tức có biết không hả mẹ?

- Con thì không có hả? Dáng con đẹp như vậy mà suốt ngày ăn mặc xuề xòa như bà có chữa, xem có phí của giờ không cơ chứ? Bla...bla... Mẹ Nguyệt đang định cảm rằm trách mắng tôi mấy câu thì vị cứu tinh của tôi xuất hiện. Thụ mất nhắm mắt mở khẽ vờ mái tóc rối bời của mình bước sang phòng tôi, mơ màng hỏi:

- Mấy giờ rồi mà mày còn phát bệnh hả con kia? Mày có định cho người khác ngủ nữa không? Ồn chết đi được! Bỗng nhiên mắt nhỏ tròn lên, cả lăm không lên lời- Cô...cô...cô...

- Đừng cứ “cô” mãi thế, muộn rồi, đi ngủ đi, mai không phải mấy đứa còn có tiết sao? Mẹ Nguyệt rộng lượng phẩy tay. Thụ như được ân xá, chạy trốn về phòng. Tôi liền lúi trong tủ quần áo ra một chiếc gối dự phòng đặt lên giường, nói:

- Mẹ đến muộn vậy? Hôm nay con ngủ với mẹ nhé! Tôi còn đang muốn nghe ngóng xem rốt cuộc “ngọn gió thần kì” nào đã đưa “vị thần” này đến đây nữa.

Mẹ Nguyệt không phải là người kén cá chọn canh, lại có bệnh thích sạch sẽ như Bảo. Mẹ mở tủ quần áo của tôi ra, lấy mấy bộ quần áo ngủ mới toanh mà tôi chưa dùng đến đem đi thay, làm vệ sinh cá nhân xong mới lên giường. Mẹ vừa lên giường tôi đã sấn lại, tò mò hỏi:

- Mẹ này...sao...hôm nay mẹ đến đây muộn thế ạ?

- Bố con nó dẫn nhau đi công tác ở Đà Nẵng, vút bà già này ở nhà một mình. Con không biết ở cái nhà đó một mình lạnh lẽo cô đơn thế nào đâu... Haizz, thật là, lấy chồng cũng chỉ để trưng bày thôi mà. Tôi nghiệp bà già này biết bao...bla...bla... Tôi nghe mẹ cảm thán chỉ biết gãi đầu gãi tai. Bà mẹ chồng của tôi bao nhiêu năm thì cái tính trẻ con vẫn không đổi được, tôi cũng hết cách. Cũng không hiểu sao ba Kỳ lại chịu được mẹ Nguyệt bao nhiêu năm như vậy nhỉ?

- Vậy mẹ để Thiên Vy ở nhà một mình đấy ạ? Chờ mẹ ca thán xong, tôi liền hỏi. Mẹ Nguyệt nghe vậy giận dữ phản bác:

- Cái gì mà mẹ để nó ở nhà một mình, nó để mẹ ở nhà một mình mới đúng. Sau khi hai bố con thằng Bảo đi công tác, nó cũng mua vé máy bay đi tìm tình yêu tình báo của nó rồi, làm sao nghĩ cho người mẹ như bà già này chứ? Giọng mẹ đầy sự ảm ức, ư ờng tôi mà không xoa dịu là lửa cũng lấy sang tôi luôn mất. Tôi dịu giọng giải thích:

- Được rồi mẹ à, người trẻ tuổi khó tránh khỏi nông nổi. Mẹ đừng một câu “bà già này”, hai câu “bà già nọ” nữa, mẹ còn trẻ hơn gái đôi mươi thế này, ai dám nói mẹ già con sẽ vả vào mồm nó. Không ai ở cùng mẹ thì mẹ cứ đến đây với con, con cầu còn không được này.

- Cô đừng có đeo miệng nữa. Tôi đến là để giám sát tiến độ của cô đấy.

- Mẹ yên tâm ạ, thành phố S sắp bị con nắm trong tay rồi. Lão đại của Hắc Hồ tưởng thế nào, hóa ra cũng chỉ là một gã háo sắc bị vợ cầm sừng mà thôi. Con tặng cho gã một em chân dài là lão phê luôn đến sáng rồi, hôm sau để cho lão bắt quả tang vợ mình lang chạ với thằng khác, thằng đó cũng chẳng phải dạng vừa gì, vừa hay cho con một cái cơ để trừ khử lão. Mẹ Nguyệt nghe tôi kể công thì dí ngón cái vào mặt tôi:

- Chị cũng thất đức quá, ai lại đi phá hoại cuộc sống gia đình của người ta như thế. _Tôi vội vàng lên tiếng thanh minh:

- Con không có thất đức đâu nhé! Nếu cái gia đình đó không có lỗ hổng để người khác đào góc tường thì con muốn phá cũng chẳng phá nổi đâu. Mẹ nghĩ mà xem, lão chồng háo sắc đã đành, lại còn vũ phu với ngoại tình, phạm phải lỗi lầm không thể tha thứ được của đàn ông. Còn mẹ vợ thì lăng lợ đ* điểm, thích “ông ăn chả bà ăn nem”, đến cuối cùng mới thành ra cái cục diện đó chứ. Với lại cái gia đình đó vốn dĩ từ lâu cũng chỉ là cái vỏ bọc để duy trì sự giả dối mà thôi, nếu không dứt khoát được thì chỉ có thể trở thành điểm yếu trí mạng mà thôi.

Đối với tôi, nếu gia đình từ lâu đã không còn là một gia đình đúng nghĩa thì tốt nhất là đường ai nấy đi thôi. Dù lúc đầu có yêu nhau nhiều thế nào mà sau đó phải chịu đựng nhiều tổn thương và giày vò như vậy thì thà cứ dứt khoát buông tay đi để được giải thoát. Cuộc sống hôn nhân nói đơn giản thì chẳng đơn giản chút nào, nhưng nó cũng không phức tạp như tình yêu. Nó giống như một cái lồng giam với các thanh sắt, chỉ là một căn phòng đơn giản nếu không được cả hai bên góp sức trang trí. Dần dà nó sẽ trở nên tù túng, hiu quạnh và bóp chết thứ tình yêu tươi đẹp ban đầu. Dẫu ban đầu hi vọng bao nhiêu vào cuộc hôn nhân đó, nhưng khi đối mặt với sự thực nghiệt ngã, tình yêu cũng có thể ngã quỵ. Gia đình này vốn đã tan vỡ từ lâu rồi, tôi chỉ làm cho hai người trong cuộc nhìn rõ hơn hiện thực phũ phàng để có một quyết định đúng đắn mà thôi.

- Được rồi, mẹ cũng không trách con, sống trong xã hội “đen ăn đen”, con không sai! Đã biết nói thế nào với thằng Bảo chưa? Đạo gần đây dù nó bận nhưng nó vẫn nhớ con lắm đấy. Tuy nhiên, con trai mẹ là một đứa rất nhạy bén, nói thử xem dạo này nó có làm chuyện gì lạ lùng không?

- Ý mẹ là...anh ấy không liên lạc cho con? _Mẹ Nguyệt nghe vậy nhủ mày, giọng lại như cười trên nỗi đau của người khác vậy:

- Chúc mừng con, có thể nó đã phát hiện ra rồi cũng nên! Nó đi công tác mà không gọi điện cho con sao? _Tôi nghe vậy miệng méo xẹo, mặt ngệt ra, khề lác đầu. Mẹ Nguyệt có vẻ thông cảm:

- Không sao đâu! Nó mới chỉ không gọi điện chứ vẫn chưa ba mặt một lời là biết nó còn thương con, cũng không giận lắm đâu, không phải lo!

- Anh ấy không để ý đến con, lạnh nhạt với con có khác gì coi con là người dưng đâu. Không được, mẹ nói xem con phải làm sao để anh ấy không giận nữa? _Mẹ Nguyệt vốn chẳng coi trọng chuyện đồ đạc người đàn ông của mình này. Với kinh nghiệm là một người đi trước, mẹ nghiêm túc truyền thụ lại kinh nghiệm cho tôi:

- Chuyện này có gì mà khó. Cho con biết một bí mật, đàn ông nhà họ Vũ là thiên hạ vô địch chiều vợ đấy. Thằng Bảo nó đã xác định con là người vợ được nó thật tâm mong mỏi muốn cưới về, nó không chiều con thì chiều ai. Mấy tên đàn ông này cũng chẳng khó dỗ lắm đâu, chỉ cần có tâm đồ thì ắt sẽ dỗ được thôi. Nghe nhé, vào sinh nhật sắp tới của thằng Bảo, con...bla...bla...

Mặt tôi sau khi nghe xong ý kiến của mẹ Nguyệt đã tối đi rất nhiều. Tôi lo lắng hỏi:

- Như vậy liệu...liệu có ổn không ạ?

- Chẹp, không tin tưởng nhau gì cả. Có phải con cũng nghĩ đến cách này không? Nếu đã nghĩ đến thì triển luôn đi, do dự làm gì. Con mà cứ do dự để khi lửa giận thật sự bùng phát rồi thì muốn dập cũng khó mà dập nhanh được.

- Vậy...cứ quyết vậy đi. _Tôi đáp, nhưng trong lòng còn băn khoăn và lo lắng rất nhiều.

Mấy ngày tiếp theo có mẹ Nguyệt làm trợ thủ, tiến độ của tôi nhanh hơn rất nhiều. Mẹ chờ đến khi tôi đã giải quyết xong cục diện rối rắm của thành phố S thì mới trở về. Tôi dù dẫn đo trong lòng nhưng được mẹ Nguyệt khuyên nên quyết định theo tới cùng. Vì vậy, trước khi đến sinh nhật của Bảo một ngày, tôi đã lúi Thụ đi dạo phố. Về mua cái gì, chờ đến lúc sinh nhật của Bảo thì sẽ rõ thôi mà. Vào ngày sinh nhật hần, tôi bắt chuyến xe trở lại thành phố H, mọi kế hoạch đều được lên chi tiết bởi tôi và mẹ Nguyệt, người thực hiện sẽ là bà và Thụ. Tôi trở lại căn nhà đã lâu không về, căn nhà mà gia đình tôi đã ở. Nơi đây bám đầy bụi mặc dù mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn như ngày nào. Tôi cô độc đi khắp gian nhà, ngắm qua từng ngõ ngách một, sau đó liền xắn tay áo lên dọn dẹp. Tôi phải lưu giữ lại kỉ niệm đẹp nhất về gia đình của tôi.

Đôi lúc làm việc cũng có thể tiêu sấu, dọn dẹp một lúc tôi cảm thấy đời tương sáng. Tương lai còn rất dài, việc gì ta phải phí hoài vài phút để buồn bực, như vậy sẽ khiến mình nhanh già lắm. Làm xong mọi việc, tôi mở laptop, vừa tranh thủ làm bài tập vừa đợi điện thoại của Bảo. Quả nhiên nửa tiếng sau có một cuộc gọi đến, người gọi đến còn ai vào đây ngoài ông chồng yêu dấu của tôi chứ. Tôi háng giọng một cái lấy tự tin rồi mới nghe:

- Alo, em đang bận, anh có gì thì nói nhanh lên!

- Bận gì? _Giọng hần trở nên rất lạnh lùng xa cách làm tim tôi đánh cái “thịch” đầy hoảng hốt. Tôi cố giả vờ trấn định, tiếp tục nói:

- Em bận ôn bài, sắp thi cuối kì rồi, không có thời gian!

- Thật sao? _Thậm chí tôi đã nghe thấy tiếng nghiêng răng nghiêng lợi ken két phát ra qua loa điện thoại rồi. Khô không sao kể xiết, tôi đáp:

- Giọng anh như thế là sao? Chất vấn em? Anh chỉ gọi để chất vấn em thôi à? Vâng, em bận thật, không chỉ bận học mà còn bận những việc khác, anh muốn biết không em kể hết cho nghe này. Mà cho dù em có bận thế nào thì cũng làm sao bằng cái người ở xa tít xa tấp kia, mấy tháng không có lấy một cuộc điện thoại, ngay cả đi công tác em cũng chỉ được thông báo qua mẹ. _Đến nước này, tôi chỉ có phát huy cái tính giận ngược lại của con gái may ra mới có tỷ lệ thắng thôi. Bảo ở đầu dây bên kia im lặng thật lâu, lâu đến mức tôi tưởng hần cúp máy rồi hần mới lên tiếng:

- Anh chỉ muốn hỏi hôm nay em có thời gian để về thành phố S một chuyến không?

- Em đã nói em rất bận rồi, làm gì có thời gian về chứ? Hôm nay là dịp gì à? _Tôi giả ngây giả ngô hỏi.

- Không có gì, em cứ tiếp tục bận đi. _Chẹp chẹp, cái giọng này nghe ra sao cứ thấy làm nũng kiêu gì ấy nhỉ? Không lẽ là dối đấy hả? Tôi cố nén cười, hồ hững đáp:

- Ủ, vậy thôi, bây giờ ở thư viện không cho dùng điện thoại, em cúp đây!

Bảo nghe thấy tiếng cúp cái “rụp” đầy dứt khoát của cô, trong lòng vô cùng phiền muộn thờ dài. Mới chỉ hơn hai tháng thôi, họ như thế nào mà lại cách xa nhau như vậy, anh thậm chí còn cảm giác được lá chắn vô hình đang dần xuất hiện giữa họ. Nghĩ lại anh bất chợt lại hoảng hốt. Đi đến được ngày hôm nay nào có dễ gì, cô gái anh khó khăn lắm mới rước về được sau khi bị anh bỏ mặc một thời gian dường như đang ngày càng rời xa anh. Anh sợ hãi cái cảm giác chơi vơi lúc mất đi cô, cái cảm giác lạc lõng không nói lên lời ấy khiến anh đau đớn vô cùng. Anh biết chứ, biết tất cả những gì cô làm vào thời gian này. Anh đang đợi, đợi cô chính miệng giải thích với mình, bởi lòng tự tôn không cho phép anh mở lời trước. Nhưng anh lại không phát hiện ra, cái lòng tự tôn chết tiệt đó khiến cô hiểu lầm rằng anh lạnh nhạt với cô. Và thế là cục diện rắc rối ngày hôm nay được hình thành. Hôm nay là sinh nhật anh, anh rất mong có thể đón cái sinh nhật đầu tiên có cô làm vợ cùng với cô gái ấy. Tuy nhiên, đến cuối cùng anh đã làm cái gì vậy chứ?

Cúp điện thoại, anh cảm thấy chơi vơi, anh muốn đi tìm cô. Anh muốn giải thích cái gì đó với cô, dù không giải thích thì chỉ ít được thấy cô anh mới có cảm giác an toàn. Khi anh vội vã chạy ra ngoài và phải bà Nguyệt vừa trở về. Bà vội kéo cậu con trai mặt nhăn nhó đang hoảng hốt muốn rời đi lại, hỏi:

- Con trai à, có ai đốt mông con sao mà con chạy nhanh thế?

- Mẹ, hôm nay hũy tiệc sinh nhật đi!

- Vì sao chứ? _Bà Nguyệt lo lắng. Nếu hôm nay không mở tiệc cũng được, nhưng trông bộ dạng vội vã này của cậu con trai e rằng có việc lớn cần làm. Phải hỏi cho ra nhẽ để còn tính kế sách khác, không thể để Hoài Thanh thất bại được.

- Con phải đi tìm vợ con. Con vừa gọi điện cho cô ấy, hình như cô ấy giận con rồi mẹ à! Không biết có phải có thằng nào nói nhăng nói cuội gì với cô ấy về con không nữa. _Bà Nguyệt nghe thế thở dài một hơi, kéo cậu con trai vào nhà, ấn ngồi lên ghế, bình tĩnh nói:

- Con trai, con thiếu tin tưởng về vợ con thế ư? Con chưa tận mắt nhìn thấy mà dám phán đoán nó có người khác sao?

- Con...con...không phải là không tin cô ấy. Con...chỉ không tin vào bản thân thôi. Mẹ cũng biết trước giờ cô ấy không thích con, trong tình cảm ai yêu trước thì người đó thua. Khó khăn lắm con mới làm cho cô ấy quay đầu, con không muốn có bất trắc. _Bảo buồn bã nói.

- Bảo, con không thể nói như vậy được. Nếu đã là yêu thì không quan trọng thắng thua. Nếu con yêu người ta, chính là con cam tâm tình nguyện thua, thua là để đặt cược vào tình cảm của đối phương. Vậy thì con băn khoăn cái gì khi cái giá con đặt cược đã tìm được đáp án mà con mong muốn? Con phải hiểu, không có cô gái nào chấp nhận sống chung với người mà mình không yêu. Nếu có, đó không gọi là tình yêu, đó chỉ là những thứ giả dối thôi. _Bà Nguyệt chậm rãi giảng giải cho cậu con trai đang bị che mắt bởi tình yêu- Nhưng cái Thanh nó đã chấp nhận lấy con, con dùng trái tim mình cảm nhận xem nó lấy con là vì cái gì?

Cô gái đó, nếu chấp nhận lấy anh vì tiền thì ngay từ đầu cô đã đồng ý rồi, chứ không để anh ba lần bốn lượt theo đuổi, sau đó lại biến mất giữa biển người, để anh cực khổ tìm kiếm. Cô gái đó, mãi mãi là nỗi tự ti trong lòng anh. Trong lúc anh đang suy ngẫm mọi lời khuyên nhủ của mẹ, mẹ anh vẫn chưa dừng lại:

- Có phải...con đã biết những chuyện mà Thanh nó đã làm trong thời gian qua? _Anh nghe vậy khẽ gật đầu. Bà Nguyệt thở dài hỏi:

- Vậy sao con không hỏi? Nếu con hỏi mẹ tin nó sẽ kể hết với con. _Với câu trả lời này anh chọn im lặng, bởi anh không biết trả lời thế nào. Lúc anh biết anh vô cùng giận dữ vì biết cô có bí mật giấu mình, nhưng lâu dần, chính anh mới phải tự hỏi tại sao mình lại không hỏi cô. Để đến bây giờ trong khi anh đã biết hết tất cả thì có lẽ chính anh mới là người sai, anh đã không sớm giải quyết vấn đề này.

- Mẹ...con giờ phải làm sao?

- Đừng lo lắng, bây giờ con đi tìm nó chẳng có ích gì cả. Hai đứa mới cãi nhau, để nó nguôi nguôi giận rồi đi giải thích, được không? _Đến nước này thì Bảo chọn nghe lời mẹ, ai bảo mẹ cũng là phụ nữ, chỉ có phụ nữ mới hiểu được phụ nữ mà thôi. Nếu mẹ nói cách này có hiệu quả với cô thì ắt sẽ có hiệu quả thôi. Nhưng anh lại không biết mình bị mẹ bán đi từ lâu rồi, ấy thế mà còn giúp mẹ mình đếm tiền mới sợ chứ.

- -----Hết chương 26-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Xử lý con giáp thứ 13

Tối hôm ấy nhà họ Vũ mở tiệc rất to, mục đích không chỉ tổ chức tiệc sinh nhật cho cậu thiếu gia duy nhất cùng với cô chủ nhỏ của nhà họ Vũ mà còn

muốn tìm kiếm cơ hội hợp tác làm ăn với một số công ty. Hơn nữa, đây cũng là dịp để một số tiểu thư có thể tìm được “chàng hoàng tử trong mơ” của mình, cho nên ai cũng xúng xính váy áo, người kéo đến đông nghìn nghịt, ngay cả bảo vệ cũng phải tăng lên gấp đôi để bảo vệ trị an của biệt thự Hàn Lâm Viên rộng lớn. Vì vậy, Hàn Lâm Viên khó có dịp nhộn nhịp như vậy. Một số tiểu thư ăn mặc diêm dúa như con công đứng tùm nãm tùm ba bàn tán:

- Các cô nghe nói không, đại thiếu gia nhà họ Vũ năm nay 21 tuổi rồi, cũng đã đến lúc cần thành gia lập thất lo cho gia đình rồi nhỉ? _ Một tiểu thư A mắt sáng như sao hào hứng bàn tán.
 - Đầu chỉ có cô biết, tôi cũng biết đấy! Anh ấy hiện giờ đang làm phó chủ tịch tập đoàn Tân Long rồi, chẳng mấy chốc sẽ thăng lên làm chủ tịch chưa biết chừng. Bố tôi là cổ đông trong tập đoàn, thế mà cứ hễ mở miệng là khen nấy khen nể cậu con trai có tài của chủ tịch Vũ Thiên Kỳ đấy. _ Cô tiểu thư B còn tỏ ra tự hào hơn cả chính chủ.
 - Lần này đến đây, tôi nhất định phải lọt được vào mắt của anh ấy. Tôi xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ lại thua được sao? _ Tiểu thư C tự tin.
 - Thiên cận! Cô không nghe nói những người giỏi toàn là người bất bình thường à, mà mắt của anh ấy cao như vậy, chắc gì đã nhìn thấy cô được chứ? _ Nàng E khinh bỉ phân bác, sau đó ổng ẹo nói- Người đàn ông này tôi nhắm trúng rồi, anh ấy nhất định không thoát khỏi bàn tay tôi đâu.
 - Người ta là hoa đã có chủ rồi, các cô đừng mơ mộng viễn vông. _ Bảo Quyên cầm ly rượu vang trên tay, khẽ nhấp một ngụm, lên tiếng trêu chọc. Vì vậy cô đồng loạt nhận được cái nhìn sắc lẹm của toàn bộ các thiếu nữ đang mơ mộng quanh đây. Nàng B vốn đã ghét Quyên vì biết cô ấy là thanh mai của Vũ Thiên Bảo, lại càng ghen ghét hơn khi cô ấy có cơ hội tiếp xúc với “người tình trong mơ” của cô ta. Vì thế mỗi khi gặp cô ấy là lại lên giọng xia xoi:
 - Ô, cô định nói là cô đúng không? Hừ, đúng là không biết xấu hổ mà. Ai mà chẳng biết cô theo đuôi người ta lâu như vậy mà ngay cả tay người ta còn không cho nắm cơ chứ. _ Nếu là Quyên là trước đây khi vẫn còn thích Bảo, cô ấy ắt hẳn đã nổi đóa lên rồi. Nhưng bây giờ cô chỉ có bình tĩnh cười khẩy, không xem lời của nàng B kia ra gì. Nàng B kia cảm thấy mình đánh vào bịch bông, bịch bông thì không đau nhưng mình vẫn còn tức, sắc mặt lập tức kém lại. Cô ta không chịu nổi la lên:
 - Đồ mặt dày, không theo đuôi được người ta mà mặt còn căng căng như vậy, đúng là không biết xấu hổ. Tôi mà tôi còn xấu hổ thay cô đấy.
 - Tiểu thư đây, xin cô tôn trọng người khác một chút, nếu không tôi sẽ nói với Hồng chủ tịch một tiếng để ông ấy dạy lại con gái. _ Một giọng nói lạnh lùng cất lên, một thân ảnh cao lớn xuất hiện ngay bên cạnh Quyên. Hơi thở quen thuộc ập đến, một vòng tay rắn chắc vòng qua cái eo mảnh khảnh của cô ấy kéo Quyên vào lòng, giọng nói trầm ấm truyền ra từ trên đỉnh đầu khiến Quyên thấy ấm áp trong lòng.
 - Anh...anh là...? _ Mắt cô nàng B kia đã sắp biến thành một đồng bong bóng màu hường đến nơi. Trước đó cô ta cảm thấy Bảo vô cùng đẹp trai, cô ta đã mơ mộng đến viễn cảnh được ở bên anh rất nhiều lần, nhưng đến khi người đàn ông này xuất hiện, mọi ảo tưởng của cô ta về Bảo đều tan vỡ nhanh chóng như bong bóng xà phòng vậy, mất tích không dấu vết.
 - Xin lỗi, tôi có hứng thú muốn nói chuyện với bố cô hơn. _ Kiệt nói rồi xoa người, ôm lấy Quyên rồi đi.
 - Cảm ơn anh! _ Quyên nhỏ giọng nói.
 - Không có gì, hôm nay...em đẹp hơn mọi hôm đấy. _ Kiệt khẽ cười rồi đùa một câu.
- Nhưng cũng không thể coi đây là câu đùa giỡn được vì hôm nay cô nàng này quả thực xinh đẹp hơn mọi hôm. Váy ren xê tà để lộ đôi chân nuột nà trắng trẻo, một bên vai để trễ lộ ra càn cổ trắng ngần cùng xương quai xanh tinh tế, eo được ôm gọn bởi dải lụa ren mềm mại, cô dường như trở nên lung linh hơn với kiểu tóc búi rối, trông diễm lệ lại quyến rũ đến khó cưỡng. Anh chăm chú nhìn cô đến quên cả hít thở. Có lẽ hôm nay là một ngày trọng đại của người nào đó nên cô chú ý ăn mặc hơn chăng? Anh khẽ cười khò, tay rời khỏi eo cô, lạng lẽ tránh sang bên cạnh.
- Biểu hiện thiếu tự nhiên của Kiệt khiến Quyên thấy mắt mấp. Bọn họ đã từng tiếp xúc thân mật, chuyện không nên làm cũng bị cô mặt dày mà khiến nó xảy ra rồi. Kế sách của Thanh lần đấy được cô áp dụng triệt để, cuối cùng hai người cũng xảy ra chuyện. Thế nhưng sau hôm đó, mối quan hệ của bọn họ vẫn chỉ dừng lại ở mức độ tình một đêm mà thôi. Kiệt như một khúc gỗ mục không cách nào cải tạo, rõ ràng luôn âm thầm quan tâm đến cô, nhưng lại cứ tránh mặt cô mãi. Bởi vì bọn họ chỉ đứng ở chỗ vắng, rất thích hợp cho cô nổi đóa, nên cô cũng chẳng che giấu lửa giận của mình. Mặt cô tái đi, cô gắt lên:
- Kiệt, anh như vậy là có ý gì? Anh chê tôi bẩn đúng không? Tôi vì ai mà không còn sạch sẽ chứ? _ Kiệt chỉ rừ mắt, chậm rãi giải thích:
 - Đó chỉ là ngoài ý muốn thôi. Tôi không chê em, em đừng tự chê mình.
 - Không chê tôi, vậy tại sao anh không chạm vào tôi? Suốt từ lúc xảy ra chuyện kia, anh luôn tránh mặt tôi là như thế nào? Nói đi, có phải anh vẫn còn qua lại với con Phương kia không?
 - Tôi đã không còn gặp cô ấy từ lâu rồi, em đừng nói quàng nói xuyên, như thế ảnh hưởng không tốt tới danh tiếng của con gái nhà người ta đâu.
 - Anh...anh lo cho danh tiếng của cô ta, vậy tôi thì sao? Tôi đã bị anh làm thất thân rồi, tôi không bắt anh chịu trách nhiệm thì anh thực sự không cần chịu trách nhiệm sao? Anh có nghĩ đến danh tiếng của tôi không? Anh có thể dùng mặt dày vô liêm sỉ như vậy không? _ Quyên âm ức nói.
 - Quyên, nghe tôi nói này. Tôi chỉ không muốn miễn cưỡng em thôi. Em không cần vì áy náy với tôi mà làm chuyện có lỗi với bản thân, được không? _ Anh dù thích cô nhưng trước này anh luôn luôn tỉnh táo, anh biết người cô thích không phải là anh. Ngày hôm đó lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến cô thất thân, anh cảm thấy vô cùng áy náy. Nhưng đó không phải là lý do anh ràng buộc cô, trói chặt cô. Anh muốn cô tự nguyện ở bên anh, yêu thương

anh hơn là bị ép buộc. Người ta thường nói “đưa hái xanh thì không ngọt”, tình miễn cưỡng thì không thành, vì thế mà bọn họ mãi đây đưa đến bây giờ vẫn chưa thể làm rõ mối quan hệ của cả hai.

- Anh im đi, tôi không muốn nghe nữa! _Quyên giơ tay bịt tai, chặn lại những lời Kiệt định nói. Nói rồi cô xoay người, trong phút chốc cái vỏ bọc kiên cường mạnh mẽ mà cô cố tạo dựng cho mình bấy lâu liền biến mất, giọt nước mắt tí tách lăn xuống đôi gò má đầy đặn của cô. Kiệt nhìn theo, môi mím lại, anh thật rất muốn đưa tay kéo cô vào lòng. Nhưng trái tim lại kiên cường tới phát sợ, nó dù đau vẫn không cho phép anh níu giữ người con gái anh vô cùng yêu thương, vì nó muốn cô được tự do lựa chọn.

Trong tình yêu, ai cũng chỉ là kẻ ngốc. Có những kẻ chân tình ở ngay trước mắt mà không nhận ra, cứ thế để vuột mất đi cơ hội quý giá nhất biến tình bạn thành tình yêu. Có những kẻ trước đó mắt bị che mờ bởi những thứ cảm tình khác phải lạ lắm, đến khi quay đầu lại, muốn níu lấy hạnh phúc, lại không cách nào tiến gần thêm một bước với người mình yêu. Hai kẻ ngốc yêu nhau, rốt cuộc phải nhận lấy bao nhiêu tổn thương mới nhận ra được tình cảm sâu đậm dành cho nhau cơ chứ? Thế nên, trong tình cảm vốn dĩ không thể dùng lý trí, chỉ có thấu hiểu và ân ý mới khiến cho tình yêu vững bền.

Bên này rồi thành một đồng, bên kia càng bọn bề hơn. Bảo không biết đã tiếp bao nhiêu đối tác, gặp mặt bao nhiêu cô tiểu thư trong đây, nhưng bọn họ vốn dĩ không phải bóng hình mà anh đang nhớ nhung. Anh uống khá nhiều rượu, đầu đã chéch choáng say, thế nhưng hình ảnh của cô nàng vô tâm nào đó vẫn rõ mồn một trong đầu. Đầu hơi choáng váng, anh vội gọi Quân tới, giao cho cậu ta đối phó, sau đó lại gọi em gái Thiên Vy vẫn đang bị một đồng đàn ông vây quanh, dặn dò:

- Cô đi nói với bố mẹ anh về phòng nghỉ ngơi trước, nhờ mấy cô giúp việc tiệc tàn thì thu xếp giúp anh.

- Anh cứ đi đi, ở đây có em lo rồi. _Thiên Vy vỗ ngực đảm bảo.

Anh dằng dặc xiêu đi lên cầu thang, tự nhiên trong người thấy nóng bức như bị lửa thiêu vậy. Nói lòng nơ cổ, tháo bớt hai cúc áo đầu cho thoải mái, đúng lúc này chuông điện thoại reo. Cái tên mà anh vô cùng mong ngóng mới sáng nay còn giận mà lạnh nhạt với anh đột nhiên gọi tới, anh vui mừng mở nghe, truyền đến là âm thanh trong trẻo của cô gái:

- Hôm nay là sinh nhật anh đúng không? Em không có quên đâu, em gửi quà cho anh rồi đấy. Sáng nay em chỉ đùa chút thôi, đừng giận em nha! Em chỉ muốn cho anh bất ngờ thôi, mong là anh sẽ thích món quà. Sinh nhật vui vẻ, ông xã!

Anh nghe vậy bật cười, xem ra khi đối diện với cô nàng nào đó, bao nhiêu tự tin của anh đã bị chó tha mất rồi. Vẫn may nhờ mẹ lý trí, nếu không cô đang không giận lại thành giận mà cãi nhau thì khổ. Anh cố nén cảm giác choáng váng và nóng bỏng trong cơ thể, chạy một mạch lên phòng. Anh muốn biết món quà của cô là gì, háo hức như trẻ con lần đầu được nhận quà từ người khác vậy. Nhưng khi lên đến phòng, nụ cười anh tắt hẳn. Nằm chính ịch giữa giường lớn bây giờ là một cô gái cả người trần như nhộng. Nói là trần truồng thì cũng không đúng lắm, bởi cô ta còn mặc một bộ váy ngủ màu đỏ mỏng như tờ giấy, làm lộ ra đường cong sắc sảo quyến rũ của mình.

Thấy anh vào, cô ta từ từ đứng lên, tiến về phía anh, nở nụ cười quyến rũ. Mất anh lúc này đã hoa lên, nhưng lý trí của anh thì rất rõ, cô ta không phải là vợ anh. Bởi trên người vợ anh không có mùi nước hoa nồng nặc thế này. Cô nàng ấy là một người rất khó tính, vô cùng không thích những mùi hương nhân tạo, vì nó rất giả tạo và không có chút tự nhiên nào. Ngay cả anh cô ấy cũng không cho dùng mấy thứ dầu gội Xmen nam tính gì đó thì làm gì có chuyện lúc này lại sịt cái thứ nước hoa ba xu rẻ tiền đến ngạt thở thế này. Cô nàng đó cũng không muốn để mình bị sặc chết đâu. Nghĩ tới cô nàng đó, anh lại khẽ nhếch miệng cười.

Hằng thấy anh cười, cứ nghĩ anh hài lòng với ả. ả đã mất không biết bao nhiêu công sức mới nhận được một cơ hội như vậy, ả không thể để vuột mất được. Lúc này nhân lúc anh bận rộn tiếp khách không ai để ý, cô ta đã lên cho xuân được vào rượu của anh và rồi ăn mặc phong phanh cố ý chờ anh ở trong phòng. Quả nhiên anh vẫn mắc bẫy. Cô ta biết ngay mà, đàn ông ai chả như ai, chỉ là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới thôi. ả đã chán ngấy cái cảm giác phải luôn cúi trước ông chủ dâm dê của mình kể từ ngày ba cô ta – Hoàng Đạt đại ca bị một con đ* (trong mắt ả) trừ khử. Cô ta hận Hoài Thanh, đồng thời không cam tâm khi thấy cô sống tốt. Ngày hôm Hoàng Đạt bị giết chết, cô ta đã trốn ở một góc xa và phát hiện người đàn ông anh tuần này. Thế là từ đó cô ta luôn mơ mộng, luôn tâm tâm niệm niệm nhất định phải cướp được anh từ tay Thanh. Đến ngày hôm nay, cuối cùng giấc mộng của cô ta cũng không xa nữa rồi.

Hằng ông ọ tiến đến, một tay ôm lấy cổ anh, một tay rút sợi dây buộc hồ hững trên vai, chiếc váy mỏng manh cứ thế không cánh mà...rơi để lộ thân hình đồng hồ cát nuột nà trắng muốt của ả. Bởi vì không mặc đồ lót nên toàn bộ “hàng hóa” của ả cứ thế tồng ngồng trước mặt một người đàn ông đã phát dục đầy đủ và rất có nhu cầu vào lúc bị bỏ thuốc lúc này. Mắt Bảo có chút mơ màng, anh nghiêng đầu tránh đi nụ hôn của cô ả trước mặt. Anh rất phản cảm với cái mùi nồng nặc này. ả này là ai, anh không biết, trả vợ anh đây, ông đây chỉ muốn vợ mình mà thôi. Tiếng lòng của Bảo cứ rõ mồn một hiện lên trong đầu, mặc kệ phản ứng khó hiểu của cơ thể, anh mạnh mẽ đẩy cô gái trong lòng ra trong sự ngỡ ngàng của ả.

Tôi trốn trong hộp quà cần môi đến sắp bật cả máu nhìn màn mèo vờn chuột trong phòng lúc này. Khốn kiếp thật, tôi không ở nhà mà dám mèo mà gà đồng với nhau à? Hôm nay nhất định phải bắt gian tặc cho mà biết mặt nhá. Lúc đầu tôi vốn rất tức giận, nhưng khi thấy Bảo đẩy ả kia ra, trong lòng tôi cũng nguôi ngoai đi phần nào, bấy giờ lý trí liền trở lại. Tôi suy ngẫm kỹ càng, càng nhìn lại càng thấy ả kia quen thuộc. Và rồi trong một giây phút bất chợt, tôi liền nhớ ra cái tên đã bị tôi bỏ quên từ bao giờ. ả kia không phải là cái cô Hằng tiểu thư gì đó, con gái của gã Hoàng Đạt đã bị tôi khử hai tháng trước hay sao? Xem ra sau khi cha mất, ả cũng không dễ dàng gì, cho nên mới không chờ được mà nhân cơ hội này giờ thủ đoạn muốn bò lên giường chồng tôi đây. Đáng tiếc, tôi sẽ không cho ả cơ hội này đâu. Nếu là Bảo có lỗi, tôi sẽ bắt gian tặc giường, nhưng đây lại là ả có ý đồ với chồng tôi, tôi làm sao tha cho ả dễ dàng như thế chứ.

Thế là ngay lập tức tôi rút điện thoại ra, chụp mấy kiểu làm bằng chứng rồi mới đường hoàng xuất hiện. Tôi bật dậy như cái lò xo khỏi hộp quà, kêu to:

- Ông xã, surprise? _Tôi nói rồi liền chạy tới, gỡ cô ả vẫn như con bạch tuột bám lấy người Bảo ra, nhử mày:

- Cô là ai? Sao cô không mặc cái gì thế? ả, có ý với chồng tôi à? Nhưng xin lỗi, chồng tôi đẹp trai chứ không dễ dãi đâu.

- Bà xã, em về rồi! _Bảo ngủ được mùi hương quen thuộc của vợ mình, lập tức cười ngu như một đứa trẻ được cho kẹo. Anh khẽ vỗ vỗ vào đầu, muốn tỉnh táo đôi chút để nhìn xem rốt cuộc có đúng là vợ mình về không. Đến khi nhìn rõ rồi, cơ thể anh càng phản ứng mạnh hơn. Tại sao anh lại thấy hôm nay cô gọi cảm vậy chứ? Thật mỏng lung như một trò đùa mà!

Người con gái với bộ váy ngủ ren màu đen mỏng manh này thực sự là vợ anh sao? Anh không phải đang nằm mơ chứ? Ngay sau đó anh liền phát hiện nó có phải mơ hay không khi cô véo mạnh vào eo anh, mắng:

- Anh xem đi? Sao trong phòng lại có người trần truồng ôm lấy anh hả? Cô ta còn mặt dày nói đã ở đây mấy tháng qua? Mấy tháng em đi học xa nhà anh lạnh nhạt với em vì cô ta hả? _Lúc này anh mới tỉnh táo đôi chút, loạng choạng tiến về phía giường, cầm theo cái chăn tiến tới gần chỗ hai người con gái đang đứng. Hằng cảm thấy vui vẻ như muốn thăng thiên khi nhìn thấy hành động của anh. À đang ảo tưởng rằng anh sẽ bọc lấy mình. Nhưng ảo tưởng cũng chỉ là ảo tưởng, nó cách thực tế một khoảng cách dài hơn năm ánh sáng cơ. Ngay khi thấy anh bọc lấy cô vợ bé nhỏ của mình, mặt ả trở nên méo mó vô cùng. Ngay sau đó anh rút điện thoại ra, nói ngắn gọn:

- Mau vào phòng tôi đem cái kẻ bị bệnh tâm thần này ra! _Thế là hai tên bảo vệ mặt lạnh nhanh chóng xuất hiện sau đó vài phút, không thèm nhìn ả lấy một cái, cứ thế quăng thẳng ra đường. Trên người ả không có gì để mặc, cứ thế trở thành trò cười cho cả cái hội trường.

Thấy hấn làm đứt khoát như vậy tôi mới nguôi ngoai, nhưng vẫn tỏ ra cáu kỉnh:

- Đừng tưởng anh làm như vậy em sẽ hết giận nhé! Em muốn tuyệt giao với anh. Hừ!

- Bà xã, oan cho anh rồi! Anh không biết cô ta, cả mấy tháng qua lịch trình của anh dày đặc, anh làm sao có thời gian mà làm chuyện bản thủ với cô ta chứ. Đừng giận nữa nhé! _Bảo ôm lấy tôi, chân thành nói. Tôi giãy giụa, tỏ ra tủi thân:

- Lịch trình dày đặc thì mấy tháng không liên lạc với người ta, vậy anh lấy công việc về làm vợ đi nhé! Tránh ra, hôm nay em sẽ sang phòng Thiên Vy ngủ. _Chẳng hiểu sao cô càng giãy, anh càng phản ứng mạnh. Anh cắn răng chịu đựng, sự khó chịu như sắp ăn mòn lí trí anh.

Thấy hấn im lặng, tôi còn tưởng hấn lại giận lấy cái gì sau câu nói dối của tôi chứ. Nhưng khi tôi quan sát sắc mặt kém vô cùng của hấn, tôi mới cảm thấy lo lắng, hốt hoảng vươn tay ra khỏi bọc chăn, nâng mặt hấn lên, hỏi:

- Anh sao thế? Sao sắc mặt kém thế này? Có cần đến bệnh viện kiểm tra không?

- Em...em nói hôm nay có quà đặc biệt, rốt cuộc là gì thế? _Bảo cắn răng hỏi. Tôi không phát hiện gì bất thường nên thuận miệng đáp:

- Thì không phải là em à? Em về với anh nè, còn không đặc biệt sao? Người ta còn định...đem mình tặng cho anh, nhưng xem ra hôm nay không đúng lúc rồi. Để em lấy điện thoại gọi cho bác sĩ gia đình đến khám cũng được, đỡ phải đi xa, nhờ bị gì không cứu kịp thì...

- Đúng là không cứu kịp đâu, bác sĩ gia đình đến cũng bằng thừa thôi. Chỉ có em...mới có thể dập lửa lúc này. _Dứt lời một cái, hấn bế thốc tôi lên, đem đến đặt lên giường, sau đó để xuống.

Và sau đó là một màn...

- Này, anh nhẹ chút...Aaa...Úm...Ú...đừng cắn vào chỗ đó mà...

- Cái tên điên này, anh chạm vào chỗ nào vậy hả? Nhẹ chút đi!

- Hu hu...tha cho em đi...lần sau em không dám đâu...

- Em mệt lắm rồi, anh đừng có nghịch nữa...

- Dừng lại đi mà, xin anh đó!

Ban mai vừa ló rạng, không khí trong lành bao phủ khắp không gian tĩnh lặng. Một đôi mắt hẹp dài vừa hé mở, khi vừa tiếp xúc với ánh sáng, đôi mắt đẹp để đó khẽ nhắm lại. Đến khi thích nghi được với mọi thứ, anh mới có cảm giác không đúng. Bởi anh phát hiện trong lòng mình đang được lấp đầy bởi ai đó còn đang say ngủ kia. Guồng mặt mà anh nhớ nhưng mấy tháng qua bây giờ lại hiện diện trước mắt anh gần trong gang tấc khiến anh thỏa mãn vô cùng. Cô ngủ guồng mặt thật là hiền, đôi mắt khép chặt, làn mi cong vút khẽ rung rinh, đôi môi mềm mại còn khẽ hép miệng mấy cái nghịch ngợm. Giờ phút này anh mới nhận ra thì ra hạnh phúc ở gần đến như vậy. Say sưa ngắm cô gái đang say ngủ như chú mèo nhỏ trong lòng ngực, anh đưa tay lên, vén lọn tóc lòa xòa trước mặt cô sang một bên, rồi lại cúi đầu, in lên đôi môi ngọt ngào kia một nụ hôn đầy nhớ nhung.

Tôi đương ngon giấc nồng thì tự nhiên thấy khó thở. Mơ màng mở một mí mắt, thấy guồng mặt của “kẻ phạm tội” kia, tôi chán ghét vung tay vỗ “bốp” một cái vào mặt hấn, cáu gắt:

- Để yên cho em ngủ. Tên khốn này, đêm qua giày vò em còn chưa đủ hay sao?

- Bà xã, anh nhớ em! _Ngay khi tôi lìm dim sắp chìm vào giấc ngủ, bên tai tôi vang lên một giọng nói trầm ấm. Môi lại tiếp tục bị bịt kín, một bàn tay của hấn tự tung tự tác mò vào trong áo ngủ của tôi. Tôi bức bối mở toang cả hai mắt, đẩy hấn sang một bên, tức tối ngồi dậy mắng:

- Cái tên không biết xấu hổ này. Đêm qua vì anh mà bà đây mất ngủ, hôm nay còn phá nữa à?

Quay lại tối hôm qua, sự thực thì...

Bảo như lên con đại, hấn cúi đầu cắn vào cổ tôi một cái rất đau, còn rất lâu mới buông ra. Sau đó hấn lại còn cắn vào má tôi một cái. Không những vậy, hấn say rồi là trở thành một đứa trẻ con chính hiệu, hết cọ rồi lại cắn, xong bắt đầu làm loạn cả phòng lên. Tôi chạy theo dọn dẹp không kịp, mệt đến đứt cả hơi. Đã vậy, hấn còn như mất đi lí trí, cứ làm nhảm không ngừng. Rồi sau một hồi một hồi quậy phá, hấn lại nôn thốc nôn tháo ra nhà, nôn lên cả người hấn. Tôi ôm trán, nhìn con người say quá cần câu vẫn đang nằm bệt dưới đất ngủ khi không biết cái gì kia, than thở:

- Chồng với cả con, quậy đến mức này sao hả trời? Không biết con mụ kia cho ông uống thứ thuốc trời ơi đất hời gì mà phát bệnh đến mức này cơ chứ? Đúng là chả làm được cái trò trống gì nên hôn cả. _Nói rồi tôi mở tủ lấy áo ngủ khoác vào người, mở cửa gọi di Huyền với chị Lan vào dọn dẹp giúp, còn nhờ Thiên Vy vào khênh giúp tên đàn ông to xác kia lên giường.

Chờ bọn họ dọn xong đi ra ngoài hết, tôi mới nhờ Thiên Vy đỡ Thiên Bảo dậy, cởi áo của hấn ra. Mặc dù cơ bụng hấn rất đẹp mắt nhưng tôi cũng chẳng rảnh rồi để mà thưởng thức. Tôi lấy nước lau qua người cho hấn, rồi thay cho hấn cái áo mới. Còn phần dưới ấy hả, tôi với Thiên Vy hết tôi nhìn cô thì là cô nhìn tôi, sau cùng Thiên Vy nạt tôi một câu:

- Cô nhìn tôi làm gì? Nhanh lên tôi còn đi ngủ đây, cả ngày nay mệt lắm rồi. Nhanh bác sĩ đang chờ ở bên ngoài ấy.

- Đây là anh trai chị, ngay từ nhỏ chị với anh ấy lớn lên với nhau, có cái gì chưa từng nhìn qua. Phận làm em gái chị nên chăm sóc anh trai mình thì hơn. Phần còn lại chị làm nốt nha! _Thiên Vy nghe vậy tỏ ra giận dữ đáp:

- Không, đây là chồng cô, tôi mắc mớ gì phải chăm sóc cho anh ta chứ? Tập dần cho quen đi, sau này đằng nào hai người chẳng phải làm chuyện “không dành cho trẻ con” cơ chứ. _Nói rồi Thiên Vy đặt Bảo nằm lại xuống ghế, rồi quay người một mạch đi luôn.

Tôi băn khoăn bối rối một hồi, sau đó liền quyết tâm, tôi hít sâu một hơi lấy dũng khí. Đúng vậy, hấn là chồng tôi, tôi có trách nhiệm phải chăm sóc hấn, cho nên đành thôi. Tôi nhắm mắt quờ quạng mãi mới tháo được thắt lưng, sau đó là cúc quần, và sau đó nữa là... khóa quần. Giây vò mãi một lúc, tôi mới lột được cái quần tây của hấn ra. Nhanh chóng lau nốt phần còn lại, quyết không liếc ngang liếc dọc, tôi thay nốt cho hấn cái quần đùi mới thờ phào một hơi. Mở cửa mời bác sĩ riêng của gia đình vào, để bác sĩ khám qua cho hấn. Một lát sau, bác sĩ cho ra kết luận:

- Thiếu gia có lẽ đã uống phải một loại thuốc gây hưng phấn, giống như xuân dược nhưng có thể là hàng kém chất lượng nên không đạt được hiệu quả như mong muốn. Thiếu phu nhân đừng lo, vừa nãy câu ấy có lẽ đã nôn hết thuốc ra ngoài rồi nên không ảnh hưởng đến cơ thể, nghỉ ngơi một đêm là hết. Lát nữa cô nên pha ít canh giải rượu cho cậu ấy uống để đảm bảo.

- Cảm ơn bác sĩ! Để cháu tiễn chú! _Tôi tiễn bác sĩ ra ngoài cổng, song trở vào liền pha một cốc nước giải rượu đem lên phòng.

Tôi ngồi bên giường, múc một thìa canh giải rượu đưa lên miệng hấn, nhưng toàn bộ đều không thể lọt được vào miệng hấn dù chỉ là một giọt. Liên tục mấy lần, tôi đã bắt đầu phát cáu lên rồi. Không thêm suy nghĩ, tôi ngâm canh giải rượu trong miệng, sau đó thô bạo bóp má hấn, đẩy canh vào miệng hấn, cố gắng dùng miệng mình chặn không cho hấn đẩy ra. Nhưng cái ông tướng này rất biết tranh thủ cơ hội, cũng không biết là say thật hay giả say mà vừa uống xong canh giải rượu là hấn biến thành con bạch tuột cuộn lấy tôi vào trong lòng, coi như là gối ôm rồi ôm đến sáng luôn.

Bây giờ, khi hấn nghe tôi nói như thế về mặt tỏ ra ngây thơ vô (số) tội, thần nhiên đáp:

- Bà xã, rõ ràng anh chưa làm gì em cả...

- Chưa làm gì? Anh nói hay lắm! Anh xem tác phẩm của anh đây. _Tôi nghiêng đầu để lộ vết cắn vẫn còn hằn trên cổ, rồi tức giận chỉ vào má mình mà nging hấn. Bảo thấy vậy đưa miệng tới vừa thối còn vừa nịnh:

- Đừng tức giận, anh thôi cho em! _Tôi vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ đẩy đầu hấn một cái, mắng:

- Anh coi em là con nít đấy à? Muộn rồi đấy, xuống ăn sáng đi, đừng để ba mẹ chờ. _Tôi nói rồi lật chăn bước xuống giường toan vào toilet để làm vệ sinh thì tự dưng tay bị kéo mạnh một cái.

Tôi xoay người một góc 360 độ rồi rơi xuống giường, còn Bảo thì nhanh nhẹn xoay một cú đẹp mắt, cứ thế đè lên người tôi. Tôi đưa tay chặn trước ngực, hung dữ hỏi:

- Anh lại phát bệnh cái gì thế?

- Bà xã, nghe nói... em là quà của anh hả? _Nghe hấn nhắc tôi mới nhớ, mặt đỏ lựng lên, tôi quát mắng, đáp:

- Hôm nay không phải sinh nhật anh, cho nên anh không có quà!

- Nhưng hôm qua anh chưa bóc quà!

- Không bóc thì hết cơ hội.

Tôi cố gắng đẩy hấn ra, muốn tránh đi cái vuốt ve âu yếm của hấn nhưng bất thành. Hấn không nghe bất cứ câu nói lí nào của tôi, cúi đầu xuống chặn miệng tôi lại. Tôi nghiêng đầu tránh, hấn cũng chẳng phật lòng, hấn hôn dọc từ má xuống cổ rồi xuống xương quai xanh. Chiếc váy ren đen của tôi bị bàn tay thành thạo của hấn nhanh chóng tuột xuống. Tôi vốn chuẩn bị sẵn tinh thần chờ lên thốt rồi thì đúng lúc này, tiếng đập cửa cộc cộc cứ thế vang lên cắt

đi ý định của Bảo, một giọng nói non nớt vọng vào:

- Mẹ, mẹ! _ Là giọng của cu Vỹ. Tôi nhìn về mặt đen như đất nồi của Bảo mà buồn cười. Tôi dễ dàng đẩy được hán ra, nhặt lấy váy ngủ mặc vào, còn khoác thêm áo khoác ngủ bên ngoài. Tôi mặc xong xuôi thấy Bảo vẫn đang nằm thẳng ngay đơ trên giường, liền đã vào chân hán một cái, nhấc:

- Anh dậy đi, bộ hôm nay không phải đi làm hả?

- Hôm nay ông đây nghỉ! _ Bảo ưỡ ỏi ngồi dậy, cộc cằn đáp. Tôi vừa nắm lấy tay kéo hán đứng lên, vừa nịnh như một đứa trẻ:

- Đừng chấp với trẻ con làm cái gì. Chúng ta có nhiều thời gian, không cần vội! Nào, giờ vào trong nhà tắm đánh răng rửa mặt đi. _ Tôi đẩy hán vào trong nhà tắm rồi mới mở cửa ra. Một cục bông ngấn tưng ngay lập tức nhào tới ôm lấy chân tôi, cọ tới cọ lui gọi:

- Mẹ, con nhớ mẹ lắm! _ Tôi cúi người xuống, bế Thiên Vỹ lên, đồng thời hỏi:

- Ủi chà, cu Vỹ của mẹ lại lớn hơn một chút rồi, có phải mẹ nên thưởng cho cu Vỹ hay không nhỉ? _ Tôi nựng cái má phúng phính hồng hào của thằng nhóc, rồi thom lên má kia một cái thật kêu. Thằng bé nghe vậy ôm lấy cổ tôi, nịnh:

- Thiên Vỹ không thích thưởng, Thiên Vỹ chỉ muốn mẹ ở nhà chơi với Thiên Vỹ thôi. _ Thằng bé này mới hai tuổi chứ nhiều đâu mà cái miệng đã ngọt như mía lùi rồi, e rằng sau khi lớn lên lại làm khối cô chết mê chết mệt mất. Tôi phì cười, vỗ vỗ lưng cu Vỹ, dỗ:

- Hôm nay mẹ không đi đâu cả, hôm nay mẹ ở nhà chơi với cu Vỹ được không? _ Thằng bé xụ mặt một lúc rồi mới gật đầu. Tôi vui vẻ bế Thiên Vỹ xuống nhà muốn giao cho đi Lan trông hộ để tôi còn làm vệ sinh cá nhân. Lúc trở về phòng, một bóng dáng nhỏ bé đứng chắn trước mặt tôi, Tú Tâm rút rè giờ bảng điểm thi giữa kì ra. Tôi nhủ mảy nhận lấy, khi nhìn những con chín con mười tròn trịa trên bảng điểm, tôi vui vẻ xoa đầu con bé, không tiếc lời khen ngợi:

- Quá tốt rồi, Tú Tâm thật là giỏi, sau này lớn lên nhất định sẽ là một cô bé giỏi giang xinh đẹp. _ Mọi người đều nói thành công của con cái là niềm vui lớn nhất của cha mẹ, mặc dù tôi vẫn chưa chính thức làm mẹ nhưng ngay lúc này đây tôi cũng cảm thấy hạnh phúc vô bờ bến vì điểm số của Tú Tâm. Nếu cứ theo đà này, ngày con bé có thể nhảy lớp để bằng bạn bằng bè không còn xa nữa rồi. Tú Tâm nghe khen nhoèn miệng cười, tôi trầm ngâm một lúc rồi búng tay cái tách, nói:

- Chiều nay ba mẹ sẽ dẫn Thiên Vỹ và con đi công viên chơi được không? _ Con bé mắt sáng lờ, gật đầu như gà mổ thóc. Tôi xoa đầu con bé thêm cái nữa, nói:

- Xuống nhà ăn sáng rồi lát nữa còn đi học kéo muộn.

- Vâng! _ Tú Tâm đáp rồi chạy ù đi. Tôi nhìn theo khe thờ dài, mong rằng cô Tú Oanh trên trời có linh thiêng phù hộ hai đứa trẻ lớn lên khỏe mạnh và thành công.

Tôi làm vệ sinh cá nhân xong liền cùng Bảo xuống dưới chuẩn bị ăn sáng. Lúc này thấy Hải vội vội vàng vàng bước vào nhà. Thấy tôi, trong mắt hán ánh lên vẻ kích động:

- Tiểu thư, cô đã về! _ Tôi buồn cười trêu hán:

- Không phải gặp lại tôi khiến anh xúc động đấy chứ? _ Hải đưa tay lên gỡ đầu, không đáp. Còn Bảo thì đột ngột kéo tôi ra sau lưng, đứng chắn trước mặt tôi, đối với Hải giọng lạnh xuống âm độ luôn:

- Hình như hôm nay cậu chưa luyện tập thì phải, lát về tăng cường độ lên gấp đôi đi, không xong không được dừng lại. _ Tôi nghe vậy véo eo hán, thì thầm:

- Này, anh đang lợi dụng việc công báo tư thù đấy à? _ Hán nghe vậy chỉ nhưồn mày, lạnh giọng hỏi:

- Sao, em đang thương tiếc anh ta à? _ Tôi nghe vậy mím môi lại, cật lực lắc đầu, sau đó bắn cho Hải ánh mắt tự bảo trọng. Hải gật đầu với tôi rồi khẽ cúi đầu với Bảo, sau đó quay lưng rời khỏi Hàn Lâm Viên.

Tôi ngồi vào bàn ăn thấy Tú Tâm đang lơ mơ nhìn ra hướng cửa biệt thự, thế là tôi liền giơ tay lên khẽ vẫy trước mặt con bé. Tú Tâm hoàn hồn lại, lễ phép nói:

- Ba, mẹ, hai người ăn sáng ạ!

- Ủ, ăn đi, lát để chú Hải chở con đi học nhé! _ Tú Tâm gật đầu.

Sau khi ăn xong thì ngoan ngoãn xách cặp rồi trèo lên xe để Hải chở đến trường, cu Vỹ cũng đã sớm được đưa đến nhà trẻ rồi. Trên bàn ăn lúc này chỉ còn hai chúng tôi, không khí bắt đầu đông đặc lại trở nên nghiêm túc và lạnh lẽo hơn bao giờ hết. Tôi cảm nhận được con sóng ngầm đang cuộn cuộn dâng lên, cũng biết đến lúc mình cần cho Bảo một lời giải thích hợp lí rồi ràng rồi. Tôi gấp một miếng phở bỏ vào miệng, nhai rồi nuốt xong đàng hoàng mới như người gọi chuyen mà hỏi:

- Anh không có gì muốn hỏi em sao?

- Không phải em nên chủ động kể sao? _Hắn hỏi ngược lại tôi. Tôi thờ dãi, rũ đầu, đáp:

- Vậy được rồi! Em tin là anh đã biết tất cả những hành động trong thời gian qua của em. Đúng vậy, em chính là đang giành lấy địa bàn ở trong nước để mở đường cho bang của ông ngoại mở rộng trong nước.

- Chỉ đơn giản vậy thôi?

- Anh nghĩ sao? _Tôi bực bội hỏi lại. Bây giờ tôi đang cảm thấy rất bực tức vì cái thái độ tra hỏi của Bảo. Nếu hắn hỏi đàng hoàng, tôi sẽ không ngại giải thích rõ ràng, nhưng hắn lại dùng loại thái độ mà tôi ghét nhất để hỏi, đây là hắn tính kiểm soát tôi sao? Xin lỗi, tôi chính là loại người vô cùng ghét sự kiểm soát. Anh càng muốn kiểm soát tôi, tôi lại càng muốn bật tung gông xiềng của anh để chạy trốn.

Nhận thấy thái độ bực bội của cô, Bảo cảm thấy lực bất tòng tâm. Anh chưa bao giờ thấy đối xử với một người lại khó như vậy. Cô giống như một câu đố lắt léo không thể trả lời, anh cảm giác mình trả lời thế nào cũng chỉ có thể nhận được một cái đáp án sai vậy. Anh khẽ bóp trán, thờ dãi giải thích:

- Anh chỉ muốn em giải thích rõ ràng mọi chuyện thôi... _Dường như thái độ thỏa hiệp của anh không khiến cô hài lòng. Mặc cho anh nhỏ nhẹ giải thích, cô vẫn cứ nổi đóa lên:

- Em giải thích còn không đủ rõ ràng sao? Hay anh cho rằng em đang âm mưu chiếm đoạt cái gì của anh? Hoặc anh nghĩ em dùng anh làm bàn đạp để mở đường cho ông ngoại sao?...

- Hoài Thanh, em đang suy bụng ta ra bụng người đấy. Em biết anh vốn dĩ không có suy nghĩ những thứ đó mà. Em đây là đang gây sự vô cớ đó em có biết không?

- Phải, là em gây sự vô cớ, là em suy bụng ta ra bụng người. Em sai rồi! _Tôi chán không muốn cãi nhau với hắn, cho nên đáp cụt lủn một câu rồi đứng lên, không còn tâm trạng để ăn sáng nữa.

Sau khi cô bỏ lên phòng, Bảo bực mình vò đầu bứt tai không biết phải làm sao. Đến cuối cùng anh cũng không nuốt nổi cơm nữa, liền đứng dậy rời đi. Anh lái con Lamborghini quen thuộc lượn khắp các ngõ ngách của thành phố, nhưng như vậy cũng không làm cho tâm trạng anh tốt hơn. Đột nhiên chuông điện thoại reo, là ông bạn tri cốt Kiệt gọi anh đến Vân Thiên Club. Xem ra ông bạn của anh tâm trạng cũng chẳng khá hơn là bao. Người có tâm sự nên tìm người cũng có tâm sự như mình để trút ra mọi điều, như vậy tâm trạng mới có thể giải tỏa được.

Bước vào trong bar Vân Thiên, vẫn không khí nhộn nhịp ấy, vẫn thứ nhạc sập sinh ấy, vẫn hình ảnh cả biển người điên cuồng uốn éo lắc lư ấy, vẫn thứ mùi thuốc lá trộn lẫn với mùi hơi người nồng nặc ấy, và vẫn ánh đèn chớp rọi kia, nhưng nó lại chẳng đã động nổi vào lòng anh một gợn sóng dù là nhỏ nhất. Bởi bây giờ lòng anh đã sớm bị cơn sóng ngầm mãnh liệt khuấy đảo rồi. Anh quen thuộc bước vào phòng cũ, trong phòng đã sộc lên hơi rượu nồng nặc, cũng may không khí vẫn yên tĩnh, đủ để hai người có thể tâm sự. Người đàn ông ánh mắt lơ đãng hướng tới anh vẫy tay, một tay vẫn cầm chai rượu đang uống dở. Anh bước đến ngồi cạnh Kiệt, khui một chai rượu, tào nhả rót vào ly, giờ lên trước mặt Kiệt. Kiệt cụng ly với anh. Anh tào nhả nhấp một ngụm rượu, cảm nhận mùi vị cay nồng đang từ họng trôi xuống dạ dày, lên tiếng hỏi:

- Gặp chuyện gì mà tâm trạng tệ vậy?

- Không phải cậu cũng thế sao? _Ông bạn nhảy cảm của anh từ lúc anh bước vào đã sớm đánh hơi được mùi vị tâm trạng từ trên người anh rồi. Anh cười nhạt, hỏi lại:

- Cậu nói xem trên đời còn sinh vật nào khó hiểu hơn con gái không?

- Cậu nói đúng, trên đời này không có sinh vật nào khó hiểu và phức tạp hơn con gái cả.

- Sao, cậu cũng buồn phiền vì gái à? _Anh hỏi đùa, Kiệt thật thà gật đầu, bắt đầu kể lể:

- Cậu nói xem trước cô ấy thích cậu như vậy? Tại sao quay đầu một cái lại có thể thay đổi ngay được? _Anh lại cười nhạt, đáp:

- Trên đời này làm gì có thứ tình cảm nào vĩnh cửu. Nói là mãi mãi, chẳng qua chỉ là một đời mà thôi. Đến khi chết rồi, tất cả sẽ hóa thành cát bụi, sẽ bị thời gian chôn vùi. _Cảm thán xong, anh quay ra vỗ vai Kiệt, trêu đùa hỏi- Cậu đang nói đến cái Quyên đấy à? Đạo này tôi thấy cậu với cô ấy khá là thân, có phải theo đuổi được con gái nhà người ta rồi không?

- Tôi không cho là tôi theo đuổi được cô ấy. Chúng tôi thân nhau như vậy, chẳng qua chỉ là một sự cố không mong muốn mà thôi. Tôi... đã phá đi tấm thân xử nữ của cô ấy rồi. _Trong cơn say, Kiệt không may tiết lộ một chuyện mà đối với bọn họ đều là chuyện động trời. Đột nhiên được nghe kể lại như sét đánh bên tai. Bảo cũng kinh ngạc thốt lên:

- CÁI GÌ? Cậu...cậu với cô ấy...ngủ với nhau rồi? _Kiệt gật đầu, gương mặt nhuộm nét u sầu, tiếp tục nói:

- Sự cố ấy xảy ra một lần đã khiến tôi vô cùng áy náy, nhưng nó lại tiếp diễn một lần nữa, cậu nói xem tôi khổ nạn lắm đúng không? Tôi cảm thấy bản thân tôi vô cùng, giống như kiểu vì yêu mà bất chấp thủ đoạn vậy. Tôi thực sự không muốn như vậy, không muốn xâm phạm cô ấy chút nào. Nhưng... hết lần này đến lần khác tôi lại không kiềm chế được bản thân mà làm ra loại chuyện cảm thù ấy. Bây giờ tôi... thực sự không có dũng khí đối diện với cô ấy... _Kiệt kể xong một đoạn lại nốc một ngụm rượu, trong lời nói của hắn nhuộm màu bi thương khiến anh cũng bất giác chau mày.

- -----Hết chương 27-----

Chương 28: Tiến thêm một bước:

Quay lại thời điểm bữa tiệc sinh nhật ngày hôm qua, sau khi hai người mỗi người một hướng, Quyên đã khóc rất nhiều. Cô muốn đi tìm Thiên Vy uống rượu, nhưng khi thấy bạn thân của mình đang bận thì cô liền không tiếp tục làm phiền nữa. Cô tìm được một chai rượu chưa khai trong tủ kính của biệt thự liền lôi ra, tìm một góc ít người lui tới rồi chậm rãi rót ra ly để thưởng thức. Cảm nhận được mùi vị đặc chất của rượu trong khoang miệng, nó làm cô cảm thấy sáng khoái hơn, dường như hình bóng Kiệt đang tan dần theo men rượu. Thế là cô cứ uống, cô muốn quên đi hình ảnh đau thương kia. Nhưng rồi cuối cùng cô uống đến đầu óc quay cuồng, choáng váng đến mê mụi.

Cô nhìn thấy trước mắt là gương mặt thân quen dịu dàng của Kiệt, cùng với hơi thở quen thuộc đã ôm lấy cô vô số lần trong những lúc cô mất lý trí, cô đau thương, cô buồn bực vì một người đàn ông khác. Hơi thở của anh gần trong gang tấc khiến cô lập tức đắm chìm vào. Cô dang tay ôm lấy người trước mặt, cảm nhận cơ thể cứng ngắt của anh, trong lòng không khỏi chua xót. Anh thô bạo đẩy cô ra, còn nói cái gì đó cô nghe không rõ, chỉ biết rằng cô rất nhớ anh, rất rất muốn anh ôm lấy mình, rất rất muốn cùng anh hòa vào làm một. Thế là cô đã to gan chặn cái miệng đang nói luyên thuyên không ngừng kia lại.

Còn Kiệt sau khi quay đầu đi đã cảm thấy hối hận về những lời mà mình đã nói ra, cho nên muốn tìm cô xin lỗi. Thế nhưng khi anh tìm thấy cô, anh thấy cô đang say quá cần câu nằm bất tỉnh trên tay một người đàn ông lạ mặt. Anh lần theo hướng tên đó, thấy gã đem cô đến một căn phòng vắng vẻ không người, là căn phòng chứa đồ đã được dọn dẹp lại thành phòng cho khách đường xa. Gã đặt cô lên giường, sau đó liền đè lên cô. Anh thấy vậy vô cùng tức giận, ngay lập tức xông tới, chỉ dùng hai chiêu đã hạ gục gã, sau đó liền bế cô lên, xin phép với hai cô chú Kỳ - Nguyệt rồi đem cô rời đi.

Trên đường lái xe cô đột nhiên tỉnh, sau đó nhào vào lòng anh. Vẫn may bây giờ đã là tối muộn, lại là chỗ vắng vẻ nên ít người qua vì thế mới không gây ra tai nạn không may nào. Anh đành tạt vào lề đường rồi đỗ lại, vỗ vỗ mặt cô cho tỉnh táo, nhưng cô vẫn một bộ dạng say mềm cọ cọ trong lòng anh. Anh kéo cô ra, hỏi cô xem liệu cô có biết anh là ai, cô chỉ cười ngốc đáp:

- Anh không phải là anh Kiệt sao? Em không cho anh đi đâu, anh không được phép trốn em nữa.

- Quyên, em say rồi, mau buông tay để anh còn lái xe đưa em về, như vậy rất nguy hiểm. _ Kiệt dịu giọng khuyên cô như khuyên một đứa trẻ. Nhưng cô cứ bướng bỉnh không chịu nghe, lại còn làm bậy hôn anh. Anh giật mình sững người, mặc dù biết rõ là sai trái nhưng anh vẫn không muốn buông đôi môi mềm mại ngọt ngào kia ra.

Cô to gan trèo lên người anh, một tay bận rộn tháo dây an toàn, một tay tìm công tắc. “Tạch” một tiếng, chiếc ghế lái nhờ công tắc được ngả ra thành một chiếc đệm. Lúc này anh mới giật mình tỉnh ngộ, giữ lấy tay cô gái đang mò loạn trên người mình, anh cố gắng khuyên nhủ:

- Quyên, không được! Em say rồi, đừng hồ đồ như thế! _ Nghe anh quát lên, Quyên ngẩng lên nhìn anh, mắt ngân ngấn lệ đáng thương vô cùng, cô ảm ức thanh minh:

- Em không hồ đồ, em rất rõ ràng! Anh là Kiệt, không phải sao? _ Đối với câu trả lời rõ ràng rành mạch của cô, anh vô cùng bất ngờ. Nếu vừa nãy anh còn cảm thấy chút may mắn thì bây giờ anh đã xác định được một điều. Cô biết anh là ai, vậy bây giờ cô đang làm gì? Anh cảm thấy khó xử, liền hỏi:

- Vậy em bây giờ biết bản thân đang làm cái gì không?

- Biết chứ, bây giờ không phải chúng ta đang làm chuyện mà trước đây đã từng làm sao? Anh không muốn em nói rõ ra chứ. _ Cô đáp, câu trả lời khiến anh nghẹn họng trân trối.

- Nếu em rõ ràng như vậy thì dừng lại đi.

- Tại sao lại như vậy? Rõ ràng anh cũng có phản ứng với em, em còn biết anh thích em như thế, anh không muốn sao? _ Nước mắt Quyên lập tức tuôn rơi, cô chất vấn anh- À, em biết rồi! Có phải anh đang chê em không? Chê em lằng lơ, chê em quỵn rũ anh, chê em. . .

- Quyên, anh không chê em! _ Anh đưa tay lên giữ lấy mặt cô để cô đối diện với anh, nghiêm túc tuyên bố, rồi hỏi- Anh sẽ không tùy tiện làm bậy nếu em không cho anh một lý do thuyết phục. Em. . . có yêu anh hay không?

- Em giao mình cho anh còn không đủ thuyết phục sao? Nếu không yêu anh, không một cô gái nào chịu giao bản thân cho anh đâu. Kiệt, em suy nghĩ kỹ rồi, em muốn quay đầu, em không muốn tiếp tục đau khổ vì yêu đơn phương nữa. Hơn nữa, em. . . cũng không chịu nổi nếu như anh cũng rời bỏ em. Tin em được không?

Nhìn sâu vào đôi mắt chân thành ngay lúc này của cô, anh mới phát hiện mình đã chẳng may tin vào lời nói của cô vô điều kiện lúc nào không hay rồi. Đôi mắt sâu thẳm chứa chan tình cảm kia như muốn nói cho anh biết tình cảm của cô lúc này, làm anh như bị lạc vào trong đôi mắt xinh đẹp ấy không thoát ra được. Anh như người say dù không uống rượu, nhìn cô đắm đuối, lưu luyến chút tình cảm sâu đậm dù giả dối cũng được trong đôi mắt long lanh ngấn lệ kia. Nhìn thấy cô khóc thương tâm như vậy, tim anh như bị bóp nghẹn lại. Bất giác anh đưa tay lên, gạt đi giọt nước mắt nóng hổi đang lăn dài trên gò má ửng đỏ của cô, dịu dàng nói:

- Ủ, anh tin em! _Cô nghe anh nói vậy nước mắt càng tuôn dữ hơn, nhạt nhòa trên gương mặt xinh đẹp. Anh không chịu nổi nữa, giữ lấy gáy cô rồi hôn lên những giọt nước mắt như pha lê trong suốt kia.

Quyên vươn tay ôm lấy cô anh, chủ động đáp lại. Cả hai như chìm trong cơn mê của cơn sóng tình dạt dào, anh đòi từ đôi môi ngọt ngào kia đến cằm cô xinh đẹp, xoay người một cái đảo khách thành chủ. Đây là lần đầu tiên làm chuyện này với cô mà anh còn tỉnh táo, trong lòng chỉ biết cười khổ.

Quyên, cho dù là vì điều gì, nếu đã bước chân lên con đường này, anh mong em sẽ không hối hận. Từng mảnh y phục được lột bỏ, làn da mịn màng trắng ngần, chiếc cổ thon dài xinh đẹp, xương quai xanh quyến rũ, đôi chân trắng tấp và bộ ngực căng tràn cùng nụ hoa hồng e ấp vừa như thẹn thùng như mời gọi cứ thế bại lộ trước mắt anh, xinh đẹp hết như trong trí nhớ của anh. Dáng vẻ đẹp tuyệt trần của người con gái lọt vào mắt khiến anh không thể giữ vững lí trí của chính mình, lập tức hòa làm một với cô gái mà anh đem lòng yêu thương từ rất lâu rồi. Cô khép hờ đôi mắt, cảm nhận cơn sóng tình cuộn cuộn kéo đến, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp khẽ bật thốt lên những âm thanh mê muội. Cô bây giờ như đóa hoa xinh đẹp nở rộ vì anh, khiến anh cảm thấy rất mãn nguyện. Một đêm dài qua đi, anh ôm cô vào lòng, cả hai mê mải ngủ vui, trên môi cả hai còn vương nụ cười hạnh phúc.

Sáng kéo tới, khi anh mở mắt ra, nhìn thấy người con gái mình yêu đang say giấc nồng trong lòng, một cảm giác hạnh phúc hòa lẫn bi thương len lỏi trong lòng. Anh say mê ngắm nhìn cô, ngắm nhìn gương mặt đã làm anh mê muội đến mức đánh mất lí trí của chính mình, rồi khẽ khàng đặt một nụ hôn lên trán cô. Nhặt quần áo rơi vãi đầy đất mặc vào cho cô rồi anh cũng mặc xong đồ, anh mới nhẹ nhàng mở cửa xe, bế cô ra. Cô như con mèo nhỏ khẽ cọ đầu vào ngực anh như muốn xác định anh vẫn còn ở bên cạnh, song lại lăn ra ngủ khi. Anh biết đêm qua cô đã rất mệt mỏi rồi nên cũng chỉ biết cười khổ, đem cô đặt vào ghế sau, còn kê áo khoác cho cô để cô ngủ thật thoải mái. Tất cả xong xuôi anh mới lái xe đưa cô về nhà.

Lúc anh bế cô vào trong biệt thự, tất cả mọi người đều nhìn anh bằng ánh mắt “tôi biết tông tôi qua hai anh chị làm gì rồi nhá” khiến anh không khỏi bất đắc dĩ. Dẫu sao thì dấu hôn trên cổ của cô rõ ràng như thế kia, trừ phi là kẻ mù mới không nhìn ra. Bà Trúc cũng chỉ thờ dài, còn ông Thiên lại chờ sẵn ở phòng khách, đến khi anh xuống thì ngay lập tức gọi ra nói chuyện. Phòng khách khi chủ nói chuyện với khách thì không có người giúp việc nào dám bén bâng tới nên anh không phải lo lắng thông tin gì bị đồn thổi gây bất lợi cho cô. Anh ngồi vào ghế, đối diện với hai vợ chồng nhà họ Vương, anh có chút căng thẳng. Ông Thiên từ tốn mở lời trước:

- Tôi qua hai đứa ở với nhau?

- Vâng! _Kiệt lễ phép đáp một tiếng chứng thực.

Nghe Kiệt đáp bà Trúc khẽ thở phào một tiếng. Bà còn không hiểu tính cách của con bé quái đản nhà bà sao? Cô vốn mạnh mẽ, chẳng có chút rụt rè của con gái chút nào, lại bướng bỉnh khó bảo. Bà chỉ sợ cô đi nhầm đường rồi đến lúc vạn kiếp bất phục. Nếu tới qua cô không đi với Kiệt mà còn ở ngoài cả đêm thì bà nhất định sẽ nghiêm khắc trừng phạt cô bởi khi nhìn dấu hôn trên cổ cô, bà kết hôn đã nhiều năm làm sao không rõ. Con gái hư hỏng mẹ không dạy bảo là mẹ sai, bà lại không muốn con gái sau này chịu khổ. Nhưng cô đi với Kiệt, như vậy bà vô cùng yên tâm. Yên tâm ở đây không phải vì hai đứa là bạn bè mà là bà rất ưng Kiệt, vô cùng mong anh sẽ trở thành con rể mình. Hiểu con gái không ai bằng mẹ, với mắt nhìn của mình, bà tin tấm chân tình của Kiệt sẽ đã động được vào trái tim của con gái bà thôi.

- Đây là câu trả lời trung thực của cậu chứ không phải bao che cho thằng nào khác đấy chứ?

- Cháu tin bác có thể điều tra được nên cháu khẳng định đây là câu trả lời trung thực nhất. Cháu với Quyên... đang quen nhau, tới qua là cháu quá chén nên cô ấy đưa cháu về rồi tiện thể ngủ lại nhà cháu ạ.

Anh biết ông Thiên rất nghiêm khắc, dạy dỗ con cái đến nơi đến chốn. Có thể là do hồi trẻ ông khá thác loạn nên không mong muốn con gái sẽ bước theo đường của mình, vì vậy dù là chủ của quán bar lớn nhất thành phố ông cũng không cho phép cô lui tới quá nhiều. Nếu ông ấy biết cô uống rượu làm loạn có lẽ cô sẽ bị phạt cũng nên. Vì vậy mọi lỗi lầm anh đều nhận hết. Ông Thiên khẽ nhếch mép, cảm thấy rất hài lòng. Đừng cho là bọn họ giấu ông thì ông không biết, ông còn không hiểu đứa con gái cưng của mình sao? Chắc chắn do cô say rượu làm loạn liên lụy đến thằng nhóc này. Nhưng ông tin Kiệt sẽ xử lí được chuyện này, chuyện tới qua của cô sớm đã bị ông điều tra ra rồi. Nếu cô thực sự thác loạn với đứa khác thì ông sẽ sắp xếp người đưa cô về ngay, nhưng cô ở với Kiệt, cho nên suốt đêm qua mới không có ai làm phiền tới bọn họ.

Không phải ông giao con gái vào tay gã, nếu ông không cảm thấy xứng đáng thì liệu mấy thằng choai choai đó chạm được vào cọng tóc của con gái ông sao? Là vì ông thấy rằng nếu cô bỏ lỡ một người đàn ông tốt như Kiệt thì sau này sẽ phải hối hận, giống như khi xưa ông đã bỏ lỡ người con gái đó. Nhưng cuộc đời ầu ơ cũng là duyên số, đối với người con gái mà ông nắm tay muốn cùng đi đến cuối cuộc đời ông không hối hận khi lựa chọn bà. Anh nhìn cậu trai mới lớn với đôi mắt buồn nhưng ánh mắt sáng ngời đầy tự tin, lấy tư cách của một người trưởng bối mà khuyên bảo:

- Tôi biết đối với thế hệ trẻ tuổi các cậu quan niệm rất thoáng, thật ra từ đời tôi quan niệm cũng thoáng rồi, tôi không thể thay đổi được suy nghĩ của các cậu. Nhưng cậu chơi đùa với ai chứ đừng chơi đùa với tình cảm của con gái tôi. Tôi không có tư cách quản cậu, tuy nhiên với tư cách là bố của cái Quyên, tôi mong những gì tốt nhất cho con gái mình.

- Chú yên tâm ạ, cháu không thích chơi đùa với tình cảm của người khác.

- Tôi tin cậu! Trong lứa các cậu cũng chỉ có cậu là làm tôi hài lòng. Còn thằng nhóc nhà lão Kỳ ấy hả? Quá lạnh nhạt, cũng quá cứng rắn, y hệt như thằng bố nó khi xưa vậy. Cái Quyên không dính phải nó là phước của con Quyên, nhưng tôi mong hai đứa có thể đến với nhau.

- Cháu cảm ơn bác ạ! _Thế là một lần về nhà Kiệt đã bị hai vị phụ huynh nhà người ta chấm luôn rồi.

Dù mọi chuyện đã sáng tỏ nhưng anh vẫn rất u sầu bởi sự bất ngờ do cô tạo ra. Anh không hiểu cô đang toan tính chuyện gì, tại sao đang yêu thương một người, quay ngoắt một cái lại có thể ngủ cùng một người khác. Dù cô nói cô muốn quay đầu, nhưng anh không mong cô vì muốn bù đắp tình cảm của anh mà miễn cưỡng bản thân, để bản thân chịu thiệt. Người ta thường nói con gái nói không là có, ngược lại nói có lại thành không. Anh đang rất bối rối, rất khổ sở, cho nên muốn tìm đến rượu để quên sầu. Lại nhớ hôm qua là sinh nhật thằng bạn tri cốt, anh còn chưa tặng quà cho bạn. Hơn nữa anh

nghe nói hôm qua người nào đó giận dữ bạn của anh cho nên dù là sinh nhật của chồng cô ấy cũng không về. Vì thế anh mới gọi Bảo ra giải sầu cùng.

Sau khi kể xong đầu đuôi câu chuyện, hai người lại cụng ly, Kiệt buồn rầu hỏi Bảo:

- Cậu nói thử xem tình yêu rốt cuộc là cái thứ gì chứ?

- Tình yêu ấy à, nó chính là độc dược. Rõ ràng cậu biết nó có độc, không nên dính vào. Nhưng cậu lại không cưỡng lại được mà chạm vào nó. Đến khi chạm vào rồi, cậu sẽ dần dần lún sâu, dần dần mê muội. Nó tựa như thuốc phiện biết rõ độc hại nhưng lại khiến người ta không ngừng đắm chìm, đến khi nghiện rồi lại không cách nào cai được.

- Xem ra cậu bị “cô nàng độc dược” kia nắm chặt trong lòng bàn tay rồi. _ Kiệt than thở một câu rồi hỏi- Vậy cậu định xử lý chuyện cô nàng kia thế nào?

- Thì còn biết thế nào được chứ? Dầu sao cô ấy đã làm xong gần hết rồi, tôi giúp cô ấy hoàn thành nốt bước cuối cùng là ok chứ gì?

- Cậu không giận à? Chuyển biến tốt nha! Bình thường thì e rằng đại thiếu gia của chúng ta đá đít luôn con gái nhà người ta đi rồi ấy. _ Kiệt trêu đùa. Anh thần nhiên đáp:

- Giận cũng đâu thay đổi được gì. Với lại cậu hiểu mà, con gái giận cậu phải dỗ. Đàn ông chúng ta mà giận, họ giận ngược, đến cuối cùng còn không phải đàn ông đi dỗ sao? Tôi với cô ấy vừa cãi nhau lúc sáng xong đây, giờ còn không biết dỗ đến lúc nào mới hết giận nữa.

- Đến tìm người ta, cho cô ấy một bất ngờ chắc sẽ hết giận thôi mà. _ Kiệt vẫn chưa biết chuyện cô đã âm thầm trở về cho anh một bất ngờ lớn, cho nên gọi ý.

- Cô ấy về tìm tôi. _ Bảo nhẹ nhàng băng quơ đáp một câu, Kiệt có vẻ bất ngờ. Sau đó cũng ngộ ra, thông cảm vỗ vai bạn tốt:

- Xem ra cô gái kia nhanh tay hơn cậu nhiều đấy. Lần sau phản ứng nhanh hơn chút, chứ cậu trì trệ như thế bảo sao con gái nhà người ta suốt ngày giận dỗi.

- Cậu hiểu con gái lắm ấy mà nói tôi. _ Anh hừ lạnh một tiếng, nhấp một ngụm rượu.

- Thế giờ nghĩ đồ người đẹp thế nào chưa?

- Chưa biết được! Lát về gặp nhau rồi tính. _ Bảo trả lời theo kiểu “sống chết mặc bay” khiến Kiệt bó tay toàn tập luôn. Nhưng Kiệt cũng tỏ ra vô cùng lo lắng hỏi- Cậu chiều cô nàng kia như thế không sợ một ngày nào đó cô ta trèo lên đầu cậu mà làm loạn sao?

Bảo nghe hỏi chỉ cười khò đáp:

- Cậu thấy bây giờ cô ấy vẫn chưa làm loạn sao? Đối với cô ấy hả, cho dù cậu chiều hay không chiều cô ấy, chỉ cần là điều cô ấy muốn thì cô ấy vẫn sẽ quyết tâm làm đến cùng thôi. Cậu không cho phép thì cô ấy sẽ âm thầm làm, mà cậu cho phép thì cô ấy quang minh chính đại làm, dầu sao kết quả cuối cùng của cậu vẫn chỉ là thỏa hiệp mà thôi, hơn nữa còn phải theo sau thu dọn tàn cục cho cô ấy. Chứ cậu còn muốn làm gì? Mắng cô ấy, cô ấy khóc, tôi đau lòng. Ngăn cản cô ấy, cô ấy tức giận, tôi phải dỗ. Mà đánh cô ấy, tôi không làm được. Cô ấy là vợ tôi, tôi thấy xót. _ Mỗi khi nhớ đến cô nàng bướng bình hay câu kính kia, trong mắt anh lại ánh lên một niềm hạnh phúc nho nhỏ xen lẫn bất đắc dĩ.

Nhìn Bảo lúc này Kiệt bỗng thấy hình ảnh của mình trong đó. Người ta đều nói những kẻ đang yêu đều là những kẻ ngốc dù trong lúc tỉnh táo họ thông minh thế nào đi chăng nữa. Bọn họ đều là những kẻ ngốc, vì tình yêu mà không tiếc bỏ ra tất cả. Bỏ ra sự quan tâm, bỏ ra sự chiều chuộng, bỏ ra sự kiên nhẫn suốt bao nhiêu năm sống trên đời tích góp được, và hơn hết bỏ ra cả trái tim. Tình yêu vốn dĩ là một ván cược không công bằng, đánh cược bằng tất cả mong sao có thể giữ lấy tình yêu. May mắn thì có thể giữ được mọi thứ trọn vẹn, còn không may mắn, cái giá phải trả không chỉ là những gì đã từng cho đi. Cả hai ở trong phòng vừa nói chuyện vừa uống rượu, ấy thế mà cũng đến chiều muộn. Nhìn đồng hồ, anh vỗ vai bạn tốt, khuyên nhủ:

- Về đây, hôm nay tôi phải về dỗ vợ tôi, không ở với cậu lâu được. Cậu cũng về sớm đi, đừng để cô nàng kia vừa mới rung động với cậu đã thành ra chán ghét cậu vì nghiện rượu đấy.

- Ủ, cậu về trước đi, tôi trả tiền rồi về. _ Và cứ thế cuộc nói chuyện tâm sự của hai gã đàn ông kết thúc tại đây.

Khi anh về đến nhà cũng là lúc kim giờ điểm bảy giờ đúng. Anh nhanh chóng trở về phòng muốn làm hòa với vợ yêu của mình. Đáng tiếc trong phòng trống không, ngay cả phòng tắm cũng chẳng còn ai. Anh có chút lo lắng gọi di Huyền hỏi chuyện thì nhận được câu trả lời rằng sau khi đưa lũ trẻ đi chơi vào chiều nay cô đã sớm bắt xe lên thủ đô rồi. Anh mệt mỏi day trán, quay lại căn phòng trống không lạnh lẽo, mệt mỏi ngồi phịch xuống giường. Mấy tháng nay cô đi học xa nhà dường như đêm nào anh cũng ngủ không ngon giấc và thường tỉnh dậy giữa chừng. Bệnh mất ngủ của anh càng trở nên nghiêm trọng hơn cả lúc cô mất tích và anh thường xuyên phải sử dụng thuốc ngủ mới có thể an giấc. Đối với người mất ngủ, đêm dường như dài đến bất tận. Tối hôm qua anh mới có một giấc ngủ trọn vẹn đúng nghĩa. Vốn anh còn muốn giữ cô lại nhưng anh biết rằng tương lai của cô là trên hết, anh không có quyền tước đoạt nó. Vì thế, anh chỉ buồn, chứ không trách cô. Đó là lựa chọn của riêng cô.

Bỗng nhiên một bóng dáng đổ ập vào lưng anh, một mùi hương quen thuộc thoảng qua, hơi ấm của vòng tay kia khiến anh có chút ngỡ ngàng. Một cái hôn thật kêu rơi xuống bên má, cô tinh nghịch như một đứa trẻ ôm lấy cổ anh từ phía sau, khẽ nhoen miệng cười. Anh có cảm giác như mình gặp ảo giác, nụ cười của cô chói chang như nắng làm anh mờ mắt. Thế nhưng giọng nói của cô cất lên đã nói cho anh biết cô vẫn chưa đi:

- Xem anh kìa, ngu người luôn rồi à?

- Anh tưởng em đi rồi? _Nghe hẳn hỏi, tôi chun mũi, đáp:

- Người ta khó khăn lắm mới về được một lần mà anh muốn đuổi em đi nhanh thế à?

Thực ra lúc sáng cãi nhau với hẳn tôi rất tức giận, sau lại còn phát hiện hẳn biệt tăm biệt tích cả buổi trưa, chiều cũng không về nên càng giận hơn. Tôi dẫn hai đứa trẻ đi công viên, không thèm gọi điện thoại cho hẳn, để xem đến bao giờ hẳn vác được cái mặt hẳn về. Lúc đứng bên dưới chờ hai đứa trẻ chơi xong, tôi bắt gặp Hằng. Á ưỡn ẹo đi đến trước mặt tôi khiến tôi ngứa mắt, mở lời mỉa mai:

- Không biết ngọn gió “độc” nào lại thổi Hằng tiểu thư lạc đến trước mặt tôi vậy? Đừng nói với tôi là tình cờ gặp mặt, đời có mấy lần tình cờ cơ chứ? Nếu tôi đoán không lầm thì cô đến tìm tôi, đúng không?

- Quả nhiên đầu óc linh hoạt lắm! Tôi – muốn – tuyên – chiến – với – cô. _Hằng cao ngạo nói. Tôi cười khẩy, đáp:

- Không biết Hằng tiểu thư lấy gì để tuyên chiến với tôi. Cô không tự về nhà soi gương đi, cô có tư cách gì cơ chứ?

Tôi cảm thấy á càng ngày càng như một con hề thích nhảy nhót và làm những trò nực cười rồi đấy. Chồng là của tôi còn bắt tôi chờ một con đàn bà ngạo mạn khác đến tuyên chiến chắc. Đầu óc cô ta không có vấn đề đấy chứ? Nói gì thì nói, trong cuộc chiến này tôi vốn là kẻ thắng cuộc rồi. Nhưng á dường như không nhận ra mình đang đứng ở đâu, trả lời đầy tự tin:

- Cô cho dù có là người yêu của anh Bảo thì tôi cũng có cách cướp anh ấy đi được, cô cứ đợi đấy đi.

- Từ đâu mà cô cho rằng tôi là người yêu của anh ấy?

- Không phải sao? Nếu không phải thì càng tốt, tôi có thể quang minh chính đại tranh giành rồi.

- Xin hỏi cô lấy đâu ra cái tự tin ấy thế? Tự tin của một con giáp thứ 13 đấy à? Muốn biết quan hệ của chúng tôi sao? Có cần tôi gọi chồng tôi đem giấy chứng nhận kết hôn tới đập vào mặt cô không? _Hằng dường như khá bất ngờ vì thông tin chúng tôi đã kết hôn. Á nghệt mặt ra và điều đó làm tôi thấy đắc ý. Gì chứ trần đời tôi ghét nhất là con giáp thứ 13, á hồ ly tinh này lại còn không biết thân biết phận dám có âm mưu với chồng tôi. Vậy diệt cô phải diệt tận gốc, tôi trước sẽ chơi đùa với á một chút cũng được. Nhưng á mặt dày hơn tôi nghĩ. Sau giây phút kinh ngạc, á vẫn ưỡn ngực thẳng đầu, ngạo mạn nói:

- Kết hôn thôi mà, có gì to tát chứ? Các người còn có thể ly hôn cơ mà. Cứ chờ đấy đi, tôi sẽ đem cô đá bay ra khỏi nhà họ Vũ. _Ồi má ơi, tôi đến lay với con đ* này, nó lấy tự tin từ đâu ra thế. Hay là cây đầu óc có vấn đề nên nói liều vậy. Tôi không cho là đúng, nhơn nhơn đáp:

- Vậy cô có biết để tôi có thể kết hôn với anh ấy, anh ấy đã phải bỏ ra những gì hay không? Anh ấy mất hơn bốn năm để theo đuổi tôi và một năm chờ đợi để chúng tôi có thể kết hôn. Cô nghĩ hôn nhân của chúng tôi chỉ là trò đùa thôi sao? Trước khi muốn chen chân vào hôn nhân của người khác thì tìm hiểu cho kĩ vào, đừng có đến lúc bầm dập cả ra mà chẳng lấy được cái chỗ gì thì lại nói bà đây không nhắc trước. _Tôi lười để ý đến thái độ sau đó của á, tôi quay người đi luôn vì phát hiện trò chơi đã hết lượt và đã đến lúc tôi đón hai đứa trẻ về rồi.

- Vậy cô nói xem, nếu anh ấy yêu cô thì tại sao lại không chạm vào cô từ khi cưới đến giờ?

Tôi mới đi được vài bước thì nghe á nói vậy, liền khựng lại. Dù cảm thấy vô cùng tức giận vì bí mật hôn nhân của mình bị người khác biết được. Nhưng tôi vẫn cố giữ bình tĩnh cho bằng được. Vì mẹ Nguyệt dạy rằng trong cuộc chiến, người nào càng bình tĩnh thì phần thắng giành được càng cao. Tôi không thể để á thấy được sự phẫn nộ và tức giận của tôi được, như vậy sẽ đúng ý á. Hơn nữa nếu tôi mất bình tĩnh còn làm cho phán đoán bị che mờ, đưa ra những lựa chọn sai lầm. Vì thế tôi quay đầu, nhếch miệng đầy xấu xa đáp:

- Cô nghe tin vịt ở đâu vậy? Đúng là lỗ bịch!

- Cô không chịu nhận tôi cũng chịu thôi, đầu sao tôi cũng không thể kéo cô đi khám được đúng không? Nhưng chính anh Bảo nói cho tôi biết đó. _Thực ra không phải Bảo nói cho á biết chuyện riêng tư của hai vợ chồng mà là á rình sẵn ở quán bar Vân Thiên hồng chờ lúc anh say sẽ leo lên giường của anh. Đáng tiếc người đàn ông này khi không bị bỏ thuốc thì dù có quá chén cũng không bao giờ mất lí trí mà đi quá giới hạn bao giờ. Nhưng đôi lại á trong lúc tình cờ nghe trộm cuộc nói chuyện của Bảo và Kiệt liền biết được bí mật nhỏ này. Á lấy thông tin này ra là đang mong chờ cô về cãi nhau với Bảo để á có cơ hội được đến an ủi. Đáng tiếc cái kế sách rẻ tiền này của á lại bị Thanh nhìn thấu. Cô hừ lạnh đáp:

- Cô cho rằng tôi sẽ tin? Dù tôi không biết từ đâu cô có được tin tức đó, nhưng nó là thật. Vậy để tối nay tôi về biến cái thứ tin thật này thành tin vịt nhé! _Tôi nháy mắt tinh ranh, lập tức khiến sắc mặt á sa sầm xuống. Hừ, đấu với ai thì đấu chứ tốt nhất đừng nên đụng đến tôi. Cái gì cũng có giới hạn của nó, cô chạm phải giới hạn của tôi thì cứ chờ tan xác đi. Với cả, tôi tin Bảo, cũng tin lời của mẹ Nguyệt nói “đàn ông nhà họ Vũ yêu ai là yêu cả đời”. Nếu tôi đã quyết định là hẳn thì sẽ không thay đổi, sẽ đặt hết tin tưởng của bản thân để đánh một ván cược với tình cảm. Ngừng một chút, tôi bổ thêm câu:

- Á đúng rồi, hôm qua cô cũng thử rồi đúng không nhỉ? Anh ấy dù không đụng vào tôi nhưng vẫn yêu tôi. Còn cô, haha, anh ấy thả dưng tay chứ không thêm đụng vào cô. Cô thấy trong cuộc chiến này cô có phần trăm nào thắng sao?

Lần này tôi đi thật, không vì bất cứ thái độ nào của á mà dừng lại nữa. Nhưng sâu trong lòng cuộn trào một con sóng ngầm. Gì chứ, á là cái thá gì mà dám đưa ra lời tuyên chiến với tôi. Tôi không thèm chấp á bởi vốn dĩ Bảo là người đàn ông của tôi thì hẳn chỉ có thể là của tôi, bất kì đứa con gái nào khác cũng không có cửa đâu, ngay cả cửa sổ cũng không có nốt, đừng có ở đó mà mơ tưởng. Tôi trước đó dự tính đưa hai đứa trẻ đi chơi về sẽ bắt xe lên thủ đô luôn nên đã dặn dì Huyền không cần làm cơm cho tôi. Nhưng chỉ vì lời nói của á mà tôi thay đổi dự định. Tôi không phải vì bị á kích thích, hoặc có một phần. Phần còn lại có lẽ là do sự không nở trong lòng. Khó khăn lắm mới về được một lần, còn chưa ở cạnh nhau bao lâu làm sao tôi có

thể đi được.

Mặc dù mới vừa cãi nhau với hân đã cho tôi dừng khí rồi đi. Nhưng miệng cứng lòng mềm, vốn dĩ tôi đã lưỡng lự giữa lựa chọn đi hay ở, giờ thì có thể đưa ra đáp án được rồi. Đúng vậy, chúng tôi gần thì ít xa lại nhiều, nếu chỉ vì một lần cãi nhau mà bỏ lỡ cơ hội làm hòa thì khi mất đi hân, ai khóc thay tôi đây? Trong tình cảm vốn không phân biệt thắng thua, làm sao phải vì cái tôi cá nhân mà khiến cả hai lầm lỡ chứ? Nghĩ thông suốt, tôi lấy điện thoại gọi cho Thư vẫn đang ở thủ đô để thông báo:

- Mai mày tiếp tục điểm danh hộ tao nha, thứ hai tao mới về được. _ Thật ra hôm qua là thứ sáu, sang đến hôm nay là thứ bảy. Như vậy tôi chỉ bùng học có hai buổi thôi, cũng không tính là quá nhiều nhỉ? Thư nghe vậy trên trời:

- Về rồi là không nhớ đi hả?

- Vậy mày thử hỏi xem lão Quân đang ngồi bên cạnh mày có nhớ đi không?

- Haha, đoán sai rồi nha! Anh ấy đang ở trong bếp cơ! Nhưng sao mày biết anh Quân lên đây tìm tao? _ Thư nghi ngờ hỏi.

- Còn phải đoán sao? Lão Quân nhà mày bình thường không có việc gì toàn dính lấy lão Bảo nhà tao. Hôm nay không thấy mặt thì ắt là đi tìm mày rồi còn gì? Thôi, cúp máy đây, có việc rồi! _ Tôi giải thích một tiếng xong liền cúp máy rồi dẫn hai đứa trẻ về.

- -----Hết chương 28-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Ngọt ngào:

Khi thấy tôi về di Huyền còn ngỡ ngàng. Tôi hỏi di xem Bảo đã về chưa thì biết được hân về rồi. Chị Huệ còn lạnh nhạt muốn lên thông báo thì bị tôi giữ lại. Tôi muốn cho hân một bất ngờ ấy mà. Vì thế mới xuất hiện ở trong phòng vào lúc này. Bảo nghe tôi làm nũng, không nói không rằng kéo cánh tay tôi để tôi ngã vào trong lòng hân, dùng nụ hôn để biểu đạt sự phản đối câu nói vừa rồi của tôi. Hân điên cuồng mà mạnh mẽ như muốn đoạt lấy hơi thở của tôi vậy. Tôi có chút khó thở giữa giữa, lại bị hân đè lại. Không còn cách nào khác, tôi liền véo eo hân. Hân ăn đau liền buông tôi ra, tôi thở nẩy thở nẩy, trừng mắt với hân:

- Anh ngầu ngẩn như vậy để làm gì chứ? Em có đi đâu! Anh suốt nửa làm em ngạt chết rồi đấy.

- Anh xin lỗi, sáng nay không nên có thái độ đó với em. _ Hân chợt ôm tôi thật chặt, chủ động nhận sai. Thái độ này của hân làm tôi phát ngượng bởi rõ ràng người sai là tôi. Vì tôi nóng tính nên dễ phát hỏa làm lay sang người hân chứ có phải do hân đâu. Tôi gãi gãi mũi, ngượng ngùng nói:

- Không phải lỗi của anh đâu! Tại em dạo này nóng tính quá, với lại là em giấu anh, anh có quyền tức giận mà. Em sai rồi, xin lỗi anh! _ Hân tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi tôi:

- Em bị cái gì kích thích vậy?

- Tình yêu chứ còn cái gì? Anh thương em như thế, em không muốn để anh đau lòng nên em nhận sai có gì là không đúng à? Nếu anh đau lòng quá mà hết thương em thì em biết tìm ai mà khóc đây.

- Cả đời này của anh chỉ thương mỗi mình em thôi, làm sao có thể hết thương được chứ! _ Hân bật cười đáp. Nụ cười của hân đột nhiên khiến tôi thấy vui lây. Hân cười đẹp vậy mà suốt ngày cứ làm cái mặt lạnh cau có như ông già là sao? Nhìn nụ cười của hân, tôi không chỉ thấy vui mừng mà còn thấy có lỗi bởi trước đó đã khiến hân tức giận. Tự hứa với lòng rằng sau này sẽ ít nổi nóng hơn, tôi muốn giành khoảng thời gian hai ngày này trọn vẹn cho hân. Tôi ghé vào tai hân, nấp mờ nói:

- Tôi nay cho anh bóc quà! _ Hân kinh ngạc tròn mắt nhìn tôi, tôi liền đưa tay lên che mắt hân lại, khẽ ho khan một tiếng, xấu hổ nói- Anh kinh ngạc như vậy làm gì? Em là vợ anh, chỉ đang thực hiện bổn phận làm vợ thôi.

- Bà xã, em thật tuyệt vời! _ Hân gỡ tay tôi xuống khỏi mắt rồi in lên môi tôi một nụ hôn thật mạnh nhưng không lâu, gương mặt giãn ra đầy vui mừng. Tôi ghét bỏ chùi mạnh môi, sau đó chôn đầu trong lòng ngực hân, chỉ cảm thấy xấu hổ muốn đào một cái lỗ để chui xuống thôi.

Miệng thì nói vậy chứ trong khi ngồi ăn bữa tối tôi cứ thấy bồn chồn, hồi hộp, lo lắng, sợ hãi. Dù mọi cung bậc cảm xúc xáo trộn trong lòng làm tôi rối bời cả lên. Mẹ Nguyệt thấy tôi không thoải mái, có chút lo lắng hỏi:

- Thanh, trong người không thoải mái sao? _ Tôi như có tật giật mình trong người, tim đánh cái thót một cái, chối bay chối biến một cách nhanh chóng:

- Dạ, con bình thường ạ!

- Mẹ đừng làm cô ấy hồi hộp! _Bảo chỉ lên tiếng một câu thôi là tất cả lộ hết cả cơ mật.

Mẹ Nguyệt nhìn tôi bằng ánh mắt đầy ý cười, ba Kỳ khẽ hắng giọng một cái, Thiên Vy nhe răng cười đều với tôi, còn hai đứa bé mặt ngây ngô nhìn tôi với rất nhiều dấu hỏi chấm ở trên đầu. Tôi cắn răng nghiền lợi véo eo Bảo, mặt chôn trong bát com. Khó khăn lắm mới bước qua được bữa com, tôi vào một cái phi lên phòng bằng tốc độ ánh sáng, bỏ lại sau lưng truyền đến rất nhiều tiếng cười giòn tan. Đóng cửa, chốt khóa, tôi ôm ngực thở phào nhẹ nhõm. Đây là bữa com căng thẳng nhất trong đời của tôi đây. Tuy nhiên nghĩ đến chuyện tiếp theo sắp xảy ra tôi còn căng thẳng hơn. Hít sâu rồi thở ra mấy hơi liền lấy dũng khí, tôi lấy một bộ váy ngủ khác với hôm qua rồi lao vào nhà tắm. Bộ váy ngủ này màu đỏ trơn không ren, là loại váy dây, dài ngang đùi, chất vải là lụa mềm mịn chút eo. Đây là lần thứ hai tôi dám ăn mặc mát mẻ như vậy xuất hiện trước mặt một người đàn ông nhưng vẫn thấy không quen cho lắm, dù người đàn ông kia là ông xã của mình.

Tôi hít vào thở ra nhiều lần để tiếp thêm dũng khí, khoác áo ngủ ra bên ngoài. Cửa nhà tắm vừa mở, chân cũng vừa mới bước ra được một bước, tôi lập tức ngã vào một khuôn ngực rắn chắc. Một đôi môi rơi chuẩn xác xuống môi tôi, nụ hôn có chút vội vàng. Lúc đầu tôi còn có chút không quen muốn phản kháng cái hôn nồng nhiệt này của hắn. Nhưng sau cùng tôi lại đưa tay ôm lấy cổ hắn, chủ động đáp lại. Cũng chẳng biết chúng tôi ngã lên giường từ lúc nào, lúc này hắn tạm dừng nụ hôn lại để tôi lấy hơi. Ngay khi nụ hôn dừng lại, tôi khẽ mở mắt, ngay ngốc nhìn gương mặt đẹp như tạc gòn trong gang tấc, càng ngày càng si mê. Ánh mắt dịu dàng của hắn lúc này như đang tiếp thêm sức mạnh cho tôi, khiến tôi quên đi sự hồi hộp ban nãy. Áo ngủ bên ngoài không biết đã tuột xuống từ khi nào, bây giờ tôi chỉ mặc đúng bộ váy ngủ ban nãy. Bộ váy ngủ tuy mỏng nhưng lại càng khiến không khí càng trở nên ái muội và nóng bỏng hơn. Tôi không để ý đến những tiểu tiết này vì từ nãy tới giờ trái tim tôi cứ đập bang bang trong lồng ngực khiến tôi có chút hồi hộp. Tôi nhìn vào đôi môi mềm mại của hắn, có chút chờ mong nụ hôn lần nữa rơi xuống.

Anh cúi đầu, một lần nữa hôn lên đôi môi ngọt ngào kia. Người con gái trong lòng dường như càng trở nên yêu kiều, giống một đóa hoa xinh đẹp đang chờ nở rộ. Từng nút áo sơ mi của anh được cởi bỏ, bộ ngực trần với những múi cơ săn chắc đầy mạnh mẽ cứ thế phơi bày. Anh rời từ đôi môi ướt át kia sang vành tai đầy đặn cảm của cô, bàn tay thành thực lột bỏ bộ váy ngủ mỏng manh trên người cô, nắm lấy một bên gò bồng đảo đầy đặn. Đôi mắt cô nhắm hờ, rèm mi khẽ rung động, đôi môi nhấp nháy bật thốt lên những âm thanh mê muội kích thích thính giác của anh.

Vốn dĩ khởi động đã xong, chuẩn bị đến bước cuối cùng, cô nàng nào đó đột ngột mở mắt ra, hoảng hốt hỏi anh:

- Này, anh chốt cửa chưa thế?

- Vừa nãy vội quá... _Anh lấp lửng đáp. Sự thực thì... khụ, cửa chưa khóa thật. Anh chán nản đứng dậy, lấy khăn tắm quấn ngang hông che đi “thứ gì đó” đang đứng thẳng biểu tình, đồng thời kéo chăn bọc lấy cô, ra ngoài chốt cửa.

Nói thực là tôi chưa chuẩn bị sẵn sàng, cũng biết ngắt quãng giữa chừng như vậy là làm khổ hắn rồi, nhưng biết làm sao được cơ chứ. Cho dù tôi không phá lúc quan trọng thì cửa không khóa cũng sẽ có người phá thôi mà. Lại không nói, cảnh này để trẻ con nhìn thấy không hay ho chút nào đâu. Nhà có hai đứa trẻ, nếu hắn cẩn thận một chút thì đã không bị ngắt giữa trận rồi. Tôi vui đầu vào chăn, giẫy giụa một hồi phát tiết hết sự xấu hổ cùng ngượng ngùng vì cảnh tượng trong đầu kia đi. Ôi trời, sao tôi lại táo bạo như vậy nhỉ?

Thấy hắn trở lại, tôi cuộn mình trong chăn, cắn cắn góc chăn, giường đôi mất ngủ thơ vô (số) tôi chớp chớp nhìn. Hắn bắt lực vỗ trán, cúi xuống xoa đầu tôi một cái, nhét áo cùng váy ngủ đưa cho tôi, dặn:

- Mặc vào rồi ngủ đi! _Tôi ngờ ngàng hỏi:

- Anh... không tiếp tục sao?

- Em chưa sẵn sàng, tạm thời tha cho em. Nhóc con, lần này là ngoại lệ. _Hắn nói rồi phi vọt vào nhà tắm. Tôi khó hiểu nhìn theo bóng dáng hắn biến mất trong phòng tắm. Ý hắn nói là sao? Lần này là ngoại lệ, vậy lần sau nếu tôi tiếp tục phá game cũng sẽ chẳng ảnh hưởng gì hả? Thôi không tiếp tục đoán ý của hắn nữa, tôi mặc lại váy ngủ rồi ngoan ngoãn lên giường trùm chăn ngủ.

Một lúc sau khi tôi đang lìm dim chuẩn bị đi vào giấc ngủ thì cảm giác giường hơi lún xuống. Biết là hắn, chờ cho hắn đã cố định trên giường, tôi liền lăn vào lòng hắn, tìm từ thế ngủ thoải mái nhất để đi vào giấc ngủ. Nhưng lúc này, sau khi bị đánh thức giữa chừng, tôi lại thấy khó ngủ trở lại, liền ngẩng lên hỏi:

- Lần này em cho anh anh không cần, vậy lần sau em không cho nữa thì làm sao? _Bảo luồn những ngón tay thon dài của mình qua mái tóc uốn cúp ngang vai của tôi đang xõa dài trên gối, khẽ vòn một lọn tóc, đáp:

- Khi nào em sẵn sàng chúng ta sẽ bắt đầu. Anh không phải người thích cưỡng cầu người khác, đặc biệt là em. Anh muốn em tự nguyện giao mình cho anh chứ anh không bị ồi đến mức muốn đoạt được em mà cưỡng ép em. _Tôi nghe vậy vô cùng cảm động, khóe mắt ươn ướt, đáp:

- Nhưng em là vợ anh, anh không cảm thấy thiệt thòi sao?

- Thì như em nói, em là vợ anh thì anh còn thiệt cái gì? _Ý của câu này là em đồng ý trở thành vợ anh thì anh đã không có chút thiệt thòi nào rồi. Câu trả lời của hắn khiến tôi suýt thì bật khóc. Tôi cọ mấy cái vào lồng ngực để trấn của hắn, cảm nhận hơi ấm hắn truyền sang tôi, tự nhiên nghĩ lại lời tuyên chiến của ả Hằng cảm thấy nó thật vớ vẩn. Nhưng tôi vẫn khoe với hắn:

- Anh biết không, chiều nay mới có người tuyên chiến với em nói là sẽ làm cho chúng ta ly hôn để cô ta chen vào đây.

- Kẻ nào? _Anh mà biết kẻ nào to gan dám chạy đến trước mặt vợ anh tuyên chiến muốn chia rẽ bọn họ, anh nhất định sẽ khiến kẻ đó không thấy ánh mặt trời vào ngày mai.

- Thì cái cô trong tiệc sinh nhật của anh lột sạch ra với ý muốn leo lên giường của anh đấy. _Tôi nói bằng cái giọng chua chua. Nghĩ lại mà thấy tức, cô ta là cái thứ gì mà dám lớn tiếng đòi khiêu chiến với tôi chứ, lại còn đòi phần thưởng là chồng của tôi. Tôi có ngu mới đáp ứng cô ta đấy:

- Vậy em đồng ý không? _Hắn ghé vào tai tôi mập mờ nói, hơi thở của hắn khiến tôi thấy ngứa ngáy, liền nghiêng đầu đi tránh, giọng cao hắn lên che đi sự mất tự nhiên:

- Em có ngu đâu, đem chồng mình ra làm phần thưởng cho người ta cơ chứ.

- Cho dù em có đồng ý, ông đây cũng sẽ không để em thua đâu. _Đây là một lời đảm bảo của hắn dành cho tôi, tôi hiểu chứ, nhưng vẫn ngẩng cao đầu kiêu ngạo:

- Hừ, em dù đầu cứng nhất định sẽ không để thua mất anh đâu. Cô ta nghĩ mình là ai cơ chứ. _Sau đó liền nói ra lo lắng của mình- Nhưng em vẫn lo lắm đấy. Anh quá lợi là rồi, để một kẻ lạ mặt trà trộn vào bữa tiệc, không những vậy còn bị bỏ thuốc không hề hay biết. Em mà không về có phải cô ta đạt được mục đích rồi không?

- Đừng lo, không có lần sau, anh đảm bảo đấy! _Tôi cũng chỉ “ừ” cho có chứ vẫn chẳng yên tâm chút nào. Ngày mai tôi phải nhờ Hải phái thêm người canh chừng cô ả kia, không để ả có thời cơ gây loạn. Nghĩ như vậy, tôi yên tâm hơn. Cọ vào lồng ngực hắn, tôi than thở:

- Anh nói xem, chồng em đẹp trai thế này, bao nhiêu cô gái nhòm ngó, thật khiến em buồn nẫu cả ruột. Thật muốn biến anh thành của riêng, ngày ngày đeo trên người, kẻ nào dám đến cướp em sẽ liều mạng với kẻ đó. _Hắn buồn cười đáp:

- Vậy vợ anh thì sao nhỉ? Nghe nói cô ấy rất được chào đón ở trường đại học thì phải, hơn nữa thư tình còn chất đầy nhà... _Tôi nghe vậy biết ngay thế nào hắn cũng không cho qua chuyện này dễ dàng như vậy, vội dỗ dành:

- Nào có chứ, anh đừng nghe người ta nói bậy bạ. Dù có thật, em thế là em không xem một cái nào hết, em vẫn nhớ mình có ông xã rồi, không thích mấy tên chấp chững làm người lớn ấy đâu.

- Phải không? _Hắn nhướn mày hỏi tôi, tôi gật đầu như gà mổ thóc.

Thấy hắn vẫn không tin, tôi rướn người lên, hôn mấy cái đền bù, mãi mới dỗ được hắn, cảm thấy thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù tôi chưa được chứng kiến con giận dữ thực sự của hắn nhưng tôi càng không muốn thấy đâu. Vì lúc đó mâu thuẫn xảy ra, tôi lại là một người rất nóng tính, rất có thể sẽ nói lời khiến hắn tổn thương. Tôi biết mỗi người đều có giới hạn của riêng mình, nếu tôi đi quá giới hạn đó, thì hậu quả không chỉ có hôn nhân tan vỡ mà cái giá phải trả sẽ còn lớn hơn. Mấy lần tôi khiến hắn tức giận nhưng hắn vẫn nhịn xuống để dành tôi, tôi biết bản thân chưa chạm phải giới hạn của hắn, cũng không có ý nghĩ sẽ không bước qua giới hạn đó, cho nên mới để hắn dễ dàng như vậy đấy. Chứ không có khi chiến tranh lạnh cũng đã xảy ra rồi.

Tôi ở cùng hắn một ngày nữa rồi ngày hôm sau lại vội vã bắt xe lên thủ đô. Trên xe buýt, tôi bất chợt gặp cướp có đem theo vũ khí. Gã bắt tôi làm con tin, đem dao kề vào cổ tôi. Bởi vì đây không phải lần đầu tiên cận kề cái chết, cho nên tôi đã sớm có kinh nghiệm. Tôi để hai gã đó đem cả tôi và hành lý xuống xe. Mặc dù đã được thả đi nhưng gã vẫn kề dao vào cổ tôi, có lẽ cho rằng lần này tôi trở lại một mình nên không có ai đến cứu chẳng? Tôi nhếch mép cười lạnh, vừa theo gã vừa lên tiếng tán gẫu một cách thoải mái:

- Nói đi, các người không phải cướp đúng không? Chà chà, để các người làm việc này quả thật khiến các người chịu thiệt rồi.

- Nếu cô để chúng tôi bắt từ sớm thì có phải đã không có tình cảnh này không. _Gã đeo khẩu trang kéo vali hành lý của tôi ồm ồm lên tiếng. Một câu đã chứng thực những suy đoán to gan của tôi. Bọn chúng là do kẻ khác gọi tới, mục đích còn là gì ngoài lấy mạng tôi. Chê tôi chân yếu tay mềm nên muốn không chế tôi đưa đến chỗ vắng vẻ hiếp rồi giết sao? Khả khả, tôi đang rất mong chờ cái chỗ vắng vẻ đó đây, thích hợp để giết người hủy xác.

- Trước khi chết chắc tôi cũng phải biết được ai là người muốn giết mình chứ?

- Phu nhân Thiên Điều là người thông minh, lẽ nào trong lòng cô chưa có đáp án sao? _Gã đeo khẩu trang cười khẩy chế giễu tôi. Tôi bị không chế tay vẫn nhún vai, thần nhiên đáp:

- Quá nhiều kẻ thù, không đoán được! Nhưng cho dù là ai, thì tôi cũng phải công nhận kẻ đó gan, dám bắt tôi ngay dưới mí mắt của Thiên Điều. Tôi có nên tặng cho người đó một sự bất ngờ trước khi chết không?

Thấy nơi vắng vẻ đã cận kề, tôi quyết định hành động ngay và luôn. Khi gã cầm dao không chú ý, tôi nhanh nhẹn nghiêng người, để cổ tránh xa con dao khoảng 1 cm, chân dẫm mạnh một cái, tay được thả tự do thì lập tức túm lấy cổ tay đang cầm con dao, vận mạnh một cái. Con dao trong tay gã rơi xuống, tôi rút trong túi ra một cái kích điện cầm tay, liền dúi cho gã một phát bất tỉnh. Gã còn lại thấy thế đang chuẩn bị rút súng thì bị tôi nhanh nhẹn dí thêm một phát, gã cũng nằm xuống cùng người bạn của mình. Tôi phui tay, lạnh lùng rút điện thoại ra, gọi cho Quý để hắn cho người đến xử lý lũ này. Còn xử lý thế nào, tùy họ đi! Sau khi Quý đến, hắn đón tôi trở về khu trọ. Tôi vừa tung tăng hát khúc ca yêu đời vừa kéo vali vào sân, chợt tôi nghe một tiếng gọi. Tôi khựng lại, thấy Nhi đang hốt hải chạy đến. Tôi chỉ lạnh nhạt hỏi:

- Cô gọi tôi có chuyện gì không? _Đối với người không thân, tôi khá là lạnh nhạt. Tôi không nhiệt tình nổi với những người xa lạ bởi tôi là một người yêu sự yên tĩnh, cũng là người không dễ dàng tin tưởng. Vì thế ngay từ đầu, cho dù Bảo có ngoại hình đẹp đến đâu cũng không thể đã động tới cảm xúc của tôi được.

Nhi đứng trước mặt tôi, mồ hôi lấm tấm đổ đầy trên gương mặt bé xinh. Nếu nhìn tổng thể thì cô nàng này không xấu, gương mặt tròn trĩnh, gò má đầy đặn phúng phính, da mịn màng trắng bóc, môi hồng răng trắng, đôi mắt to tròn, mũi cao thẳng, trông vô cùng phúc hậu. Hơn nữa tôi cảm nhận cô ta là một cô gái lương thiện, cũng không nhiều chuyện. Chỉ là tôi thích yên tĩnh quen rồi, cho nên đối với một số người, chỉ cần không có ý đồ xấu với tôi, tôi

cũng sẽ mặc kệ họ, nhưng không kết bạn với bọn họ. Vì thế ngay từ khi nghe Nhi chuyển đến, tôi cũng chẳng có ý kiến gì. Chỉ là bây giờ mới phát hiện cô nàng này là một mớ rắc rối. Nhi đứng trước mặt tôi, bối rối mở cặp đưa ra trước mặt tôi ba cộp tiền toàn đồng pò – ly – me năm trăm nghìn khiến tôi choáng váng. Tôi nghi hoặc ngược lên, dùng ánh mắt truyền đạt ý kiến trong lòng mình. Nhi ngượng ngùng cúi đầu, lí nhí nói:

- Cậu...cậu đừng hiểu lầm! Đây là tiền mình trả cậu vì cậu...cậu đã đuổi giúp mình đám côn đồ đòi nợ kia đi. Không nhiều đâu, vừa đủ năm mươi triệu. Minh...mình chưa làm thẻ ngân hàng nên chỉ có thể đưa tiền thôi. Tôi thở hắt ra vỗ trán, không biết có nên cảm thán về sự ngu ngơ của cô nàng này hay không? Cảm những năm mươi triệu lòng không ngoài đường, cô ta đang làm cái quái gì thế? Cô ta muốn cổ vũ bọn cướp giật hầy đến cướp tiền của cô ta sao? Tôi không nhịn được liền nói:

- Này, nếu cô chưa làm được thẻ thì có thể chờ đến khi làm được rồi hãy mang tiền đến trả, chứ tôi cũng có đời ngay đâu. Cô cầm tiền thế này là muốn thách thức cái lũ trộm cướp à? Cô gái, cô cũng thông minh quá đấy!_Nhi bị mắng cũng không giận, chỉ ngượng ngùng gãi mũi, đáp:

- Minh...mình sợ có tiền rồi chẳng may tiêu mất sẽ rất lâu mới trả cậu được, cho nên mới đánh liều. Cậu...nhận hộ mình nha!_Tôi lục trong vali lấy ra cái thẻ đen lần trước đưa cho lũ côn đồ đòi nợ và được chúng trả lại ra, đưa cho cô ta, rồi bảo Quý cầm lấy số tiền đó, sau đó nói:

- Những gì đáng phải nhận tôi sẽ nhận. Ngày hôm đó tôi cứu cô, cũng trả tiền cho cô là vì một lần cô cứu mạng tôi, chúng ta hòa nhau. Trong này mới được tôi thêm vào 25 triệu, vừa đủ 50 triệu, mặt mã vẫn như cũ, cô giữ mà dùng dần đi. Thế này là mọi thứ sòng phẳng rồi, sau này không ai liên quan đến ai nữa, chúng ta không nợ nần gì nhau cả._Sau đó trước khi bỏ vào nhà, tôi khuyên nhủ:

- Còn nữa, lần sau dù có tiền tốt nhất cũng đừng khoe ra, cẩn thận có ngày rước họa vào thân đấy.

Nhi nhìn theo bước chân Thanh vào trong nhà, ôm lấy tấm thẻ cười ngơ ngẩn. Mặc dù cô rất lạnh lùng với cô ta, nhưng cô ta vẫn cảm thấy cô ngẫu nhiên đi được. Trái tim thiếu nữ đập loạn xạ trong lồng ngực không kiểm soát được. Cô ta thật muốn ở bên cạnh cô, làm bạn với cô, mặc kệ cô có đề ý đến cô ta hay không. Trong mắt Nhi, Thanh chính là kiểu người trong nóng ngoài lạnh điển hình. Nếu không thì tại sao toàn mắng ra những lời quan tâm cô ta như vậy chứ. Nhi đoán rằng Thanh rất có thể là con của phú hào bởi cô có thể đưa năm mươi triệu ra không chớp mắt một cái, hơn nữa lại luôn có vệ sĩ kè kè bên cạnh. Nhi luôn sùng bái những người có tiền bởi nhà cô ta ở dưới quê, chỉ là làm nông bình thường, muốn cho cô ta lên thủ đô học cũng phải chật vật biết bao. Nhưng cô ta không tham, cái gì là của mình cô ta sẽ nhận, nhưng không phải là của mình cô ta tuyệt đối sẽ không liếc lấy một cái. Vì thế dù biết nhà Thanh có thể có rất nhiều tiền, không hiếm hoi gì cái 25 triệu mà cô ta chật vật mấy tháng vừa vay mượn lại còn cầm đầu cầm cổ đi làm thêm học mặt ra mới có được, nhưng cô ta vẫn cứ trả lại đấy thôi.

Ngay từ lúc mới nhìn thấy Thanh, ấn tượng của cô ta về Thanh đã vô cùng đặc biệt. Cô có một gương mặt bình thường, không gọi là xinh đẹp bởi giữa một rừng người trong trường, vẻ đẹp của cô không coi là nổi bật, có thể nói là một gương mặt phổ thông. Nhưng cô đặc biệt ở cái khí chất, cô có một sự lạnh lùng nhưng không quá cao ngạo, lại có phong thái tự tin, làm việc quyết đoán, cũng rất trọng tình nghĩa. Cô ta biết những chuyện Thanh làm có lẽ cũng chẳng phải việc trong sạch gì, ngay cả sát thủ còn nửa đêm nửa hôm mò đến tìm cô thì là chuyện trọng sạch gì được, nhưng cô ta rất kín tiếng. Việc không liên quan đến mình, cô ta tránh được đến đâu thì tránh, rất thức thời, cũng rất biết cách làm người. Lúc đầu cô ta có hơi e sợ Thanh bởi cô ta cho rằng Thanh làm việc cho xã hội đen, rất có thể sẽ liên lụy tới cô ta. Nhưng lâu ngày sống chung, tình cảm cứ ngày một tăng lên, cho nên gan cô ta cũng to hơn rồi.

Quý nhìn biểu hiện của Nhi, mắt lóe lên một tia nhìn cổ quái, lắc đầu thờ dài rồi biến mất không thấy tung tích đâu. Hắn vừa nhận được tin nhắn của Thanh nhờ hắn tìm giúp một khu đất giá cả phải chăng để chuẩn bị mở cửa kinh doanh. Còn kinh doanh cái gì ấy hả? Chắc gì cô nàng đó đã tính được, mới chỉ đang dự định mà thôi. Hắn vốn là một người trung thành tuyệt đối, chủ muốn làm gì tớ không bao giờ hỏi, chỉ cần nhất nhất nghe theo mệnh lệnh là được, cho nên hắn liền đi tìm khu đất cho cô. Nhưng hắn cũng không khỏi thờ dài, bộ phận của hắn từ khi nào lại lưu luyến đến bước đường trở thành cu li thế này. Không phải nên là viễn cảnh tắm trong biển máu, oanh liệt một đời hay sao?

Thời gian lại cứ thế trôi qua trong tĩnh lặng, tôi đã nhờ Quý tìm được khu đất có đủ thiên thời địa lợi nhân hòa để mở...một quán bar. Lúc đầu tôi định mở một quán cà phê hoặc cửa hàng quần áo, nhưng nghĩ lại, tôi vẫn phải hoạt động trong thế giới ngầm thời gian dài nữa, vẫn nên dự tính đào tạo một bộ phận đặc biệt chuyên thu thập về tin tức. Mà quán bar con người lẫn lộn, hỗn tạp không phân tốt xấu, là nơi thích hợp để lấy thông tin. Vì vậy, tôi báo cho Báo một tiếng rồi mới quyết định để quán bar mở cửa, lấy tên THE LORD (chúa tể). Quán bar lúc đầu không thu hút khách mấy bởi vì thủ đô là một nơi phồn hoa, quán bar không thiếu. Cho đến khi tôi mở chế độ đãi ngộ cao mới thu hút được khách. Chặt vật mãi quán bar mới có chút khởi sắc, người đến phần lớn là những cậu ấm cô chiêu thừa tiền thừa của. Nhưng bắt tạm một ai trong số này cũng đủ để gây náo loạn cái thủ đô này rồi.

Bar THE LORD chậm chậm phát triển, mỗi tháng cũng kiếm được kha khá. Cho đến một ngày có kẻ đến gây rối. Kẻ đó là đàn em của một bang nhỏ trong cái thủ đô chật chội này, nghe theo lệnh đại ca đến phá việc làm ăn của tôi chỉ vì ngứa mắt. Tôi tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhờ Quý trùm bao tải bắt thằng cái gã đại ca đó đến trước mặt tôi. Lúc gỡ bao tải ra, gã đại ca đó giấy đành đập trên nền đất mấy cái không ngồi dậy được, mắt trừng lớn về phía tôi. Tôi nhàn nhã ngồi bắt chân chữ ngũ trong phòng tổng thống của bar THE LORD hỏi bộ phận Vô Ảnh:

- Tên này không vừa mắt tôi, các anh nói xem nên làm thế nào?

- Đánh thẳng này thành đầu heo đi!_Quý nhanh nhay ra lệnh. Tôi hài lòng gật đầu, ngồi lặng lẽ quan sát gã kia bị đánh thành đầu heo. Gã đại ca này vốn đã ục ịch, bụng phì ra chẳng khác gì bà chửa tám tháng, mặt giờ còn sưng to chẳng khác gì Trư Bát Giới phiên bản không cần hóa trang khiến tôi đỡ khó chịu hơn. Bởi cái gương mặt hèn hạ kia của gã cứ nhìn chằm chằm vào tôi, liếc từ đầu đến chân với ánh mắt đầy tham lam. Cho nên gã bị đánh là đáng đời. Chờ một trận đòn qua đi, tôi hài lòng gật đầu:

- Ừm, giờ trông vừa mắt hơn rồi. Về sẽ thưởng cho các anh, vất vả rồi!

Quý nghe vậy khẽ giật giật khóe miệng, cũng chẳng trông mong gì với cái thưởng mà cô nói. Đối với bọn họ mà nói, thưởng hay không cũng chẳng có nghĩa lý gì, bọn họ không có mục tiêu đối với cuộc đời. Mục đích duy nhất họ sống đến bây giờ chính là để trả ơn, để bảo vệ tính mạng của người đã chừa chấp và dạy dỗ bọn họ suốt bao nhiêu năm cuộc đời. Vốn dĩ đã không có tham luyến thì cũng chẳng có mong chờ đối với phần thưởng. Mà bây giờ, bộ

phận Vô Ảnh thuộc toàn quyền của cô bởi chính người đàn ông của cô đã chuyển nhượng sang. Bọn họ phụ trách an toàn của cô, đồng thời cũng chính là cu li trung thành bậc nhất của cô, bọn họ vốn dĩ cũng chỉ làm theo trách nhiệm, chẳng cầu thưởng gì. Tuy nhiên, bọn họ vẫn rất cảm kích chủ nhân vì anh đã đưa bọn họ cho cô. Từ khi đi theo cô, bọn họ giống con người hơn, cũng có cảm xúc, cũng biết nói chuyện, biết tán gẫu, làm những việc mà người bình thường hay làm, mặc dù bọn họ vẫn âm thầm hoạt động trong bóng tối.

Có thể nói cô nàng này đã dạy hư bọn họ, khiến bọn họ trải nghiệm hi nộ ái ố, biến một cỗ máy giết người thành một con người có cảm xúc. Cô nói chuyện với bọn hắn, cô dạy bọn hắn nấu ăn (vì cô lười), cô dạy bọn hắn tán gái, cô dạy bọn hắn uống rượu (không dạy hút thuốc vì cô ghét thuốc lá), cô để bọn hắn ăn vặt những món ăn chẳng có chút dinh dưỡng nào... Nhưng những điều này lại càng khiến bọn họ xích lại gần nhau. Chủ tớ bọn họ gần như đã trở thành một đoàn thể không thể tách rời, tựa như một cơ thể hoàn chỉnh. Nếu nói cô là trung tâm, là não bộ của cơ thể thì bọn họ chính là tay chân, là một bộ phận trên cơ thể đó. Bọn họ sẽ vì bộ não mà bảo vệ, mà gạt bỏ hết chướng ngại trên đường cô đi. Đi theo cô dường như bọn họ vui vẻ hơn nhiều, cũng cảm thấy sự gắn bó đoàn kết hơn. Sự đoàn kết này đến từ lòng tự nguyện chứ không phải theo cảm tính như trước kia.

- Biết vì sao tao đánh mày không?

- Con khốn, mày cứ chờ đấy cho ông. Ông mà ra được khỏi tay mày thì mày đừng hòng thoát được. _Gã béo không ngờ mình đường đường là một đại ca xã hội đen, đã làm lâu như vậy mà cuối cùng lại bị một con nhóc hạ bệ.

- Mày nghĩ tao ngu mà thả mày đi để mày phá chuyện làm ăn của tao nữa hay sao? Mày không phục chứ gì, vậy để mày cả đời này ôm nỗi không phục mà đến thiên đường nhé! Còn nữa, tao đem mày đến đây là để thông báo cho mày, đám đàn em của mày thuộc về tao rồi, chúc mừng!

Cô gái cười xán lạn, nhưng nụ cười này lại khiến gã lạnh cả tóc gáy. Gã không hiểu tại sao một cô gái trông còn rất trẻ như cô lại có thủ đoạn và sự tàn nhẫn đến như thế. Gã không biết cô trải qua những chuyện gì, nhưng gã biết một điều, cô gái này không dễ đụng. Chỉ là gã nhận ra quá muộn rồi, mọi cố gắng trong bao nhiêu năm qua của gã đã sụp đổ rồi. Gã ngờ ngác để người của cô kéo đi, mặt mày tái xanh. Đáng tiếc biểu cảm của gã không một ai biết, vì gã đã bị đánh thành đầu heo rồi. Sau khi bị kéo đi, cuộc sống của gã như địa ngục trần gian, đến nỗi lúc chết gã còn phải mỉm cười cảm ơn số phận. Những chuyện này đương nhiên cô sẽ không biết, bởi nơi gã bị đưa đến là nhà giam tuyệt địa của bang Thiên Điều, dùng để giam giữ một số thành phần đặc biệt như kẻ phản bội hoặc là kẻ thù không đội trời chung của họ...

Giải mã cho sự bạo lực của tôi lúc này, lí do đơn giản nhất chính là tôi không vừa mắt gã. Ai bắt gã gọi đòn như vậy, chọc phải ai không chọc lại dám kéo đàn kéo đồng đến làm phiền tôi chứ. Con người tôi ghét nhất là phiền phức. Sau khi kéo gã kia đi, tôi nói với Quý:

- Lũ đàn em kia, ai không phục thì đánh đến khi phục mới thôi, còn lại đưa đi đào tạo đi, sau này tôi ắt cần đến bọn họ.

Hành động lần này của cô khiến Bảo mở rộng tầm mắt, anh không nghĩ cô vợ nhà anh mà bạo lực lên cũng đáng gờm lắm chứ, không phải dạng vừa đâu. Tuy nhiên, anh chưa từng có ý ngăn cản cô. Anh hiểu rằng anh không thể bảo bọc cô cả đời mà không có chút sứt mẻ nào. Nếu muốn tốt cho cô, chi bằng để cô mạnh mẽ hơn, có năng lực bảo vệ chính mình thì hơn. Cho nên, sau chuyện cô giấu anh lần trước, anh đã suy nghĩ kĩ càng. Anh biết cô suy nghĩ cho cảm xúc của anh, sợ anh giận nên mới giấu. Nhưng kì thực anh tôn trọng quyết định của cô, anh sẽ không can thiệp vào, anh muốn để cô cảm nhận trọn vẹn nhất những trải nghiệm đó, để cô mạnh mẽ hơn trên con đường đời sau này. Hơn nữa, anh cũng có suy nghĩ riêng. Bởi nếu cô cảm thấy khổ cực quá không vượt qua được, không phải cô sẽ càng dựa dẫm vào anh sao?

Trong thời gian này, tôi bận rộn đầu tắt mặt tối suốt cả một ngày, không có thời gian chăm sóc bản thân luôn. Nhưng bù lại, tôi có người chăm sóc. Phải rồi, cô nàng bạn cùng xóm trọ tên Nhi kia, cũng chẳng biết ăn phải thứ thuốc gì mà mặc kệ tôi lạnh nhạt thế nào, cô ta cũng bám riết lấy không buông. Mấy lần tôi thăm dò thử dùng tiền để đuổi, nhưng căn bản người ta không cần tiền. Cô ta nói rằng cô ta không có bạn nên muốn làm bạn với tôi. Hừ, nghĩ tôi ngây thơ vậy ư? Trên đời này làm gì có bữa ăn nào miễn phí chứ. Tuy nhiên, ngày qua ngày, cô ta chăm chỉ rửa chén rửa bát rửa đồ, dọn dẹp nhà cửa, nấu cơm ngày ba bữa, hơn nữa còn tích cực giúp tôi dọn dẹp sân xướng nhà cửa mà không đòi bất cứ thứ gì làm tôi cũng phải mở to mắt mà nhìn. Thử thì bận rộn yêu đương, bận rộn học, không có thời gian. Mặc dù chúng tôi sống cùng một mái nhà nhưng sự giao lưu rất ít ỏi, hiếm hoi.

Ngày hôm nay, lúc tôi về, Nhi chạy tới đem một cặp lồng đầy thức ăn còn nóng hổi nhét vào tay Quý đang đi sau lưng tôi, nói:

- Hôm nay mình phải về nhà một chuyến nên tôi không nấu cho cậu được. Vì thế chút đồ ăn ít ỏi này cậu nhận tạm đi nha. Chờ mình về sẽ nấu một bữa thịnh soạn sau. _Nói rồi cô ta chạy biến đi như một làn khói, không cho tôi ừ hử lấy một lời. Tôi chép miệng, không từ chối, quay người đi vào nhà.

Chờ khi cô ta trở lại, tôi đề nghị:

- Tôi sẽ không nhận không bất cứ thứ gì của cô cả. Tôi thuê cô, sáu triệu một tháng. _Nhi cắn môi, uất ức nhìn tôi:

- Cậu...cậu coi mình là người giúp việc sao? _Tôi nhún mày:

- Vậy cô tính làm không công cho tôi hả? Cô có mục đích gì thế? _Nhi lắc đầu nguây nguẩy, vội vàng thanh minh:

- Không có, mình thề là mình không có bất cứ mục đích gì. Mình...mình làm như vậy là vì...là vì mình...muốn làm bạn với cậu. _Tôi nghe vậy cũng cảm thấy lời này thật là dối lòng, thẳng thừng đáp:

- Xin lỗi, tôi không thiếu bạn! Còn nữa, nếu cô không chấp nhận để tôi thuê vậy thì sau này đừng đưa đồ đến chỗ tôi nữa. Tôi sẽ không nhận đồ không rõ mục đích. _Tôi nói rồi nhanh chóng rời khỏi. Tôi cảm thấy có điều bất thường ở đây, tốt nhất không nên tiếp tục kéo dài mối quan hệ dây dưa không rõ này.

Sự lạnh lùng của Thanh khiến Nhi suy nghĩ rất nhiều, đêm đó là một đêm không ngủ. Quý biết rõ điều đó, cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, lại càng thông cảm cho chủ nhân của mình. Nhưng bản tính anh ta không nhiều chuyện, cho nên nếu không được yêu cầu, lại không phải chuyện gì quá đáng, ư

hiếp đến quyền lợi của chủ nhân, anh ta sẽ không chủ động tiết lộ. Hơn nữa, anh ta đang muốn troll chủ nhân của mình, muốn thấy sắc mặt đặc sắc của anh khi biết chuyện này.

Câu chuyện tưởng như vậy sẽ dừng lại, nhưng không, nó vẫn tiếp diễn hằng ngày. Kệ tôi có nhận hay không, ngày ngày vẫn có com canh được đưa tới. Tôi phiền não vô đầu bứt tai, còn Thư lại thành thói ngồi ăn bông ngô xem phim, hơn nữa còn cười nhạo tôi nữa:

- Tao thấy đến 80% cô gái đó thích mày đấy. Ủa, thật không ngờ bạn tao có mị lực thật nha. _Tôi nghe vậy bay ngay về phía ghế sofa, bóp cổ nhỏ trêu:

- Cảm ơn ngay, không tao nhét chuối vào mồm mày đấy. _Thư nhướn mày nhếch môi, đùa tôi:

- Chuối “thật” hay chuối “giả” thế! _Tôi không ngờ con nhỏ lại lầy đến mức này, nhả kẹo kêu lên:

- Đen tối thế! _Sau đó ghé vào tai nhỏ, hỏi- Tôi bước cuối rồi cơ à!

- -----Hết chương 29-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Động phòng:

Nhỏ nghe hỏi bụng mặt, quay đi. Tôi ngạc nhiên nhướn mày, không ngờ hai người này thế mà đã ờ ề rồi. Trong khi đó tôi với Bảo là vợ chồng từ lâu mà còn chưa đến bước cuối cùng đâu nhé! Thật sự cảm thấy thất bại. Chờ lần tới chúng tôi gặp nhau đi, tôi phải đại chiến ba trăm hiệp với hắn mới được. Không được rồi, cứ nhắc tới hắn là ruột gan tôi lại cứ rối bời cả lên, nỗi nhớ tích tụ lâu ngày hóa thành nỗi xót xa. Mặc dù nhớ hắn tới da diết, nhưng tôi cũng chỉ có thể ép nỗi nhớ đang dấy vò mình này xuống đáy tim. Bước đi này là do chính tôi chọn, không thể giữa chừng bỏ cuộc được. Ngày tháng cứ thế lại tiếp diễn ra, tôi đã trải qua một mùa đông một mình. Khi mùa xuân tới, nụ mầm xuân đầu tiên hé nở, nắng ấm trải rộng muôn nơi, lúc này cũng là lúc tôi được nghỉ Tết rồi. Tôi thông báo lịch nghỉ Tết cho hắn, hắn liền cho xe tới đón tôi về.

Nghĩ tới sắp được gặp hắn, lòng tôi mừng như điên. Cho nên lúc vừa mới xuống xe, nhìn thấy hắn đứng ở cửa đợi tôi, cảm lòng không được, tôi liền không do dự lao tới, hai chân đu lên quắp lấy hông hắn, hai tay ôm cổ, cúi đầu hôn lên môi hắn. Hắn đỡ hông tôi, quay người đi vào nhà, để mấy vệ sĩ cùng chú tài xế mặt cúi gầm xuống đất.

Bọn họ khỏe miệng khê giạt giạt, trong lòng gào thét không ngừng “Các người có đôi có cặp các người giỏi rồi, nhưng làm ơn đừng ngược lữ F.A chúng tôi nữa, cầu chính phủ bảo vệ động vật chó độc thân”.

Chúng tôi đang đắm chìm trong nụ hôn, mãi cho đến lúc nghe một tiếng “e hèm” vang lên, tôi mới ngượng ngùng dừng lại nụ hôn đó. Thiên Vy không vui đứng bên cạnh nhắc nhở:

- Hai người muốn làm gì có thể về phòng rồi hẵng làm được không? Như vậy còn ra thể thống gì nữa. _Tôi thông hai chân, giẫy giụa nhắc hắn:

- Buông em xuống đi!

- Không! _Hắn bướng bỉnh đáp, sau đó quay lưng cứ thế ôm tôi đi lên lầu. Tôi chấp hai tay vào nhau, ánh mắt tỏ vẻ có lỗi hướng về Thiên Vy, cứ thế để Bảo đem về phòng.

Vào phòng, đóng cửa, chốt cửa, xong một loạt động tác, tôi liền bị hắn đè xuống giường. Hắn cúi đầu muốn hôn, tôi nghiêng đầu tránh, đẩy hắn một cái, mắng:

- Anh làm cái gì đấy, đương ban ngày ban mặt!

- Anh chốt cửa phòng rồi!

- Chốt cửa phòng cũng không được, em vừa mới về, còn chưa kịp chào hỏi ba mẹ, cũng chưa kịp gặp hai đứa trẻ nữa. Như thế là không phải phép đâu.

- Ba ở công ty tăng ca nên chưa về, mẹ đi chơi với bạn rồi. Hai đứa trẻ cũng chưa đi học về nữa. Chúng ta đánh xong một hiệp rồi gặp bọn họ cũng vừa kịp lúc, tranh thủ thời gian ở bên nhau. _Hắn cố gắng thuyết phục tôi, nhưng tôi vẫn lắc đầu, nói:

- Đây, đây là lần đầu của em đấy nhá, anh muốn cứ thế mà xong thôi à? Em không đồng ý đâu nhé! Dậy đi, để em xuống bếp nấu mấy món cho cả nhà.

- Được rồi! _Hắn ừ ừ đáp một câu, cúi xuống hôn lên môi tôi một cái nhẹ như chuồn chuồn lướt nước rồi mới đứng dậy.

Tôi xuống bếp phụ dì Hoa và dì Huệ nấu nướng. Khoảng hơn một tiếng sau, mâm cơm với đầy đủ các món ăn hai mặn một chay một canh được bung ra. Cùng lúc này, từ đằng xa vang lên giọng nói non nớt lạnh lạnh cất lên:

- Mẹ! _Đồng thời, một cục bông mồm mồm chạy tới, ôm lấy chân tôi. Tôi vui mừng ngồi xổm xuống, cu Vỹ ôm lấy cổ tôi thơm lấy thơm để mấy cái, mè nheo- Mẹ, Vỹ nhớ mẹ nhiều lắm, cuối cùng mẹ cũng về rồi!

- Ủ, mẹ cũng nhớ cu Vỹ bé bỏng của mẹ lắm lắm! Nói mẹ nghe ở lớp mầm non có ngoan không nào.

- Vỹ rất ngoan, rất nghe lời cô giáo. Mẹ nhìn này, cô giáo còn cho Vỹ phiếu bé ngoan nữa đây. _Cu Vỹ ngây thơ chia phiếu bé ngoan ra trước mặt tôi.

Tôi nhận lấy, thơm vào cái má phúng phính của bé một cái, rồi bế cu Vỹ lên, nựng nịu cái. Tú Tâm đứng nhìn em trai đang được bế, mỉm cười lặng lẽ. Sự yên tĩnh của con bé khiến tôi cảm thấy có chút áp lực. Con bé dường như luôn trưởng thành trước tuổi, rất hiểu chuyện, cũng rất yên tĩnh, thật khiến người ta đau lòng khi một đứa trẻ nhỏ như vậy đã đánh mất đi sự ngây thơ trong sáng quá sớm. Thấy tôi nhìn, con bé tưởng tôi muốn hỏi thành tích của nó, bèn mở cặp lấy ra bảng điểm vừa thi xong học kì một đưa cho tôi. Tôi chưa nhận lấy vội, chỉ khẽ xoa đầu con bé, thật tâm nói:

- Con không cần quá áp lực. Năng lực mình đến đâu thì mình dùng đến đó, đừng cố quá làm gì! Đương nhiên mẹ hi vọng con có thành tích tốt, nhưng không nên tạo nhiều áp lực cho bản thân.

- Vâng! _Con bé gật đầu tiếp thu. Tôi hài lòng cầm bảng điểm, khi thấy những con số cao chót vót trên đó, tôi cảm thấy vô cùng vui vẻ. Cô Tú Oanh, cháu không phụ lòng cô rồi, đúng không?

Tôi bế Thiên Vỹ đi tắm cho thằng bé, hai mẹ con vật lộn hơn một tiếng trong nhà tắm mới xong. Tôi mặc quần áo cho thằng bé rồi lại dắt nó ra ngoài. Cu Vỹ cũng được ba tuổi rồi, là cái tuổi vô cùng hiếu động, cho nên lúc nào cũng tràn đầy năng lượng, tôi đuổi theo không kịp. Tôi vừa mới thả tay ra, thằng bé đã lao như tên bắn mất hút. Tôi không đuổi theo, đứng đó thở hồng hộc, lắc đầu một cái rồi quay người. Thấy Tú Tâm đứng ở cửa, tôi liền thắc mắc:

- Sao vậy Tâm?

- Mẹ, con... có thể tắm cùng mẹ không?

Con bé ngay từ nhỏ đã ở trong trại mồ côi, nó sống trong môi trường đó nên nhạy cảm hơn những đứa trẻ cùng trang lứa. Nó biết cô chỉ đang cố gắng giúp mẹ ruột của nó hoàn thành trách nhiệm mà thôi. Nhưng đứa trẻ nào mà không khao khát tình thương cơ chứ. Dù cho cô không phải mẹ của nó, nhưng nó biết cô thương nó. Vì thế, từ lâu nó đã coi cô thành mẹ của nó rồi. Và việc nó luôn mong ước từ bé đến giờ chính là được tắm cùng mẹ, ngủ cùng mẹ, được mẹ ôm vào lòng khi ngủ. Nhưng từ khi về đây, cô càng ngày càng bận, nó hiểu nó lớn rồi, không thể mè nheo khóc lóc như em trai, vì thế chỉ có thể yên lặng chôn giấu mong ước đó ở trong lòng. Nhưng hôm nay nhìn cô tắm cho Thiên Vỹ, nó kìm lòng không được mà cất lời. Tuy nhiên, khi lời vừa thốt ra nó đã thấy hối hận. Thế nào mẹ nó cũng lại nghĩ nó là không biết tự lập. Nó cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn vào biểu cảm của cô, trong lòng sự hi vọng vừa nhen nhóm dần dần lại tàn. Cô đương nhiên không biết suy nghĩ của Tú Tâm, ngay khi con bé định lên tiếng muốn giải thích gì đó thì cô lại cười phì, đáp:

- Được chứ, mẹ cũng chưa kịp tắm, đi thôi! _Nó nghe thế cảm xúc như vỡ òa, trái tim nhảy nhót đầy vui sướng. Lúc này nó mới có cảm xúc như của một đứa trẻ. Nó quyết định ngày mai phải đến khoe với bạn bè mẹ của nó tuyệt vời thế nào mới được. Sau vụ tắm chung, tối hôm đó cô lại đáp ứng sẽ ngủ cùng với nó và em trai. Lần đầu tiên nó cảm nhận được hạnh phúc thực sự của một đứa trẻ có mẹ. Nhưng nó cũng nhạy cảm nhận ra sự oán hận của ba, mặc dù anh chẳng lên tiếng nói một lời.

Tối hôm đó tôi ngủ cùng hai đứa trẻ vì tôi cảm thấy mình đã không thể hoàn thành trách nhiệm của một người làm mẹ, chăm sóc tốt cho chúng. Tuy nhiên, điều này khiến cái người nhỏ nhen nào đó giận, cả một ngày không thèm nói chuyện với tôi. Mấy lần tôi cố gắng làm trò cười chọc vui cho hắn, mà hắn cũng chẳng ừ hừ lấy một cái. Tôi đau khổ vô đầu bứt tai, cảm thấy thật bất đắc dĩ. Mẹ Nguyệt nhìn vậy, bấn cho tôi một ánh mắt đầy mờ ám. Tôi hiểu kí hiệu của mẹ chứ, mặt đau khổ gât gât đầu. Tối hôm đó, tôi quyết định... ba mặt một lời nói chuyện rõ ràng với hắn. Chờ hắn tắm xong, cả người trên đê trần, khoác một cái khăn tắm, đầu tóc ướt nhẹp bước ra, tôi liền lon ton lấy máy sấy chạy tới, ngoan ngoãn sấy tóc cho hắn. Mượn cơ hội, tôi mở lời:

- Này, anh giận em à?

- Tôi có gì phải giận?!

- Đây, cái giọng lạnh lùng như vậy, còn nói không giận. Không giận mà không để ý đến người ta cả một ngày trời, trái tim bé nhỏ của người ta sắp tan nát rồi. _Tôi nghe cái lời này cứ buồn nôn kiểu gì ấy, da gà da vịt thì nhau nổi dậy. Nhưng chịu thôi, buồn nôn thì cũng phải nói. Càng sến càng tốt, con hàng này mà không tọng cho một bịch đường thì còn lâu mới hết giận.

- Vậy đêm hôm qua để ông đây ở trong phòng một mình, ghé lạnh ông đây cả một đêm, nói xem tim của ông đây tan nát bao nhiêu lần? Hừ! _Mặt hắn đen thui tồ cáo- Ông đây đã ngủ một mình gần nửa năm trời, bây giờ vợ về cũng không được ôm. Em nói cho tôi biết, như vậy là tốt hay xấu đây.

- Rồi rồi, là em không đúng, em nên ưu tiên anh trước, được chưa? Ông xã, đừng giận nữa mà, anh còn chấp với mấy đứa trẻ làm gì? Không phải chỉ một đêm thôi sao? Đêm nay em cũng về rồi còn gì. _Tôi nâng mặt hắn lên, ấn xuống má hắn một cái thơm thật kêu, nịnh nọt. Hắn im lặng không nói, cái mặt vẫn rất khó coi. Tôi bịu môi một cái, biết thừa ông tướng này muốn cái gì, liền chiều theo hắn, cúi đầu hôn xuống.

Hắn thuận thế xoa người một cái, thoắt cái tôi đã bị hắn đè xuống. Nụ hôn của hắn càng ngày càng nóng bỏng, bàn tay nóng rực cũng càng ngày càng càn rỡ. Mấy nút áo sơ mi của tôi cứ từng cái từng cái một bị tháo ra. Tôi đưa tay lên ôm cổ hắn, đắm chìm trong nụ hôn. Liên sau đó, hắn rời từ môi liền hôn dọc xuống dưới má, đến xương quai xanh, rồi tiếp tục xuống dưới nữa. Tôi cảm nhận cơ thể càng ngày càng nóng dù trên người không còn mảnh vải

nào, sự thay đổi này khiến tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, hỗn hển thở nặng nề. Đôi môi của hắn chạm vào chỗ nào trên người tôi là chỗ đó như bị lửa đốt lên vậy, khó chịu vô cùng.

Cô ánh mắt mê say nhìn anh, đôi môi khẽ bật lên những tiếng kêu đầy yêu kiều. Tiếng kêu của cô càng gọi lên lửa trong người anh. Ngay khi các bước chuẩn bị đã xong, đôi mắt mê say của cô càng trở nên khẩn trương hơn. Anh biết đây là lần đầu tiên của cô, cho nên cố gắng an ủi, nói:

- Đừng lo, anh sẽ nhẹ nhàng! Dù hắn có nói gì đi chăng nữa cũng chẳng làm tôi hết căng thẳng. Mọi người đều nói lần đầu tiên sẽ rất đau, tôi là một người rất sợ đau đấy nhé! Tuy căng thẳng nhưng tôi vẫn gạt đầu lấy lệ.

Ngay khoảnh khắc cả hai hòa làm một, sự căng thẳng trong lòng như tan ra theo cơn đau dần truyền đến, tôi cắn môi để không thốt lên những tiếng kêu khó nghe kia. Nhưng rồi cơn đau nhanh chóng qua đi, chỉ còn lại một cảm giác nhẹ bằng phiêu bóng, lí trí tôi như mất sạch, theo tiết tấu của Bảo mà bật lên những tiếng kêu kì lạ. Đến ngay chính tôi còn nghi ngờ không biết kẻ đang phát ra cái thứ tiếng kia có phải là mình hay không? Liên sau đó là quá trình cứ tỉnh rồi lại mê man của tôi, đến sáng ngày hôm sau, thất lưng của tôi đau đến nỗi không xuống nổi giường.

Nhìn cái kẻ đầu xỏ về mặt thỏa mãn đang bê bát cháo phục vụ tôi ăn, tôi nghiêng răng trèo trẹo. Nhưng vì bụng đang đói nên không thể phản kháng được. Hừ, chờ bà đây ăn no uống say, có sức rồi sẽ cho anh biết hai chữ “hối hận” viết như thế nào. Tôi nhủ thầm trong lòng, cần rằng ăn cho xong bát cháo rồi lại lăn ra ngủ khì. Nghỉ ngơi dưỡng sức hai ngày, tôi bắt đầu lên kế hoạch...chạy. Tất nhiên tôi biết mình không phải đối thủ của hắn, không chạy để hắn giày vò rồi chết trên giường sao? Phì, tôi cũng có ngu thế đâu. Vì thế, tôi âm thầm mua vé máy bay, sau đó dưới sự che chắn của Hải cùng với đám người Vô Ảnh (do tôi uy hiếp được), tôi cũng tháo chạy thành công.

Tối hôm đó Bảo không may bị Thanh bỏ thuốc, ngủ mê man quên trời quên đất. Đến lúc anh tỉnh lại được thì cũng phát hiện vợ mình lại biến mất rồi. Anh nghiêng răng, lòng tràn ngập phần nộ, quyết đuổi giết đến tận nơi. Lịch trình của cô cũng không phải khó điều tra bởi cô không cố ý giấu giếm. Lúc này cô đang ở một phương trời xa xôi tại đất Mỹ, thỉnh thoảng lại hắt hơi mấy cái, trong lòng dâng lên cảm giác không ổn cho lắm. Ngồi xe do ông ngoại phái người tới đón, cô ung dung trở về biệt thự. Vừa nhìn thấy ông ngoại, cô đã vội chạy đến sà vào lòng ông, than phiền:

- Ông, cháu nhớ ông chết mất! _ Ông ngoại cũng ân cần vỗ lưng cô, cười khà khà đáp:

- Ông cũng rất nhớ cháu! _ Hai ông cháu cũng không có chuyện gì vội nên ngồi trong phòng khách trò chuyện một lát rồi ông thả cho cô đi thăm ba mình.

Nửa năm không gặp, đến khi nhìn thấy thân ảnh người đàn ông đang yên tĩnh nằm trên giường ấy, tôi có một loại xúc động muốn khóc. Nhưng tôi cố ép nước mắt xuống, tiến đến nhận cái khăn mặt do hộ lí đưa, cẩn thận từng li từng tí lau người cho ba. Sau đó tôi mới ngồi xuống, nắm lấy bàn tay đã rất lâu không có cử động của ông ấy, lăm bằm tâm sự:

- Ba, lâu lắm rồi, lâu đến mức con gái cũng chẳng nhớ bắt đầu từ bao giờ mà gia đình chúng ta đã không còn được ngồi chung một mâm cơm nữa. Con thật sự rất nhớ hương vị ấy. Nhưng mẹ đã...Ba mau tỉnh lại nhé, lúc ấy con sẽ nấu một mâm cơm thật đầy để chúc mừng cho ngày đoàn tụ của gia đình chúng ta.

Thực ra cho dù ba không tỉnh lại tôi cũng rất vui. Không phải tôi không muốn ba mình tỉnh lại, nhưng tôi càng không muốn khi ông vừa mới tỉnh lại đã phải đối diện với tin tức mẹ đã ra đi. Ông ngoại vì cái chết của bà mà sức khỏe đã yếu đi bao nhiêu, trên đầu cũng bạc trắng một mảng rồi, tôi không muốn lại thêm một người nữa lại tiếp bước con đường đó. Sự đau đớn này một mình tôi chịu là đủ rồi, chỉ ít ra dù có suy sụp nhưng nếu gồng gượng tôi vẫn có thể bước qua, sức khỏe cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì (bởi Bảo sẽ không cho phép điều đó xảy ra với tôi). Còn bọn họ đã có tuổi, không thể chịu được cú sốc đâu. Tôi ở trong phòng ba một lát rồi mới bước ra, lúc này bác quản gia bước tới, cung kính cúi đầu nói với tôi:

- Tiểu thư, lão gia cho mời! _ Đối với thái độ này của bác quản gia, tôi cũng đành bất đắc dĩ mặc kệ, chứ vốn dĩ tôi đã nhắc rất nhiều lần rằng không cần phải hành lễ với tôi, nhưng bọn họ không nghe thì tôi biết làm sao chứ. Tôi gạt đầu đáp lại, sau đó bước đi trước, bác quản gia lặng lẽ theo sau. Tôi vừa đi vừa tò mò hỏi:

- Bác quản gia, hôm nay có sự kiện trọng đại gì sao ạ? _ Tôi nhớ là gần đây cũng không phải ngày đặc biệt gì cho cam. Dù có là Tết thì bọn họ cũng không nên dùng thái độ cẩn trọng như vậy để thông báo cho tôi chứ. Thấy tôi thắc mắc, bác quản gia đáp:

- Tiểu thư, hôm nay là ngày thiếu gia về nhà ạ!

- Thiếu gia? Tôi kinh ngạc thốt lên, đối với cái người gọi là thiếu gia này có chút tò mò. Theo tôi được biết ông ngoại chỉ có mình mẹ tôi thôi mà, tôi đâu ra được một thiếu gia nữa vậy? Không lẽ trước khi có tôi, mẹ tôi đã sinh thêm cho tôi một anh trai sao? Đối với thắc mắc của tôi, bác quản gia chỉ đáp:

- Đúng vậy! Cứ vào mỗi dịp Tết thiếu gia mới trở về nhà chính, còn bình thường cậu ấy vẫn ở bên nước ngoài. _ Tôi ôm một bụng nghi vấn ra ngoài phòng khách.

Đến khi cửa phòng khách mở ra, tôi mới phát hiện bên cạnh ông ngoại xuất hiện thêm một gương mặt mới lạ. Một thanh niên cao chừng mét tám, dáng người cân đối, trên người khoác lên bộ com – lê trông vô cùng thành đạt. Mái tóc dài được vuốt keo bóng mượt càng khiến gương mặt góc cạnh kia nổi bật hơn. Tôi không thể không thừa nhận người này thật sự rất anh tuấn, hơn nữa trên thân còn tỏa ra một loại khí chất bất khả xâm phạm. Nhưng đối với người đã trải qua muôn vàn sóng gió như tôi thì chút dung mạo này không lọt nổi vào mắt tôi được. Người đàn ông của tôi còn yêu nghiệt hơn cả người đàn ông này, nếu so ra thì chút nhan sắc này vốn chẳng đáng nhắc đến.

Lại không nói, coi chừng tên này có họ hàng dây mơ rễ má gì đó với tôi. Tuy nhiên, tôi không hiểu sao có chút khó chịu, trong lòng không ngừng vang lên chuông cảnh báo. Tên này là một kẻ nguy hiểm, không nên trêu chọc thì hơn. Ngay từ lần gặp mặt đầu tiên, lòng tôi đã sinh ra một loại cảm xúc gọi là phản kháng. Giác quan thứ sáu của tôi có chút nhạy bén, cho nên khi vừa vào, tôi không vội lên tiếng, chỉ âm thầm quan sát hắn. Hiên nhiên, đôi mắt hoa đào kia của hắn cũng đang quan sát tôi, trong mắt lóe lên một tia sáng nguy hiểm. Ông ngoại dường như không nhận ra chút không khí quái lạ này, vui vẻ

giới thiệu:

- Thanh, đây là Hoàng, anh trai của cháu. _ Ông trước tiên giới thiệu người đàn ông kia với tôi, sau đó mới quay ra giới thiệu tôi với người đàn ông kia- Còn đây là Thanh, em gái cháu đấy!

- Anh trai, sau này còn cần anh che chở. _ Tôi đưa tay ra, nhếch mép nói.

Từ khi nhìn thấy người đàn ông này, tôi chắc chắn 99% anh ta không có quan hệ huyết thống với tôi, còn 1% tạm thời không cần nhắc tới. Ngoại hình của người này vốn chẳng có nét nào giống với ba mẹ tôi cả, lại thêm cảm giác bài xích kì lạ trong lòng, tôi không tin cái tên nguy hiểm này thực sự có nửa dòng máu của nhà họ Trịnh. Trịnh Hoàng cũng đưa tay ra nắm lấy tay tôi, bàn tay còn khẽ xoa một cái khiến da gà da vịt của tôi nổi hết cả lên. Nếu không phải đang đứng trước mặt ông ngoại, có khi tôi thực sự sẽ nhảy lên đánh cho hắn bầm dập luôn quá. Từ khi theo lũ người Vô Ảnh, mặc dù sống cuộc sống ăn không ngồi rồi nhưng tôi cũng học được ít võ nghệ đủ để cho đối thủ mình không lết dẫy được luôn. Trịnh Hoàng bắt tay tôi một cái, đáp lại:

- Em gái, không cần khách sáo!

Nghe cái giọng này, tôi phải nhịn xuống xúc động muốn rút súng ra một phát kết liễu anh ta. Cái giọng đầy vẻ xảo quyệt của một con hồ ly tinh này mà anh ta cũng dám lòi ra giễu võ dương oai trước mặt tôi sao? Hừ, nhất định lần sau phải nhân cơ hội chỉnh anh ta một chút mới được, đúng là càng nhìn càng không thuận mắt mà. Sau không khí gượng gạo đó, tôi quyết chí im lặng làm một cô gái xinh đẹp lạnh lùng, không thêm chấp tên anh trai “nuôi” kia, nếu không tôi cũng không chắc chắn một lúc nào đó có thể xúc động quá mà ra tay giết luôn anh ta không.

Sau màn chào hỏi không mặn không nhạt kia, chờ khi tên anh trai “nuôi” về phòng, tôi mới đi tìm ông ngoại hỏi ra nghi vấn trong lòng:

- Ông, tên anh trai nuôi... à không, anh Hoàng không phải là anh trai ruột của con đúng không? _ Ông có chút kinh ngạc nhìn tôi, hỏi:

- Làm sao cháu biết?

- Thì ra là thật! _ Tôi nghe câu đó cũng coi như biết được đáp án mình muốn rồi, lúc này tôi mới giải thích:

- Thật ra chính ông cũng hiểu đúng không? Nếu mẹ con còn có thêm một người con trai nữa, bà cũng không bao giờ để anh ấy ở lại. Chỉ cần người hiểu tính mẹ tôi đều sẽ đoán được, tôi cũng không phải thiếu năng mà. Giải thích xong, tôi đi thẳng vào vấn đề chính- Ông, con không muốn tỏ vẻ gì trước mặt ông, nhưng trực giác nói cho con biết anh Hoàng không phải kẻ dễ đối phó đâu. Dù ông có muốn dùng anh ta để xử lí vấn đề gì thì cũng nên cân nhắc ạ!

- Làm sao ông không biết chứ. Haizz... Ngay cả con cũng nhận ra được thì ông còn không nhận ra hay sao? _ Ông ngoại khẽ thờ dài vuốt tóc tôi rồi kể:

- Năm xưa lúc mẹ con âm thầm đưa cháu đi, ông tìm liên tục mấy chục năm trời mà cũng không thấy nên cho rằng bố mẹ con đã bị kẻ thù của ông làm hại mà vong mạng rồi. Ông cũng đã sớm chuẩn bị tâm lí, cho nên rồi rầm một thời gian mới quyết định nhận nuôi một đứa trẻ để làm người thừa kế sau này. Ông vốn cũng muốn nhận một đứa bé gái, ai ngờ đâu người ta lại đưa đến nhầm một đứa bé trai. Ông nghĩ có lẽ là duyên nên mới giữ lại. Chẳng bé lúc nhỏ cũng rất ngoan ngoãn, chẳng hiểu tại sao càng lớn lại càng vượt khỏi tầm kiểm soát như thế. Nhưng thấy nó không làm hại gia đình chúng ta, mà nó cũng ở nhà ta lâu rồi, tự nhiên đuổi nó đi không thỏa đáng lắm, cho nên... _ Mọi chuyện sau đó tôi cũng đoán ra được rồi.

Tôi với ông ngoại nói chuyện một lúc, chợt bên ngoài truyền ra tiếng ồn ào huyên náo. Liền sau đó là tiếng gõ cửa dồn dập, ông ngoại bắt đầu dĩ mời người vào, giọng hầm hừ đe dọa:

- Không nói được lí do thuyết phục thì lát về chịu phạt đi. _ Ông hiếm lắm mới có giây phút được ở cạnh cháu gái, tâm sự chút chuyện nhân sinh đời người thì lại có kẻ phá đám. Nói thật ông chỉ muốn đáp cho cái gã không có mặt nhìn này một cái. Gã thuộc hạ nhìn gương mặt xám xịt của lão đại nhà mình, mồ hôi tuôn ròng ròng. Chính anh ta cũng không muốn a ~, nhưng người ta đánh đến cửa rồi, nhiệm vụ cấp bách cho nên anh ta mới bắt buộc đi làm phiên đó chứ.

- Lão...lão đại...thiếu gia Thiên Bảo đánh đến tận đây đòi cướp người về rồi.

Nghe tên thuộc hạ báo cáo, khoe môi tôi giật giật, nhìn ông ngoại bằng ánh mắt cầu xin. Tôi không muốn cả cái Tết phải ăn ở trên giường đâu. Ông ngoại hừ lạnh một tiếng, uy nghiêm đứng lên, tiện thể kéo tên thuộc hạ còn đang cúi thấp đầu quỳ rạp dưới đất theo ra ngoài. Tôi đứng ở trên lầu lén lút nhìn xuống dưới, thấy Bảo đem theo vài thuộc hạ uy tín đang nghiêm trang cúi đầu chào ông ngoại. Không biết hai người họ nói cái gì, một lát sau Bảo hầm hừ đem người lên. Tôi thấy thế hoảng hốt muốn lao từ cửa sổ ra ngoài để chạy. Nhưng lúc này lí trí vẫn còn, tôi đang ở trên tầng ba, rơi xuống không chết thì cũng tàn phế mất. Không được, ông đây không thể muốn nữa đời sau phải ngồi trên xe lăn đâu.

Trong lúc tôi đang rối rắm, cửa phòng liền bật mở, một bóng người nhanh như chớp lao đến, túm lấy tôi ôm vào lòng, giọng lộ vẻ âm trầm:

- Muốn chạy? Đừng hòng! _ Tôi khóc không ra nước mắt, cười cực kì chán chường- Ông xã, em nhớ ông ngoại quá nên bay sớm hơn một chuyến thôi mà, em không có chạy.

- Em tưởng ông đây không biết cái ý định đó của em sao? Nói cho em biết, chết tâm đi! Cả đời này nếu đã xác định vào trong tay ông rồi thì đừng mong chạy được. _ Bảo hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng nhắc tôi vác trên vai. Tôi gầy gầy cầu xin nhưng đáng tiếc chẳng một ai đủ năng lực để cứu tôi cả, đương nhiên không bao gồm ông ngoại.

Lúc hắn vác tôi ra khỏi phòng, tôi nhìn thấy ông ngoại vừa mới lên. Như tìm được cứu tinh, tôi hô lên:

- Ông ngoại, cứu con!

- Bé con à, tự cầu nhiều phúc nhé! _ Ông ngoại ánh mắt có vài phần áy náy nói với tôi, xong chui vào phòng, đóng cửa mất hút. Tôi khóc không ra nước mắt nhìn theo ông ngoại không có lương tâm của mình. Ông ngoại, ông cứ vứt bỏ đồng minh của ông như vậy sẽ mất cháu gái đấy.

Tôi đứng là chết tâm thật luôn, lặng im bò trên vai hấn. Lúc hấn vác tôi qua phòng của Trịnh Hoàng, chợt một tiếng hô khiến tôi muốn đâm chết cái kẻ phát ngôn đó:

- Cậu kia, thả vị hôn thê của tôi xuống!

- Vị – hôn – thê? _ Bảo gần như rít qua kẽ răng khiến sống lưng tôi lạnh toát. Sau đó hấn nhìn Trịnh Hoàng một cái khinh thường- Cái thân phận vị hôn phu của anh cũng không bằng tấm bia đồ tôi đang giữ đầu. Đừng cố gắng chọc điên tôi!

Bảo dường như không biết thân phận của Trịnh Hoàng nên lời nói không chút nhượng bộ, bộ dạng giống y như gã kẻ địch lớn nhất trong đời vậy. Cũng phải, từ trước đến nay đến tôi cũng chẳng biết mình có một ông anh trai nuôi từ trên trời rơi xuống cơ mà. Sau câu cảnh cáo của Bảo, Trịnh Hoàng cũng chẳng phản ứng gì thêm, cứ trơ mắt nhìn tôi bị đem đi. Tôi bắn về phía anh ta một ánh mắt đầy nhẩn nhừ “cứ chờ đấy”. Dám tính kẻ ông đây, còn đồ thêm dầu vào lửa, chờ khi nào có cơ hội phải trùm bao tải đánh cho một trận mới được. Dù anh có là anh trai ruột cũng đáng đánh, huống hồ là anh trai nuôi.

Tôi bị Bảo đem vào phòng rồi lại bị hấn thô bạo ném lên giường. Tôi lăn trên giường một vòng, ánh mắt đáng thương nhìn hấn đang đứng nhìn mình với ánh mắt neho lại rất nguy hiểm. Tôi nuốt nước bọt cái ực, tự dung cảm thấy rung mình ớn lạnh vì cái ánh mắt như sắp phun ra lửa kia. Hấn gằn giọng:

- Nói đi, không nói cho ra được lí do tại sao lại chạy thi Tết này đừng nghĩ có thể xuống được giường.

Tôi khóc không ra nước mắt, cúi đầu cố bịa một cái lí do. Lấy lí do gì được nhỉ? Lại bảo tôi sợ phải lăn giường với hấn nên mới chạy. Nếu nói thế hấn có thể tha cho tôi hay không? Đáp án đương nhiên là không thể rồi. Hấn nhất định sẽ vịn vào cái lí do đó, tiếp tục làm thêm vài lần cho quen. Tên này rất là cáo, không thể lơ là được. Bảo dường như rất kiên nhẫn đợi câu trả lời của tôi. Đến cuối cùng tôi đành cắn răng nói:

- Vì... vì em sợ!

- Sợ cái gì? _ Mắt Bảo neho lại đầy nguy hiểm, như chỉ trực chờ tôi nói ra câu hớ hênh nào đó sẽ trực tiếp nhào tới. Tôi nói năng có chút lộn xộn và lắp bắp:

- Sợ... sợ đau!

- Lần đầu ông đây rất dịu dàng, đau ở chỗ nào? _ Bảo ầu trĩ online, dường như hấn quyết định muốn hơn thua với tôi đây mà. Tôi ngượng chín cả mặt, cắn môi đáp:

- Vấn đề không phải có nhẹ nhàng, dịu dàng hay không.

- Vậy vấn đề ở đâu?

- Vấn đề nằm ở chỗ... ở chỗ... _ Tôi rất xoắn xuýt khi thảo luận về vấn đề này. Dầu cho cả hai đã rất thân mật, cũng chẳng có chỗ nào chưa nhìn qua, nhưng đề bàn cái vấn đề nhạy cảm này với một người đàn ông trưởng thành, tôi vẫn rất khó ănnói. Da mặt đôi lúc là một thứ tốt để có thể đối diện với vấn đề này.

- Đừng lắp bắp! _ Hấn lạnh giọng. Tôi nhắm mắt, hít thở sâu mấy cái, hét lên:

- Vấn đề ở chỗ... anh “quá cỡ”.

Bảo nghe được lời này mặt ngẩn ra, có chút khó tiêu thụ nổi. Kịch cỡ là điều không thể thay đổi được, rõ ràng anh là kịch cỡ tiêu chuẩn cơ mà. Anh rút cuộc cũng sắp không hiểu nổi tư duy của nàng dâu nhà mình nữa rồi. Anh tức đến đau gan nhìn cô vợ nhỏ đang cầm mặt xuống gối, chỉ hận mặt đất không xuất hiện cái lỗ nẻ nào để chui xuống kia, giọng đầy hậm hực:

- Quá cỡ là nổi của ông đây à? _ Được rồi, thực sự là lỗi của anh. Nhưng mà cho dù có đổ lỗi cho ai thì cũng không thay đổi được kịch cỡ đúng không? Nghĩ nghĩ một chút, vẫn là thêm vài lần nữa cho quen đi.

Thế là cô nàng nào đó cả Tết đó chỉ có thể ở trong phòng ngắm bốn bức tường, khóc không ra nước mắt, oán hận ngập trời. Còn người đàn ông nào đó, về mặt thỏa mãn, mặc kệ mọi hạch sách của cô, anh đều đáp ứng cả. Quả nhiên, đàn ông vào thời điểm được ăn no đều vô cùng dễ tính mà.

Tết năm ấy là một trải nghiệm khó quên trong đời tôi. Tôi cảm thấy bản thân thật thê thảm mà, có chạy cũng chẳng trốn nổi, lại còn không xuống nổi giường nữa chứ. Đến lúc trở về cũng là cái tên Bảo thần kinh kia bế tôi kiểu công chúa lên xe. Ông ngoại lúc này nhìn tôi mắt cứ sáng lấp lóe như cái đèn pha ô tô khiến tôi phát sợ đi được, nhìn mấy cô giúp việc nhiều chuyện với ánh mắt đầy ám muội, tôi cũng phát sầu cả lên. Tuy nhiên, tổng được cái ông anh nuôi hay hỏ em gái lại vô cùng gọi đôn kia đi, tôi cảm thấy tạ ơn trời đất. Đúng vậy, ở lại chưa được bao lâu, Trịnh Hoàng đã ngựa không dừng vô vợi vãi lên đường đi quản lí sự nghiệp của anh ta rồi.

Tôi ngồi trên đùi Bảo, dựa vào lồng ngực rộng lớn của hấn, nhìn chiếc xe đang lăn bánh rời khỏi, biệt thự nhỏ dần rồi mất hút sau ngã rẽ, trong lòng có chút tư vị không tên. Tôi tận lực ép cái thứ tình cảm xốn xang ấy lại, tìm tư thế thoải mái nhất để nhắm mắt dưỡng thần. Mấy ngày nay bị giày vò ghê quá

tôi không được nghỉ ngơi được một giấc đàng hoàng. Khó khăn lắm mới có cơ hội không bị hấn thừa cơ giầy vò, không nghỉ ngơi làm sao có sức để đối phó với lão chồng mặt dày này đây. Kết quả của nghỉ ngơi quá thoải mái mà tôi thức dậy giữa chừng. Nhìn một không gian hoàn toàn xa lạ, tôi có chút ngơ ngác. Bỗng nhiên bên tai vang lên một đạo âm thanh ngắn gọn:

- Đang trên máy bay!

- Anh là con sâu trong bụng em à? _Tôi nhỏ giọng lầm bầm, sau đó tựa bên vai hấn, cọ cọ mấy cái làm nũng theo thói quen. Hấn nhếch mày, giọng đầy mờ ám nói bên tai tôi:

- Lại muốn à? Ở đây không được, chờ đến khi về nhà tùy em xử lí._Tôi nghe thế bực bội véo eo hấn một cái, ngồi cách xa hấn ra, không thèm đếm xỉa đến hấn. Sao cái tên này càng ngày càng không biết xấu hổ thế chứ?

Đột nhiên trên đầu truyền tới tiếng cười trầm thấp, liền sau đó là gáy tôi bị giữ chặt, một nụ hôn bá đạo cuồng nhiệt xâm chiếm. Bởi vì đây là khoang vip cho một số đại gia thích yên tĩnh thuê riêng nên ở trong chỉ có hai chúng tôi, cho nên cho dù có làm gì đó thì cũng chẳng ai dám làm phiền. Nhưng mà tôi cũng không điên đến nỗi thích chơi cái trò máy bay chán. Bảo cũng rất biết điểm dừng, nụ hôn cuồng nhiệt nhanh chóng được kết thúc khi tôi suy nghĩ thì ngất thì hựt hơi. Tôi dựa vào vai hấn, đưa hai tay ôm lấy một cánh tay của hấn, lại cọ cọ thêm vài cái, sau đó mới thắc mắc:

- Có chuyện này em tò mò từ lâu lắm rồi, rốt cuộc anh đáp ứng điều kiện gì để ông ngoại bán đứng em thế? _Tôi tin nếu ông ngoại làm căng ngăn cản hấn, chắc chắn hấn sẽ không làm gì tôi suốt dịp Tết. Nhưng đáng tiếc ông không làm bất cứ hành động gì mang tính ngăn cản cả, và kết quả mọi người đều biết rồi đó.

- Sức hút đến từ một đứa chất luôn lớn hơn bất cứ điều kiện gì trên đời này._Chỉ một câu nói của hấn, tự tôi đã giác ngộ ra. Mặt tôi chợt biến sắc, tôi la lên đầy hoảng hốt:

- Đây, hình như mấy lần đó, anh không dùng biện pháp an toàn à? _Hấn nhếch mày nhìn tôi, giọng không nghe ra là thật hay giả:

- Em đoán xem!

- Đoán cái đầu anh đây. _Tôi tức giận mở miệng mắng. Giờ tôi đang rất bối rối, mặc dù tôi không ghét trẻ con lắm, lại cũng có kinh nghiệm làm mẹ từ việc chăm sóc hai đứa trẻ Tú Tâm và Thiên Vỹ nhưng tôi vẫn chưa muốn mang thai vào lúc này mà. Lại không nói, tôi sợ đau lắm, mà người ta nói sinh con rất đau, chốt lại một câu là chưa muốn sinh.

- Em không thích có một đứa trẻ của chúng mình à? _Hỏi ra câu này, mặt Bảo có chút lạnh lùng. Tôi gạt mình ngược lên, đáp:

- Không phải, chỉ là...chỉ là...bây giờ chưa phải lúc. Ba còn chưa tỉnh, em làm sao yên tâm được.

- Vậy nếu cả đời ông ấy không tỉnh, em định cả đời này không sinh con hả? _Bảo có chút cáu. Tôi nhú mày, rất không vui vì câu nói của hấn. Tôi hít sâu một hơi, cố để mình không giận quá mất khôn mà hét vào mặt hấn, chỉ nhẹ nhàng nói:

- Em nói nhé, hiện tại em chưa muốn mang thai không chỉ vì ba của em, anh đừng đổ tất cả lỗi cho ông ấy. Em cũng chỉ là nói chưa muốn mang thai mà thôi, nếu thực sự có rồi em nhất định sẽ sinh, anh căng thẳng như vậy làm gì? Hơn nữa, em tin ba em nhất định có thể sẽ tỉnh lại. Còn lại anh tự hiểu đi._Tôi nói xong tách ra khỏi hấn, ngồi trên ghế của mình, nhắm mắt lại, quyết định không đếm xỉa tới hấn nữa.

Bảo có chút hoảng hốt không biết phải làm sao. Khi vừa nói ra câu kia anh đã có chút hối hận. Anh biết gia đình là vậy ngược của cô, nhưng lúc đây không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà anh còn chưa kịp suy nghĩ đã buột miệng nói ra. Nhìn gương mặt lạnh lẽo lúc này của cô, anh thấy rất đau đầu. Anh đưa tay ra, thử nắm lấy tay cô, mặc dù cô không giăng ra nhưng cũng chẳng có phản ứng gì. Anh thấp thỏm như ngồi trên đồng lửa, vội vàng gọi:

- Thanh!

- Ù!_Cô vẫn không nhắc mi lấy một cái mà đáp:

- Anh sai rồi, đừng giận mà!

- Em không giận!

- Anh biết anh không nên nói như vậy, nhưng kì thực anh không có cảm giác an toàn._Giống như việc anh chỉ muốn dùng đứa bé để mình có địa vị hơn trong lòng cô mà thôi.

Tôi không ngờ hấn lại nói như vậy, tức thì mở mắt ra, nhìn hấn rồi hỏi:

- Em từ trước đến nay chỉ có một mình anh, anh cũng biết ở bên ngoài cũng như trong trường học, em chưa từng tiếp xúc với bất kì sinh vật giống đực nào khác, làm sao mà anh không có cảm giác an toàn?

- Anh cũng không rõ, nhưng anh cảm thấy rất hoang mang. Anh không rõ cảm giác thiếu an toàn ấy xuất phát từ đâu, chỉ là cảm giác được không nắm chắc được em.

Hấn nhú mi, như đang tưởng tượng đến viễn cảnh đó, sắc mặt tái nhợt đi, hoảng loạn đưa tay nắm lấy tay tôi như đang cố gắng giữ lại cọng rom cứu mạng cuối cùng vậy. Không những vậy, ánh mắt hấn còn đầy e dè như sợ tôi lại đẩy hấn ra, bộ dạng đó của hấn khiến tôi vô cùng đau lòng. Tôi biết cảm

giác thiếu an toàn không thể do con người khống chế mà được. Cũng có lẽ là tôi chưa đủ quan tâm hẳn, cho nên mới khiến hẳn giống một đứa trẻ thiếu đi cảm giác an toàn đến thế. Tôi thờ dài, mở bàn tay đan nắm ngón tay vào tay hẳn, nói:

- Anh sắp chiều em đến hồng rồi! Anh có thể thu cái bộ dạng sợ vợ ấy vào được không? Em đáng sợ lắm à? _Hắn thành thật lắc đầu, thẳng thắn nói:

- Em không đáng sợ, nhưng vẫn khiến anh sợ, sợ em lại một lần nữa rời khỏi thế giới của anh.

- Anh nói cho em biết, tại sao anh yêu em?

- Anh không biết. _Hắn mơ màng lắc đầu- Yêu em. . .cứ tự nhiên mà đến, anh ngăn cản không được, cũng không muốn ngăn cản.

- Nhưng tình yêu đâu phải là tất cả? Nếu không có tình yêu anh sẽ chết ư? Không có em anh sẽ chết sao? _Tôi lớn tiếng phản bác. Trên đời này không có gì là tuyệt đối, kể cả tình yêu. Nếu không tại sao người ta hay hứa với nhau sẽ cùng đi đến bạc đầu, quay ngoắt cái đã có thể nói lời yêu đương với một đối tượng khác chứ?

Bảo nghe hỏi có chút sững sốt nhìn tôi, nhưng trong ánh mắt hẳn tôi phát hiện ra chỉ toàn là sự dịu dàng, sau cùng hẳn đáp:

- Đúng vậy, tình yêu không phải là tất cả! Tôi nghe câu trả lời của hẳn đột nhiên thấy có chút thất vọng, chỉ là chút thất vọng này vừa mới kịp nảy nờ đã lại héo tàn khi tôi nghe hẳn tiếp lời- Nhưng không có em, có mọi thứ cũng chẳng có ý nghĩa gì. Em chính là thế giới của anh.

Câu nói này của hẳn khiến khoe mắt tôi rung rung xúc động. Còn gì hạnh phúc hơn khi có một người đàn ông nguyện dùng toàn bộ những gì quý giá nhất để yêu thương bạn, coi bạn như cả thế giới của mình chứ. Dù cảm động như thế nhưng tôi vẫn giả vờ ngốc, đáp:

- Chưa thấy ai tán gái điêu luyện như anh, em phục sát đất.

- Anh tán vợ mình có gì là sai chứ? _Hắn tỉnh bơ nói. Tôi nghe vậy lập tức trợn mắt. Ủ, đúng rồi, anh tán vợ mình không sai, nhưng em ăn thính no căng cả bụng rồi, không muốn ăn nữa. Cũng chẳng hiểu tại sao tên này càng sống chung lâu càng phát hiện hẳn mặt dày nữa.

Bảo vòng tay ôm lấy eo tôi, đầu tựa vào đầu tôi, cứ thế lặng im. Nhưng giây phút này lại yên bình đến khó tả, và tôi mong nó đừng bao giờ kết thúc. Cũng có thể do cuộc sống kéo dài quá mức một mối, cho nên khi giây phút bình yên đột ngột bước tới, chúng ta lại không muốn chúng rời đi nữa. Tôi tựa vào lòng hẳn, sau vài phút đắn đo, tôi quyết định nói ra một hứa hẹn:

- Em hi vọng có thể chờ ba tính lại rồi mới tính chuyện của chúng mình, nhưng em cũng biết như vậy là bất công với anh. Vậy thì, chờ em học xong được không? Chờ khi em tính xong tương lai cho mình rồi chúng ta liền có con. _Đây là sự nhượng bộ lớn nhất rồi. Tôi sẽ không tùy tiện hứa hẹn với người ta cái gì nếu không chắc chắn. Hẳn dường như cũng hiểu điều ấy, khẽ “ừ” một tiếng, lười phát biểu ý kiến.

Tôi quay về Hàn Lâm Viên, ngượng ngừng chào hỏi ba mẹ, nói vài ba câu chúc Tết muộn đến họ, bị mẹ Nguyệt cùng Thiên Vy hợp lực trêu chọc đến nổi chỉ hận trên đất không nứt ra một kẽ hở để tôi chui xuống trốn cho đỡ nhục. Ở nhà thêm vài ngày là đến lúc nhập học, diện chán cảnh quẩn luyến bịn rịn, tôi lại tiếp tục ngựa không dừng vó mà lên đường.

-----Hết chương 30-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chuyện của Dương – Minh:

Trong một nhà xưởng bỏ hoang cũ kỹ, ẩm thấp mốc meo và hôi hám, xung quanh đầy những thùng sắt bị quăng quật lung tung, trên mặt đất đầy rẫy xác người nằm la liệt, có người còn sống, có người đã tắt thở từ lâu, máu me nhuộm đỏ cả nền đất, cảnh tượng trông cực kì đáng sợ và gay mắt, một cô gái với mái tóc ngang vai vì hoạt động mạnh mà rối tung đang một chân quỳ một chân dựng, tay cầm một tuýp sắt bê bết máu đang gục đầu thờ hồn hên. Trên gương mặt phúng phính non mềm của cô còn vương một ít máu loang lổ, mắt phượng hẹp dài lặng lẽ thu lại sát khí dần trở nên tĩnh lặng, đối diện với cô là một á sát thủ gương mặt xinh đẹp như được điêu khắc, ánh mắt đầy vẻ căm thù cùng ghen tị, trên tay cầm một khẩu súng ngắn đang chia vào đầu cô. Á lên tiếng mỉa mai bằng thứ tiếng Tàu đầy bèn nhọn:

- Dương, mày thua rồi! Cút xuống địa ngục đi, nên nhớ kiếp sau đừng bao giờ mơ ước tới thứ không thuộc về mình, Minh không phải người mày nên mơ ước! _Thịy Dương ngược mặt lên, ánh mắt đầy mỉa mai, cười to một tiếng:

- Haha...Diễm Quý, mày nghĩ hôm nay mày giết tao thì mày có thể có được anh ấy sao? Nói cho mày biết một sự thật...người Minh yêu vốn cũng không phải là tao. Nhưng mày biết tại sao anh ấy đối xử với tao tốt hơn không?

David Minh đã dùng hơn hai năm để nắm quyền trong bang, sau đó không ngừng mở rộng ra, đưa đế quốc hắc đạo của riêng anh ấy vững vàng ổn định chiếm một vị trí to lớn trong nước, khiến nhiều thế lực khác phải kiêng kị. Một người đàn ông tài giỏi như vậy vốn dĩ đã thu hút được rất nhiều ong bướm rồi, nhưng vì có Dương ở đây, nên bọn họ không dám manh động. Nhưng nhiều kẻ lại không biết sống chết như cô á Diễm Quý này. Diễm Quý này là

cô nhi được ba của David nhận nuôi, lại đi theo anh từ nhỏ đến lớn, tình cảm sâu nặng. Ắ không cam lòng khi rõ ràng ả là người đến trước, cũng là người luôn ở bên anh, nhưng cuối cùng lại phải trở mặt nhìn miếng thịt mình sắp tâm muốn có được rơi vào bát kẻ khác.

Còn Dương, trong hai năm này, vì muốn chứng tỏ thực lực của mình, dưới sự bảo hộ của David, cô chật vật từng bước đi lên, đạt được sự công nhận của toàn bộ những người trong bang Thiên Vương, cũng trở thành một trong những sát thủ hàng đầu trong bảng sát thủ, giá trị cái đầu của cô lên đến vài tỷ, thậm chí là nghìn tỷ, là đối tượng ghen ghét của một loạt phụ nữ trong bang. Nhưng bọn họ không dám manh động vì thứ nhất, bang chủ của bọn họ rõ ràng thiên vị cô hơn, như ngầm cho họ biết cô sau này sẽ là phu nhân của bọn họ, không thể đắc tội cô, nếu không chẳng khác gì đắc tội với vị bang chủ trên cao kia cả. Với khả năng sát phạt lãnh khốc của anh thì bọn họ chỉ có nước sống không bằng chết mà thôi. Thứ hai, thực lực mình có không đủ để độ với người ta thì trách ai được đây. Thế là bọn họ chỉ đành tìm cách phá hoại bằng cách kích động Diễm Quý, kẻ duy nhất có thể sánh ngang với cô, lại yêu David say đắm, ép ả đi trừ khử cô.

Cho nên hôm nay sau khi làm nhiệm vụ xong, cô đột nhiên bị tập kích đến thảm hại như vậy là tình huống bất ngờ, thật không ngờ kẻ phản bội Diễm Quý này lại quỷ quyết như vậy, cô ta thâm tàng bất lộ, trước đó cũng chẳng có dấu hiệu gì, cô cũng chẳng biết ả ngầm ngầm bao lâu rồi. Nhưng khi phát hiện nguyên nhân ả muốn diệt trừ cô, cô vẫn không tránh khỏi thê lương. Rốt cuộc cô làm bao nhiêu việc như vậy, nhưng anh vẫn không quay lại nhìn cô lấy một cái. Anh ngẫu nhiên dung túng cho cô, chẳng qua là vì một người, cô biết vì chính cô ấy cho nên anh mới bắt đầu đi phải vác theo cái đuôi phiền phức này. Cô biết, vẫn luôn biết anh chưa quên được cô ấy, chưa quên được người con gái đặc biệt kia, hơn nữa trong ví anh vẫn còn cất trữ ảnh của cô ấy. Nhưng cô không trách anh, cũng chẳng trách cô ấy, họ không ai sai cả, cô cũng chẳng có quyền gì mà trách.

- Tại sao? _Diễm Quý vô thức thốt ra câu hỏi.

- Người phụ nữ mà anh ấy yêu đã giao phó tao cho anh ấy... Hơn nữa, mày không phát hiện anh ấy vốn dĩ rất chán ghét lũ phụ nữ thích tranh giành qua lại như chúng mày à... Nói ra thì chúng ta cũng đáng thương lắm, chỉ là cái bia đỡ cho người ta nhắm vào mà thôi... _Giọng cô đầy thê lương, bóng lưng cô lúc này trở nên cô tịch mà nặng nề. Diễm Quý ngẩn ra, cô ta không ngờ mình lại nhận được câu trả lời như vậy, bởi từ trước đến nay David Minh là một người tâm tư khó dò, âm trầm lãnh đạm, anh chưa bao giờ để lộ ra cảm xúc của bản thân, cho nên nếu không phải người trong cuộc thì căn bản chẳng ai phát hiện ra màn kịch tình vì này. Nhưng sau đó mặt ả chợt trở nên méo mó, ả rít lên:

- Nói cho tao biết, cô ta là ai?

- Cần thiết không? Mày giết được cô ấy sao? _Dạo gần đây cô cũng không nhận được tin của Hoài Thanh, chỉ biết cô ấy đang từng bước trưởng thành mà thôi, hơn nữa giờ cô ấy cũng đang rất hạnh phúc bên anh họ của cô. Cô rất vui mừng vì hạnh phúc của cô ấy, bởi cô ấy là người bạn đầu tiên, cũng là người bạn duy nhất mà cô xem như là tri kỷ, chỉ vì hai bọn họ cùng nhau vượt qua sinh tử. Cho nên cô chẳng thể oán hận cô ấy vì đã lấy đi trái tim người đàn ông mà cô yêu được, bởi tình cảm đó xuất hiện trước khi cô đến.

- Mày bảo vệ cô ta, mày cùng một guộc với cô ta... Hừ, giỏi thay! Thùy Dương, đừng cố đánh lạc hướng tao, dù hôm nay mày nói gì mày cũng nhất định phải chết... _Ả kích động bóp cò, Thùy Dương nhân lúc ả đang kích động liền lăn một cái, tuýp sắt vung lên, đánh bay khẩu súng của ả. Dù thân thể đã mệt mỏi, cô cũng cắn răng đứng lên, tự nhủ mình phải kiên trì đến cùng, tính mạng này thuộc về Hoài Thanh, nếu cô ấy không tự tay lấy thì cô phải bảo quản nó thật tốt.

Tuýp sắt vèo vèo vung liên mấy cái, Diễm Quý chật vật tránh đi, nhưng vẫn bị trúng chiêu không ít. Luận về sức mạnh, ả làm sao đấu lại được với một sát thủ đầu bảng như cô, nhanh chóng bị dồn ép đến mức tay chân luống cuống. Sau cùng, con giun xéo lắm cũng quằn, ả rút con dao bên hông ra, lao vào đánh cận chiến. Hai bên ngang tài ngang sức, bất phân thắng bại, nhưng vì thể lực sụt giảm mà Thùy Dương rơi vào tình huống bất lợi. Sau khi Diễm Quý rạch được mấy đường trên người Thùy Dương, cô ả liền không kiêng nể, động tác vừa nhanh vừa mạnh vừa chuẩn xác nhằm vào những điểm yếu trên cơ thể cô mà ra tay. Thùy Dương tránh có chút chật vật, bất chợt cảm nhận có một vũ khí sắc bén lao đến, cô liền nhào lộn mấy cái tránh con dao vừa phi ra của Diễm Quý. Đang định phản kích thì chợt “Pằng” một tiếng, trên ngực Thùy Dương xuất hiện một cái lỗ nhỏ, máu từ đó ồ ạt chảy ra. Thời gian như đóng đinh lại trong khoảnh khắc lại, tuýp sắt trên tay rơi xuống đất tạo lên một âm thanh leng keng đầy thê lương, cơ thể của cô gái nhỏ lao đảo sắp ngã quỵ...

Ngay khi cô cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn, mắt cũng hoa lên, cả người run rẩy đứng không vững, chợt ngã vào một lồng ngực ấm áp. Trước khi ngất lịm đi, cô còn nghe một giọng nói trầm ấm từ tính mà dịu dàng vang lên bên tai:

- Không sao, không đau, đừng sợ! _Thân thể người nọ run dử dội, vội ôm lấy cô gái bé nhỏ trong lòng, giọng nói lạnh lùng quyết đoán:

- Phé đi! _Nói rồi người nọ bước nhanh rời khỏi đó, bỏ lại sau lưng tiếng kêu vọng đầy thê lương của Diễm Quý.

Dương mở to đôi mắt, đối diện với cô là căn phòng quen thuộc đầy mùi thuốc khử trùng. Nhưng cô biết đây không phải đang ở bệnh viện mà là ở phòng bệnh của bang Thiên Vương. Giương mắt non nớt lúc này ngầy ra như phồng, có chút khó hiểu không biết tại sao mình lại được trả về nơi sản xuất... không, trả về bang trong tình trạng còn sống thế này. Cô cứ nghĩ mình bị bắt vào chỗ hiểm như vậy là đi đòi nhà ma rồi chứ. Thậm chí cô còn cho rằng mình đang mơ một giấc mơ thật là dài nếu không phải vết thương trên ngực báo cho cô biết đó là sự thật. Cô khó nhọc chống người ngồi dậy, khó hiểu gãi đầu, về mặt đây mở mịt, trông chắc khác gì một đứa trẻ đáng yêu mặt búng ra sữa, nhìn chỉ muốn nựng.

David đang ngồi trong phòng giám sát thấy cô gái nhỏ nào đó về mặt đầy mê man có chút không biết làm sao. Trong trái tim như bị cái gì đó cào nhẹ qua khiến anh cảm thấy vô cùng nhức nhối, chẳng hiểu sao đầu anh mọc ra suy nghĩ muốn bay qua đó nựng má cô nàng nào đó một cái. Nghĩ như vậy, anh vội vàng lắc đầu để đá bay suy nghĩ đó ra khỏi đầu, thu lại biểu cảm gương mặt để mình trở nên lãnh đạm, ngay trang tốt bản thân rồi mới bước ra khỏi phòng đến thăm cô gái nhỏ kia.

- Cảm thấy thế nào? Bóng người cao ngất chợt xuất hiện ở cửa khiến cho Dương giật mình. Ánh mắt mờ mịt của cô ngược lên, giọng nói lạnh lạnh để nghe cũng đồng thời cất lên:

- Em cảm thấy bây giờ mình kiệt sức chín con trâu cũng đủ sức nữa. _Cô cười hi hi, trông vô cùng ngốc nghếch khiến anh cũng vô cùng xoắn xuýt chẳng biết phải làm sao. Rõ ràng hai năm trước đến đây còn là một cô nàng lạnh lợi cá tính, giờ càng ngày càng trẻ con ngây thơ là sao? Nhờ đâu sau này đất cô ấy về nhà mọi người không nhận ra cô nữa, bọn họ thế nào cũng trách anh. Anh có chút rầu rĩ trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh te:

- Làm nhiệm vụ kiểu gì mà lại khiến mình thương nặng như vậy? _Nghe anh hỏi, mắt cô rung rung uất ức nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu ra, khiến anh thật sự rất muốn cúi xuống hôn lên đôi môi anh đào mềm mại kia. Anh khẽ quay đầu, có chút xấu hổ vì suy nghĩ không an phận của mình, nhưng rồi lại nghe cô nàng nào đó trách móc:

- Không phải là hoa đào do anh reo khắp nơi à? Diễm Quý thế nào rồi, lúc sắp ngất em nghe ai đó nói muốn phế cô ta thì phải? _Cô nàng ngây ngô nào đó vẫn còn hồn nhiên nói mà không phát hiện gương mặt của người kia khi nghe cô nhắc tới “ai đó” liền tối thui, anh giọng nghiêm khắc:

- Bị người ta bắn mà vẫn còn lo lắng cho người ta thế cơ à?

- Đầu có, em chỉ thấy kì lạ và tò mò thôi. Anh biết ai đưa em về đây không?

Nghe cô nàng nào đó hỏi thế, người đàn ông này lập tức “ngao kiêu”, hừ lạnh không thèm đáp, quay người đi thẳng luôn. Cô khó hiểu nhìn theo bóng lưng anh, vô cùng hoang mang. Tính cách hai năm nay của anh càng ngày càng lạnh đậm, cũng trưởng thành không ít, nhưng đối với cô thì cái tính của anh càng ngày càng trở nên ngao kiêu, ầu trĩ là sao? Cứ một lời không hợp là im lặng, người không biết còn tưởng anh đang dỗi cô vậy. Khiến cô khó hiểu là rõ ràng anh không thích cô mà cứ mỗi lần nghe cô nói chuyện về một người khác là cái vẻ mặt lại tối thui như thể người được nhắc tới kia thiếu nợ anh rất nhiều tiền vậy. Trước đây rõ ràng là một người đàn ông thoải mái phóng khoáng, giờ trở nên như thế, cô cứ cảm thấy có cái gì đó kì cục. Nhưng sai sai ở đâu, cô cũng chẳng chỉ rõ ra được.

Về sau Dương mới phát hiện Diễm Quý sau lần đó bị phế mất hai chân, trở thành một kẻ tàn tật. David Minh niệm tình cô ta theo anh từ nhỏ nên trực xuất cô ta ra khỏi bang rồi cho người chăm sóc cô ta. Cũng may cô ta vốn là một cô gái nóng bỏng xinh đẹp, cho nên trong bang có rất nhiều người đàn ông ái mộ, sẵn sàng vứt bỏ quyền lợi để đưa cô ta cao chạy xa bay. Khi nghe đến đó cô chỉ cảm thán, đời người có bao lần gặp được chân tình, vì sao đến khi mất đi rồi mới có thể nhận ra (mất đi ở đây là mình mất đi tất cả mới nhận ra tấm chân tình của người khác, giống như câu “hoạn nạn mới biết chân tình” vậy).

Tuy đã thoát khỏi nguy hiểm nhưng cô vẫn băn khoăn người đã cứu mình là ai. Cô thừa biết đó không phải là David vì cô không cảm nhận được hơi thở cũng như mùi hương quen thuộc của anh. Hơn nữa, chờ David tới cứu thì cô thà rằng lúc đó tự sát luôn cho nhanh gọn lẹ. Chuyện này khiến cô canh cánh trong lòng rất lâu, làm cho David bốc hỏa mấy lần vì cô cứ để chuyện đó trong lòng. Lúc ấy cô còn ngây ngô hỏi anh rằng:

- Tại sao không cho em biết? Người đó nguy hiểm lắm sao?

- Ừ, rất nguy hiểm! _David nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

- Nhưng người ta đã cứu em, tốt xấu gì em cũng nên cảm ơn người ta chứ. _Nghe đến đây, David muốn phát điên. Anh cố dằn lòng nhìn xuống một bụng lửa giận, kiên nhẫn giải thích cho “con nai tơ” nào đó về chuyện nhân sinh:

- Trong tình huống không biết người tiếp cận mình với ý đồ tốt hay xấu thì quên ngay chuyện này đi. Hừ, tốt nhất đừng có hỏi nữa, nếu không tôi sẽ trả em về nơi sản xuất ngay.

- Ô! _Thùy Dương đáp một câu vô thưởng vô phạt rồi đưa tay lên làm động tác khóa miệng, sau đó cúi đầu chào một cái, song liền lui ra ngoài.

Cô vốn dĩ cũng quên chuyện đó ngay lập tức, ai biết được lại một lần nữa đụng độ người kia chứ. Lúc đó cô có nhiệm vụ theo dõi một tên kẻ thù, thấy gã vào khách sạn, tiện cho hành động nên cô ở ngay cạnh phòng gã. Lúc đang tắm, cô chợt phát giác có hơi thở của người lạ ở trong phòng, bởi vì bản năng và cũng là do tinh thần cảnh giác thôi thúc, cô còn chưa kịp mặc quần áo, chỉ khoác chiếc khăn tắm mỏng manh rón rén ra ngoài nhìn, tay thủ sẵn khẩu súng, muốn tự tay kết liễu kẻ thù bằng một phát súng cho đỡ phiền. Ai ngờ đâu, thân thủ gã này quá nhanh nhẹn, hơn nữa cũng là một cao thủ, gã xuất hiện sau lưng cô một cách xuất quỷ nhập thần, ngay lập tức không chế cô.

- Cô gái, tôi không muốn hại cô, tôi chỉ mượn phòng của cô một chút trú tạm mà thôi. _Nghe vậy cô như muốn bốc hỏa, trong khách sạn này có biết bao nhiêu phòng, tại sao lại cứ “tình cờ” chui ngay vào phòng của cô. Đừng nói cô đa nghi bởi chuyện này vốn rất đáng nghi, OK!

Cô cũng rất phối hợp để hấn không chế, thực ra cô đang án binh bất động chờ hấn có sơ hở. Hấn rút súng trong tay cô ra, đột nhiên kéo cô vào lòng, ấn đầu cô vào trong lồng ngực rắn chắc kia, ngay sau đó chỉ nghe một vài tiếng “hự” vang lên, rồi không gian tiếp tục chìm vào khoảng im ắng. Đến khi hấn thả cô ra, cô cũng chẳng biết hấn vừa làm gì. Nhưng dựa theo trực giác của cô, cô biết hấn vừa giết người, chỉ là hấn cao tay đến nỗi ngay cả chút dấu vết đều không để lại thôi. Cô bực bội đẩy hấn ra, đưa tay lên đòi lại khẩu súng. Súng của cô là súng giảm thanh được David cho người thiết kế riêng, đối với người khác đó chỉ là một khẩu súng, nhưng đối với cô nó còn ý nghĩa hơn thế.

- Cô gái, chúng ta thật có duyên, rất vui vì lại được gặp cô lần nữa. _Chất giọng trầm ấm lại cất lên, hấn cười một cách vô cùng lịch sự. Cô nghe vậy liền ngẩng lên, rồi sau đó ngây ra như phỗng.

Đứng trước mặt cô là một gương mặt nam tính nhưng không mang lại cho người ta cảm giác lạnh lùng khó gần mà ngược lại khiến người ta cảm thấy dịu dàng. Ánh mắt hấn nhìn cô triu mến đến nỗi cô như muốn lạc đi trong sự dịu dàng của đôi mắt ấy. Khóe mắt hấn cong cong, làn mi cong dài khẽ rung rung như chạm vào lòng người, mày rậm mũi cao, ngũ quan anh tuấn cân đối, bạc môi nở một nụ cười hiền. Hấn khiến cô có cảm giác rất gần gũi. Và rồi lí trí không nghe theo điều khiển, cô chợt lao vào lòng người đó, dụi đầu vào khuôn ngực rắn chắc của hấn. Hấn lúc đầu ngẩn ra đầy ngạc nhiên, sau đó bỗng bật cười. Chất giọng trầm ấm của hấn như một bản nhạc dịu êm rót vào tai khiến người nghe như muốn chìm đắm trong đó, lỗ tai cũng muốn mang thai luôn rồi.

Lí giải cho hành động này của mình, cô chỉ có thể biện bạch rằng vừa nãy do cô căng thẳng nên không phát giác ra người quen, cho nên bây giờ phải xác nhận lại. Cô vốn là sát thủ nên rất nhạy cảm với mùi, trên người của người đàn ông quả thật là mang theo mùi vị rất quen thuộc. Mà mùi vị của hắn quả thật trùng khớp với mùi vị khi cô ngửi thấy trên người của người cứu mình mấy tháng trước. Sau khi xác nhận xong, cô liền buông hắn ra, thật sự rất muốn nhận người quen, nhưng lại nhớ tới lời răn dạy của David nên chỉ nghiêm mặt dò hỏi:

- Anh xong rồi chứ, xong rồi thì mau đi đi. Lần này là lần duy nhất, tốt nhất anh nên giữ khoảng cách với tôi, tôi không thích bị người khác đụng chạm.

- Cô... _Chưa nói được một câu hắn đột nhiên phun ra một búng máu tươi, yếu ớt ngã quy xuống sàn. Cô vô cùng hoảng hốt, nhưng lại sợ đây là kẻ của quân địch nên không dám manh động, chỉ có thể đá đá hắn vài cái. Sau khi xác nhận hắn thực sự đã ngất xỉu, cô mới chặt vật đem hắn vứt lên giường. Cô vô đầu bứt tai, thâm than thân trách phận:

- Cái số chó gì thế này, đi làm nhiệm vụ mà còn nhặt được một tên đàn ông từ trên trời rơi xuống này. Rốt cuộc là nên cứu hay không cứu đây? _Đến cuối cùng, câu trả lời của cô đương nhiên là “cứu!”. Hắn đã cứu cô một lần, cô cứu lại hắn một lần là hòa rồi, sau này khỏi phải gặp nhau nữa.

Cô to gan lột áo hắn ra, phát hiện trên vai hắn có một viên đạn bị ghim lên, hơn nữa vùng bụng có nhiều chỗ xanh tím, e rằng chịu không ít đòn nên mới chịu nội thương như thế. Cô liền cầm điện thoại lên, gọi qua một số điện thoại:

- Bạch, cô qua đây giúp tôi một chút, khách sạn Thiên Tước, phòng 505! _Bạch là cô gái duy nhất trong bang không thích David, hơn nữa lại rất hợp gu với cô nên hai người nhanh chóng thân nhau chỉ sau vài lần nói chuyện. Hơn nữa Bạch cũng là bác sĩ riêng của bang, cô ấy chỉ có niềm đam mê nghiên cứu y học, không có hứng thú với các loại sinh vật khác trừ vật thí nghiệm, vì thế cô rất yên tâm dùng cô ấy, vì cô biết cô ấy sẽ không hại cô.

- Được! _Bạch không phải người nhiều chuyện, nên cô cũng chẳng hỏi nhiều, lập tức cầm hộp thuốc đến địa chỉ cô nói.

Cô ấy nhanh chóng giúp cô cứu sống người đàn ông “ân nhân” kia, sau đó cũng chẳng thắc mắc lấy một lời liền rời đi ngay lập tức, cũng chẳng nhắc cô về chuyện cô vẫn còn hờ hênh khiến người ta quá là nghi ngờ kia. Dẫu sao với chuyện này, cô ấy cũng chỉ cho rằng người trẻ tuổi tình lực dồi dào, đang làm đến giữa chừng bị người khác phá đám, tên đàn ông không đủ năng lực bảo vệ mình kia hứng đạn hộ cô gái nhỏ rồi cô thương người ta nên mới cứu người ta một mạng mà thôi. Nhưng chuyện này cô ấy quyết không kể cho cái tên bang chủ nhỏ mọn kia biết, cô ấy muốn chờ hai người gao nấu thành com rồi báo một câu, tiện thể troll hắn cho bõ tức bao nhiêu lâu cứ ức hiếp cô.

Thật ra cô ấy đã nhìn ra từ lâu cái thứ tình cảm mà David muốn chối bỏ cũng không được kia. Kề trong cuộc u mê, người ngoài cuộc lại sáng suốt, cô ấy làm sao không nhìn ra tình cảm của bang chủ của mình chứ. Vì thế cô mới muốn để hắn khó chịu, dẫu sao cô cảm thấy buông bỏ một người phụ nữ đối với người làm việc lớn như hắn cũng không phải chuyện gì to tát cả, chỉ khó chịu một thời gian thôi cũng có chết được ai chứ. Nếu David mà biết những suy nghĩ này của Bạch, anh chắc tức đến hộc máu luôn quá. Khó khăn lắm anh mới coi trọng một người phụ nữ đang có tình cảm với mình, lại bắt anh buông tay nhường cho người khác trong khi cô gái nhỏ kia vốn đang nằm trong tay mình, ai cam tâm cho nổi.

Khi người đàn ông tỉnh lại, đối mặt với anh ta là dung nhan xinh đẹp trẻ trung của Thùy Dương. Cô đã thay một bộ váy màu trắng dài đến đầu gối, đi đôi giày thể thao cùng tông, trông vừa tinh khôi vừa mang nét dễ thương của một đứa trẻ, lại có chút ngây ngô hấp dẫn người khác. Cô không nói một lời, bẻ bát cháo đưa vào trong tay hắn, sau đó vén váy lên nhét súng vào bắp chân. Mặc dù cô đã mặc quần đùi bên trong nhưng vẫn khiến người đàn ông kia không dám nhìn thẳng. Hắn khẽ quay đầu đi, mắt cũng liếc về hướng khác, ở một góc độ không ai nhìn thấy, tai hắn cũng khẽ hồng lên.

- Cô... bình thường cũng thoải mái như vậy sao?

- Gì? _Thùy Dương không ngẩng lên, chỉ theo quán tính mà đáp lại. Ngay sau đó, cô dường như ngờ ngợ cái gì đó, quay ra nhìn hắn, thấy tai hắn khẽ hồng lên, liền bật cười, tiếng cười lanh lảnh chui vào tai người đàn ông khiến trái tim hắn run lên. Cô đùa- Đúng vậy á, bình thường tôi cũng thoải mái lắm, anh có muốn xem không?

- Sao cô có thể nói ra những lời như vậy chứ? _Giọng hắn có vẻ hờn dỗi khiến Thùy Dương cảm thấy vô cùng thú vị, vì thế cô liền vươn tay tới, kéo cằm hắn đối diện với mặt mình, giọng có chút lưu manh:

- Vị mỹ nam này, nói cho bà đây biết anh còn là trai tân không? _Nghe thế tai hắn đỏ ửng cả lên, mắt hắn không dám nhìn thẳng vào cô, thành thật đáp- Còn!

Nghe câu trả lời của hắn, cô liền sùng sốt. Phải biết phần lớn đàn ông hiện nay đều sống thoáng hơn phụ nữ rất nhiều, bọn họ có khi từ lúc còn thiếu niên đã ngủ với không biết bao nhiêu người rồi. Vậy mà một người đàn ông trưởng thành như thế này, đáng vẻ cũng không tệ, lại nói anh ta còn là trai tân, ai tin nổi chứ. Ngẩn người một lúc, cô xì một tiếng rõ dài đầy khinh thường:

- Cho dù anh thực sự muốn tán bà đây thì cũng đừng có bốc phét như vậy chứ, cẩn thận bị sét đánh đấy.

- Cô không tin? _Hắn cảm thấy muốn điên mất, hắn là một người đàn ông vô cùng trong sạch, vậy mà lại bị người khác nghi ngờ sự trong trắng, trái tim mong manh vô cùng tổn thương. Ấy vậy mà cô nàng vô lương tâm kia còn thân nhiên gật đầu một cái, khiến trái tim của hắn như bị ngàn mũi dao đâm phải, hắn muốn khóc thành một dòng sông luôn. Hắn cắn răng, nhin xuống xấu hổ nói:

- Cô có thể thử mà!

- Thử như thế nào? _Thùy Dương trong lĩnh vực này mặc dù đã từng đọc qua, xem qua nhưng vẫn còn là một cô nàng ngây thơ trong trắng chưa hiểu sự đòi, cho nên cứ thế bước vào cái bẫy của con sói giả giả heo ăn thịt hổ kia.

- Chúng ta...chúng ta làm thử một lần, không phải...biết rồi ư?

- Đừng có lừa bà đây, cẩn thận bị bà đánh cho tàn phế thì khóc không kịp đâu. _Ừm, dù thô con có ngây thơ thì cũng không dễ lừa như vậy, sói xám xem ra phải thất vọng rồi. Hắn đồ mặt quay đi, đây là lần đầu tiên hắn dám to gan nói ra yêu cầu như vậy, quả thực chẳng thuận miệng chút nào. Im lặng một hồi, hắn liền mở miệng:

- Vậy...người đàn ông cô thích...có còn sạch không? _Thùy Dương nghe vậy liền lâm vào im lặng, cuối cùng gãi đầu gãi tai nói ra một đáp án mơ hồ:

- Đúng rồi nhì? Không biết anh ấy có phải trai tân không nữa. Thôi, về rồi hỏi! _Đối với vấn đề này, người phụ nữ hiện đại như cô cũng không đề ý.

Anh ấy còn tân cũng được, mà không còn cũng chẳng sao? Cô đương nhiên chẳng để ý mấy điều vụn vặt này. Bởi vì cô yêu anh ấy, cho nên dù anh ấy có khuyết điểm gì thì cô vẫn yêu thôi, tân hay không cũng là vấn đề mà quá khứ cần trả lời, chứ không phải hiện tại. Chỉ cần anh ấy là anh ấy, thì cô vẫn chấp nhận cả. Nhìn bộ dạng yêu đến mù quáng của cô, hắn khẽ nhủ thầm, lòng ngực mơ hồ đau đớn.

Đúng lúc này, điện thoại đột nhiên reo lên, tiếng chuông nghe có chút gấp gáp giống như đòi mạng vậy. Nhìn màn hình hiển thị người gọi, nụ cười rục rờ như đóa hoa nhỏ của cô nở bung, cô quay người đi, áp lên tai, giọng đầy phấn khởi:

- Anh Minh!

- Nghe nói vừa em bị thương? _Dương nghe thế liền biết ngay kẻ nào lại đi mách lẻo, vì chỉ có cô ấy mới vừa từ chỗ cô rời đi, vì vậy lập tức phủ nhận:

- Không có...có...có người bạn bị thương...nên em mới gọi Bạch đến. _Cô có chút chột dạ, vì cô phát hiện ra David thực sự rất không thích nghe cô nhắc đến đàn ông, dù chỉ bằng quơ nói qua một câu cũng không được. Mỗi lần cô vô tình hay cố ý nhắc đến đều khiến mặt mày anh xám ngoét lại, ánh mắt sắc bén như hận không thể đâm thủng mấy cái lỗ trên người cô vậy. Nếu không phải anh luôn thích Hoài Thanh, không phải anh lúc nào cũng lạnh nhạt với cô, cô sẽ còn tự mình đa tình cho rằng anh thích mình nữa.

- Bạn? Làm nhiệm vụ còn có thể gặp bạn sao? Thùy Dương, em học cách nói dối từ từ bao giờ vậy? _Giọng David u ám vô cùng, cứ như anh biết tỏng mọi chuyện, chỉ gọi điện để thử cô thôi vậy. Cô nhếch miệng, cảm giác bị mắng thật chẳng dễ chịu gì. Liếc nhìn người đàn ông yếu ớt nằm trên giường, cô bĩu môi, đáp:

- Em không có nói dối, người ta vừa nãy mới cứu em một mạng, em coi người ta như bạn bè thì có làm sao đâu. Hơn nữa, giờ em chưa hoàn thành nhiệm vụ, nếu anh gọi điện chỉ để mắng em thì nhanh lên, em còn tiếp tục công việc nữa. _Đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm theo anh, Thùy Dương mới bắt đầu phản kháng, điều này làm David ở đầu dây bên kia có chút sững sờ.

Vừa nãy lúc Bạch trở về mang theo tin tức của cô, nói rằng cô "tốt bụng" cứu một NGƯỜI ĐÀN ÔNG bị thương, vì thế anh mới vội vàng gọi điện hỏi thăm. Không ngờ cô nhóc này lại to gan tới mức vì một người đàn ông khác mà chống đối lại anh. Nhưng anh không biết, mấy lời Bạch kể lại chỉ toàn thêm mắm dặm muối để quật gió thổi lửa cho anh tức giận mà thôi, bởi cô cảm thấy vị bang chủ suốt ngày lạnh mặt nhà mình quả là quá nhàm chán, cho nên muốn chọc anh tức để giúp cuộc đời đỡ nhàm chán hơn thôi. Nếu anh mà biết thuộc hạ mình nuôi bao nhiêu năm như vậy chỉ coi anh là trò tiêu khiển, nhất định sẽ không do dự đem cô ta đi nghiên cứu y học. Nhưng anh không biết, anh vẫn đang nuốt một bụng lửa giận vì cô gái nhỏ nào đó. Thấy cô bệnh vực đàn ông mà chống lại anh, anh tức tới bật cười, giọng như rít qua kẽ răng mà nói:

- Tốt...tốt lắm, em lại dám vì đàn ông mà chống lại tôi. Vậy hãy chuẩn bị sẵn tinh thần, ngày mai tôi sẽ trả em về nơi sản xuất, không thu nhận nữa. Bây giờ về thu dọn hành lý đi, cũng không cần làm nhiệm vụ đó nữa. _David biết đây là điểm yếu của cô, cho nên mới định lấy ra hù dọa một chút. Nhưng thật không ngờ, cô gái nhỏ lần này rất to gan, cô quả quyết nói, giọng đầy tình tảo và lí trí, chứ không còn bộ dạng ngây thơ đơn thuần trước đó nữa:

- Được, nếu anh muốn trả em về, vậy gọi điện báo với ba mẹ em một tiếng, để bọn họ yên tâm. Bây giờ em về thu quần áo ngay, mai nhất định sẽ khởi hành đúng giờ.

Cô cảm thấy quá mệt mỏi rồi, hai năm nay là cô dựa vào một chút hi vọng còn sót lại và niềm tin vào tình yêu của cô đối với anh, cùng với ước mơ muốn gia nhập vào thế giới ngầm của cô mà chống chọi tới bây giờ. Nhưng ngày hôm nay, cô không muốn tiếp tục cố gắng nữa. Cô cảm thấy uất ức bản thân mình như vậy đủ rồi, cô cũng nhớ nhà rồi, nên trở về giúp anh họ một tay. Dù sao, sống ở đâu mà chẳng phải sống, chỉ khác nhau là ở đâu có anh mà thôi. Lúc này, cô lại nhớ tới một đạo lí Hoài Thanh từng nói với cô thông qua cuộc nói chuyện thường xuyên của bọn họ trong hai năm này, khi mà cô hỏi tại sao cô ấy lại không yên phận ở nhà làm thiếu phụ nhân, sống sung sướng dưới khoảng trời mà anh họ cô đã cất công tạo ra vì cô ấy, thì nhận được câu trả lời "Trên đời này dựa vào ai cũng không bằng dựa vào mình. Đúng vậy, anh Bảo có thể vì tôi mà tạo ra một khoảng trời, nhưng không có nghĩa là nó tồn tại được mãi mãi. Đến một lúc nào đó anh ấy mệt rồi, buông tay rồi, mà tôi thì vẫn cứ ý lại như thế, cậu bảo tôi sau đó phải sống làm sao? Cậu có thể yêu thương một người đàn ông, nhưng không được lụy đến mức không có anh ấy thì không sống được, như vậy chỉ chứng tỏ cậu là một kẻ vô dụng đáng bỏ đi mà thôi".

Vì thế, lúc này, cô muốn buông tha cho bản thân mình, buông tha cho David, muốn tìm cho cô chút tự do thoải mái sau bao nhiêu ngày tháng giam mình trong cái lồng vàng son mang tên "yêu đơn phương". Hơn nữa, cô cũng muốn trở về thăm gia đình, thăm bạn bè, thăm đứa con nuôi Thiên Vỹ đáng yêu kia, gặp con gái của cô Tú Oanh,...cô còn rất nhiều điều muốn làm, không thể cứ chôn vùi tuổi xuân ở đây được. Nghĩ thông suốt, cô cảm thấy lòng mình khoan khoái hẳn. Cô mắng mình, đáng lẽ nên từ bỏ từ lâu rồi mới phải. Còn David, sau khi nghe câu trả lời thẳng thắn của cô, anh sững sờ, trái tim như bị cái gì đó cào quá, có mất mát, có bất ngờ, có chết lặng. Anh không ngờ, cô gái luôn luôn quấn lấy anh đến một ngày lại có thể có được quyết tâm rời đi đến như vậy. Lúc này, đáng lẽ ra anh nên vui mới phải, vui vì đã vứt bỏ được một cái đuôi, nhưng đáng tiếc...anh không cười nổi. Trong lúc anh ngờ ngàng, cô gái nhỏ đã cúp máy.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, tâm trạng Dương có chút nặng nề, quay ra nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, hít sâu một hơi, nói:

- Tôi nghĩ anh cũng không gặp nguy hiểm nữa, chuyện còn lại anh tự lo nhé! Tôi phải về đây!
- Lâm Dương – tên của tôi! _ Thùy Dương khẽ cười mỉm chỉ, giờ tay ra trước mặt Lâm Dương, lịch sự nói:
- Thật trùng hợp, tôi cũng tên Dương, tôi là Thùy Dương, rất vui được quen biết! _ Lâm Dương nắm lấy tay cô, để trong lòng bàn tay cô một tấm danh thiếp, ôn tồn nói:
- Đừng vội vứt đi, bất cứ khi nào cô gặp nguy hiểm, hãy liên lạc đến số điện thoại trong danh thiếp, biết đâu tôi sẽ giúp được cô. _ Dương biết người ta làm vậy vì phép lịch sự, cho nên cô cũng không chối từ. Cô hít sâu một hơi, đáp:
- Được, chỉ cần lúc đó anh không chê tôi phiền, tôi nhất định sẽ đến tìm anh! Bây giờ tôi có việc phải đi rồi, để tôi liên lạc với vài thuộc hạ thân tín đến chăm sóc cho anh.
- Không cần, lát nữa tôi sẽ gọi người của tôi, cô đừng ngại, có việc thì cứ đi đi. _ Dương nghe vậy khẽ gật đầu, sau đó liền quay người rời đi, bước chân gấp gáp như chạy trốn chết vậy...

- -----Hết chương 31-----

Bạn đang đọc truyện *Đợi Hạnh Phúc Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.